UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annvs Diervm Memorabilivm Societatis Iesv. Sive Commentarius quotidianae virtutis, notabilem vnius, vel plurium in Societate vitâ functorum, virtute quapiam insignium memoriam in menses diesque ...

Nádasi, János

Antverpiae, 1665

Annvs Diervm Memorabilivm Societatis Iesv

urn:nbn:de:hbz:466:1-9625

Visual Library

ANNVS
DIERVM MEMORABILIVM SOCIETATIS IESV
MENSIS IANVARIVS
PRIMO DIE.

P. IOANNES PELLETARIVS.

Gallus Tolosæ obijt 1. Ian. 1564.

PRIMVS Collegijs, Romano, ac deinde Ferrariensi nascentibus Rector datus est ab ipso S. P. Ignatio. Ferrariæ Renata Herculis Ducis coniux, Ludouici Galliæ Regis filia, cum illo contulit de hæresi cum orthodoxæ fidei veritate commutandâ; & hæresim exuit: simulque vniuersa vitæ peccata in Sacramento pœnitentiæ, illo confessario vsa, deposuit. Multa ille postea doctè, religiosè, fortiterque pro re Catholicâ gessit Apamijs; quicquid contra fremerent, turbarentque hæretici: quorum furore deiectam Deiparæ statuam, magnificâ supplicatione institutâ, palàm suo loco restituit; concione quot-hebdomadis die Sabbati de cultu illius habitâ, & Orthodoxis ad illam vicatim sono tintinnabuli inuitatis. Vnde glorioso planè cognomento, DIVÆ MARIÆ DOCTOR est appellatus. Ibidem ab hæreticis datus est in vincula; sed à Catholicis exemptus, Tolosamque deductus, ibi demum à gloriosis pro fide susceptis laboribus requieuit, veneno (quod ei ab hæreticis clam propinatum affirmant) sensim gliscente in venas, & omnem artis medicæ industriam superante. Libenter latebat Ioannes suâ se humilitate inuoluens, etiam in illo splendore famæ. Quare & Cadurcensis Episcopatus infulam sibi oblatam, demissè à suo capite auertit, vir quàm excelsus ad vindicias Catholicę fidei vbique faciendas, tam humilis; adeòque ingentes Tolosanæ vrbis laudes, lachrymasque, quibus extinctum prosequebantur, abundè commeritus tantâ illâ suâ eloquentiæ, laborum, charitatis, atque augusti ad ardua contra heterodoxos pro Catholicis agenda & ferenda pectoris granditate. Certè vel gemino illo elogio fuit insignitè commemorabilis, quorum altero S. MARIÆ DOCTOR passim in Gallia; altero SANCTVS RECTOR à S.P. Ignatio, vt fama est, audiebat.

Fides.

B. V.

Sabbatis.

Fides.

Humilitas.

B. V.

Superior.

P. ALPHONSVS BARZENA.

Hispanus obijt Cusci in India 1. Ian. 1598. ætat. 70. Soc. 40.

IN expetenda Societate magnum perseuerantis animi documentum dedit, per ipsos xv. annos, vt sua domi componeret, ac optatum ad Societatem aditum impetraret, occupatus, nec exspectationis intercapedine tantâ fractus.

Constantia in vocatione.

In Americano Peru Regno passim pro Apostolo habitus ab Indis Diaguitis *Magistri* nomine appellabatur. Limæ homini, qui suam superbiam veste religiosâ tegebat, cùm inter theses Theologicas tacitum illius venenum aduerteret, prædixit, nisi vitæ ac doctrinæ suæ rationes ad religionis Catholicæ ac instituti sui normam componeret, fore vt apud Quæsitores fidei luculentas pœnas daret; id quod haud ita multo post factum, illo flammis mulctato, cùm stolidè se Antipam testem fidelem, suum verò filium, è sacrilegio natum, ipso Christo maiorem mundi seruatorem fore iactaret. Sancti Pauli omnes epistolas memoriâ complexus Alphonsus, vndecim gentium linguas cum vernaculo & indigenis grato dicendi lepore percalluit: & quinque linguarum lexica, grammaticam, catechesin, orandi formulas composuit. Anno 1589. ab illo Baptismi aquis abluta Tucumanorum sex millia & sex centi, Matrimonio ritè iuncti quinquies mille ducenti; cùm alibi quoque nunc centesimum, nunc millesimum fructum referret in horreum IESV Christi.

Zelus fidei.

Prædictio.

Felix memoria.

Fides propagata.

Apud Paraquariense, vbi homines nudi, dæmonibus familiares, feri, ac celebres illi ab ingenti fronte Frontones degunt, cum P. Petro Anasco Caciquiorum filios perlætus Senex prima elementa docebat. Idipsum Hispanis præstitit trans *Flumen argenteum*, seu Paranam in vrbe *Vera*. Anno 1595. paralysi tactus, anno 1598. ætatis 70. Societat. 40. primo Ianuarij annum æternum ingressus est Cusci in Regia Ingarum vrbe, in qua Ingam vltimum Peruuij Monarcham Christo addixerat, in Baptismo Carolum nuncupârat, eidemque adstiterat morienti.

Flumen argenteum. Vrbs Vera.

IESV ac MARIÆ flagranter amans, & orandi auidus, nullam noctem præterlabi sinebat, quin surgeret ad orandum; dæmone per ipsos duodecim annos hunc eius morem interuertere laborante, sed semper victo. Aliàs eundem per contemptionem scipione abigens increpabat: aliàs verò cùm disquirenti, quomodo gentes illæ ad Christum adduci possent, spectrum perquàm truculentum se spectandum daret, facilè illud fugauit, cùm nil territus dæmoni illi diceret: *Sede in mea ista sede: tu enim illâ dignior es, quàm sim ego.* Aiunt quidam se luculenter expertos, quædam sui cordis abscondita fuisse Alphonso perspecta. Solo cælesti pane, citra vllius alimenti opem, contentum sæpiùs quinque vel sex dies peruixisse: iter item, cui exantlando octo dies necessarij fuissent, ab illo intra interuallum horarum non plus quàm vndecim peragratum, si Nierembergio, & alijs eius vitæ scriptoribus fides habenda est.

Inuisa dæmoni nocturna oratio.

Humilitas.

Per plures dies Eucharistiâ solâ viuit.

Iter mirabile.

Ligneam paruuli IESV effigiem ad caput lectuli quotidie collocans, suum illi somnum dedicabat. Cùm verò supremùm æger à Valetudinarij curatore suum sibi paruulum consueto loco peteret collocari, forte hactenus obliuione omissum, adfuit coram paruulus ipse Alphonso, & citra curam esse iusso; *Ecce me*, inquit, *adsum tibi ego, non est quod te fatiges.*

Vesperi.

P. LVCAS

P. LVCAS ELLENTZ.

Germanus. obijt Treuiris. 1. Ian. 1607.

Concio.

Mors.

IPsis Ianuarij Kalendis de SS. IESV nomine ardentiùs ad concionem dicens Treuiris concidit, & intra duarum horarum spacium expirauit. Ob nefariam cum Dæmone consortionem ad rogum damnatis facilè ducentis salutariter adfuit, tanta dęmonũ rabie, vt in veneficorum senatu de illius capite fuerit deliberatum, deque morte illi cõsciscenda conclusum: illo ad hæc ab ipsis hæc narrantibus veneficis audita ridente, ac sæpè dies totos sine cibo, noctes sine somno in carcere pro illorum conuersione ducente.

Carcerum Labores.

P. ANDREAS DE ZEA.

Hispanus obijt Granatæ 1. Ian. 1609.

Oratio.

S. P. Ign.

GRanatæ quotidie ternas vel quaternas horas ducebat in oratione; qua constans fuit opinio, illum quicquid à DEO peteret impetrare, sine vlla repulsa. Aegrum quendam extra mentis potestatem reperit; & à DEO tantillum illi lucis impetrauit, vt peccata dolenter fateretur, S. P. Ignatij ope adhibitâ ad impetrandum. Et verò statim à Confessione peractâ æger iterùm delirauit.

Zuchar. Castitas.

Quendam cuius corpus fœdus Asmodæus turpiter habebat, ad SS. Sacramentum misit, & opem ibi certam promisit. Fuit ille, & ita victor redijt, vt Asmodæus deinceps nunquam redierit.

Humilitas.

Grammaticam per 14. annos professus: discipulum in præcipitium iuuentutis ruentẽ Xaueriano exemplo reduxit, cùm se in schola coram illo dirè cecidit, lamentabili simul suspirio gemens, ac tandem durum illum emollicns. Pro mortis memoria semper cineres à feria 4. cinerum asseruabat in cubiculo instar thesauri, ad fouendum sub illis ignem amoris DEI absconditi.

Zelus.

Mors.

P. GABRIEL SANCHEZ.

Hispanus obijt in Philippinis. Ian 1. 1617.

HIspanus in Bagamensi Philippinarum Insularum domicilio, vnâ post viaticum sumptum horâ, audito Sacro, & eâ, quæ ab ijs, qui ibi erant, fiebat, votorum renouatione, morte Sanctorum morti simillimâ decessit. Rigauit sudore Apostolico Bisgayarum gentem, in Insulis Pictorum Beholanorum plura millia baptismo lustrauit. Per 20. annos & egit & tulit heroe digna. In mari quinquies passus naufragium, Cumque sub aquis esset illud illi fuit solatio, quòd sibi probè præsens aduerteret, se aquâ necdum adeo plenum esse, quominus & mentis & vitæ sibi satis super esse videret ad actus amoris DEI, residuum illud vitæ interuallum sibi vendicaturos. In ijs DEVM amandi actibus occupatum vrinator Indus extraxit: sed nec tunc vestem sibi detrahi voluit; in ipso corde maris, quid castum, & quidem Religiosum, deceret potiùs memor, quam quid conduceret ad faciliùs è periculo emergendum. Quatuor votorum professionem semper circumferebat in pectore: ac illam sexagies quotidie renouabat. Totæ illius diuitiæ & bibliotheca, fuit Breuiarium, Regularum libellus, & piæ aliquæ scriptæ chartulæ. Mira, quæ operabatur aiebat esse non sua, sed Sacræ Scripturæ, signi crucis, aquæ lustralis. De Diuinis perfectionibus meditabatur excelsè, ac inde solida depromebat incitamenta magnæ virtutis, idque tam suauiter, & prolixè, vt intra diei noctisque spatium facilè septem

Fides.

Amor Dei.

Verecundia.

Renouatio.

Oratio. horas orando impenderet. Sacris ad mortem vsque quotidie est operatus. Cùm extrema vnctione iam deliburo, sibi viriũ adhuc aliquid superesse videret altero post illam susceptam die ad Indos concionẽ habuit, qualem facilè est è dicentis virtute, ac temporis extremi cogitatione conijcere. Certum est plura illi diuinitùs accidisse, à Cæli Regina potissimùm, cuius nomini tantâ illâ suâ orandi, se afflictandi, semperque renouandi curâ erat addictus, & solers ad eius cultum solidum, omni totius industriæ suæ ingenio. Mira quædam beneficia, quæ à Dei Matre obtinuit, compertâ famâ percepimus, at ea particulatim referre illi per modestiam suam non libuit, eoque nec nobis licet.

Zelus.

B. V.

II. DIE IANVARII.

ADAMVS FRANCISCVS SCHOLASTICVS.

Lusitanus in Commorino Promontorio decessit. Ian. 2. 1549.

ANno 1546. Aprilis 8. cum octo alijs de Societate missus est in Indiam, istic Sacris initiandus. In Commorino Promontorio continuatis continenter laboribus adeò nil desidiosè egit, adeò nullam benè gerendæ rei operam omisit, vt verè instigatu DEI agi & agere videretur. Quocirca Adami nostri ne tum quidem adhuc initiati & 2. Ianuarij anno 1549. è medio laborum abrepti vitæ instar esto, id quod 6. nonas Februar. 1549. de illo scribit magnus & virtutum perspicientissimus S. Franciscus Xauerius lib. 2. ep. 11. propè finem. *Visum est* DEO *dulcissimum fratrem nostrum Adamum Franciscum ex hac vita euocare vt ei plurimorum maximorumque laborum persolueret præmia. Mors antecta vita respondit, quæ quidem quantum ab alijs accepi, & ipse perspexi, sanctitate floruit. Vir fuit planè pius, magnique animi ardore in Ethnicis ad Christum aggregandis. Equidem magis illi me commendo, quàm ipsum commendo* DEO; *persuasum enim habeo eum iam beatitudine, ad quam natus erat perfrui.* Hæc de Adamo Francisco S. Xauerius.

Labores multi, & magni.

P. PETRVS BALBAS.

Hispanus Compluti. Ian. 2. 1572.

PEr ipsos decem annos rebellis lumini, quo ad Societatem inuitabatur, tandem ex Abbate S. Iusti factus est nouitius omni accuratione absolutus. Ad Magistri pedes supplex aperiebat sua intima vsque ad fundum cordis. Suspexerunt exempli illius magnitudinem Academici, & vrbs tota. Sub natales Christi ferias anno 1571. dixit se à Christo è Virgine nascente, loco strenę asperum quodpiam morbi genus flagitaturum, & qui boni haberet nihil quod illi offerret, certè ærumnosi mali quidpiam pro donario illi consecraturum. Et verò illa Christi nocte sacris tertiùm operatus, repentè eò redactus est, vt 2. Ianuarij anni 1572. animam egerit, cùm lætus identidem ingeminaret verba illa: *Viuat* DEVS! *Ad Cælum, ad Cælum abeo, & illam gloriam capesso! gloriam iam capesso.* Ita quarto initi sacri tyrocinij mense felix tyro ad capessenda breuis militiæ præmia est vocatus.

Vocatus. Nouitius.

Desiderium patiendi.

Mors.

BER-

BERTRANDVS CORNELIVS COADIVTOR.

Belga. Louanij. Ian. 2. 1602.

HIc lautam illam ante cineres noctem lætus agebat in sæculo Iuuenis ingenio turbido, & ad vana proiecto. Repentè illâ nocte tactus Diuinæ lucis radio, de æternitate ad socios, efficacitate tantâ verba fecit, vt qui nugari hominem primò putabant, vbi seriò agentem viderunt, stupuerint mutationem dexterę Excelsi: duobus qui aderant viris primarijs repentè tunc ad meliora conuersis. Ipse verò Societate illâ desertâ, Societati IESV se addixit, exquisitè ad omnem rerum diuinarum, & officij sui apud ægros tractationem attentus. Mirum illud, cùm pungente semper conscientiâ irrequietâ inquies illum per omnem vitam scrupulis exercuerit, supremo in morbo timidas illas & anxias religiones omnes repentinò illi fuisse abstersas, ac mirabili cum tranquillitate commutatas.

Vocatio.

HIERONYMVS ABARCA SCHOL.

Hispanus 2. Ian. vt ait Menolog. Stratij. 1603.

CVm ad Peruanum Prouincialem eques iret, vt ab illo ad Societatem admitti peteret, vnà cum equo in rapidissimum flumen cecidit; & aquis ac ab equo superincidente obrutus, DEI Matris opem implorauit atque persensit, dum statim inde emersit incolumis. Cùm non admitteretur, nobilis licèt Iuuenis, ad tyrocinij fores sedit, Aethiopi pallium, pileumq; donauit, constantiâ euicit vt reciperetur. DEIPARÆ auxilio alijs omnibus nequicquicquam tentatis, à scrupulis conscientiæ tranquillatus est omnino. A pueritia, & etiam in Societate, id illi in perpetuo more fuit, vt eo temporis interuallo, quo bibebat, SS. IESV & MARIÆ nomina cogitatione identidem imploraret.

B. V.

Vocatio.

B. V.

Scrupuli.

Mensa.

Iesus Maria.

MATTHÆVS DE VOS SCHOLASTICVS.

Belga Louanij 1. Ian. 1623. ætat. 20.

BRugis natus, perpetuus in studio se fortiter subigendi atque vincendi animo planè insigni, ac erecto, & auido patiendi. Si vel vmbram suspicaretur intercessisse, quâ domi quempiam offendisset, in genua & lachrymas fundebatur, vt veniam obtineret. Sanctissimum Sacramentum visebat frequenter. Diuinæ verò Matris coronam pietate singulari quotidie recitabat, idque tantâ constantiâ, vt posteaquam illam semel recitare incœpit puer, deinceps per omnem vitam nullo vnquam die, quo demum cunque obtentu omiserit.

Mortific.

Charitas.

B. V.

Constantia.

P. FRANCISCVS DE ENZINAS.

Hispanus Manilæ. 2. Ian 1632.

IAm inde à puero *deuotus Virginis Matris* dictus, quam omni precum quas reperiebat, genere, ac institurâ sæpe nouendiali pietate, colebat. Vir eximiè pius, & fide dignus persanctè retulit, conspectam à se DEIPARAM, quæ compositum & oblatum sibi à Patre Francisco Marianum librum, hilarè ab ipso acciperet. Visus est aliquando fusâ de vultu radij fulgentis luce ac in librum vibrata in templo, tenebris incubantibus è libro horas caconicas recitasse, cùm illas ob confitentium confertam vim prius exequi minimè potuisset. Per annos 30. Bisagaros Indos excoluit, dura ibi passus; & tamen se miris cruciatibus dirè exercens.

B. V.

Vide Annales meos Marianos 1632.

Oratio.

MAXIMILIANVS GRIMALDUS SCHOL. NOVIT.

Italus. Neapoli 2 Ian. 1543.

SOcietatis veste tunc in morbo primùm impetratâ, & votis ritè conceptis mortuus. Multa tenera de illo annuæ: Inter quæ illud, quòd ad Eucharistiam se persancto & longo silentio præpararit, quòd singulis noctibus acri flagello se ceciderit, quòd à Bma. Virgine mortem pro Christo cruentam petierit, quòd Seminarij grande fuerit in omnibus documentum; quòd denique illius mater, illustrissima fœmina, in templo Domus Professæ Neapoli, inter Societatis tyrones tunc templum fortè ingressos Maximilianum suum, veste Societatis insignem vigil, attenta, & læta conspexerit, cùm tamen ille æger domi decumberet. Ita catalogo nostro, & breui tumulo illatus est, ætatis anno 14. & illi in templo Domus Professæ, tanquam vni è nostris est parentatum.

Silentium.

Mortific.

S. Xauerius.

Pridie quàm supremùm decumberet, per quietem vidit S. Xauerium, qui contubernij conuictorum, in quo ipse degebat, adolescentes omnes accerseret, vnum ex eis Cæli candidatum selecturus, qui proximè mortem oppeteret, quemque ipse Xauerius ad superos asportaret. Coniectis omnium adolescentum in vrnam nominibus, vidit suum, *Maximiliani*, nomen primâ sortitione extractum.

P. HENRICVS SCHACHTIVS.

Germanus In Missione Hamburgensi 2 Ian. 1614. ætat. 71.

TRia vota Professus. In Suetiam penetrauit; vtque latens Catholicos iuuaret securiùs, artificem muscipularum simulauit, apud Zachariam Anthelium Consulem Vpsaliæ diuertit, & ibi cunas agitauit, gerulæque vices identidem subiuit. Demum à Regis musico, qui cum esset Apostata se Catholicum simulabat, proditus, è lecto in tetrum carcerem abreptus, planè nudatus, frigore, pædore, catenis, ter equuleo acerbissimè cruciatus, iamque gladij supplicio in fidei odium inferendo vicinus, tamen quia hospes non item ciuis erat, viuere permissus, at Regno proscriptus est. Anthelio consule, & Gregorio Vrsino Secretario in odium Catholicæ fidei securi percussis. Quæ ille omnia per quietem viderat, paucis antequam caperetur diebus, ita vt ipse in hæc verba descripsit, de se quasi de alio loquens: *dormiebat quartam inter & quintam matutinam, cum raptari sibi visus est in aulam magnificè ornatam, atque inter confertam, quæ collecta illic erat multitudinem collocari. Stabat in capite aulæ ingens ara, cuius in opposito, ad angulum sinistrum ex ostiolo progressus alta vir statura, vestem indutus attalicam albam, truci vultu turbam contemplatus, capite innuit Anthelio consuli, mox & Vrsino, vt ad aram pergant. Quorum, dum eunt, momento capita in ara collocata sunt absque trunco. Tertio dein adolescenti dum idem innuit, iuit & ipse, sed tristis admodum; cuius etiam caput dum eidem videtur aræ imponi, repente tanquam inuisibili manu proiectum volutabatur in terra. Tandem idem trux ille vir Schachtium nostrum à summo ad imum aliquamdiu contemplatus; Tibi, inquit, tanquam peregrino parcam.* Hæc ille scripsit, & expertus est. Adolescens verò ille sub ipso gladij ictu fidem negauit, & tamen cęsus est. P. Henricus autem postea in Tillianis castris, denique per annos 24 in Rheno inferiore laborauit, vsque ad ætatis annum 71. & mortem obiuit in missione Hamburgensi.

Fidei.

III. DIE

III. DIE IANVARII.

BALDVINVS CVVILLONIVS.

Belga Tornaci 3. Ianuarij 1592.

LAutæ, ac nobilis hæreditatis hæres vnicus. Hunc etiamnum nouennem & orphanum audita Sanctorum aliquot Patrum vita ita permouit, vt cum alio quodam, cum quo ætatis, amicitiæ, ac studiorum similitudo maxima illi erat, in collem vrbi vicinum abiret, quò ibi solitarius ea imitaretur, quæ de Sanctis illis eremi Patribus auditione acceperat. Deinde cùm apud Ecclesiasticum virum educaretur, & mores patris de Societate cuiuspiam (qui quas Aduentus & Quadragesimæ vocant conciones habebat ad populum, & eadem in domo vnâ cum socio Nouitio religiosè admodùm diuersabatur) itemque socij modestiam obseruaret; ad idem vitæ genus exarsit, ac tandem post annos plures flexis humi genibus cum lachrymis Societatem impetrauit, & ingressus est, peruictis omnibus, quæ obstabant, cùm identidem ingeminaret verba illa: *Væ vobis diuitibus.* Et: *difficile est diuitibus post delicias sequi delicias.*

Exempla Sanctorum.

Exempli vir.

Nouitius. Vocatio.

Pecuniam quam pro itinere ad Nouitiatum acceperat Patri cuidam dedit, vt ab eo tanquam ex obedientiæ manu viaticum acciperet. In tyrocinio ad illatas Societatis vestes exultabundus: *Saluete,* inquit, *augusta eorum paludamenta, qui de mundo triumpharunt, ex quorum conspectu longè plus haurio voluptatis, quàm vnquam ex aliarum vestium pompa degustauerim.*

Obedientia.

Tum abiectus in genua libellum horariarum precum B. Virginis, Icones, Rosarium, & quidquid pij instrumenti habebat Magistro Tyronum dedit, ab illo accepturus, quod ille dare vellet, vt nihil, inquit, vllâ ratione dicere meum possim, vt nihil quamuis diuinum habeam, nisi à manibus obedientiæ, hoc est DEI. Reliqua quoque virtus in illo ea fuit, vt non virtutis rudimenta condiscere, sed excelsum eius fastigium exemplis ostendere diceretur consummatus in breui.

Paupertas.

IOANNES VERENTIA COADIVT.

Nauarrus Mexici. 3. Ian. 1609.

HIc in ea quæ Mexicum inter ac Angelopolim est solitudine, nullo vocis authore deprehenso, quidquid circùm omnia perdiligenter lustraret, vocem primò, iterum, tertiò disertè dicentem audisse fertur, quæ illi aut Religionem, aut æternas pœnas indicebat. Societatem complexus, in tyrocinio vidit B. Virginem inter duos senes mediam; quæ placidè ac blandè tyroni renidens, vt loquuntur annuæ, vadem se obtulit pro Ioanne nouam Filij sui militiam ingresso. Mirâ laboris & orationis assiduitate fuit præstans Coadiutorum exemplum, & qui Mariam Vadem suam verè non fefellerit. Sic de illo is, qui eius arcana per 19. annos pernouit, Rector Collegij Mexicani.

Vocatio.

B. V.

P. ANSELMVS CRVCIVS.

Belga Louanij 3. Ian. 1619.

IN sæculo vir opulentus & liberalis erga pauperes, milites, Religiosos, potissimum erga Societatem. Catharinæ Daniels vxori, & neptibus pecuniam

Eleëmosyna.

cuniam ad pauperes copiosam in corbibus efferre se dicentibus, respondebat: Efferte, sed mihi centuplum reportate. Cum Catharina sua (Cuius vita typis edita in lucem est) tanquam cum sorore per annos 28. in Matrimonio vixit: & illâ ad Annunciatas secedente, Societatem amplexus est, Beatissimâ Virgine Montis acuti prius in consilium opemque propositi vocatâ, Mathias Houius Mechliniæ Archiepiscopus cùm abeunti benè precaretur; Nunc dimittis, aiebat, seruum tuum Domine! gratiasque agebat pro tam raro exemplo, quo suum Episcopatum ac ætatem ornasset Deus. In Societate tametsi & pluribus domicilijs, & sæpè, & magna beneficia præstitisset, se tamen infra omnes ducebat; & 54. iam annos natus ad infima quæque cum Nouitijs se demittebat. Superiori non nisi demissis per summam modestiam oculis, & aperto capite loquebatur S. P. Ignatij semper præcipua in illo memoria & pietas; quippe cuius beneficentiam erat expertus quando non sine miraculo per illum à difficili hernia est persanatus. Nunquam, etiam in senio, Coadiutorem vllum cubiculi sui administrum admisit, quidquid ætas id, & collata in Societatem tot luculenta beneficia postularent. Vesperi cubitum tardiùs concedebat, manè tamen quieti nunquam vltra præstitutam omnibus horam indulsit.

Humilitas.

S.P Ignat.

Manè.

P. PETRVS LE CAMVS.

Gallus obijt Virduni. 3. Ian. 1654.

Desiderium patiendi.

CVm aliquando vehementissimo patiendi desiderio accensus, flagranter petijsset plurima & maxima pro nomine Iesv pati, è vestigio tormentis se corripi, ac toto triennio instar Iobi dirè cruciari sensit. Moriturus, non semel petijt à Superiore, vt sibi per illum liceret in triclinio coram omnibus publicam omnium totius vitæ noxarum exomologesim instituere.

Humilitas.

IACOBVS DE ALAGON COAD.

Sardus Calari. 1. Ian. 1614.

Humilitas.

COadiutor è diuite Marchionum de Villasor familia oriundus ætatis anno 44. in Societatem receptus est; quam & Ciuitatibus quas possidebat, & nuptijs quæ luculentissimæ offerebantur, præhabuit. In illa ad omnem perfectionis laudem perseuerantes intentus, stabuli, culinæ, verrendæ domus mediastinum se fecit, cùm hæc aliàs vehementer horreret: desiderabat carere illâ lætitiâ quam sentiebat in corde, quò Deo soli seruiret. Hæc demissionis via illum ad intimam Dei familiaritatem perduxit, quæ illum aliquando à sensuum quoque vsu abduxit, mox tamen sibi redditum, si Superior loqueretur.

Oratio.

Obedientia.

Cùm stomachum assiduis ieiunijs destruxisset, ac per vomitum continuum nec diuino Sacramento refici posset, P. Rectoris consilio Beatissimâ Virginem pro accommodando stomacho precatus. 1. Ianuarij Diuinæ mensæ accubuit. Vt stemmatis sui claritatem absconderet Iacobus de Iesv dici desiderabat. Oculis & Linguâ in castimoniæ leges iuratâ, fœminas non nisi quàm breuissimè, quamque rarissimè, ac demissis semper oculis alloquebatur. Feria sexta & Sabbatho perpetuum illi ieiunium: adiectâ quoque publicâ disciplinâ Sabbatho quotheb domadis. Fuit cùm vnico Deiparæ Matris aspectu ab vsu sensuum auocatus, non nisi auditâ Superioris voce sibi est restitutus.

B. V.

Cust. sensuum.

Castitas.

Mortif.

Sabb.

B. V.

IV. DIE

IV. DIE IANVARII.

BERNARDVS CANTABER COAD.

Hispanus 4. Ian. Toleti. 4. Ian. 1559.

AS. P. Ignatio ad Societatem admissus, eiusdem missu in Hispaniam pedes profectus est mendicato. B. Borgiæ fuit vnicè charus; & apud omnes in ea existimatione virtutis, vt illum summis elogijs honorarent. Lingua illi ad pectora inflammanda felix, & potens in familiari vsu. Toleti in Xenodochio inter ægros contagionem & mortem hausit, posteaquam illis præclarâ extremæ charitatis impigritate ita seruiuit, vt eius corpus postea non sine veneratione sit conditum, & fama viri desiderium testata eius virtutes fusè narrarit. Mens illius habitabat semper in Deo absorpta vsque adeò vt orantem dæmon interpellare non semel conatus, illum instar magni serpentis nunc circa collum, nunc ad lumbos cinxerit, varijs terriculamentis illi molestus; illo interea ad hæc velut cæco & surdo, nec idcircò à precibus desistente.

Charitas.

Oratio.

P. IOANNES BEIRA.

Lusitanus. 4. Ian. 1564.

ANno 1544. in Societatem adscitus, in Moluco immensis ærumnis toleratis; anno 1556. vt ibi narrat Orlandinus, cùm innumerabilis multitudo mutium, Christianorum popularetur agros, & agricolarum labores effoderet, atque consumeret, nec essent vlla medicamenta veneni, quæ tantam soricum turbam extinguerent, sacris aquis per arua dispersis, mures omnes fugauit, qui Ethnicorum in agros & prædia abiêre magnâ eorum depopulatione, damnoque. Melchior Carnerius litteris ad P. Generalem datis ait, eum in virtutibus aurum fuisse purissimum.

Aqua benedicta vsus.

Aurum virtutis.

P. DIDACVS PVELLAS.

Hispanus Gandiæ. 4. Ian. 1576.

IN Aragonia natus, Obedientiâ planè insignis; cuius tunc etiam documentum dedit, quando per integri unius anni spatium ad assignatam sibi à Superioribus lectionem in scholis legendam seu docendam, constanter itabat; licèt non nisi vnicum discipulum haberet, à quo audiretur. Angelicum quiddam in eo elucebat, ex eo natum, quòd semper in DEI præsentis cogitatione versari assueuerit. Diuinitùs videtur didicisse, quando esset è vita discessurus nam aliquot diebus ante prædixit, se octauo post SS. Innocentium die migraturum è vita, & migrauit.

Obedientia.

Modesta pietas.

Mors.

P. MICHAEL A FONTIBVS.

Hispanus Valentiæ. 4. Ian. 1609.

ANnos viginti in Indiæ laboribus exantlauit, S. Thomæ Aquinatis imitatione Sacro alteri quotidie intererat, præter id quod ipse celebrabat.

Fessum laboribus Beatissima Virgo illi spectabilis solari visa, citra Purgatorii pœnas ad Beatos iturum promisit; quod beneficium feriâ secunda acceptum perpetuâ quothebdomadis memoriâ coluit, illo die humi cibum capiens, & operam suam culinæ transcribens

B. V.

Feria 2.

Mortif.

scribens officijs, ad lances more consueto. De illo alicubi ad concionem dicente, Religiosus quidam magnæ virtutis, ecquis esset, percontatus, dixit se diuinitùs accepisse (sic litteræ Aragoniæ ad verbum) Ideoque certum sibi, hunc ipsum Societatis IESV Patrem, cælesti Patriæ ciuem esse designatum. Alius è S. Francisci familia, vir sanctimoniæ ac doctrinæ nomine insignis, apud Antistites ita de P. Michaele (vt Archiepiscopo ipse nominatim explicuit) locutus est: Paucis retrò annis ex hac vita migrauit è Societate quidam, cuius anima cæli regna conscendens obuios habuit DEIPARAM, Apostolorum Principem & B. Ioannem, Sanctum denique Patrem Ignatium. Gestabat veneranda DEI Mater suis ipsa manibus coronam, quâ mox felicem illam animam honoris ergò donauit.

Predestinatio.

Mors.

B.V. S.P.Ign. Sancti.

VINCENTIVS DE ROCHA SCHOLAST.

Lusitanus. Eboræ. 4. Ian. 1610.

VItæ priùs quàm philosophiæ cursum absoluit. Quarto ante mortem die, sanus tum adhuc, breui se moriturum dixit. Inter morbi difficultates dicebat: non sat est Domine, non sat est. Mortem nuncianti, amplexum & cilicium, quod sub ceruicali habebat, dono dedit lætus. Quotidie per mediam horam coram SS. Sacramento in templo orabat. Cubitum iturus, priùs ad singulas per cubiculum imagines adibat, & Sanctos illos de genibus, veluti vale faciens, salutabat. Per Aduentum totum non minùs arcto ieiunio se afflixit, quàm postulet vernum Quadragesimæ Ieiunium. In se flagris & modis alijs animaduertendo, nunquam sibi satisfacere posse videbatur. Lucida illius modestiæ suauitas Academiæ totius oculos delectabat, seu dicendum illi esset aliquid seu silendum. Illud magni & felicis signi instar habitum, quod eâ die, quâ è paterna domo se in Societatem recepit Vincentius, luculenta fax hac atque illac domum illustrans, & istic velut obambulans, spectantibus id Vincentij parentibus, luce multâ domum occupauerit, ardentis ac lucentis Vincentij documentum.

Morbus.

Mortis desid.

Eucharistia. Vesperi.

Sancti.

Mortif.

Vocatio.

Nouitius.

V. DIE IANVARII.

EDVARDVS DE SILVA. COADIVT.

5. Ianuar. Lusitanus Tacasci in Iapon. 1564. ætat. 37. Fides.

SOcius S. Xauerio dilectus, primus fuit qui Iaponicam Grammaticam Lexicaque copiosè composuit magno Sociorum vsu. Funaij vnico baptismo ab illo centum è primoribus & triginta lustrati. Aiunt cùm à Rege Bungi ampla potestas fuisset facta fidei Christianæ quaqualibet propagandæ, Eduardum occasioni tam nobili flagrantiùs imminentem effusè in eos labores incubuisse, cibi, potus, quietis propè omnis immemorem, indeque morbum mortemque traxisse, primum qui in Iaponia vitam in sudore glorioso posuerit. Scribunt Socij, illum omnem sæuitiam inenarrabiliter in se afflictando exercuisse; tam fuisse feruentem, vt Ludouicus Almeida scribat, neminem adhuc ei parem à se conspectum. Pater verò Melchior Nunnez vocat hominem consummatæ virtutis.

Mortif.

P. IOAN-

P. IOANNES MALDONATUS.

Hispanus. Romæ. 5. Ian. 1583. Mors.

HIc Romæ mortuus in lecto repertus est, anno 1583. Ian. 5. sed morte ad quam se probè compararat.

Commentarios in 4 Euangelia scribere meditanti per noctes aliquot adfuit quispiam hortator, qui illum impensè incitabat ad opus flagranter prosequendum, & addebat fore vt operi supremâ impositâ manu non diu esset superstes futurus, simul certam partem corporis digito indicabat. Neglexit hæc, vt vana somnia, Maldonatus; rei tamen veritatem intellexit, cùm commentario exantlato & anno 1582. Decembris 25. ad Præpositum Generalem deportato, dolore acerrimo vrgeri se persensit eo in loco, quem olim nocturnus ille monitor indicarat. Solenne illi fuit quotidiè præstitutis eam in rem quinque temporibus, quinquies mortem sibi ob oculos ponere, ac seipsum introspicere numquid esset quod sibi morienti aliquid anxietatis posset afferre. Si quid artis occurrebat ad tollendum, tollebat statim; vt sibi leuamento quàm posset optimo pro necessitate illa vltima prouideret. Fuit, qui dum Sacris pro illo ad illius corpus operaretur, magnum humanarum rerum tædium & magnum Societatis ineundæ sibi esse iniectum desiderium senserit, id etiam postea executus.

Mortis meditatio.

P. IVLIVS FATIUS.

Neapolitanus in monte Regali Ian. 5. 1596. B. V.

DEIPARÆ Matri mirè addictus, cuius Angelicâ salutatione recitatâ è mortis præsentissimæ periculo mirum quendam in modum est liberatus, cum etiam tum puer in mare decidisset; cuius amori Senex librum conscripsit dicatorum MARIÆ dierum mysteria continentem; cuius obsequijs, & Societati Beatum Stanislaum Koskam & Claudium ac Rudolphum Aquauiuam Nouitios in spiritu educauit, Romæ illorum Magister. Crucifixo immoriens illa sæpius iterabat: Inter brachia Domini mei! mei! mei! & viuere volo & mori cupio!

P. PETRVS TORRENTINVS.

Brunæ. 5. Ian. 1615.

BRunæ magno sanctimoniæ nomine celebratus, & magnâ orandi, dulcissimè gubernandi, doloresque acerbissimos patiendi virtute præstans obijt.

Aiunt cadauer illius per ipsos 30. annos fuisse incorruptum, ac etiamnum esse.

P. IACOBVS GRANADUS.

Hispanus. Granatæ 5 Ian. 1632. ætat. 60. Examen partic.

GRanatæ mortuus, cùm examinis particularis accurationem vsque ad 4. Ian. perduxisset, totâ vitâ quotidie ad illud attentus. Inter sacrificandum, & orandum, lachrymis & miris quibusdam donis cælestibus affluebat, quæ scripto ad Confessarium afferens, addebat; ora pro me, & tace pro me. Illustris illi facies aliquando conspecta, & oratio tam attenta, vt Marianum Rosarium recitans non aduerteret strepitum portæ cubiculi, vel cuiuspiam conclaue ingressi. Quotidianâ flagellatione in se animaduertebat, habebatque Ephemerides beneficiorum à DEO acceptorum. Sunt qui dicant illius post mortem, salutem reuelatam; illum de sua salute certum

Oratio. B. V. Mortif.

redditum adhuc in vita; illos item non perituros pro quibus ipse preces cum lachrymis effudisset. Habent & alia plura in illo admirabilitatem, sed nos hic imitatricem potiùs virtutem quę-rimus, quæ in Granadi magni theologi doctissimâ virtute habet plurima quæ consectetur. Eius vita in annum 1632. plura de illo dabit.

VI. DIE IANVARII.

P. ALPHONSVS DE CASTRO.

Lusitanus. In Molucis. Ian. 1558.

VLyssiponæ aurifice Patre locuplete natus, à S. Xauerio in Societatem receptus, inter varia quæ à Barbaris pertulit, cùm fidem propagaret, mansuetudine fuit omnibus admirandâ. Cibo vescebatur sine oleo, sine sale; ne palato placeret.

Mortific. In Maurica regione à Mahometanis nudatus, & nauigio crucifixi instar alligatus, postea ad truncum vinctus, verberibus laceratus, sub dio cæli iniurijs, ac infestis bestiolarum aculeis toto corpore expositus, promissis &

Fidei. crebris & grandibus ad Mahometi perfidiam inuitatus, cùm fortissimè id negaret, iterùm cruciatus, per octo dies inediâ miserabili vexatus, atque ad fidem deserendam iterùm multifariam per dulcia & acerba inuitamenta tentatus, admirabili semper sibi

Patientia. compotis animi æquitate, constantiâ, hilaritate, capitis sententiam, & mortem ipsam ore blando, ac orans accepit.

Crux. Araldus ait, eum S. Andreæ instar cruci alligatum, nudum Soli, ac muscis expositum. Deinde sub costis securi saucio additi alij duo ictus. Cadauer ex littore in mare deturbatum, tertio die in eodem littore iterùm repertum est splendens miro lumine, ac vulneribus sanguine recenti manantibus. Aiunt oculati testes idem cadauer in scopulo per dies plures sedere visum, aquis in fornicis ferè modum supra curuatis. vnde illi admirabilitas, & apud Mahometanos etiam veneratio haud vulgaris; Rege quoque, magnitudine animi eius auditâ, dicente: *Quid simile nostri Caziquij?* Carnificum alij pustulis fœdè exesi, & sacro igne ardentes, vlulantesque, alij aliter periêre. Is qui sacrum eius calicem indignè tractauit, corpore miserè tumido extinctus est. Addunt etiam hos dum interirent, Alphonsi nomen implorare auditos.

IOANNES MESEGVER. COADIVT.

HIc nocte intempesta sanus licet, interno tamen quodam instinctu Maioricæ ad Superiorem adijt, & pœnitentiæ ac Eucharistiæ Sacramentis ad mortem sibi iam iam imminentem communiri enixè petijt. Illis perceptis ad cubiculum redijt, vbi Medico nullum isthic, nisi phantasiæ, morbum esse dicente, hodiè requieuit in pace. 6. Ian. 1580. Hispanus. Maioricæ. *Mors.*

IOANNES DIAZ COADIVT.

IN Philippinis Insulis. Dulachium missus, frigore, fame, naufragio squalidus, hodiè interijt. Tres tempestati superstites, aiunt illum cum alijs, 6. dies calamitosè iactatum, tertio post naufragium die illis ærumnis inter- Hispanus. 6. Ian. 1611.

ternectum, cùm socios ad preces atque ad fortissimam extremæ famis, frigoris, & mortis iam incubantis tolerantiam fuisset flagranter hortatus, & vnum breui post extinctum, ab Idolis per Baptismum Christo lucrifecisset. Silentio, laborandi, & cum Christo semper aliquid patiendi desiderio fuit eximius.

Fortitudo.

Zelus fidei.

VII. DIE IANVARII.

IOANNES CARRERA.

Hispanus 7. Ian.

HOc die, quo anno incertum, fit memoria eius mortis, qui Angelo suo custodi familiarissimus anno 1553. Burgis dubia sua & consilia omnia cum illo conferebat, & respondentem ad interrogata habebat in promptu, ab eodem ad orandum quotidie excitatus. Cùm aliquando somno victus non statim surrexisset, Angeli consuetudine per dies aliquot veluti absentis caruit; sed multis ieiunijs ac precibus tandem vt rediret obtinuit, qui antelucani excitatoris apud Ioannem, & consultoris, ac Magistri vices iterum obiuit, absentiæ suæ diuturnæ causam, illam in surgendo negligentiam fuisse testatus.

Ang. custos.

Mane.

P. PETRVS MASCARENIA.

Lusitanus in Regno Manadæ 7. Ian. 1583.

HVnc hoc die veneno ab Ethnicis propinato internectum affirmat Index eorum, qui in Christi odium è vita sublati sunt. Salsetanos pagos sexaginta sex primus excoluit. Apud Ternatenses templum condidit: apud Selebes Moluco vicinos, Sionium & Manadium Regulos, Regem item Sangium, Reginam, Proceres plures quà ibi, quà alibi, Christi vexillo subiecit. Ad necem quæsitus à barbaris Euangelio infensis, per octo dies in silua latuit, herbisque victitauit. Aliàs ab ijsdem indagine cinctus, mirè tamen per montem se ac prærupta deuoluens euasit. Aiunt illum, cùm haud indiligenter quæreretur, ab ijs repertum, & visum: sed illi feram esse rati, non hominem quem indagabant, eum innoxium omisêre, nec deest qui illos fugisse affirmet. Fœminam ab alui profluuio, acerrimisque doloribus, adeoque à vitæ discrimine liberauit confestim ac Euangelium ritè super eam recitauit, oratione adiectâ. Virum biennio paralyticum, lectoque affixum eodem Euangelij ac orationis alexipharmaco persanauit. Illud verò sibi longè tenerrimo fuisse solatio affirmauit, quòd cùm è monte subiectum pagum non sine commiseratione (quippe à Dei veri cultu alienum) aspiceret, repentè pueri vocem è valle sese efferentem audiuerit, dicentis: *In nomine Patris, & Filij, & Spiritus Sancti.* quâ voce ad agendum & patiendum summa omnia maximoperè exarsit, in loco illo horroris laudem SS. TRINITATIS perfici dulcissimè gratulatus.

Fides propagata.

Oratio.

SS. Trinitas.

AMBROSIVS FERNANDEZ COAD.

Lusitanus obijt in carcere Omuræ 7. Ian. 1620. ætat. 99.

EMilite ac mercatore Societatis religiosus factus in Sinis, demissione ac pietate omnibus charus fuit. Nunquam verbo minus amabili aut perturbato vllum alloqui est auditus.

Paupertas. Illis vtebatur quæ alij suo vsu attriuerant: vnde per ipsos triginta annos nunquam nouum quicquam quo indueretur admisit; vino quoque ac bellarijs nunquam vsus, nisi id facere iuberetur. Hunc inter labores Euangelicos in Iaponia martyrium sitientem, & expectantem in carcere Iaponico per annum & 22. dies tolerato, tandem frigore, fame, paralysi, alijsque ærumnis consumptum mors hodie occupauit. P. Carolus Spinola erumnarum socius ac laudator, de illius capillis decerptũ quidpiam lipsanothecæ suæ ad priuatam venerationem inclusit: & omnes qui vnà cum eo in carcere luculentæ in igne mortis gloriam opperiebantur, de socio in cælestem libertatem siccâ morte asserto læti, & collachrymantes, præeunte Religioso quopiam viro, *Laudate Dominum omnes gentes*, pro gratiarum actione cecinêre.

P. IOANNES FRANCISCI.

Belga Cortracj 7. Ian. 1624. ætat. 77.

TRes quotidie coronas Beatissimæ Virginis recitabat. 1. pro defunctis. 2. pro perseuerantia in Societa[illegible]. Aiebat enim, auditam sibi tyroni ad aures allapsam vocem huiusmodi: *Ioannes, si in Societate perseueraueris saluabere. Sin tuâ culpâ ex ea dimissus fueris, damnabere.* Quocirca in omnem ætatem enixè orabat Socios: Orate pro me, ne excidam vocatione. Peccata quotidianâ confessione eluebat; & vt gratias referret Christo hospiti post Sacrificium celebratum, tribus quotidie alijs piè intererat. De peccatis venialibus, quòd quotidiana essent, anxius, sæpè sic suspirabat: Domine, impone mihi finem, qui finem nunquam impono! Si quid premeret; Domine, aiebat, da hîc patientiam, & postea indulgentiam. Celebrabat gratus beneficentiam DEI Matris, eius manu se aiebat vndis ereptum, cùm puer in eas decidisset. Omnem locum precibus idoneum inueniebat. Cubiculum in septem patientis Christi mysteria & stationes diuidebat, easque istic obibat. Vultus illi nunquam in diuersa mutatus, quicquid accideret. Litanias è varijs DEIPARÆ laudibus contextas quotidie recitabat. In morte; Orate, aiebat iterum, pro me, ne vocatione excidam.

[illegible]itius. *Vocatio.* *Conf quotid.* *Venialia pcc.* *Iaculatoria.* *Passio Christi Cubiculum.* *B. V.*

VIII. DIE IANVARII.

P. IOANNES MANUEL.

Hispanus Granata, 8. Ian. 1579. ætat. 40. Soc. 15.

MAgnam Illustrissimi sanguinis gloriam, & spes inde gliscentes, non sine admiratione suorum ac dolore, cum Societatis humilitate coniunxit, fuitque vir inter socios primæ notæ quoad eminentiam virtutis, doctrinæ, ac rectionis. A B. Borgia Nouitijs instruendis præfectus, ibi, & postea in gubernandis Collegijs, magno Eliæ zelo ardens, nihil de Angelicâ modestiâ, nihil de paternâ suauitate in se desiderari est passus. Totum illi amoris, & lucubrationum thema erat thesaurus in Christo crucifixo nobis absconditus. Fama erat, illum & absentia & cordium arcana introspexisse non semel. Cùm extremùm æger decumberet, dicentibus breui meliùs valiturum, disertè respondit: Nihil estote soliciti: per hæc natalis Domini festa sentiam aliquid leuamenti; sed breui post implebit desiderium

Crucif. *Mort.*

derium meum DEVS. Ita euenit. Ad sextum vsque Ianuarij diem valetudine vsus est mitiore: tum decubuit, atque occubuit.

FRANCISCVS A VILLA REGALI COAD.

8 Ianuar. Hispanus Mexici 1699. Iaculatoria.

MAgno planè orandi & lachrymarum dono insignis. *Laudetur Dominus noster* IESVS *Christus*, perpetuum illi acroama erat. Schedis eandem sententiam inscribebat, quas Sanctorum quoque nominibus inscriptas & in capsula conditas circumferebat per Vrbem, ac vinctis, & alijs donabat, ad IESV & Sanctorum venerationem. Grandis natu *Aue* MARIA simplicitate sanctâ dulcissimè modulabatur, triclinium perreptans ad pedum oscula; id quod moriens, vt ab alio, nomine suo, fieret impetrauit. IESV nascentis cunas in stabulo inter miras exultantis animi delicias celebrabat, sæpe aliàs quoque fixis in cælum oculis noctu in suprema ædium parte repertus, abstracto à sensibus non absimilis.

T. V.

Oratio.

Charitas. Patientia.

Actus heroicus.

Mortific.

Paupertas.

Tabe ac odore horrido teterrimam Indi miserabilis cicatricem purgabat amanter, & S. Catharinæ Senensis atque Xauerij exemplo renouato penè quotidie lambebat. Etiam in fessa ætate sibi & otio infensus verrebat domum; se vibicibus exarabat; genibus flexis horas nocturnas plures ducebat; manibus & facie lotâ nec absterſâ, ad frigus prodibat, vt se cruciaret. In cubiculo, non mensam, non sedem, non scabellum habens, libellum pium lecturus Bibliothecam adibat. Vestes illi tam viles, vt meliores quærendæ fuerint in quibus tumularetur, nec vlla vestis totâ in domo illius veste vilior est reperta. Fuit extraneorum quispiam qui decerptam vnà cum alijs de illius veste particulam, religioni sibi duxerit secum gestare, nisi priùs conscientiâ expiatâ; impium aliàs & sacrilegum se fore arbitratus.

P. IOSEPHVS SCAMACCA.

Siculus. Panormi. 8. Ian. 1627. Innocentia.

HOdie innocentiam nullo vnquam (vt opinio est) lethali peccato temeratam securo iam in loco per mortem collocauit. Conciones illius non vanæ, sed sanctè solidæ; quas dum haberet, visus est aliàs insidentem vertici columbam gestare, aliàs lucis radio illustrari. Dæmonem ab eius cubiculo Beatissima Virgo prohibuit, quam ille impigrè & religiosè colebat. Quendam de Societate vno mense post illius obitum vidit è Purgatorio gloriosum abire in cælum. Inter' suauissimos lætitiæ ac diuini amoris actus diem clausit. Vir magnâ virtute præstans, nec sine ijs, quæ admirabilitatem habent; de quibus in eius vita, ad annum 1627.

Concionator.

B. V.

Purgatorio.

P. IOANNES VAELS.

Belga Dunkerckæ. 9. Ian. 1628. ætat. 61.

HOc die moriens, filioli, aiebat, diligite alterutrum. Sacramento Confessionis conscientiam quotidie expiabat, semper intentiori animi curâ in id intentus, vt proficeret. Sub vitæ finem non priùs ad somnum ibat quàm à Superiore benedictionem acciperet. Superiores vt Angelos venerabatur, benedictione pro mortis quoque articulo petitâ obedientiæ Sanctæ nutu. Illius effata sunt ista: *Nunc incipiemus. Posthac melius.* Ad S. Iosephi cultum præcipuum se voti Sacramento obstrinxit. Sabbathinum

Charitas. Conf quotidie.

Obedientia.

S. Ioseph.

DEI-

B. V. DEIPARÆ amori ieiunium ita perseueranter tenuit, vt nec per iter, si in Collegio quopiam hospes esset, neque vllo laboriosorum itinerum obtentu illud laxare voluerit. *Humilitas.* Si qua in re monebatur, erat mirè facilis ad audiendum & obsequendum; quæ virtus in omni ætate vt laudem ita studium eximium commeretur.

P. PETRVS GROSSIUS.

Italus in Corsica. 8 Ian. 1653. ætat. 36. Soc. 19.

DEIPARAM Virginem tenero Matris nomine honorabat, colebatque vt filius perpetuâ virginitate atque innocentiâ ab omni mortalis peccati noxâ, vt constans de illo fama est. *B. V. Anima purgat.* Vt animabus quæ in flammis purgantibus detinentur, & quas ille *sorores* suas appellabat, opitularetur, plurima eis donabat officia pietatis; eademque de causa se acriter flagellis accipiebat quotidie, ac cilicio vexabat; adiecto gemino quothebdomadis ieiunio pane ac frigidâ circumscripto, quamdiu per Superiores id ei licuit. *Mortif.* Vt sensim se ad orandi assiduitatem scitè atque constanter exerceret, impensè studebat; *Oratio.* iamque ad ducentos pietatis viuæ actus peruenerat, quos quotidie religiosè exercebat: cuius rei egregium paradigma superiori aliquando exhibuit in scheda descriptum. *Iaculat.* Intra vnius anni spacium ferè sexies illi eueniebat, vt contentione nimiâ diuinis operantem vires deficerent, & nec verba efferre, neque stare sine adminiculo posset, *Sexies.* illis persimilis, qui diuina patiuntur à mente abrepti. Cùm ex Indico itinere in Italiam redire cogeretur, nobilem operam posuit in Corsicæ missionibus; vt amissam desiderati apud Indos martyrij spem illis laboribus solaretur. Ligneam DEIPARÆ cum Christo icunculam semper gestabat è collo, *B. V.* ad extimulandam assiduam pietatem. hanc ille sæpè in morbo arctè complexus, in eius amplexu mori optabat, & non sine illa etiam sepeliri.

P. IACOBVS BAUNACH.

Germanus Moguntiæ. 8 Ian. 1655. ætat. 78. Soc. 52.

MVlta huic iam inde ab adolescentia inerat suauitas, & rerum spiritualium tum peritia, tum de ijs loquendi cupiditas; adeò vt cùm Philosophiæ daret operam, celebri apud æquales elogio *Spiritualis Magistri* cognamentum tulerit. In senio ad otium benè collocandum, *B. V.* DEIPARÆ rosarium ter quotidie, vt minimùm, recitabat. Cuius honori nobile post se monumentum reliquit, ædem DEIPARÆ, *Domus Lauretana.* Lauretanæ illi (quantum ars imitatrix assequi potuit) longè simillimam, quam ille in Collegij pago Cifeldorp à fundamentis extruxit, plus quàm mille imperialibus eam in rem corrogatis atque impensis. Mitis illi *Lingua. Charitas.* patientia, etiam in senio: vnde facilè cedebat; ne quid scintillæ non amicæ excitaretur, si suam sententiam tueretur. Fuit Confessarius duorum Principum tam religiosus, tam prudens vt aulis ille plurimùm profuerit, aulæ illi nihil nocuerint.

P. GVILLELMVS THOMAS.

Gallus Corisopiti. 8 Ian. 1657. ætat. 77. Soc. 50.

QVicquid labore ac industriâ poterat ad animarum salutem, totis viribus procurandam, inquirebat, nec omittebat Armoricam linguam didicit ætate iam prouectâ, vt pluribus prodesset, *Zelus animarum.* eodemque idiomate catechesin sacram composuit, ac typis vulgauit, & vndequaque dispersit; ad

ad missiones impigritate mirâ promptus, ac laborum patiens quos diligentis operarij munus in Societate affatim subministrat. Extrema vitæ canendis Deo laudibus, & Psalmis recitandis pretiosè occupauit. Non defuisse virum probum aiunt literę, de illo ex Gallia Romam datæ ad Præpositum Generalem, qui eum post obitum à se visum assereret in veste splendidâ cælum ascendere.

IX. DIE IANVARII.

P. IOANNES RUIZ.

Hispanus Madriti. 9. Ian. 1556. ætat 32. *Humilitas. Charitas.*

NObilem adolescentem ab alio alapâ percussum, & dedecus vindictâ eluere meditantem flexis humi genibus, fusisque vbertim lachrymis per Christi alapâ percussi reuerentiam, & modestiam verbis appositis rogauit vt parceret, permouitque adeo vt & ille se in genua proiecerit, iniuriæ memoriam omnem se abijcere ingenuè amanterque testatus: quippe hoc se Christi exemplo, & charo suo Magistro (nam eius auditor erat in Scholis) dare. Oblatum sibi munus, quo vires per iter Murciâ Madritum reficeret, vt acciperet, necessitas fecit, ne dantem offenderet; ne attingeret, effecit sui victoria. Integrum ergò Madritum attulit, Superiori dedit, dixitque se, vt illud veniâ non petitâ per iter admitteret, necessitate adactum; nullam tamen fuisse necessitatem vt acceptum libaret. Is qui septem annis illius intimâ familiaritate vtebatur, aiebat, videri sibi Ioannem in Adamo, vt dicimus, non peccasse. Castitatis tuendæ duo illi Summa præsidia, summus DEIPARÆ cultus, & summũ corporis sui odium. Disciplinæ, cilicia, inedia, lapides in lectulum coniecti, somnus breuis, prolixa oratio illi semper in vsu. Rectori lapides illos ecquid sibi vellent, petenti respondit: Plus animum suum inde commodi quàm carnem incommodi accipere. Moriens DEIPARÆ paruulum complexæ imaginem, eo ipso die à Duce quodam Collegio donatam tenero amplexu tenebat, amãtissimeque adstringens, oculis, osculis, manibus versans, arridens, pedes paruuli suauijs veneratus, incomparabili dulcissimæ lætitiæ suauitate abijt è consortio mortalium, communi famæ testificatione semper innocens vitæ, sceleriſque purus. Vnum eorum lapidum, quibus in lectulo collocatis indormiebat, & mediam cilicij partem Dux Methymnæ, reuerentiæ ac suæ erga Ioannis virtutem obseruantiæ causâ, petijt, & impetrauit.

Paupertas. *B. V.* *Mortif.* *Lectus.* *B. V. Mors.*

P. IOANNES EMANVEL LEON.

MAgni fiebat à B. Francisco Borgia, ob exquisitam humilitatem nobilitati magnæ coniunctam. Voto concepto spopondit se in Societate Coadiutorem, non Sacerdotem velle degere in humilitate profundâ. Sed iussus est sacris initiari, & Domicilijs gubernandis præfectus. Præter multa alia, quæ mirè cognouit antequam euenirent, etiam quadriennem paruulum Societati nomen daturum ex vero prædixit. Puellis in sacro Cœnobio constantiam non tenentibus, magnas ærumnas minatus est. Earum vna nec ad matrimonium ad quod aspirabat,

9. Ian. Hispanus. Granatæ. 1579. *Humilitas.* *Prædictionis.*

peruenit, & vlceribus ac morbo pediculari contabuit, alia matrimonij pertæsa se infelici laqueo voluit alligare, ac tandem vnà cum prole paruula morbo eodem, quo prima illa consumpta, interijt.

Mors. Tertia in partu vnà cum fœtu quem enitebatur tristem animam exhalauit. Mortis suæ tempus prædixit. In morbo incredibili Dei videndi desiderio tenebatur, & quicquid diceret erat: *Cælum, Cælum, Cælum.*

P. BALTHASAR GAGUS.

Lusitanus Goæ 9. Ian. 1583. ætat. 75. Soc. 35. *Fides.*

A Sancto Xauerio, & Bungensi Rege impensè honoratus, post generosos labores breui istic duo millia Christianorum numerauit; libro quoque contra Bonzios edito, quem Rex ipse suâ manu descripsit. Templa ibi, & alia pietatis domicilia excitauit; multifariam vexatus, nuditate, contumelijs, mortis minis, Euangelium felicissimè propagauit, signis quoque secutis ad fidei firmitatem.

P. HIERONYMVS TORRENSIS.

Hispanus Monachij. 9. Ian. 1611. *Sensuum custodia.*

VIr, qui non annis modò, sed etiam virtute ostendebat mores priscę illius ætatis, & S. P. Ignatium se nouisse. Oculis, ac linguâ modestissimus, nil de externis loquebatur; oculos in vultum ferè nullius conijciebat. E multis quæ merebatur hoc vnum aiunt de illo fuisse verissimum illi datum elogium: *Nunquam in silentij legem, vel verbulo peccabat. Nunquam quidpiam aut facere visus quod Societas prohiberet, aut omittere quod iuberet.*

Silentium.

P. FRANCISCVS DE VBIERNA.

Hispanus Alnionacidij 9. Ian. 1623. *B. V.*

BEatissimæ Virgini, seueræ paupertati, Crucifixo Christo insigniter fuit addictus. Quindecim annos vitæ à Deo per Beatissimam Virginem pro auctario impetrauit. Cùm enim Compluti Theologiæ cursum percurreret, ad extrema adductus dolenter tulit, se rapi ante labores, dum videret in se tantas à Societate factas esse impensas; & ad B. V. imaginem conuersus, vitam petijt saluti plurium impendendam. Respondisse fertur ex imagine Diuina Mater, preces illius exauditas esse, votoque potiturum. Persanatus per totos illos 15. annos velut à Bma. Virgine de sepulchro eductus, quantis potuit laboribus animarum saluti se impendit: domi verò in cubiculo non nisi coram Crucifixo inuenebatur supplex de genibus precibusque intentus. Paupertas illi vndequaque religiosissima. A morte nihil in eius cubiculo inuentum est, nisi tres è simplici charta imagines, testes illius pietatis & paupertatis.

Zelus anim.

Oratio.

P. MATTHIAS RORIVE.

Gallus Mussiponti. 9. Ian. 1636. *Confessio.*

HOc die Mussiponti benè manè vnà cum alijs, quartâ à media nocte horâ surrexit sanus; ad Confessarium aduolauit; & simul Confessarius illum absoluendi, simul P. Matthias viuendi finem fecit; præclarum confessionis ita semper, atque si postrema esset, accurandæ documentum.

Mors.

X. DIE

X. DIE IANVARII.

P. PAVLVS DE VALLE.

Lusitanus Punicali. 10. Ian. 1552. Societatis initæ 5.

NVllis verbis explicare se posse aiebat quantâ fuisset voluptate perfusus, cùm Cocini amplexum à S. Xauerio accepisset. S. Xauerius vicissim illum *virum egregia virtute* vocat, In ora Piscaria, cùm ad Bagadas pro concione vernaculo sermone diceret fidei ac morum normam tradens, repentè ab irruente barbarorum manu occupatus; probris, vinculis, cippo per mensem integrum oneratus; inediâ deinde torque, post libertatem adeptam, post maritimum discrimen (quod periculoso natatu euasit) incommodis vexatus est, vt ærumnæ tam variæ morbum illi, mortemque attulerint.

Fidei.

Quendam imperato priùs silentio, de imminentibus turbamentis, & simul de modo consilij in ijs capiendi verus vates edocuit. Semel Bœticæ, bis Toletanæ Prouincialis fuit. paupertatis planè absolutæ, adeò vt ne vnam quidem pictam imaginem è cubiculo in cubiculum migrans efferret. Orationi artificio tanto addictus, vt orandi occasionem ex ijs ipsis quæ occurrebant petitè acciperet: vnde, quod ipse illi quocum arcana sua conferebat est fassus, vix dies abibat, quo non 12. horas orationi dedisset, omnia sua consilia primò cum DEO tractans. Pro Francisca de Leon 27. Aprilis anno 1589. mortua, oranti, illa cælesti pulchritudine decora se stitit, & ab eo tempore P. Ludouicus diuinę misericordiæ thesauros largiùs in se effusos aduertit.

Prædicta.

Oratio.

Orat pro mortuis.

P. LVDOVICVS GUSMANIUS.

Hispanus Madriti. 10. Ian. 1605. *Mors. Sanct.*

S. Paulo primo Eremitæ impensè addictus fuit: cuius die se decessurum ante quatriduum cuidam asseueratione magnâ prædixit. Calumniæ illi impactæ authores, ne pœnas darent apud homines intercessit; sed breui à DEO punitos nemo non agnouit. Is, qui Societate postulante, rem examinabat Nuncius Apostolicus, dixit sibi ab eo, quem ad id delegerat, Patris laudes mirificè prædicatas, vtpote qui diceret se de illo talia comperisse, vt posset in Sanctorum numerum referri: paria enim à se de illo deprehensa ijs, quæ iussu Pontificis de aliorum vita inquirens audisset, vt Sanctorum Catalogo insererentur.

Charitas. Patientia.

P. FRANCISCVS FERNANDEZ.

Lusitanus. Porti, 10. Ian. 1615. ætat. 80. Soc. 50. *B. V. Vocatio.*

POrti per 45. annos Minister, Procurator, vice-Rector sine querela. Tentatus studio seuerioris vitæ, in tyrocinio aliò à Societate abiturus, Beatam Virginem Lapensem peregrinus adijt, veluti consultricem. Ibi illi mens repentè tranquillata est. & ille Conimbricam redux toto itinere virum præclaræ formæ ac Imperio dignæ comitem habuit, qui ad vrbis ingressum euanuit. SS. Eucharistiam populo cum lachrymis distribuebat. Beatissimam Virginem quoties per gradus ascenderet vel descenderet, salutabat. A mula cùm aliquando raptaretur, dispersâ iam omni supellectile, inuocatâ Bma. Virgine repentè & mulam

Euchar.

B. V.

lam stitit, & quæ amiserat, licèt in tenebris recepit. Ad leges accuratè seruandas mirificè diligens, licèt præesset, ac aliqua sibi eò licere putare posset.

Oratio.

P. IOANNES DECKERIUS.

Belga Græcij, 10. Ian. 1619.

VIrginitatem, quæ illi perpetua fuit, vsque ad vitæ metas, emendatissimâ & manus potissimum ac oculos verecundè componente modestiâ sanctè vbique ornabat. Compertum est Neapoli, vbi tyrocinio ac Theologiæ operam dedit, quò se Ioannes in lachrymas, quibus affluebat, laxaret vberiùs, cubiculum illi datum in quo sine socio degeret. Mortis quadam præsensione cùm vltimum sacrificasset, illud vltimum fuisse Sacrum dixit, & verò fuit. Nam deinceps illi per ea quæ patiebatur valetudinis incommoda sacrificare non licuit. Opus ingens magno quadraginta annorum studio elaboratum & luce dignum, cùm tenebris damnari videret à quibusdam, dixit se id æquo animo ferre; neque turbandum si à Superioribus in ignem totum illud opus conijcere iuberetur. Duo Belgæ ingenuè fassi sunt, se ab illo paulò antequam mortem oppeteret accitos monitosque vt Græcij porrò studere pergerent. Cùm verò illi patriæ desiderium præ se ferrent, eorum alteri dixit, extra patriam moriturum; alterum verò è patria exulem in Germaniam rediturum, id quod euentus in vtroque firmauit. Morientis hæc suprema erant suspiria. Veni Domine IESV, veni, venio. P. Iacobum Tyrinum tunc adolescentem, fusis pro eo precibus, non sine singulari diuinæ prouidentiæ ductu, Societati lucratus videtur. A cœnula feriæ quintæ in Cœna Domini vsque ad prandium diei Paschatis ieiunus vixit, absconditus cum Christo Crucifixo in DEO.

Castæ modestiæ.

Oratio.

Mors.

Patientia.

Vaticinatio.

Mors.

Vocatio.

Mortif. Passio Christi.

P. FRANCISCVS DA COSTA.

Lusitanus Conimbricę 10. Ian. 1614. ætat 48. Societat 27.

MAgno animo, ingenio, doctrinaque, sed virtute maiore, inter paucos insignis, siue Romęac in Lusitaniâ: doceret, siue Eboræ præesset. Quinto ante obitum anno ex Italico itinere Massiliam cùm diuertisset, in Sancto illo S. Mariæ Magdalenæ ergastulo, post longas & multis cum lachrymis fusas preces socio dixit, se non nisi quinque annis victurum. Prædictionis veritas è morte post quinque annos inter admiranda, & inflammata cum DEO colloquia obita, manifestò apparuit, S. Mariâ Magdalenâ mortis tam piæ vt olim nuncia, vti credimus, ita etiam postea adiutrice.

Mors. S. Maria Magdalena.

Oratio.

XI. DIE IANVARII.

P. FRANCISCVS PINTVS.

Indus occisus in Brasilia 11. Ian. 1608.

ANgræ in Tertia à bono IESV dictâ insula natus, in Societate spiritualis Coadiutor, & Brasilorum per annos triginta magister Apostolicus, atque orandi vt auidus, ita sciens fuit. Eum anno 1582. in Bahyensi Collegio ægrum, & iam de spe vitæ depositum P. Iosephus Anchieta Prouincialis allocutus, iussit se ad magnos pro Deo labores parare: nec enim leuem manuum lotionem præcessuram priùs quàm æternæ ac cæle-

Fides.

sti

sti mensæ accumberet. Confestim ergò vestes illi porrigi præcepit, ac dixit: *Surge, age: atque ad Sanctissimum Sacramentum te confer, gratias Deo pro sospitate hac redditurus.* Surrexit obedienter Franciscus repentinò sanus: templum adijt; gratias egit. Postmodum ad barbaros Tapoias missus, per famem, sitim, frigora, per aperta securibus ardua & impedita itinera ad Ibiapanos vnà cum P. Aloysio Frigheria penetrauit. Sed cùm obstinatè peruicaces illas ceruices Christi iugo per nullas artes posset subigere, ac illi æterni Euangelij præcepta inuiti audirent: hoc die (vt habet Index MM) ab irruentium globo repetitis ictibus vecte ligneo est interemptus maxillis confractis, excussis oculis, cranio comminuto, in desertis Ibiapanæ montibus, eo ipso tempore quo operam dabathoris diuini Officij recitandis. Socio ad necem quæsito, nec reperto, sæuitia omnis in sacram supellectilem furenter effusa. Corpus, barbaris quoque deinde venerationi fuit, quòd dicerent, se beneficentiâ illius pluuiam è cælo in sitientes agros elicere. Huius nempe mortis gloriam ei P. Iosephus Anchieta prædixerat sub symbolo manuum ante cæleste conuiuium lauandarum.

Eucharistia.

Oratio.

P. FRANCISCVS ALBERTVS.

Literaturæ, ac virtutis exactæ vir, & Orientalium linguarum apprimè peritus, eaque propter de plurimis præclarè meritus. Smyrna peste afflicta illius charitatem luculenter experta suspexit. Eadem nauitas in Naxo insula eluxit: vbi cùm epidemico malo afflatæ fœminæ opem ferre Sacerdos Græcus horreret, ipse adijt morientem, eamque Sacramentis expiauit, morbo lethali mox inde correptus. Aiunt qui morienti adfuêre, totum eius cubile (verba sunt epistolæ de illo conscriptæ) miro lumine per horam & ampliùs circumfulsisse; atque paulò post cùm corpus terræ mandaretur, suauissimum perceptum fuisse odorem.

Gallus in Naxo insula incerto die. 1651.

Charitas.

Mors.

XII. DIE IANVARII.

P. ANTONIVS MADRIDIVS.

17. Ian. Hispanus Compluti. 1563.

A Pastoritia vita ad Scholas transgressus, & Salamanticæ Theologiæ Doctor, in Societate postea cùm vestem primam indueret mirabili gaudio delibutus, errorem correxit, quo putabat se non nisi mœstissimam vitam in Societate ducturum. Nunc verò aiebat se proximas cælestibus delicias experiri, qui ferè hactenus in inferno vixisset. Asthma quo laborabat, vocabat suum optimum monitorem. In concione ardens & potens, priùs in se sæuiùs desæuiebat, quàm in suggestum prodibat. Verùm illi postea non nisi 15. ictus permissi à Beato Borgia, dicente; reliquum obedientiæ daret. Fertur, quodam die Compluti, plurimas flagitiosæ frontis feminas concioni Antonij adfuisse, atque vnà omnes ab obscænitate suâ resipuisse, in tuto mox portu castimoniæ collocatas. Dono lachrymarum mirificè felix, in se excitando ac perurgendo flagrans, dicebat sibi: *Morere tibi: perpetua* DEI *laus vita tua sit: Orationis tempore sic vtere, quasi*

Vocatio.

Lætitia spirit.

Morbus.

Concionator.

Mortif.

Oratio.

cæleſti pane ad animi nutrimentum. IESV, *cuſtodi cor meum in timore & amore ante oculos tuos, qui me vndique conſpiciunt.* Vocabatur *carbo ignitus*, accendens domeſticos & externos igne amoris DEI. Compluti 1. Ianuarij ita dixit, vt non Madridij, ſed Angeli ea fuiſſe concio diceretur. Mox æger, ſub mortem Sacroſanctam Trinitatem flagranter allocutus: *Valete Patres*, inquit, *ego eo.* Ad Crucifixum poſt plura: *Habes ait, vbi diuitias bonitatis tuæ oſtendas. Tu Agnus* DEI *qui tollis peccata Mundi, & huius ſcelerati peccata tolle.* Mox Mariæ Matri gratiæ, vt in hora mortis ſuſciperetur, ſe commendans, viuere deſijt.

Iaculatoria. Cor.

Mort.

B. V.

P. PETRVS AZEBEDIVS.

Hiſpanus Madriti. 12. Ian. 1573. *Mortific. Carnis, & ſanguinis.*

VIr cùm alijs Virtutibus clarus, tum ſui ſubigendi ſtudioſus. Toleto diu abſuerat, neque tamen ſuos interuiſere voluit, illac poſtea iter habens Madritum; vt quibus iam pridem non viueret. Impetrauit Socium, à quo de culpis, quas fortè aduerteret, corriperetur; vtque ille haberet quod diceret, earum ille catalogum adnotabat & dilectum illum amicum illas legentem fixis humi ſupplici geſtu, aperto capite, genibus, cum ſignificatione voluptatis audiebat.

Humilitas.

P. PETRVS MANRIQUE.

Hiſpanus Compluti. 12. Ian. 1577. *Vocatio.*

HIc opulentam domum ſpeſque ingentes & Sacerdotij luculēti lautitiā cur Societati poſt haberet, pręclaro commentario teſtatum fecit, & multis ad religioſam vitam eo maiori exemplo fuit, quo è maiore gigante factus eſt vnus de minima Societate IESV, quæ res multos ad lachrymas, nonnullos ad imitationem quoque permouit. Vita illius in Societate ferè illuſtris ad mortem apparatio fuit. Sub Crucifixi Chriſti effigie affixit hæc verba in cubiculo: *Sepelire, cum ſis mortuus: fœtebis inſepultus.* Hanc in curam prouidenter omnia referebat, vt morienti prodeſſent, quæ ageret. Hunc in finem libellum extremo tempori deſtinatum, delectis Pſalmorum & SS. Patrum ſententiis impleuit, legendis tunc à quopiam ad id iam deſtinato. Prædixit ſanus, ſe ad finem ſequentis ſeptimanæ migraturum è vita. Et migrauit ſuauitate, ac pietate tantâ, vt Dominico Fernandez Coadiutori, moriendi deſiderium iniecerit; petentiqúe vt ſequi poſſet, id ſe à DEO impetraturum receperit; id quod & impetrauit vt 8. May dicam in Dominico.

Crucif.

Mort.

P. IACOBVS LEVANTVS.

Siculus in Miſſione Pattenſi. 12. Ian. 1598. vel 99. *Vocatio. Tentatio.*

HIc à Societate olim defecerat, ſed reditu impetrato, damnum inconſtantiæ mirabili ardore, ac vocationis æſtimatione, fuſis perſepè vberrimis lachrymis penſauit, magnum Domi & foris exemplum. In Pattenſi Miſſione, cùm de Philippi Regis obitu concionaretur, vates mortis ſuæ factus prædixit. Quis ſcit vtrum ad decimum quintum diem (de meipſo primùm loquar) ſit peruenturus? Tertio decimo die febri accenſus, impensè deſiderabat noſtros audire loquentes, ideóque rogabat enixè ſocium, vt loqueretur, incredibile enim eſt, inquiebat, quantum ſolatij capio ex noſtrorum colloquio: videor enim mihi cum Angelis colloqui. Sic ille à caſu ſuo fortior ad magnam virtutis præſtantiam aſſurrexit.

Mort.

P. IOAN.

P. IOANNES GERARDINUS.

Belga Pultoriæ. 12. Ian 1606. Obed. Mort.

HIc moriens aiebat, eum qui lætus mori vellet, illam sibi lætitiam vt obedientiæ alacritate pararet. Animam suam ad felicem breui exitum è parietinis corporis mirâ plenus fiduciâ hortabatur. Promissum Religiosis regnum Cælorum, qui nempe Patrem, Matrem &c. reliquerit, syngrapham suam vocabat; illam verò Christi affirmationem, *Amen, Amen*, dicebat esse duo sigilla. Quocirca negabat se inuitum mori, vtpote syngrapha gemino illo sigillo munitâ pro Cælo luculenter instructum. Inter suprema, quæ dixit, fuêre hæc. O MARIA! *certè tribularer nimium si nescirem tuum patrocinium. Quæso pia Mater, clemens Patrona, dulcis Virgo in hora mortis tuo præsidio fulciar, tuo munimine protegar. Tu quasi Terebinthus extende ramos, & me lassum refocilla.*

Vocatio.

B. V.

P. HIERONYMVS RAMIREZ.

Hispanus in Mexico in mission. 12. Ian. 1621. ætat. 63. Soc. 43. Mortif. Vocatio.

ANte initam Societatem, non vnam, eamque nobilem de se victoriam retulit, cum pauperibus ad cœnobiorum fores aliquando vesci, & vlcerosum mendici pedem osculari conspectus. Repentè vir specie venerandâ illi apparuit, & disertè dixit, DEI voluntatem esse vt se Societati Iesu adiungeret. Vt de Diuinis rebus colloqui posset ardentiùs, collegerat dicta & facta insignia Sãctorum, quæ narrabat. Ante alios vnâ horâ semper orabat manè, alterâ deinde cum alijs. Per iter crucifixum è sinu educebat, & suauissimè illi loquebatur. In Mexico Tepegnanos & Parras primus adijt, eoque lucem Euangelij primus inuexit, perpessus plurima, & semper animabus intentus. Adolescentem quendam in conclaui repentè adijt, & monuit, ne cogitationibus quibus impetebatur locum daret, ac in ijs aspellendis esset magis experrectus & celer. Collegio Conuictorum cùm præesset, sæpe arcana cordium adolescentum ei aperiebat Deus. Vnde veniam exeundi aliquando petentibus, eam negans dicebat quid acturi exire vellent, adeoque illos ad confessionem hortabatur. Quare illi ab eo ad confessarij pedes abibant. Et si quis non satis benè conscius sibi esset, cauebat ne in oculos illius incurreret, quippe cui corda iuuenum manifesta esse credebant passim. In missionibus plurimos ad fidem Christi adiunxit.

Colloquia.

Oratio.

Fides.

Castit.

P. CORNELIVS MURGIA.

Sardus. 12. Ian. 1640.

SIlentij, cubiculi, studiorum, ac animarum DEO quærendarum enixè amans, internos DEI loquentis instinctus obedienter audiebat, præclarum piæ semper modestiæ spectaculum. Morituro adfuit Beatissima Virgo Mater, & paruulum è sinu IESVM illi ostendens, magno illum solatio impleuit, vultùm verò radijs lucis perfudit. Hinc illi suauissimæ lachrymæ, fortis dolorum patientia suspirijs piè condita.

B. V.

XIII. DIE IANVARII.

P. FRANCISCVS ADORNVS.

13. Ian. Italus Genuæ. 1506 æt. 53.

S. Caroli Cardin. Borromæi Confessarius, ab eodem in amore ac reuerentia vnicè habitus. Carolus Episcopus Nouariensis testis est, Franciscum suum obitum prædixisse, ac pro concione dixisse; visum sibi in gloria Carolum Borromæum iam mortuum, qui bene secum agi dixerit, adiecerit que. Tu quoque breui accersêris. Id quod ita haud multo post expertus est, mirâ quadam pulchritudine post mortem afflatus. Procacem fœminam (quæ liberali eius formâ pellecta, scelus ab eo blanditijs flagitare aggressa fuerat) castissimo ingenio eluit, quando turpificatâ sordibus, seu retrimentis è latrina petitis, facie fœdiores illius amores in horrorem nauseamque conuertit.

Mors.

Castitas.

P. BARTHOLOMÆVS IACOBI.

Potosini. 13. Ian. 1589.

NEstor quidam, & Xenophon Indicus videbatur duabus illis quas percallebat Linguis, tam eleganti suauitate loquens, vt ab Indis *Mizqui*, *Simi*, id est, *Lingua Mellea* diceretur. Nec minus vtiliter ac salubriter quàm suauiter fluebat illi oratio, magno fructu cùm aliorum tum eius quæ domi nostræ est Sodalitatis: in qua cum non nisi 80. capita reperisset quando appulit, post quatuor mensium interuallum in eadem mille quingentis plures è vita discedens reliquit. Pestis inundans in populum sæuiebat. Hunc ille dum toto nisu adiutum iret, magnâ id genus heroum morte ad immortales abscessit.

Concio. Colloquia.

Charitas.

P. CONSTANTINVS PVLCHARELLVS.

Italus Neapoli. 13. Ian. 1610 æt 41. *Mortis.*

MOrbis suis non satur, corpus ieiunijs, oratione, communis disciplinæ perseuerantiâ, lectuli loco terrâ nudâ, puluilli vice trunco afflictauit. Ioannes Paulus Carcauellus in præfat: Poësis Pulcharelli, Constantinum, inquit, etiam infantem, cum tabes ignota conficeret, Mater Laurinis foliis tumulatum soli exposuit, quâ re illi salus reddita. Præclarum, sed breuis æui ingenium, quia quartam annorum decadem non nisi anno vnico supergressum.

P. IOANNES DE OLIVA.

Bahyæ in Brasilia 33. Ian. 1652. æt. 80. Soc. 60.

DE hoc è Brasiliæ literis ita scripsi in annuis 1657.

P. Ioannes de Oliua 4. vota professus, olim tyronum institutioni atque Collegiorum plurium rectioni præfectus, eo in officio ita rem gessit vt cum facilè primis possit conferri. Incorrupta illi constitit semper Virginitas; illibata circa leges nostras, citra vllam violationem in eo vnquam visam religio, Comis erga omnes reuerentia, etiam cùm præesset. Quo tempore, sicut se immunem esse à nullo reliquorũ onere volebat, neque quicquam commoditatis, vel minimæ in cibo, potu, aut alijs, clam vel palàm admittebat; ita nihil patiebatur vel committi eorum quæ lex prohibet; vel eorum quæ

Regula.

Superior. Moreific.

quæ mandat, omitti, omni perattentæ curæ ac exempli pondere in id intentus; atque si quispiam sociorum aliquid voluntariæ afflictationis, palàm susciperet, semper illius in ea comes. De diuinis familiaris illi sermo ac frequens, nec siccus à lachrymis; maximè cùm de Christo paruulo nascituro ad socios diceret pridie eius festi. Ab Hollandis per iter captus, & in Belgium asportatus, Amsterodami in carcerem, ac vincula constrictus est post multas ærumnas nauigationis. Biennio istic summa egestate exacto, liber tandem Romam, inde in Lusitaniam profectus, & suæ Brasiliæ restitutus, istic maturum vitæ tam piæ ac laboriosæ finem inuenit.

Colloquia spirit.

XIV. DIE IANVARII.

P. IOANNES DE LA HAYE SERVIVS.

14. Ian Belga Duaci. 1614.

EXperrectæ semper, & quæstuosæ in DEVM fiduciæ vir, etiam in re domi valdè arctâ, magno Duacensis Collegij bono. Quidquid litterarũ dabat ad viros maioris nominis, eas primò ad Patrem spiritualem expendendas afferebat. In suo conclaui pro stationibus obeundis imagines hac & illac affixerat, quas obibat, cum in templo id æquè crebrò ac vellet, non posset. Hunc Belgæ inter magis illustria Belgij lumina censuêre. Permagna illi semper, quantę demumcunque occupationes irruerent, ad Sacrificium diuinum persanctè celebrandum apparatio, vita vbique attenta, paupertatis tanta religio, vt ne, repertæ quidem vnius aciculæ vsumadmitteret, nisi magnâ reuerentiæ significatione rogatus Superior aunuisset.

Fiducia.

Humilitas. Pietas.

Sacrum.

Paupertas.

P. MARTINVS DE MELLO.

Lusitanus. Eboræ. 14. Ian. 1617. ætat. 70. Soc. 55.

CVm Collegijs, vel Prouinciæ præesset pollebat suauitate nulli suspectâ & arte obliuionis, quâ delebat, quicquid vllus deliquisset, si tamen emendasset. De Societate tam tenerè loquebatur & audiebat, vt animi sensum dissimulare non possent oculi, & cadentes ab illis vbertim lachrymæ. Fidelis erat & seuerus alienæ famæ custos, ne quid maculæ ab vlla lingua illo præsente acciperet. Obedientia erat illi norma examinis, ad hanc enim expendebat quicquid totâ die dixisset aut egisset, an id obedienter sit factum. Castitas illi tam nitida, vt illum nunquam expiatione vllâ eguisse affirment. Paupertatem habuit reuerenter vt matrem, & velut illius verè filius haberi voluit. Per totos triginta annos eadem illi vestis, si tamen eadem dici potest, cùm cento fuerit è frustulis, maiore paupertatis, quàm vel sui commodi, vel alieni oris de hoc aliquid fortè dicturi curâ.

Superior. Vocatio.

Obed.

Paupert.

XV. DIE IANVARII.

P. ÆGIDIVS GONZALVS DAVILA.

15. Ian. Hispanus. Madriti. 1596. *In vtero.*

HVnc vtero gestans Mater aiebat visam sibi videre se radios lucis ex vtero vndequaque circum effundere. Fuit vir eruditionis reconditæ, suaui ac modesto & sagaci ingenio, siue Prouincias gubernarat, siue pro Hispania Romæ Generali Euerardo Assistens adesset, ab Hæreticis in Gallia captus, & grauiter, neque citra vitæ periculum saucius. *Mors.* Moriens canebat Hispanicè, videam te, bone IESV! oculi mei videant te! & ego statim moriar.

ILDEPHONSVS LOPEZ COADIVTOR.

Hispanus. Mexici 15. Ian. 1597. ætat. 62.

E Medico, in Societate factus est Coadiut. anno ætatis 50. postquã opibus suis cœnobiũ virgin. condidisset; vnum item Nosocomium partim suis, partim aliorum impensis corrogatis erexisset. Per annos 12. in Societate transegit, semper nudis asseribus indormire, corpus variè vexare, semper ad ea, quæ humilitatis & laboris plurimùm habent officia sese vltrò abijcere illi in delicijs fuit. *Mortif.* In primo tyrocinij aditu alteram barbæ prolixioris partem ipse sibi vltrò abstulit, alterâ relictâ, vt ne ad seculum remitteretur. *Obed.* Hilaritate tantâ se difficillimis quibusque laboribus dabat, obedientiæ vbique oraculo DEI voluntati obsecutus, vt diceret excepto Patre Ignatio neminem in Societate vitam lætiorem duxisse, quàm ipse duceret, *Vocatio.* malle verò se vitam, quàm obedientiam dimittere.

IOANNES DE CRVCE COADIVT.

Hispanus Laureti. 15. Ian 1599.

E Milite anno 1559. Societati adscriptus Florentiæ, vir simplex & rectus, cui etiam simplicitati datum quòd dissimulanter permitteretur generalem (quam horrebat) confessionem tantisper differre, sed libenter illam obijt, posteaquam visa DEIPARA *B. V.* illum noctu in lecto, at vigilem, & vultu & verbis increpuit, quòd parùm obedienter ageret, auderetque *Confess. gen.* in Societate sui Filij esse, confessione generali pro more necdum expiatus. Opem DEIPARÆ inclamantem, & omnia promittentem, species illa deseruit: & Ioannes ijs, qui ad illas clamantis voces exciti accurrerent, rem candidè ita vt erat exposuit Florentiæ cùm emptoris munere fungeretur, militi cuidam egeno carnes emere volenti pecuniam mutuam dederat: Rector simplicitatem hominis risit, quòd putaret eam sibi à milite restituendam. Quocirca ioco adiecit, vt à carnibus interea abstineret, *Simplic.* dum pecuniam redderet miles quam acceperat. Plures hebdomadæ, & fortè menses, abierant, cùm Ioannes à carne abstinuit; id quod vbi Rector aduertit, rei iam pridem oblitus, laudatâ hominis *Obed.* obedientiâ, iussit illum carnes comedere. Et mirâ DEI rem ita disponentis voluntate, miles eodem die restituit pecuniam mutuò pridem acceptam.

P. LEON.

P. LEONARDVS LESSIVS.

Belga Louanij 15. Ian. 1623.

MOrborum, & dolorum Seminarium illi fuit fœda contagio, quæ per iter in diuersorio in lectulo illum adorta, & se in pedes potissimùm exonerans, totâ illum vitâ exercuit fortissimis persanctæ patientiæ documentis. Pro capiendo consilio cor eleuans, DEVS *qui corda* &c. recitabat. Inter surgendum, de B. V. *Concede quæsumus* &c. & Litanias Lauretanas pro constantia in Societate quotidie. Noctu verò surgens Litanias de Passione Domini, & Iubilum S. Bernardi. Colicâ, stomachi doloribus, calculo, herniâ duplici, dirè exercebatur; & tamen ieiunio ac flagellis in se in clemens fuit, insuper totis 30. annis non nisi semel quotidie comedisse contentus. *Amor meus crucifixus est*, erat epigraphe quam ipse cubiculo suo fixit. Multa de illo eiusque imagine circferuntur, quæ admirabilitate non carent, sed ea percensere erit alterius loci.

Patientia. *Consilium.* *Manè.* *B. V.* *Noctu.* *Mortif.*

ANDREAS WILSONIVS SCHOLAST.

Anglus Audomari. 15 Ian. 1634. *Pia desideria.* *Patientia.*

PVlcherrimo ad amandum DEVM & fortia pro illo ferenda animo præstans adolescens. Aiebat moriens, laboraturum se pro DEO totis viribus etiam per mille milliones annorum, si hoc DEO sic placeret. Carnem penè totam locis quindecim ad ossa vsque penetrans morbus, doloresque absumpserant; hiabat illa, & ossa multifariam ostendebat, videbat illam exuri & indies magis deficere consumique Andreas, & gaudio gestiens has animæ veluti parietinas dissolui, anhelabat ad eam, cui suauissimo desiderio imminebat, æternitatem, spei desiderijque inter dolorum diritatem plenissimus. Suprema eius inter mortales vox fuit, magno & illius & audientium sensu vibrata: *Auge*, DEVS, *dolores; auge patientiam; fiat voluntas tua!*

P. PETRVS CRAVINA.

Italus Yamoritæ. 15. Ian. 1635. ætat. 60. Soc. 30.

IN noua Hispania magnâ sanctimoniæ famâ excelluit, & animarum zelo. Cùm Christianus miles contra barbaros confligeret, vidit Capitaneus Xuarez P. Petrum (qui tamen procul aberat) seu eius speciem sublatâ in altum manu Crucifixi Christi simulacrum tenere, alterâ verò flagello armatâ se cædere. Et victoriâ à P. Petro iam antea promissa stetit penes Christianos. Sed Petrus Xuarezium, qui hæc viderat, impensè rogauit ne diceret quid vidisset. P. Ferdinandus de Santaren, in fidei odium postea cæsus, aiebat Spiritum S. in eo habitare. Atque à se luculenter visum cæleste lumen in eius conclaui, quod certum esse aiebat non fuisse humanâ ope accensum, aut ab igne nostro, verùm è cælo. Multa de illo varij & mira testati sunt quæ fecit, quæ prædixit, de ijs agetur in eius vita ad annum 1635.

Oratio. Mortific. *Cubiculum.*

P. IACOBVS BRENTVS.

Lithuanus Vilnæ 15. Ian. 1657.

PEritus verbo & exemplo Nouitiorum Magister. Creditur amissum in sylua pileolum ope Angeli custodis recepisse, cùm illum diligenter sed nequicquam quæsitum, intactum à pluuia, quæ cadebat, in præalto ar-

Ang. custos.

S. Thadeus. boris ramo pendentem inuenit. S. Thadæo Apostolo cum primis addictus, ægri cuiusdam pueri parentibus dixit: si illum sanum vellent, Thadæum illum (nam hoc in baptismo nomen acceperat) vocare non erubescerent. Paruêre illi Patris consilio, & & puer conualuit. Sed illi inepto pudore ducti, illum Thadæum appellare desierunt: & simul ad puerum conflictandum aduersa valetudo redijt. Nullius vnquam grauioris criminis sibi conscium fuisse ipse Patri arcanorum suorum conscio dixit, & virtus eius fidem facilè inuenit. Nec iudicare vllum temerè, nec suspicari de vllo, nec vlli quicquam ferè promittere volebat. Verùm ipsum quod petebatur dabat vel agebat: vt promissionis vicè factis impleret. Cùm à Diuinis ad humana auocaretur à P. Ministro Collegij, ipse tunc Rector; O mi Pater; aiebat suspirans, quàm graue est auelli à Deo! nocte vltimâ cum dæmone acriter luctatus, auditus est in conflictu dicere: Domine vim patior, responde pro me. Quàm execrabilis, quàm turpis, quàm mâlus est diabolus. Et Patri cuidam venienti. Quantam, ait, ego habui luctam cum diabolo! voluit me adducere ad spiritum blasphemiæ; sed iam Dei gratiâ superaui. Nouitios suos monuit: Quo magis sine vobis eritis, eò magis cum Deo eritis.

Resp. humani.

Oratio.

Mors.

P. FRANCISCVS AGNADVS.

Hispanus Madriti. 15. Ian. 1654. ætat. 81. Soc. 65.

Corporis per varia instrumenta afflictandi studio fuit adeò addictus, vt chirurgi Madritenses, & Complutenses non semel, nec pauca putridæ carnis frusta è conciso eius dorso prosecuerint, ne interiret. Oratio illi prolixa, & efficax. Oceaniæ pro suo Collegio pestis tempore oranti Crucifixum ei respondisse ferunt se Collegij custodem. Plures illi post mortem conspecti sunt; quos inter quidam, qui aiebat se cruciari, quod alio quam synceræ charitatis instinctu errores quorundam ad Superiores detulisset. Alius ignitis carbonibus magno cum sensu doloris inambulans, aiebat; id se pati, quod, (cùm euitare id facilè potuisset) sæpius tamen domo prodierit quâ necessitas postulabat. Alius iam se post purgatorium in cælo esse dixit, iussitque illum Deiparæ nomine de cõtragiosâ hactenus tyronum Domo esse securum, eò quòd Dei Mater dicat, se illam Domum in suam tuitionem & fidem recepisse. Et mox cessauit morbus. Effigiem Deiparæ in lamina ærea de collo gestabat assiduè, cum ea Virginitatis suæ custode, ac rerum agendarum consultrice dulcissimè collocutus. Visæ sunt inquietæ viperæ ac serpentes volui ad pedes Agnadi nocte intempestâ coram B. Virginis *de Bono Consilio* dictæ imagine orantis, & multi lumine vndequaque conspicui. Hoc ipso quo diem extremum obijt die cuidam apparuit, & dixit, se in hora mortis permultùm passum à toto inferno, qui totus coniurasse tunc videbatur ad intercludendum suum iter in cælum: sed per diuinam misericordiam victorem ire in cælum. Postea quoque eidem visus, eam in aduersis quæ patiebatur præclaris ad sanctam eorum perpessionem documentis instruxit. Plura de illo dedi in Annuis 1654.

Mortif. Crucifixus.

Purgat. Charitas.

Exire domo.

B. V.

Mors.

P. RODERICVS DEZA.

Hispanus Madriti 15. Ian. 1660. ætat. 73. Soc. 54.

Hic, si quis vnquam, à dicendi præstantia, & ab assiduâ corporis afflictatione fuit celebris, ac propè mirabilis.

rabilis. In tyrocinio, impetrarat, vt in Coadiutorum, seu Laicorum classem referretur: sed postea Scholasticorum ordini est restitutus, ac post studia
Humilit. præclarè confecta, professis adscriptus. Conciones multo studio è S. Scriptura, & Patribus, oratione verò plu-
Concio. rimâ, elaborabat. E cubiculo illum non nisi necessitas, vel charitas, aut obedientia extrahebat. Vnde nihil superuacanei otij habuit ad tempus
Oratio. ignauè aut otiosè fallendum. Abrumpebat somnum ante alios; vt vnâ, vel alterâ horâ orare inciperet priùs quàm alij; cum quibus postea consuetam comprecandi horam peragebat suauissimâ continuatione; idque coram SS. Sacramento, vel ante aram S. P.
Paupertas. Ignatij. Vt Apostolicum S. Xauerij apud Indos decennium imitaretur, per decem annos obijt Missiones absque viatico, eleemosynâ pro se, ac socio corrogatâ. In quodam loco dæmon è religiosa energumena pellebatur: sed negauit se inde priùs abiturum, quàm eò appulisset è Societate Iesu Apostolicus quidam Xauerij imitator. Appulit Deza; & religiosis Ecclesiæ carminibus dæmon erupit. Habebat penes se DEIPARÆ Christum paruu-
B.V. lum complexæ imaginem quam ei dederat P. Mastrillus, IESVM, & MARIAM scribens obsides perpetuæ memoriæ quam ei promittebat. Iaponiam per 20. annos flagranter petitam impetrauit tandem; sed nauis quâ eò vehebatur, illuc penetrare non potuit, in Lusitaniam redire coacta. Ibi dum aliquamdiu moraretur Deza priùs quàm in Hispanicam rediret, tanto fructu & plausu est auditus ad Concionem dicens, vt à septem leucis venerint ad eum audiendum non pauci eius famâ exciti; & religiosus quidam eum petierit istic à P. Generali relinqui; vt esset Magister concionatorum, quemadmodum ipse scribebat. In Hispaniam redux, nihilo se minor fuit, à sacris fidei quæsitoribus etiam adscitus ad illud, quod Qualificatoris vocant, officium.

Sed nec seipsum negligebat in assidua illa seu confitentes audiendi, seu ad populum dicendi, seu ad animas variè adiuuandas excurrendi contentione. Quotidiano sacrificio meditatè *Sacrum.* valdè, sed non vltra horæ dimidium, operabatur. Decem illis diebus tamen, quibus asceticas S. P. Ignatij meditationes obibat, in sacello priuato duas omninò horas cælesti illi sacrificio dabat. Orandi studiũ armabat cruciati- *Mortif.* bus corporis mirificè excogitatis, fortiterq; susceptis. Corporis habitudo cibi plus requirebat quàm quantum nostræ mensæ inferri solet. Ille tamen eo contentus, adijciebat etiam ieiunia, quæ per decem exercitiorum dies tanta erant, vt intra 24. horarum spatium non nisi panis frusto vesceretur. Lectulus illi erat è cortice, vel subere *Charitas.* cooperto. Somnus adeò vigil, vt semper primus paratum se promptumque offerret cùm aliquis noctu ad ægros vocabatur. Cùm in se flagris sæuiret, horrendum erat audire strepitum ictuum inclementer vibratorum. Fa- *Flagra.* ciebat verò id varijs, & crudelibus instrumentis. Nam præter flagra consueta habebat vnum è caprinis filis contextum, & rosulis siue stellatis in fine armatum. Aliud constabat è septem funiculis, in quorum singulis erant nodi plures, insertis sexdecim stellis è metallo acutis. Vnde centenarum & plurium illarum stellularum & pondere & aculeis altius impressis *Cilicium.* lacerabatur caro. Habebat & cilicinum textum è setis; aliud è ferro aculeis in humeros incumbente, de quo in dorsum aut pectus lignea crux pendebat ligneis clauis consitâ & acuta. Præter quam, aliam quoque habebat clauis ferreis foras eminentibus ar-

matam. Deinde subuculam quando gestabat è lino, assutis ferreis acutisque cilicijs permolestam. Aliud item cilicij genus è minutis veluti forcipibus textum, paruulis ceu caniculorum dentibus è ferro inuicem innexis, qui carnem altiùs penetrarent, ac mordicus acerbe adstringerent. Atq; horum vestigia, etiam in mortui postea cadauere cernebantur. Addit eius socius, qui ei comes ibat ad cõciones; mirari se quomodo gestare potuerit cilicinam quondam vestem è setis contextam, quæ illius etiam brachia vsque ad cubitum, & corpus reliquum ferè vsque ad genua contegebat. Persuasit cuidam de sua Congregatione quam regebat, vt in tenebris ab eo ab humeris nudus cæderetur vsque ad cingulum vndequaque inclementer, capite solo excepto. Et quod ille tertiò aliquando fecit intra diem, multis ictuum millibus Dezæ inflictis, adeò vt id postea sibi religioni duxerit is qui id faciebat. Aliquando petijt, & impetrauit, ab eodem suos humeros ferreis aculeatisque cilicijs perfricari, & lacerari. Atque hoc perfunctum officio Deza veneratus, illi supplex pedes osculabatur, gratiasque impensè agebat. Moriens, *Imus ad æternitatem?* inquit. Et abijt morte planè optabili.

XVI. DIE IANVARII.

P. STEPHANVS BENASSAI.

16 Ian. Lucensis Romæ 1610 ætat. 52.

ANte initam Societatem in foro adeò felix fuit, eruditus, & fortis, vt parti aduersæ formidini esset. Paulus V. Pontifex maximus illum ad Archiepiscopatus celsitatem euehere spontè voluit. in Societate quinquagesimum iam ferè annum natus, linguam Illyricam à primis elementis condidicit, vt ad Barbaros, id quod sperabat, mittendus, idoneam Euangelio proferendo operam collocaret. Magna illius charitas eluxit in Aegyptijs Romæ doctrinâ Christianâ erudiendis. Centumcellas Decembri pedes vt iret impetrauit: vbi dum Pontificijs triremibus, pestiferâ lue correptis gnauiter omnem operam nauaret, inter expiandos eos, quos ea lues prostrauerat, anhelitu illo tetro & peste haustâ correptus, illud ingeminabat ad socios ad quos ad Collegium fuerat deportatus morti iam proximus: *O benè est, beate est, Patres, in Paradisum in Paradisum imus.* Eodem quo decessit planè tempore, quidam è Societate ad S. Andreę apud Nouitios agens, iucundiorem solito lucem in cubiculo suo nocte vidit, & in illa virum in veste candida vultu hilari ac iucundo: in quem dum oculos habet intentos menti P. Stephanus obuersabatur: & breui ex Collegio Romano perscriptum est, Patrem Stephanum obijsse.

Zelus animarum.

Mors.

P. GEORGIVS HOSSER.

Germanus Eberspergæ. 16. Ian. 1621. ætat 85.

HIc præter alia multifariam nobilia virtutis documenta, illud quoque in more habebat vt post preces canonicas absolutas, illa semper pro felici morte verba è litanijs subiungeret: A subitanea & improuisa morte libera nos, Domine. Et verò dum pro more Litaniæ dicerentur, ille mortem obijt non improuisam.

Mors.

Litaniæ.

XVII. DIE

XVII. DIE IANVARII.

P. IOANNES ASPILQUETA.

17. Ian. Nauarrus Baticæ. 1555. *Zelus anim.*

S Francisci Xauerij vnicè amicus, Conimbricæ anno 1545. 22. Decemb. Societatem. 1549. Brasiliam impetrauit, & penetrauit. Gloriosos eius labores isthic exhaustos, itinera, fructum luculentum, latè eius vita exequitur. Vbi etiam de Brasilica humanarum carnium fame, coquinâ, choreis, de illius ad *auri venas* peregrinatione, ac de illo digna plura & latiùs Alegambe ad annum 1555. in eius vita DEVS iras obstinatas, & surdas P. Ioannis vocibus aures incendijs vindicauit. Orationem Dominicam Brasilico sermone reddidit, docuit, & plures illâ morbos discussit. Per pagum transiens, omnes ferè dolore capitis conflictatos inuenit; rogatus pro illis preces fudit; reuersus, omnes reperit sanos, & gratias agentes sospitatori DEO. Ad hæc obstinatum quendum ægrum, quem ad bonam frugem reducere non poterat, peruicit patientiâ & officijs charitatis, eumque allato ad illum Crucifixo, & flagello se coram illo cædens, conuertit.

Concionet. *Pater noster.* *Oratio.* *Mortif.* *Charitas.*

ROBERTVS CARDINALIS NOBILIVS.

Italus 17. Ian. 1559. ætat. 18.

HIc se Societati deuouerat, nec per illum stetit quominus purpuram quoque cum nostra veste, aulam cum Collegio commutaret; ideoque Sacrificia & preces pro illo æquè indictæ atque si in Societate vixisset. Sancta illi familia, mira erga P. Generalem obedientia, erga se asperitas, in orando assiduitas, contemptio vanitatis. Vitam ad regulas & normam Societatis ac Romani Collegij componebat, quà licuit. Modestia in vultu angelica. Per sex menses attritus doloribus, per ipsos 80. dies vni semper lateri ab vlcere iam putrescenti coactus incumbere, miserandum doloris spectaculum, & patientiæ triumphus fuit, sæpè interea diuino epulo recreatus. Aiebat mortem sibi videri supra quàm expectasset, longè suauissimam. Romæ moriens illam supremam vocem, paulò antequam edidit: *Humilitas, Humilitas Humilitas*, hoc Societati, hoc Sacro Collegio Cardinalium, hoc nobilitati omni, & Orbi testamento relicto.

Patientia. *Humilitas Humilitas. Humilitas.*

P. IACOBVS BENEDICTVS.

Hispanus Barcinone. 17. Ian. 1586.

VIr fuit cælestium meditatione, atque ad præclara virtutis exempla præcipuus. Inhorrescente ac intonitrua & fulmina maximè exasperato cælo in superiorem domus partem subibat & DEVM flagrantissimè precabatur vt minari porrò & castigare pergeret corda rebellia. Causam rogatus, dixit: Cælo sic seuerissimè velut clamante, obstupescere peccatores, expergisci obstinatos, & ad vocantis per has minas DEI vocem terroremque persæpè conuerti. Fœmina, cui ob virtutis præstantiam magna fuit fides atque authoritas, dixit visum à se splendorem è P. Iacobi mortui facie erumpentem, qui feretrum totum circumdaret.

Oratio. *Mors.*

P. IOAN-

P. IOANNES BAPTISTA VANINUS.

Italus in mont. Reg. Prou. Mediol. 17. Ian. 1599.

Post Philosophiam, & Mathesin explicatas, conciones habuit acres, casus conscientiæ docuit, contra hæreticos, dictis, factis, calamo vtiliter armatus. In Oppido Bricherasio SS. Eucharistia in festo Corporis Christi circumferebatur, cum pompa per vicos & plateas. Sed erant qui tunc ludos & iocos exercerent, In illos inuectus acriter P. Vaninus, cùm illi non desisterent, illos diris execratus est. Post biduum eorum vnus mortem oppersit; breui & alter morti se vicinum videns, misit qui Patrem rogarent, vt diras illas à misero ægri capite auerteret. Ad Montem Regalem missus, gaudebat se laborem ac vitæ finem, obedientiæ iussu in Bmæ. V. æde facere. Morte imminente, *Iustitia* DEI! *Iustitia* DEI! exclamauit. Patre Rectore misericordiam suggerente. Timeo, inquit, ac tremo iudicem qui dixit: Ego iustitias iudicabo. At se in Societate mori cogitans, magno leuamento recreatus, extremum vixit.

Euchariſt.

B V.

Vocatio.

P. IACOBVS ALVAREZ DE PAZ.

Hiſpanus Potoſij. 17. Ian. 1620.

Seuera illi, & perpetuis ieiunijs, ciliciis, flagellis armata fuit Virginitas. Voti Sacramento se adstrinxit, ne voluntariè de industria vllum veniale peccatum admitteret, vtque nullum librum profanum legeret. Quotidie priùs ad confessionem quàm ad aram accedebat, vbi visus est à Christo amplexum accipere cùm diuinis operaretur: in cubiculo verò cum scriberet, cælesti lumine splendere, atque grauem quempiam virum ad aures habere quasi Magistrum eorum quæ scribebat. Inter precandum ignea quadam in luce non semel sublimis à terra conspectus est. Cadauer incorruptum fragrantem liquorem dedisse, locupletes testes affirmant. Plura de illo vita.

Veniale pec. Lectio ſpirit. Conf quotid.

Sacrum.

Oratio.

P. DIDACVS DE ALFARO.

Hiſpano-Indus, in Paraquaria. 17. Ian. 1639. ætat 43. Soc. 25.

PAnamæ in America, Hiſpano Regio Senatore Patre, ad mare pacificum natus, anno 1614. Societati, ac postea Indorum saluti se dedit: & huic quidem tunc maximè, postquam ex aquis & morte præsentissimâ Indi natatoris operâ est ereptus. Innior cùm esset, felici carminis venâ DEIPARAM, postea vbique cultu quàm potuit augustissimo, celebrauit. in Hispania inter studendum, in DEIPARÆ vigilijs, & Sabbatis, æquales suos ad communem in cœnaculo verberationem inuitabat: & valebat in plures exemplum. Aliquando noctem integram impendit describendis in schedas plurimas hisce verbis: MARIA *sine originali peccato concepta.* quas ille schedas ante lucem singulis conclauium portis affixit; & sub immaculati illius mysterij tutela res ac spes suas persanctè collocauit, sæpè celebratis de illo votiuis sacris. In Vrbe Assumptionis Collegij Rector, & S. Inquisitionis commissarius postea Reductionum Præses, ac omnibus omnia factus est, insigni animarum lucro. Ad amicum scripsit; se hostili Ethnicorum globo casurum: id quod barbari cuiusdam ex insidijs in eum iaculati manu factum, cùm ille (omissâ quam capere poterat fugâ) Indis Christianis contra Ethnicos furentes, & sacris omnibus perinfensos, fidelis adesset, magno solatio animarum, ad quam ille mortem

Beatiſſ. Virg.

Sabb.

Mortiſ.

Præuiſa mors.

Exercitia S. P. Ignatij.

Morti

tem se per ascetica vnius mensis Exercitia secessu accuratissimo præparat. Corpus illius in summis caloribus per triginta leucas vectum, citra vllius tetri odoris molestiam.

XVIII. DIE IANVARII.

VINCENTIVS ALVARUS.

Lusitanus ad vrbem Dabul. 18. Ian. 1606. ætat. 27. Soc. 11.

CVm Goam pergens ad studia, à Mahometanis piratis captus fuisset, vnà cum alio de Societate, minati sunt Saraceni sæpiùs, se lytrum pro duobus his non admissuros; daturos vtrumque ceruice præsectâ in mare præcipites, quòd Mahometo, eiusque legi essent aduersi, & eam expugnarent. Interea feriâ 6. die apud illos Mahometo dedicatâ, Mahometani senaculo inito, diem illum celebri Christiani capitis sacrificio pro piaculari victima cædendo solennem habere decreuêre. Quocirca Vincentius in prorâ tunc orans delectus est cuius Christiano capite religiones Mahometo persoluerentur. Cum se occidendum audisset, lætus quòd Christiani nomen sibi in mortis obeundæ causam verteretur, Deo se totum, totum Deo in victimam iterùm & iterùm dedicauit, pulchro iterùm gaudio delibutus, & religiosè gestiens vsque ad mortem, ac *Miserere mei, Deus*, canens. Sub ipso ictu *Miserere*, aiebat, *animæ meæ, Iesu bone!* Aliqui ad ipsam Mahometi aram immolatum fuisse aiunt: sed ille se in fidei odium cædi lætus, Deo se vnicè consecrabat. Corpus in mare abiectum est.

Fides.

Feria VI.

Oratio. Mors.

P. IOANNES RAPHAEL COBONCELIVS.

HVnc acerrimus calculi cruciatus 14. horarum interuallo extinxit. In vitæ periculum ab eodem morbo aliquando adductum B. Franciscus Borgia liberauit. Duobus quotidie Sacrificijs aderat, præter illud cui ipse operabatur. Eodem quo extinctus est est tempore, cuidam 26. circiter leucis Viennâ dissito, & luce clarâ vigili conspectus est ante meridiem, pileo ac baculo hilarè ad iter accinctus, & vultu amabilis. Diuino officio quotidie addebat è Breuiarij ritu duo officia, alterum de Sanctissimo Sacramento vel de Spiritu Sancto, alterum de Sancta Barbara cuius fidei se totum pro vita & morte commiserat.

Carniolus Viennæ. 18. Ian. 1627. B. Borgia.

Sacrum.

Mors.

Euchar. Sp. Sanct. S. Barbaræ.

P. PETRVS VESPINVS.

EOdem die quo hic P. Petrus Vespinus moriebatur, Coadiutor quidam Catalauni socios enixè rogabat, vt pro P. Vespini anima DEVM impensè orarent, eius mortis conscius, cùm tamen Catalaunum Altisiodoro ferè tridui interuallo sit dissitum. Rogatus postea, dixit illum à se aspectabili specie conspectum. Adiecit, illum per mediam quadrantis horæ partem, de ea quam apud illum non ita pridem fecerat generali confessione locutum. Putabat etiam se in illo lucis aliquid conspexisse.

18. Ian. Belga Altisiodori. 1637.

Mors.

Ille verè ita vixit vti decet sic in Societate retentum.

PETRVS HVCKMISVVAGEN. COADIUT.

Germanus Treuiris. 1586. 19. Ian. Confess.

FRaternæ charitatis obsequijs inter domesticos peste contactos hoc die immortuus est Treuiris an. 1586. Generalem cõfessionem tantâ lachrymarum & singultuum vi fecit, vt lachrymæ pœnitentis & Confessarij confunderentur. Flagellum ex hamatis ligulis ipse confecit, & quam potuit sæuitiam in semienectum corpus exercuit. Mortem suauissimè arridens obijt, cùm amplexu stringeret crucifixum & diceret; IESV fili Dauid miserere mei!

Martific.

Mors.

P. EDMVNDVS AUGERIUS.

Gallus Comi in Italia 19. Ian. 1591. ætat. plusquam 60. Soc. plusquam 40.

RVsticis, at pijs ortus natalibus, & primus de Societate IESV Carolo IX. ac Henrico tertio Galliæ Regibus à concionibus & Confessionibus fuit. Romæ ab ipso S. P. Ignatio in Societatem admissus. A morbo periculi pleno diuinitùs momento sanatus est, concionator, professor, Superior, operarius, in singulis & omnibus excellens; in Gallia de fide catholica & de Societate mirificè meritus, ac ærumnis multifariam exercitus, & iam ab Hugonotis propè patibulo appendendus, non tamen appensus, quòd illum studerent sectæ suæ adiungere. Calumnias & quidquid ab hominibus venire mali potest animo erectior generosè pertulit. Comi supremùm æger cæli symphoniam & choros beatarum mentium audiens id verbis quoque testatus est, & adiecit Abeamus ergò, abeamus. Angelos visos aiunt morientis lectum circumdare, vno stolam immortalitatis illi paratam ostentante. Tum conclaue ingressus cælitum ordo pulcherrimus, viâ splendidâ ad Cælum vsque porrectâ Edmundum vultu maiestatis gloriâ pleno deducebat ad Cælum, veste intus niueâ foris variâ magnificè coopertum pro præmio puritatis, & charitatis. Præcedebant suauissimè canentes paruuli, qui cum vt festinaret inuitabant ad mensam cælestem apparatè instructam, ad quam à Societatis IESV Patribus expectabatur Edmundus, qui & postea P. Clementi Puteano apparuit, & de adepta beata æternitate illum reddidit certiorem.

Fides.

Patientia.

Mors.

Cælum.

XX. DIE IANVARII.

P. ALEXANDER VALIGNANUS.

Italus Macai. 20. Ian. 1606.

ORientis Prouincialis, Visitator, & per 33. annos cultor magnanimus. Huius vitam complecti scribendo, esset operæ propemodum infinitæ. Indicæ, Iaponicæ, Sinicæ Epistolæ de illo multa narrant, quæ ferè sunt de illius zelo, fortitudine, prudentia, item præclaro ad regendum ingenio. Quatuor Dynastas Regulorum legatos Romam ad Sedem Apostolicam ituros, in Europam adduxit. In Sinensis Regni velut limine, vt olim Sanctus Xauerius, magnam animam exhalauit, & suo nomine Societatis in Oriente fastos impleuit, sui quoque afflictatione, ac orandi studio perinsignis.

Zelus anim.

P. FRANCISCVS GARDINERVS.

Anglus in Anglia 19. Ian. 1648.

PIj candidique ingenij laude amabilis; quicquid arduum occurrebat, præsentissima bonarum in Purgatorio animarum ope fultus aggrediebatur. Si quid periculi ingrueret, si obstinatus quispiam animus ad deponendum odium, vel conscientiam expiandam molliendus, si quid domi forisue petendum, vel vitandum, omnia se posse sibi persuadebat, si se pro illis vindicandis diuinâ hostiâ litaret, si preces funderet. Nec illum fallebat spes experimentis vtilibus confirmata. Fuit cùm Sacram hostiam ægro ferens, in exploratores, imò apparitores, incidit. Illi saccos, vestes, omnia perscrutati, iam extrema minabantur, vt omni planè ad lineam vsque subuculam veste illum exuerent. Tum ille candidè Christum quem in pyxide gestabat allocutus; serua te iam, inquit, mi DEVS! nam ego plura non possum. Interea pyxidem manu condidit, & quod mirêre, tametsi totum exutum excusserint, ac vndequaque peruestigarint nemo tamen manum introspexit, nemo id quod vnum quærebatur à suspectantibus, deprehendit.

Purgat. *Crucif.* *Euchar.*

XIX. DIE IANVARII.

P. IACOBVS LAGNEZ.

Hispanus Romæ, 1565. 19 Ian. *B. V.*

PRoximus à S. P. Ignatio præfuit Societati vniuersæ Generalis. In Concilio Tridentino pro Immaculata DEIPARÆ Conceptione, doctè, fortiter, feliciter perorauit, ibi à modestia quoque ac sententijs eruditè dictis celebris. Omnium in Societate morientium nomina, vt seruarentur instituit. De illo ad Purpuram, imò & ad Pontificatum, promouendo actum: sed ille felici successu fugit, etiam cum XII. Cardinalium suffragatio illum ad summum Sacræ Sedis apicem postularet. Integritatis castissimæ laude ad mortem vsque conspicuus. In Monte Regali Moniales diserrè contestatæ sunt, in P. Iacobi Lagnez, cum coram illis diuinum Sacrificium celebraret, capite, conquiescentem columbam esse conspectam, quæ de Cælo descenderet. S. P. Ignatium sinu gestare visus est Patri Sebastiano Romæo vltima Iunij. visi veritatem explicuit dies 2. Iulij quâ Lagnez in Successorem electus Ignatij est, qui dicere solebat neminem vnum esse in Societate, cui plus quàm Lagnio debeat Societas Vniuersa: Lagnez vero aiebat B. Virginem datam à Deo Ignatio tanquam instrumentum eximiæ sanctitatis.

Morientes. *Humilitas.* *Sacrum.* *S. P. Ign.*

P. ALPHONSVS DE SOTO COADIVT.

Hispanus Gadibus. 1571. 19 Ian.

PErpetuo illi ad virtutem plusquam mediocrem stimulo fuit, quòd cùm vehementissimo quopiam turbamento perculsus Societatem olim deserere cogitasset, iamque portam aperuisset fugâ se in libertatem noxiam daturus, elegantem in porta cælestis venustatis paruulum viderit, qui portam occupans elato digito, ac seuero vultu, minaciter illi quiddam innuens, illum salutariter conterruit, & vt pedem referret effecit. Ille

Tentatio. Vexatio.

Ille verè ita vixit vti decet sic in Societate retentum.

PETRVS HVCKMISVVAGEN. COADIUT.

Germanus Treuiris. 1586. 19. Ian. Confess.

FRaternæ charitatis obsequijs inter domesticos peste contactos hoc die immortuus est Treuiris an. 1586. Generalem cõfessionem tantâ lachrymarum & singultuum vi fecit, vt lachrymæ pœnitentis & Confessarij confunderentur. Flagellum ex hamatis ligulis ipse confecit, & quam potuit sæuitiam in semienectum corpus exercuit. Mortem suauissimè arridens obijt, cùm amplexu stringeret crucifixum & diceret; IESV fili Dauid miserere mei!

Martific.

Mors.

P. EDMVNDVS AUGERIUS.

Gallus Comi in Italia 19. Ian. 1591. ætat. plusquam 60. Soc. plusquam 40.

RVsticis, at pijs ortus natalibus, & primus de Societate IESV Carolo IX. ac Henrico tertio Galliæ Regibus à concionibus & Confessionibus fuit. Romæ ab ipso S. P. Ignatio in Societatem admissus. A morbo periculi pleno diuinitùs momento sanatus est, concionator, professor, Superior, operarius, in singulis & omnibus excellens; in Gallia de fide catholica & de Societate mirificè meritus, ac ærumnis multifariam exercitus, & iam ab Hugonotis propè patibulo appendendus, non tamen appensus, quòd illum studerent sectæ suæ adiungere. Calumnias & quidquid ab hominibus venire mali potest animo erectior generosè pertulit. Comi supremùm æger cæli symphoniam & choros beatarum mentium audiens id verbis quoque testatus est, & adiecit Abeamus ergò, abeamus. Angelos visos aiunt morientis lectum circumdare, vno stolam immortalitatis illi paratam ostentante. Tum conclaue ingressus cælitum ordo pulcherrimus, viâ splendidâ ad Cælum vsque porrectâ Edmundum vultu maiestatis gloriâ pleno deducebat ad Cælum, veste intus niueâ foris variâ magnificè coopertum pro præmio puritatis, & charitatis. Præcedebant suauissimè canentes paruuli, qui cum vt festinaret inuitabant ad mensam cælestem apparatè instructam, ad quam à Societatis IESV Patribus expectabatur Edmundus, qui & postea P. Clementi Puteano apparuit, & de adepta beata æternitate illum reddidit certiorem.

Fides.

Patientia.

Mors.

Cælum.

XX. DIE IANVARII.

P. ALEXANDER VALIGNANUS.

Italus Macai. 20. Ian. 1606.

ORientis Prouincialis, Visitator, & per 33. annos cultor magnanimus. Huius vitam complecti scribendo, esset operæ propemodum infinitæ. Indicæ, Iaponicæ, Sinicæ Epistolæ de illo multa narrant, quæ ferè sunt de illius zelo, fortitudine, prudentia, item præclaro ad regendum ingenio. Quatuor Dynastas Regulorum legatos Romam ad Sedem Apostolicam ituros, in Europam adduxit. In Sinensis Regni velut limine, vt olim Sanctus Xauerius, magnam animam exhalauit, & suo nomine Societatis in Oriente fastos impleuit, sui quoque afflictatione, ac orandi studio perinsignis.

Zelus anim.

MANCIVS TAICHICV. COADIUT.

Iapon. Macai.20. Ian.1615. ætat 41. Societat.8.

Mors. Imagines.

RElIgiosam pietatem eâ quâ istic præstabat pingendi arte alebat, & incitabat; pingendis Dei, DEIPARÆ, ac Cęlitum imaginibus piè assidueque intentus: quibus templum ornabat; vt fidei mysteria ob oculos poneret, fidemque ac virtutis amorem exemplis accenderet. Exilium in fidei odium è patria sibi indictum pati maluit quàm, in patria Christum & religionem exuere; ad quod inuitabatur. Post alia ergò perpessu aspera hoc etiam lubens subijt, licèt tunc æger; cùm relegari iuberetur, ni Deos Patrios præ Christo eligeret. Morbo nauigationis ærumnis increscente Macai felix exul in cælestem patriam, vt spes magna est, appulsus est.

IOSEPHVS MATTHEUS SCHOLAST.

Hispanus Baeo nonæ. 20.Ian.1621. ætat. 21. Soc.4. Castit.

B.V.

Silentium.

CVm Philosophiæ operam daret obijt diem felicissimum Barcinone Virginitatis decimo ætatis anno voti religione firmatæ, custos fidelis, Diuinæ Matris, S.Iosephi, & B.Aloysij præsidio ad id vsus; deinde cilicijs ac flagellis quoad licuit; legumque accuratâ ad apices omnes custodiâ. In prima veluti aurora seu diluculo rationis, vouerat se Beatissimæ Virginis amori & honori rosarium quotidie recitaturum. neque id vllo, nisi penultimo, & vltimo, vitæ die omisit; dolenter questus quòd id per morbi vim non posset. Cor illi tenero erga diuinam Matrem amore sui verò despicientià profundâ plenum; Lingua, silentio mirum in modum, ac perseueranter addicta; oculi, semetipsum etiam erubescentes, nec vnquam in fœminæ vllius vultum coniecti, vnde nulla illi nota è facie. Vbertim lachrymatus est sub vitæ finem, quòd de Virginitate sua Confessario fuisset locutus, dixitque se verè nec in ea re nec vnquam per omnem vitam aliud quam diuinam gloriam spectasse.

Custod. sensuum.

IOANNES LAVERNANS SCHOLAST.

Germanus Ruremundę 20.Ian.1621. ætat.18. Soc.3.

Vocatio.

Modestia.

Regula.

B.V.

Sancti.

Pia colloquia.

Sacrum.

Holocaustum amoris.

Euchar.

IN tyrocinium ingresso augusta & diuina illi visa omnia. Dixit in prima, quam vocant, lectione, de vocationis gratia, vsque ad lachrymas audientium; & ipse lachrymis oppressus dictionem abrupit. Ad suauissimę, quâ pollebat, modestiæ laudem; illum componebat, ea quæ illi sempet obuersabatur species crucem gestantis paruuli DEI IESV; quem sibi velut monitorem videri aiebat ad modestiam, ad aspera, potissimùm, ad gulam frænandam. In nullam vnquam Societatis legem illum deliquisse aduertit vllus. Leges modestiæ sibi condebat exemplo DEIPARÆ, coram qua in Nazareth animo habitabat; & non manum, pedem, linguam, oculos aliter mouebat, quàm si coram illâ versaretur. Libens exequebatur, quicquid eius nomine rogabatur. Sanctorum minùs notorum in dies in Belgio occurrentium vitas alijs exponebat; eos dies illis & facta eorum dierum illis dedicabat. Ad Angeli Custodis cultum P. Petri Fabri exemplum & patrocinium adhibebat. Christi honori, & animarum saluti innocentem suum sanguinem cum Christi sanguine sub diuino Sacrificio quotidie conceptâ formulâ offerebat in holocaustum amoris. Post perceptam diuinam Eucharistiam (quam septies quotidie inuisebat) tenerè solitus lachrymari;

si

si vel post tres horas orando ductus auocaretur, obedienter quidem abibat, perbreuem tamen sibi aiebat moram omnem ad sua & aliorum negotia tunc meditatè cum Domino pertractanda.

SIMON DE LIVONIA SEV TICONIENSIS. COADIVT.

Lublini. 20. Ian. 1621.

FVit Simon legum nostrarum, laboris, Superiorum, citra vllum respectus humani timorem accuratè obseruans in quo nihil se deprehendisse quod reprehenderent aiebant ij, qui perdiu cum eo vixêre, si quid ferendum esset, patiebatur hilariter; & ipse sibi non parcebat, quin se fame ac labore acriter exerceret. Quantâ poterat contentione animi procurabat, vt coronam B.V. & aliarum precum pensum perattentè perageret. Rector Collegij, qui Domo aberat, persanctè affirmabat, sibi Simonem eo quo animam agebat tempore conspectum, gratias pro beneficijs omnibus habuisse, addidisseque se, vbi Cælo receptus foret, futurum pro illo supplicem apud DEVM.

Mortif.

B.V.

P. HIERONYMVS ALVAREZ.

Lusitanus. Ebo. æ. 20. Ian. 1624. ætat. 60. Soc. 47.

CVm puer Societatem inire meditaretur, dæmon quà horridis terriculamentis, quà etiam alapâ illum absterrere conatus, cùm vinceretur videri desijt, sed redijt ad Hieronymum iam religioso Sacramento post biennium auctoratum, & quidem patris mortui os, oculos, omnemque corporis speciem perscitè mentitus, multifariam illum versans, magna promittens, demum & falsis lachrymis abundè perfusus. At Hieronymus IESV illi nomen, crucemque obiecit, ac iterùm victum coëgit facessere. Innocentiæ, atque ea propter seuerę sui custodiæ retinentissimus, nobilioris quàm castioris fœminæ pronam in scelus impudentiam in lachrymas conuertit, quando in prauè suadentis tis eius manu pallium, vt castus Iosephus, reliquit. Doctrinà & virtute magnoperè luxit in Scholis, & vbique. Ad acerbiora verba erat propensior quàm volebat; sed si quod excidisset, veniam positis coram offenso humi genibus, flagitabat. Paupertatis honori hoc dabat, vt nihil haberet, ne quidem numisma quod è rosario gestaret. Morientem magna planè patientia, multæque sociorum lachrymæ coronarunt.

Vocatio.

Castitas.

Charitas.

Paupertas.

P. IOANNES PEREZ MENACO.

Paraquarius Limæ. 20. Ian 1626. ætat. 61. Soc. 44.

INgenij planè singularis laude celebris cùm esset, quotidie tamen per horas decem, aliquando per 12. studebat. Theologiam per annos 27. docuit. Humilitatis suæ retinentissimus, cùm ad aulam vocaretur, vt Proregi in re ardua consilium daret, scripto sibi mitti petijt quæstionem, de quâ consulebatur, ne ad aulam iret. Parochus locuples 4000. pondo (id est 4000. numorum quorum singuli valent 8. regales Hisp. Ioanni miserat, vt lucubrationes quasdam suas prælo & luci daret. Remisit omne argentum; & respondit se nihil habere prælo, ac luce dignum longa 16. annorum paralysis illius patientiam, & exercuit & ostendit, cùm captu manuum vsu omni, alienis vti ad omnia cogeretur, semper sui ac mirabilis patientiæ suæ compos.

Aula fuga.

Patientia.

P. MELCHIOR RVIZ.

Hispanus Xereciij 20. Ian. 1629. ætat. 66. & Soc. 50.

CVm Granatâ à suis ad Societatem abiret, nihil rei aut spei splendidæ sibi foris relictum voluit, seque omnibus adeò exuit, vt disertè dixerit nolle se vllam sui apud suos extare memoriam, nisi cùm Deum orarent. Scopus quò sua destinabat, erat vt Societatem pro Matre haberet omnesque boni filij numeros erga illam vndequaque expleret. Nihil sibi parci voluit quin labores & maximos & difficillimos exantlaret, maximè si nihil splendoris præseferrent. Licèt impiger ad omnia se se porrigeret, atque cum summis & infimis versaretur, nunquam tamen oculis ac reliquo corpori quicquam indulsit quod Angelicas modestiæ in tyrocinio acquisitæ leges vel latum vnguem laxaret; semper Nouitius, semper veteranus, & in vtroque vtilis omnibus atque amabilis; clero potissimùm cuius sodalitium perdiu gubernauit, magnâ plus quàm ordinariæ virtutis famâ.

Modestia.

Voratig.

XXI. DIE IANVARII.

PAVLINVS CECOTTVS COADIVT.

21. Ian Italus Romæ. 1612 alius 10 Ian. ponit alius 12.

Oratio.

CErtum est illum horas duxisse, imò noctem aliquando integram pernoctasse in oratione DEI: cuius dono adeò pollebat, vt cùm P. Mutij Vitellesci vita iam pro deplorata à Medicis haberetur Aquauiua Præpositus Generalis Paulinum Schedâ perscriptâ iusserit tamdiu in preces incumbere, donec Mutio vitam à DEO obtineret. Acceptâ schedâ, Paulinus octo horas integras flagranter orationi dedit, & lætus surrexit; quo ipso die P. Mutius Tusculi sensit plurimùm lauamenti, postea penitus restitutus. Illud quoque compertâ famâ de Paulino traditum est, illum, cùm plures reliquijs B. Patris Ignatij curaret, easdem cæco Blondi cuiusdam Societatis desertoris oculo admouisse: verùm contrariè ac sperabatur accidisse. Etenim desertor ille iusto DEI iudicio, alterius quoque oculi lumen illâ reliquiarum contrectatione extinxit. Cùm ætas illi otium à laboribus permisisset, septem horas orandi contentioni dabat quotidie. Vix duorum cochlearium fuit id quod comedebat: aiuntque id quoque breui per os ab illo reiectum. Aegrorum curam gerente illo, æger quispiam stomachi vitio Sacrosanctum Eucharistiæ Sacramentum vomitu eiecit, id omne Paulinus auidè sumpsit in reuerentiam SS. Sacramenti.

S. P. Ign.

Cibus.

Euch.

P. RAYMVNDVS DE FVNES.

Hispanus Oscæ. 11. Ian. 1646.

Mortif.

Conf. quotid.

POst alia munia Magister Nouitiorum, sui affligendi studiosissimus. Nullum diem sine pœnitentiæ Sacramento transire sibi voluit. Litanias omnium Sanctorum eorum quos à Societate inita quot mensibus acceptos descripserat, quotidie recitabat. Vultus illi ad admirabilitatem vsque semper idem in prosperis & aduersis, animo nunquam aut quassato, aut erecto, imò ne voce quidem impetu quopiam

Sancti.

piam elatâ, vel fractâ. Vitæ communi ita in religione asuescendum aiebat, vt nullo valetudinis obtentu aliter diceret faciendum. Debet, inquiebat, debet decem annos lubens de vita sibi detrahere, vel pati vt deterantur, quisquis virtuti serio se addixit. In Sanctorum quorundam, potissimùm in Bmæ. Virginis vigilijs pane frigidaque constanter contentus ieiunabat, quidquid contra obsisteret pertenuis valetudo. Imago vultum patientis Christi exhibens, in delicijs illi erat. Ad hanc ille libro impositam, cum diuinum officium recitaret, aut quidpiam legeret, oculos referebat, & colloquia diuina miscebat suspirijs tenera, & sæpè repetita. Cùm sederet, non se acclinabat, vt ægrè sibi faceret. Intemeratum castimoniæ suæ florem sine macula conseruauit, Mortificationis & & humilitatis curâ insignis. Ad alios eâ in re stabiliendos, vt de cælestibus libenter colloquerentur, neque terrena libentius aut vana, quàm diuina sermone tractarent, atque hac etiam in re nullo humano respectu ducerentur, certum quendam constituerat qui quot hebdomadis semel narraret illud exemplum de quodam Societatis nostræ Sacerdote, cui se conspiciendum præbens Christus, manifestis indicijs ostendit, quantam inde caperet voluptatem cùm de spiritualibus rebus fit Sermo in ea, quæ apud nos consuetis horis fit, recreatione: & quantâ contra auersatione se habeat ab ijs linguis, quæ pretiosa illa, & cælestibus vt colloquijs, ita lucris destinata animi relaxandi tempora, ijs verbis impendunt, quæ à fine nostro sunt aliena. Bilbilitano Collegio tantum dedit, vt inter Benefactores insignes censeatur: nunquam tamen vel verbo id ab eo indicatum, vel aliud quippiam, quod vanitatis fumum saperet, in illo aduertit quispiam. Moriturus, Confessarium enixè rogauit, vt omni quâ posset arte adhibitâ suæ morti adiuuandæ adesset, vt eam summo quo id fieri posset spiritus animique ardore obiret.

Contemptio vitæ.

B. V. Mortif.

Passio Christi.

Oratio.

Cast.

Pia colloquia.

Beneficium.

Humilitas.

Mors.

P. IVDOCVS SCHAPELINCK.

SOcietatem anno 1607. ingressus, Collegij in quo degebat Angelus dicebatur. In studijs, missionibus, rerum spiritualium præfectura, orandi studio, eximius. Verum aiunt de illo illud non semel repetitum elogium: *non offendit in verbo* idque non solùm ne quid alienum diceret, sed etiam ne audiret. Sibi vehementer attentus, in charta designabat, quid quoue modo sibi esset agendum. Quidquid sensus delectat horrebat, & quâ poterat abstinebat. Corpus perpetuò exuere videbatur, artibus assiduis in id intentus, vt spiritu solo viueret. Inde illi spiritualis lectio, & maximè Iacobus Aluarez de Paz, in delicijs & vsu perpetuo fuit. Humilitatis perquisitæ studio nil vnquam dixit aut fecit, ex quo vel suspectare liceret laudis illum aliquid aucupari. Quare nec benè de se, nec malè locutus est vnquam. Confessarium particulatim de ijs consulebat, de quibus Magistrum solent Nouitij meliores. Manus contra frigoris vim, quantumuis accerrimam, nunquam munire voluit, licèt à gelu rigerent, & cruentæ hiarent. Aliquis per septem annorum spacium, nonnemo (& quidem valdè perspicax) per ipsos duodeviginti annos, in illum attentè intentus testatur, se in illo nihil vnquam aduertere, per omnem suam diligentiam potuisse, quod vel venialis peccati notam præseferret. Aiebant alij, se illius aspectu magis accendi ad accuratam disciplinæ ac legum obseruantiam,

Belga Louanij 21. Ian. 1653. ætat. 69.

Lingua. custodia.

Mortif.

Lect. spir.

Humilitas.

Mortifir.

uantiam, quàm cùm leges ipsas legunt, aut legi audiunt; adeò viuæ in eo regulæ omnes relucebant. Virgo Deo sacra, fidem ob mores laude dignos commerita, ingenuè fassa est; nunquam se absentis etiam Patris Iudoci precibus commendasse, quin impuræ, quibus infestabatur imagines confestim è mente abierint. Modestia illius omnibus nato, grata, constans, ac animi totius fidelis & castus index. Reliqua in vita fusiùs ad annum 1653.

Castit.

XXII. DIE IANVARII.

P. IACOBVS DE YEVENES COAD.

Hispanus Granatæ. 22. Ian. 1585.

APud B. Ioannem de Deo per 7. annos ministrauit in Xenodochio pauperibus, Societatem anno 1556. ingressus, cùm 24. ætatis annum ageret. Perpetua illi innocentiæ laus constitit, & viua quædam miseratio ergà omnes afflictos totis viribus adiuuandos. Diues quidam vir, & nobilis illius monitu mirum in modum liberalis erga inopes factus est posteaquam Iacobus illi dixit: Daret eleëmosynam non parcâ manu? fore vt experiretur id quod se experiri ipse aiebat. Quotidie, ait, è paucis illis herbis quas habeo in horto aliquid decerpo pro Christi pauperibus: & tamen nunquam mihi deficiunt. Parendi studium in illo fuit promptum semper, & cæcum. Iussum cribro aquam haurire, opinio est obedienter id præstitisse, nec aquæ guttam vllam è cribro effluxisse: Orandi efficacitate quædam non ordinaria patrasse: visum in culinæ angulo, in oratione à terra sublimem non semel. Circa cibum duo in eo singularia cernebantur; alterum, quòd parcè admodum vesceretur; alterum, quòd ea sibi deligeret ad vescendum quæ vix famulorum vllus admitteret. Si minimum quidpiam næui in se aduerteret, castigabat flagris sibi inclementer inflictis, alapis quoque adiectis.

Obed.

Oratio.

Mortific.

P. MATTHÆVS ALBENOSA.

Hispanus. Bilb. li. 22. Ian. 1585.

MAnsueta quædam placidè agentis vbique ingenij erga omnes charitas, erga disciplinæ domesticæ accurationem sanctimonia, erga Deiparam obseruantia, cum insigni erga seipsum duritie couiuncta in illo eluxit. Mira item in diuinis religio atque integritas, hostis omnis inertiæ. Morientem dulcissimis delitijs impleuit conspecta illi cum S. Petro Apostolo Deipara Virgo morientium fidelis Mater, vltima spirantis vox cantus fuit in hæc verba: videant te oculi mei, dulcis & bone Iesv, videant te oculi mei, & ecce me vt statim emoriar. Cecinit, & oculos in vitam clausit Bilbili; Hispani Calatayud vocant.

B. V.

Mort.

P. MELCHIOR FRANCISCVS.

Lusitanus. 22. Ian. 1608. *B. V.*

AB ægro Beatissimæ Virg. Sodali, quem confitentem audiebat, haustâ lue decessit Beatissimæ V. Matris Sacellum domesticum & cùm Scholasticus, & cùm Sacerdos iam esset, scopis verrebat, componebat, ador-

adornabat, idque constanter, valdè tener in illa erga diuinam Matrem pietate, ac valde solidus.

P. MARTINVS COSTENSIS.

Polonus Varsauiæ. 22. Ian. 1614

INter alias ærumnas die ac nocte (quas ab hæreticis pertulit) coronã ferream gestabat in capite, librarum sexdecim. Coronæ duo cornua ferrea inerant, quæ clauus ignitus adstringebat. Sic per semestre coronatus vnà cum socio, ludibrium & dolorem, ventos, niues, imbres; frigoraq; perpessus, spectaculum fuit DEO auream his coronam splendidè apparanti.

Fides.

P. FERDINANDVS DE HERRERA.

Hispanus Limæ 22. Ian. 1627. ætat. 60. Soc. 42.

APud Peruanos magna fecit; in eo laudatus potissimum, quòd quos instituebat, ad insignem perfectionem proueheret. Sed patientia illius omnibus antecelluit, quando per ipsos 30. annos variè cruciatus morbis, diuinæ voluntati se vndequaque addixit. Supremo vitæ biennio cancer genu illi depascebatur, adeò vt vltimis 6. mensibus lecto illum affixerit, semper eidem lateri incumbentem, adeoque fœtentem, vt teterrimum odorem ferre nemo potuerit. At Ferdinandus inter sæuos dolores, patientiâ, & cælestibus delicijs plenus, dulcissimis lachrymis perfluebat, petitis è Sacrâ Scripturâ sententijs se solatus, & tantæ dolorum moli ferendæ animo semper par, imò superior. Ab eius morte repertũ est in eius diurno illius manu notatum quod anno 1625. Nouemb. 25. interno diuinitùs instinctu intellexerit, & à DEO scripto adnotare sit iussus, futurum, vt intra sesqui anni spacium decedat è vita.

Patientia.

Mors.

P. IOANNES ALMEIDA.

Brasilus 22. Ian 1649. ætat. 76. Soc. 60.

PRæfuit, post alia munia benè gesta, in promontorio capitis frigidi per annos 30. pago S. Petri Apostoli, quem pagum ipse fundarat; aliquot Indorum familijs eò adductis. Magna illi fuit sanctimoniæ passim opinio. Magnam diei, ac noctis partem humi prouolutus, iunctis manibus, orando cum lachrymis traducebat, callo iam obducto, ac etiam velut rimas iam agente in genibus. Coram SS. Sacramento preces varias quotidie duarum horarum spatio exequebatur. Christi cruciatibus cogitandis tenerè constãterq; addictus vbicumq; illius videret imaginem, eam demisso capite salutabat amanter atque dolenter, manantibus persæpè lachrymis ad mysterium Christi flagris atrociter laniati. Quicquid piarum precum ad Virginem Matrem nancisci poterat, ijs vtebatur, vsu partitioneque idoneâ pietati. Fassus etiam sub mortem est, ab illa beneficijs longè maximis cumulatum. Emicabat in eo ad extremum adducta paupertatis cura; austera ad sensus reprimendos, & ad nullam vnquam fœminam aspiciendam attenta castitas, ac perpetua in corpore sæuum semper in modum habito virginitas; denique incredibilis demissionis plena vbique promitas ad parendum. Addunt qui eum per vniuersam vitam intimè pernouêre, perpetuam illi ab omni grauioris noxæ macula innocẽtiam extitisse. Ad eam tuendam, humilitatis, orationis, ac religiosi vbique silentij præsidio potissimum vtebatur. Mansueta quædam, & nunquam perturbata pax illum

Oratio.

Euchar.

Crucif.

B. V.

Castit.

Silentium.

ſui ſempêr moris compotem ſibique ſimillimum conſeruabat. Itinera & plurima, & maxima, & difficillima non niſi baculo nixus exantlauit. Ad accipiendam ægri confeſſionem cælo pluuio aliquando eunti pepercit imber, ſiccumque dimiſit. Indus fuit magiſter, medicus, ſeruus, frater, & omnia quæ charitatis & obſequij nomen aut rem ſonant, etiam quando latè percrebreſcens bullarum, vt vocabant, lues in populo graſſabatur. Futura illum ex vero prædixiſſe fama eſt, & docuit euentus non vnus. P. Prouinciali de ſocijs ſolicito, prædixit illos adfore eo ipſo die incolumes. Et ita euenit. Indos paruâ manu cum Batauis conflicturos, certos eſſe iuſſit de victoria; prædixitque Indorum numerum cæde nullius minuendum. Et reſpõdit euentus. Ianuarienſium cuidam metuenti quòd Bahyam euocaretur, dixit, eum 15. Auguſti Bahyam appulſurum; ibi lucroſo munere ornandum; & incolumem rediturum. Prædictioni fidem fecit quod factum eſt.

Pauperi.

Charitas.

XXIII. DIE IANVARII.

P. IOANNES DE CASARRUBIOS.

Hiſpanus Antequerc. 23 Ian 1646 ætat. 97. Soc. 64.

CVm à Patre, viro nobili, adduci ad ſtudia non poſſet, capris paſcendis admotus reſipuit. Poſtea in Societate per omnem vitam horæ matutinæ aliam orationis horam adiungebat cùm poterat; cum Collegia, vel Prouinciam gubernaret, alias duas horas adiecit; deinde horas octo eidem impendit quotidie. Idcirco & veſtitus, & parùm dormiebat, vt plus oraret, duabus tribuſque ante alios horis vigil, etiam 97. ætatis anno. In Odeo coram SS. Sacramento per plures horas perſtabat immotus. Per iter, ſub meridiem ſecedebat; & aperto capite, compoſitis ante pectus manibus, examen conſcientiæ inſtituebat. Horâ quintâ poſt meridiem eodem geſtu B. V. Roſarium recitabat, noctu examine ſecundo adiecto. Nouitio cuidam dixit dolorem ſtomachi, quo vexabatur, non ampliùs rediturum; nec redijt. Fœminæ nobili, diu ſterili, prædixit fore vt ſex filios maſculos pareret; eorum vnum Societati daturum nomen: & viſuram illam omnes ſex ſuæ menſæ aſſidentes. Id quod factum. Omitto id genus prædictiones plures miras, & veras. Ad extremã vſq; ætatem quotidie in ſe flagro animaduertebat; quoad ob ſenectam iuſſus eſt id non niſi ter facere quothebdomadis. Aiebant ſe rubore perfundi, & ad virtutem incitari, ij qui manè ad eius cubiculum tranſibant, & audiebant quantâ ſe diritate cædebat bonus ſenex. Non quadrageſimæ ſolùm, ſed & Aduentus, vigiliæ DEIPARÆ, feriæ ſextæ omnes illi ſacræ fuerunt ieiunio arcto, atque perpetuo. In ſenſuum coërcitione fuit eximius; at in ſilentio planè ſingularis. Nunquam extra locum ac tempus recreationi aſſignatum verbum vllum dicere eſt auditus quod ſilentium oblæderet. Videbatur ſepultus in cubiculo, cùm foras ire non iubebat obedientia, vel neceſſitas. Si quid occaſionis aduerteret pro ſe afflictando idoneę, illam auidus arripiebat. Nullam vllius, qui eius cubiculum lectumue componeret, operam admittebat, eiam ſenex, & altero brachio iam infirmo, Ubedæ Rector cùm eſſet, per nouem annos excitatoris officio eſt functus. Expiandis confitentibus, ſæpè ſex, non rarò octo horas

Oratio.

Eucharist.

Examen.

B. V.

Mortif.

Silentium.

Superiori

Confessarius. tas impendebat; idque tam sanctè, vt locus ille non angulus fabularum, verùm schola perfectionis diceretur. Gubernabat suos cum admirabili significatione amoris, quâ eos intra cor *Charitas.* velle recondere videbatur. Omnes honorabat; aiebatque in hoc non dari paruitatem materiæ. Cùm ob oculorum caliginem legere iam non posset, si in excipiendis in templo Confessionibus occuparetur, clauso cubiculo *Oratio.* flectebat, vel humi sedebat orãs. Tertio ante mortem mense, Generali confessione vitam omnem expiauit pro mortis apparatione; sed vitam immaculatam sine graui næuo. Epigraphe sepulchro Hispanicè addita sic habet! Hoc est corpus Venerabilis Patris Ioannis de Casarrubios. Obijt 23. Ian. 1646. ætat. 97. Relig. 64. Exequiarum frequentiam, & celebritatem prætereo. Mira quædam tum in vita, tum post eius mortem dabit annus 1646. in eius vita.

GASPAR GELOSVS
COADIUTOR.

Italus Oeniponti. 23. Ian. 1696.

MAgnâ erga DEI Matrem, magnâ erga obedientiæ ac orationis cultum religione præditus. De illo dici possent non indigna exemplo; sed vnum excerpo, non ita vsitatum. Antequam se ad socios pro more à mensa conferret ad animum colloquio relaxandum, aduertêre nonnulli illum defixo in Christi Orbem iudicantis imaginem vultu illam tabulam firmè spectare consuêsse. Interrogatus, ecquid causæ subesset illi spectaculo id temporis vsurpato, respondit: Animum, & linguam ad hoc tempus ex huius Iudicis sententia bene transigendum compono, tanquam rationem illi de verbis singulis, & de toto etiam hoc tempore pro tribunali decretorio redditurus.

Lingua custos. Iudicium extremum.

P. AMBROSIVS
GAUDINVS.

Hibernus Dilnigæ. 1619. 23. Ian.

MOriens nunquam satis à se prædicari posse aiebat abyssum diuinæ bonitatis à qua id nunc domi acciperet, quòd qui per omnem vitam animo erat vehementer dubio & angusto atque perplexo, nunc demum corde dilatato serenam mentem haberet. Olim militiæ operam dante Ambrosio, comes ad latus è militonibus vnus in prælio Nauali hostili globo ceciderat. Inde ille vehementius incubuit in eam deliberationem quâ in vitę statu DEO sibi militandum esse putabat. Varie fluctuanti noctu cælestis vox ad aures mitti visa monebat, vt Societatem IESV capesseret. Ita illi sacrâ velut anchorâ firmata voluntas à iactatione quieuit; & Ambrosius diuino imperio manus obedienter dedit.

Mors. Scrupuli.

Vocatio.

P. GASPAR
PARANYMPHVS.

Siculus in Collegio Narensi. 23. Ian. 1614.

VIr in Missionibus, & aliàs, potens opere, ac sermone. Ad concionem dicturus prodibat asperrimo vestitus cilicio, præmissâ prolixâ oratione, longoque sui verberatu, ad quem catenâ ferreâ vtebatur. Negabat se concionari posse sine cilicio. Visus inter dicendum splendor è crucifixo in illius faciem euibratus. Ardente cælo, & populo pro pluuia supplicante, in concione dixit, preces esse à DEO exauditas, & pluuiam vesperi adfuturam. Rei exitus prædictionem, & & sanctitatis de illo conceptę opinionem affirmauit. Moriente illo aiunt auditos cælestes cantus, & vocem quę illum cælo recipi aiebat. Visus etiam

Concionator. Mortif.

Crucifixus.

Mors.

cuidam per idem tempus absenti cælos intrare sublimis calicem manu gestans. Illius conciones, semper aliquid habebant de Christo patiente. Oratio illius in medio cubiculi citra vllum adminiculum quo se fulciret. Amantissimus gloriæ Matris Dei, à quâ etiam cuidam laudatus est, dicente: illum DEO charum esse, propter singulare studium paupertatis. Plura & mira de illo dabit vita prolixior anno 1624.

B. V.

Paupertas.

P. GVILIELMVS AVBERGEON.

Gallus in Insula S. Vincentij. 1654. 23. Ian.

IN meridionali America vsque ad omnium admirationem laborabat, stupentium quomodo vnus par esset tantis laboribus. Visus est sæpè ab eo qui hæc oculatus testis memoriæ commendauit, flexis ante aram genibus, fixis in cælum suaui lachrymarum imbre manãtibus oculis æstuans, & animarum illarum salutem petens;

Oratio.

Zelus.

tẽtus vitam verò suam in sacrificium offerens. Nec rarum in eo erat, diuina sic meditari, vt crebrò in siluis reperiretur supplex proiectus in genua, seipsum sæuum in modum diuerberans, atque ita lacer & sanguine lachrymisque perfusus; bidui quoque aliquando inediâ toleratâ.

Mortif.

P. IOANNES LAVARDVS.

Germanus Moguntiæ. 23. Ian. 1665.

IN Societatem anno 1628. nomen dedit. Huius vita religiosa fuit semper; sed mors habet singularis aliquid documenti. Ad S. Agnetis templum inuitatus vt cõcionem istic, & sacrum in S. Agnetis Festo haberet, eò concessit, vtrumque facturus. Concionem ex eius diei Euangelio ita exorsus est: *Vigilate itaque, quia nescitis diem neque horam.* Vix per quartam horæ partem dixit; & catarrho superfuso concidit, eodem die vnctus extremùm, atque extinctus 23. Ian.

Mors.

XXIV. DIE IANVARII.

P. LAVRENTIVS BRIXIANVS.

Italus Foroliuij 24. Ian. 1608. ætat. 76.

ROmæ anno 1553. à S. P. Ignatio Societati adscriptus, & in ea formatus Coadiutor, cùm per effætam ætatem vires illum ad ea, quę foris cum proximo agenda sunt defecissent, totis quindecim extremis vitę vsque ad 76. annum productæ annis, nulli temporali Coadiutori in operosioribus domi laboribus cessit; toto 15. annorum interuallo mensæ lector; & instruendo triclinio occupatus; id quod ipse vnicus & magnâ cum accuratione perfecit, orationi semper in-

Humilitas.

Oratio.

& meditationi sex ipsas horas impendens quotidie: indeque silentij mirum in modum amans, ad legis tam sanctæ reuerentiam nullo illius ætatis ad loquendum pronæ obtentu violatam. Etiam grandæuus licèt excitaretur à nemine, primus exsurgebat è lectulo, nec ad focum etiam in acerrima hyeme accedebat, vir accuratissimæ vsque ad vltimum senium, & vsque ad famam sancti nomine celebratam disciplinæ.

Silentium.

Mortif.

P. MAT-

P. MATTTHÆVS BOYS.

Germanus Spirx. 24. Ian. 1611.

OBijt hoc die admirabili gaudio gestiens, & multâ laude cumulatus. vnam è tyrocinio accersam. Assidebat mensæ Matthæus pro more tyronum peregrinus nescio vbi per iter, cùm effæminati oris quispiam impuras quisquilias obscænâ lingua iactare ausus, tanto Matthæum rubore, tantâ indignatione ac dolore impleuit, vt mirabili omnium qui aderant approbatione, simul illi ex oculis lachrymæ vbertim, simul è naribus sanguis abundè proruperit; responderitque causam petentibus: Mihine istud ad omne iustissimi doloris, & indignationis, adeoque ad lachrymas iuxta sanguinemque fundendum non sufficiat, cùm video tam licenter infinitam optimi & pulcherrimi DEI mei maiestatem hâc tam fœdâ obscœnitate in ipsius DEI præsentis oculis violari?

Laß.

P. THOMAS CORNIERVS.

Anglus. 1639 24. Ian. ætat. an. 77. B. V.

E Societatis tyrocinio ob violentas renum ac vesicæ obstructiones dimissus, toto animo conuersus ad optimam DEI parentem, opem ab illa flagitauit, in quâ spes suas omnes collocarat. Neque fefellit Mater pijssima. Omnis enim mali vis ita remisit, & abscessit omninò, vt nihil nisi post annos plurimos, paucis ante mortem diebus deinceps senserit, vt de illo scribit Fisen in floribus Leodiensibus pag. 72. Redijt ergo ad Societatem anno 1586. & illam egregiè ornauit. Sed & Comes Nogellius Limburgi Præfectus commemorabat sæpè insignia diuinæ pietatis in se beneficia, quæ sibi P. Thomas obtinuisset, interprete apud DEVM B. Praxede Virgine. Hanc enim P. Cornierus & colebat ipse, & alijs commendabat; optabatque pro fide Christi mori, cum nomine S. Praxedis schedulæ inscripto, quam manu teneret. Dionanti Collegium ab illo procuratum; exculta Bastonia; magna vbique authoritas, adeò vt Aureæ vallis Abbas in silua in terram se abiecerit coram illo, neque assurgere voluerit, nisi priùs benè illi precato P. Thoma. Multi vota sua illi dabant ad Forensem DEIPARAM deferenda; fueruntque qui credebant se per illum obtinuisse alij alia quæ petebant: vt legatus ad Beatissimam Virginem fuisse videatur. Sæpè orabat pronus humi in faciem. Cum hebete esset auditu, sub mortem acutè audiebat ea quæ suggerebantur. Bastonienses illi vt patri, publicè patentarunt.

Oratio.

S. Praxedis

Mors

B. V.

Oratio

XXV. DIE IANVARII.

P. ROBERTVS PECHAMVS.

Anglus in Anglia 25. Ian. 1621. ætat. 34. Soc 9. *Mors. B. V.*

DIe Sancti Pauli Apostoli æger Sacramentis iam procuratus rogauit num in Sacro quod celebrabatur, Sacerdos iam consecrasset: vbi audijt consecrasse. Itaque, inquit, moriendum est, vocat me IESVS Christus, vocat me B. V. MARIA, & placidè expirauit. Quidquid è carne erat etiam infans, à nutrice sibi obtrusum aspernabatur sextâ Feriâ. Carceres & ferrum non semel ab hæreticis sustinuit, quòd esset catholicus; magnas ærumnas perpessus, fame, vermibus, citra quietem vllam. Lingua illi eucharis, & adeò cælestis, vt veluti DEO sacram, nunquam ad humana laxarit, neque vnquam vllum verbo lædere sit auditus. Doloris vi perculsus tremebat vnà cum lectulo. Vbi remisit dolor, alium se adhuc aiebat exspectasse conflictum sed B. V. inquit, quam semper colui, me liberauit. Vri se dicebat doloribus, at simul delicijs magnopere affluere. Vnde Christi Crucifixi effigiem teneriore sensu arripiens; Amor, aiebat, meus, crucifixus meus. Horrendo dæmone noctu conspecto; En, inquit, aduersarius meus diabolus omnia extrema minatur: apage, apage, immanis bellua, nihil in me habes potestatis.

Fer 6. *Fides.* *Pia colloquia.* *Linguæ custodia.* *B. V.* *Patientia.*

P. IOANNES WORTHINGVS.

Anglus in Anglia. 1651.

SIue nostros regeret, siue cum hæreticis Catholicis suè ageret, fuit prudentiâ morumque suauitate singulari. Missiones per 46. annos obiuit strenuè in Anglia. Supremi aliquot vitæ anni illi in carere fluxêre, in quem fidei catholicæ odio coniectus, ibi morte inclytâ, sed incruentâ, illud feliciter est adeptus: Educ de custodia animam meam. Quanto ingenio citra mendacium ad varia quæsita, variè agitatus responderit, quàm cautè se vbique circumspecteque habuerit, quàm feliciter sæpiùs ex ipsa velut acie nouaculæ prudens euaserit, quanto animo sibi præsens & latuerit, & prodierit, quanta tulerit, feceritque, habet prolixa de carcere illius narratio, digna legi ab omnibus, qui id genus missiones obeunt, ad condiscenda pro simili rerum articulo religiosæ sapientię documenta.

25. Ian. ætat. 80. Soc. 55. *Fides.*

FRANCISCVS HERNANDÈZ.

MAuris parentibus in Murciæ regno natus, cùm puer tum adhuc opilio oues pasceret, DEIPARÆ illustri Maiestate fulgentis aspectu recreatus, iussus ab ea est Murciam se conferre. Francisce, aiebat, relictis ouibus illicò Murciam iter intende. Ibi Sacerdotes quosdam sanctimoniâ vitæ insignes reperies. Illorum dictis obedienter attende, vt iussis pareas: & aduerte vitæ tuæ cardinem in eo verti: Abijt illa ex oculis: & Franciscus Murciam ad nostros recta contendit, rem exposuit, admitti petijt, adimpetrauit. Gandiæ post fuit Coadiutorum exemplar, cùm alijs virtutibus, tum silentio ac patientiâ singulare. Mortis imminentis diem diuinitùs intellexit

Maurus. Gaddiæ, 1570. 25. Ian. vel Nou. *B. V.* *Vocatio.* *Silentium.* *Mors.*

tellexit. Vnde cùm sibi suprema parari videret Medicis obnunciantibus, disertè affirmauit se non nisi duodecimo post die de vitâ cessurum. Verum dixisse mors 12. post die obita affirmauit.

XXVI. DIE IANVARII.

P. ANTONIVS CORDOVA.

Hispanus Oropesæ. 26. Ian. 1567.

COmitum de Feria filius, & Academiæ Salmanticæ Rector, quod munus non nisi excelsę nobilitatis est. Hic Beati Borgiæ consobrini sui exemplo ad Societatem venit, cùm Iulius III. Pont. Caroli Cæsaris rogatu, illum in Cardinalium Collegium vellet adlegere. Cordubensis Collegij rem opibus suis constabiliuit, Fundatoris nomine non admisso. Illud cùm regeret, abdicato rectionis magistratu, infimæ classi Grammaticæ operam suam vt addiceret impetrauit. Fuit, cùm obsonator è scholis euocatum sportâ onerauit, & carnis frustum non minoris quàm sex argenteis nummis vendendum ei imposuit. Immoderatum inconsuetumque pretium alijs stomacho, pueris cachinno, Antonio rubori, venditor ipse ijs, qui eum norant admirationi fuit. Vir fuit quem ad præclara humilitatis exempla edenda videtur Societati donasse bonus DEVS. De hac appositè, ac persæpe quà palam ad socios, quà priuatim dicebat. A vino penitus abstinebat. Oraturos ad fiduciam cohortabatur: cogitarent se ad Patrem ire. Orandi quoque arte præstans, singulis noctibus vnâ horâ orabat, etiam valetudine iam attritâ. Post mortem conspectus est mirabili splendore illustris, vt perhibent.

Vocatio.

Humilitas.

Mortif.

Oratio.

Mors.

P. MELCHIOR VITRIMONTANVS.

Bohemus Monachij. 26. Ian. 1614.

HIc tristi stomachi fastidio inediaque confectus est. Summa illius & perpetua laus fuit humilitas, ac labor in confessionum auditione assiduissima, & prælo subiectis libris corrigendis impensus. In elementis primæ litteraturæ tradendis ipsos viginti annos pari acuratione ac patientiâ fructuque consumpsit, decoro in puluere se versari ratus, & semper ad illa officia quæ contemptioni obnoxia sunt perseueranter propensus, dum 72. ætatis anno miserandâ inediâ, sed lætâ patientiæ insignis excelsitate requieuit à laboribus suis.

Humilit.

MELCHIOR DE SEQVEIRA COAD.

Lusitanus Vlyssiponæ. 26. Ian. 1636. ætat. 77. Soc. 52.

AD SS. Synaxim percipiendam tantâ se apparatione componebat, quasi ea prima esset, vel vltima. Charitatis, paupertatis, ac silentij longè studiosissimus: & quod illi cum paucis commune est, adeò amans cubiculi religiosæque quietis, vt è Domo Professorum, in qua habitabat, per ipsos 30. annos nunquam exierit; nè quidem ad Collegium, aut ad Domũ probationis. Optabat stans, id est laborans, mori; vt nulli esset molestus in morbo aut morte. Impetrauit. Etenim illicò atque sacro ministrauit 26. Ianuarij, morbo correptus, in lectulum depositus, vnctus, consuetis morientium

Enchar.

Mortif.

Silentium.

Sacrum.

Mors.

tium precibus Deo commendatus, extinctus est. Creditur diuinitùs certior fuisse factus de sua morte; quam incredibilis populi de illius sanctimonia existimatio est consecuta.

IGNATIVS SOIER SCHOLASTICVS.

Germanus Ingolstadij. 26. Ian. 1647

PRo Collegio Ingolstadiensi se victimam obtulit DEO, desiderans vnus mori pro omnibus, si pestis gliscens Collegium quoque inficerer. Voto potita est adeo flagrans charitas. Etenim Ingolstadiensi Collegio vndequaque saluo, vnicus ille, velut piacularis victima decessit; Contagione nullâ in Collegio subsecutâ. *Charitas.*

XXVII. DIE IANVARII.

IOANNES DE BRIONES COADIVT.

Hispanus Nauarcarneri. 27. Ian. 1580. *B. V. Vocatio.*

EX pastorculo Coadiutor factus est; illatâ secum in Societatem, à quâ nutu capitis vocari sibi aliquando visus erat, Beatissimæ Matris imagine, quam in culina, in qua per annos 16. laborabat, collocauit. Eâ in arte se apprimè perfecit, speculum Nouitiorum factus, & tentatorum firmamentum. Quotidie in se flagellis voluntariâ sæuitiâ animaduertebat. Sabbathi ieiunio & creberrimis alijs, orandi assiduitate, labore improbo, salutatâ illâ suâ quoties culinam ingrediebatur, vel egrediebatur imagine, superatis dæmonis, quem videbat, & à quo percutiebatur, & cum ad se flagellandum noctu consurgeret, variè tumultuantem audiebat, terriculamentis, futurorum ex vero prædictione, mirabili extasis instar silentio cùm Sanctissimo viatico accipiendo se compararet moribundus, humilitate denique incomparabili, mirabilis, omnium fuit exemplum & viua lex. *Mortif.* *Oratio. Noctu.*

P. STEPHANVS TVCCIVS.

Italus Romæ. 71 an. 1597. *Mortif.* *Noctu.* *Patientia.* *Amor Dei.*

VIr ingenio ad vsque admirationem, sed sui affligendi, ac dolores tolerandi maiore fortitudine stupendus. Totis annis nunquam vestes ponebat, nisi cùm sæuire in se vellet; id quod singulis noctibus factitabat, se ab humeris ad pedes vsque atque inde sursum ad humeros vsque, vndequaque diuerberans. Somnus illi super nudo asserc, nec vltra quinque horas productus; cùm quinas alias orandi assiduitati daret flexis genibus in medio sui cubiculi. Enata illi in ceruice natta ad capitis molem intumuit; & neruos, gulam, os ita contraxit, vt semicadauer, ac miserandum dolorum spectaculum ægerrimè respiraret, ac famem non aliter posset quàm odore calidi panis, & coctarum carnium quoquo modo solari, seu potiùs cruciare. Et tamen premebat dolores tam longæ mortis magno sanctoque silentio, IESVM tantùm ac MARIAM ingeminans; ac testatus *libenter*, *libenter* se & hæc, & his decuplo acerbiora, adeoque vel æterna Purgatorij carceris tormenta pro suo erga

Amor Dei. erga bonum DEVM amore tolerare paratum. Ita dolorum finem accepit Romæ hoc die; Clemente VIII. Pon. Max. post auditam eius mortem dicente: Ergo demum mortuus est Sanctus.

P. HIERONYMVS DE ZARA.

Hispanus Hispali. 27. Ian. 1600. FVit & hic omnium virtutum splendore illustris, vt aiunt, qui sic discipulorum per ipsos sex & triginta annos (tot enim annos fuit Grammaticæ facultatem professus) animos ad seconuertit, vt omnes collachrymabundi suo amantissimo parenti parentarent.

FRANCISCVS DOMINICVS COADIVT.

Hispanus Vallisoleti. 27. Ian. 1615 ætat. 80. Soc. 62. B. V Sensuum cust. Mortif. BEatissimæ Virginis festa arcto ieiunio, publicâ sui verberatione, ac nocturnâ de illius virtutibus meditatione colebat. Vallisoleti per 18. annos ædituus cùm esset, nullam fœminam de facie nouit. Per iter, cùm alij iam conquieuissent, ad stabulum se recipiebat, & ibi in se acriter sæuiebat. Plusquàm ducentis selectissimis exemplis memoriam instruxerat quæ appositè narrabat, vt alios ad diuina hortaretur; quemadmodum regulæ Coadiutorem iubent, multis ad bonam frugem reductis. Coram SS. Sacramento sublatis in Cælum oculis, & iunctis porrectisque sursum manibus longo tempore perstabat orans.

Pia colloq.

Euchar.

BARTHOLOMÆVS PVZZOLVS COADIVT.

Italus Panormi. 27. Ian. 1632. Regula. SEmper locum vltimum; & quæ abiectissima sunt eligebat. Legum accuratione mirabili obseruantissimus, nulloque humano respectu ab illis vnquam absterritus. Lingua illi religiosè castigata, & patientia inuicta quicquid illi contra eum dicerent, quibus vestes faciebat breuiores quia breuiores fieri regula sartoris iubet. Supremâ vitæ nocte (vt eius acta cum fide conscripta testantur) â S. Anna Matre DEIPARÆ salutatus, vidit postea Simonem Bucerium non ita pridem vitâ functum, & Alphonsum Rodriquez, ac denique B. Aloysium Gonzagam quos ille voce, vultu, gestuque hilari consalutauit primùm deinde quasi in Aloysij collum, brachia circumiecturus, exurrexit, porrexitque manus vltimo virium conatu ad fratrum amplexum, Aloysij potissimum; quasi ad ægrum propius aduentantis, & inter suaues lachrymas verba quædam singultiebat, quibus se dicebat honore illo indignum. Ita bonam inter dulces singultus animam exhalauit ætatis anno 72. Soc. 52.

S. Anna.

Mors.

B. Aloysius.

Mors.

P. IOANNES DE PINEDA.

Hispanus 27. Ian. 1637. ætat. 80. Soc. 66. Obed. B. V. ERuditione magna, at virtute nil minor. ad obedientię nutum omnē attentus, ac celer, adeò vt ad signum æris campani, eò quò socij vocabantur primus accurreret. Hispali DEIPARÆ honorem ingenti celebritate auxit. Germano suo author fuit, vt Hispalense Collegium conderet, cui postea ipse præfuit. Castitas illi semper Virginea, cibo ac somno parco,

Tenes. Castit.

Mortific.

Paupertas. seuerissimaque sensuum custodia, & multis afflictationibus subacto corpore custodita. Vestis illius tam abiecta, vt ne tyronum quidem vlli vsui esse potuerit. Publico PP. Carthusianorum diplomate decretum, pro illo anniuersarium Sacrum per totum Ordinem in Kalendarijs Domorum singulariter describendum.

P. BERNARDVS DE PONTE.

Italus Neapoli 17. Ian. 1644. *Oratio. Sacrum.* ILlius ad aram operantis facies, orantis verò aliàs corpus totum, cælesti splendore illuxit, etiam à terra sublime. Procaci fœminæ mortem prædixit; & illa sequenti die mortua in lecto reperta est. Oculta vi ad S. *S. Andreas.* Andreæ sepulchrum delatum esse aiunt, ædituo id stupente, sed silentij fide obstricto. Lauretum pedes ibat, & valde fessus in antro quiescebat, *B. V.* cùm ecce B. V. illi adfuit, & ad abstergendum sudorem byssum porrexit. *Mortific.* Mortui humeri reperti flagris vndique exarati.

P. IOANNES DEL CAMPO.

Hispanus in insula Mindanao 17. Ian. 1621. ætat. 30. Soc. 14. FVit Ioannes vir ingenio: doctrinâ, eximiâ dicendi facultate præstans: & actuosæ industriæ; amabilis consuetudinis, ac pulcherrimis plurium animarum, apud Samboangas potissimùm lucris felix. In Insula Mindanao Sioconensium erudiendorum curam perdiligentem habebat, cùm nonnulli ferocis, ac ad obscœnam libertatem propensioris ingenij barbari ægrè ferebant quòd à turpi fœminarum consuetudine ad castissimas Christianæ fidei exercitationes, ad diuinum sacrificium, ad doctrinam Christianam, ad mores religioni susceptæ consentaneos auocarentur. Quare necis illi clam conscisendæ consilia cum finitimis inière. Ergò cum eo ad littus formosi, vt vocant, fluminis profecti sunt; vt eò alij alia; nouo quod Ioannes ad flumen illud moliebatur templo condendo idonea deportarent. Ibi in describendis, mensurandis, concinnandis templi spacijs ac interuallis occupatum, quinque milites, ex eorum censu quos Pampangos vocant, ex insidijs inuasêre: ac primus quidem, lanceam validâ manu in Ioannis pectus impressit; inde aliam ei in humeros defixêre; & concidentem, ac alijs super alia vulneribus saucium confecêre; corpore vndique perfosso ac lacero, in pulchrum, seu formosum, quod istic præterlabebatur, flumen abiecto. Atque hæc omnia sic gesta fuisse, ab ijs templi ministris qui Patrem eò fuerant comitati, & postea fugâ se saluauêre accepimus. *Tumultum*, qui lanceam in Ioanem defixerat, duabus lanceis breui postea temporis interuallo confixus, & in flumen demersus interijt, vindictâ scelus sat citò assecutâ.

XXVIII. DIE

XXVIII. DIE IANVARII.

BARTHOLOMÆVS PEREZ COADIVT.

Hispanus Villaregij. 1606. 28. Ian.

DO de illo verba litterarum à Prouincia Toletana: Vir magni laboris, simplicitatis eximiæ, Excelluit in castitate. Rogatus enim, cùm admissus est in Societatem, quo studio seculum relinqueret, respondit, quærendæ castitatis ardore. Media quibus assecutus est excellentem hanc virtutem, hæc fermè fuêre: ingens sinceritas cum Superioribus, quâ nihil illis vnquam occultum esse voluit: paupertas & sui vilipendiũ eximium: pœnitentiæ magnæ verberum, atque etiam victus. Nam fermè in agro vbi res nostras curabat, scutellâ tantum iusculi vitam aluit: assiduitas in rebus spiritualibus; nullus enim agri labor ademit illi tempus spiritualium exercitiorum.

Castitas.

Moreific.

P. IOANNES BOUVETUS.

Gallus Nancij 28. Ian. 1943. ætat. 78. Soc. 60.

VIr semper sibi similis, nec vnquam aut lætitiâ efferri, vel mœrore premi visus. Per xxv. annos quot hebdomadis (quantum per Ecclesiæ leges licuit) vnum de Beatissima Virg. Sacrum faciebat, vt feliciter Sacramentis expiatus, & nulli grauis moreretur. Et verò impetrauit. Nam eodem, qui supremus illi fuit, die Sacris mysterijs operatus est sanus. Postea vbi se in vitæ periculo repentè vidit, repetitâ exomologesi, cælestique viatico ac vnctione comparatus vitam finijt nulli molestus, vtpote qui non nisi per octo horas ægrotauit. Bis eodem die Diuino epulo pastus quòd sit (semel in Sacrificio, ac deinde per modum viatici) præmij instar illi fuisse dici potest, quòd pluribus ante mortem annis quotidie vnam coram Sanctissimo Sacramento horam pietate eximiâ collocarit; deinde quòd id videatur illi à Beatissima Virgine liberaliter impetratum quod ille Sacro quot hebdomadis de B. V. eam in rem facto enixè atque anxiè per ipsos quinque & viginti annos petierat.

B. V. Mors.

Vide de Lugo de Eucharist. mihi pag. 495.

Euch.

XXIX. DIE IANVARII.

P. GVLIELMVS LIMBURGVS.

Germanus Treuiris, 1583. *Confessio.*

ROmæ olim à S. P. Ignatio Societati adscriptus. Hic documento est ijs, qui peccata expiant, vt id agant tanquam à Confessione mox morituri. Sic de illo habent litteræ. Noxas animi vt expiaret æger è cubili surrexit, prædixitque ei apud quem se expiauerat; horam illam sibi esse supremam; atque ita contigit. Mox enim, nec opinantibus socijs, in Domino conquieuit.

IACOBVS DAVTHONVS NOVITIVS.

Camberij. 29. Ian. 1606

PVdicitiæ ac legum amore tenerrimus à regularum Societatis lectione haud cessabat, etiam inter morbi suprema. Illis euoluendis mortuales manus, illis legendis claudendos morte breui oculos vsque adeo auidus ocupabat, vt cùm fractæ iam vi morbi manus elanguissent factæ impares regularum paginis euoluendis, Iacobus ore ac dentibus pro supplemento vsus, labijs folia molitus, libellum voluerit, donec oculos mors clauserit, aliàs adhuc plura lecturos.

Regulæ.

Mors.

P. SALVATOR SVSA.

Italus Biuonæ. 29. Ian. 1619 ætat. 53 Soc. 38.

PLenus morborum licèt esset, nil tamen peculiare, quo foueretur, admittebat: ad ægros perdius & pernox vigilabat. Nosocomium bis quothebdomadis visitabat, & sanctimoniæ odore implebat, magnâ optimi nominis famâ foris, domi autem instituti amore, particulatim in obseruandis singulis legibus magno, atque operibus contestato; se se vbique peruincens, si quid arduum videretur. Quo in genere illud obliuione obterendum non est, quod fama non obscura celebrauit, illum, vt se superaret S. Catharinæ Senens. & S. Xauerij stimulatum exemplis, conspecto ægri hominis cancro, saniem, ore admoto exuxisse ac ægrum illâ sui victoriâ persanasse; vti olim S. Franciscus Seraphicus leprosum osculo persanauit.

Mortif.

P. IACOBVS GRETSERVS.

Cermanus Ingolstadij. 29 Ian. 1625. ætat. 63. Soc. 47.

SCribendis libris, & instruendis per pagos rudibus assiduè addictus, verborum ac somni parcus. Non prius cubitum se conferebat quàm in vicino Cœnobio æris campani sonum, quo matutinæ preces indicabantur audiret. Illud habet speciem admirabilitatis, quòd per quietem visus sibi fuerit videre supplicationis pompam, in qua quidquid Sacrorum Lipsanorum vniuersa habet Germania circumferebatur. In illa supplicatione se augustissimo Sacramento refectum, & itineris longinquitate lassum aiebat interrogasse, quousque tandem procedendum esset; comites itineris respondisse, ducenta adhuc milliaria superesse, vsque ad Caroli Magni ædem. Et verò ipse 28. Ian. dixit se die sequenti tali horâ moriturum, quicquid alij aliter existimarent. Prædictionis fidem, & visi nocturni mysterium ipsa mors explicuit, quam ille ipso die Caroli magni memoriâ per Germaniam celebri oppetijt, post ducentas horas ab eo somnio euolutas. Nempe milliaria singula horas singulas, ædes verò Caroli Magni diem eius memoriâ celebrem indicabat. Libri eius omnis à Marckdorfensi (natale id Gretsero solum est) Senatu coëmpti, & posterorum memoriæ asseruati. Fundatoribus Collegiorum, præter consueta Societatis IESV sacra, quinquagies coronam Bmæ. DEIPARÆ persoluens parentabat: domesticorum vitâ functorum etiam nomina describebat, vt illos liberalitate pijssimâ prosequeretur; quin & amicus illius quispiam è nostris eâ quâ Neapoli mortem obijt nocte, Ingolstadij P. Iacobo conspectus preces ab

Mors.

Reliquiæ.

Eucharist.

Vita est via.

Horæ sunt milliaria.

Dies templum.

Gratus animus.

Purgat.

ab eo pro suo leuamento enixè flagitauit.

P. FRANCISCVS PALIOLA.

Italus in Mindanao. 29. Ian. 1648. Societ. 16.

ORtu Nolanus, iam Sacerdos in Societatem nomen dedit. In occidentis Indias anno 1641. profectus, ibi sudauit magno charitatis, demissionis, ac auidæ ad agendum, & patiendum impigritatis exemplo, vsque ad Sancti cognomentum ore vulgi illi datum. Inter orandum duo agebat potissimùm; alterum, vt quicquid ageret, diuinæ gloriæ in sacrificium daret: alterum, vt gratiam obtineret, post sudorem, sanguinem quoque fundendi. In Insula Mindanao, vbi laborabat, eo voto potitus est, cùm apostatam quendam sanctæ fidei reddere niteretur. Illum ad se sicariorum globo stipatum aduentare certior factus, ad supremæ luctationis gloriam in genua sese supplex composuit, & MARIANVM rosarium pro moriendi tesserâ manu arripuit, victimæ in modum suprema expectans. Ita mortem opperienti sicarij lato cultro, seu gladiolo, ictum primum in maxillam latè atque altè ad extrema vsque colli adegêre. Franciscus IESVM & MARIAM dixit; & auerso vulnere lanceâ in tergo confixus, humique collapsus; iterumque lanceâ, & alijs truculentæ mortis instrumentis per transuersaria vulnera transuerberatus, pretiosam animam ita reddidit, vt optarat, DEO. Sacrâ altaris patenâ pro disco abusi barbari, calicem quoque sputis temerare ausi, ligneam Crucifixi effigiem columnæ alligatam dirè ac sacrilegè fustibus cæcidêre: atque sacrificiales etiam vestes variè ludibrio habuêre.

Oratio.

Fides.

B.V.

IOANNES. BAPT. MAYR. SCHOLAST.

HIc Viennæ cùm adhuc in seculo versaretur, si quem pauperem sub dio nocte reperisset, non priùs quiescebat, quàm vrbem tamdiu circumiret, donec illi misericordiam ac tectum in domo quapiam reperiret. Inter supremos morbi dolores, Benedictus aiebat, DEVS, qui me doloribus ad suam gloriam dignatur: mitte cruces, auge dolores qui sunt ad gloriam tuam, Deus!

Germanus. Leobij. 29. Ian. 1635.

Charitas.

Morbus.

XXX. DIE IANVARII.

P. ANTONIVS AROZIUS.

Hispanus Madriti. 30. Ian. 1573.

SP.N. Ignatij consanguineus. Tibure 27. Septembris anno 1540. datam Societatis à Paulo III. confirmatæ Bullam Ignatio attulit, primus post decẽ primos quatuor votorum professus. Româ semel in Lusitaniam, in Hispaniam sæpiùs pedibus & mendicato per iter cibo profectus, cùm ad populum diceret Angelus diceebatur. Ad eos qui animam agunt iuuandos incredibili [illegible]iâ valuit. Corpus nimiâ, & obedientiæ fræno Româ per literas postea coërcitâ, immanitate cruciauit. Beatissimæ DEIPARÆ mirè addictus, eiusdem dolentis imaginem itineris sui comitem habuit, eam S.P. Ignatius è suo sinu acceptam illi dono dedit, quam à primo conuersionis suæ die vsque ad senium in pectore amanter circumtulerat, & per illam à DEO multa beneficia impetra-

Itinera.

Paupertas.

Mortif.

B.V.

petrarat. Nunc illa Romæ, ac postea in Germania typis vulgata S. MARIÆ *à corde* nomen obtinuit. Prouincialis, Commissarius, Assistens creatus aulæ proceribus ad virtutem prouehendis aptus natus, cùm in aula increbuisset illum, ac socios herbâ quapiam esse armatos, quæ illos ab ijs quibus oculi capiuntur, seu fœminarum seu aulæ illecebris immunes reddat, Principi herbæ nomen petenti nunciauit; *herbam* illam esse *Timorem Domini*. Studio paupertatis ad cibum non tantùm nihil non commune cum omnibus admittebat, verùm etiam non nisi à mensa relictis panis frustis vescebatur. Orandi tam auidus fuit, vt aliqui dicant illum sæpe ipsas 14 horas intra diei vnius spatium orationi transcripsisse. Reliqua in eius vita latius dedi ad annum 1573.

Timor Dei. Castitas.

Paupertas.

Oratio.

P. PETRVS CUTIONEVS.

Icarus Messanæ. 1605. 30. Ian.

HIc olim è tyrocinio propter morbum grauem quo conflictabatur, magno suo, nostrorumque dolore dimissus, adeò tamen à Societate alienatus non est, vt Messanensi tyronum Domui 200. aureos annuos in perpetuum assignarit. Foris Sacris initiatus, per annos aliquot charitati pieratique totum se dedit, ac Societatem iterum impetrauit, sub finem secundi ab inito secundo [illegible]inio anni extinctus. Lætabatur cum ingrauescetet morbus: ægrè ferebat si vitæ spes suggereretur à medicis. Aiebat se inter celebrandum ad altare DEI dolores suos non sentire. Didicit instinctu diuino ad ea orationis Dominicæ (quam maximoperè æstimabat) verba, *fiat voluntas tua*, reuerentiam DEO exhibendam capite inclinato. Mentem in meditandi studio tam attentam fixamque habuit, vt nunquam per id tempus vanas cogitationes in animum suum senserit irrepsisse Mira, sed totidem verbis de illo testata, & è fideli eius ore accepta res.

Vocatio.

Mors.

Sacrum.

Pater noster

Oratio.

P. IOANNES LABRADOR.

Hispanus Tarraconæ. 30. Ian 1606

MEnsæ accumbens cogitabat quot essent qui cibo illo magis egerent; tum desiderabat illum illis dare, si per se staret. Voto castitatis à pueritia nuncupato stetit fidelis vsque ad tumulum. Omnibus anni Sabbatis in in abiectis culinæ obsequijs Beatissimæ Virgini suas operas dedicabat: de qua quicquid inter colloquendum audiret, in cubiculum redux accuratè adnotabat in libello ad id præstituto. A mensa ad colloquij locum vbi veniebat, defixis in crucifixum istic oculis, nudo Christo se oblaturum aiebat tacitus, si haberet, quicquid cælum ambit. Pro libris aiebat se Crucifixi effigie, flagelloque contentum.

Mensa. Castit.

B V.

Pia colloquia.

Crucif.

P. IOANNES PVIOLVS.

Gallus Auenione. 30. Ian. 1633. ingress. Soc. 1572.

MAgnæ in illo simplicitatis, charitatis, patientiæ luxêre virtutes, atque in Nouitijs excolendis perita per ipsos 12. annos dexteritas, quam nobili quodam successu probasse videtur DEVS. Etenim Sebastiano Dauin tyroni ad illustrissimam cæcæ obedientiæ laudem exercendo imperauit Ioannes, vt iacentem & siccum in horto ramum tamdiu irrigaret, dum ille virorem acciperet. Perstitit perseueranter Ioannis mandatis parere Sebastianus: & ecce tibi (vt plures testantur) ramus ille viuere, *atque in ignotæ indolis arborem* excrescere

Obed. cæca.

Siccus ramus.

Arbor obedientiæ.

re est aduersus. Eoque arbor illa diu postea superstes *arbor obedientiæ* nuncupata est à socijs, donec fabricæ locum vt daret excisa est digna quæ in omnibus religiosis hortis crescat, ne illius memoria vnquam intereat.

P. FRANCISCVS DE SOTO.

Hispanus Gadibus. 30. Ian. 1634. ætat 66. Soc. 49.

Migiones.

Zelus.

Castit.

Charitas.

SIue palàm, siue priuatim de DEO loqueretur, diffusa in labijs eius gratia illiquefacta cordibus mirâ vi percellebat audientium voluntates, etiam antehac pertinaces ac ferreas. Quadraginta missiones obiuit immortali fructu. Sanctissimum viaticum vt ad ægros apparatè ferretur, effecit: SS. Ioachimi, ac Annæ honores mirè propagauit: examen conscientiæ in rudem plebem ita induxit, vt illud celebri vsu passim firmauerit, ac frequens & facile populis reddiderit pœnitentiæ Sacramentum. Cùm à quadam morbum simulante ad confessionem audiendam vocatus id audiret quod olim castus Ioseph à Domina sua inuitus audiuerat, id fecit quod Ioseph; nisi quod non pallium, sed rosarium (quod illa fortè arripuerat) in conscelerata trahentis manu reliquerit fugâ victor. Verba illius erant ignea qualia ab ore Eliæ expectares: opera verò amabili suauitate condita, miro studio opitulandi omnibus quibus posset. Vir locuples Hispali magnam auri vim eius arbitrio commiserat, vt eam quò vellet conuerteret. Franciscus nihil sibi, nihil Collegio, vel Societati decerpendum duxit, verùm educandis illis paruulis qui à parentibus deseruntur destinauit, & fuêre annua quinque millia aureorum. Mors illi vitæ haud impar obuenit, morbi contagione contracto apud ægrum cui morienti nauus adstiterat.

P. RICHARDVS BRADLÆVS.

Anglus Manchestriæ. 10. Ian. 1645. ætat. 41.

Zelus animarum.

Fides.

OPerarius laborum, & periculorum amans ob animarum lucra. Vnde cùm nil metuens, inter plumbeam glandium grandinem, vulneratis militibus pœnitentiâ expiandis diligentiam nauaret, globo plumbeo in capite ictus ille quidem est, at illæsus; quia paulò ante militum quispiam prouidenter suam illi cassidem in caput impresserat. Manchestriæ postmodum in carcerem ab hæreticis in fidei Catholicæ seminatores, ministrosque infestè intentis coniectus, ibi gloriosis ærumnis confectus est, adeoque sola illi vita defuisse videtur ad mortem cruentam in causa tam nobili oppetendam.

P. EDMVNDVS DONATVS.

Hibernus Corcagiæ incerto mense, ac die an. 1580.

Fides.

HIc Summi Pontificis literas ad Geraldinum Catholicæ militiæ Præfectum cùm deferret, ab hæreticis tentus. Limerici, in patria, in carcerem coniectus; Corcagiæ post carceris ærumnas & cruciatus in patibulo strangulatus, dissectusque, vitæ finem gloriosum in causa nobili reperit; eò quòd fidem Catholicam nec ipse vellet damnare, & alios ad illam adduceret, in eaque firmaret; Elizabethæ Reginæ titulo illo liberâ voce damnato quo illa se caput Ecclesiæ dici haberique volebat. Hinc reus læsæ maiestatis, ac patibuli pronunciatus, & carnificatus est.

XXXI. DIE IANVARII.

P. PETRVS PAVLVS DE AZEREDO.

Hispanus Madriti 31. Ian. 1573.

Humilitas.

HVmilitati exercendæ sua sibi vitia petebat in triclinio exprobrari; monitore quoque impetrato, qui cùm nil se Petro notasse diceret, Petrus ipse sua errata describebat, & chartam monitori legendam dabat, legentem ipse de genibus humi supplici gestu audiens, manibus ante pectus coniunctis, neque sine copia lachrymarum. Orationis ac versuum sancta in illo facundia, suauis & ad animos DEO lucrifaciendos mirum in modum potens eloquentię, maximè cùm de amore DEI loqueretur, quo argumento multas ab infami quæstu ad castiora conuertit.

Pia colloquia.

Amor Dei.

P. ELEVTHERIVS PONTANVS.

Belga Attrebati. 31. Ian. 1611. ætat. 84.

Mortif.

Charitas.

HIc in thorace cilicino, & quidem ieiunus, sæpè in æstate 14. Belgica milliaria confecit pedes. Cùm præesset, si venam cuipiam incisam domi sciret; illum etiam nocte mediâ visitabat, id quod aiebat se ab ipso S.P.N. Ignatij. cui Romæ conuixerat, exemplo didicisse. Tornaci ad ægri Nouitij lectulum orans noctem integram flexis genibus duxit insomnem. Domi, & foris ea quærebat; quæ cum contemptione sunt coniuncta. Fœminam quæ se energumenam mentiebatur deprehendit, cum ossa animalium, purpurâ inuoluta, illi admouit, aquam simplicem, & carmina exorcismi loco adhibuit. illâ adhæc mirè se agitante, tanquam si sacrorum verborum, aquę, Lipsanorum vim ferre non posset. Exibat egestate domesticâ vrgente ad eleemosynam corrogandam: & ecce ignotum virum, qui ei centum aureos in manus dedit. Septimâ ante mortem die quicquid in cubiculo erat, Superiori transcripsit. Aiunt illum per sex horas orasse quotidie, præterea que assiduè, facie ipsâ illustre quiddam ac sanctum spirante. Asperrimum cilicium induebat quotidie, flagris nullo die omissis. Parisijs toto anno cilicium nunquam deposuit. Virtus illius ad sanctimoniæ vsque famam illustris fuit. Etiam senex itinera conficiebat pedes, & nudipes aliquando, ac cilicio coopertus. Attrebati carceres adeò amanter visebat, vt captiuorum Parochus diceretur. Octoginta quatuor annos natus decessit, animam hisce verbis inuitans: *egredere anima mea, egredere.*

Pauperi.

P. CLAVDIVS AQVAVIVA GENERALIS.

Italus Romæ. 31. Ian. 1615. ætat. 72.

HIc etiam dies anno 1615. extinxit Patrem Claudium Aquauiua Ducis Atrij filium, Societatis IESV Præpositum Generalem quintum, virum verè cordatum, Instituti scientem, ac retinentem, DEI præsentis, vbique inter occupationes attentè memorem. Hunc Beatissima Virgo non vni conspecta est magni comitij Patribus offerre, vt eligeretur Oranti noctu Christus dixit: *Noli timere quia ego tecum sum.* Per Beatissimam Virginem Societati tria potissimùm flagitabat, accuratissimam castitatem, profundissimam humilitatem, flagrantissimam diuinæ gloriæ prouehendæ auiditatem

B. Vi

Spei.

tem. S. Philippus Nerius illum à se multo lumine perfusum conspectum dixit? alij testati sunt illum inter precandum sublimem in aëre per semihoram conspectum. Vixit annos 72. Societatem rexit annis 34. De hoc plura in eius vita, & in Annalibus Marianis Societatis IESV.

Oratio.

EDMVNDVS RENARD. COADIVTOR.

Belga. Leodij. 31. Ian. 1643.

PLuribus pestiferorum vlcerum cicatricibus fuit insignis postquam vigesies, bonâ obedientiæ veniâ se, caputque suum in periculum dedisset inter obsequia peste tactorum, vigesies malo illo superstes reuersus. Mortuum tandem Leodij memores heroicæ illius charitatis omnes Parochi exequiali sacrificio palàm honorauêre.

P. SANCIVS DE MENDOZA.

Hispanus Gadibus. 31. Ian. 1649.

IN obsequio peste infectorum magnam animam pro charitate posuit P. Sancius de Mendoza nobilitatis apud Hispanos claritudine, in Societate verò Grammaticâ diu traditâ, missionibus celebratis, charitate in vinctos ægrosque liberali, vltimâ demum heroicâ, cui hodie immortuus est, charitate memorabilis. Etiam in vltimis illis charitatis occupationibus post meridiem quotidie semihoram orationi consuetæ addebat, sensu magno ac tenero, P. Ioannes Auellaneda eiusdem gloriæ consors in eodem opere charitatis, priùs quàm è vita discederet, dixit P. Sancium iam ante mortuum, à se conspectum læto vultu renidentem, atq; etiam inuitantem. De hoc plura dedi in Heroibus, & victimis charitatis ad annum 1649.

Charitas.

Orat'o.

Mors.

P. ROBERTVS NOBILIVS.

Italus Madurè in Ian. 1656, Soc. 60.

HUic tum adhuc adolescenti eius in scholis magister P. Nicolaus Orlandinus disertè prædixerat, fore vt apud Indos pro DEI gloria magna patrarer. Apud Madurenses per annos 40. magno vitæ seuerioris exemplo, magnâ doctrinæ ac sanctimoniæ famâ ita laborauit vt ab alijs Ambrosius, ab alijs nonnisi Pater Sanctus passim vulgato nomine diceretur. Aiunt cum nemine collocutum de fidei veritate cui illam si non persuaserit, certè ostenderit. Inter alios libros perbenè lucubratos scripsit etiam solidam *narrationem fundamentorum quibus stabilitur Missio Madurensis.* Quo libro in sententiam suam, postea etiam oraculo Pontificio approbatam, adduxit eos qui ei obiectabant quòd Brachmanorum ritibus se plus æquo accommodare videretur. Attemperatè id, ac sapienter factum exitus ipse ostendit, & ea viuendi ratio iam communi secutorum illum sociorum vsu laudatè approbata. Asperum illud vitæ genus ultrò suscepit; vt exemplo suo legem Christi lege Brachmanicâ suauiorem quidem illam, sed in virtute nihilo laxiorem aut molliorem, asperioribus quibusdã (quę nonnisi admirabilitate capiuntur) ingenijs persuaderet. Extremo vitæ decennio oculis planè captus, iussus est in Collegio S. Thomæ quiescere; vbi pristinæ suæ virtuti haud impar, omnium tam Christianorum quàm Ethnicorum admiratione laudabatur. Per totos 50. annos istic impensos, neque carnibus, neque piscibus vesci voluit; idque ex voto; per extremos annos nonnisi paucis herbis in cibum ad reficiendas vtcunque vires admissis.

Mortif.

Cæcus.

Mortif.

MENSIS FEBRVARIVS

PRIMO DIE

P. IOANNES PONCE.

Hispanus Villaregij. 1. Febr. 1606.

Humilitas.

DVcis de Arcos filius; nunquam tamen illum, vel consanguineum vllum nominare auditus, ne aliquid inde vani pulueris illi adhæresceret. Aegros tractabat amantissimâ accuratione; cibosque illis ipse coquebat. In Deiparæ atque castitatis cultu, & in omnibus ijs, quibus castitas comparatur, mirè excelluit. Orandi arte studioque insignis cùm esset, eos morbos, qui mentem ægro eripiunt, eo ex capite horrebat, quòd illud tempus totum sine Dei amore transigatur: ipse verò nullum vitæ suæ momentum volebat huius amoris non esse plenissimum. Iam appetebat illud, quod antea prædixerat moriendi tempus; quo ille tantæ iucunditatis signa edidit, adeò excelsos virtutum actus elicuit, vt religiosus quidam è S. Benedicti Ordine Abbas, qui eius morti interfuit, & tunc, & pro concione postea disertè dixerit; nulla se vnquam in vllo vidisse maiora exempla virtutum. Extrema ferè, quæ identidem regustabat verba illi fuêre: *Elegi abiectus esse in domo Dei mei magis, quàm habitare in tabernaculis peccatorum.*

Castit.

Amor Dei.

Mors.

Votatio. Humilitas.

HIERONYMVS CIGNARDVS.

MEdiolani nobili domo natus; quem vtero gestans Mater dicebat se in explicabili orandi fame sitique teneri. Si quod conclaue ingressus B. V. imaginem videret, illam priùs quàm vllum alium salutabat. Huic modestiâ, solitudine, Virginitate custoditâ gratificabat. Cogitationem in tyrocinio si quam pateretur inuitus, eâ illicò Magistro aperiebat: nec illam deinceps reducem, aut importunam habebat. Eius in se verberando immanitas, alijs admirationem, illi ægritudinem induxit. Religiosa vota posteaquam nuncupauit, eadem Beatissimæ Virgini accommodata concepit, seque illi dedicauit. Alta, & sublimis quidam diuinæ pulchritudinis imago in mente relucebat impressa. Inde illi læta, pia, & ferè perpetua Dei præsentis memoria. Per menses aliquot apud fratrem in villa cum suo confessario esse iussus, ita se ibi habuit, vt affinem suam, seu fratris vxorem, nunquam in vultu viderit, & illâ non visâ redierit. Spectra ibi importuna signo crucis discussit. Cremonæ vltimũ ægrum phrenesis crebra concussit: sed & tunc sancta loquebatur; in hoc sibi constare visus. Eadem quâ mortuus est horâ, Mediolani cuidam suo olim socio nostro, nominatim appellato, & excitato, ac vigili se spectandum dedit, & dixit: *Ego vado.* Ipsi verò longam restare viam. Dubitanti, & oranti

Italus, Cremonæ. 1. Febr. 1608. ætat. 20.

B. V. Præ alijs salutata.

Nouitius.

Mortif.

B. V.

Casta modestia.

Mors.

Ego vado.

oranti se iterùm ostendit iucundâ luce conspicuus, eumque solatus plenum reliquit dulcium, ac per plures dies durantium lachrymarum.

PETRVS DE VEGA COADIVTOR.

Cantaber Peru. Coll. Cinquiaben. 1. Febr. 1619. ætat. 97. Soc. 4. *Prædictio.*

LImæ in Societatem cooptatus; vt ei esset vtilior, sutoriam artem didicit anno æratis 60. Totus in labore, totus in obediendi studio ad extremum vsque intentus, dixit se non nisi extremo vitæ suæ die decubiturum. Et verò non nisi quartâ ante mortem horâ decubuit, & se ad mortem post quatuor horas obeundam suauitate mirâ composuit, magno apud omnes nomine præclaræ virtutis honoratus.

Mors.

P. IVLIVS PASQVALIS.

1. Februarij. Italus, cæsus in vico Varo hiorum. 1632.

IN agro Brixiensi natus, in occidentis India inde ab anno 1616. versatus, Cinaloam Mexicanam primus excoluit. Cinipas primus è lustris in cœtum collegit; templa condidit; & ea istic egit ac passus est, quæ apud barbaros hactenus à nullo domitos & multa, & haud mediocria esse solent. Cinipæ monilia gestabant è conchylijs: Iulius Beatissimæ Virginis Matris insignitè amans, illis Rosarium, vt illud eius monilis loco gestarent, & alternis choris recitarent, persuasit. Primus vbique vadum, primus periculosa loca tentabat, tanquam vilius caput, opinione suâ; eoque minore iacturâ periturus. Itinera tot exantlauit, vt eorum conscij stupuerint vitam ei ad tot ærumnas sufficere. Induxit morem; vt si quis in agone morti esset proximus, ad æris campani sonum omnes pro eo de genibus precarentur. In annonæ caritate paruulis cibos in os, maternum in morem, ingessit; ipse non nisi parco, eoque parabili, & ferè auium potiùs quàm hominum cibo contentus. Cùm diuinis operaretur, populo templi ruinam timenti persuasit, ne fugeret; prædixitque, templum non nisi post peractum sacrificium ruiturum. Sacro peracto, populoque dimisso, templum illicò collapsum est. Vbicunque partium esset, horam vnam orationi mentali, mediam examini gemino, præstitutum tempus lectioni spirituali dabat. Ardebat intimè, sæpè altùm suspirare auditus: *Deus meus. cur te non amo? O quando te perfectè diligam, Domine? O fac, Deus, vt amem te ita sicuti dignum est à me amari te.* Dicebant qui eum pernorant, illum Deo semper adesse, ac velut in beata vita versari. In sacello coram SS. Sacramento erat pernoctans in oratione Dei. Vt menti, moribusque humilitatem altè imprimeret, descripsit sibi, & semper præ oculis habere voluit illud Isaiæ: *Ad quem respiciam, nisi ad pauperculum, & contritum spiritu, & trementem sermones meos?* Pudicus vultus, & decora modestia, ei *pudicissimæ Virginis* nomen fecit. Inedia illi longa, & constans; asseres, lectulus; è setis cingulum castitatis; & quotidiana, eaque repetita, flagellis ad sanguinem vsque incussis in carnem suam sæuitia. Christophorus Martinez Hispanus chirographo suo testatus est, oculum sibi altè in caput recessisse, os verò fœdè ad auriculam vsque detortum; vtrumque repentè à P. Iulio persanatum, cùm de absente tunc P. Iulio noctu cogitans Christophorus suspiraret: O Si P. Iulius Pasqualis, vir ille sanctus, adesset, is me procul dubio incolumitati restitueret! Hæc eo cogitante adfuit iumento vectus Iulius; & ægro

B V. Rosarium.

Humilit.

Charitas.

Mortif.

Sacrum.

Accuratio in ordinarijs.

Amor Dei.

Oratio. Euchar. Humilitas.

c. 66 v. 2.

Mortif.

procurrenti, Domine Christophore, inquit, si ego sanctus essem tu quoque sanus fores. Sed flecte genua. Inde super flectentis caput Euangelium recitauit, & malum cruce signauit; quod intra quartum ferè diem discussum abscessit, nullo post se relicto vestigio. Alius ait sibi dictum à P. Iulio: *Ego pro re quam mihi commendare cogitaras, sacrificabo.* Et verò hoc ipsum aiebat ille se à P. Iulio vt peteret designasse. Anno 1632. 18. Ian. missæ sacrificium offerenti corporalia sanguine repentinò tingi sunt visa; id quod etiam is qui sacro ministrabat vidit, & alij plures. Idem in sacrario introspicientibus visum: prostridie nulla in ijs sanguinis nota comparuit. Dixit Iulius; id vel magnæ cladis, vel suæ necis esse indicium, & velut anticipationem. Euentus 1. Februarij secutus: quo die quidam apostata, collectâ barbarorum manu, in domum Patrum irruit; dicens; velle se, ac suos ciues frui voluptatibus quas è lege Christi tam ipse Iulius, quàm P. Emmanuel Martinez prohiberent. Domui ignis circumpositus. Patres rosarijs manus armant; atque iam antea intus inuicem expiati, prodeunt, & humi prouoluuntur ad preces; ac venenato illitarũ sagittarum imbre à barbaris obruuntur, dum IESVM, & MARIAM pronunciant. Canes obiecta sibi eorum cadauera ne quidem attigere. Barbari calices orgijs adhibent, sacrificale instrumentum omne diripiunt. Scheda sanguine P. Iulij exarata reperta est post eius obitum, in qua Sacramenti religione se obstringebat ad sanguinem pro Deo fundendum, si id posset. Nomen Iulij è literis ab illo perscriptis decerptum; permultis, nec rarò, saluti fuisse affirmant: quos inter est miles arcis Monteclaros, eo admoto è febribus, & dolore capitis quantocyùs persanatus.

Sacrum.

Fides.

Rosarium.

Amor Dei.

P. EMMANVEL MARTINEZ.

NObili genere in Algarbijs natus, Beatissimæ Virginis ope occasiones lubricas, & vnam potissimùm difficiliorem, incontaminatus euasit. Anno 1632. in Ianuario P. Iulio Pasquali adiunctus, dum ad Cinaloas iret, dixit; primum qui de se venturus esset nuncium fore baiulum suæ mortis; id quod ita euenit. Dixit etiam; P. Iulium fidei odio non priùs se mortis socio perimendum. Quotidie in se perdiu sæuiebat verbere iam consueto; DEI Matrem studiosè colebat; rosario illius è collo in pectus sub veste pendente semper munitus. Cinaloç tanta de illo inter socios opinio, vt planè, contra quàm fieri amet, nostri vestem illius ac pedes exoscularentur. Elucebat in illo innocens charitas erga Deum; & proximum. B. Virginis officium, rosarium, aliud item de Immaculata Conceptione officium, quotidie recitabet: Sabbatum ieiunio, tergendis in culina lancibus, eiusdem festa verò etiam inflictis dorso verberibus pridiè in triclinio, celebrabat. Cùm studeret necdum Sacerdos, bis quothebdomadis ad Angelorum epulũ accedebat, duas horas dans gratijs inter dulces lachrymas peragendis. Extremò, cum P. Iulio (ita vt prædixerat) sagittis venenatis confixus est, quarum prima statim brachium illius corpori affixit; reliquæ illum penitùs confecêre.

Lusitanus ibidem. 2. Febr 1632. ætat. 32. Soc. 12.

B. V. Prædictiones.

Mortis.

Rosarium. B. V.

Cultus Deiparæ.

Euchar.

P. HENRICVS MORS.

SOcietatem Romæ impetratam, in Anglia ingressus, tyrocinium in carcere

Anglus Londini. 1. Febr. 1645. Soc. 20.

carcere Neocastri posuit triennio, statim captus atque istuc appulsus est. Ibi quidam de Societate illi socius carceris fuit, magisterque virtutis. Ærumnæ carceris effecêre, vt *mors* non minùs in grandi macie quâ torridus rigebat, quàm in illius nomine reluceret. Aiunt, vix vllum reorum ex illo carcere ductum fuisse ad mortem, quem Henricus non priùs addixerit Catholicæ veritati. In exilium amandatus, in Vvatenensi domo vixit inter Nouitios; quorum deinde magistrum egit, magno disciplinæ studio, quia pari exemplo. Non vnâ amandatione à patria exulauit. Vltimùm tandem eò redux, de Sacerdotio damnatus est. Mirus ad moriturum affluxus: & ipse vltimis viribus satagebat pro salute consulentium, confitentiumque peccata. Post noctem insomnem, 1. Februarij horâ 4. manè sacris vltimùm operaturus, pro Anglia consuetas B.V. Lauretanæ, ac Sanctorum omnium Litanias recitauit. Ab his, de SSS. TRINITATE sacrificauit, votiuo sacro; vt gratias ei redderet pro morte quam adibat. Mox horæ canonicæ dictæ, ac vale socijs; à quibus in secreto cubiculo cum alio de Societate se abdens, totâ quantâ potuit virium contentione se in nobilissimos virtutum excelsarum actus pectore liberè in Deum exporrecto explicuit, vsque dum felici nuncio accerseretur ad mortem. quo accepto, exquisitis verbis gratias Deo teneras reddidit, seque obtulit in victimam. Altero Patre, vt in IESV, MARIÆ, ac Sanctorum omnium expectantium amplexus porrò iret perquisitè hortante, exarsit, succlamauitque flagranter Henricus: *Veni, mi IESV dulcissime! vt deuinctus tili, à re nulla æternitate auellar! Venite, vincula, crates, tormenta, laniena mortis. venite! IESV amore placetis.* Ita Mors mortem optauit vt superaret. Raptatus ad suspendium, egregiè ad populum perorauit. Deinde versâ ad SSS. Trinitatem oratione, actus amoris Dei, & contritionis conceptis verbis, edidit. Particulatim se de irâ, & de attentionis in precibus negligentiâ in eo doloris actu accusauit in palàm: postremò; *In manus tuas Domine, commendo spiritum meum meum*; dixit: pectus in signum animi de peccatis dolentis percussit, simulque ex mutua pactione à Sacerdote turbæ permisto à peccatis absolutus, simul subducto carro pependit, & mox quadrifariam in partes carnificatus est.

Fides.

B.V. Zelus.

Mortis apparatus.

Confessio.

II. DIE FEBRVARII.

P. IOANNES DE ZUNNIGA.

Hispanus Limæ, 2. Febr. 1577.

COmpluti inter studendum vnà cum Ioanne Sebastiano admirabile perfecti Scholastici exemplar fuit. Anno 1569. in Peru appulsus, necdum Sacerdos Limano Collegio præfuit Rector. Æstimabat omnes, & mirè ab omnibus æstimabatur. Sed ne in corpus licèt virginitatis honore integrum, æquo inclementiùs desæuiret, eguit rectione. In dicendo vis in illo efficacitatis planè de cælo data. Quidam alapâ percussus à quopiam, eum vsque in Peru ex Hispaniâ fugientem secutus est; vt eius morte alapę illius ignominiam extingueret. Hic P. Ioannis acerrimâ dictione adeò subactus est, vt ad reperti tandem eius quem quærebat, hominis pedes acci-

Concio.

derit, veniam petens ac dans. Oratio illi pro lectionis arte fuit. Supremùm ægrum & de recreata valetudine, adeoque de morte dilatâ mœstum inuisit, & solata est ea, quæ illi assiduo in amore & cultu fuit Deipara: promisitque fore, vt proximo sibi sacro festo die abiret è vita. Ita factum 2. Febr. 1577. Ioanne hymnos pro supremo carmine concinente. P. Ioannes Sebastianus eius cranium postea in cubiculo præ oculis habere semper voluit; vt se ad virtutis decus egregium excitaret exemplo adeò singulari. Tanti fiebat, vt per 40. dies, quibus æger decubuit, per omnia Limæ cœnobia pro eo in vita retinendo varijs quà precibus, quà corporis afflictationibus fuerit supplicatum.

Cast. *B. V.* *Mors.* *Exemplum. præ oculis.*

AVGVSTINVS PETRA-SANCTA COADIUT.

SAnctimoniæ nomine Roma primùm deinde in Peru clarus. Fouendo dulcissimo igni amoris Dei, veluti cinerem, silentium constans, & ferè pertinax adhibebat; parcè admodum circumspecteque locutus, vbi necessitas id extorsisset; cùm autem necessitas non erat, nihil. Pistoris perfunctus officio, si quid in pane laudaretur, Aethiopibus qui vnà laborabant, siquid vitij notaretur, suæ ignaniæ adscribebat. Mox adhuc ita vt erat fessus à massa, & furno, ad P. Ministrum adibat, petitum nunquid laboris haberet, quod peragi vellet; faciebatque perlibenter, quidquid iuberet. Tum se ad SS. Sacramentum recipiebat oratum. Non semel sensuum fuit impos inter cælestia quæ pati videbatur, dulci mentis excessu: maximè diebus festis; & sæpè noctu, cùm pistor esset. Nec aliàs delicias, aut quidquid sui amorem saperet admittebat. Cilicium, & disciplina quotidie illi in familiari vsu: somnus breuis admodum: reliqua noctis labor & oratio obtinebat. Laborem psalmis & Dei amore condiebat. Semel quot mensibus in triclinio se de omnibus, quæ in leges peccasset accusans, inclementer se verberabat. Quotidie verò Rectorem adibat: & quidquid ea die à se aberratum conscientiâ exploratâ reperisset ei aperiebat; veniam, rectionem lachrymis vbertim manantibus, postulabat. Fama illius sanctimoniæ latè porrigebatur. Moriturus, ex tractatu Ioannis Auilæ de amore Dei aliquid sibi legi voluit, & in cælesti æstu totus à se abripi videbatur. Per 12. horas immotus iacuit, & requieuit in pace. Laborum illius præmium fuerit, quòd repertum post aliquot annos in crypta eius cadauer, manus planè integras habuerit, nempe quibus fidelis & pius hic Dei seruus tam sanctè laborarat. Digitum non nemo è viris pijs ac sapientibus auulsit & argento inclusum veneratus, secum circumtulit.

Italus Limæ 2. Febr. 1587. ætat. 84. *Silentium.* *Humilitas.* *Indefatigabil.* *Mentis excessus.* *Moreifice.* *Ratio conscientiæ vesperi.* *Mors.* *Lectio spirit.* *Ob laboret.* *Manus incorruptæ.*

P. PHILIPPVS CUPPONAGVS.

HUnc in diem referunt etiam huius obitum quidam, licet Annuæ diem omiserint. quæ visum quoddam mirabile de illo sic referunt: Eius obitum dicitur Deus piæ cuidam mulieri, cui ille erat à Confessionibus, præmonstrasse. Fundebat pro eo illa preces, antequam Missionis obiret munus, cùm arborem intuetur, in magnam altitudinem expansis ramis excrescere, è quibus flores, fructusque vberrimi: statim mortuo trunco rigentibus folijs exarescere; sed egressam ex eo columbam miri candoris in cælum euolare. In missionibus laborauit enixè, alicubi maiore labore quàm fructu,

Italus Aronæ. 2. Febr. 1588. ætat. 61. *Mors.* *Arbor. flores, fructus.* *Columba.*

fructu, alibi verò messe laborum granditati optabiliter respondente, ac propè superante.

P. HIERONYMVS RVIZ DE PORTILLO.

Hispanus Limæ. 2. Febr. 1592. ætat. 71.

E formato Coadiutore factus quatuor votorũ Professus, Generalis Præpositi iussu; vt primus Peruanæ Prouinciæ præesset, quam fundarat. In Peruana illa nauigatione tempestatem quassantem omnia, immersâ in mare sanctissimæ Crucis particulâ sedauit. In terram è naui cùm descenderet, spectante magna mortalium vi, terra contremuit, quasi energumena, sed à dæmone liberanda. Vox eius ad concionem dicentis & spiritus erat veluti tuba Angelica. Efficacitas ab orandi seque mirè vbique demittendi assiduitate mirabilis. Hic est ille, qui B.P Borgiam orantem vidit splendore cælesti vndequaque circumdatum. Ipsum verò læta conuersarum animarum messe diuitem, & mortis iam proximum ea quam studiosè diligenterque semper coluerat Dei Mater in in Cœlestium Virginum comitatu amanter inuisit, & ad supremum æternitatis iter apparatè ac hilarè ineundum ipso suæ Purificationis sacro die veluti Simeonem accinxit.

L. Crux. Terræmotus.

Concio.

B. Borgiæ. Oratio.

B. V.

Mors.

P. ALPHONSVS GVILLERMVS.

Italus. Oropesæ. 2. Febr. 1594.

ORopesæ obijt Mexicanæ Prouinciæ Procurator, magnâ lætitiâ gestiens quòd in Societate moreretur. Ne ab Anglis piratis in mari caperetur, aiebat se Maternæ Virginis Matris pietati debere. Purificationis Marianæ die decessit, Confessione generali priùs expiatus, cùm, vt aiunt Annuæ, & in morbo, & antequam in morbum incideret, quotidie bis Confiteri ei solenne esset.

B. V.

Confessio quotid.

P. BALTHASAR BARREIRA.

Lusitanus. In Missione Guineensi. 2. Febr. 1612.

GVineensis Missionis ferè author fuit, certè columna princeps. Orandi ad Deum & homines potens. Anno 1585. Paulo Diaz non nisi 150. Lusitanis, paucisque Aethiopum manipulis stipato, infinitâ Angolanorum vi iam imminente, Deum præsentem propitiumque pollicitus, illis potenti dictione animatis, in tabernaculum se abdidit, & supplex proiectus in genua Deum precatus & nouus Moyses. *Etenim eo vel intentiùs in orationem defixo* (verba nunc sunt Annuarum) *vel animum remittente ab eadem idem modò victoriæ, modò cladis euentus Lusitanis incidebat.* Vt proinde tunc Lusitani illi, & pauci Aethiopes, duodecies centena millia Angolanorum profligarint. Inde à Philippo II. accitus & honoratus multa impetrauit, pro earum gentium salute, idonea, Alius Barreiræ consilio minimè obsecutus, cùm fortissimis Lusitanorum à barbaris prœlio cæsus occubuit. Eboræ Patribus persuasit lachrymis, ne Guineensis, ardua licet nostris, Missio tolleretur, in qua ille annos 14. laborarat. Ipse iam 70. annos natus eò cum alijs mitti obtinuit. Regem Toræ 130. annorum, sed senectâ viridi senem, Christo initiauit, & per illum apud Regulos alios rem Christianam egit. Omitto hic tantisper eius vaticinationem, & quo vel illum alij, vel ille alios viuus & mortuus amore ac beneficentiâ sit prosecutus.

Oratio.

Moyses nouus. Oratio.

Lusit pag. 751.

Conuersio Regis.

P. ANNAS

P. ANNAS DE NOVE.

Gallus in noua Francia 2 Febr. 1646. ætat. 66. Soc. 56. *Mors.*

Anno 1646. 30. Ian. è Residentia trium Fluminum ad Gallicam quandam nouę Franciæ munitionem, vt istic sacris operaretur profectus, in sylua horrida, in niuibus frigoris sæuitiâ obriguit 2. Febr. repertus submissis humi genibus, aperto capite, oculis in cælum erectis, manibus pectori crucis in modum impositis, nonnihil ad niues acclinatus. Frigus istic tam immane, vt manus ferro admotæ illis adhærescant. Deiparæ Virgini Matri perpetuo Sabbati ieiunio, dulcissimis de illa colloquijs, quotidiano Immaculatæ Conceptionis officio recitato insignitè addictus. Pulchra illi, & nobilitate illius digna oris casti species: Virginitas non semel tentata à proteruis ante initam Societatem, semper tamen ad mortem vsque seruata, id est, in sæculo per annos 30. in Societate per annos 36 In ea Missione 16. annis versatus, difficilis erat memoriæ ad linguas barbaras condiscendas. Demulcebat illos obsequijs, & quæsitis per summum laborem inter ardua montium radicibus, quas illis dabat in maxima caritate annonæ fame omnia & mœrore complentis. Obedientiæ sanctitatem adeò venerabundus coluit, vt aliquando, id ætatis vir, vbertim instar paruuli lachrymari sit visus, quòd putaret se in re quapiam mentem obedientiæ minimè assecutum.

B.V. *Castit.* *Charitas.* *Obed.*

P. HIERONYMVS ANSALDVS.

Sardus Romæ. 2. Febr. 1652.

Sardiniæ Prouinciæ Præpositus Romam ad generale Comitium destinatus, in domo Professa felicem diem clausit. Aiunt illum etiam puerum ægrè ad mensam ab orando auocatum. Toto tyrocinij tempore nunquam silentij legem violauit, maturè sui victoriâ potitus. Inter studendum cõstare de se voluit, se nullius humani suspectus obtentu quidquam agere velle, vel omittere; & velle, vel tacere, vel vbi loqui licet, non nisi de studijs, aut animi ad virtutem promouendi vtilitatibus loqui. Idem illi cum Philosophiam, Theologiamque doceret, cùm Rector vel Prouincialis socios gubernaret, agendi tenor. Humilitatis votum Sacramento concepit, promisitque se nullam rectionem velle admittere, quin Prouinciali & Præposito rationes contrà seriò perscriberet; id quod & præstitit: & Mutio Vitellesco vt ad Prouincialatum iam illi impositum admittendum ne compellaretur persuasit. Debitum quoddam vrgente iniquo quopiam, cùm soluendo non esset, nec ille moras pati vellet, flagranter ad orandum se cõtulit: & diuinitus intellexit, velut voce auditâ, ne se torqueret, rationum libris introspectis respecturum illa, quæ exigerentur nomina, deleta iam esse. Atque ita reperit lætus & gratus Deo. Diuinæ voluntatis vbique faciendæ studio accensus est è lectione quadam spirituali, in qua exemplo P. Gregorij Lopez didicit quauis quasi respiratione dicere: *fiat voluntas tua.* Sæpe inter orandum se in conspectu orantium Nouitiorum suorum, quibus præerat, primus collocabat immotus, & exemplo docens. Inter sacrificandum eleuari visus, & nubes lucida super illum descendens conspecta est, in qua Christus cor suum aperto P. Hieronymi Ansaldi. Pectori inserere videbatur. Dicitur Beatissima Virgo illi disertè nunciasse, vt ne tam parcus esset ac verecundus

Respectus humanus. *Silentium.* *Humilitas.* *Oratio.* *Iaculatoria.* *Oratio.* *Cor Iesu.* *B.V.*

dus in petendo. Sed fidentior, plura deinceps postulare auderet.

M. NICOLAVS HAGAIS.

Gallus Molinis. 2. Febr. 1615.

MOlinis Grammaticæ præceptis instituebat iuuentutem, religiosi planè ingenij iuuenis. Hic est ille, quem de Societate ineunda deliberantem ac timentem, ne esset parum idoneus, Beatissima Virgo adspectabilis illi facta, solata est, & S.P. Ignatio commendans auxilium illi suum promisit semper adfore in vita, & in extrema vita.

B.V. Vocatio. S.P. Ignat.

III. DIE FEBRVARII.

P. LVDOVICVS QUIROS.

Lusitanus in Florida. 3. Febr. 1671.

DVri ad salutis mysteria Floridani, libenter quidem audiebât quàm impensè amaret, ac beneficijs ornaret, bonos Deus; ac de supplicijs æternis nihil ad aures admittebant, dæmonem iuuenum Deum esse dicentes. Hos dum quà potest excolit Ludouicus cum socijs, & Ludouicum quendam perfidum Neophytum à perfidia conatur ad Christi sacra reducere; ab eodem bona verba accipit, quippe qui se omninò rediturum promittebat. Eâ spe hilaris reuertebatur P. Ludouicus: & ecce collecto barbarorum globo Ludouicus apostata illum per iter aggressus, eius *cor* sagittâ transfixit.

Deus iuuenum apud Floridanos.

Fides.

Cer.

IOANNES BAPTISTA MENDEZ ET GABRIEL DE SOLIS NOVIT.

Ibid. eodem die.

HI sacris necdum initiati cum P. Ludouico Neophytum apostatam ad frugem conati reducere, ab eo optima omnia promittente reduces, cum ille P. Ludouicum perimeret, ab eius socijs trucidati sunt, postridie post festum Purificationis Virginis Matris. Hunc Ludouicum, Cacicham vocat Catalogus. aitque illum insulæ Floridæ principem fuisse, baptismum simulatè in Hispania suscepisse; ac se ducem Patribus obtulisse.

IOANNES PETRVS DIVITIA, COAD.

Italus. Ferrariæ 5. Febr. 1907. ætat 72.

LAbore vtilis; atque assiduitate & orandi studio insignis. Obtentâ à Maioribus veniâ, horam quæ recreationis est à mensa siue colloquij, ipse agebat ad Sanctissimi Sacramenti aram in gradibus prouolutus. Ter illi quothebdomadis ad S. Synaxim adeundi facta est potestas. Quotquot in triclinio legi pro more audiebat Nostros vbicunque mortuos recitari, singulos adnotabat. & pro singulis DEIPARÆ coronam ter persoluebat. Nullum frigus illum adigere potuit vt ad ignem accederet, vel vt culcitram linteaminaque ad somnum admitteret. Ieiunia propuè ad inediam crebra habebat, & quando comedebat, non nisi vnico cibi genere vescebatur.

Eucharist.

Purgat. B. V.

Mortif.

IOSEPH BRACCVS
COADIUT.

Italus Nouillariæ.3. Febr.1620. ætat.57.

NOuellariæ semper ferè socius Magistri Nouitiorum. Omnium quas in Coadiutoribus desideramus virtutum vir. Familia illi honesta & locuples; officia antè initam Societatem honorifica, vtpote qui Comitum Rangoniorum Mutinæ, vt vocant Magister domus, & Cardinali à cubiculis fuerit: & tamen in Societate se infra omnes, etiam Coadiutores, habebat, nullo pilei quadrati vsu admisso, & veste è tela tectus, tametsi domiciliorum Regiensis & Nouellariensis eximius benefactor. Quothebdomadis bis se verberibus, bis cilicio, ter ieiunio affligebat Relaxationis tempus omne dabat laboribus. Virtutem, quam Indifferentiam dicimus, petebat à Deo quotidie: sine hac aiebat religionis paradisum esse infernũ. Aiebat Dei vocem in Superioribus agnoscendam, qua tanquam per fistulas ligneas ad nostras aures descendit per officiales; per Rectores, tanquam per fistulas argenteas; per Prouinciales, tanquam per aureas; per Generalem, tanquam per fistulam auream gemmis distinctam. Singulis horis quiddam orationis dicebat, quâ opinabatur vnam in Purgatorio animam liberari. Omnes morbi supremi dolores ijsdem animabus dono dedit. Vnde lætus sustinuit, quidquid sentiebat ab igne sacro, quo tota illi pellis per omne corpus exusta est.

Humilitas. *Mortific.* *Oratio.* *Obed.* *Dei vox per Superiores sonat.* *Sing. horis Oratio.* *Purgat.* *Morbus.*

IV. DIE FEBRVARII.

IVLIANVS FLANDER.
COADIVTOR.

Belga Panormi.4. Febr.1550. *Aulanum.6.*

AB ipso S. P. Ignatio ad Societatem admissus, in Sicilia vulgo Beati nomen intulit, vitæ sanctimoniâ in aula omnibus amabilis. Illud memorabile de illo refert Orlandinus. Consultum, inquit, à laico Fratre Iuliano Flandro publicæ custodiæ. Qui cùm ægrotos vinctos animaduerteret squalore situque carceris extremum vitæ discrimen adire, cubicula quædam separatim, quò illi transferri curarique possent, extruenda curauit.

Charitas.

P. MARCELLINVS
BOMPAR.

Gallus Anicij 4 Febr. 1623. æt 67. Soc. 8.

MVltâ, & magnâ virtute, constanter domi ad singulos legum apices diligenter expensos vigil, & in corpus inclementer seuerus, ac ad omnem obedientiæ nutum persancte intentus. Extremum spiritum ijs, qui à pestifero morbo ægrobatant militibus impendit, & obijt.

Mortif. *Charitas.*

P. MATTHÆVS
CVBERVS.

Germanus in Resid. Valcensi 4. Febr.1646.

HVic Augustæ adolescenti, cùm æger decumberet per quietem apparuit Dei Mater, & conualesces, ait, fili; per te multa bona Filius meus operabitur. Societatem ingressus, Patrem suum hæreticum, ac fratres Ger-

B.V. ægrum solatur.

Germanos tres, & pagorum deinde integrorum partem insignem veræ Christi Ecclesiæ adiunxit. Magna in illo humilitas, pulcherrimæ ad cælestes operarum spiritualium labores impigritati coniuncta: Virginitas verò ad mortem vsque perpetua: & mors felix, ac eo die obita, quem ipse nominatim prædixerat. Ita vixit, vt verè DEIPARÆ prædictionem vndequaque impleuerit.

Fidei.

Castitas.

P. AVGVSTINVS DE ESPINOSA.

Hispanus Ezyæ. 4. Febr. 1638. ætat. 45. Soc. 12.

Vocatio. Mortif.

TRes fratres habuit in Societate, viros magnæ virtutis. Ad tyrocinium eunti obuius dæmon in specie sororis miserè plorantis, & reditum suadentis apparuit, cùm soror domi esset: at Augustino tacente, ac porrò pergente, tandem euanuit. Habebat arculam plenam flagris cilicijsque assiduo vsu attritis, quæ vel videntibus horrorem mouebant. Verbera, quibus se contundebat, illi erant quotidiana, vsque ad sanguinem, quem stellulæ catenulæque è carne lacerâ affluenter eliciebant, vsque ad animi deliquium quo humi collabebatur postea quàm sibi duo, sæpè tria & ampliùs, ictuum millia inflixisset; nocte feriæ quintæ sanctioris hebdomadæ, etiam quinque millia, idque bis, teruè, aut quater. Crucifixus illi assiduè præ oculis: cuius amore cruci affigi optabat. Et si quem fidentiorem nanciscereturr, iubebat sibi eam pelliculæ partem, quæ indicem inter pollicemque interiacet, clauis in vtraque manu configi: atque ita crucifixum imitabatur quà poterat. Alapis ab eo se cædi, funibus ligari, appendi, brachia capillosque sibi velli, plantas, tibias, dorsum concidi, os conculcari iubebat. Amarissimum quoddam herbæ genus ori ingerebat, vt fel Christi gustaret. Omitto singula, dira cruenta, varia, eoque admirationem potiùs quàm imitationem commerita. Miror eum (vt sic dicam) carnifices reperisse, qui eum tam inusitatis modis cruciarent. Expansis in crucem manibus orabat manè, vsque dum fessa illi brachia conciderent. IESV nomen inussit pectori; & alias notas reliquo corpori: indices seruitutis IESV, & MARIÆ. Non minore se infra omnes demittendi ingenio ac industriâ vtebatur. Quicquid noxæ in se aduertisset, cuidam aperiebat; & ab illo coargui, pœnisque inflictis plecti petebat. Humi prostratus in cubiculo Nouitium ad id delectum iubebat pedi ori iacentis superimposito, è charta exprobrare illa quæ ipse de se adnotarat. Rogabat Superiores, vt palàm afflictaretur, ac difficilibus imperijs exerceretur. Illustrium capitum consortionem fugiebat: neque offendebantur summi quique cùm non veniret, etiam sæpiùs vocatus. Cuidam præ illius desiderio obortæ sunt lachrymæ; quæ tamen dicebat se illum eò pluris facere ac magis desiderare quò ipse aulas horreret magis. Eorum à quibus consulebatur animos perscitè ac persanctè tractabat arte amabili, & libros legendos appositè præscribebat: quâ industriâ familias integras ad virtutem egregiam deducebat. Pro ijs quorum animas gubernabat, orabat, seque, multifariam afflictabat coram Deo; vt pro illis optima quæque obtineret. Multa prædixit quæ ipso euentu affirmauit Deus. Singulis diebus Sabbati Xenodochium visebat, & ægros breui conciunculâ solabatur, sanis quoque permultis eò secum adductis. Cùm Cordubam fuisset missus, fœmina insigni virtute celebris Christum impensè rogabat vt illũ Ezyam reduceret, magno animæ suæ com-

Oratio. Manè.

Humilitas.

Lectio.

Sabbato.

modo. Ita oranti visus est coram Christi throno supplex P. Augustinus noster, Christo dicente ad fœminam: Veniet, & per annos istic erit: sed tu modicum illo gaudebis. Venies enim ad me breui. Venit Ezyam Augustinus: & illa intra trimestre migrauit è vita. Et in missionibus, & domi in alijs accendendis totus erat viua flamma diuina amoris, sacrarum literarum testimonijs ad rem aptè adductis. *Charitas.* Adolescentem in vocatione vacillantem cùm in suo conclaui nequicquam ad constantiam hortatus fuisset, Xaueriano exemplo permouit; neque priùs in dorsum suum sæuire desijt, quàm ille asseueranter constantiam promisisset. Quam & seruauit. Cùm *Purgator. Euchar.* noctu in odeo, facultate à P Rectore acceptâ oraret, vidit quendam de Societate Sacerdotem, nuper mortuum, coram SS. Sacramento ad Summum altare profundè inclinatum, & alta ducentem suspiria. Alius quidam externus illi ante mortem confessus, & ante dies aliquot sepultus, illum in cubiculo adijt, secum (permittente id cõscio superiore) in silentio abduxit, & *Disce à mortuis.* reduxit, eique aurum dedit vnà cum charta in qua scripta erant nomina creditorum quibus mortuus ille aliquid debebat. Aiebat; velle Deum, vt Pater eis qui istic notati essent tantum auri penderet quantum istic scriptum esset; reliquum verò in alia opera pia expenderet, prout ei optimum videretur. Dixit; & videri desijt. Eadem nocte P. Augustinus Rectorem orantem adijt, & omnibus ritè narratis, probante illo, postridie omnia est executus. Interea tamen dum Pater cum defuncto illo domo abesset, Rector socijs coram aperto SS. Sacramenti tabernaculo preces pro successu rei tam miræ indixit. Rebus expeditis, defunctus ille post octo dies ad conclaue P. Augustini redijt: Gratias egit quòd ad amussim omnia sit executus, & sacrificia obtulerit. Horum vi se à Purgatorij supplicio absolutum abire ad Beatos in cælo. Ibi se illum Deo seriò commendaturum. Et abijt. Orabat P. Augustinus sine intermissione; *Oratio. Hora.* ac singulis horis omnia prospera & aduersa diuinæ prouidentiæ offerebat, diuinæ voluntati suam vndequaque submittens, semperque contentus, & ad Deum vbique præsentem attentus. Cùm oculos haberet ægerrimos, & Medicus diceret, fore vt oculorum lumen planè perderet si foras domo exiret; à superiore foras missus, id *Obed. cæca.* quod erat dixit, sed adiecit se ire paratum, si porrò ita vellet superior. Eo ita volente prodijt, & cæcus domum reuertit; lætus quòd lucis huius vsum *Cæcus.* ex occasione obedientiæ amisisset. Ita extremo vitæ triennio cæcus, & multis alijs morbis obnoxius, at semper lætus, vixit. Voto ad Deum in S. Xa- *Mors.* uerij honorem concepto mori potiùs petijt quàm sanari, si Deus ita vellet. Intellexit se esse exauditum; idque alijs dixit, vno post votum mense extinctus. Toto illo mense in vicinam ac præuisam, optatamque mortem erat intentus; fuitque post mortem quoque maximis laudibus tum domi, tum foris celebratus.

Euchar.

V. DIE

V. DIE FEBRVARII.

P. PAVLVS VALLIVS.

Punicali 5. Febr. 1552.

HIc etiam ad deuexam vsque ætatem Indiæ Orientalis impiger operarius fuit, quem Xauerius *insigni perfectione & virtute virum* appellabat. Hunc de Christo ac fide pro concione dicentem Bagadæ circumfusi post contumelias ac probra comprehensum interiorem in plagam, adeoque in custodiam abductum, inediâ diu vexauêre, modico orizæ & & aquâ illi appositis, quo vitam vtcunque traheret ad ærumnas. Ita squalore ac demum morte istic absumptus est.

Fides.

Carcer.

GREGORIVS CABEDVS.

Italus apud Fanum Feb. 5. vel 8. 1557.

HVnc in diem refertur mors Herculis olim, postea mutato profano in Societate nomine, Gregorij Cabedi, pij admodùm, & virtute solidâ insignitè præditi adolescentis, nuper in Societatem admissi, postquam semel à primâ Christum in Societate sequendi flagrantiâ elanguerat sed eò flagrantiùs postea exarserat ad nuncium remittendũ mundo fallaciter vbique insidioso. Româ Perusianam, inde Laurètum, mox Ferrariam ad natalem auram valetudinis curandæ gratiâ missus, in itinere ad Fanum expirauit. Iulius Cabedus eius Pater æger Mutinæ diuinis meditandis intentus, videre sibi visus est suum Gregorium inexplicabili cũ lætitia in cælum ferri. & eius mors post dies aliquot nunciata. Ferrariæ quoque illius Amita sibi eum videre visa est, quasi concionaturum mirâ quadam vultus modestissimi maiestate.

In cælum ferri visus.

Tres Sancti Martyres PAVLVS, IOANNES, ET IACOBVS.

PAVLVS MICHI Scholasticus nobili apud Iapanios domo natus, in Seminario Gregoriano literaturâ à nostris excultus, & Scholasticorum classi in Societate adscriptus, concionandi facundiâ, & felicitate floruit magno fructu.

Iapones Nangasachi. 5. Febr. 1597.

IOANNES DE GOTO adolescens 19. annos natus, & ipse inter Scholasticos referendus; *& Iacobus Ktsay* Coadiutor, erudiendis catechesi rudibus adcti, atque in Societatem recepti, ac Ozacæ breui, vnà cum Paulo, custodiâ circumscripti, cùm latam in se crucis sententiam accepissent, læti exclamauêre: *Benedictus sit Dominus noster* IESVS, *qui nos elegit è tot alijs ad cõmoriendum sibi in sancta cruce.* Et Paulus, *Triginta tres*, ait, *ætatis annos natus dedisti vitam tuam pro me in mortem, ô bone Iesu! Ecce & ego totidem annos numero, dum pro te subeo mortem crucis.* Meacum ductis, sinistræ auriculæ pars abscissa, tam his quàm ijs, qui vnà captiui tenebantur è disciplina S. Francisci, ac alijs Christianis, omnium numerus erat 24. quibus duo Adaucti postmodum accessêre. Ibi alij alijs curribus impositi, præfixa in tabulâ sententiâ, quæ dicebat; hos crucis damnatos, eò quòd, contra Iaponum Imperatoris legem, Christi legem sint amplexi, eamque alijs prædicarint.

Desid. patiendi.

Auricula abscissa.

Fides.

dicarint. Ita per Plateas in custodiam vecti cum illa epigraphe.

Iacobus Kisay Christo crucifixo mirificè addictus, & iam 64 annos natus, incredibile est quanta dederit signa lætitiæ, quòd se Christi crucis videret esse participem. *Paulus Michi* in carcere de fide, ac Martyrij gloria ita dixit, vt duo qui eum audiebant Iaponij se Christo nomen dare velle receperint. Iumentis impositi, & alligati, 27. dierum itinere per summum frigus Nangasachum perducti sunt. Flebat ubertim Pauli veteris amici sortem, tyranni germanus; at mortem pro fide Christi obeundam aiebat Paulus esse sibi vitis omnibus chariorem. De cruce iam sublimis, veniam à Deo precatus omnibus, flagranter ad suos ciues dixit.

Postea *Ioannes de Soan*, seu *de Gotho* floridus adolescens, præsenti suo Patri, ac martyris filij cruore aspersо, Beatissimæ Virginis coronam precariam, quâ vsus fuerat, donauit, & in crucem sublatus est. Post hunc denique Iacobus Coadiutor. Tum coortâ Christianorum circùm in genua abiectorum comploratione, barbarorum admiratione, IESVS MARIA conclamatum est, cùm martyrum latera configerentur hastis à latere altero per cor ad latus aliud penetrantibus; Iapone hinc alio per sinistrum, inde alio in dextrum latus martyris hastam cum impetu adigente. Vrbanus VIII. hos vnà cum socijs Sanctorum Martyrum Catalogo ritè adscripsit anno 1627. 10. Iulij. Non desunt qui affirment, primâ post eorum agonem sextâ feriâ per noctem conspectos esse in cælo, ad eam partem quâ pendebant Martyres, tres ingentes radios, ac velut igneas columnas; earum columnarum mediam cùm duabus horis fulsisset, supra templum Societatis Iesu constitisse, ac videri desijsse; noctem claram luxisse; in eo loco in quem ea columna visa fuit subsidere, multas scintillas conspectas stellis consimiles; per longum temporis spatium sexta quauis feria supra campum martyrij multas apparuisse stellas, candelarum instar, quæ ad ritum quendam supplicationum motæ, ad locum, qui Eremus DEIPARÆ dicitur, ferebantur. Alia non lubet his addere, quæ à nonnullis dubiæ fidei esse censentur. Videri potest Bollandus 5. Febr. vbi huius martyrij velut prænunciæ repertæ cruces. In Obama vico, anno 1589. Dec. in taræ arboris (quam sacram ibi vocant, putantque contra malignos spiritus vim habere) trunco fisso, in vtraque parte, crux reperta: Protasio Regi dictum per quietem à duobus de cælo venientibus; breui in eius terris signum IESV non manufactum detectum iri. In Facunda vico. anno 1592. 7. Febr. in horto, in arboris, securi atque cuneo fissæ, frustis, seu lignis, nigræ cruces aptè formatæ conspectæ, geminis singulæ brachijs, pede, titulo que insignes. S. *Iacobus Quisay* ne dilecti sui Crucifixi obliuisceretur, totam patientis Iesu historiam secum in libello descriptam gestabat continuò, eamque legebat quotidie: vt de illo refert P. Ioannes Nierembergius de adoratione in spiritu lib. 2. cap. 5. vbi etiam de splendore sextâ quauis feriâ conspecto super locum martyrij.

Radij cælestes Feria 6.

Cruces in arboribus.

Lectio spiritu.

VALENTINVS SANIER COADIUT.

DIgnus quem vel sanctum illud, quo celebrabatur, otij odium, & se affligendi, ac Orandi studium memoriæ omnium, & Coadiutorum imitationi commendet. Verùm illud illi si non cum omnibus, certè cum non paucis est commune. Istud singulare;

Callus Rothomagi. 5. Febr. 1608. ætat. 64.

gulare; quòd cùm illi paralysis & vires, & omnem propè sui etiam nominis memoriam pessumdedisset; ad vnius tamen DEI nomen, ex alto illo velut somno, in quo defectus sensibus iacebat, experrectum, & si vel modicum respiraret, de Deo aliquid moliri conatum viderint nostri, non sine grata omnibus admiratione. Adeò Dei magis, quàm sui memor vixit.

Nomen Dei.

Morbus.

P. GEORGIVS VONDERAU.

Pratenus Vilnæ. 5. Febr. 1609. ætat 50. Soc. 30.

SEu veteranos seu Nouitios regeret, nunquam verbo, nunquam vultu iræ vmbram vllam præsetulit, mirabili semper mansueti animi suauitate mitissimus. Die Purificationis Bmæ. Virginis è templo redux disertè pronunciauit se quoque breui cum Simeone dicturum: *Nunc dimittis, Domine, seruum tuum*; id quod quarto post die factum, illo mortalitati erepto.

Mansuetudo B. V.

Mori Prædicta.

P. FRANCISCVS DE MONTMORENCI.

Belga Duaci 5 Febr. 1640. ætat. 62. Soc. 22.

RElictis & familiæ titulis; & Ecclesiasticis honoribus; è Præposito Casletensi, ac Leodij Magno S. Lamberti Decano, trium in Societate votorum Professus. Statim ac tyrocinium inijt, pedes omnium tyronum est exosculatus. Demissione animi, atque constanter adamatâ in cultu, cibo ac omnibus paupertate inter nos emicuit: at patientiâ plane suis admirabilis, cùm ischias & luxata coxendix illum per annos ferè 20. cubiculi circumscriptum limitibus, nec se, nisi fulcrorum adminiculo, mouere valentem, in solitudine, paupertate, doloribus attinuit. Verè ille tunc id agebat, ad quod illum eius libro præfixum de illo anagramma hortabatur: *Franciscus de Montmorenci: Constans fer Domini Crucem.* Sacrâ poësi pium ingenium occupabat, æquo semper animo, sorte suâ lætus, & Psalmos atque Cantica è diuinis literis lucubratione poëtica Deo canens, calamo typi quoque lucem commerito. Mortis apparatio illi fuêre exercitia S. P. Ignatij: tum reliqua de more. Cælestis patriæ desiderio, & suauissimâ erga Deum fiduciâ plenus, gratias agebat, quòd in Societate moreretur. Negabat enim sibi foris morienti tanto vnquam gaudio ac voluptati futurum fuisse supremum Agonem suum; quem confecit Duaci, vbi Theologorum Seminarium iam ante fundarat. Vltima illi verba fuêre, IESVS, MARIA! sit Deus benedictus.

Humilitas.

Patientia.

Mors.

P. IOANNES DE KRAECKERE.

Belga Aldenardæ, 5. Febr. 1647.

INgenti animo Indias complexus, nuper Louanij Theologiam propugnarat, & Aldenardæ humaniores disciplinas tradebat in scholis. Vbi nocte quadam inconsultum parentum suorum (à quibus iter Indiacum sciebat sibi apud Superiores interclusum) amorem expendens, doloris & desiderij lachrymas vberes fundebat, querbundi mœroris vndique plenus; cùm ecce tibi P. Paulum Hentini septima Octobris anno proximè præterlapso mortuum sibi adspectabili specie præsentem videt, auditque disertè affirmantem, fore vt sibi in cælo breui sociaretur. Ita ille consolatoriâ mortui amici vaticinatione mœrorem in mortis quæ haud multò post secuta est, apparationem conuertit, vixitque

7. Oct.

Vino mors prædicta à mortuo.

que tanquam breui migraturus in cælum in omnibus quæ agebat accuratus, quia à beata mortis expectatione suspensus.

VI. DIE FEBRVARII.

P. CAROLVS PHARAO.

Italus Messanæ 6 Febr. 159 *Vocatio.*

HVnc adhuc puerum cùm parentes ad Societatem ire prohiberent, eoque domi clausum attinerent, ille nocte intempestâ, occasioni imminens, eamque nactus, arrepto tantùm linteo, semi-nudus è paterna domo ad nudum Crucifixum fugit: & consentaneam primæ flagrantiæ vitam in Societate duxit, Philosophiâ Theologiaque perdoctâ, & insignibus quos obijt laboribus ac virtute præclarus.

P. HENRICVS HENRIQUEZ.

Lusitanus Pnnicale 6. Febr. anno 1600. æt. 80. Soc 55. *Vocatio. Eleemos.*

COnimbricæ in Societatem cooptandus, sua dispersit, & dedit pauperibus, eleëmosynâ quatuor millium aureorum. Linguæ suæ magnoperè potens erat; & cautus. Vnde nihil erat, quo quemquam læderet, vel in quo argui posset. Piscariam per 53. annos excoluit, Apostolus Comorinensium appellatus. Ausus Brachmanas etiam ad experimentum ignis prouocare, ad ostendendam fidei veritatem. A barbaris breuissimâ catenâ collo ac pedibus iniecta vinctus, eoque in globum miserè curuatus, ac doloribus tumoribusque plenus iacuit plures dies & noctes, nec nisi trimestri exacto redemptus est. Diuino Sacrificio non priùs operabatur, quàm animum expiasset, si Sacerdotem nanciscì posset. Templa, & Nosocomia plura erexit: multa & magna passus: inter quæ tantis è cœlo delicijs abundabat, vt diceret neminem fore qui illarum conscius, non labores illo præ omnico, quod multùm delectat eligeret, optione oblata. Neque religiosum sibi videri dicebat, qui perpessione quotidianâ non quotidie aliquam id genus velut lineam duxisset. Per 20. dies, quos posttemos habuit in vita, bis quotidie se Sacramento pœnitentiæ perpurgabat, vt mundo corde compareret pro tribunali extremo. Diuinam misericordiam sibi optabat, rogabatque pro mortis articulo impensiùs inculcari. Neque enim alio niti firmamento spem suam: in inferno autem pœnas se dare paratum, idque sibi beneficij loco fore, si tamen citra odium Dei fiat; nam horrendam sibi pręsupplicijs omnibus eam videri, quâ in Deum blasphemiæ istic vomuntur diritatem. Sepulchrum eius frequentes visunt; qui persanctè aiunt se à Deo per illum luculenta beneficia obtinere. Inde ibi anathemata & lampades; inde iurisiurandi formulis insertum illius nomen ad fidei firmamentum. Referunt, qui id ipsi oculis vsurpauere, obtrectatorem quendam, quoties obloqui P. Henrico conatus os aperiebat, toties illi carnis frustum instar pomi, vel pugni, os ad obstrectationem apertum occupasse, illudque obstruxisse, ac illum obmutuisse.

Lingua cust. *Fides.* *Quotid. Confess.* *Cali delicia.* *Mortif.* *Confessio quotid.* *Amor Dei.* *Obtrectator.*

P. FER-

P. FERDINANDVS PATERNO.

Italus Catinæ. 6 Febr. alius ponit. 7. Febr. 1694 ætat. 64.

CAtanæ nobili domo natus. Vir consilio & solidâ virtute commemorabilis. Ad fœminam aliquando, vt illam exomologesi expiaret, vocatus ab illa, & à pluribus istic procacibus fœminis obscœno igne ardentibus, nec per illecebras, nec per vim, ad scelus pertrahi potuit. Fortiter & castè se ex illo luparum lustro euoluit ad fugam. In Hispaniam ad Philippum II. Hisp. Regem bis missus, ibi B. Aloysio familiaris, eidemque à conscientiæ secretis fuit, etiam eo tempore, quando *S. Maria de bono consilio*, vt istic eam vocant, Aloysio consilium de Societate ineunda dedit atque vt id aperiret Confessario, imperauit.

Castit.

B.V.

P. GABRIEL CRVCIUS.

Lusitanus in India Orient. 9. Febr. 1611.

LAbore felici de Orientis Indijs præclarè meritus. Nam apud Tolenses, Samoforanos, ac passim expetitus, præter 172. desertores ad Catholicam fidem reductos, baptismo initiauit alios facile bis mille sexcentos, quos inter fuit & Dynasta Samofori.

Fides.

P. CHRISTOPHORVS CLAVIUS.

Germanus Romæ. 6. Febr. 1612. ætat. 75.

ASsiduissimè agebat, quidquid sui muneris esse intelligebat. Inde sæculi sui alter Euclides habebatur. Inde confusum Kalendarij veteris chaos Gregorij XIII. authoritate ordinatè digessit, atque instaurauit; nullius ingenium aspernatus, & modestiæ retinens. Bamberga illi statuam promittebat, si patria in vrbe degere vellet. Sed quia Collegium tunc istic necdum erat, & fastum oderat; non admisit. Interrogatus â Gregorio XIII. Pont. num commodè habitaret; affirmauit: nisi quod, vt erat candidus, adiecerit; se lectulum debere hac in conclaui atque illac variè collocare ad arcendam pluuiam, quæ se per tectum ad lectulum penetrabat. Ea res Gregorij cogitationes de vrgenda Collegij Romani ædificatione maturauit. Suum Clauius singulis horis pensum, & velut iugum distributè imposuit; vt ne quod temporis punctum otio corruptum amitteret, vel ne aliud ab eo ageret quod debebat. Sui peruincendi & oculorum in officio continendorum studio excelluit. Fenestræ geminæ illi patebant è cubiculo ad plateam. Per alteram earum aliquando per inconsiderantiam prospectans, feminam vidit ex aduerso degentem: quem ille fortuitum oculorum errorem seuerè castigauit; neque deinceps vnquam per omnem vitam id sibi licere voluit; fenestrâ illâ ita clausâ & firmatâ, vt illam ab eo tempore nunquam aperuerit.

Temporis partitio.

Oculi.

CLAVDIVS ESRANGIN COAD.

Gallus Viennæ. 6. Febr. 1616. ætat 62. Soc. 42.

CVbicularij munere fungebatur in domo lauta & nobili, castimoniæ semper vnicè studiosus: quam cum aliquando acriùs à carne oppugnari aduerteret, è lectulo prosilijt, & Deo Castimonię Sacramentum dixit: etiam in Societate postea in se virgis inediaque inclemens; & de mulierculis, à quibus impetebatur, castè victor. Non vno ante mortem mense diem suum extremum præuidit. Laboris mirum in modum auidus. Sub mor-

Castitas.

Mortif.

Mors.

tem Coadiutoribus erga Superiores candorem & obedientiam; erga omnes charitatem & pia colloquia commendauit. Somnum in lecto capere noluit; verùm in sella humili vestitus, aiebat, se hostem suum operiri. Denique quasi solenne illud S. Henrici: *Post sex*, legisset, vltimo sex dierum, quos vitæ supremos habuit spatio, viuendi ac moriendi, atque se morti comparandi seriem digessit in hunc modũ. 1. die Sacramentis confessionis & communionis refectus est. 2. die vitam vniuersam examine & exomologesi nouâ expiauit. 3. diem sanctæ vnctionis Sacramento dedit. 4. Sanctissimo viatico, & socijs complexu vltimo valere iubendis. 5. selectis cum Deo & sanctis, colloquijs. 6. denique, eumque supremum, morti.

Somnus.

Vltimorum 6 dierum occupatio.

P. IOANNES DE LA CHAUSEE.

AD Societatem mirabili casu accitus est. Etenim cùm 32. ferè annos iam natus, breuiqúe in suprema Parisiensi curia senatorum numero accensendus, per Bacchanalium dierum licentiam personatus hilaritati per choreas cum vndecim alijs indulgeret, tertius etiam decimus saltator ignotus adfuit, eoque omnibus timorẽ incussit. Postridie in templo Ioannes hîc Sacrificio diuino intererat, quo tempore qui ex energumeno pelebatur, Ioannem indicans inclamauit: *Ille meus est: calamistratus ille meus est, ni caueat. Ego hesterni causa timoris fui, vtpote qui agebam tertium decimum saltatorem.* Ergo Ioannes, re altiùs expensâ, voti religione firmauit se Societatem initurum in qua postea Coadiutoris spiritualis gradum obtinuit, Romæ per ipsos 25. annos Præposito Generali ab epistolis, seu vt aiunt, Galliæ substitutus. Fuit vir insignitè religiosus ad omnem amussim, etiam cùm alijs Minister præesset. Sub vitæ finem patientiæ laude virtutes reliquas est supergressus; quando & solitudinem, & ademptum audiendi visum, & eam, quâ horrendum in modum coopertus erat, lepram animo perquam magno, ac tolerantia planè palmari sustinuit. Aiunt quotidianum ei fuisse, vt se ab ipso temporis articulo manè horâ surgendi flagellare inciperet, quando æris campani sono excitabantur nostri, quique cum illo sono inchoato se flagellare inceperat, non priùs absisteret, quàm ille æris campani sonus destineret.

Gallus Flexiæ 6. Febr. 1654.

Bacchanalia.

Dæmon saltator.

Calamistratus.

Vocatio.

Patientia.

Leprosus.

Castigatio in matutinis.

VII. DIE FEBRVARII.

P. ANTONIVS CRIMINALIS.

SIssæ ad Parmam 7. Februarij natus; ideò in hunc diem refertur: nam dies cædis est in incerto. Ab ipso S. P. Ignatio ad Societatem Romę admissus, & ad Xauerium destinatus, ibi totum Comorinum semel quotmensibus, nudipes per ducenta & ampliùs passuum millia concursabat. Petentibus id socijs præfectus est, & factus spiritualis adiutor. S. Xauerius S. Ignatio scribens, illum enimuerò virum sanctum esse ait, ac omnibus ita charum vt explicari vix possit: eius similes se pro illis oris desiderare. Brachmanorum cum Bagadis coortâ conspiratione pro restituendis idolorum

Iesus Punicale 6 Febr. 1549. æt. 79.

Itinera.

Fides.

rum honoribus, iamque ſæuientibus in Chriſtianos Ethnicis, Antonius nullam (quæ tamen haud vna offerebatur) ſe in tutum recipiendi occaſionem arripuit; verùm ſubmiſſis humi genibus, ac oculis manibuſque ſublatis in cælum, corpus & animum ad mortis expectationem apparationemque compoſuit. Ita extrema opperientis latus ſiniſtrum Saracenus haſtâ aperuit. Antonius verò irruentes ad ſpolia diripienda barbaros, in veſtiſtibus detrahendis iuuit, vſque ad ſubuculam ſanguine adhuc calentem illis haud repugnanter datam. Tum ad ædem ſacram ſe agebat vt poterat, quò ibi moreretur; cùm ſecundo vulnere haſtâ inflicto ſaucius, in genua iterùm ſe deiecit; telum è vulnere eduxit, ad templum iteratò ſe moliens, vt ſupremum ſanguinem iſtic Deo aris vicinus offerret. At coorto Bagadarum tumultu, obuiam ſe illis vertit Antonius, & aduerſo pectore haſtam tertiam excepit, in genua iterùm ac preces effuſus. Quartum denique vulnus tulit in humero; quo proſtratus, quinto vulneri iugulum, & ſpiritum Deo dedit, è Societate Ieſu prima victima in odium fidei cæſa. Punicale caput abſciſſum ex alto ſuſpenſum. Quotidie trities, & ſæpè quadragies; poſitis humi genibus, precabatur. Ad virtutes eius deſcribendas ait Alphonſus Cyprianus integro volumine opus eſſe. Anno 1595. *Ioannes Dominicus Criminalis*, Antonij noſtri fratris filius, iureiurando affirmauit, ſe cùm à ſpe vitæ depoſitus iaceret, nocte intempeſtâ flammis circumdatum, vidiſſe totum ſuum conclaue igne compleri. Ingreſſum ad ſe horrendum dæmonem: ſed ſimul P. Antonium adfuiſſe: prehenſoque infirmi timentis ne à præſente dæmone illum ſecum rapere connitente abriperetur brachio, Italicè dixiſſe: *Ioannes Dominice, firmus eſto animo: & ne dubitaueris, quia hic ſum ego, vt te adiuuem.* Mox fugatum ab Antonio minacem dæmonem abiiſſe: ſimul videri Antonium patruum deſiiſſe. Hæc ille iuratus dixit; & valetudine breui receptâ, melioribus quàm antehac viuendi conſilijs etiam confirmauit ea quæ iureiurando affirmarat.

Fortitudo. *Oratio.* *Apparet.* *Iuuat contra dæmonem.*

NICOLAVS COMATIVS COADIVT.

HIc Peruani Prouincialis ſocius fuit & apoplexiâ ictus diem vltimum ſanctè expleuit, ſed non ſine interuallo, quo ad ſe redierit. Morientem Chriſtus incredibili iucunditate perfudit. Media enim ante migrationem horâ mirificè exultans Comatius dixit; ſibi Chriſtum mirabili gloria circumdatum adſpectabilem adfuiſſe.

Peru. 7. Febr. 1577. *Mors.* *Chriſtus.*

P. IACOBVS SALESIVS, ET GVILIELMVS SALTANOCHIVS COAD.

VTerque in odium fidei Catholicę ab hæreticis Albenaci captus, longâ fame, ſiti, ærumniſque vexatus eſt. Saleſio pro fide doctè loquenti os luto impletum. Inde pro inimicis orantis humerus ſclopo traiectus; & Iacobus IESVM clamans ferro in pectus adacto confoſſus eſt. Amplexus illum Guillelmus Coadiutor pugionibus trucidatus. Cadauera per ſex dies iacuere. Autores necis alij aliâ clade puniti diuinitùs, delirio, triremibus, infamiâ; quidam etiam corroſi à vermibus interiêre. Cæterùm Saleſius Philoſophiam, ac Theologiam Scholaſticam primùm, deinde moralem, docuit, linguarum ſacrarum, inſignitè peritus. Aſthmate, ac immodicæ

Galli Albenaci. 7. Febr. 1595. *Fides.*

Humilit. famis morbo afflictus, laborabat tamen æquè ac valens. Vbi vbi esset, vnum sibi è socijs monitorem deligebat fidelem, atque assiduum. Dulce illi fuit silentium; & inde facilior ars *Oratio.* orandi vsu firmata. Vnde tenerè, ac facilè abripiebatur ad Deum ab ijs quæ videbat. Aiebat; debere quemuis impensè gratulari Deo cum Sanctis de illa iucundirate quâ ipse infinitè gaudet. Cubiculi ianuam pulsante quopiam, curuatis genibus dicebat: *Iaculat.* *Intra, Deus meus, intra animam meam.* *Euchar.* Sanctissimam Eucharistiam ferè horis *Hora.* singulis adorabat; sæpè etiam visitabat. Dixit Superiori; se a Deo singulis horis martyrium petijsse. idipsum petebat quotidie coram SS. Sacramento, recitatâ quinquies Dominicâ, & Angelicâ oratione in honorem Regis *Oratio.* Martyrum boni Iesu. Dixit etiam cuipiam annis aliquot ante mortem; optimum genus mortis fore, si sclopo inter orandum ictus concideret: benè quoque illi quâ esset cædendus manui precabatur. Totus in amore Dei *Amor Dei.* erat, seu ad socios diceret, seu familiari vsu colloqueretur. Affectus aliquot hisce versiculis illigauit:

Gusto Deum, cupio, zelor, gratusque reuoluo:
Offero, depono, atque resigno, mortificorque:
Confero, magnifico, admiror, congratulor ipsi.

Anno 1612. 5. Iulij Bruxellis dæmon ex energumena dixit, se libello de fide ab eo composito mirè vri; cæsum esse illum Albenaci ab ijs quos ipse suos amicos appellabat. Nocte post cædem proximâ, in eo, in quo Salesius natus *Cubiculis.* fuerat cubiculo, per horæ spatium, & ampliùs, mirus quidam splendor eluxit; cuius rei mysterium postea eius nunciata mors enucleauit.

GVILIELMVS SALTAMOCHIVS COAD.

SVtor officio, & postea P. Salesij socius fuit. Cùm in Patris eiusdem morientis amplexibus mori peteret, iamque configeretur, manus in crucis formam ante pectus composuit, seque ad mortem heroicam breuium dolorum, ac æternorum præmiorum commemoratione cohortatus, *Patere,* aiebat, *caro patere!* Et Iesum pro dolorum condimento ingeminans vixit felix.

Gallus ibid. 7. Febr. 1593. ætat. 38. Soc. 12.

Patientia. *Caro.*

P. SIMON RIVIERE.

SP. Ignatij opem quotidiè septies, & S. Xauerij quinquies implorabat. Per annum integrum & amplius constanter ad quartam quamuis horæ partem Sanctissima IESV, & MARIÆ nomina piè pronunciauit. Tota illi meditatio erat Dominus Crucifixus: è cuius pedibus pendentem illam orandi formulam S. P. Ignatio tam familiarem, charactere magno descriptam præ oculis habebat æger, eamque legebat; cumque non posset, petebat eam sibi ab alijs legi: *Anima Christi sanctifica me &* quam etiam sanus in mente sæpè, & ore versabat. Licèt indoctus non esset, tamen septem vltimis vitæ annis Coadiutoris subiuit officium. Quidquid blandum erat sensibus, illi vel hoc nomine erat inuisum. Fugiebat cùm laudaretur: & sæpè morienti illi in ore illud: *Fugiamus vanam gloriam.* Tunc & illa sibi crebriùs voluit inculcari. *Absit mihi gloriari, nisi in cruce D. N.* IESV *Christi.* vel: *Gloriabor in infirmitatibus meis.* Semel pro nostro quodam febribus afflicto

Gallus fuscis 7 Febr. 1610. æt. 80. Soc. 50.

S. P. Ign. Xauer. *Iaculat.* *Crucif.* *Humilitas.* *Mortif.* *Mors.* *Missa.*

cto sacrificauit, & ille mox valuit. P.Simeon verò febri correptus, ac demum Sabbatho extinctus est, cùm ante octo dies dixisset, sibi huius vitæ adhuc octiduum superesse.

Mors.

VIII. DIE IANVARII.

P. IOANNES LEONIVS.

Hispanus Trigueri.8. Febr.1566.

OB suauissimam morum facilitatem Agnus dictus. Venit in Societatem iam doctrinâ & virtute insignitè instructus, anno ætatis 33. Facundia illius fuit *vox virtutis* ad animos ad Deum conuertendos, & retinendos. Sciebat vti diuinarum literarum sententijs non violento ingenio adductis, sed quasi ad rem præsentem natis. Ingenti gaudio accepit Medici vocem mortem nunciantis; manumque popoſcit ad oſculum. Nolebat ille in vita Theologicos honores, ob modeſtiam: ſed Xerenſes mortuo cænotaphium vti Doctori erexêre cum pileo, & palmâ; vt reiectus à viuo Ioanne doctus honor, mortuum ſequeretur.

Concionator.

Humilitas.

P.IOANNES BAPT. SEGVRA, ET 7. SOCII.

Hiſpanus in Florida 8. Febr.1571.

CVm Vallisoleti Rector præesset, à B. Borgia in Floridam anno 1568. missus, ibi pro fide nauiter laborauit; donec à Ludouico Neophyto (qui ex Hiſpania ad patriam, & ſimul ad barbaros mores, deſertor fidei Chriſtianæ, redierat) & alijs barbaris, ſecuribus conciſus eſt poſt eos quorum 3. Februarij commemini. Socij huius in glorioſo hoc agone fuêre

Gabriel Gomez,
Petrus de Linares,
Sanctius Sauallius, &
Chriſtophorus Rotundus. Nouitius.

Horum corpora cùm conderentur, ſingulorum manibus crux vna inſerta, iuſſu Neophyti deſertoris.

Sacrum omne inſtrumentum in ludicrum verſum. Alius patenam è collo, vt monile, ſeu bullam, appendit. alius caſulâ indutus ſe iactabat: calicem alius, ceu poculum, geſtabat manu. Alphonſus adoleſcens à Neophyti deſertoris germano ſeruatus, ait ſicarios Crucifixum è ciſta extractum non ſine contemptionis ſignificatione contemplatos, alios quidem repentinò conterritos aufugiſſe, tres autem ipſo in loco mortuos concidiſſe.

Crucifixus.

MANCIVS MIZOGVCCI COADIUT.

Iapon in Iaponia. 8. Febr.1615. ætat 43. Soc.13.

FVnai natus in Regno Bungenſi cùm myſteriorum fidei, ac patriæ linguæ peritiâ pro concione ad ſuos magno cum fructu vteretur, Neophytos in religione firmabat tempore tempeſtatis à Daifuo excitatæ. Socijs à tyranno è Iaponia amandatis, Mancius more primæ Eccleſiæ latitans, Chriſtianos omni ope ſolabatur, atque ſeruabat, ærumnas multas perpeſſus; quæ illum etiam extinxêre.

P. DIDACVS YVKI.

Iapon Ozacæ. Feb. 1636. æt. 62. Soc. 40.

A Puero in Iaponico Societatis Seminario educatus, post Philosophiam Theologiâ Morali triennio eruditus, humaniores disciplinas tradidit quinque annis. Daifusanæ furore proscriptis è Iaponia socijs, perstitit ipse dissimulatâ personâ in patria; magnis pro re Catholica itineribus, magnis laboribus exantlatis. Viua nascentis Ecclesiæ ac heroicorum illorum temporum imago in illo eluxit, cùm per ipsos viginti annos per siluas vagatus, ijs vescebatur quæ vltrò dabat terra non culta, nullius vnquam vsus hospitio; ne vlli noceret qui omnibus proderat, satagens pro Christianis in fide inter illa turbamenta seruandis. Februario mense, Ozacæ totius tridui suspendio pronus capite pependit in foueam, certauitque legitimè fortis ad mortem vsque seruatâ fide; quam vt alij quoque Christiani seruarent, tam longinquis itineribus, laboribus, ærumnis effecerat.

Fidei.

Aerumna.

P. ÆGIDIVS MOUTON.

Belga Montibus. 8. Feb. 1637.

IN Societatem â P. Francisco Costero receptus est post longam repulsam, quam passus est, ob tibiam vlcerosam. Vt ergo recipi posset, sanitatem à Deo per S. Vrsulam Coloniæ multis precibus ac votis mirabilibus obtinuit: & per annos 20. sanus ac valens vixit: postremis tamens annis vlcera iterum redière.

S. Vrsula.

P. MAXIMILIANVS VAN HABBEKE.

Belga Antuerpiæ, 8. Febr. 1674.

PAucos habuit pares in diuinarum scripturarum studio & eruditione: in poësi quoque præstans; at in Ecclesiastæ munere potissimum, quod Antuerpiæ magnâ laude ac fructu pari per ipsos 25. annos obtinuit. Pâter illius Gaspar, Regius in Brabantiæ Curia aduocatus, in fidei Catholicæ odium ab hæreticis in carcerem cõiectus, tortusque: deinde cum hoc Maximiliano tunc nato in exilium est abactus. Castimoniæ tenera custodia, & Societatis bonus vbique odor, curæ illi comprimis fuit; tum animi erga diuina propensio, & sui contemptio. Per 15. ante mortem dies iacuit in apoplectico quodam silentio. Viuum & mortuum, ob dotem quanta sufficiebat cuidam collegio assignatam, prosecuta est grata Societas ijs suffragijs, quæ de more Fundatoribus decernuntur.

Fidei.

Benefact.

IX. DIE

IX. DIE FEBRVARII.

M. ANTONIVS MILO SEU MELLVS.

Lusitanus Conimbricę 9. Febr. 1593.

COnimbricæ Grammaticæ docendæ præerat eo nomine, vt summa in eo omnia dicerentur, quæ Societas in nobis requirit, amat æstimat. De Societatis progressibus benè multa & accuratè adnotarat. Mirum fuit & planè ad B.V. honorem propagandum natum ingenium, quidquid ageret diceretue. Morienti qui aderat Pater, illum enixè rogauit, vt vbi in Cælum appulisset, præcipuum quoddam studium sibi aduersus DEIPARAM impetraret; subrisit ille; & orare pro se iussit, vt in Cælũ appellat: curæ sibi fore, vt promissi immemorem non experiretur. Illo vita functo, eorum licèt oblitus Pater, ille, sensit luculenter sibi pectus intimo & flagranti erga DEI Matrem religiosè colendam studio magnopere accendi, eamque flammam indies crescere, sibique stimulos addere ad DEIPARAM omni ope colendam.

B. V.

Mors.

P. MARTINVS PELAEZ.

Hispanus 9. Febr. 1614. ætat. 55. Soc. 34. Vocatio.

HVic in ætate adhuc tenera deliberanti, num exemplo Germani sui natu maioris militiæ nomen dare deberet, Christus adfuisse monuisseque dicitur, vt latinis literis operam, deinde Societati nomen daret. Compluti literas aggressus, in sancta illa destinatione elanguit. Sed Christus paruulus per quietem bis illi iam 21. annos nato spectatus, illum iterùm ac tertiò monitum minaciter, proposito salutis discrimine, iussit statim Societatem inire. Paruit Toleti adoptatus: in Societate siue Nouitios Mexici, siue Peruanam Prouinciam regeret, attentus disciplinæ custos, sensus omnes in fræno habuit, silendi & orandi studio, ac charitati præcipuè addictus; vnde & *Patris pauperum* nomen tulit. Illius rectio suauis, minimè violenta. Graui morbo pressum dulcis paruulus IESVS inuisit, solatus est, & mortem iam in foribus adesse prædixit, quam Martinus incredibili desiderio expetebat: & rogantibus, vt pro vita proroganda Deum oraret, negabat se id in animum sibi posse inducere; dolere se, quòd omnem vitam ductui diuinæ prouidentiæ non vndequaque accommodasset.

Christus monitor.

Christus paruulus.

Mors.

P. GASPAR MASIVS.

Gallus Turnoni. 9. Feb. 1617. Soc. 10. Euch.

COnstantiâ vitæ sibi semper similis; & accuratâ silentij; ac disciplina reuerentiâ inter primos habitus. Cùm Societati ineundæ se pararet, nocte ante S. Synaxim percipiendam proximâ solebat peruigil manere in oratione Dei. Id in illo præcipuum, quòd adeò attentè vixerit, atque si in quauis occupatione mortis nuncium operiretur. Vnde roganti; *quid faceres, si tibi ad scholas, vel recreationẽ eunti nunciaretur mors post horæ spatium obeunda?* Respondit, se tum etiam ad scholas, vel recreationem ex obedientiæ destinatione iturum. Quod religiosè intellectum indicat, quàm parato semper animo fuerit, quamque nobile sit, vitam in obedientiæ ac disciplinæ religiosæ accuratione finire.

Mors.

Obed.

R.P.MV-

R.P.N.MVTIVS VITELLESCVS PRÆPOS. GEN. VI.

Italus Romæ 9 Feb. 1645 *Modestia.*

ROmæ illustri domo natus 1563. 2. Decemb. In sæculo castitatis voto se obligans. Excelsum, sed modestum ingenium. Nostrorum modestiâ mirificè capiebatur, quæ illi ferè facem prætulit vt Societatem amaret, se illam aditurum voto promitteret, oborta obstacula peruinceret; denique illam anno 1583. 15. Augusti iniret: quem ille diem quotannis palam in triclinio pridie se flagellis cædens honorabât gratus, dum per ætatem licuit: eoque die ad Societatem aliquem recipiebat, honori DEIPARÆ triumphantis. Magnæ in illo dotes elucebant. cùm Romæ Philosophiam, Theologiamque doceret, cùm ad concionem diceret Assistens, & aliàs, cùm prouincias regeret, ac demum Societatem vniuersam à 15. Nouembris anni 1615. vsque ad annum 1645. gubernaret. Præpositorum Generalium ad admirabilitatem vsque longè suauissimus, sibi semper simillimus; ad leuamentum afflictorum mirè dexter, ac perspicax agendorũ. Apertæ illi semper ad audiendum aures, patientiâ maiore, quàm sperari posset ab homine adeò occupato: erectus animus, & quantum citra iniuriam instituti licebat, indulgens. Honorare omnes illi planè innatum. S. P. Ignatium & Xauerium, Paulum, Ioannem, Iacobum tres Martyres in Sanctorum, Franciscum verò Borgiam in Beatorum catalogum ritè adscriptos annum sæcularem confirmatę Societatis, suæ rectionis tempore vidit, & gauisus est. S. Philippo Nerio familiaris fuit, & charus. Hunc â se in Ecclesia Saluatoris in Laterano cum S.P. Ignatio visum fuisse scribit P. Iulius Mancinellus, celebris à sanctimoniæ opinione vir dictumq; à S. Francisco Assisinate, qui & ipse tunc aderat, hunc fore Societatis Generalem. Idem illi aliàs quoque ostensum diuinitus. de quo in vita plura.

Vocatio. *B.V. Mortif.* *Superior. Charitas.* *S.P. Ignatij.* *S. Francisc.*

P. IOANNES AVELLANEDA.

GAdibus ita vixit, vt pietatis odore afflaret alios; eoque aliqui diuinum officium cum eo recitare desiderarent, inflammandæ vicino studio pietatis. Inde operiebantur studiosè externi, vt sacrificio diuino operantem audire possent; adeò sanctè sancta tractabat. Angelica illi castitas micabat in oculis modestiâ summâ custoditis. Ad ægrum adeundum aliquando se acriùs incitari animo sensit: adijt, & morientem, atque quod Angelus hic sibi tam opportunè adesset gaudentem inuenit. Parentes illius fortunis ob fidem exuti, in re tenui exules obiêre: auunculus de Societate, Londini in eiusdem fidei odium internectus. Ipse Gadibus ad inclytam inter peste afflatos in obsequio charitatis moriendi spartam egressurus, domi omnium pedes humili osculo salutauit. Peste contactus, & in destinato socijs eo malo afflatis valetudinario Sacramentis omnibus instructus, P. Sancium Mendosam, qui eo in munere nuper obierat, sibi videre est visus. Nec desinebat illi aduentum gratulari, illius pulchritudinem laudare, illum amplecti velle, ac demum ad felix iter inuitare. Ita decessit eodem die ac anno, quo Carolus Anglię Rex Londini à rebellibus capite truncabatur. Ago de illo fusiùs in heroibus & victimis charitatis ad annum 1649. à pag. 448.

Anglus Gadibus 9. Feb. 1649. ætat. 28. Soc. 13. *Missa.* *Modestia.* *Moribundi.* *Charitas.* *Mortuus apparet.*

X.DIE

X. DIE FEBRVARII.

P. CAROLVS CARLANTINVS.

Italus Nouocomi. 10. Febr. 1610.

SAnctæ apud Nouomenses memorię, ac authoritatis hic senex totis triginta annis ibi ad templi portam pœnitentiæ Sacramentum administrauit ibidemque sepultus est. Multos habuit filios lachrymarum, cùm conscleratorum plurium corda saxea guttis illis felicibus excauauit, molliuit, & fiuxit vt voluit; etiam in dæmonem potens fuit. Etiam feminæ maleficio cuipiam obnoxiæ pomum a se benedictum vbi porrexit, illudque illa, ita vt à P. Carolo iubebatur, comedit, mox glomum euomuit ferro informi, clauis, filo, chalybeisque acubus, alijsque multifariam refectum, & valuit. Mortique imminenti se parans vetuit sibi multa in aures dici. Vnum illud ingeminari desiderauit. *Memento, Pater, Redemptoris, qui peccatorum miseretur.* Tantus erat in omnium opinione, vt post eius obitum docti ac nobiles quidam viri vel de solea eius calcei aliquid sibi dari postularint. Profunda eius animi demissio texit ea, quæ de illo dici poterant. Et Medico aliquando dicenti duos filios saluos sibi atque superstites P. Caroli precibus se debere (vtpote quibus desperatâ iam vitâ iacentibus benè precatus fuerit P. Carolus, & illi meliùs actutum ac breui optimè planè habuerint) respondit minax P. Carolus, licet amicissimo: nescire illum beneficijs vti, eoque de ijs vnum esse, in quos malè collocarentur beneficia. Deo gratias debere illum; amico verò, fidem silentij. Religiosus quidam & probata virtute vir de se, deque P. Carolo ita testatus est. Sibi die festo in templi foribus inimicum suum cum sclopo & armis opperienti ad necem, repentè è superueniente in templum, P. Carolo quasi sanguinariæ mentis conscio, disertè dictum: *Quid tu hic spectas, miser? quid meditaris, infelix?* Dixit, & apprehensum manu duxit, adiecitque: *Veni, sequere, confitere de peccatis tuis.* Aiebat ille se tunc in timorem; ac propè in amentiam datum, quòd hæc audiret. Iuisse tamen, quò ille ducebat; & peccata confessum; diffidium illud soluisse, mundoque nuncium remisisse.

Oratio.

Dæmon.

Mors.

Humilitas.

Secreta cord.

BARTHOLOMÆVS CAMERLENGHVS COAD.

Italus Regij in Lombard 10. Feb. 1629.

MVrarius tenerrimæ vt conscientiæ, ita pietatis. Tam alto in lumine introspiciebat quosuis næuos suos, velut atomos, vt acerbo cum sensu doloris ad lacrymas vsque ac singultus effuso, se in pœnitentiæ Sacramento de minimis quibusue noxis accusare consuescerit. Sub vitæ finem significauit (vir aliàs ad verba valdè attentus, & animi demissione insignis) sibi Beatissimam Virginem specie admirandâ excelsè illustrem sæpè spectabilem, cum pulcherrimo in sinu paruulo adfuisse. Hinc nimirum excelsum illud lumen ad illum permeabat, in quo introspiciebat, quid sit tantum Deum vel in minimis offendisse.

Pecc. Ven.

B. V.

P. LEONARDVS PERINVS.

Lotharingus Vesontione 10. Feb. 1638. ætat. 71.

VIr tam absolutę virtutis, vt de illo esset opinio, quòd si primi Societatis authores ad vitam redirent, & ijs quibus ille officijs fungerentur, nihil videri, quod vel priuatæ illius in viuendo disciplinæ, vel publicis rebus cum dignitate perlanctè tractandis ab ijs addi posset ad ea, quæ in Leonardo emicabant. Fuit ad communem vitæ nostræ normam nullo in apice negligendam incredibili studio perseuerantèr attentus, & hac semitâ eò euasit, quò vix pauci. Modestia illi tanta, quanta maximæ cuiuis sanctimoniæ testis esse possit Obedientia ad extemporalitatem prompta, ita vt conciones pro singulis Aduentûs diebus habendas ex tempore, nullâ præparatione præmissâ, nil excusans, susceperit: & cùm Theologiam doceret, ad docendam Rhetoricam iussus lubens descenderit, eoque munere per annos plures laudatè functos, ad conciones, tum ad Theologiam iterùm redierit; expeditè vbique ad omnem nutum vt idoneus, ita promptus. Vir sapiens, & cui Perinus totus erat propè perspectus, de illo mortuo dixit palàm in corona considentium nostrorum: certum sibi videri, eum vndequaque innocentissimè vixisse. Petrus Forerius ex Ordine S. Augustini illum vocabat columnam Sanctissimæ Societatis; eiusque meritis adscribebat, quòd cùm Leonardus ad illius Parochiam diuertisset, atque veruecis coxendicem in frusta partitus, illa ad ægros parochiæ misisset, illi omnes conualuerint. Per plures annos in cubiculo nunquam sedit; sed stans; ac librum manu tenens legebat: & in frigore quantumuis acerrimo stabat nudipes. Si quando in publico sedendum erat, nunquam se fulciebat à tergo. Sanctimoniæ illius opinio fuit tanta, vt abeuntem è quadam vrbe in genua fusi ciues, quà quà ibat, orarent, bene vt omnibus precaretur. Vesontione, & Mussiponti ante SS. Sacramentum orando vnam quotidie horam ducebat. Henricus IV. Rex modestam P. Leonardi (ignoti sibi licèt) in sacrificio diuino peragendo pietatem, cui semel interfuerat, laudauit. Morti proximus medico illam vitę integritatem amicè gratulanti; *Deus*, inquit, *meis peccatis, offensus dignitatis est infinitæ*. Et vixit.

Accuratio in agendis.

Regula.

Obed.

Mortif.

Euchar.

P. FRANCISCVS DAIX.

Gallus Lugduni 10. Feb. 1656. Soc. 32.

IAm inde à triennio aiebat se Dei nutu ac effatis regi velle: vnde ad ea se magis promptum exhibere velle dixit, & scripsit, quæ alij recusarent. Vbique quidquid ageret colendę quęrendæque maiori Sanctissimæ Trinitatis gloriæ studebat, aiebatque illum sibi vnicum finem esse; tantique mysterij venerationem se didicisse à Christo. Huc ille quotidianas preces, huc afflictationes corporis varias & quotidianas diregebat, vt spirituale quoddam Sacrificium augustissimæ Trinitati offerret. Ad visendum persæpe SS. Eucharistiæ Sacramentum, se interdiu ac noctu sæpiùs conferebat; item quoties ad portam accersitus ad cubiculum redibat, id non priùs faciebat, quàm Domino istic salutato ac visitato. Vt Lugdunenses ad celebrandam toto triduo Imm. Conceptionis solennitatem in templo nostro inuitaret, pro illo triduo 40. horarum indulgentias impetrauit, per quod tempus ferè flexis coram SS. Sacramento genibus pernoctabat. Sæuiebat in se cilicijs,

Obed.

SSS. Trinit.

Intentio excelsa.

Euchar.

Festum Im. Concept.

Euch.

Mortif. cilicijs, flagellis, ieiunijs, licèt valetudo illi esset adeò afflicta, vt vir dolorum meritò diceretur. Cùm sæpiùs per quartam horæ partem in se flagris sæuire audiretur, rogaretur que vt sibi parceret, respondit, molestum sibi fore diem illum quo expressum à se sanguinem non libaret Christo: se, si Martyr esse non posset, daturum certè operam, vt aliquam dolorum Christi partem acciperet. In magna scientiarum complexione mirum quanta illi animi demissio, quanta in diuinis teneritas semper fuerit. Sacræ Scripturę aliquot capita perlegebat quotidie flexis genibus, & aperto capite. Fra-

Lectio S. Scriptura.

ter quidam Lugduni mortuus aliquot ab obitu diebus cilicina in veste pilis acerbioribus horrida inclusus opem ab illo petijt. Aegro cuidam nostro prosperam valetudinem, ac vitam longiorem, & alijs alia plura, prædixit. Morti vicinus, cruces duas, nigram alteram, alteram radiantem vidit; illam mortis, hanc æternæ gloriæ nunciam. Quidam Deum per eius mortui merita precati, gauisi sunt se esse auditos. id quod narrant annuæ: vbi etiam plura ex vero prædixisse fertur, ac illius anima in luce ad superos euolare conspecta fuisse.

Cilicium. Purgator.

Mors. Cruces.

Mori.

XI. DIE FEBRVARII.

RODERICVS MENESIVS SCHOLAST.

Eusitanus Vyssiponæ 11. Feb. 1548.

EXcelsæ vt virtutis, & stirpis, ita expectationis iuuenis, acerbo laterũ dolore hoc die lætus extinctus est. Magnus in illo paupertatis, vt Matris, amor; quod ferè fieri amat in ijs, qui post lautiores fortunas ad Christi pedes abiectas, paupertati se mirificè vel præ alijs, vel cum alijs eâ virtute insignitè illustribus dedunt. Nec sororis, nec Matris deliciæ tantum potuêre, vt pannos viles & quisquilias electæ Matris suæ paupertatis non pluris quàm quicquid offerebatur æstimaret atque amaret. Iacobus de Murica è familia S. Hieronymi Conimbricæ Acad. Rector, Cardinalis, Henrici iussu, dissimulanter, & sine Societatis nota in exercitia inquirebat, cùm eos qui ijs exercebantur, musto plenos, Niniuitis similes, & visa videre diceretur. Interrogatus inter socios & Rodericus Menesius de visis, affirmauit se cùm exerceretur, horrifica visa videre. Accersito actuario, qui narrantis verba describeret, respondit: Memetipsum vidi, quem nunquam ante probè videram, terrum sanè monstrum, & cuius simile nunquam vidi.

Paupertas.

Exercitia.

P. MICHAEL A FONTIBVS.

Hispanus Valentiæ. 11. Feb. 1606.

SOcietatem ingressus, incredibili suo solatio in illa se confirmatum sensit à femina quapiam, sanctimoniæ famâ illustri, quæ illum veluti cælestis moniti baiula in eo consilio stabiliebat Christi nomine; quem dicebat Cruce onustum sibi fuisse conspectum. Fuit Michael vnus de primis qui Peruanam Indiam cultione euangelicâ perdiu excoluêre, orandi & sui despiciendi artibus prorsus excellens, ac S. Vincentio Ferrerio eximiè addictus, multisque ab illo beneficijs auctus. At summa quæque consecutus est à Deo per Dei Matrem, quam religiosè ac eminentiore quodam studio percole-

Christus.

B. V.

bat. Indicis aliquando laboribus fessus, ac iacens, (vt aliàs narraui in Annalibus Marianis Soc.) à Regina gloriæ visitatus, & bono animo esse iussus est: fore enim aiebat Virgo, vt hæ illi ærumnæ Purgatorij instar essent, atque his purgatus secura morte absque vllo ad Purgatorium diuerticulo abiret in cælum. Hoc illi per omnem vitam postea, sed morienti potissimùm solatium fuit. In eius rei memoriam secundâ quauis feriâ, cùm in triclinio, tum in culina, consuetis sese afflictandi exercitationibus boni nuntij memoriam recolebat. Religiosus quidam à virtutis celebritate fide dignus habitus in omnium opinione, dixit suum Societatis IESV Patrem, ignotum sibi licèt, cælesti patriæ ciuem esse designatum. Alius è nudipede, vt vocant, S. Francisci familia religiosissimæ virtutis vir, de hoc P. Michaele loquens palàm; paucis, inquiebat, retro annis ex hac vita migrauit è Societate quidam, cuius anima cæli regna conscendens obuiam habuit DEIPARAM, Apostolorum Principem, & D. Ioannem; S. Denique Ignatium. Gestabat veneranda Dei Mater suis ipsa manibus coronam, quâ mox beatam illam animam honoris ergo donauit. De quo autem locutus fuisset, petenti Archiepiscopo, P. Michaëlem à Fontibus nominauit.

Purgat. huius vitæ.

Feria 11.

B. V. Suo clienti obuia cum corona, & S. Petrus, S. Ioannes, & S. P. Ignat.

P. IOANNES DE RENESSE.

Belga Namurci. 11. Feb 1612, ætat 67. Soc. 45.

E nobili apud Leodienses domo miles, tum ante annos 45. Societati autoratus, & in illa tria vota professus, erga Tornacenses beneficus, & Namurci Rector, per annos 12. quibus mirâ optimatum beneficentia augustum, & maiestate inter prima Belgi templa visendum templum erexit. Diuæ Matris officium, & illud quod de Immaculata Conceptione dicitur, nullo die, ne quidem in morbis varijs, neglexit. Animas purgatorij totis viribus iuuit, ac ea propter tam ipse preces pro illis quas potuit fudit, quàm per ipsum 22. annorum interuallum, quo peccata confitentes audiuit, nullum (qui id posset) dimisit, cui psalmum, De profundis, pro defunctis recitandum pœnæ loco in Sacramento non imponeret. Fortitudo in illo admirabilitatem habuit planè magnam: quippe qui morbos diros, & horrendam nobilissimæ suæ familiæ ac fratris ruinam atque catastrophen tanto animi robore sustinuit, vt pro publico patientiæ spectaculo haberetur. Sub vitæ finem ingens illum desiderium moriendi, & suauissima erga Deum fiducia dulci quadam tranquillitate composuit ab illis, quos hactenus à conscientia futuri anxiâ, & ad mortis ac nouissimorum cogitationem palpitante, patiebatur terroribus, incredibili pauidi semper animi cruciatu ita repentè discusso, vt nihil per omnem vitam ita vnquam optauerit, quàm dissolui, & esse cum Christo. Religiosus verè Iob fuit Ioannes, siue afflicta bona fortunę ac familiæ, siue corporis diuturnos dolores, siue animi cruciamenta, siue hæc omnia læto exitu terminata spectemus.

B. V.

Anim. Purg.

Patientia.

Scrupuli.

XII. DIE FEBRVARII.

P. ALPHONSVS NVNIVS BARRETVS.

Lusitanus 12. Feb. 1557.

MElchioris, & Ioannis Barretorum iunior natu germanus, vt cum ijsdem germanitatem religionis iniret, è Matris eius consiliorum inconsciæ complexu clàm Conimbricam fuga elapsus est ad tyrocinium. Inter eius decora fuit illud specimen se vincendi, quòd Magistri, vt opinor, assensu, ad Conimbricense forũ lugubri veste atratus, nudipes prodierit, ad infamem columnam, illiq́ue (cingulo tenus à capite nudatum aiunt nonnulli) alligatus, quantâ laterum, & vocis contentione potuit à IESV columnæ infami alligato misericordiam pro peccatore populo postularit, turbâ ad spectaculum horridum confluente. Infimæ quoque plebis, quæ ex Gallecia ad operas, & ad onera baiulanda istuc affluebat misertus, vt altâ inscitiæ nocte cæcis luminis aliquid adferret, impetratâ ad id potestate, simili illis cultu instructus, inter illos familiariter egit quasi vnus è numero; eosq́ue suaui quà dictione, quà exemplo eruditos atque mollitos in admirationem, & ad frequentanda Sacramenta pertraxit Sacerdoti deinde cuidam se famulum addixit, vt eum à flagitioso vitæ obscœnæ sacrilegio auelleret. Rogauit, monuit; sed non nisi, risum & deinde indignationẽ retulit. Quare inde ad eam, quæ Sacerdoti illi scelerum socia erat, abijt, eamq́ue ad vitam vniuersam non solùm expiandam, verùm etiam insigni castimoniæ documento deinceps emendandam adduxit. Eborensi deinde Collegio præfuit, mox Grammaticæ per annum ferè addictus, ac Vlyssiponæ demum Rector, vbi non nisi 27. annos natus vitam insigni erga res diuinas flagrantiâ, permagna modestiâ & charitate laudatam, cum æterna, vt spes optima est, commutauit.

Humilitas. Mortif.

Inductria.

Zelus.

P. CHRISTOPHORVS RODRIGVEZ.

Lusit. Neapoli. 12. Feb. 1581.

HVnc literæ Neapolitanæ vocant virum patientiâ suiq́ue despicientiâ admirabilem; cui cùm alia multa, tum obitus dies præsignificatus dininitùs est. Fuit hic vir magnis itineribus laboribusq́ue pro fide Christi susceptis celebris; Cayrum & Alexandriam adijt, à Pio V. Pontifice ad magna quęque adhibitus. Vilis illi de cingulo B. V. corona pendebat, vestis semper paupertatis magnæ index: cilicio quotidie coopertus, flagris ferreis in se dirum in modum animaduertebat, quotidie peccata, & sæpius quandoque confessus. Prouinciæ cùm præesset, Collegia pedes, & suæ sarcinulæ baiulus, nec alio viatico, quàm voluntariâ mendicitate instructus concursabat. Dicebant ij quibus præerat, illius aspectu ipso perturbatos animos tranquillari. Humilitatem viri, quâ se infimo loco natum aiebat, non sine lacrymis admiratus, cum complexus est Euerardus Præpositus Generalis. In nauali Ioannis Austriaci expeditione, sæpiùs se per tres ipsas horas cecidit vsque ad sanguinem, & crucifixum inter globos volantes Christiano militi ostendatit. Plura de hoc in vitis illustribus in annum 1581.

Mors præuisa.

Mortif.

Confess. Quotid.

Humilitas

Mortifice

P. FRANCISCVS PEREZ.

Lusitanus Nagapatan, Ind Orient. 11. Feb. t. 83. ætat. 70.

IN Bisnagensi regno rex bellum meditabatur in quendam è Malabaribus Regulis, qui non plures quàm mille milites numerabat. Huic, Ethnico licèt, opem apud Deum, Franciscus vexillum misit Sanctissimo IESV nomine insignitum, idque vt suis præferri iuberet, atque hoc nomen inuocaret iussit. Fecit Regulus imperata; & bis pugnauit cum suis mille contra sex hostium millia, bis victoriam retulit IESV nomine ab his mille publicè inuocato. Vexillum illud IESV etiam à successoribus in facti memoriam honorificè conseruatum. Vir fuit planè pacificatoriæ suauitatis, mirâ inter sibi inuicem infensos flexanimis eloquentiæ felicitate. Rexit nostra ferè omnia domicilia in India. Fidus S. Xauerij & veteranus socius, eidemque dilectus magno animarum zelo. Sed, vt sic dicamus, humilitas eius super omnia opera eius; cui soli se sanctè inuidere dicebat S. Xauerius. Capilli, & vngues illi abscissi, & alia ad venerationem. Factus videtur in pace locus eius. Nam eo loco, vbi sepultus est aiunt pacem ortam incolæ, neque se ampliùs ab hoste infestari, & à multis alijs calamitatibus esse immunes. Aperto illius sepulchro vt auferretur, obstupuêre, qui aderant. Sub eius capite enata tenera quædam radix reperta est, quæ per omne Francisci corpus porrecta ad calcem vsque perueniens, totum sceletum, ossa omnia illigauit. Pro eius corona, quâ ille B. V. opem ardenter implorate consueuerat, & cui fortè obtigerat, quidam elegantis picturæ tabulam, & nonaginta aureos promisit. Ethnici non minus; quàm Christiani morti eius illacrymati sunt; aiebantque si suos inter obijsset Franciscus, cum in deorum numerum referendum fuisse, æde quoque illi extructâ.

Vexillum IESV.

Pax.

Radix enata sub capite.

Corona B. V.

M. IACOBVS MLOCZKI.

HIc vix peracto in Societate octo annorum spatio, dum iuuentutem in scholis bonis literis & pietate optimâ erudiret, decerptus est. Hunc Annuæ ab admirabili se ad moderationem in omnibus componendi, ac lectionem sacram per omnem vitam, at in morbo maximè, etiam inter puncturas acerbissimas, attentè audiendi, atque adeò ab aliarum Religioso Magistro dignarum virtutum studio ita laudant, vt mores, & nomen Angeli occuparit. At B. Virginem præcipuâ veneratione prosequebatur. Quotidiana illi munuscula, pro felici vitæ fine dedit constanter, quotidie officium & rosarium, quotidiani & muneralis pensi instar. Neque parcam expertus liberalissimam Virginem Matrem, decimo ferè ante vltimum die, qui à Sacris luminibus Beatissimæ DEIPARÆ purificatæ illustris, & sacer erat. Patri cuidam è templo reduci, vt narrant Annuæ, cùm de Bma. Virgine colloquerentur; Reuera, inquit M. Iacobus, hic mecum duabus alijs comitata Virgin. Fulgenti admodum formâ & decore fuit, significans me breui hinc ad cęlestem Societatem migraturũ: *modicum adhuc ferendum*. Et biduo ante mortem, valetudinis suę ministro fratri: Magnos aiebat, hîc habemus hospites, exhilarante me præsentiâ suâ Beatissimâ Virgine. Addidit, se in cubiculi medio currum gloriæ Beatissimæ Matris intueri, quo illa animas in cælum auehere soleat. In agone oculos in Crucifixum; digitum, in abducturam

Lithuanus Rigæ. 12. Feb. 1611.

Lectio sacra.

B. V.

Mors.

Medicum adhuc ferendum.

Currus gloriæ B. V. pro morientibus.

cturam se DEIPARAM intendit, & felici morte currum illum conscendit, cælo, vt speramus, inuectus.

P. NICOLAVS GALLETTVS.

Siculus Panormi 12. Feb. 1656. *Vocatio.*

ES. Cataldi Marchione Societatis IESV tyro anno 1645. 5. Octob. mox ab exacto tyrocinio tria vota professus Postea Sacerdos Theologiæ curriculo Romæ confecto Duo in illo eminere visa supra communem morem: vnde illi laus & admiratio à domesticis extrariisque haud vulgaris. Alterum erat patientiæ firma semper constantia in valetudine afflicta, quæ illi vberem huius virtutis messem offerebat: alterum quòd in ipso aditæ Societatis vestibulo excelsitate quadam animi se suis titulis & fortunis omninò exerere promptus voluerit, nihil procrastinatâ eâ, quàm dicimus, renunciatione. Potior illi fuit omni titulorum opulentiæque splendore humilitas virtus Christi.

Patientia.

Paupertas.

P. IOANNES E SALCEDO.

Hispanus Bilbai. 12. Feb 1615. ætat 87. Soc 67.

REGiæ familiæ confessarius cùm esset, illâ cautè, ceu *specioso exilio*, vt aiebat, est vsus. Fuit quàm inuitus, tam bonus Rector, benè de Collegio, temploque meritus. Ante matutinam orationem quotidie, etiam in senectâ extremâ, se flagris accipiebat acerrimè. Inde illi ardens oratio: cui vesperi horam integram addebat. Mortuo, celebritate publicâ tertiò parentatum.

Manè.

Mortif.

Oratio.

XIII. DIE FEBRVARII.

P. ALPHONSVS SALMERON.

Hispanus Neapoli 13. Febr 1585. ætat. 70.

E decem primis Societatis primipilis vnus, anno 1547. à Paulo III. Pont. cum Paschasio in Hiberniam missus cum Nuncij Apostolici potestate. Concilio Tridentino vnà cum Iacobo Laynez interfuit Tridenti, Bononiæ, iterùm Tridenti. Ingolstadij sacras literas docuit. Primus Neapolitanæ Prouinciæ autor & Prouincialis. Vbi cùm pro domicilio nostro fundamenta iacerentur, ipse baiuli subibat officium, per dies aliquot humeros cophino portando supponens; Lutheri errores ibidem clàm gliscentes in quodam, qui eius zizania seminabat, initio statim compressit; diuina etiam Scripturâ postmeridianis horis doctè ac germanè explicatâ. A Paulo IV. in Belgium, & Poloniam missus, Romæ postea pro Layne in Galliam misso Vicarius Societati præfuit, mox Tridentum tertiò destinatus ad Concilium à Summo Pontifice. Demum Neapoli habitauit, nisi quòd ad Generalem Societatis cœtum Romam venerit Præpositis Generalibus suggerendis B. Borgiæ, Mercuriano, & Claudio, & Pio V. iubente in verno ieiunio, coram eodem conciones Romæ habuerit. Neapolim redux totum se ad scribendum contulit vsq; ad fractas vires: tunc enim libros clausit, vt se pararet morti, quam optabat, cùm diceret, quòd melior sit misericordia Domini super vitas. Viaticum accepturus, expectate, inquit, Venis, Deus! Cùm extremo oleo vngeretur, ecquando octauus esset à B. Agathæ festo

Humilitas.

Fides.

Mors.

sto dies, interrogauit: & socio, cras fore respondente: *Hic*, inquit Alphonsus, *hic vitæ nostræ terminus est.* Nocte vltimâ illud balbutiebat: *In vitam æternam! hodie vitæ ærumnis tandem eripiar. Lætabitur anima mea in Deo meo.* Ecquid ita lætus esset, roganti, respondit. Quòd misericordiæ vias patefacere inceperit Deus: & Sanctorum litanijs sæpiùs repeti iussis, Euangelium de Christi cruciatibus auscultauit, & in Crucifixi ad DEIPARÆ Matris effigiem figens oculos clausit. Clerus, atque nobilitas, magnaque vis populi ad funus confluxit. Capilli, vngues, vestes præcisæ ad venerationem. Sabbatis in iciunio verno conciones instituit de B. Virgine, fortè primus; certè tunc raros, & paucos imitatores inuenit, quos tamen inuenit, experimento constitit, id non maiore illis opera, quàm operæ Dei Matris impensæ pretio constitisse.

Mors prædicta.

B. V.

SANCIVS DE AVSA, NOVITIUS.

Hispanus Vallisoleti. 13 Feb. 1581.

CVm in longo 80. dierum morbo siti æstuaret, linguâ totâ exustâ & aridâ, licèt aquam semper ad manum haberet, quâ os elueret, nunquam tamen bibit, vt obedientiâ suam patientiam redderet pretiosam, sitientem interea in cruce IESVM, pro patiendi regula, contemplatus. Biduo ante mortem Christus illi talis in cruce apparuit, qualem ille sitientem fuerat meditatus, & siti sua imitatus. Videbatur sibi vasculum liquoris pretiosi, & Christo valde grati crucifixo porrigere, ac illi dicere: Domine mi, sumne inter electos tuos? Affirmante Christo adiecit æger: Domine accipiesne me tecum? Tum Christus: Ita fili, accipiam te mecum. Et biduo pòst eò abijt, quò sperabat, ad torrentem voluptatis, quo pòtat suos Deus.

Morbus.

In siti solatium à patiente IESV.

Crucif.

Mors.

P. SIMON DE ESQVIVEL.

Hispanus Astigi. 13. Febr. 1597.

ASTigitani Collegij curam tantâ domi forisque apud Clerum, Religiosos, sæculares approbatione obibat; vt mortuum primarij viri multi fleuerint, funus Religiosi omnes, Clerus vniuersus, omnisque ciuitas celebrauerit. Sed illud commune ille cum multis: hoc non item, quòd octauo ferè ante supremum die (tametsi viribus tum adhuc integris) præsensione anteceperit, se breui migraturum è vita; id quod Collegij Procuratori disertè affirmauit, cùm illo accersito rationarium rei familiaris introspexit, omniaque ritè composuit, mox morbo correptus, & septimo pòst die morte abreptus. Extrema illâ vitæ hebdomadâ, nihil voluit vel dicere, vel audire, nisi quod cæleste ac diuinum esset, eoque idoneum ad parandam viam Domini pro itineribus æternitatis, quam sibi iam imminere singulari Dei benignitate didicerat.

Mors prænisa.

P. IGNATIVS DE IVLIIS.

Italus in Collegio Theatino. 13. Feb. 1616.

TOt vnus obibat munia, quot gerendis ab eius obitu tres Patres sunt destinati. Præstabat ingenio, & industriâ voluntatibus ad diuina trahendis, colloquio, missionibus, sodalitijs: verùm illud singulare visum, quòd quotquot supremo se agoni parabant, licèt alias à Societate animo alieni, sub illum articulum P. Ignatio accersito vitæ vniuersæ rationes exponerent. Ter quothebdomadis inediâ se vexabat, & quidem sextâ feriâ non

Morientes.

Mortific.

non nisi pane & aquâ in cibum & potum admissis. Cingulo ferreo plerumque armatus, ter flagris acerbè in se desæuiebat, secundis mensis è saccaro numquam admissis in cibum, nc palato blandiri citra necessitatem videretur. Ad ignem nulla illum frigoris sæuities, ad frigidæ leuamentum nulla æstatis flagrantia, ad lectulum nulla corporis lassitudo pellere poterat. Vestitus duram quietem in asseribus capiebat. Biduo ante supremum morbum coram SS. Eucharistia enixè oranti, clarâ vox: *Festina*, inquiebat, *Ignatij festina: quoniam perpauci tibi superant dies.* Eos ille tanquam à Deo sibi ad apparationem datos quàm pretiosissimis potuit modis impendit, & vixit. Fuit qui dixit acerbum cruris dolorem sibi abstitisse Ignatij nomine implorato.

Fer. VI.

Euch.

Mort.

P. IOANNES BALSTERER.

PRæter insignem animi candorem, & expeditam ad obsequia omnia charitatem, paupertatis integritati fuit quàm maximè addictus. Idcircò perdiligenter aduertebat, examinabatque se atque suum conclaue, vt videret quid sibi detrahere, id est, quid seuero paupertatis paucissimis contentę genio posset addere. Et hoc illi quotannis in perpetuo more fuit. Cantato vnâ ferè ante obitum horâ MARIÆ Matris gratiæ carmine, ad illam suaui fine concessit.

Germanus Ebersperg. 13. Feb. 1650. ætat. 66.

Paupertas.

B.V.

Mors.

XVI. DIE FEBRVARII.

P. IOANNES HAMELIVS.

Belga Louani. 14. Feb. 1589.

APud Zelandos natus, trium Sacrarum singularum eximiè peritus, & inter primos Belgij viros ætate suâ habitus. Huic à peste apud eum cui operam dederat contractâ morienti, quartâ ante supremam horâ, dum socij litanias omnium Sanctorum in sacello recitarent, Angelus custos se spectandum dedit: id quod ille non suis, sed sociorum litanias piè recitantium meritis tribuebat.

Litaniæ.

Angelus custos.

GASPAR DE GARAY COAD.

NAuarchus in sæculo, in Societate Coadiutor, quem externi magnâ in veneratione habuêre, ob eminentem virtutem. In Zebuano Collegio totis 32. annis vixit insigni ad omnem laudem exemplo, quidquid demum officij obiret. Extremis 12. vitæ annis captus oculorum luce quicquid in templo sacrificiorum celebrabatur audiebat, diuinæ Matris Coronæ manibus, ore, corde voluendæ diu noctuque intentus, ter quothebdomadis diuinæ synaxi accumbens. Quoad illi per vires & obedientiam licuit, singulis hebdomadis ter inediâ se macerabat, crebro ac aspero, nec rarò duplici accinctus cilicio. Nullum

Hispanus in Zebu Insula Philippina. 4. Feb. 1627. ætat. 88. Soc. 37.

Cæcus.

B.V.

Mortif.

lum diem sine lineâ, seu sine acri vsque ad effusum sanguinem sui verberatione transigebat. Cibus illi longè abiectissimus; nullus, ne in supremo quidem morbo, culcitrę aut lineæ supellectilis pro lecto vsus; vita denique longè asperrima; mors verò longè suauissima & placido somno persimilis.

P. HERMANNVS BAVING.

Germanus Coloniæ 14. Feb. 1656. ætat. 81. Soc. 61.

CVm Rheni inferioris Prouinciam gubernaret, ac aliàs, Magistros impensè hortatus est, vt inter discipulos Angeli Custodis cultum studiosè propagarent. Angelica illi in vultu & animi sui semper compote, nec vnquã turbari viso serenitas. Ter quotidie vt minimum coronam B.V. recitabat, idque constanter. Paupertas semper cordi illi fuit quàm maximè. Vnde non nisi perpaucos, eosque nullius elegantiæ libros in cubiculo est passus. Breues illas temporis particulas, quæ incautis ferè pereunt, orandi supplemento implebat. Vnde quando cubiculo egrediebatur, vel per collegium aliquò se conferebat, Lauretanas B.V. Litanias recitabat, quò minima etiam temporis analecta prudens colligeret, ne perirent, eademque hac arte redderet pretiosa.

Ang. custos.

B.V.

XV. DIE FEBRVARII.

FRANCISCVS DE ANDRADA NOVIT.

Nouitius Vlyssiponæ. 15. Feb. 1569. *Morientium cura.*

MAgnus illi ante initam etiam Societatem, eorum qui supremo in agone agunt, enixè iuuandorum ardor & studium fuit. Sagaciter illos inuestigabat, Crucifixi Christi signo, & candelabris instructus, & inuentos perscitè ad Sacramenta hortatus, eaque agens, quæ illi articulo à peritis adhibentur. Vnde siquis ad extrema venisset, aiebant vicini tempus esse vt puer (id est Franciscus) accersatur. In Societate duorum tantùm annorum totidemque mensium interuallo fuit, cùm peruenit ad mortem tantâ opinione virtutis, vt Rector datis ad B. Borgiam literis disertè scripserit; *neminem pari cunctorum motu ac desiderio post conditum collegium obijsse, idque meritò,* inquit, *pro eo quantum in illo Dei erat.* Ingenium illi acutum & acre. Sed illud ille ita perdomuit, vt instar hebetis duci se sineret, acuens ingenium nobiliore cote virtutis è Diuina voluntate suspensæ. Innocentem carnem flagris & cilicijs atterebat. Ad sui contemptionem petebat, vt posset clàm chartis inscribere quidquid de ipso mali nosset: velle se chartas illas dissimulanter spargere, vt repertæ ab omnibus legerentur. Ne vestem nouam accipere cogeretur, supplex de genibus & manantibus vbertim lacrymis deprecabatur. Moneri optabat adeò vt in hoc genere nihil se illi simile hactenus legisse vel audisse diceret eius in tyrocinio Magister. Nunquam vel in re leuissima bis debuit admoneri. Ad hoc pro industria vtebatur illo libello, qui postea repertus est, in quo quidquid admonitionis ab vllo vnquam accepisset adnotabat, vt caueret Oculis vnum, alterumve pedem pro limite circumscripsit: nec excedebat, nisi necessitas perurgebat. Assueuerat ad dextrũ IESVM, ad sinistram MARIAM cogitare,

Mori.

Humilitas.

Paupertas.

Obed.

Modestia.

gitare; ac velut in medio eorum vbique attentè versari. Christi tormenta in horas partitè distributa colebat. Gratulabatur Dei Matri, quod à Deo tot esset ornamentis inclyta: in conscientiam singulis horis, sæpè quartâ quauis horæ parte introspiciebat. Examine particulari admirabili constantiâ & industriâ vtebatur ad suam voluntatem diuinæ subigendam; eamque diuinæ intra quartam quamuis horæ partem quinquies, intra horam vicies submittebat. Inde voluntatem totam in diuinâ collocarat, mirabili & amabili tranquillitate. Inde illi morienti amor Dei & obedientia pro responso fuit, quidquid ab eò quæreretur.

Horæ. B. V.

Examen.

Conf. cum voluntate Dei.

Mors.

P. IOSEPHVS A COSTA.

Hispanus Salmanticę. 15 Feb. 1599. ætat 60. Soc 45.

QVatuor Germanorum suorum Societatem ingressorum exemplo, quintus ipse Societati nomen dedit; natu illis minor non item ingenio, & virtute. Rhetoricâ primùm, deinde Theologicas disciplinas cum dignitate explicuit. Atque hisce intento aiunt adfuisse Angelum specie cælo dignâ, qui Iosephi conclaue ingressus, & accensam facem manu gerens; *Sic*, aiebat, *tu in Indijs resplendebis.* Et simul videri desijt, ac audiri. Eâ face, spectaculoque inexpectato accensus, ac plenus manantium vbertim ab oculis lachrymarum, se totum offerebat in holocaustum DEO. Ita æstuanti redditæ sunt à B. Francisco Borgia Societatis vniuersæ Præposito literæ, quibus in Indiam destinabatur. Paruit illicò, cælestis genij, ac Angelicæ facis ardentis memor: & Limam anno 1572. appulsus, præclara ibi gessit pro domo DEI; etiam contra quendam nescio cuius conditionis Theologiæ Professorem, qui callidæ mulierculæ familiaritate deceptus, credebat se ab Angelo diuina doceri, fore Regem atque Pontificem, imò legislatorem & Saluatorem mundi; iamque maiorem Apostolis ac Angelis omnibus se sibi esse persuadebat. Hic à sacris quæsitoribus ad rogum damnatus est. Iosephus autem in scholis, in concionali pulpito, in consilijs, in eius Prouinciæ gubernatione, in scribendis libris præclarè suo functus officio, nil tamen de orandi spacijs decerpebat; imò vesperi quotidie addebat, benè longum orando tempus ducens. Claudij Generalis inuitatu, & iussu in Hispaniam redux, Boëticam & Aragoniam Prouincias, demum Vallisoletanam Domum, denique Salmanticense Collegium rexit, ac vixit; vir integritate, orandi studio, facundiâ, doctrinâ variâ, labore assiduo, consilio, dexteritate tantus quantum in India, & in Hispania summi quique suspexerint.

Angelus.

Zelus.

Fax.

P. FRANCISCVS ANTONIVS.

Lusitanus Madriti 15. Feb. 1610. ætat. 75. Soc. 53.

PRæclarè meritis in ponendis Societatis in Sardinia fundamentis: item in Germania contra hæreticos, MARIÆ Augustæ concionator, confessarius eiusdē, & B. Stanislai Kostkæ, ac Edmundi Campiani fuit; & Augustæ quidem per annos 36. Honorum, & otij hostis, nec vllo aulæ splendore languescens in operibus pietatis. Quotidie præter illud quod ipse celebrabat, vni sacro intererat: flexis genibus diuinum officium, officium B.V. & litanias è menstruorum Patronorum suorum nominibus concinnatas quotidie recitabat.

Confessarius.

Oratio.

B.V.

P. PETRVS MATURVS.

Gallus Lugduni. 15. Feb. 1611. ætat. 66. Soc 47.

SSS. Trinit.

DEspicientiâ sui, & suauissimâ erga Sanctissimam Trinitatem teneritate pietatis dignus memoriâ & imitatione. Sæpè quotidie, sed matutinis horis potissimùm, & in recitando S. Athanasij symbolo, augustum illud mysterium memoriâ repetebat; quo tempore redundabat illiquefactis in animo cælestibus illis delicijs, quæ in illum ex æterno fonte manabant, adeò vt nota iam domi ea patris pietas, propè neminem non excitarit ad idem mysterium augustiùs percolendum. Aiebat identidem dulcem sibi è vita migrationem futuram, eò quòd in domo Sanctissimæ Trinitati dedicata (id enim est nomen Collegij Lugdunensis) de vitæ statione ad domum Dei abiret. Et abijt maturus cælo.

Mors.

P. ANTONIVS SUCQUET.

Belga Parisijs. 15. Feb. 1626. ætat 52. Soc. 29.

Charitas.

COllegiorum, domus Probationis & Prouinciæ totius religiosâ rectione, modestiâ, miraque pietate laudatus. Aiunt illum olim puerum in plateis medijs se rixantibus viris immiscuisse ac positis humi genibus, aperto capite, pacem vt inter se inirent obsecrasse. Illustre quoddam iubar se menti eius cordique infundebat identidem, in quo ea videbat, quæ religioni sibi ducebat in schedulas non referre. Vnde liber ille, quem æternæ vitæ viam inscripsit, emicuit. Eum ille librum singulis DEIPARÆ templis donauit, vt in sacrario peregrini illum legerent. Eiusdem Virginis memoriæ conseruandæ rosarium illi ferè ad manus erat, cùm domi fortè per ambulacra, vel quocumque itaret. Mechliniæ celebrem à miraculis B. Virginis ædem pedes priùs adibat, quàm Collegium accederet, cùm istuc veniret Prouinciæ iam tum Prepositus. Romam à Prouincia missus Procurator, pretiosissimum itineris tam longinqui & laboris pretium duxit, Lauretanam Virginem, cùm veniret, cumque rediret, religiosè inuisisse. Id quod cum faceret magnoperè toto animo recreatus; *Bene est*, aiebat socio, *quicunque nunc casus eueniat, nihil deinceps recuso.* Si noua illi vestis obtruderetur, ad illam humilitate veluti expiandam, primo quoque tempore ad culinam descendebat, ollis perpurgandis operam diligentiamque accommodans. Aegros quotidie, cùm præesset visitabat. Ex oblatis eleëmosynis partem suam, & quidquid nostris è Via viatici supererat, pauperibus destinabat. quo in genere fuit exemplis pluribus singularis erga Religiosos & alios; nullum sine subsidio dimitti volens, licèt bis in die rediret ad petendum. Perpetuus illi capitis dolor, ab ea quam semper alebat cum Deo consuetudine natus, vt putant, illum extinxit Parisijs, Româ in Belgium redeuntem. Ibi inter præstantia virtutum illi articulo maximè consentanearam documenta, diem æternum inijt corpore hic relicto; quod ille adeò inclementer habuit semper ieiunijs, vigilijs prolixè productis, asperitate ciliciorum, crebritate flagrorum, vt dorsum verberibus sæuitate nimiâ contusum & lacerum sæpiùs chirurgi manibus eguerit, ne periculum illi exitiumue accerseret.

Inspirationes.

B. V.

Humilit.

Eleemosyna.

Mortif.

P. MI-

P. MICHAEL SONNET.

Gallus Niuerni 15. Feb. 1629. ætat 69. Soc. 41.

PRo innocente ac sancto habebat hunc virum fama communis. Secundam ac tertiam Grammaticę Scholam per annos vndecim exercuit iam Sacerdos. In suaues aspirationes toto pectore, in lacrymas totis oculis sæpiùs soluebatur, maximè si peccata fatentes audiret. Vnde ad illum confluebant plures, vt sua peccata fletu eluerent, suasque lacrymas illius lacrymis inuitarent. In suam conscientiam bis terue quot hebdomadis expiandam attentè introspiciebat, dimidiæ horæ interuallo ad id præstituto. Tum demum quæ per illud spacium in se comperta chartæ commiserat, ne memoriam fugerent, dolenter, & sæpiùs fusis lacrymis confessario fatebatur. inde illi religiosa semper citra vllas vmbras tricasque conscientia. Diuinum in horis Canonicis pensum æstu incenso, voce pietatis teste, nec parcus temporis, exequebatur; duabus etiam tribusue horis ei nonnumquam datis, quò conceptum expleret incendium; quod etiam in diuino Sacrificio, è Sacrificantis gestu, voce, modestiâ corporis elucebat. Otio suo nunquam abusus est; pijs laboribus foris, domi verò legendo ac orando Deo intentus. Legum apices Religiosè constanterque obseruabat; quos inter silentium adeò cordi illi fuit, vt ne supremo quidem in morbo eâ lege solui voluerit, signo quopiam, aut nutu, verborum loco vsus. Panum sub genu 30. annos habuit, cuius demum vi ad extrema deductus est, inter admiranda, vt aiebant Medici, plusquàm communis patientiæ documenta, cùm concretus ille tumor ferro variè tractaretur. Moriens gratias egit Societati, & rogatus vt Patribus documenti aliquid commendaret, instituti amorem, & pia in familiari congressu colloquia enixè commendauit. Atque hoc illi inter nos extremum fuit.

Humilitas. *Confessio accurata.* *Oratio.* *Silentium.* *Patientia.* *Pia colloq.*

P. IODOCVS MAYERING, ET ANDREAS MARTINI COAD.

Germani occisi Rubeaci. 15. Feb. 1634.

HOs è templo extractos hæretici Sueci milites Rubeaci in Alsatia ad Rhenum, in curiâ abduxêre. IESVM, & MARIAM pronunciantes cauillis accepti, hortante hæretico, vt ea nomina porrò inuocarent, moxque addente; *Non audit* MARIA: *non venit: non potest.* Moriendum illis sacrificulis aiebant, quicquid suam MARIAM inuocarent. Et verò MARIA eis tessera fuit. Nam vt primùm elatâ voce ficariorum quispiam exclamauit; *Sancta* MARIA! mox Iodoco in capite iam ante ferreâ sclopi militaris fistulâ percusso, & saucio, certatim coxendicem gladijs confodêre: inde illi sicam per dorsum ad pectus adegêre: & ille IESVM, ac MARIAM vocans, animam dedit. *Andreæ Martini* post lethale vulnus inflictum, fissum illicò securi caput. Hæc odio fidei patrata cùm ex ijs quæ dixi licet colligere, tum ex eo, quòd Ioanni horum socio pepercerit miles, cùm interrogatus Ioannes num & ipse de Sacerdotibus esset; se sutorem non Sacerdotem esse dixisset.

IESVS. MARIA. *Fides.*

XVI. DIE FEBRVARII.

BARTHOLOMÆVS BORGARELLUS SCHOL.

Italus Taurin. 1597. 16. Febr.

OLim iuris ciuilis professor. In Societate necdum Sacerdos humilitate, patientiâ, & morte insigni spectabilis. Siquidem, vt aiunt annuæ, cùm de more Eucharistiam sumpsisset, nec solito grauiùs haberet, repentè P. Rectorem magnâ contentione ad se accersitum, rogauit solemnibus precationibus emigrantem sensim animam Deo commendaret. Atque inter sacras preces, quasi placido sopore obrepentè, æternæ quietis compos factus est.

Mors.

FRANCISCVS RODRIGVEZ COAD.

Hispanus Montellis. 16 Febr. 1601.

IN hoc singularis fuisse visus est, quòd alios ex alijs labores quæreret, nunquam alteri permissâ vllius laboris occasione, quam ipse posset arripere. Fractis iam viribus, cùm à labore prohiberetur, vbertim lacrymari visus, & dicere auditus est, se otiosum & indignum vesci pane seruorum Dei. Tempus quo cum alijs colloqui licebat à prandio, coram summo altari SS. Sacramento adorando transcribebat; inter S. Synaxim perpetuis lacrymis multâ voluptate perfusus, ac diuini illius cibi dulcedine. Sagax ad captandum obedientiæ nutum, eò statim ibat, quò Superiorum voluntates inclinatas, poterat odorari. Bilanx videbatur, cuius pondus esset obedientiæ quacunque aurâ perceptæ imperium. Vestem nouam non admittebat, nec cibum alium, nisi analecta triclinij. Totus ex Dei voluntate pendebat. Crebra sani fuêre in cælum suspiria. Aeger verò vitam in hisce verè absoluit: *Ametur Deus! Ametur, laudetur Christus, eiusque Parens Sanctissima.*

Labores. *Humilitas.* *Euchar.* *Obed.* *Amor Dei.* *B. V.*

P. GASPAR PETKOROSKI.

Polonus Cracouiæ. 16 Feb 1612. ætat 60. Soc. 38.

HVnc annuæ cibi modici, & penè infinitorum laborum virum vocant, cui totos dies variè satagenti, præterito prandio, cœna vulgaris esset plus satis, nullo præterea cibo admisso prandij omissi obtentu; Mathesin, Theologiam moralem, diuinas literas exquisitè explicuit; linguarum Sacrarum apprimè peritus, & ab eruditione vulgò Calepinus appellatus. Cracouiensi Episcopo cùm esset à Confessionibus per itinera spectaculo fuit aulæ toti vita eius tam Religiosa, vt ab aulæ fumis nihil omninò eius candori decederet, nihil laxamenti accederet. Authoritatem illi accersebant solidæ conciones, & sparsa de illo Sanctimoniæ fama ore quà aulicorum, quà ipsius Episcopi; illorum quidem, quod illum ab omni lautitia tam alienum viderent, & aliquando deprehendissent neglecto lectulo molliore, duro scamno incumbere; huius verò, quod sæpenumero disertè diceret, se tam Sancti Patris consuetudine fuisse indignum.

Temperant. *Aula.*

P. LVDOVICVS DE PONTE.

Hispanus Vallisoleti. 16. Feb. 1624 ætat. 70. Soc. 50.

HVius vita volumen meretur. Ad Societatem magno intus diuinitatis instinctu, P. Martini Guttierez concionibus solidè Sanctis, & spectatâ P. Francisci Soarez in disputando modestia est permotus. P. Balthazaris Aluarez magni Magistri fuit in tyrocinio idoneus planè, capaxque discipulus. In perdocenda Philosophia ac Theologia, acre illi eruditumque ingenium, & imitatio doctę modestiæ in Francisco Soarez adeò perspectæ. Inde Nouitios gubernauit: & cùm fracta illi esset valetudo, scripsit ea quæ legimus volumina pietatis. Virgo illi animus, corpus, vultusque modestia. Noctem sæpè totam peruigilationi dabat coram SS. Eucharistiæ Sacramento genibus nixus, magno animi gaudio, magno lumine cordis accensi; interdiu verò illam sępissimè visitabat reddebatq; rationes cęlestis lucis plenas, quare id agere sit Deo valdè gratũ, nobis autem perutile. Auditus est aliquando velut fatiscens atque inambulans dicere: *satis luminis est, Domine: non plus Domine: sufficit.* Totum illi conclaue visum viuo quodam igne flagrare. Anno 1599. Seruiuit peste contactis, quandoquidem Indias adire per obedientiam non licebat. A fructibus penitus abstinebat, vt se illa voluptate fraudaret. Carnifex cùm esset sui corporis, visi sunt Angeli aliquando illum curare, fouere blandè, nauiter, accuratè. Ijdem postea eius cadaueri adstitere. Sub annum 1604. voti Sacramento firmauit, nullum se deliberatum etiam veniale peccatum velle admittere. Arcana turbidorum cordium introspexit, & verbo composuit: vt taceam de futuris, de miris, quæ à Christo, à Beatissima Virgine Matre accepit. Sæpè conspectus est toto corpore coruscare radiis, globo igneo aliquando orantis capiti imminente. Visus est in morte stipatus Angelis in cælum ascendere; & à morte, non semel cælesti eaque magna planè gloria nunc beneficium afferre ijs, à quibus videbatur, alias vero Doctoris Laureolam ostendere ob ea sibi decretam, quæ piè lucubrauit. Oratio illius plena fuit reuerentiæ cælestiumque flammarum. Ad illa verba diuini officij: *Venite procidamus* humi prostratus Deum adorabat: nec interrumpebat horam inchoatam, licèt quispiam interpellaret orantem. Eius chirographo cordi admoto fœdæ tentationes fugatę. Multa de illo & admiranda dixit celebris illa Marina de Escobar, quæ dabit eius vita.

Modestia.

Castit.
Oratio.
Euchar.

Cubiculum.

Mortif.

Angels.

Pecc. Ven.

Oratio.

Mors.

Breuiarium.

Castitas.

XVII. DIE FEBRVARII.

P. RAYMVNDVS DE PRADO.

Hispanus Manilæ. 17. Feb. 1605.

SEreni semper, & attenti ad Deum animi. Cùm Vice-Prouincialis munere fungeretur, pedesque Prouinciam visitaret, amisso recto itinere non sine periculo ceciderat, cùm ecce se illi spectandum obiecisse dicitur tenerrimus infans (cuius infantiæ mysterijs animum crebrò meditando pascebat) IESVS. Crux illi fessos humeros premebat, non sine significatione fatigationis; quam in dulcissimi paruuli aspectu videbat Raymundus increre-

Iter.

Iesulus.

Crux.

incredibili animi voluptate. Anno 1603. Nocte à 3. Octob. in S. Francisci festum eunte vidit S. Franciscum Seraphicum è muris Manilam vrbem contra Chinenses defendentem. A morte Religioso cuidam suo quondam, Nouitio, spectatus, plurimùm illi in magno, quodam mœrore attulit leuamenti. S. Augustini exemplo peccata sua scripta reliquit, ac diuina quædam consilia, & instinctus annorum quinque, quos postremos habuit in hac vita. Surdum ab eo gestibus eruditum, vt sacris aquis tingi posset, charitate magnâ, magno surdi fructu, fusius referunt annuæ Philippinæ.

3. Oct. S. Francisc.

A morte solatium.

Humilitas.

Zelus.

P. GEORGIVS SKARSINSKI.

Polonus Pultoniæ. 17. Feb. 1611.

HVius vita & mors breui sed memorando compendio in annuis in hũc modum notata est. Operarius excellens; tolerantiæ & exempli egregij, maximeque in audiendis confessionibus studio singulari. Is cùm ad infirmum à Præside missus esset benè sanus, ex improuiso de repentino capitis dolore questus illud exanimi planè similis in sinum assidentis socij reclinauit, & nullâ interpositâ morâ animam Deo reddidit. Hic stupere infirmus ille, gemere, vicemque Patris dolore prosequi, quòd nunquam opinato euentu, nullo tentatum morbo suos ante oculos extinctum conspiceret; ceteri eodem casu perturbati domestici accurrerant quidem ad Patrem, & animo linquente, & alienatum à sensibus illum existimantes, quidquid ad iuuandum ipsum adhiberi poterat, magnâ cum charitate & solicitudine præstiterunt; sed frustra mortuo sint fomenta. Ergo simul facturo Confessionem infirmo alter Sacerdos est submissus, simul defuncti corpus à Patribus, qui eò venerant, ad Collegium est deportatum, magno ad hoc spectaculum concursu hominum excito. Sed & in nostris animorum non exiguus excitatus est motus, cùm omnes in æquè bono opere parem sibi ex imo sensu optarent finem. Mira res, & documenti plena, vt cuiuis operi nos non secus ac vltimo accingamus.

Mors apud ægrum.

PAVLVS RIOIN. COADIVT.

Iapon Manilæ. 17. Feb. 1615. ætat. 64. Soc. 39.

GRatiâ etiam apud Ethnicos dynastas, dicendi facundiâ, & magnis pro Euangelio sudoribus fuit spectabilis; fructu non impari animarum, quarum studio se totum transcripserat. Sed à Cubosama in exilium relegatus vnà cum alijs quos tyrannus in Iaponia ferre non poterat, ne Christi fidem proseminare porrò pergerent, in Philippinis à nauigationis ærumnis confectus est; lætus quòd fidelis Christo exul potiùs moreretur, quàm in patria viueret sine Christo.

Fides.

XVIII. DIE

XVIII. DIE FEBRVARII.

P. EMMANVEL FERNANDIVS.

Afer Eboræ. 18 Feb. 1555. Soc. 13.

AFer Tingitanus nobili loco natus. Aiunt, illum paruulum aliquando cibum non priùs capere voluisse quàm inopibus quibusdam nomina, seu debita dimitti à parentibus exorasset. S. Xauerij ac Rodericij vsu animum Vlyssiponæ ad Societatem adiecit, susceptus Conimbricæ. Transtaganas missiones pedes concursans, distractos odijs animos ita permouit, vt eodem die aliquando quinquagenos dissidentes hactenus, in lachrymas, & amplexus pacificationis peractæ testes ire viderit. Fœminis cultum pudicum, vano abiecto, persuasit, eo dicendi fulmine quo animos permiscebat; sacrificio priùs, & oratione pectus muniens contra respectus humanos, & petens à Deo verba idonea ad mouendum, vnde ibat & ipse facilis in lachrymas, & alios rapiebat, multifariam ingeniosus ad variam pro animarum salute industriam. Primus Eboræ in morem induxit, vt reis comites irent Patres de Societate ad mortem: vbi reo vitâ iam functo, è scàlis, vel è ferali pegmate, dicebat ad populum ea quæ durissimos quosque percellerent. Impura fœmina Fernandij contra sordes fulminantis ore perterrita, se ad frugem castam recepit. Eapropter, deserti ab ea proci operâ, per iter Emmanuelem adorti personati sicarij, hunc ipsum illum esse qui talem fœminam à libidine abduxisset, conclamant; & sacculis arenâ fartis illum dirè contundunt, seque in fugam conijciunt. At Emmanuele voce quantâ adhuc poterat illos ad pœnitentiam, & ad veniam dulcissimè inuitante; ac silentium, absolutionem, preces promittente, illorum vnus ad iacentis Patris pedes abiectus, peccata confessus est. Fluebant & reo, & Patri vbertim lachrymæ; huic præ gaudio de peccatore pœnitentiam agente; illi præ dolore scelerum patratorum. Eboram demum eiusdem conuersi ope se vtcunque pertraxit: vbi ægrum Henricus Cardinalis Regius Infans inuisit; mortuum vrbs vniuersa magnis exequijs honorauit, & fleuit. Morbi, & & mortis causa ex illius ore haberi nunquam potuit, sed ex illo, quem dixi, conuerso. Sacrificales vestes, in eius cadauere post annos triginta quatuor translato, repertæ penitus incorruptæ.

Misericordia

Charitas.

Concio.

Sacrum.

Castit.

Charitas.

P. LVDOVICVS GOVEANVS.

COcini, & Coulani diu paruulorum magister. postea per magna suscepta itinera excelso animo pro Euangelio multa tulit, fecitque, multis Christo adiunctis; eoque Ethnicis odio fuit: propinatoque ab ijs veneno, vt multi affirmant, enectus est.

Lusitanus vel Indus. Cocini. 18. Feb. 1584. ætat. 58. Soc. 32.

P. PETRVS MARTINEZ EPISCOPVS IAPONIÆ.

CVm Rege Sebastiano in Africam profectus, illo istic amisso, à barbaris in seruitute non vnâ multa perpessus, naufragio superstes anno demũ 1592. Pontificis iussu, Præpositi Generalis monitu, Iaponiæ Antistes

Lusitanus in Malacensi mari. 18. Febr. 1598.

creatus, & consecratus, Nangasachum anno 1596. appulsus est; & sua istic Pastoris munia executus, Paulum, Ioannem, ac Iacobum, Sanctos illos Societatis postea Martyres, aliosque permultos, Sacramento confirmauit; eadem etiam alibi exercens, & eleēmosynis victitans inter Euangelij labores, inter timorem ac spem. Tum tempestate in Christianos à tyranno concitatâ in exilium relegatus, ærumnis nauigationis confectus est. Cadauer Malacam deportatum 18. Febr. 1598. Vir fuit heroicæ, ac Apostolicæ planè fortitudinis laude inclytus; nec animi demissione minor quàm eminens Ecclesiasticâ dignitate.

Fides.

P. IOANNES CARDIM.

Lusitanus 161. Bracharæ 18. Feb. 1615.

NObili, ac lautâ domo natus, & iam à teneris pietati enixè addictus, generosâ non curantiâ respectuum humanorum. Societatis ineundæ consilium illi tunc illapsum, cùm ædem DEIPARÆ Virginis *à Luce* dictam ex voto inuisens, diuinâ istic synaxi refectus fuisset: vbi etiam se castimoniæ Sacramento illigauit. Sacris initiatus 1611. 23. Iunij se Societati adiunxit, salubri exemplo in alios quoque porrecto. Ibi die S.P. Ignatij primo Sacrificio inter lacrymas operatus oculos habuit geminis æstibus semper insignes, constantis, ac nulla inconsiderantiâ vnquam laxatæ modestiæ, & facilium lacrymarum; nescio vtrâ dote felicior. Nunquam nisi cilicio accinctus introiuit ad altare DEI, Sacrificium oblaturus. Virginis DEIPARÆ templa lubens obibat, & de illa feliciter adeò cogitabat, vt humana supergressus, totus ab illius gloria, cultu, amore penderet, semihorâ ad id cùm puer esset, quouis die Sabbati destinatâ. Ad scholas iturus, & ab illis redux, nunquam omisit illam in sacello domestico salutare. Terra illi fuit pro lectulo. Pauper esse maluit, quàm videri Vrbanus. Vnde nulla quantumuis pia dona dedit vlli, vel ab vllo accepit. Carnibus vix vllis, pane verò cibario, analectis familiæ vescebatur. Sui flagellatio illi & quotidiana & aspera, cilicium quoque frequens, & altè adstrictum, ac mille se vexandi artes, & variè deprimendi. Præter feriæ sextæ Sabbatique ieiunium, totâ hebdomadâ cibi tam fuit modici, vt ieiunare sit visus. Inter orandum illum à terra sublimem vidit Rector Collegij Bracharensis. Tanta illi sanctimoniæ fama erat, vt illo prætereunte multi sese in fenestras effunderent, Ioannem spectaturi. Examinis particularis libellum gestabat è collo, cum votorum formulâ suo sanguine exaratâ, & S.P. Ignatij atque Anchietæ reliquijs. Putatur nullâ vnquam lethali noxâ conscientiam temerasse. Certè 40. Nouitij non semel rogati, nil in illo quod arguerent inuenêre. Eius modestia nonnullis pro concione fuit, vt ad frugem redirent. Altero iâ anno Bracharæ Philosophię auscultandæ operam danti mors haud improuisa obuenit. Aiunt eum cùm sub mortem Crucifixi IESV vulnera exoscularetur, quasi amplexum â reuulsis vltrò de Cruce Christi brachijs ac pedibus accepisse. Mater tunc absens dixit; illum sibi clarâ luce conspectum dixisse. Vt gratularetur filio æternùm viuo, ne mortuum fleret. Cadauer septimo post anno odore fragrans repertum; & patrata non obscura miracula, de quibus tabulæ ritè consectæ sunt.

B. V.

Oculi.

Modestia.

Cilicium.

Sacrum.

B. V.

Sabb.

Paupertas.

Mortif.

Oratio.

Examen partic.

Mors.

Crucif.

XIX. DIE

XIX. DIE FEBRVARII.

P. IACOBVS SANCIVS.

Hispanus Hispali. 19. Febr. 1588.

HIc Romæ doctrinâ, innocentiâ pietate spectabilis, & Gregorio XIII. Pontifici charus, Anglicanæ expeditionis occasione Societatem expetijt. Cùm rem DEO commendare iussus à Pontifice, in S. Petri basilica cor coram SS. Sacramento effunderet, vocem è sacro tabernaculo clarè erumpentem in hæc verba audiuit: *Esto de Societate nominis mei.* Mox corruit, & ardenti Societatis desiderio teneri cœpit, singulari quodam scientiæ de Christo sibi infusæ lumine collustratus. In Societate, summa eius votorum erat, amare & pati. Hauriebat ad hæc animos ex eodem diuino Sacramento, è quo primam vocationis scintillam acceperat. Dixit aliquando; sibi percepto Angelico illo Sacramento conspectum Christum paruulum sui pectoris arcana intrantem; seque illi dixisse: Domine, tu es verus Deus, & homo; nec minor es quàm sim ego. Ergo extende te: imple caput hoc meum, hæc brachia mea, corpus hoc meum. Tui sint hi mei oculi, tuæ hæ meæ aures, tuum hoc meum os, & manus, & pedes. Tu in me loquere, inambula, tu viue vndique in me. Viuo itaque ego iam non ego; viuit verò in me Christus. Aliàs dixit; visam sibi à se deuorari crucem IESV, paruulam quidem illam initio, sed quæ postea extensa longè ac latè totum illum impleuerit.

Euch; Vocatio.

Sensus.

Crux.

P. RAPHAEL OLLER.

Hispanus in Insula Maiorica. 19 Feb. 1611. ætat. 55. Soc. 36.

PRo hoc in vocatione, cùm puer inconstans ad Societatem admitti nunc petereret, nunc relangueſceret, firmando petentem Alphonsum Rodriquez vt Christus eius curam susciperet, solatus Christus, id se facturum recepit. In Societate tanta faciebat, quanta suffecissent tribus haud inertibus occupandis. Virginitatem perpetuam studijs, inediâ, variâ in se asperitate, magnis laboribus, SS. Eucharistiæ ac DEIPARÆ sine labe conceptæ, augusto cultu custodiuit; Sancti & Apostoli nomine vulgò celebratus, per totos 40. dies magni ieiunij, etiam cùm quotidie ad concionem diceret; ieiunabat. Item 40. alijs diebus qui natales ferias Christi antecedebant. Fama erat, ab illo ita omnium animos capi, vt nemo illum reliquerit, qui semel apud illum conscientiam expiarit.

Vocatio.

Castitas.

P. ARNOLDVS BOECOP.

Belga Coloniæ. 19. Febr. 1612. ætat. 18. Soc. 14.

HIc locupletis domus hæres vnicus, in Batauica (quod certè mirêre) Academia, integram & fidei Catholicæ, & virginitatis laudem seruauit, postea Societatem amplexus. Medicus affirmauit; illum veneno internectum: quippe tentus in itinere ab hæreticis, & coniectus in carcerem, cùm nihil esset cuius causâ plecti posset, porrectum illi venenum est quod ille hausit ignarus: & illud breui se prodidit Coloniæ; eumque miris per

Fides.

quinque menses patientiæ documentis illustrem lentę atque acerbæ morti addixit.

P. PETRVS LE BRVN.

Gallus Virduni. 19. Feq. 1656. ætat 72. *B. V.*

SAnctorum se filium dicebat. Pater enim in pauperes profusus, prædixit mortis suæ diem. Auus maternus sui diem obitus à B. V. didicit, & prædixit: mortem autem obijt ex vulnere, quod ab hæretico acceperat, cùm Dei Matris honorem propugnaret. A Matre ad omnem Sanctimoniam institutus, orandi studio vacabat puer remotis arbitris, lacrymis perfusus. Nouitius, cùm legisset in vita S. P. Ignatij, per cruces breuem esse ad amorem Diuinum viam, idque à Deo petendum esse, petijt id impensè: & hyeme rigente in gelidam immersit manus adusque cordis deliquium. Tunc illi pauci dies variè reciproci inter cęli dulcia & amara, læti atque tristes alternis fere fluxêre. At reliquo pòst vitæ tempore, hoc est, per 50. & plures annos, negauit degustatam à se fuisse vllam vel cælestem, vel humanam mentis suauitatem, ne tum quidem, cùm (id quod vehementer optauerat) adeptus est, vt is cui à Confessionibus erat Carolus à Lotharingia Virdunensis Episcopus Societatem impetraret. Ipsâ etiam, quam in cibis vel inuiti capimus voluptate, carere se aiebat præ ampullis palati exulcerati, præ dolore dentium, aut alio quopiam incommodo. Accessit in capite grauedo & debilitas, in corde compressio, ac veluti confusio, calculi in lumbis ac alibi, perpetuus sitis æstus in faucibus; ischias; ac prodagræ, febrium, & colici dolores ad agonem vsque frequentes & occulti, qui eum lecto non affigerent. Hinc se incudem DEI nominabat, anxius ac timens, maximè cùm ne DEIPARA quidem multis cum lacrymis, per noctes integras imploratâ quidquam leuamenti acciperet; atque ne in Sanctorum quidem gestis aliquem tam diu desertum inueniret. Nullo tamen tædio adduci poiuit, vt religiosæ disciplinæ vel apicem negligeret. Inerat verò de diuinis dicenti sapor quidam cælestis, quem non ille, sed alij sentiebant. Hinc Præmonstratensibus potissimùm ac Societati multos adiunxit. Ne præesset, oblatos Magistratus non admittebat dolorum obtentu. A Rectore quopiam per magnam inconsiderantiam furti damnatus passus id est religiosè. At manifestam rei veritatem aperuit, & malum iudicem temeritatis damnauit Deus. Patientia morituri hæc solum verba habuit pro leuamento: ô mi Deus! Ne quod verbum inuito dolor excuteret, duos rogauit è nostris, vt ad celebre B. V. sacellum quatuor ferè leucis distans peregrè abirent, idque illi à DEIPARA postularent. Abiêre rogati, & rediêre voto potiti. Nam fusis ad B. Virginem precibus continuò remisit calculi dolor; & ille placidè requieuit.

Patiendi desiderium.

Morbi.

B. V.

XX. DIE

XX. DIE FEBRVARII.

P. FRANCISCVS NETVS.

Hispanus Vallisoleti. 1546. 20 Febr. *Vocatio.*

HIc Theologiâ, lauto Sacerdotio, & egregiâ diuini verbi prædicandi felicitate Vlyssiponæ celebris, cumque Societati se adiungere deliberasset, populum eâ de re admonendum putauit. Aut ego (aiebat ad populum, inquit Orlandinus) vera vobis ad hũc diem cecini de loco hoc, aut veritatem celando fefelli. Si vera cecini, ea quâ debui libertate perdocui, quod me fecisse profiteor; requiritur profecto, vt quæ vobis audientibus de paupertate disserui, ea putetis esse verissima. Sed illud mihi forsan obijciet quispiam: quomodo tu sæcularis homo cum sis; & in medio vulgo versaris, ita ista prædicas? contraria sunt dicta factis. Quam tu nobis paupertatem, quam commodorum despicientiam narras! qui pingui Sacerdotio; & Ecclesiæ redditibus diues es? vitæ tuæ non consentit, oratio tua. Hæc, & similia sibi ipse dissimulanter obiectans, & ratiocinando percurrens, ad extremum ita conclusit: *Atqui vt intelligatis me ex hoc loco fucum vobis non fecisse sed verissima prædicasse, hoc ipso momento temporis, linquo omnia, & ad diui Antonij Archimandritæ (nempe Societatis domicilium) rectà propero, vt bonis illis, cum Patribus Christum sequar.* Haud aliter fecit, ac dixit, vniuersorum approbatione mirificâ. Quod postea exemplum alios etiam quosdam ex eadem Ecclesia sequi non piguit. Addit illum è Lusitaniâ Vallisoletum postea concessisse, *ibique dum miro cum fructu concionaretur, summo cum populi totius luctu religiosè decessisse.*

Concionet. Lib. 3. n. 82.

Paupertas.

P. FRANCISCVS DE MORALES.

Hispanus Vallisoleti. 20. Feb. 1595.

E Parocho S. Vincentij factus in Societate operarius inconfusibilis & admirandus. Egregiâ sui victoriâ, seuerâ corporis afflictatione, & orandi studio insigni ad omnia. Coram SS. Sacramento se præparabat; & tum prodibat, ad quempiam pro morte, vel pœnitentia disponendum. Tum illi Crucifixum dabat, rogabatque vt illum tantisper aspiceret, nec post longam, sed seriam, & meditatè factam allocutionem, humi penes illum sedebat alto silentio preces pro illo fundens: mox in singultus & lacrymas soluebatur, & molliebat sæpè cor, etiam obstinatum. id quod illi cum ijs, qui ad supplicium damnabantur, prorsus ex animi sententia successit: quorum vnusquispiam, cùm iam è feralibus scalis deijci deberet, circumfusum populum alloeutus dixit magno sensu: Magnoperè hortor omnes, vt cùm se à fine vitæ prope abesse viderint, P. Franciscum Morales pro extremo felicis mortis oppetendæ adiumento accersant: & norint secum perbenè actum iri. Cuidam, vt videbatur, sano dixit: eius valetudinem pessimo loco esse: quarè illi vt confiteretur persuasit, & illicò eidem Sacram synaxim, ac extremam vnctionem impertijt; quam secuta mox expiati ac vncti mors excepit. Sæpe illi Christus vt ait eius vita, & sæpe DEIPARA se videndam præbuit, cuius honori Franciscus à multis annis de genibus rosarium recitabat coram SS. Eucharistiæ Sacramento. Inter acerbissimos 26. dierum dolores, cùm vo-

Euchar.

Industria, Crucif.

Christus B. V.

cem dedisset doloris, testem, audiuit dicentem Christum: *Tu quereris, & ego rideo videndo te*: & repente Franciscum incredibilis animi voluptas incessit, dicentem: Et quid est, quod magis optem ego, quàm te Domine, delectare? si tu rides hos meos dolores, veniant, veniant illi expectati feliciter. Dixit, & in fortissima patientia possessam animam ad migrationis articulum orandi patiendique studio comparauit; confessario enixè rogato, vt curæ illi tantisper alias omnes postponeret, sibique ad extremùm vsque fidelis assisteret. P. Ministrum domus. pro quo mortuo celebrabat, ab illo in altari visum lætum & arridentem, & alia fusiùs prosequar in vita Francisci in annuis 1595.

Patientia in morbo.

Delecta Deum.

Mors.

Sacrum. Anima. Purgat.

P. IOANNES A CAMPIS.

20 Feb. 1611. Ap. Ant. Balinghen. *B. V.*

DE hoc hactenus plura nancisci non potui, quàm quòd insignitè addictus fuerit colendæ Virgini Matri. Eapropter perpetuam Dei Matris memoriam vt præoculis haberet, eius rosarium gestabat in manu. Quolibet die Sabbati Nouitios adibat, illis aliquod de B. Virgine exemplum piè tenereque narrabat. Sub mortem Patrum cuidam. O si nosses, inquit mi Pater, quantum in morte afferat animo solatium DEIPARAM singulari studio coluisse.

Sabb. Mors.

P. LVDOVICVS CERQVIERA EPISC. IAPON.

Lusitanus Nangasachi 20. Feb. 1614. ætat. 62. Soc. 48.

EBoræ Tiberiacensis Antistes consecratus & in Iaponiam missus anno 1598. 5. Augusti Nangasachum intrauit, omni Episcopali apparatione Philippi II. Regis expensis affluenter instructus. Etiam Ethnicis proceribus gratum illum faciebat compositus ille agendi tenor. Amabant in illo Iapones Christiani paternas pro filijs curas, & pastorale officium amoris solicitudinisque plenissimum. Templa quatuor Iaponibus Parochis, & supellectile sacrâ instruxit. Quinque Iapones minoribus, septem alios item Iapones maioribus, seu Sacris, Ordinibus initiauit. Accurate aduertebat, vt sui è Christi lege vitam ducerent; & se pro grege lupis Ethnicis feliciter opponebat, inde quoque suorum amorem ac disciplinæ Christianæ vrgendæ vim intendens. Lusitanorum nonnulli Iapones in mancipia olim asportabant: vetuit Ludouicus, & sacrum Ecclesiæ fulmen iecit in eos, qui absistere recusabant. Nobiles ob fidem exules fouebat priuatâ liberalitate, sui muneris emolumenta illis præbens, quæ à sigillo, quæque à mulctis veniebant. Alijs egentissimis quibusque cibos è domo sua præberi iubebat quotidie. In consilijs cautus admodùm, peccati vmbram omnem sapienter ac persanctè verebatur; nec decernebat quidquam, quod non aliorum iudicio subiecisset; omnes & Generalem Præpositum potissimùm, non minùs veneratus, quàm si esset vnus ex nobis. In eius domo litaniæ B. V. palàm ab omnibus quotidie recitatæ: *Salue Regina*, Sabbathis ibidem à Clericis, Musicisque cantatum. Signa dabantur, quibus partitè distribuebatur tempus in ea munia quæ in Collegijs more vsuque recepta sunt. Suum orandi studio, suum conscientiæ, quas Clericis explicabat, quæstionibus, tempus dabatur. Fuit denique tanquam ex aurea ætate petitus Iaponensis Ecclesiæ Pater, atque Apostolus per annos 16. quibus illam Ecclesiam gubernauit.

Zelus.

Miseric.

B. V.

Ordo domesticus.

CVR-

CVRBERTVS PRESCOTTUS STEPHANI COADIVT.

Anglus Londuni, 20. Febr. 1647. ætat. 55. Soc. 23.

SVppeditando ex Anglia Seminario Audomarensi iuuentuti dextrè addictus, nobilem ea in re inter plura discrimina operam nauauit non semel captus, & liber. Captus tandem iterùm, ad extremum, cùm Sacerdos non esset ad furcam damnatus non est; sed in carcerem perpetuum Londini conditus; eò quòd è solemni formulâ illud iusiurandum fidelitatis (vt vocant hæretici) præstare nollet, quod integrâ Sedis Apostolicæ ac fidei Catholicæ authoritate Catholicus nemo potest. In carcere in omnes beneficus, eoque charus omnibus fuit, donec annorum plurium, quibus ibi attinebatur, ærumnæ illum sensim attriuêre, ac morte optatâ consumpsêre.

Fides.

Charitas.

XXI. DIE FEBRVARII.

P. MARTINVS GUTTIEREZ.

Hispanus Cardeliaci in Gallicia. 21. Feb. 1573. ætat. 49. Soc. 23.

ANte initam Societatem, inter prima ingenia; in Societate anno 1550. initâ, inter primæ notæ viros vitæ sanctimoniâ excelluit. In B.V. honorem feriâ quartâ, & Sabbato ieiunabat; & Sabbato anno 1573. illi Romam per Gallias eunti B. Virgo prædixit mortem intra octo dies adfuturam, cùm ad B. Virginis ædiculam iret cum socijs. Inde redux vnâ cum comitibus, ab hæreticis captus; percussus, illusus, & in carcere ærumnis confectus est; etiam sacris reliquijs, & sacrâ supellectile ab hæreticis indignè tractatâ, quod dicerent, *Hispanum Regem, & inquisitionem in sectariorum necem semper esse intentos*, idque habuit, quod olim petenti B. Virgo annuerat, vt sine vllo humano solatio moreretur. Adfuit eo mortuo Matrona spectabilis, quæ cadauer nitidè composuit, & videri desijt. S. Teresa, datis ad P. Hispaniæ Assistentem Romam literis affirmauit, sibi illum à Deo in Martyrum choro ostensum. Victoriæ in Cantabria, Sacerdoti (apud quem P. Martinus cum comitibus fuerat diuersatus) sanctimonialis eodem anno dixit 21. Febr. Patrem è tribus vnum, eumque qui Deiparæ fuerat magis studiosus, hoc die in Gallia diem vltimum obijsse. P. Ioannes Fernandius retulit, Martinum serenâ facie sibi conspectum; ab eoque sibi enixè commendatam Dei memoriam. Cùm ab orandi contentione capitis dolore prohiberetur, coram Deiparæ imagine opem illius demissè flagitauit, & summam in orando facilitatem, ac felicitatem impetrauit. In socijs magnoperè contendebat, vt omnibus magnæ erga B.V. religionis studium imprimeret. Conspectâ in triclinio, dum egrederetur, Dei Matris imagine, adeò exarsit, vt in conclaue secedere priùs quàm ad aliorum consortionem iret, ibique suos æstus explicare, componereque debuerit. S. Ioannem, S. Mariam Magdalenam, & Sanctos Beatissimæ Virgini olim familiares, hoc nomine præ alijs colebat. Potens erat dicendo ad concionem: sed cùm de B.V. ageret, supergrediebatur se ipsum, lõgè tunc se augustior. Ipsam verò DEIPARAM adeò familiariter videbat, vt conspectis varijs eius imaginibus facilè discerneret, hanc vel illam, præ aliâ, DEIPARÆ faciem propius

B.V. Ieiunia.

B.V. Mors.

S. Teresia.

B.V. Mors diuinitus indicata.

Præsentia Dei. Disce à mortuo.

B.V.

Imago B.V.

B.V.

P. Suarez.

propiùs referre, magisque similem illi esse. De P. Suarez prædixit; magno illum Ecclesiæ, ac Societati decori, & emolumento futurum: eidemque persuasit, vt de B. V. enucleatè explicaret in scholis, illam omnibus omnium cœlitum choris gratiâ, & gloriâ, longè superiorem esse: id quod adeò cumulatè præstitit Suarez, vt Beatissima Virgo P. Guttierrezio eam ob rem deinde gratias egerit. Sub eiusdem pallio vidit Guttierez vniuersam Societatem collectam, & nostros, velut pullos, sub Dei Matris alis protectos. Eadem illi sub examine de suorum labeculis sollicito cùm præesset, in lance argentea *cor* exile ostendit in duabus sanguinis guttis penè submersum, & trepidum; & hoc aiebat esse ipsius cor. Deinde amplum aliud, quod erat cor Dei, qui nullis mortalium noxis perturbatur. Cùm Placentiæ Rector esset, ac primâ Iulij de B. V. Visitante officium diuinũ recitaret, Beatissima Virgo illum certiorem fecit de Coadiutore quodam ad negotia foras misso à procaci muliercula tentato. Vnde illum statim redire iussit. P. Franciscum Villauouam, suum olim in spiritu Magistrum, diuinitùs didicit, breui post mortem, Cælo esse receptum. A S. Francisco, & alijs cœlitibus familiariter visebatur. Intellexit; omnes, quorum ipse Rector erat, prædestinatos esse ad gloriam. Carolo Nouitio cuidam in culina tacitè cogitanti; Ecquid erit mecum annis futuris? Respondit: id cum illo fore, quod Deo videretur. Nostrum quendam ægrum amplexu persanauit. Cùm æger verni ieiunij concionibus imparem se fore persentisceret, rem omnem in Beatissimæ Virginis manibus deponebat, vt ipsa faceret conciones. Tum mirificè se robustum sentiebat, flectebatque ceruices peccatorum, quas ne celebratissimi quique hactenùs poterant emollire. Mirâ propensione seruiebat ægrotis in Nosocomio; & alijs id persuadebat. Dæmon aliquando Beatissimæ Virginis effigie illi volens illudere, deprehensus ab illo, & victus est. Dissuadebat nuptias fœminæ castitatis voto illigatæ; ideircò quidam illum fœdi sceleris accusauit coram Synodo Salmanticæ anno 1565. Sed fraudem Synodus deprehendit, & Martinus à Synodi Patribus tantis est laudibus cumulatus, quantas aiebant suffecturas vel Sancto alicui in Cœlitum numerum ritè referendo. Eam ille sinistram de se famam ad Beatissimam Virginem retulit æquo mœstior: & ecce adfuit illi Virgo Mater; *& quid est*, inquit, *quod angeris? An nescis Filium meum, & me, in ijs, de quibus accusaris nunquam esse à te offensum? Quid ergo est, quod te affligit?* sic animo tranquillato respirauit.

Sub pallio.
B. V.
Examen.
Cor.
Superiores.
Oratio.
1. Iulij.
S. Francisc.
B. V.
Concio.
Charitas.
B. V.
Castit.
B. V.
Calumnia.

P. CORNELIVS DUYSTIVS.

HOllandiam ingenti labore excoluit, & Delphos potissimùm, natalem sibi locum, operâ in Zelandiam quoque porrectâ; magnos animos gerens in tenui corpore, ac morbis attrito ad exantlandas ærumnas, & quotidiana capitis pericula comprehensus à Prætore aliquando ita priuatim pro se dixit, vt liber dimitteretur. Tum, inquiunt literæ, ex eius ad suos reuertentis vultu splendor cælesti similis emicuit, & hilaritas humanâ maior quæ vultus species cùm ad dies plures perseueraret, stuporem intuentibus, & sanctitatis opinionem de illo iniecit. Aiunt mortuum etiam mirabilium quorundam famâ celebratum.

Hollandus in Hollandia. 21. Febr. 1612.
Zelus fidei.

P. AL-

P. ALPHONSVS RODRIQUEZ.

Hispanus Hispali. 21. Feb. 1616. ætat 90. Soc. 70.

POst moralem Theologiam famâ ingenti perdoctam, & Collegia gubernata tyronum Magister fuit per annos omninò 40. postea Cordubę per 12. annos spiritualibus rebus præfuit, & præclaros illos de exercitio virtutum tractatus scripsit. Biennio extremo sacrificare per vires attritas non poterat, eoque synaxi quotidianâ vtebatur. Heroicæ in illo virtutes, & illæ planè quas scripsit, vt vita eius in libris illis perscripta sit. E cubiculo non nisi meditatè, ac rarò, ac planè charitate, necessitate, obedientiâ coactus prodibat. Vt cum Deo maneret coniunctior sagax erat ad sensus, ab ijs, quæ delectare poterant prouidenter auocandos. Si quid deesset non petebat: ex ijs quæ offerebantur, nihil eligebat, quocunque contentus. Per postremos annos aliquot, fructus non gustabat, ne palato blandiretur. Oblati cibi saporem aquâ diluebat. Conscientiam quotidianâ exomologesi expiabat. Feriâ sextâ etiam senectâ extremâ pedes aliquot sociorum in triclinio osculabatur. Denique totus ab his ad æterna sese traduxerat.

Cubiculi quies.

Mortific.

Confess. Quotid.

P. HERVEVS MALVESIVS.

Gallus Clericus. 21. Feb. 1622. ætat. 62. Soc. 25.

PRæstantis pro religiosa disciplina domi, foris verò pro fide Catholica zeli vir eoque nihil sibi parcebat, vt ad amussim seruaret domi singula, foris autem vt rem Catholicam labore quanto posset maximo promoueret. In castris, alijsque missionibus insignitè strenuus, illas pedes obibat. Amabat, & amabatur cùm Nostros regeret: secularium quoque animos mirificè sibi deuinciens: sed hæreticorum odia in se concitauit ijsdem artibus ob quas à Catholicis amabatur. Cleracum missus, ibi vrbe ab hæreticis dolo captâ, dum Episcopi domesticis peccata confitentibus aures præbet, ab hæreticis agnitus, plumbeo globo in pectore traiectus, ferro in iugulo vulneratus: tum in vertice (vbi eis corona Sacerdotalis odio erat) & alibi, decem facilè vulneribus saucius, IESVM & MARIAM dixit, & vixit. P. Ioannes Tournerius persanctè affirmauit; eius Cleracum abeuntis vultum visum Angelicis quibusdam radijs coruscare. Corpus aliquot à cæde mensibus integrum repertum est quasi recenti sanguine tunc aspersum.

Fides.

Radij in vultu.

P. DOMINICVS GONZALEZ.

Canariensis Mendozę in Chile 21. Feb. 1624. ætat. 39. Soc. 20.

MAgno animi zelo detrectatis cathedris scholasticis, voto se obstrinxit quærendi salutem animarum ope spirituali destitutarum. Tempus illi pretiosum: cuius ne particulam perderet, eos à quibus visebatur iniectis de quatur nouissimorum memoriæ colloquijs, aut accendebat, aut aspellebat. Acriùs & pronum in iram ingenium perpetuâ sui victoriâ ita perdomuit, vt blandus esset planè ac vndequaque dulcissimus. Feriâ sextâ, ac Sabbatho ieiunium, diebus alijs à cœnâ ferè abstinentiam sibi indixerat, vt somnum peruinceret, cui erat obnoxius. Cilicium illi ferè perpetuum adhærebat: verberibus verò asperè se cædebat quotidie.

Zelus.

Pia colloq.

Mortif.

XXII. DIE FEBRVARII.

P. MARTINVS ERTMERVS.

Germanus Græcij 22. Feb. 1612. ætat. 37. Soc. 18.

TAlem hunc fuisse aiunt quales nos optat esse Societas, obedientiâ, charitate, in DEIPARAM studio singulari. Oculis intentiùs in Crucifixum conuersis, moneri se sensit fore, vt propediem moreretur. Ideoque generali confessione expiatus, Confessario & Rectori suæ mortis nũtius fuit breui affuturæ, seque sacro viatico muniuit, cùm tamen vires ac vultus nihil tale nunciarent. Eodem die phrenetide correptus, piè delirauit, semper tamen ad parendum promptus, cùm obedientiæ nomen audiret: quinto demum die in æternam lucem excessit. Addo hîc iucundam, eius erga, DEI Matrem pietatis significationem, è literis Collegij Græcensis. Perpetuo cultu, aiunt illæ, à pueritiâ Dei Matrem veneratus, eam sibi vnam sponsam optauit adolescens, & quâ potuit ratione despondit. Annulum DEI Matris puerum gestantis effigie impressum ipsius Maiores longâ stirpis serie adhibuerant, vt arrham nuptialem despondendis sibi vxoribus, quem ei Mater, vt filiorum maximo natu, boni ominis gratiâ in spem futuram abeunti donarat. Huius annuli pignore suam fidem B. Virgini obstrictam, atque ipsius Virginis tutelam sibi desponsam esse voluit, cùm Sodalis ei consecratus esset in Collegio Crumloniensi.

Crucifixus.

Mors.

B.V.

P. DIDACVS CARVALLIVS.

Lusitanus in Iaponia. 22 Feb. 1614 ætat. 46. Soc. 30.

IN Cocincina primùm, deinde in Iaponia præstrenuè versatus, ingentia itinera & labores tolerauit in perpetuo capitis periculo. Scendaij præerat socijs Euangelium quaquauersum proseminantibus, cùm adfuêre apparitores, qui Christianos vbique inuestigabant, ad supplicium rapiendos. Iam propè ab ipso aberant, cùm è latebra vltrò prodijt, se Christi legem prædicare professus. Multo frigore vexatus ab illis, rogatus demum est, vt exemplo aut verbo alijs Christianis author esset, à Christo ad ritus Iaponicos remigrandi: quam ille insaniam detestatus, ea dixit quæ talis mortis cupidum virum decebant. Vltimo Iaponici anni die (nobis 18. Februar.) defixo in fossa gelidæ aquæ plenâ palo alligatus cum nouem socijs Christianis, ibi sine vlla veste per tres ipsas horas ad pectus vsque mersus, iussus est considere. Quo tempore, nunc sancto absorptus silentio, nunc verbis flagrantibus, præclaro fuit socijs ad constantiam hortamento. Crebra illius, & sociorum erat; vnà clamantium: IESVS MARIA! *Benedictum sit venerabile Sacramentum! Deo sit semper laus & gloria*; alijs circùm interea, vt Christum desereret ipse ac socij, importunâ voce hortantibus, at aure surdâ exceptis, eoque in Didacum, tanquam omnis, vt aiebant, mali authorem, verba multa iactantibus; Didaco interea in sinum gaudente de tam luculentis lucris. Ex aqua educto iterùm authores fuêre, suos vt socios à Christo auerteret, vitæ præmio. Sed ille, potiùs authorem

Fides.

18. Febr. vltimus dies anni.

Constans in fide.

thorem se illis fore dixit ad mortem pro fide per atrocissima omnia obeundam. Tum ignem illis minatus Gubernator, in ærumnosam custodiam omnes trudi, ac inde quadragesimo post die educi iubet. Causa eorum quæ patiebantur, eorum humeris affixâ voce; CHRISTIANI; expressa est: quâ tesserâ notati 22. Febr. educti, palis iterùm in stagno gelido alligati post prandium, istic perstitêre vsque ad noctem ventis niuibusque perfrigidam. Cùm se obrigescere iam sentirent, suauissimè se inuicem consalutabant Pater ac socij, opemque à Matre Virgine vnicè flagitabant, quam à Filio illa Filij militibus impetraret, ad cruciatus & mortem fortiter oppetendam; Didaco animos omnibus suggerente: qui demum & ipse, postremus omnium, ante dimidiam noctem occubuit. Omnium cerpora concisa frustatim, & in profluentem abiecta.

Christiani; titulus mortis.

Frigus.

HENRICVS WERDEN COAD.

Germanus Hildesij. 22. Feb. 1656. ætat. 80. Soc. 47. *Obed.*

FVit Henricus Coadiutorum exemplum propriè ac nitidè ad omnem eius gradus virtutem accommodatum. Si vel nocte mediâ vocaretur, promptus erat, & sine querela hilaris ad officia charitatis. Domi amplam, nec semel, nec leuiter patiendi nactus materiam pacatè obedienterque accepit: foris autem ad quæcunque capitis in hæreticos, militesue subeunda pericula semper promptus, in vrbe hereticâ lignis & lapidibus malè acceptus aliàs verò ab hæreticis ita saucius, vt pro mortuo haberetur, tantũ abest, vt aliquid contra vnquam dixerit, vt etiã statas quotidie preces sibi pro illis indixerit, & fuerit executus. Responsa in illo prompta ingenio religiosè arguto, & nullius auribus acerba prouerbia. Allocutiones habebat, nutantium in disciplina domestica, vel vocatione animis non semel salubres. Totam vitam, sed extremam senectam potissimùm, SS. Eucharistiæ augustè colendæ addixerat. Vnde multa illi coram illa & prolixa, deque genibus fusa oratio. Denique forte illius ad ardua semper pectus, insignis erga omnes Patres ac Scholasticos reuerentia, firmus in Dei conspectu animus, faciebant, vt quantumcumque distentus esset negotijs, quibuscunque nunquam vel vllus de illo vel ille de vllo queri sit auditus; hæreticis quoq; ipsis in illo virtutem non sine veneratione suspicientibus adeò vt domi socijs eximio adiumento, foris verò Societati honori fuerit, semper & gloriæ.

Charitas.

Charitas erga inimicos.

XXIII. DIE FEBRVARII.

LVDOVICVS FRERE-DOVX SCHOLAST.

Burgundus. 23. Feb. 1620. ætat. 24. Soc. 5. *Cast.*

AB omni letali peccato per omnem vitam creditur immunis, & nunquam vllis impuris imaginibus menti se ingerentibus vexatus, vt ipse candidè de se illi cui se regendum dederat dixit, Angelum Custodem singuli pietate, officio, alijsque obsequijs colebat quotidie qui ei in examine Philosohico ad fuisse existimatur. quippe cùm Ludouicus respondendi facilitate morem suum supergressus, postea interrogaretur, vnde illi tam inusitata facilitas, respondit; audisse se ad aurem vocem cuiuspiam, quem tamen videbat nemo, distinctè ad singula responsum suggerentis.

Angelus custos.

Beati Aloysij vt nomen, ita imitationem assumpsit, modestiâ, erga Eucharistiam & B. Virginem religiosè insigni, denique humilitate, quâ veniam impetrauit, vt aliorum calceos nitidè abstergeret: quod cùm faceret illos exosculabatur. Tantâ erga omnes fuit reuerentiâ, vt obseruatus sit (S. Catharinæ Senensis fortassis exemplo) terram eorum pedibus calcatam osculis venerari. B. Aloysij honori, vitam eius breuiter conscripsit, hymnum, officiumque de illo composuit, & quotidie recitauit. Amoris diuini actus corde conceptos in hæc verba sæpiùs explicabat: *Mallem omnibus priuari bonis, & quiduis pœne subire, quàm vel leuissimè Deum offendere. Deus optime Maxime, quidquid tibi placet, mihi placet, quia tibi placet*, IESV, *esto mihi* IESVS. Quo in verbo vt plenariam indulgentiam obtineret, repetito, animam innocentem exhalauit.

Humilitas.

B. Aloys.

Amor Dei.

MELCHIOR HONNIVS COADIVT.

Belga Tornaci. 23. Feb. 1655. ætat. 79. Soc. 49.

DE hoc sic annuæ Gallobelgicæ in annum 1655. Neque in deuexa ætate parcere sibi voluit, vt vel Sabbatina, vel Ecclesiastica ieiunia solueret, vel à gemina quothebdomadis sui flagellatione abstineret, vel extra refectionis consuetæ tempus potu vel modico se recrearet. Obseruatum est, Melchiorem, tametsi omnis desidiæ inimicissimum, adeoque laboribus continuis occupatum, extra prandij ac cœnæ tempora per totos 30. annos constanter in eo perstitisse, vt non solùm die quo S. Synaxi accumbebat, verùm nullo omninò quicquam in potum admitteret, *taceo quæreret*. Exhilaratus ad mortis nuncium ita vixit legum nostrarum ad omnem nutum obseruans, vt ab illis, qui in domo illa Sancta viuenti tam diu, & morienti interfuêre, de illo scribebant; fuisse illum illustre sanè posteris, viuendi & moriendi exemplum.

Mortif.

Temperantia.

P. ANDREAS METSCH.

Germanus Glacij. 23. Feb. 1655.

HVnc nono ætatis anno susceptum Confirmationis Sacramentum à spectris, quibus erat obnoxius, liberauit. Magnæ in illo eloquentiæ dotes, & sagax ad animos præparandos ingenium. Quo factum, vt opinio sit facilè decies millenos, ijsque plures, ab illo ad orthodoxa Sacramenta pertractos; quos inter nouem concionales Ministros, & centum ac nouem apostatas. Vnâ dictione aliquando viginti & vnum, aliàs trecentos octoginta quinque auditores suos ad vitam, à capite pœnitentiæ Sacramento recognoscendam induxit. Sodalitates Marianas octo erexit. Multum ponebat in mutuis precibus amicorum, & habebat conscriptos ferè quadringentos, quibus se quotidianâ & mutuâ orandi necessitudine illigarat. Diuina erga se beneficia in ephemerides redegerat pro rationario grati animi. Religiosus quidam Ecclesiastes eum breuiter laudaturus, illum pronunciauit esse virum incomparabilis charitatis, adeò in omnes partes multifariam ad ad omnium vtilitates sese fundebat. Plura de illo in annuis.

Sacram. Confirmat.

Zelus. Fidei.

Concionat.

B. V.

Oratio.

Beneficia Dei.

XXIV. DIE FEBRVARII.

PETRVS ANTONIVS COADIVT.

Italus Romæ.24.Feb 1556.

HVnc Ioannes Valtrinus è Diario anni 1536. in Collegio Romano hoc die decessisse affirmat. Morti iam propinquum admirabili spectaculo recreauit Deus. Ostendit illi splendentem & gloriosum Patrum & Fratrum in Societate ante illum mortuorum, & iam viuentium in Societate ciuium supernorum coronam, à quibus inuitabatur ad adeundam illam felicitatem beatam, quâ se aiebant suauissimâ misericordiæ diuinæ ope gaudere. Ita illum admirabilibus lætitijs delibutum è vita demigrasse.

Mors

Inuitamur.

IOANNES XIMENVS COADIVT.

Hispanus Cæsaraugustæ.24. Feb 1579.

FElici planè arte laborem assiduum assiduitati orandi coniunxit. S. Catharinæ Senensis epistolas, & vitam Christi per plures annos meditatè legebat, expendebat, digerebat, DEIPARÆ cultu ad eximium virtutis incitamentum vtebatur. Vnde quomodo circa perfectionis studium se haberet, à Superiore rogatus: Ab ea, inquit, nocte, quâ me alloqui dignata est Beatissima Dei Mater, ita bene mihi est in hoc puncto, vt nesciam, quid addi, vel à me desiderari melius aut maius possit. Coram DEIPARÆ imagine supplici, & num benè pergeret flagitanti, diuinitus respondit Virgo: Macte animo, Ximene; age porro, vt agis; perge prosperè per hanc ipsam quam tenes arreptæ obedientiæ cæcæ viam. Hac rectis itineribus, &, regiâ viâ pergis. Aliàs coram DEIPARA item oranti vox velut à Virgine demissa, Ximene, aiebat, recordare animarum Purgatorij. Sed plura de illo dedi ad annum 1579. in eius vita.

Lectio. B.V.

Noctu.

Obedientia.

Purgat.

MATTHIAS SANGA SCHOL.

Iapon. Manilæ.24. Feb. 1615. ætat. 43. Soc. 25.

SCholasticus, at necdum sacris initiatus fuit Matthias, id enim Indis, atque Iaponibus tardiùs conceditur; ne properantia incommodi aliquid afferat, ab inconstantia ingeniorum quæ longo vsu probata non sunt. Per quinq; annos Latinâ literaturâ imbutus, magno ardore operam suam patriæ præstitit, concionibus & catechismis, per ipsos 25. annos, quibus nobiscum versatus est magnâ opinione virtutis; modestiæ potissimùm, obedientiæ, pietatis. Tum in ea quam Daifuus in Iaponia contra Catholicos concitauit tempestate, ipse quoque in exilium deportatus, in Philippinas delatus est. Ibi Manilæ diem clausit extremum, paulò post quàm ærumnosâ multifariam nauigatione istuc fuisset appulsus.

Fidei.

P. FRANCISCVS PAVONVS.

Italus Neapoli.24. Feb. 1637.

EXcerpo pauca è pluribus; quæ de illo Carmelita Orator in eius exequijs dixit palâm, Archiepiscopo approbante. Mater illum vtero gerens dicebat; à se illum audiri vagientem atque loquentem; ceterùm

Paradisus. videri sibi, se paradisum gestare in vtero aiebat plena cælestium gaudiorum. Statim ac natus est contestantur eę, quæ adfuêre, illum in genua supplicem manus in cælum & oculos extulisse ritu orantis, idque per quartam ferè horæ partem. In Societate intellexit diuinitùs; gratius Deo pretium operæ se facturum, si Clerum ad virtutem formaret in Sodalitate, quàm si Indias adiret. Cùm Philosophiam doceret, sexaginta; cùm Poëticam, omnes illius discipuli Religiosum statum sunt amplexi; tantà efficacia illis de æternis loquebatur. Incredibili & reuerentia & fiduciâ erat in diuino Sacrificio; quo semel petendæ alicuius rei gratiâ peracto, existimabat se id, quod peteret obtenturum. Spes salutis suæ in eo ponebat, quòd nihil ageret, nisi quod vellet ac se velle ostenderet obedientiæ voce Deus. Ab obedientia se in cælum inducendum, & excipiendum amanter ab obuio S.P. Ignatio. Fortis in illo corporis & animi patientia, dum æger vreretur, secaretur, & morbis aut verbis variè vexaretur. Regulas Societatis accuratione omni seruabat, eoque illas ipse sibi descripserat. Prædicta ab illo futura, depulsos morbos & dæmones, splendorem quo collucere in B. V. Sodalitate conspectus est, quendam qui illum accusare animo peruerso parabat à Dei Matre commonitũ, & his plura dabit vita ipsa prolixior in annũ 1637.

Oratio. *Colloq. Spir.* *Sacrum.* *Obed.* *Regula.*

XXV. DIE FEBRVARII.

BASILIVS LAZZARI COADIVT.

Basilius Catanæ, anno incerto, 25. Febr. PEr ipsos duodeuiginti annos, quibus Catanę ianitoris munus obiuit, nunquam in silentij legem peccauit. Eo tempore, quo à mensa loquendi facultas conceditur, cum ijs pios sermones conferebat, qui Societatis ineundæ desiderio tenebantur. Ceterùm necessaria tantùm responsa reddebat, nullo præterea verbo adiuncto. Perpetuò cum Deo habitabat mente illi coniunctus. Inde illi Sanctitudinis opinio & nomen domi & foris natum. Aiunt, cum futura quædam ex vero prædixisse; adhibito P. Michaëlis Lætauallij pileo mira patrasse; à pluribus, quibus fides sit merito adhibenda, visum coram SS. Eucharistiæ Sacramento à terra sublimem; in cælo quoque mira quædam spectasse, vt cùm P. Michaëlis Lętauallij morientis animæ obuios vidit Angelos gaudio gestientes, illum ad cælestes delicias deducturos. Extremo in morbo dolores suos ingenti patientiæ robore superauit, & cùm vi dolorum à mente aberret, *Salue Regina* tamen crebriùs repetebat.

Silentium. *Pia colloq.* *Oratio.* *Angeli.* *B. V.*

P. ADRIANVS KNVD DE CRESPVS.

IN Paraquaria strenuè laborauit per annos 23. Conciones elaborabat diligenter ad lucernam Dei, illud identidem ingeminans; maledictus, qui opus Dei facit negligenter. Erga pauperes amanter liberalis, etiam suo incommodo; quippe qui eos Christi fratres vocabat. Experiebatur verò se, quò plus eis daret, affluentiùs abundare. Plenum illi charitatis industrijs ingenium, ad Indos munusculis (Indicis, vt quidam vocant miraculis) & alijs modis alliciendos ad fidem, etiam inter fluminum hominumq; pericula. Iam

Belga in Paraquaria, 25. Feb. 1651. *Charitas.*

Fides. Iam securim in eius caput extulerat Princeps Caciquius: at prohibitus ab alijs, illum seminudum eiecit. Sic Adrianus biduo in fame aberrabat. Festis augustiùs celebrandis eam etiam operam dabat, vt musicam doceret alios, qui alios iterùm, aliosque docerent ea, quę ab ipso didicerant. Cum Indis Sodalibus coronam B.V. in templo quotidie recitabat, DEIPARAM *suam bonam Matrem* vocabat; nec omittebat illam, quoties cubiculo exiret, aut reuerteret, salutare. Nullum Sabbatum sine ieiunio præteribat. Vestes illi pannosæ; cibus cuius saporem, sale vel aquâ corrumpebat. Antequam aliquid aggrederetur, in cęlum oculos præmittebat, opem petens atque consilium. Vires illi dum ægris ministraret fractę, Inde mors magnis pietatis documentis illustris.

B.V.

Oratio.

PHILIPPVS LE FORT COAD.

Gallus Massiliæ 25. Feb. 1655. ætat. 89. Soc. 63. Mortis.

CONtinuam se vbique afflictandi assiduitatem coniunxit cum singulari studio paupertatis: eoque, per ipsos 40. & ampliùs annos lecto abstinuit. Sermones illi de solo Deo; cuius amore se bis deuouerat ad obsequia peste tactorum. Vulgo Sanctus audiebat. Vnde in exequijs tametsi perdiligenter fuerit custoditus, effici tamen haud potuit quin eius rosarium, crepidæ, ac vestis laciniæ diriperentur ad piam venerationem.

Charitas.

XXVI. DIE FEBRVARII.

P. IOANNES LELESZI.

Hungarus Laureti 26. Feb. 1594. ætat. 50.

ANnuæ Lauretanæ illum *virum ad omnia summa natum* vocant, multâ doctrinâ, egregijsque animi dotibus illustrem. Post Rhetoricam, & Philosophiam in Bauaria doctam, Sigismundo Batori Principis Transiluaniæ filio datus est institutor. Pro fide Orthodoxa istic tanta fecit, vt stomachum mouerit hæreticis, atque inuidiam. Quare hæreticæ cuiusdam Iezabelis, fœminæ primariæ, operâ inter cœnam venenum illi porrectum est; cuius vim remediorum efficacitas infregit, non sustulit. Inde nerui contracti, & apoplecticus quidam rigor in membris. Desiderabat Laureti, in sinu Virginis, extremam animam exhalare, lauta amantissimi Principis beneficentiâ illum Viennam, Patauium, Lauretum vsque prosecutâ, & perseueranter ac splendidè suppeditante impensas liberales ad omnem vitæ sic afflictæ vsum per annos aliquot, vsque ad mortem. Insignis erat in Ioanne vis experrecti ingenij, & vigor ac efficacitas ad dicendum. Claudiopoli magnum Catholicorum numerum reliquit; vbi non plures quàm sex repererat. Integerrimæ paupertatis curâ, etiam in tantâ illâ Principis beneficii liberalitate, quà in aula quà in Collegijs luculenter ac religiosè ostendit se esse quatuor vota professum, & paupertatis adstringendæ studiosum. Ad hæc, beneuolentissimæ beneficentiæ, charitatisque artibus, & perpetuâ cum Deo consuetudine insignitè præstans fuit, atque amabilis: donec in gremio Matris amabilis conquieuit Laureti; cùm è Transyluania fuisset ab Acatholicis relegatus, Principe Sigismundo nequiequam inuito. DEIPARA illi fuit dulce exilij leuamentum; & causa fides.

Fides.

B.V.

Fides.

Paupertas.

P. IOAN-

P. IOANNES BAPT. VELATUS.

Italus Mediolani. 16. Febr. 1602.

DE illo sic habent *Pretiosæ occupationes morientium in Societate* (c. 35. n. 2.) *pag.* 281. P. Ioannes Baptista à S. P. Ignatio ad Societatem receptus multæ laudis, at maximè obedientiæ vir, cùm æger ad suprema deuenisset, id propè quiescens frater, nihil dum de periculo suspicatus non aduertit. Vidit hic per quietem P. Ioannem Baptistam Volatum Sacris operari ad aras, ministro spectatissimæ venustatis adolescente candidato. Iam peracta videbatur consecratio, & adoranda hostia à P. Ioanne B. Velato eleuata, & post hanc calix. Tum angelicus ille adolescens Sacri Minister, acceptum candelabro cereum fratri dare est visus, & dicere, vt sine mora exurgeret, & P. Ioanni Baptistę animam iam agenti opportunâ ope adesset. Excitauit ea res fratrem à somno: & ad Patrem accurrit; atque ita ut cælestis ille monitor dixerat, in agone positum reperit. Aduocati mox Patres & Fratres migrantem animam sanctâ comprecatione sunt prosecuti.

Mores.

Sacrum.

Angelus custos.

XXVII. DIE FEBRVARII.

ALEXANDER COELHVS COADIUT.

Lusitanus Vlyssiponæ. 27. Feb. 1580.

HVnc adhuc infantem in fascijs ore gestabat per vicum canis obuius honestæ mulieri: quæ cane abigi iusso, & inuolucro fasciarum euoluto, paruulum istic reperit vix iam spirantem; & pro suo alumno commiseratione ducta illum suscepit ac educauit. Postea ille militiæ nomen haud ignauum dedit; ac celebri illi contra Turcas ad Echinadas victoriæ miles interfuit. Per id tempus vt puellæ pudicitiam, ne quid à militibus turpiter pateretur redimeret, arma sua illis dedit pro pretio: quod illi primum ad meliora rudimentum fuit. Etenim cùm aurum non haberet, quo arma sibi alia compararet, militiam deserere coactus in Lusitaniam redijt; ibique nomen Societati dedit; laudatè in illa versatus, ac tandem Vlyssiponæ in peste publica diligentem nauans operam charitati, in ea gloriosus occubuit.

Canis infantem ore portat.

Prouidentia Dei.

Castitas.

Vocatio.

Charitas.

P. IAYMIVS, SIVE IACOBVS PEREZ.

Hispanus Cæsar augustæ. 27. Febr. 1591.

AVrum omne quod reliquum habebat, in ipso ingressu tyrocinij dedit pauperibus. Vbique splendor quidam, & singulare paupertatis in illo studium emicabat; idque in minimis quoque ac infimis. Eadem humilitatis adipiscendæ, in illo diligentiâ. Sæpè ad culinam itare ad verrendum, Sabbato purgare lucernulas sociorum. Cùm præesset, se infra omnes ducere; cùm subesset, singulis mensibus ad Superiorem deferre descriptum eo mense in hebdomadas diesque singulos vltrò subeundarum corporis afflictationum catalogum; nunquam vllus cubicularem operam admittere. Orandi studio addictus, varia quotidie rosaria pertexebat, Beatissimæ Virginis, nominis Dei, mortis, & alia, sed ad illas potissimùm preces erat vigil, quibus indulgentiarum lucra sunt illigata.

Humilitas.

Mortif.

B. V.

P. ROGE-

P. ROGERIVS FILCOCVS.

Anglus Londini 27. vel 27. Feb. 1601.

IN Belgio Duaci, Vallisoleti in Hispania Seminariorum Anglicanorum alumnus fuit. In Anglia post susceptos egregios pro religione Catholica labores nomen Societati dedit: in quam vt primùm adscriptus est: ab hæreticis captus, in tormentis vltrò se de Societate IESV esse dixit: & Londini ad gloriosum suspendium damnatus, inclytâ Heroum fidei morte occubuit.

Fides.

P. THEODORVS BUSÆVS.

Belga Nouodomi. 27. Feb. 1609. ætat. 67. Soc. 49.

B. Stanislai Kostkę Viennæ Magister. Vir ad spiritualia colloquia miscenda scitè pius, & ad animos penetrandos dexter, zelo fidei suaui ardebat. Vndè centum ex hæreticis ad orthodoxam fidem illius operâ traducti, qui sua nomina in quodam eius libello ipsi descripsêre. Dei Matrem, & SS. Vrsulam & Barbaram pietate coluit planè præcipuâ.

Fides.

P. IOANNES GROSSVS.

Anglus Lincolniç. 27. Febr. 1645. Soc. 35.

VIr patientiâ, & charitate conspicuus. Septem ac viginti annis vixit in Anglia inter mortis vmbram atque imaginem: nec tamen omittebat vllo metu quæ cælestis ille calor illi dictabat in pectore. In carcere per septem menses frigus horridum & alias ærumnas perpessus; postea inde redemptus quidem est, sed viribus tam attritis, vt mense non integro post exacto, posteaquàm diuinum sacrificium celebrasset, viribus defectus corruerit, & inter edita signa varia pietatis expirarit.

Fides.

Ærumnæ.

XXVIII. DIE FEBRVARII.

P. IGNATIVS MARTINIVS.

Lusitanus Conimbricæ 28. Feb. 1598. ætat. 68. Soc. 50.

PAtauij S. Antonij de Padua linguam exosculatus, repentè in alium Ecclesiasten ab eo qui erat, mutatus, deinceps Apostolicum præ florido dicendi genus ingenti audientium fructu sectatus est, in Lusitaniam Româ redux. Arundo (quam manibus gestabat catechesim docens) cum illo id postulante in sepulchrum illata est. Occalluit in cilicijs ac flagellis illi corpus, cùm se per annos viginti diuerberaret quotidie, & Sacrum nunquam sine cilicio celebraret. Conimbricæ notatum est, illum per horas 5. singulis noctibus, genibus flexis fuisse meditatum. Primâ Ianuarij eo anno quo obijt palàm pro concione dixit, optare se reliquam vitam omnem flexis genibus gratias DEO agendo ducere, quòd in Societate vixisset. Catechesi tradendæ totos 17. annos transcripsit; aiebatque se illic expiasse suos in concionando commissos errores in florida seu putida vanitate. In Catechesi roganti Ignatio, vt *Aue* MARIA quispiam recitaret, cum omnes pudor & humanus respectus mutos reddidisset, puer semestris vinculum linguæ rupit, & *Aue* MARIA vltrò recitauit. Fassus est, se â teneris B. V. fuisse impensè addictum. Vbicumq; esset quærebat aliquam B. V. imaginem, quam

Lingua. Concio.

Mortif.

Oratio.

Vocatio.

Aue MARIA.

Respectus humanus.

B. V.

honoraret. Annuæ Lusiæ anni 1614. aiunt biennis paruuli oculis admotum ab Emmanuele la Cerda pueri patre viro nobili Ignatij Martinij chirograpraphum, illius oculis quiddam beneficij contulisse.

ANDREAS SAITO COAD.

Iapon Manilæ. 28. Feb. 1615. ætat. 15. Soc. 20.

PErpetuâ sui contemptione, fidei zelo, paupertate insigni, præclaro suis ciuibus exemplo, multis etiam saluti, fuit; quippe qui non paucos ad Christum dictis factisque loquentibus adduxerit: quem quia deserere nolebat, iussus est in exilium nauigare: vbi ærumnis maris fractus, in Philippinis tandem felix exul, exilium cum beata, vt spes est, patriâ commutauit.

Fides.

P. IOANNES BONNET.

Gallus in Coll. Pictauiensi 28. Febr. 1654. *Sacrum.*

IN alijs omnibus communem viuendi rationem sectatus, in hoc vno ab alijs discedebat, quòd horam vnam diuino Sacrificio impendens Oleronæ clandestinos hæreticorum dolos diuinitùs intellexisse putabatur. Diuinę Scripturæ tam peritus, vt quemcunque locum adferres, illum ille citra moram enodatè explicaret. Mortui P. Ioannis capilli genu cuiusdam fœdè ac periculosè tumidum curauêre, chirurgo id luculenter ac alijs qui adfuere testatis.

Fides.

XXXI. DIE FEBRVARII.

P. IOANNES DE VIANA.

Hispanus in Paraquaria 29. Feb. 1624. ætat. 59. Soc. 40. *Mortif.*

CVm lacrymis deprecatus Rectoris onus, illud singulari humilitatis exemplo sustinuit, humanitatis plenus & secreti amans. Per plures annos vestes ad somnum non exuit. Magnâ Indos industriâ & labore inuestigans, mirè fouit: eosdemque moriens impensè socijs commendauit. Hydrope, alijsque doloribus diu lecto affixus, maiores dolores petebat à Deo. SS. Ignatij, Xauerij, Caroli ope inuocatâ per iter è ponte in rupes vnà cum mulo præceps incolumis & illæsus euasit.

Patientia.

S. P. Ignat. &c.

P. HENRICVS HOLLANDVS.

Anglus Leodij 29. Febr. 1656. ætat 80. Soc. 49.

P. Thomæ Hollandi in fidei odium cæsi felix auunculus. In Anglia illę ferè domus alijs in virtute præstabant quas Henricus excoluit. Vincula & carceres per annos plures expertus, ab amicis in libertatem assertus, ob ærumnas illas omnem audiendi facultatem amisit; adeoque annos extremos in otio sancto & patientia egit, sibi, ac æternitati vacans.

Fides.

MENSIS

MENSIS MARTIVS

PRIMO DIE

GASPAR FONSECA NOVITIVS.

Lusitanus Eboræ 1. Mart. 1561.

HIc in teneriori etiamnum ætate (quod narrat Sachinus) idéque non multorum mensium Tyro robustissimæ virtutis exemplum dedit: obstupescentibus medicis & chirurgis cùm fœdum apostema in eius latere sæpiùs ferro aperuêre, vnde in corpore humano patientia, & animi excelsitas tanta. In doloribus acerbissimis vulnera dumtaxat recordabatur, ac loquebatur Christi. Nullum vnquam præter hoc solatium, auxilium, remedium postulauit. Interrogantibus quemadmodum haberet, perpetua responsi formula erat: *Benè, Laus Deo.* Fastidio cibi cùm laboraret, ideoque Patrum quidam vbi dapes afferrentur, se velle interesse dixisset, vt animum faceret, ac solaretur. Gaspar accersiri hominem rogabat, vt adactus ab eo stomachi contumaciam vincere, occasionē tolerantię durioris haberet. Quodsi quando obedientiæ fieret mentio, tam auidè quicquid offerretur, quamuis naturâ grauissimè auersante, hauriebat, vt ingenti fame, & gustu videretur illectus: obedientiâ nimirum, quasi cibo è Christi Domini mensa delato, quod condimenta caduca non poterant, dulcem elaborante, si non corporis, at animi palato, saporem. Postremò de vita desperatum esse cùm audijt, ita exiluit, vt reuiuiscere spe mortis vicinæ sit visus.

Patientia.

P. GERARDVS HERO.

IN singulas Societatis leges singulari reuerentiâ ferebatur, & particulatim hanc & illam ita obseruabat, ita vndecunque integram volebat tanquam diuinum de illa omni accuratione decretum accepisset è Cœlo. Hoc de se moriens dixit: hoc socijs quos sibi superstites relinquebat, enixè commendauit. Vixit verò hac industriâ tam attentè, vt dictus fuerit *omnis perfectionis viuum quoddam exemplar.* Pro pretiosâ morbi extremi occupatione, ac velut peculio sibi parando idoneas in morbi, ac mortis tempus Patrum sententias, velut apis argumentosa, colligebat, prouidenter se armis instruens contra insidias inimici vitæ calcaneum obseruantis.

Hollandus Monach j. 1601. 1. Mar. Soc. initæ. anno 40.

Regula.

Mors.

P. NICOLAVS AMARI.

HVnc nobilem in mundi castris, nec sine militaris gloriæ documentis militem, P. Ottelli celebris in Sicilia Ecclesiastæ voce, Deus ad Societatem acciuit, à P. Iacobo Laynez Generali Tridenti aggregatum. Per 6. annos Coadiutoris officio functus, postea Sacris initiatus, orandi, & animarum studio insignitè excelluit.

Siculus Panormi. 1. Mart. 1601. ætat. 64.

Concio.

Humilitas.

Laborabat vt fœminam à dæmonis consortione ad frugem reduceret. Eapropter illa, authore dæmone, quibusdam vt in P. Nicolai caput conspirarent persuasit. Sed illi necquicquam id moliti, fassi sunt sibi brachia, relanguisse non semel cùm illi manus vellent inferre. Vnde fœmina resipuit. P. Nicolaus autem aliquot ante mortem mensibus quasi præsagitione illam antecapiens, admirabili silentio, ac animi collectione se ad mortem composuit, ore omnium ingentis virtutis nomine celebratus.

Castitas.

Silentium.

PETRVS BASTVS COADIVT.

Lusitanus Cocini. 1. Mart. 1645. ætat. 75. Soc. 57.

HVic ante Societatem initam ad visitandum quoddam DEI Matris templum peregrinabundo, & fesso, ac esurienti, ab illa prandium datum scribunt, vesperi verò cœnam: & locum simul ostensum in quo securus posset quiescere. Aliàs cùm *Aue* MARIA, recitaret contra dæmones à quibus terrebatur, fertur DEIPARA illum intra brachia sua susceptũ defendisse. Aliàs eandem vidit, quę ab illo implorata, exercitum & armatis viris, equis, elephantibus constantem, & ferreis ac igneis tridentibus formidãdum fugauit: & sæpiùs per tenebras eunti viã lumine illustrauit. Ex equo aliquando deiectum in spinas, ab eadem amanter sublatum, & ad portam paternæ domus collocatum: Vlyssiponæ nuncupato *ad B. Virginem de Victoria* castitatis voto, ab illa ter defensum contra insidiosas fœminas, & procaces: noctu verò visitatum ab eadem, visum sibi esse in sede nobili, coronâ candidâ coronari. E mari quoque ab illa cum paruulo ei visa liberatum, cùm tunc miles naufragium fuisset passus. In tyrocinio visus sibi est ab Angelo ad DEI solium deportari; atque ibi Deo à DEIPARA commendari à qua cùm in sacro aliquando peteret in flore suo virgineo integer conseruari, vidisse fertur, ex hostia in diuino Sacrificio eleuata candidum lilium erumpere quod se velut in eũ velle porrigere videbatur. Cũ alijs tyronibus iter agenti matrona illustris, & virętate cõspicuus, ac puer venustus cœnã dicuntur præbuisse, qui rogati ecqui essent, dixerint: *Nos fundauimus Societatem*; & videri simul desierint. Fama etiàm est, illum ægrum à DEIPARA Virgine paruulum in sinu habente lactatum; ac monstratis illi festorum suorum nunc in Eucharistia; nunc aliàs mysterijs, crebriùs recreatum; virtutibus quoque DEI Matris ei ostensis in symbolo turris auro & pretiosis lapidibus collucentis. Temporediuini sacrificij, tum adhuc puer, manantibus vbertim lachrymis perfluebat ad cælestes concentus tempore sacri canonis exauditos. Ferunt etiam Bragam tendenti, ac in biuio hęrenti Angelũ adfuisse, ac rectum iter commonstrasse: ab eodem Angelo inter seruiendum ad mensam adiutum; noctu excitatum, monitumque vt omissum obliuione seu lassitudine, die illo rosarium DEIPARÆ recitaret; animas enim in Purgatorio consuetam ab illo eleëmosynam expectare. Fuit cùm à Deo petenti ecquod precum genus esset illi gratissimum, eum docuit ad maiora grana rosarij symbolum Apostolorum, ad minora verò *Gloria Patri, & Filio*, &c. recitaret. Pergratum id DEO fore obsequium. Sub noctis medium, è lectulo surgebat, & in choro templi pernoctabat in oratione DEI, quicquid dæmones contra fremerent, vt eum variis terriculamentis auerterent. Noctu oranti ostendi visa est aliquando

B.V. Tentat.

Castit.

Angelus. Lilium. Euchar.

B.V.

Morbus.

Virtutes. Turris.

Iter.

Angelus.

Purgat.

Oratio.

do ſcala in cælum vſque porrecta à Sanctiſſimo Sacramento, per quam Angeli pretioſo cultu amicti alij aſcēdebant, alij deſcendebant. Chriſtum quoque dicitur conſpexiſſe in altari; cum irâ commotus patientiam ſupplex expoſceret; veſte purpureâ, coronâ ſpineâ, fune de collo pendente, arundineque in manu miſerandum, & dicentem: Dei filium hæc paſſum, vt & ipſe tanto exemplo ab hominibus aliquid ferre aduerſi condiſceret. Similiter ex Euchariſtico tabernaculo radium in pectus prorumpentem vidit, qui (id quod impensè tunc petebat Petrus) omnem acerbiſſimorum verborum contra illum olim dictorum, & adhuc in mente illi hærentium memoriam obliterauit penitus, & abſterſit. inter orandum, aiunt alias paradiſum terreſtrem, aliàs cæli gloriam inſtar Apocalypticæ illius Hieruſalem pretioſam vidiſſe; ſed & infernum ſpectaſſe oſtenſum ab Angelo in hiante abyſſo ignea flumina & ſulphur, ac dæmones commonſtrante. Sæpè illi glorioſum Virginum S. Vrſulæ exercitum, ſæpè alios ex alijs in cælo Sanctos, nonnullos etiam de ijs oſtenſos qui de Societate iam DEO fruuntur; & aliquando S. Xauerium coram Virgine Matre ſupplicem pro Malaca. Quoſdam de perdito conſcientiæ ſtatu admonuiſſe, & ad confeſſionem adduxiſſe. Morientis P. Alberti Laertij animam cælo recipi ſpectaſſe, DEIPARA illi preſente, ac efluſâ obuiam è cælo triumphante Societate IESV. Paria ferè his aliàs quoque in aliorum quorundam morte diuinitùs ei monſtrata fuiſſe. Et extremis annis die S. P. Ignatij vidiſſe in cælo illos qui de Societate illuc felici morte migrarant: ad quos tandem ipſe quoque, vt magna ſpes eſt, acceſſit moriens, magno planè ſui deſiderio poſt ſe relicto, cum famâ virtutis non vulgaris domi ac foris.

Euchariſt. Scala. *Oratio.* *S. Vrſula.* *Societas. S. Xauer.* *Mors.* *B.V.* *S.P. Ignat.*

P. IACOBVS ANTONIVS BASILE.

INnocens illi pueritia, & adeò luculenta pudicitiæ inter æquales opinio, vt illo aduentante obticerent ij qui fortè licentiùs de ijs aliquid dicebant quæ caſtis auribus placere non poſſunt. Eius Mater Societatem ingreſſi Neapoli, & ſtudentis ſui Iacobi Antonij videndi deſiderio tenebatur. At ille, miſſo illi Barium crucifixi Chriſti ſimulacro, monuit vt illum ſui loco aſpiceret, quoties Iacobum Antonium videre optaret. Mexicum anno 1642. exeunte appulſus, poſt Mexicanum Archiepiſcopatum felici eloquentiâ, induſtriâ, ſudoribus irrigatum, ac excultum, P. Cornelio Beudin nuper occiſo in Apoſtolici muneris laboribus ſucceſſit, ac omnes illius officij partes abundè impleuit. Verùm ab Ethnicis arctam legis Chriſtianæ ſemitam exoſis, & libertatem quærentibus, eo ipſo tempore quo Chriſtianos pœnitentiæ Sacramento expiabat, obtruncatus, & è crucis brachio in furcæ vſus conuerſo ſuſpenſus eſt, licèt tum iam mortuus; Hiſpanis quoque ac Indis Chriſtianis vnà deletis. Interlitandum eo ipſo quo cæſus eſt die, ſublata in altum ab eo pro more diuina hoſtia, viſa eſt palam cruento circulo circumdari; & ſuper ſacrificalem mappulam depoſita, illam etiam ſanguine cruentauit. Ad hæc, plures Indi id à ſe oculis ipſis conſpectum affirmauêre, quòd è pectore, ſeu ore, morientis P. Baſilij pulcherrimus infans, comitibus duobus alijs alatis paruulis, in cælum ferri ſit viſus, poſtea in alto ex oculis euaneſcens.

Italus apud Papigochos. Martio. 652. ætat. 41. Soc. 22. *Caſtis.* *Crucif.* *Fidei.* *Sacrum.* *Euchar.* *Mors.* *Angeli.*

II. DIE MARTII.

P. IOANNES PLA.

Hispanus Barcinone. 2. Mar. 1579. ætat. 30.

INgenium illi sublime sed religiosè humile, ac ad omnem superiorum nutum accommodatum. Erga S. P. Ignatium mirum in modum fuit propensus, id quod factis ostendebat, cùm scriptarum ab illo legum nullum apicem voluit præterire, quin illum omni diligentiâ exequeretur. Inde illi morienti adfuit S. P. Ignatius, eumque cælesti solatio recreauit, acerbâ, sed dulci morte breui post extinctum.

S. P. Ignat.

Mort.

P. AVGVSTINVS IVSTINIANVS.

Italus Neapoli 1590. ætat. 40.

PAuli Iustiniani Genuensis Reipublicæ Ducis filius, vir singularis, & exquisitæ ad leges nostras accuratè obseruandas constantiæ. Ingenium in illo, & vis memoriæ admiratione multorum laudata est. Cum Philosophiam, & Theologiam doceret Mediolani, Patauij, Romæ, non nisi è memoria dictabat. S. Augustinum in locos communes digesserat ad Methodum S. Thomæ, videbaturque memoriâ cõdidisse, cùm vbi res postulabat verba Augustini ipse è memoria, velut è libro referret, atque expenderet. At longè plus in illo laudis habuit par eius memoriæ, ingenio, doctrinæque omni, ea quam dixi accuratio disciplinæ, tenera semper, attenta, & solida.

Memoria.

Memoria.

Regula.

P. ANTONIVS ARIAS.

Hispanus Vilnæ. 1. Mar. 1591.

CVm anno 1566. de Societate opinionem illam haberet, quòd nostri essent homines tetrici, & semper absorpti; vno confessarij sui de Philosophicis quæstionibus (quibus tunc studebat impensè Antonius) colloquio, & nostris in Complutensi horto modestè hilareque inambulare conspectis, eâ occasione animum ad Societatem adiecit, spirituali cuiusdam condiscipuli sui è Societate conuersatione ad cælestia erectus. Vilnæ postea Theologiæ docendæ intentum occupauit mors, at apparatu tanto præmisso, quantum in nemine mortalium à se conspectum dicebat Rector, & Patres. Semel iterùm, ac tertio institit æger apud P. Rectorem vt in Triclinio culpâ, vt aiunt dictâ accusaretur, quòd circa quiddam medici iudicio suum non accommodasset in animo, tametsi verbis obedientiam illi, & reuerentiam præstitisset; idque tertiâ ante mortem horâ iterùm repetijt num in triclinio peractum esset, vti diebus præteritis flagitarat. Inuisebatur à paruulis è Congregatione B. Virginis; illos Antonius præclarè ad cælestia cohortatus, rogauit, vt altâ voce sui causâ vnà omnes Litanias B. V. Lauretanæ recitarent. Totâ ferè die in ore illi velut canenti erant illa verba: *Cantabo Domino in vita mea: psallam Deo meo quamdiu fuero, quamdiu fuero. Super flumina Babylonis, &c. Quàm dilecta tabernacula tua! O Israel quàm magna est domus Dei, & ingens locus habitationis eius! Millia millium ministrabant ei, & decies centena millia assistebant*

Vocatio.

Conf.

Mort.

Mort.

Humilitas.

Obed.

B. V.

Iaculat.

flebant ei. Non se capiebat præ lætitiâ, quòd se in medio videret tot adstantium sociorum. Miscebat tamen hanc lætitiam eâ pœnitentiâ quâ dicebat illud Augustini, nemini, nemini, etiam sancto, discedendum esse sine pœnitentia ex hac vita. Iterùm ad lætitiam hortatus socios, Bonum, aiebat Dominum habemus: ad bonum hospitium imus: celebrabimus Pascha in cœlo. Paratum cor meum Deus, paratum ad manendum, paratum ad discedendum. Fiat voluntas tua. Frequenter absolui volebat à verbis otiosis, & omnibus peccatis, fontem illum gratiæ esse dicens. Sacrum pro se mortuo celebrari petebat in altari priuilegiato. Frequenter solus relinqui petebat, & se ad contritionem excitare conabatur, psalmo *Miserere* & *De profũdis* meditatè pronunciato, voce, suspirijs, magno sensu. Interquiescebat interdum: & mox flagrantiùs erumpebat, singula verba expendens, ac versans. Effusum in lacrymas P. Rectorem solabatur. Extremam vnctionem, & preces agonis extremi petijt vt fierent, dum sibi esset probè præsens: Respondebat ad singula sensu admirabili pietatis. Morti iam proximus in omnium silentio repentè cantauit. *Christus factus est obediens vsque ad mortem, mortem autem Crucis. Domine, Miserere.* Medico, ac Rectore dicentibus, nullum iam superesse remedium, nisi misericordiam Dei, respondit lætus manibus eleuatis, optimum sanè remedium Misericordia Dei, quoniam melior est misericordia tua, Domine, super vitas, labia mea laudabunt te. Extremâ nocte aquâ lustrali copiosè se aspersit, & velut lauit faciem, cùm diceret: Quid habent quod hic agant istæ belluæ?

Cons.

P. EDVARDVS A COSTA.

IN hoc suo Fũdatore Vlyssiponenses socij laudant potissimùm liberalitatem, promptum DEO totis viribus seruiendi studium, & insignem quandam verecundiam. Dabo ipsorum verba ex annuis: P. Eduardus à Costa in primaria nobilitate natus, magnisque ditatus reditibus cœlibem vitam ad quadragesimum vitæ annum magnâ laude egerat; inde Societatem ingreditur, & quoniam ætate grandior effœtis viribus nequibat quibus volebat copijs Deum demereri, ijs statuit quibus posset. Quare in Collegij fundationem fortunas omnes corrasit fortunatissimus vel maximè hoc nomine, quòd fundatoris encomio viuus, & mortuus breui interuallo potitus est. Cùm enim de loco ac sede Collegij consultaretur sedem ipse mutauit, & egregios viri conatus inexorata illa necessitas intercepit, posthumamque fœturam Societati reliquit; posteris documentum insigne pietatis. Memorant in summa illa facultatum licentia vsque adeò alienos oculos præcauisse, vt etiam famulorum conspectu in corporis adminiculatione sit verecundatus. Inde morti accinctus ingeniosus pudoris Athleta sacro oleo perungendus vnum enixè petijt, tum se prolixiori gaudio delibutum fore, si sacra ea litura, inuiso corpusculo nullo pudoris dispendio, admoueretur, ita mortem placidissimo somno similem eluctatus est.

Lusitanus Vlyssipone. 2. Mart. 1613. ætat 40. Soc 7.

Fundator. Coll.

Verecundia.

III. DIE

III. DIE MARTII.

P. SYLVESTER LANDINVS.

5. Mart. Italus in Corsica. 1554.

Vocatio.

AS. P. Ignatio quia in morbo stomachosior, coque non optimi exempli fuerat; ad patriam redire iussus est, vbi conualuit: ac tametsi à Societate planè demissus non est, ambiguus tamen relictus est. Hic stimulus fuit ad ingens studium animarum, & excelsa decora. Lucæ argentum illi post terga iactatum: non recepit. Fulginij, Mutinæ, & quacunque ibat per Italiam, operarij admirabilis munus impleuit verbo, & exemplo magno. Addiderunt flagrantiam Ignatij literæ, quibus certior fiebat, se in Societate retineri. Præstans illi, solersque ad salubres industrias inueniendas, perpoliendosque mortales ingenium, quotidiana ieiunia, insomnes noctes ductæ; tritici, & vini loco, panicum, & aqua illi cibus, & potus. In Corsica insula demum ea egit, quæ Apostolicam animarum quærendarum artem decent. Magnæ de illo dictæ, ac scriptę laudes à varijs. Aegidius Episcopus Mutinensis è S. Dominici familia ad Ignatium sic de illo: Quæ Deus per eum efficit, maiora sunt; quàm cuiusquam assequi possit cogitatio. Aliquando nullo apparatu præmisso iussus in suggestum ascendere, dixit motu tanto, vt audiretur lacrymantium strepitus, & à concione non pauci statim confessarij pedibus aduoluerentur. Quidam retulêre illum in extases abreptum, Belgoderensis pagi interitum, & multa alia ex vero prædixisse. Conspectum denique cælesti quoque luce perfusum diuinitus, & circumfusum; atque ad summa semper omnia, & ipsum contendisse, & eos duxisse quorum animos gubernabat.

Mortif.

Siccus in pluuia.

Oratio.

P. IOANNES BAPT. ELIANUS.

Hebræus Aegyptius Romæ. 3. Mar. 1589.

Modestia.

HVnc P. Andreæ Frusij docta, & modesta virtus Venetijs anno 1551. Christo lucrifecit cùm in Frusio sibi videre Angelum videretur. Domi nostræ receptus hospes, viso è nostris quodam ad pedes hospitis abluendos accincto, stupuit hæc Iudæo sibi tantâ demissione, & caritate præstari. Columba candida quæ in Collegium aduolabat, fortè in puteum ceciderat: id quoque pro se interpretatus baptismo lustratus est, & auditis Indicis epistolis quæ in triclinio legebantur, ad Societatem admitti petijt, impetrauitque Ignatio annuente, tametsi experimento docta postea gentem illam arcendam iudicarit Societas. Magna illi nationum linguarumque gnaritas, & ad virtutem ardor. Idcircò cum Christophoro Rodericio Memphim missus est à Pio IV. Pontifice. Ibi à matre Hebræa, Iudæisque alijs multis insidijs appetitus, multa terrâ, mariqne perpessus, naufragio superstes fuit. Ad Maronitas quoque Pontificis iussu non semel profectus, rem arduam dextrè, ac è re animarum gessit. Demùm in Collegio Romano magno exemplo ingens pauperum fulcrum fuit; vbi morienti hoc inter plura datum est elogium: multarum repertor artium quibus seu peccantes arcerentur illecebra, seu pauperes inopiâ subleuarentur.

Fides.

P. Ro-

P. ROBERTVS SOUTHVELLVS.

Anglus Londini. 3. Mart. 1595

Vocatio.

Oratio.

Patientia.

Fides.

Oratio.

SOcietatem idcircò desiderabat, vt in ea tres, vt ipse aiebat, Virginis, Doctoris, Martyris laureolas consequeretur; eapropter desiderio magno Indias quoque complexus: Candidè aliquando affirmauit, nihil se à Deo votis irritis petijsse. In Anglia per sex annos in Euangelij laboribus, per tres alios in carceris ærumnis vixit, vtrimque Apostolus; & calamo, comitate, linguâ, virtute amabilis. Obstupuere hæretici eius in diris tormentis tam forte silentium, cùm tentus fuisset, quia Sacerdos Catholicus. Plus quàm decimò equuleum sustinuit, serenus tamen semper ac sibi constans. Vnde à custodiæ Præfecto Sancti nomen tulit. Solemne illi fuit dicere: *Deus meus, & omnia! Deus se tibi: tu te Deo.* Particularis examinis nunquam obliuiscebatur, punctis acu notatis; & alijs quoque arte illud exequendi scitè instructis. Mortis acceptâ sententiâ, cùm suam pro illo iuuando operam offerrent concionales ministri hæretici, detrectauit; & lætus ad mortem raptatus est, cùm Christum allocutus diceret se honore tanto esse indignum. Iam moriturum, interpellabat adhuc hæreticus clamator, seu minister; at Robertus nullo eum alio verbo dignatus est, quàm se *Catholicum moriturum.* Posteaquam suspensus, deiectus, & carnificatus est, aiunt illius cor subsultare visum inter manus carnificis, è pectore iam euulsum. Quàm dira tormenta sit perpessus, vel ex eo conijci potest, quòd, ob inhumanam illam sæuitiam, Toplifus quæstionibus tormentisque illis præfectus, in custodiam sit coniectus.

Examen partic.

Fides.

Cor.

IV. DIE MARTII.

P. EMMANVEL MIONA.

Lusitanus Romæ. 4. Mart. 1567.

Oratio.

Vita sanc.

SP. Ignatio Compluti literis operam nauanti à sacris cõfessionibus fuerat Miona, eundemque iuuabat Parisijs cùm socios ad illum pellicerer, donec tandem commendatis sibi per epistolam ab Ignatio exercitijs diligenter vsus, ipse quoque ad Societatem accessit. Tres quatuorue tantùm noctis horas dabat somno, licèt iam ætate extremâ, reliquum diuino Sacerdotum officio, & DEIPARÆ cultui destinabat. Alijs à somno surgentibus ad Templum concedebat, ibique altaria singula circumuisens prolixè orabat ad singula; tum in odeum se conferebat, ibi diu in silentio mentali orationi vacans. Deinde Sacramento pœnitentiæ quotidie expiatus diuino sacrificio priuatim operabatur per horas duas; postea tamen vnâ cõtentus. Inde ex Odæo sacrificijs omnibus aderat vsq; dum ad posteriorẽ mensam ære campano euocatus iret more suo ad parce prandendum. Post prandium se ad cubiculum recipiens, inambulabat, diuini officij partẽ reliquam, ac mox DEIPARÆ officium executus. Quo in cultu Virginis die toto reliquo multus fuit. Eximiæ, inquit Sachinus, erga clementissimam Cæli Reginam pietatis fructum cùm alias tum egregium extremo percepit tempore. Aliquot ante migrationem diebus cùm in eius cubiculo causa nul-

B. V.

la odoris, neque ab morbo, neque ab senectute hominis, neque à ministrorum cura esset, adeò tamen ex ipsomet decumbente suauis afflatus odor dicitur vt vehementer qui aderant mirarentur. Relictam ab Virgine ferebant eam suauitatem, quæ clientem suum benignè inuisisset. Idem cùm agens animam oculos in Cælum præter solitum intendisset, quærenti quid hoc sibi vellet, respondit; se DEIPARAM intueri.

P. HIERONYMVS OTTELLVS.

Italus Messanę 4. Mar.

IOannis Polanci, & Andreæ Frusij Patauij studentium virtute permotus ad Societatem accessit, ab Ignatio anno 1541. admissus, & in Siciliam Româ missus; vbi elogium illud impleuit, *Domi agnus, in pulpito Leo.* Ecclesiastæ munus, non corporis quæ in illo nulla erat, maiestate, nec elegantiæ fucatæ vanitate impleuit, voce fractâ, sed vi dicendi robustâ, & solidâ, vt sæpè de pulpito reducem exceperit vox flentium, suspirantium, atque dicentium: *nunquam sic locutus est homo*: cùm tamen in illo nullæ humanæ dotes elucerent. Florentiæ quoque Romæ, & Messanæ in Sicilia ita dixit, vt cordium Dominus videretur. Vnde illi *Domini* nomen adhæsit. Quantocunque inter concionandum sæpè labore fessus, & à superioribus rogatus, nunquam socij operam admisit à quo in cubiculo iuuaretur: quin se ministro sæpiùs offerebat ad culinæ officia, & quicquid ex vsu est. Familiare illi aquam, & ligna pro culina humeris baiulare, ac ad infima quæque sese demittere; moneri libenter, orare assiduè, atque vt plus otij ad id haberet, dimidiam noctis partem orandi studio dare: hæ illi erant artes ad virtutem seriam animum erudiendi. Etiam diuina illum pati firma fuit opinio. Messanæ tyrocinij partem, quam dæmones infestam habebant, adijt & dixit: quid vobis hic negotij est fœdæ bestiæ, facessite, pessimi Spiritus. Abiêre, neque istic tumultuatum quicquam deinceps est. Nec tamen immunis fuit ipse à plagis quibus illum dæmones pessimê accepêre. Romæ iuxta, & in Sicilia Sanctimoniæ famam, & nomen vulgo habuit.

Concionat. *Humilitas.* *Oratio.* *Dæmones.*

P. BENEDICTVS HERBESTVS.

Roxolanus Iarostauiæ. 4. Mar. 1599. Soc. 22.

EPosnaniensi eoque magnæ authoritatis Canonico, & Concionatore, Societatis IESV Tyro factus Romæ anno 1571. Elisabetham Radriuiliam Principem fœminam Caluinianam primùm, deinde Arianam, deinque Hebræam, ac sciolam, fidei Orthodoxæ adiunxit; Missionum vbique per Poloniam exercendarum Magister, & exemplar ac plurimarum de hæreticis palmarum vir, passimque dictus Apostolus. Vt orationi vacaret prolixiùs, duabus ante alios horis è lectulo surgebat. Aeger, post diuina Sacramenta percepta, orandi otium petiuit, eòque solus sibi relictus est, cùm valetudinarij curatorem rogasset, vt non nisi post horæ interuallum ad se reuerteret. Reuersus ille P. Benedictum in medio conclauis flexis genibus inclinatum, & mortuum reperit, libro penes iacente ex quo orauerat.

Oratio. *Hora.* *Mort.*

P. IOAN-

P. IOANNES BONIFACIVS.

Hispanus Vill. gartiæ. 4. Mar. 1606

CVm altiora posset, erudiendis pueris ipsos quinquaginta annos mirabili accuratione, ac pietate impendit; multis ex eius disciplina ad religiosam disciplinam profectis. Iam per 25. annos Grammaticam docuerat, cùm eius germanus è Dominicana familia Prouincialis Concionator, Doctor, Ioannem inuisens, obstupuit quòd illum non è Theologico subsellio docentem repererit, dixitque: aliud se à suo fratre expectasse, in quo ætas, ingenium, doctrina eximia sic abiecta, signa essent vel offensæ ab illo Societatis, vel illatæ illi à Societate iniuriæ. Respondit Ioannes sibi à Societate, & sacra, & literaria subsellia oblata altiora, sed præhumili Grammaticæ puluere omnia se detrectasse, maioris comparandæ virtutis ergo. Tum in Conclaui Catalogum illi ostendit eorum qui è sua disciplina in lucem prodierant Episcopi, alijsque infulis clari, & viri ad Rempublicam gubernandam perfecti. Scripsit Historiam Virginalem, vbi quis erga DEIPARAM fuerit elucet. Supremam senectæ suæ, nunquam otiosæ palæstram impetrauit Villagartiensem Probationis domum, nihil de consuetis corporis afflictionibus, nihil de alijs tyronum exercitationibus remittens, vsque ad mortem humillimus diuinæ Virginis Matris cliens.

Humilitas.

B.V.

B. V.

P. VINCENTIVS MAGGIVS.

MAgnæ humilitatis, & conscientiarum tractandarum peritiæ, ac suauitatis vir erat Vincentius; eoque miris, & raris modis summorum quorumuis animos occupabat, vt ad confessiones illorum accipiendas accerseretur, quicquid se literaturæ altioris rudem, & coadiutorem spiritualem non verò professum esse, nec deesse Patres doctrinâ, & alijs dotibus ad id longè magis idoneos; dictitaret. Bisinianæ Principi erat à confessionibus, magni ab illa habitus; vnde ab illa in Societatem, alibi fundatam, alibi dotatam, instructam, adiutam luculenta fuêre beneficia. Aiunt illum Tarentinum Archiepiscopatum sibi oblatum constanter detrectasse. Laudes suas adeò inuitus audiebat, vt laudatus in in lacrymas aliquando eruperit; *ego* aiebat, *& asinus, vnum sumus.* Sanctissima illa IESV, MARIÆ, IOSEPHI nomina illi erant alimentum assiduæ pietatis. Quicquid ferendum erat, pro fortitudinis columna habuit, verba illa magno sensu pronuntiata: *Ad Dei gloriam.* Fassi sunt piscatores, nil se piscium capere potuisse; verùm iussos à P. Vincentio Româ Neapolim iter faciente retia in IESV MARIÆ, IOSEPHI nomine explicuisse, magnamque vim piscium extraxisse. Alias, isque vir nobilis, persanctè testatus est, P. Vincentium sacris operantem à se ad aras à terra sublimem fuisse conspectum.

Italus Massæ. 4. Mar. 1642. ætat. 84. Soc. 66.

Humilitas.

Intentio.

IESVS MARIA IOSEPH.

Sacrum.

P. MATTHÆVS CVBERVS.

Marchius Valcæ. 4. Mar. 1946.

HIc etiam humilitate, ac laboribus exantlatis gradum spiritualium Coadiutorum ornauit. Hunc iam olim puerum ægrum, Beatissima DEI Mater inuisit in somno, & hisce illum verbis solata est; Conualescee, fili; per te multa bona operabitur filius meus. Societati adiunctus, præter alios plurimos, Patrem, & germanos duos Orthodoxæ veritati adduxit. Virginitate perpetuâ, & propensâ semper pietate DEIPARAM coluit, ac eo quem prædixerat die ad immortalium consortionem discessit.

B. V.

Virginitas.

V. DIE MARTII.

P. PETRVS ALOYSIVS.

5. Mar. Malatiæ in Piscario littore 1596.

DAbo de hoc ea quæ in annuis de illo perscripta sunt. P. Petrus Aloysius natione Malabares è Brachmanorum genere, venerat ad fidem puer, educatusque in Collegio S. Pauli. Eâ fuit indole, ingenioque vt ad studia admitteretur; percurritque suum cursum ad finem vsq; Theologiæ, sanè feliciter; sed non minùs ad studia pietatis progressus est. Quippe tanto Deo sese diuinciendi studio fuit incensus, vt spretâ familiæ nobilitate, cuius Princeps hæres esset, ad Societatem se adiungere præoptarit, in qua tanto virtutum exemplo vixit, vt mirum non sit singularia in ipsum collata beneficia esse diuinitùs. Quippe factus Sacerdos, missus ad huius oræ iuuandos incolas, vehementer exemplo vitę & doctrinâ Christianam rem promouit. Martyrij coronâ donatus non est, sed neque illi defuisse constantiam ad mortem oppetendam, nec martyrij merito eum defraudare voluisse diuinum numen, euenta declararunt. Nam cùm Patribus ijs qui montanos tractus incolunt aliquando opem ferret, vehementiùsque diuinam legem prædicaret, coorti in eum ethnici aliqui lanceis confoderunt, letaliaque vulnera permulta illi imposuerunt, quæ ille omnia complicitis genibus, sublatisque in Cælum manibus libens excepit. Deum suppliciter orans, vt tenue illud suæ vitæ Sacrificium benignus exciperet. Sed nimirum ea palma non promeritis, ne viris quidem sanctissimis, sed occulto cœlestis arbitri iudicio datur, adimiturque. Perfunctus illo certamine, duodecim, tredecimue, horum Christianorum commodo superuixit annos. Eum tandem ad Cælestia præmia, cœlestis Pater euocauit, cùm annum quintum & trigesimum in Societate exegisset.

Fides.

P. DESIDERIVS COLINVS.

FVit hic vir sui contemptione, ac prolixâ in leges nostras religione, tũ SS. Sacramenti, & DEI Matris cultu peregregius. Cùm diuinis operaretur ad preces ad SS. Sacramẽtum vel DEIPARAM exoluerit, fluebant ille faciles, ac frequẽtes ex oculis lacrymæ ab inflãmato animi sensu profectę. Suprema illius inualetudo phrenesis erat, quæ illum de statu mentis deiecerat. Sed si Dei Matris nomen audiret veluti tes-

Gallus Annij. 5. Mar. 1609. ætat. 40. Soc. 10.

B. V.

ſeram ſuæ mentis, ad ſe confeſtim redibat: & quicquid demum tametſi permoleſtum, imperaretur, obedienter exequebatur cùm diceret: *Abſit abſit vt ego B. Virginis causâ nolim obtemperare.*

P. IOANNES DE VILLALOBOS.

Peruanus. 5. Mar. 1632. ætat. 39. Soc. 17.

DE hoc in tyrocinio illud perſcriptum eſt elogium, illum ex Nouitiorum cenſu fuiſſe quos vnquam vllus maximo diuini ſpiritus ardore flagrantes nouerit. Aiebat, nihil humile, nihil abiectum, excelſa, & plena dignitatis omnia eſſe in domo Dei. Inde ad ardua & humilia propenſo planè animo ferebatur. Semper amictus cilicio; fœminas nunquam aſpiciebat cùm confitentes audiret, nec vnquam inuiſebat. Quotidie ſe flagello cędebat ſemel; nec rarò bis. DEIPARÆ nomen viſus eſt nunquam ſinè temeritatis dulcioris ſignificatione pronunciare, vel audire. Ante cœnam horæ vnius ſpatium orandi ſtudio dabat quotidie. Afflictum illum non ſemel allapſa è Cœlo vox ſolata eſt. Et fuit cùm mœrore preſſo, ac oranti oſtendi viſa eſt Crux ingens auditâ voce quæ dicebat: *Bono animo eſto, fili; alia te adhuc manet maior & magis grauis.* Statim atque in morbum incidit, petitâ Chriſti Cruci affixi imagine, affirmatè dixit; ſe moriturum; & poſt præclara patientiæ in vita, & morte exercitæ documenta deceſſit.

Mortif.

Oculi.

B.V.

Oratio.

Crux.

Patientia.

P. IOANNES IGNATIUS BEIZAMA.

SAnctimoniæ opinionem iam inde à tyrocinio adeptus, & B. Aloyſio ſuppar iudicatus, habuit ſtimulum ad virtutem etiam domi ſuæ, vbi eius germanus religiosè admodùm vixit etiam in ſeculo, & octo ſorores omnes ſe in ſanctimonialium cœnobia abdidêre. Obſeruatum in illo eſt; eum tãta & deſpicientiâ rerum humanarum, & & oculorum modeſtiâ eluxiſſe, vt cùm adhuc in Hiſpania degeret, nunquam in vllum vel ædium, vel apparationis exquiſitæ atque magnificæ ac raræ ſplendorem oculos ſuos defixerit, nedum laudarit, vel fuerit admiratus ea quæ mundi oculus magni facit. In Peruana Prouincia ſancti eius mores, ſanctæ conciones, ſancta colloquia. Et rumore audito, illum pro concione dicturum, aiebant alij alios inuitantes, *Age, Sanctum audiamus.* Et verò corda Deo rebellia validiſſimè ſubigebat cùm in ſpiritu & veritate diceret domi & foris. In tertiæ Probationis anno iuſſus præſtitutâ horâ quampiam arbuſculam irrigare, obedienter id fecit, etiam cùm imber rueret toto cælo. Mirantibus, reſpondebat: ſibi id imperatum, citra vllam cæli ſudi aut imbrium mentionem. Nemo illum vnquam contra vllum noſtræ cuiuſcunque legis apicem peccare aduertit. Mœſto vultu dolorem teſtabatur, ſi ſermo non de diuinis ſereretur; aliàs lætus.

Hiſpanus in Peruanæ Coll. Aſſumpt. 5. Mar. 654.

Humilitas.

Modeſtia.

Obedientia.

VI. DIE MARTII.

P. ANDREAS GALVANELLUS.

6. Mar. Italus Perusij. 1557.

AS. P. Ignatio Venetijs Collegio Rector præfectus. Præfuit postea etiam Bononiensi Collegio. Mox Pontificis missu adijt vallem Tellinam, vbi celebratus est eius introitus cum honore. Perusinum deinde Collegium ita rexit, vt Societatis historia illum eius *Collegij* vocet *lumen* ac *robur*, qui verbis de Deo faciendis & confitentibus expiandis cunctam ciuitatem rapuerit; cumque omnibus omni tempore operâ promptam haberet, eam virtutis opinionem sit nactus, vt in vijs tanquam sanctum omnes venerarentur: ad quem ægrum ingens assiduè multitudo accurrerit, medicamenta solicitè inquirens; & vbi non proderant insolabiliter plorans.

Charitas.

P. PETRVS TABLARES.

Hispanus 6. Mar. 1565. *Paupertas.*

HIc anno 1547. cùm à Villanoua exercitijs instrueretur, paupertatem stomachatus, terga vertere meditabatur, colapho priùs Villanouæ impacto. Sed repentè diuinitus perculsus, Villanouæ quicquid cogitarat aperuit, eam quam horruerat paupertatem in Societate amplexus. Magna illi, vtpote homini peracuto facundodoque, apud Dynastas erat authoritas, & magna in duris quibusque ad pœnitentiam, & lacrymas permouendis efficacitas. Interfuit anno 1555. Cæsaraugustæ illi tempestati, clauesque Collegij senatui tradens, ita attemperatè locutus est vt senatus Societatem insigni & beneuolentiâ, & liberalitate sit prosecutus in digressu. Ipse apud Proregem mansit, nullo in loco sine insigni animarum bono versatus.

Concion.

P. VALENTINVS FORSTERUS.

Germanus Fuldæ. 6. Mar. 1608. Soc. 27.

A 16. Iulij anni 1605. vsque ad 6. Martij anni 1608. morbis variè conflictatus, non minùs possedit in patientia animam suam æger, quàm sanus aliorum animas in labore industriaque possederat, vt eas ad vias rectas deduceret. Quicquid officiorum in illum impendit charitas Fuldensium sociorum, id omne illi sibi ab eo præclaris exemplis cumulatè fuisse compensatum, luculenter testati sunt. Tota hæc patientia pretiosus apparatus illi fuit ad mortē; de qua diuinitùs aliquid accepisse videri potest; mortis, vt loquuntur Fuldenses literæ & extremæ horæ tam certus, vt quando extremùm inungendus esset oleo sacro, quando cereus porrigendus, quando recitanda commendatio ipse præsens vsque sibi quasi signo dato, præscriberet, & præfiniret omnia.

Patientia.

Mors.

VII. DIE MARTII.

P. FERDINANDVS GARZIA.

7. Mar. Hispanus Carauacç. 1579. Soc 10.

ADolescens præstanti ingenio cùm esset, eò illud intendebat, & Deum toto biennio supplex precabatur, vt in eo se vitæ statu collocaret, in quo maximè seruire posset diuinæ illi Maiestati. In Societate sine modo aspera quæque corporis cruciamenta suscepit, non aliud quàm contemni, & pati optans. Indos desiderio prosequebatur, vt ibi ærumnarum thesauros inueniret, sed inuenit illos in morbo quatuor annorum; quâ temporis intercapedine diri capitis, cordisque dolores illum detinuêre lecto semper affixum patientiâ tantis tormentis non pari solùm, verùm tenero; ac suauis erga Deum fiduciæ pleno gaudio cumulatâ; ne tum quidem quicquam, quod palato vel cuiuinque sensui adhiberet admittens. Vnde cùm illi ceu iam deposito, medicus iuberet permitti quicquid vellet, rogatus vt peteret id, quod iucundum sibi futurum existimaret, non sine stomacho, & horrore ita respondit: Egone, Deus bone, id petam quod iucundum futurum sit? Id erit optatissimum quod dederitis. Aiebat: dum querelas arceo, incredibili cordis pace gaudeo; sed illâ statim destituor, cùm mihi quidpiam deesse persuadeo. Quare totus erat in adoranda voluntate Dei. Mori cùm optaret impensiùs, & esse cum Christo, hoc ipsum suum desiderium metuebat ne quid sordium traheret ab amore proprio, tyranno animarũ nostrarum domestico. Die 4. Mar. prædixit se ab hinc quatriduo moriturum die S. Thomę Doctoris Angelici: per quos dies aiebat sibi cor à Deo tâtâ suauitate dilatatum, quantam in omni vita expertus sit nunquam. MARIA DIAZ, magnâ virtute celebris fœmina (inquit Societatis historia in hunc annum) octauo post die visum cum sibi affirmauit cum corona in capite solis instar micante: illa nempe Maria, quæ Ferdinandi mortem quarto ante mente ex vero prædixerat.

Patientia.

Visus cum corona.

M. ELIAS NITSCH.

Germanus Viennæ. 1599.

HVnc è Styria ortum, virtutis, & eruditionis bono conspicuum laudant annuæ Collegij Viennensis in Austria. Integro ante mortem mense chirographo manu suâ conscripto consignauit quo die esset moriturus. Septimâ enim Feb. die per quietem vidit à P. Nicolao Limburgio nuper extincto, arrepto brachio se trahi; moneriq́ue in hæc omninò verba: *Mense ab hinc me sequêris*: quibus verbis Elias nihil respondit; nisi vt otium sibi concederetur quo posset suas culpas eluere. Atque hoc agentem, ac Martio ineunte ad accipiendam pro more S. Menstrui schedam, atque sententiam, cum alijs accedentem, ille quoq́ue sanctus quem accepit tacitè commonefacere visus est. Erenim in ea sortitione illi obtigit S. Thomas Aquinas, nempe menstruo à monitione interuallo in diem 7. Mar. incidens, qui dies illi erat futurus mortualis: quæ ipsa conduplicata videri poterat monitio ad mortem præparatò expectàndam; maximè cum illa etiam quæ cum sancto veniebat sententia de morte

Mors prænisa.

Mensis vltimus.

S. Menstruum

morte loqueretur; & quæ ad calcem apponi solet virtus, esset *mortis meditatio*. Ita commonitus hoc agebat, quod optimum pro eo articulo iudicabat, mori iam certus. Et verò paulò post illum morbus incessit, & non plurium, quàm quatuor dierum interuallo, cum ad extrema adduxit, ac extinxit 7. Martij die qui sortito illi cum S. Thoma obtigerat.

P. FRANCISCVS TORRESIUS.

Italus Messanæ 7. Mar 1625.

CVm Panormi Rector præesset, non solùm nullum admisit cubiculi administrum, verùm alijs ad vineam digressis ipse domi verrebat maius conclaue, seu aulæ vt vocant locum. Toto illo ante cineres triduo, ille in villam se cedebat, parco ibi, nec nisi seruorum cibo vsus, totusque in preces effusus ad Deum pro mundo tunc delirante placandum. Aiunt illum non nisi cilicio vestitum cubitum concessisse. Rarus apparebat in publico, quippe cubiculi amans, & orationis. Vno ante mortem anno mortem suam præuidit, & prædixit. Moriens, DEIPARÆ amorem, & cultum pro matrimonio legauit socijs, & Meditationes, quas de illâ, manu suâ conscripserat. Mors illi optata, & læta. Vnde *Te Deum laudamus* repetens, rogabat vt in reddendis Deo gratijs iuuaretur.

Bacchanalia

Cilicium.

Mors præuisa.

B.V. amor pro testamento.

P. IACOBVS DE SAMANIEGO.

Hispanus in Peru. 7. Mar. 1626. ætat. 81. Soc. 64.

NVllo vnquam letali peccato innocentiam suam fœdauit, vt fama est. Et veniale quàm maximè horruit, ne quod deliberatâ voluntate committeret. Aerumnas quas patiebatur vocabat viuas suas Cruces. S. Michaeli Archangelo post Reginam Angelorum præcipuè fuit addictus, qui Iacobo se in gloriæ splendore spectabilem aliquando ostendens, illi fidelem suam in animabus ad fidem & frugem adducendis opem promisit, quam ille mirè luculentam experiebatur. Vnâ eademque veste per 33. annos est vsus. Vulgo pro sancto habitus viuens; & ad mortui sepulchrum plures fassi sunt se magna à Deo beneficia, non sine admirabilitate accepisse.

Ven peccat. B.V.

S. Michael.

Zelus anim.

Paupertas.

VIII. DIE MARTII.

BARTHOLOMÆVS GONZALUS SCHOLAST.

8 Mar. Brasilus in Brasilia Bahyæ. 1576.

HIc vnà cum Patre suo Adamo Gonzalo Societatem amplexus in Collegio Bahyensi literis excolebatur, eâ commendatione virtutis, vt illius animam *sanctam* vocauerit P. Iosephus Anchieta, qui pro mortuo Bartholomæo sacris quinquies operatus, dixit Adamo eius Patri; bonam illius animam pluribus non egere. Piratininganam sedem tunc regebat Adamus Bartholomæi Pater, & ecce de specula fixis in cælum oculis dum precaretur, nesciebat quorum per cælum ambulantium agmen aspexit, vocemque audiuit Bartholomæi Bahyæ tunc mortui: Pater, pater, ego sum, ora Deum pro me.

Purgat.

P. OCTA-

P. OCTAVIVS CAIETANVS.

Siculus Panormi. 8. Mar. 1620. ætat 54 Soc. 38. *Vocatio.*

NObili sanguine, aspectu, moribusque Angelicis, & puritate Virgo. Ad Societatem aiebat se vocatum, quòd in templo nostro Syracusis cum oraret, Crucifixum semper grandiorem quò propiùs accedebat & viuam, ac luculentam in eius capite flammam conspexerit. Fœmina impudica Panormi cùm anno 1600. Octauio mortem meditaretur, minitabundum ex altari vidit S.P. Ignatium; dæmone quoque ab illa inuocato, fasso sibi per Ignatium in Octauium nil licere. Puella dæmonis ductu, & fœminæ illius iussu in Collegium inducta est vt cubiculum P. Octauij noctu ingressa, illum ad scelus pelliceret. Manè puellam adijt fœmina, vt de rei successu certior redderetur, & puellam hactenus formâ liberali, iam distortam, carbonis instar tetram, clamantemque inuenit: *Ignatius, Ignatius, Ignatius impedimento est; & autor infortunij mei.* Ita fœmina illa vitam apud Octauium expiatam seriò emendauit. At castum eius cubiculum feliciore successu honorasse fertur Deus, quando sanctarum Siciliæ Virginum chorus illud ingredi conspectus. In Christi, B. Virginis, Principum Apostolorum vigilijs, & per Martium 6. quauis feriâ, se multo sanguine cruentabat: nudis asseribus indormiebat. In rectione acrior erat in eos qui disciplinæ laxamento erant; idque censebat exempli, & boni publici interesse ne tales fouerentur. Illo de Angelis Sacrificium peragente, visi sunt Angeli illum circumdare, pluresque semper, ac plures, atque cum Reginâ Angelorum plurimi certatim affluere.

S.P. Ignat.

Mortif.

B.V. Angeli.

Visa est & Regina ipsa tabernaculum habere in pectore è quo pulcherrimus puer IESVS prodierit cum ardente face in manu sub communione Octauium tenerè, arcteque complexus. Illud verò libri de Siciliæ sanctis ab illo conscripti, seu præmium fuerit, siue indicium, quòd visę sint splendide sanctorum phalanges ex eius ore triumphali gaudio erumpere, totamque Siciliam inundare. Pro ægro S.P. Ignatium orabant socij. Eo tempore vidit S. Patrem sociorum preces flexis genibus DEIPARÆ offerentem: at Deiparam nutu ostendisse, iam vitam illi prorogandam non esse. Vnde Angeli cum S. P. Ignatio illi dixere, non exaudiendas pro eius incolumitate sociorum preces, ad Cęlum ergo sese accingeret.

Euch.

Sancti.

B.V. S.P. Ignat.

P. THOMAS SAILLIVS.

Belga Bruxellæ. 8. Mar. 1623. ætat. 70. Soc 43.

HIc in itinere Moscouitico & postea in castris, cùm Principibus viris esset à confessionibus, magno vsque ad sanctitudinis laudem, pietatis, modestiæ, prudentiæ, zeli, omnisque virtutis exemplo, multa passus est & fecit plurima. Peste in Castris inter pios labores haustâ, venâ ruptâ, sanguinis vomitu, morbis alijs quassatum, conspecta illi, eumque allocuta Deipara persanauit. Visa dicitur Aspricollis DEIPARA, S. Barbarâ alijsque Virginibus comitata, Christo pro Thoma olim morti vicino dicere, *sine nostrum hunc seruulum etiamnum paulisper viuere.* Posseuinus, quia in modestissimum virum per iter sibi durior visus est fuisse, ad eius pedes abiectus veniam petijt, impetrauit, virtute huius virtuti alterius facilè annuente. In ipso diuino sacrificio celebrando post communionem illum paralysis, & mors

B.V. sanat ægrum

B.V.

denique secuta prostrauit, domo exiturus, solebat in cubiculo priùs B. V. statuam de genibus osculo salutare, & & flagitare vt illa exeunti prosperè precaretur. Nec priùs diuino se sacrificio accingebat quàm à B. Virgine subsidium peteret ad eius Filium ritè pro dignitate tractandum. Deposito Sanctissimo eius Filii corpore in altari illam inuitabat, vt causas suas, coram illo, illa tractaret, suosque libellos supplices illi vnà secum porrigeret; socium quoque in Castris fusis ad B. V. precibus liberauit à morbo graui. Duci Parmensi author fuit, vt in Castris matutino tubarum clangore tertiò repetito MARIA Deipara consalutaretur, ac eius imago pingeretur in signis. Vexillum B. Virginis imagine insigne Bruxellis palàm in Collegio collocauit cum Epigraphe: S. MARIA *Castrorum acies ordinata: ora pro tuis alumnis qui sub Filij tui* IESV, *ac dulcissimo nomine tuo, in Catholicis castris hoc imaginis tuæ vexillo vsi, operam suam ab anno Domini* 1587. *Kal. Nouemb. vsque ad annum Domini* 1609. *præstitere.* Quòd inter tot pericula Castrorum nullum vulnus retulisset, MARIANO Rosario adscribebat, quod ille pro baltheo transuersum gestandum, inijciebat collo quoties miles arma capessere iuberetur. Ex quo sacris est initiatus, B. V. officium quotidie recitauit. Eius imaginem de collo pendulam in Lipsanotheca pectori sæpiùs adstringebat, exosculabatur, amicis iucundè ostendebat, & ad osculum offerebat, *suam* vocabat, obsecrabat omnes, vt illam bonam Matrem, & dominam tantum amare vellent, quãtum possent. Virginibus quarum conscientiam tractabat, illius amorem insinuabat, & suadebat; vt in eius honorem non nisi rarò, & breuiter cum vitis, etiam cum confessarijs loquerentur. Quendam è Patribus anxium super oratione latina dicenda de B. V. coram principibus, ad B. V. Sichemiensis statuam duxit, salutationem Angelicam recitauit, timorem illi omnem adeò abstersit, vt dixerit sine timore, cùm plausu.

Aue MARIA.

IX. DIE MARTII.

P. IOANNES FERNANDEZ.

Hispanus Palentiæ. 9. Mar. 1595. ætat. 59. Soc. 40. B. V.

HVic puero coram B. V. imagine flagitanti ne à studijs auelleretur, B. V. per quietem visa, ex imagine locuta, & pollicita id quod petebat, prædixit, Societati nomen daturũ. Experrectus, Virginitatẽ vouit, eamque seruauit semper. Romæ sacras literas interpretatus, in Belgicis Castris versatus est religione magnâ. Eqvum conscendere præ imbecillitate non potentem, Angelique auxilium impensè rogantem, Custos Angelus repentè ne tactâ quidem staphâ in sella collocasse dicitur. Per 6. annos humi cubans in storea, non nisi suis vestibus est vsus pro veste stragula, singulis noctibus se verberans, & binas, ternasve horas orationi impendens. Aiunt annuæ Palentinæ ab anno 1587. & 1590. S. P. Ignatium bis ei se visendum præbuisse, Angelorum choros canentes; tum B. Virginem cum sancto cęlestium Virginum comitatu sanctum quoque Mauritium cum socijs illi sese ostendisse. In laudatione funebri admiranda de illo dicta ad Panegyrim. Plura de illo in eius vita ad annum 1595.

Votatio.

Angelus custos.

Mortifico.

S. P. Ignat.

B. V.

Sanctl.

P. LVDO-

P. LVDOVICVS GAGLIARDVS.

Italus Mutinæ. 9. Mar. 1608. ætat. 96. *Vocatio.*

ANno 1559. Patauij primus natu è tribus germanis ad Societatem se contulit iunioris fratris exemplum secutus, mirâ Dei vocantis prouidentiâ, quam in eum annum historia Societatis prosequitur. Vita illi ferè in Magistratibus acta, & simul in concionibus ad populum per ipsos 30. annos habendis. Mutinæ diuino Sacrificio perfunctus, dum in maximo templo concioni cuiusdam nostri adesset, capite inclinato suauem in mortem solutus est, socio qui assidebat, illum placidè quiescere existimante.

Mors tempore concionis.

P. ROBERTVS PLANTEROSE.

Gallus Hesdinij 9. Mar. 1655. ætat. 63. Soc. 40.

IN hoc viro humilitas profunda, cum non minùs profunda animarum adiuuẽdarum siti certauit exemplo strenuo, & raro. Etenim, præter ea quæ animarum causâ præclarè gessit, id quod faciunt plurimi de Societate, illud adiecit quod est omninò paucorum. Per ipsos 30. annos idem veluti Sisyphi saxum (at feliciter planè) voluens ab imo gradu inchoans; paruulos mirâ diligentiâ: patientiâ, industriaque docens, ad Rhetoricam vsque prouexit, mox iterum reuersus ad classem infimam; quâ ad Rhetoricam demùm perducta, iterùm, ac iterùm reuersionem suam repetebat ab imo ad apicem illum ascendens.

Humilitas.

Schola.

X. DIE MARTII.

P. FRANCISCVS GONZALEZ.

Hispanus Compluti. 10. Mar. 1570.

IN humili, & contemptioni obnoxio huius corpusculo, præter ingenium diuinâ, & humanâ literaturâ instructum, elucebat lucida quædam, & res altè introspiciens perspicientia prudentiaque sanctorum, adeò vt & Rector Collegij, & Prouincialis dicerent, illius cubiculum sibi esse instar oraculi pro adminiculo ad regendum. Inde illi domi, & foris ingens authoritas. Cum Deo multum, rarò, & breuiter cum hominibus loquebatur. Tyronibus præerat, illisque linguæ nullo verbo in vllius qualemcunque maculam stringendæ, magnus & seuerus author fuit. Inter acerrimos quinque annorum dolores effusè exultare est visus, quòd ita Deus vellet. 6. vel. (vt alij, 16.) Martij post diuinum sacrificium peractum, dum ad baculum suum quo nitebatur humi lapsum eleuandum se inclinat, apoplexiâ ictus pauculis horis vixit.

Prudentia sanctorum.

Lingua cura.

Lata patientia.

Mors post Sacrum.

P. IOANNES VOELLUS.

Burgundus Turnone. 10 Mar. 1610. Soc. 51.

HVnc ego tametsi vel eo nomine hoc loco dignum censeam, quòd eruditus sine vllo vnquam verbo quod ostentationem saperet, quodque *virtutum omnium donis apprimè excultus* in Societate vixerit, tamen in laude illa fortè plures habet sibi æquales: at in ista quam subiungo paucos. Aiunt eum tanto prudentiæ cum admirabili charitate coniunctæ ingenio fuisse, *vt*

nemo ad illum de suis rebus vnquam referret, qui non facti sui fructum aliquem reciperet: adeò feliciter atque attemperatè, singulari à Deo dote ad id acceptâ, consulere vtilitatibus aliorum, & sciebat, & volebat.

P. IOANNES OGILBÆUS.

Scotus Glasquæ. 10. Mart 1615. ætat 34. Soc. 18.

GRæcij in Austriæ Prouincia, Philosophię Theologiæque curriculum, multâ & ingenij & virtutis laude confecit. Anno 1613. in Scotiam penetrauit; pluribusque ad orthodoxas partes ac Sacramenta perductis, anno 1614. 14. Oct. in carcerem ea de causa detrusus est. Pseudo-Episcopus alapam Ioanni infregit, obiecto furenter, instar criminis, quòd missas Papisticas celebrare fuisset ausus in Vrbe reformata. Cùm infestis vnguibus, & vi variâ vexaretur, miranti cuidam quòd hæc optaret, vltròque inuitaret potiùs quàm timeret, respondit; omne supplicium in hac causa sibi triumphi nobilis instar esse. Multa variè, atque astutè interrogantibus, respondit doctè, cautè, ingeniosè, promptè, Catholicè, ac sæpè iucundè. Obiectantibus; læsæ maiestatis crimen haberi, dicere quòd Pontifex habeat iurisdictionem spiritualem in Anglia; respondit: esse de fide quòd habeat. Num id chirographo testari, seu subscribere auderet, petenti; respondit: Etiam sanguine, & subscripsit. Fame deinde longâ, multis ærumnis, & coortis inde febribus; disputationibus quoque, vexatus, ferreę ducentarum librarum perticæ duobus annulis innexus, muneribus inuitatus; post pollicitationes, & minas, per octo dies dormire non permissus (cùm interea semper stylo, aciculis pungeretur, ac vellicaretur) admirationem mouebat, quòd lætè benediceret ijs qui ei malè vel dicebant vel faciebant. Dicentibus; missas à Rege prohibitas esse: respondit: à Christo esse imperatas. Reus mortis pronunciatus, quòd missas celebrasset, ac ad fidem Papisticam quempiam adduxisset; ei qui eapropter pronunciatam in illum mortis sententiam illi nunciauit, (vti & carnifici) amplexum, & omnibus alijs gratiam, reddidit. Patibulum amplexu, & osculo veneratus, post fusas preces, spiritualem Papæ iurisdictionem iterùm affirmauit. Ministro petenti, num adhuc doctrinam Papistarum teneret de cultu & inuocatione Sanctorum, respondit: Se hoc firmissimè tenere quod doceret Ecclesia. Inter conscendendum scalas ad furcam, orabat attentè, DEIPARÆ Virginis, & Sanctorum opem implorans, & spem suam in Christi sanguine sitam esse dicens Anglicè ac Latinè. Suspenso illo, coortus est clamor, pœnas insontis sanguinis non à populo, sed ab ijs qui eius rei sunt, repetendas esse clamantium. Eune resecto, corpus loculo inclusum, in reorum loco est conditum.

Fidei.

Fidei.

Patientia.

P. SIGISMVNDVS BACHAMER.

Germanus Landspergæ 10. Mar. 1636. ætat. 60. Soc. 41.

VIr antiquæ probitatis, humaniorum literarum Magister assiduus & pauperum Pater 10. Martij anni 1636. iuuenes erudierat, confessiones exceperat, prolixas preces de genibus, & sequentis diei matutinum executus fuerat, & repentè apoplexiâ concidit, post tot nẽpe annos in Societate transactos, quot illi tyroni adhuc, & valetudine imbecillâ vtenti prædixerat illius in tyrocinio Magister P. Bonauentura Paradinas, vir inclytæ pietatis, eoque claræ memoriæ.

IOAN-

IOANNES BAPTIST. MOCCHIVS COAD.

Italus Placentiæ. 10. Mar. 1651. Soc. 50. Humilitas.

DE hoc Venetæ annuæ sic habent: Pater vocari, quadrato vti pileo, aut veste quàm Coadiutoribus permittat regula longiore, nullo vnquam pacto voluit. Quadratum pileum ne vel mortuo imponerent, enixè obtestatus est. Et hanc illius modestiam visus est Deus honorare, quando mortuus Ioannes Baptista, peculiari eorum curâ qui aderant (ob virtutis magnæ opinionem) inter Sacerdotes est conditus. Patres non tam comitabatur quàm sequebatur. DEIPARÆ cum Angelo salutandæ adeò amans, vt ab extrarijs *Aue* MARIA nomine nuncuparetur. Omnes sanctos nouo rosario colebat. Cubiculum illius ornabant angustiæ, tenebræ, paupertas. Anno 1630. nostris pestilentiâ tabidis inexplicabili charitatis flagrantiâ seruiuit. Corpus fame, siti, frigore cruciabat. Si quid tolerandum esset, in ore sæpè illi erat: *Et hoc breue est; sancta patientia.* Vestes illius, & quicquid suo vsu veluti consecrasset, passim, & ab illustrissimis quibusque petitum ad venerationem, ipso quoque Duce per epistolam aliquid eius postulante, & datum sibi pileolum gratè accipiente: Nempe illius qui quadratum pileum nolebat modestiam voluit Deus in pileolo honorari. Imago quoque illius, aliquorum, & quidem primæ notæ virorum, pietati permissa est. Plura vide ibi.

B.V.

Omnes SS.

Mortif.

XI. DIE MARTII.

P. PETRVS ALBIZIVS.

Italus Neapoli. 11. Mar. 1610.

HIc Iulij Cæsaris Recupiti adolescentis Societatem constanter vrgentis, eaque propter orandi ac pia lectitandi studio impensè addicti, exemplo; ipse quoque animum ad Societatem adiecit. De illo Collegium Neapolitanum hoc elogium typis & luci dedit: Cùm ab honorum expedito curriculo deflexisset ad humilem vitam, Deoque fidem in Societate nostra despondisset, ingenti contentione studium solidarum virtutum percurrit. Et cùm in omnibus eius actionibus esset quod commendares, vnum tamen alterumve maximè admiraberis. Litabat DEO incredibili sensu pietatis, & litantem illum (quòd agmen liquidarum oblectationum vbertim affluebat) sæpè Ioannes Franciscus Orificius Episcopus Acernatum in aërem sublimem extolli viderat, spiritu sarcinam corporis eleuante. Cùm ergò progressu temporis Orificij nepos, (fratris filius) graui morbo corriperetur, adit Petrum, summam spei coniectam in ipsum prædicat, obtestatur, vt luem ægroto deprecetur. Obsecutus Pater ad sacrificij finem (in quo pro more extasin passus erat) Orificio renunciat puerum conualiturum. Accepto hoc responso, sacroque peracto reuertentem Episcopum à Templo nostro seruus excepit, à quo subductâ ratione temporis cognoscit, nepotem sanitatem accepisse eo ipso puncto, quo Petrus innuerat recipiendam. Quo quidem ex genere plura suppeterent de tanto viro narrari digna, si ei superstes Orificius fuisset. Hunc enim dicere solitum crebrò aiunt, se multa de Petro, & magna proditurum fore, nisi prior occumberet. Animaduersa

Oratio. Sacramt.

item ab alijs est mira in eo dexteritas tractandi animos & agendi, præcipuè cum ijs quorum filij, aut propinqui in Religionibus Deo se consecrauêre. Nec sanè mentior, si trecentos, eoque ampliùs illius operâ, ac labore Religiosum habitum induisse affirmaro, vt de reliquis eius, & quasi domesticis virtutibus ne verbum quidem faciam. Sic de illo Collegium Neapolitanum.

IOANNES DE BARCO COADIVT.

Limæ 15. Mar. 1613.

CVm per ipsos 20. annos Limæ humilitate, labore accuratione magnâ culinam curaret, Peruuianus Prorex tantum in illa nitorem admiratus, & causam quærens, responsum ab eo audiuit: Hæc se idcircò ita nitidè curare, vt eo nitore arctiorem cum Deo familiaritatem, & coniunctionem nanciscereturur. Quæ Ioannis verba Proregem adeò permouêre, vt se flagrantissimo virtutis desiderio inde accensum dixerit, factisque ostendere decreuerit, aliâ planè vitæ initâ ratione. Quoties idem Ioannem videbat, aiebat sibi in illius ore, ac vultu augustum nescio quid oculis obuersari. In alijs quoque manuarijs tam curatè omnia, & feliciter expediebat, vt pro exemplo alijs proponeretur ad imitationem. Si quid arduum occurrebat quod vix vllus alius perfecisset, superabat Ioannes ingenti sociorum admiratione; ad quam ille rem duo potissimùm adhibuit; orationem, & corporis afflictationem.

Intensio.

P. EMMANVEL BARRETVS.

Lusitanus Quanti in Iap. 11. Mar. 1620. ætat. 56. Soc. 41. *Fides.*

QVintodecimo ætatis anno in India Societatem inijt, spiritualis posteà in ea Coadiutor. Iaponiæ vtilem dicendo industriam nauans idoneum planè ingenium attulit ad operas animarum Christo ac Ecclesiæ in gremium adductarum per plura regna vastæ Iaponiæ. A Cuborama in exilium relegatus, alio schemate quàm exierat, dissimulantiâ insigni redijt; & Christianos variè fouens, atque confirmans, in summa rerum ad vitam degendam necessariarum penuria, inter confertissimos labores ærumnosæ vitæ finem imposuit.

P. GVILIELMVS LEVESQVIVS.

Gallus Neapoli. 11. Mar. 612. *S. P. Ignat. & Xauer.*

HIc anno 1618. dixit, se quarto post anno pridie quàm Beati Ignatius, & Xauerius in sanctorum numerum ritè à summo Pontifice referantur, è vita discessurum. Veritatem vaticinij mors tunc obita affirmauit. Probitatis magnę nomen illi celebre, quòd arcana cordiũ introspicere morbos pellere illi res fuerit nec noua nec rara. Sed maior his fuit eius pietas, humilitas, virtus denique solida, & sincera: de quibus in eius vita.

BALTHASAR VAN SVRCK NOVITIVS SCHOLAST.

Belga Mechliniæ. 11. Mar. 612. ætat. 18. Soc. 5.

HOc die innocentem animam edidit Balthasar primus è septem fratribus perpetuâ masculorum nec feminis

minis interrupta serie nascentibus, pietatem ingressis ad immortales euocatus. Orandi, ac omnia quæ illi incumbebant curatè omnibus numeris absoluendi fuit studiosus, & in DEIPARÆ Virginis cultu constans. Quippe qui si Rosario recitando interdiu satis otij nancisci non posset, veniâ impetratâ id noctu persolueret ac postridie bis illud euolueret. Morti iam appropinquantem vires adeò destituerant, vt per eas ei consuetum Rosarium recitare minimè liceret. Ergo ingenio supplendum ratus, magno pię teneritatis sensu Magistrum rogauit vt quando ipse id quod vehementer optaret minimè posset, iuberet ipse Nouitium quendam sibi adesse, qui clarâ voce coram se Rosarium recitaret: velle se illum orantem corde attento sequi, vt cor sit linguæ iam ad hæc tarde ac minimè idoneæ supplementum.

Septem fratres in Soc. erat.

B. V.

Constantia in cultu B. V.

XII. DIE MARTII.

IOANNES DE BANNOS COAD.

Hispanus Valentiæ. 1575. die incerto Soc. ingressus, 12. Mart. 1559.

ANte initam Societatem vxorem in matrimonio habuit, non alio quàm sororis loco. Noctis partem alteram somno, alteram orationi prolixæ dabat. In Societate quoque noctu non semel deprehensus humi flectens, & orans, Calceorum soleas fortè auulsas accomodari non curabat, vt S. P. Ignatij exemplo pedes affligeret, aliàs quoque crebro, & vario cruciatu seuerus in corpus; quod non nisi inuitus, & modicè pascebat, multis autem, spontè quoque inuentis laboribus atterebat, nihil sibi laxamenti vsurpans, nec solis ardorem timens. Impetrarat Gandiæ vt alendæ suæ pietatis causâ, posset cum Nouitijs versari, vbi si somnus illi obreperet, Magistri Nouitiorum iussu scamnum conscendebat, ibique perstabat. Fuit cùm totius vnius noctis pernigilatio dura visa non est sic in scamno illo stanti. Manè postridiè istic repertus causam petentibus, respondit, sibi fuisse imperatum vt in scamno illo staret, non verò vt vt descenderet. Valentiæ verò à Superiore benè manè inter surgendum vocatus paruit, ita vt erat altero tantùm pede vestitus. Moriens rogatus quomodo haberet, valdè benè sibi esse, ac insigni solatio se recreari respondit.

Obed. caca.

P. MICHAEL LAURETANVS.

Illyricus Romæ. 12. Mar. 1587.

COgnomen illi à Lauretana B. V. domo adhæsit, in qua sanctuario illi seruiuit puer. Ibi conceptam erga B. Virginis cultum propensionem ita semper aluit, vt nihil aggrederetur, nisi priùs illâ in consilium auxiliumque piè inuitatâ. Collegij Germanici primus Rector cùm ad iuuenes dicturus esset, meditatè omnia conijciebat in chartam, & illis efficacitatem oratione, ac sui afflictatione à Deo flagitabat, & conscientiam religiosè expiabat. Nitor domus Dei valdè illi cordi erat. Ipse templum scopis verrere, ipse ceram è pauimento abradere, omnia depurgare. Sacram Hungarorum ædem, cui S. Stephani rotundi nomen, itemque S. Apollinaris templum pictis Martyrum trophæis exornauit. Illum à Claudio Aquauiua Generali visitatorem in Poloniam destinatum,

B. V.

destinatum, Alumnorum preces apud Pontificem fusæ retinuêre. In arcessendis indulgentiarum lucris, & in voluntarijs corporis cruciatibus susciptendis erat studiosus; Purgatorio quod valdè timebat, breuiando, vel mitigando. Illarum animarum leuamento instituit, vt quoties Collegium Germanicum 7. Vrbis Ecclesias obiret, per iter defunctorum officium recitaret. Experrectus illi animus ac fortis, vnde timidos & ignauos fratres limaces appellabat, ad verba tam fuit attentus, vt is qui longo tempore cum illo vixit, atque attentè id obseruauit, dixerit; nunquam à se vllum otiosum verbum è P. Lauretani ore auditum, Castitas illi semper illibata in corpore duritate insigni tractato: somnum non nisi vestitus capiebat. Castitatem aiebat esse quò pulchriorem, eò fragiliorem, eoque fœminarum colloquium nunquam nisi breue, in templo, vrgente necessitate admisit: paupertas illi humillima; nullum admittebat cubiculi administrum, nec vestes nisi detritas. Prudentia in illo, & futurorum è præsentibus præsignificandorum felicitas singularis, rebus ita euentu firmatis, vt illi longè ante præsagitione antecesserat.

Lingua.

Lingua. Castitas.

RODVLPHVS EMERSONIS NOVITIUS.

Anglus Audomari, 12. Mar 1604. Soc. 1

Patientia.

Fides.

HIc Edmundum Campianum in Angliam duxit, homulus ab illo dictus, quòd corpore pusillo esset. Diuinæ Matri horarias preces quotidie exequebatur, pietate insigni patientiam illam condiens quâ dolores morbi longinqui ferebat, nempe analecta ærumnarum per ipsos 20. annos in Anglicano carcere toleratarum, in quem odio Catholicæ fidei coniectus, & postea in exilium pulsus.

GEORGIVS SCHERTLEM NOVIT. SCHOL.

Suevus Treuiris 11. Mar. 1605.

HVnc adolescentem quà corporis, quà animi formâ egregium laudant annuæ à pietate ingenuâ, verecundiâ, castitate singulari, alijsque dignis Nouitio sancto virtutibus. Mors tamen illius adeò fuit lætabilis, vt in stuporem verterit audientes. Die sancti sui Patroni quem in mensem Martium consuetâ sorte acceperat, moriens, non se capiebat præ voluptate quòd in Societate, quòd conceptis (Superiorum permissu) votis moreretur. Do cius verba ex annuis: Benedictus aiebat, Deus in æternum? Benedicamus Patrem, & Filium, cum S. Spiritu? Benedictus Deus qui me ad hanc felicem horam perduxit? Sic illi tranquillè obrepsit iucunda mors. Videtur hic in Societatem à Deo accitus vt pretiosè, inter suaues migraturi spiritus delicias moreretur.

Sanctus Menstruus.

Vocatio.

Lætæ mor.

P. GASPAR SANCHEZ.

Hispanus Madridij 11. Mar. 1605. Soc. 54.

HVmaniora per ipsos 50. annos docuit, magnâ humilitate diligentiâ, fructu literario, & virtutis. Viuebat in augusto illo pectore Deus, animarum sitis magna omninò, & singularis planè ac eximia sui contemptio. Institutum Societatis quanti faceret, prodebat verbis, & exemplo, cùm eius leges religiosis moribus perscitè exprimeret.

P. HIERO-

P. HIERONYMVS DE FLORENTIA.

Hispanus Madriti. 12. Martij. alius ponit. 13. 1633. ætat. 68. Soc. 54.

INter tres fratres germanos in Societatem admissos natu medius, ingenio, & facundiâ præstans, & verè Ecclesiastes veritatis, quam sibi à nullo mortalium toties tamque apertè atque ab illo dictam aiebat Philippus III. Hisp. Rex; at illam tantâ dicentis modestiâ fuisse conditam, vt non solum nunquam stomachum sibi mouerit, verùm ad sæpiùs audiendum, & obediendum etiam excitarit. Conuersatio illius in Cælis erat, etiam inter homines, quibus per priuata colloquia non minus profuit, quàm per celebres illas 30. annorum conciones. Legum interpretem non alium, quàm obedientiam admittebat; vnde ad literam quod aiunt, scriptæ, ac viuâ voce pronunciatæ legi obediebat. Philippus III. Rex moriens illum sibi pro agone adesse voluit. Eodem in morbo cùm egregiè operam suam probare illum videret, monuit Hieronymum Rex vt aliquid postularet: respondit; id se vnicè flagitare vt cõtritionis actum quantâ posset, diuini amoris contentione viribus totis elicere conaretur. Quatuor extremis annis in paralysi, ac ferè in obliuione iacuit, vir tantæ in aula celebritatis. Accessit ad hæc perpetuus conscientiæ scrupulis excruciatæ metus, qui tamen extremis diebus in serenitatem quandam diluxit, quâ plenus cessit è vita.

Concio.

Monere.

P. ALEXANDER GOTTIFREDVS.

Italus Romæ. 12. Mar. 1652. ætat. 57.

HVnc è lustrali Sacramento Baptismi pro eo sponsor factus Paulus V. postea summus Pontifex suscepit; ad tyrocinium euntem Cardinalis Marianus Perbenedictus ita est allocutus; Macte virtute, ac i, fœlix Alexander, ad Societatis IESV Tyrocinium cuius futurus es aliquando Præpositus Generalis. Id quod anno 1652. 21. Ianuar. factum est, illo in Generalem electo quidem sed alterâ, & quinquagesimâ nouæ præfecturæ die acerbâ morte extincto. Fuit vir serij valdè, ac ad agenda omnia vehementer intenti ingenij. nihil obiter agebat, nec agi volebat. Est qui affirmet, illum non semel visum Neapoli, dum inter illa turbamenta Visitatorem ageret, ipsas quinque horas coram Sanctissimo Sacramento inter preces duxisse. Incredibilis erat in illo contemptio commodorũ corporis, animo semper ad magna eminente, atque ita velut se minora ducente. DEIPARÆ sine macula conceptæ triumphos, pro eius ad S. Laurentij in Damaso sodalitio, apparatione Romæ, rarò, si vnquam aliàs visâ celebrauit. Imperterritum, capax, indefesque ingenium; vigil semper animus, experrectum disciplinæ primigeniæ accurandæ studium, paternus erga nationes animus, parata in petentes, & rerum potiùs, quàm verborum plena officia, continua quædam velut tyrannis in corpus. seuerum frænum sensuum, sui despicatio nobilis, in eo luculenter eluxêre. Nobilitatem illius, & pace domi, & armis foris, olim inclytam si quis laudaret respondit: *Nobilitas vera, est vera humilitas.* Totus in Cœlestibus habitabat, & ad æternarum rationum lumen citra vllos humanos respectus volebat agi quicquid fieret. Vnde *cœlestis cuiusdam mixtura vir* dictus est quibusdam.

Eucharist.

B.V.

XIII. DIE MARTII.

ANONYMVS COADIVT. TARRACONENIS.

Tarraconæ. 1602. 13. Mar. ætat. 66. Soc. 36.

HVius nomen tacent annuæ; mortem hoc die collocant nonnulli. Celebratur ab omnibus quas in Coadiutore optimo Societas requirit virtutibus, à pietate erga Deum, & Dei Matrem, ab asperitate erga seipsum, ab obedientia erga Superiores, & leges nostras, etiam in ætate prouectâ. Nullâ vnquam re perturbabatur, tametsi occupatus. Obsonatorem agens tantum virtutis odorem, de se vbique spargebat, vt pia illa modestiæ lux, magnæ apud externos erga illum reuerentiæ conciliatrix esset: è quibus *multi*, vt aiunt literæ Tarraconenses *domum venere, stratiq; humi, et sunt reuerenter osculati manus.* Nunquam tam fesso poterat quicquam imperari, vt turbaretur; nunquam in cubiculo, vel foris aliter, quàm in oratione, vel in labore inueniebatur, identidem sese ad SS. Sacramentum adorandum conferens, laboribus expeditis. Matutinâ oratione perfectâ in se funiculis sæuiebat, vt sic in cœlum eunti animo post orationis alam, alteram quoque mortificationis ad volandum adiungeret. Suprema febris per ipsos 17. dies illum dirè coxit: at ille nunquam verbo ingemiscere est auditus. Dicenti cuipiam vt reposita sibi in cœlo præmia expectaret, respondit: sibi à Deo cumulatè persoluta esse iam omnia. Dolores suos Deo per Beatissimam Virginem offerebat. Vnde id monenti Patrum cuipiam respondit: omnis hic morbi dolor, & labor opto vt sint deliciæ Matris Dei.

Oratio.

Mortif.

B. V.

P. IOANNES ROBE.

MAgnis in missione Hollandica, & Scotica laboribus perfunctus est emolumento animarum pari. Vbicunque esset, permultum amabatur, & dimittebatur ab inuitis. Catholica in Hollandia Virgo, cùm illum quartanâ affligi doleret, commiseratione tacta impetrauit à Deo, & per ipsos quatuor menses ipsa febrim illam sustinuit, Ioanne interea libero, ac valente. Cùm verò illa febrim haud cessare videret, suum illud desiderium inconsultè temeritatis damnauit, quasi nesciuisset quid peteret. Nec mora; quartana febris puellam deseruit, Ioannem quasi postliminiò inuasit, ac etiam Duacum euntem comitata, & Scotorum Collegio istic præfectum, sexto ferè post mense per extremos quinque dies in continuam versa, Ioannem ad mortis nuncium exultantem extinxit.

Scotus Duaci. 13. Mar. 1633. ætat. 55. Soc. 30.

Fidei.

Morbus.

P. Hieronymum de Florentia aliqui hoc die ponunt. Vide 12. Martij.

P. FABIVS IVSTINIANVS.

NObili loco in Chio insula licèt natus, fugiebat tamen quà poterat nobilium familiaritatem; vt eam, cui semper studiosè quærendæ inuigilabat, humilitatem hac etiam parte absolueret. Sacras expeditiones per insulas cycladas pluribus annis labore magno, & magnâ in se asperitate, Græcâ istic linguâ exercuit. In ipso eius cibo humilitas, & paupertas luculenta emine-

Græcus. 11. Mar. Moriens in Sicilia. 1648. ætat. 53. Soc. 34.

Martij.

eminebat. Triennio toto è ferreis catenulis contextum, vt sic dicam cilicium, illi pectus, & latera quà pungebat, quâ lacerabat, quippe arctè adstrictum. Ad nocturnam quietem vestibus non detractis, rudi se sacco inuoluebat. Aegrè quidem, at obedientiæ amore tandem illi tertio extremi morbi die persuasum est, vt ferream illam seu loricam voces seu cilicium, exueret. Verùm adeò illud sese in carnem penetrarat vt ferreis, alijsque adiumentis fuerit opus ad illud conuellendum. Pridie dixit, se postridie moriturum. Ad exequias Religiosi omnes qui Morycæ fuêre conuenêre, cum conferta vi multitudinis, ad conspectum elati cadaueris lacrymatæ; cuius mansuetudo & pietas per ipsum decennium illius abundè spectata erat. Cadauer ne direptis vestibus planè nudaretur in sacrarium debuit deportari. Laus eius è concionatorum ore per pulpita latè audita: & fama fuit, Deum eius nomine imploratam opem non vni præstitisse.

XIV. DIE MARTII.

P. ANTONIVS LOPEZ.

Hispanus Occisus in Hisp. 1579. ætat. 26. Soc. 6.

PRæstans illi ingenium, & virtus ingenio nihil minor. Accium (vulgo Guadix) profectus, vt sacerdotio initiaretur, posteaquam hoc die feliciter est inauguratus, Granatam redux ad aquas candidas cum 4. alijs Religiosis, à Morsies grassatoribus, seu Mauriscis concisus & internectus est. E sacris, quas abstulerant vestibus postea agniti grassatores cùm se inter suos iactarent, tenti, & supplicio affecti sunt, fassi primùm, ea ex quibus manifesta est coniectura eos ad illam innocentium cædem non tam lucri amore, quàm odio Christianæ Religionis permotos. Adeoque ille primo Sacerdoti; sui die diem vitæ supremum inuenit. Cadauera vulneribus fœda non poterant aliud ab alio internosci. Antonius tamen noster ex eo est agnitus, quòd penes illum repertæ sint examinis quod perticulare vocamus, tabellæ, seu libellus cum notis; quo signo quòd ex Societate esset facili argumento patuit: & conditus est Granatæ, hac etiam suprema laude ornatus, quòd per iter quoque in examinis particularis accuratione, ad finem vsque constans perstitisset.

Fides.

Examen particul.

P. VALERIVS REGINALDVS.

Burgundus Dolæ. 14. Mar. 1615. ætat. 80. Soc. 50.

HVmili loco rusticanis ortus natalibus, ingenio tamen, & virtute illos nobilitauit. Post Philosophiæ cursum laudatè planè quater, aut quinquies docendo emensum, Theogiam moralem plusquam 20. annis docuit, celebritate ordinariam supergressa; cùm tamen ille vnicus timeret ne à libris quos edidit, Societas aliquid obscurioris notæ acciperet. Suas laudes declinabat seriò: & moriens nescio cui, aliquid quod in eius laudem vergebat dicenti, dixit, ne se his mulcerent: nec viuum se laudari velle, nec mortuum: id vnum se petere, vt laudum loco, lacrymas à Deo sibi flagitarent, & impetrarent, quibus peccata sua elueret. Se de post fœtãtes assumptum: eoq; omni loco, & honore indignum. Totum extremi morbi

Humilitas.

tempus partitè audiendæ patientis Christi historiæ impendit; cui dedicabat si quo posset se laxamento priuare, vt flosculis qui offerebantur. Cùm valeret; ad portam vocatus non priùs ad conclaue redibat quàm Christo in Eucharistia salutato; ita decere dicens, vt seruus iniussu Domini sui nihil faciat. Magna de illo apud Religiosos, aliosque bonitatis opinio fuit: & verò habuit nescio quid efficacitatis eius & vita, & oratio ad homines permouendos.

Euch.

P. VIRGILIVS CEPARIVS.

Italus Romæ. 14. Mar. 1631.

CVm Rector esset Florentiæ, fuit Confessarius Beatæ Mariæ Magdalenæ de Pazzis Carmelitanæ, quæ de illo Patres domi in exhortatione pro more alloquente absens in cœnobio dixit cuidam Sanctimoniali Nouitiæ: Quid putas quòd nunc faciat P. Rector? Illâ verò dicente; illum fortè orare; adiecit. Non orat; sed loquitur Patribus de tali argumento (& dixit exhortationis materiam) & Spiritus Sanctus illi format in ore singula verba quæ profert. Postridie interrogatus Rector id quod erat respondit; & collatis temporibus deprehensum est Magdalenam vera dixisse. B. Aloysij, & postea Ioannis Berchmanni vitam scripsit, magno planè operæ pretio. Fuit in officio suo diligens, in gubernandis animabus peritus, virtute solidæ tam in se quàm in alijs perscitè ac flagranter prouehendæ magnoperè addictus. Etiam tenerior pietas in eo fuit eximia, cuius præclaros ignieulos legi in manuscr. quodam illius libello quem ille *exercitium quotidianum* vocat. Sunt in illo nobiles, ac solidi, & selecti contritionis, fidei, spei, & charitatis actus, quos ipse meditatè concepit, & adnotauit. Sunt in illo pro die mortis, & de cultu Angelorum, atque Sanctorum pulchra non pauca. Cum Recineti anno 1584. viginti annos tunc natus humaniores disciplinas traderet iuuentuti, singulari erga sanctas in cælo Virgines pietate accensus, illas per modum aspirationum, seu Litaniarum; in menses annumque digessit, quotquot è Martyrologio vel aliunde nancisci potuit, vt illarum opem imploraret; sanctis mulieribus etiam postea in catalogum relatis. Ibidem post egregias pro sacri apparatione industrias, præscribit sibi coronam B.V. quotidie post prandium recitandam: & varias corollas minores ad Sanctos ac Sanctas. Tum Litanias Lauretanas, de SS. Sacramento, hymnos Eucharisticos. *Veni S. Spiritus, & emitte cælitus* &c quam Prosam Roberti Regis Galliæ esse ait. Et plura similia ad Spiritum Sanctum, cum Iubilo S. Bernardi, planctu B. Virginis, ac Petri Damiani hymno de gloria paradisi. quæ omnia ille ad suos vsus, & suauia priuatæ suæ pietatis incitamenta conscripsit.

Exhortatio.

Spiritus S.

B.V.

Sancti

XV. DIE

XV. DIE MARTII.

P. GONSALVVS SYLVERIA.

Lusitanus Monomotapæ. 15. Mar. 1561. ætat. 35. *Mortif.*

ILlustrissimis ortus natalibus, tertio antequàm natus est die, vagire in vtero auditus est â matre. Vino sẽper abstinuit. In tyrocinio vt se deformem redderet supercilia rasit. Sæpè ferreo cinctus cilicio humi, saxo pro ceruicali vsus, decubuit. Cibarij panis frusto cõtentus pro prandio, sæpiùs in die dicebat ad populum. Mabatano in oppido multos baptizauit: & ex vero prædixit, ibi nunquam defore Christi cultum. In vico Bamba, ægrum Cafrem baptismo expiauit, & simul repentè sanauit. Disertè prædixit; se in odium fidei suspendendum; corpus abijciendum in aquas: hoc indicabant Vlyssiponæ illius manus cruore rubere visæ cùm inter sacrificandum, pro more, calicem eleuaret. Monomotapam 26. Decembris ingressus, postea ad Regem (qui *auri Imperator* dicitur) admissus, admirationi fuit, quòd oblata sibi dona, quæ alij admirantur & optant, non admitteret. Elegantem Dei Matris imaginem Regi donauit; cui suæ imagini simillima Beatissima Virgo Regi se coram per quinque noctes spectabilem stitit, illum sæpiùs allocuta: sed Rex illam à se non intelligi questus coram Sylueria, didicit ab eodem: cæleste esse illud loquentis Virginis idioma, nec intelligi nisi à baptismo lustratis. Et verò Sylueria Regem ac Matrem id flagitantes, priùsque instructos, sacro fonte expiauit. Sed Regis à suis sectæ suæ timentibus decepti iussu strangulatus est. Repertum in occisi cadauere cilicium ferreum; quod illi magicum quodpiam instrumentum sunt arbitrati. Tum fune raptatum in Motetem amnem abiecêre. Aiunt, crocodilos in aqua illa ferociam ab eo tempore posuisse, nec vlli noxios fuisse, lucem quoque visam aquæ illi in aëre imminere. Morti addicebantur, fidei odio, quotquot à Sylueria Baptismum susceperant: sed Rex tranquillatus, & condocefactus, doluit patratam cædem Sylueriæ innocentis, ac duos eius necis autores capitali sententiâ damnauit: alij quoque variè interiêre. Hæc eius mors. Vita verò fuit mera oratio, & sui afflictatio. Vlyssiponæ inter orandum aliquando sublimis in aëre pendere conspectus est. Intra diei spacium semel ac iterùm, aliquando tertiò, confitebatur. Quolibet festo Deiparæ, Aue MARIA millies repetebat, genu submisso sub initium salutationis. Perpetuus illi thorax cilinus, ferro quoque aculeis horrido aliquando adiecto. A flagris quotidianis toto dorso vnum propè vlcus fuit. Virgis (rotas vocant) se cædebat ita vt ictus vnicus sanguinem eliceret. Oleo quopiam perunctum dorsum postea idcircò persanabat, vt idoneum fieret iterùm nouæ sæuitiæ; quamuis partes etiam alias cruentaret. Breui, & valdè incommodo somno, crasso & sæpè amaro cibo vtebatur. Dormiebat sedens erectus cum vicina ad caput tabulâ; quæ ab annuente dormientis capite contacta strepitum ciebat, somnumque fugabat. Saniem è putrido famuli crure collectam, cùm se horrere aduerteret. totam exhausit, exemplo S. Catharin. Senensis, atque S. Xauerij. Cùm Prouinciæ esset Præpositus, per viginti dies, non nisi semel quotidie, idque pane tantùm, & aquâ soluit ieiunium;

Prædictio. *Sacrum.* *Paupertas. B.V.* *Imago.* *Loquitur.* *Non intelligitur.* *Oratio.* *Conf. quotid. B.V. festa.* *Mortif.* *Somnus.* *Aegrt.* *Ieiunia.*

Humilitas. vt Deus Præposito Generali mentem inderet, illum ab eo munere liberandi. In Missionibus peragrabat itinera primùm laceris calceis vsus, deinde nudipes ac mendicus. Ad collum vsque vadum ingressus, per aquas ibat, sacrificali apparatu manu in sarcina in altum elato. Iangamæ poma immatura, eòque acerba, repentè in manibus eius matura suauitatem mirabilem induebant. Plus quàm sexaginta annis post eius mortem candidum eius cadauer aues vario colore spectabiles, choris velut altemis custodire conspectæ; cantu quoque suauissimo accinentes, alijsque aliæ ad eas excubias succedentes. Senex piscator aiebat tigrides quoque ac feras alias corpus illud (quod trunco alligatum, veste nigrâ, pileo clericali insigne ex aquis in ripam eiectum erat) in dorsa sustulisse, atque in sylua deposuisse, *Aquilæ.* custodiaque sepsisse. Quinque aquilæ etiam ibidem visæ vicinæ corpori, securæ à feris, quæ magna erga illud cadauer signa reuerentiæ edebant. quæ omnia refert Barbuta Proregis Secretarius accepta à testibus oculatis.

P. LVDOVICVS CONSALVS DE CAMERA.

Lusitanus Vlyssiponæ. 15 Mar. 1571. HVic S. P. Ignatius vitæ suæ primordia dictauit, id impensè vrgenti, sibique percaro. Sebastiano Lusitaniæ Regi quàm fuerit in pretio, Regis dolor in eius morte, publicâ contestatus significatione ostendit. *Morbi.* Oculis propè orbatus, longa patientiâ inclytus optauit mortem productis cruciatibus molestam, vt sentiret se mori. Nihil propè in illo maius quàm admirabilis inter aulæ blandientis fauores erga Deum religio, seuera sui custodia, pius, & circumspectus in Regem amor, atque fidelitas, erga pauperes demissio, mens nullis aulæ fucis inobscurata. De hoc (nam alia de illo qui volet in Hist. Societatis reperiet) in Romano S. P. Ignatij cubiculo tabella vna pendens in hunc modum habet: *Hic S. P. Ignatius precationibus intentus à P. Ludouico Gonsaluo sæpissimè beatâ quadam luce circumfusus conspectus est.* *S. P. Ignat.*

P. DIDACVS RVIZ.

IN summa huius viri erudicione atque ingenio non minus eluxit studium, se ad infima quæq; domus officio frequenter exercenda demittendi. *Hispanus Hispali. 15. Mar. 1631. ætat. 70. Soc. 56.* Diebus quibus à scholis vacabat, laxamenti loco, ipse orandi spatia extendebat: quot mensibus diem solidum seponebat, quo se introspiceret, seque ad æternitatem nullo alio admisso negotio totus componeret. Vt pietatem, mortificationemque doctrinæ coniungeret, ac veluti Deum docentem discipulus reuerenter audiret flexis humi genibus studebat; & Sacramento pœnitentiæ conscientiam quotidie expiabat. *Conf. quotid. Tempus Silentium.* Nunquam per omnem vitam notatus est aliquid temporis inutiliter perdidisse, aut silentium violasse. Lata in illo, atque ad omnes status pertinens, profundaq; vtriusque Theologiæ peritia. Vnde scripsit eaque Theologiæ lumen egregium attulêre. Supremis quatuor annis dolores calculi acerbissimos læta patientiâ tolerauit. Mortem desiderans illud ingeminabat identidem: *O dies æternitatis! quando te videbo?* *Mors* Flagitabat à socijs, vt ad mortem non secus iuuaretur ac in Xenodochio quisque miserrimus.

P. BER-

P. BERNARDINVS CASTORIVS.

Italus Romæ 15. Mar. 1614. æt. 89. Professi 4. votorum anno 50.

MAgnus in egregia erga Deum fiducia vir, quando illo Lugdunensis Prouinciæ Præposito anno 1594 Societas è pluribus Galliæ Collegijs in exilium pulsa est, quando illo Venetæ domus Prof. Præposito, anno 1606. inde Societas pedem extulit, non nisi anno 1657. reditura. Felicior illi fuit rectio Romæ Germanici Vngaricique Collegij per ipsos 31. annos, magnâ cum dignitate, amore ac earum nationum fructu. Temperantiæ virtute planè eximius, & prudentiâ longis experimentis partâ dulcique caritatis nectare conditâ, ita vt nec disciplinam laxaret, & tamen amaret, vicissimque ab omnibus amaretur.

XVI. DIE MARTII.

P. IOANNES CARRERA.

Hispanus Compluti. 16. Mar. 1577 Soc. 6.

MAgni homo corporis, viriumque olim inter Complutenses Academiæ iuuenes celebratarum, inquit in hist. huius anni Sachinus numero 137. cuius verbis reliqua etiam adscribo. Cum Deo ausus, dæmoneque luctari maiore lucro, quàm hunc vicerat, victus ab illo est. Cùm enim Deo ad suo vocanti castra diu pertinaciter repugnaret, ad suos aliquando reuersus (erat oriundus ex oppido, cui nomen Val de Oliuas) vidisse dæmonem dicitur per fenestram in cubiculum in quo erat, irrupisse monstrosâ specie, & horrendâ: idque cùm existimaret tempus suam ostendendi, & animi, & virium magnitudinem, stricto ferro tam diu cum larua certasse, donec abegerit; Verùm tantum quamuis victori relictum horrorem, vt statim Complutum repetens cesserit Deo, & in gremium perfugerit Societatis. Sex annos in ea vixit apprimè solers, & vtilis in regendis pœnitentium animis, in opinione præstantis virtutis. Quæ opinio anno 1570. non parum est aucta, cum extractum è sepulchro eius caput, Mariæque Mendozæ Collegij Complutensis fundatrici concessum, dum terra, quæ adhæserat detergitus, cerebro prorsus incolumi ac vegeto repertum est. Res minimè dubia, aut obscura fuit. Quippe extractum è cranio cerebrum, & in patina expositum, plurimi accurrere spectatum, ac præ cæteris Vallesius medendi arte nobilis: qui pronunciauit sanè eam corporis partem, quæ vitiari celerrimè consueuit, annis tredecim durare integram sine opinione miraculi nequiuisse, præsertim cùm haud perindè incolumes partes reliquę perstitissent. Celebrat & Orlandinus anno 1551. à num. 51. quendam Ioannem Carreram, qui semel auditam Stradæ Concionem, totam ad verbum è fideli memoria repetijt, quique Angelo suo Custodi familiaris, ab eo manè ad orandum excitabatur quotidie, illo consultore vsus in dubijs vt amico. Is postea in Florida, & Mexico vtiliter laborauit, de quo 7. Ian. dixi.

Vocatio.

Angelus Custos. Mane suscitandus.

P. AN-

P. ANTONIVS CORDESES.

Hispanus Hispali. 16. Mar 1 01.

CVm Gandiæ præesset Rector, sociis peste tactis seruiuit, & mortuos sepeliuit. Infantem à mortuæ Matris vberibus abstractam, obuiæ fœminæ honoratæ, quæ suum infantem tunc lactabat, lactandam dedit, & periculi à paruula è tali loco licèt extractâ securam esse iussit. Educauit illa infantem incolumis. Catharinæ Texedæ B. Ioannis Texedæ sorori persuasit, vt pestilentium Nosocomij præfecturam susciperet; incolumem fore pollicitus: & sic euenit. Barcinonæ iam Prouincialis, iterùm peste contacto cuidam è socijs Sacramenta ministrauit. Putatur primam innocentiam, nullâ grauiore noxâ maculasse. Lasciuam fœminam, quæ se ægram illi peccata fateri velle simulabat flagitium flagitantem, non vni vsitatâ non semel in Societate arte deterruit, cùm otio ad latrinam cubicularem secedendi petito, & impetrato, castas manus, & faciem sordibus illis ita perunxit, vt illa ei ad innocentem fugam vltro iter aperuerit. Duas iam horas orando duxerat cum socij è lecto consurgerent. Nunquam turbari visus, etiam crure ter fracto. Sterili cuidam matrimonio Hispali prolem masculam ex vero prædixit. Lue ab ijs quos confitentes audiebat haustâ decessit, domus Professæ Præpositus.

Prædictio.

Castit.

IOANNES TIBALDUS COADIVT.

Italus Romæ. 16. Mar. 1626. ætat 62. Soc. 27.

IN Italia, & Hispania, licèt aliàs parùm piùs, tamen semper aliquem pietatis igniculum fouebat erga DEIPARAM, eiusque amore, die quopiam à carnibus abstinebat singulis hebdomadis. Sæpè illi veniebat in mentem, vt vel vitæ licentiâ, vel insigni sanctimoniâ valdè excelleret, mediocribus non contentus. Quoties aspiciebat imaginem Matris DEI, ab illa videbatur sibi aspici atque redargui. Vnde rubore suffusus, oculos demittebat. Aliquando cùm plenus irâ rueret in exitium, visa est eius lateri Deipara, quæ aiebat. *Quò vadis? Ne dubita fili.* Et ita periculo est ereptus. Precibus ad eandem fusis, nil timebat dæmonem, qui ei per mensem integrum spectabilis, horrido, vt pingi solet, aspectu quotidie apparebat. Aiebat se à Deipara nullam vnquam repulsam passum in ijs quæ petierat. Hæc prima scintilla magnum in illo postea se plus æquo cruciandi desiderium accendit. In quadragesima sub meridiem tenui iusculo, & pane contentus, vesperi nihil penitus admittebat. Ita iam perpurgatus ab omni vitæ liberioris licentia, Societatem impetrauit. In tyrocinio inter assiduos culinæ labores fluebânt illi vbertim perennes lachrymæ, quòd se olim adeò sceleratum, non in inferno, sed in loco tam sancto videret. Quocirca monebatur à Magistro, vt abstersis lachrymis lætiores *de amore Dei* cogitationes susciperet. Cùm vasa valetudinarij elueret, sentiebat se mirâ quadam flagrantiâ odorum afflari. Cùm diuinam synaxim perciperet, totus erat in delicijs Dei sese

B.V.

Imago.

Mortific.

Nouitius.

Humilitas.

Euchar.

sese Purgato illi pectori infundentis: videbaturque sibi toto eo die os lacte plenum habere.

Examen. Aliquando vnà cum cæteris tyronibus examen suæ conscientiæ instituenti Christus velut ad accipiendas cõfessiones in sede compositus, Ioanni ea in quibus defecerat, suggerebat: hortabatur vt se in illis emendaret; remedijs quoque adhibitis, quæ illi explicabat, Ioanne interea mille delicijs delibato, & dicente: non amplius, Domine, non amplius: quia emorior. Dixit illi Christus: Fili, si dubitas in re quapiam, dic tua Superiori: & fac id quod ille te docuerit. Obed.

In Professorum Domo socius coco datus, inter lauandum videbatur sibi videre Christum specie longè pulcherrimâ, qui Ioannem laborantem aspectu amabili intuebatur. At Ioannes, vitæ suæ anteactæ memor, illicò in lachrymas soluebatur. Tum eum vehemens quædam animi perturbatio inuasit, adeò vt non è culina solùm sed etiam è Societate se proripere cogitaret. Quare ducto profundo suspirio, *Iesu*, aiebat, *Iesu bone, ne me desere*, & tum vicinus illi Iesus velut adstans, Habe fidem, dicebat, quòd ego sim Saluator tuus: & cognosce tuam superbiam, ac scito quòd sine me nihil possis facere. Fleuit profundâ humilitate sese quis esset agnoscens Ioannes: neque deinde vnquam tentatus est in vocatione. Oculos, quos Recineti orando ac flendo propè iam perdiderat, Laureti ad B.V. supplex recepit repentè sanos: & ibidem institutâ peccatorum anteactæ vitæ confessione ad singula propè verba lachrymarum plenus, etiam in illo de peccatis dolore, cæleste quoddam gaudium sentiebat. Laboret. Vocatio. Humilitas. B.V.

Morbus. Totus erat in officijs pietatis, & corporis afflictandi. In summis & arenæ, & pedis fracti doloribus aiebat se summis de cælo solatijs recreari. Mortif.

A fructibus, sale, atque alijs condimentis abstinebat: surgebatque à mensa, Romæ cùm Ianitorem ageret, nunquam, ne pane quidem, satur; & cilicio rigido accinctus. Litanias Lauretanas manè semel, semel item vesperi recitabat; & vt eis efficacitatem adderet ad impetrandum, tam manè quam vesperi flagris se inclementer cædebat. Aiebat verò experimento sibi constare, se amore Dei longè plura posse perferre incommoda & dolores quàm aliàs existimarit: neque tamen agebat quicquam, nisi facultate obtentâ. Eiusdem amoris igne adeò vrebatur, vt iam inde à tyrocinio, ac deinceps, optauerit fuisse summus in seculo nobilitate, ac opibus, idcircò tantùm vt amore Dei maiora posset relinquere. Cæterùm Coadiutoris gradum, ac humilitatem magni faciebat; eoque se demittebat infra omnes. Famulum se Societati, imò seruum exhibebat; nolebat tamen haberi, nisi instar mancipij. Benignam esse Societatem erga suos Coadiutores; adeoque negabat se dignum ijs quæ illi exhibebantur; nec admittebat, nisi quibus egebat. B.V. Mortific. Amor Dei. Humilit.

Officio suo accuratè fungebatur: conabaturque ne quam horulæ alicuius particulam deperderet, idcircò facilè otium reperiebat coronis DEIPARÆ, ac Litanijs eiusdem & officio recitando; adiectis etiam alijs varijs Litanijs.

Hac sui demissione, pietate, mortificatione se præparabat ad mensam Angelicam ter singulis hebdomadis adeundam: eamque adibat nunquam sine lachrymis à tenero corde fluentibus. Euch.

Si tentans dæmon illi ea obiectaret quæ ad commoditates corporis pertinebant, illicò renouabat votum paupertatis; si ea quæ ad puritatem spectant, Tentat.

ctant, votum castitatis; si ea quæ animum inflant, votum obedientiæ, atque hac arte coortam tempestatem facilè dissipabat.

Ira. Damon. Recineti, tum adhuc tyro, comitatus est Rectorem Collegij aliquando ad virum nobilem, cuius ceruici velut inæquitantem, & eius capillos tanquam frenum tenentem, ac ei variè illudentem simiam conspicatus, facilè aduertit id esse quod illi Rector postea, cùm visam à se simiam ei narraret, explicuit: fuisse nempe simiam illam, imaginem dæmonis nobilem illum ad fouendas cum quodam simultates acriter incitantis. Peruicit tamen illum nobilem postea bonus Deus, eiusque animum tranquillauit.

MICHAEL BONFIL. COAD.

Hispanus Tarraconæ. 16. Mar. 1632.

IN officio suo nec labori, nec diligentiæ parcebat, ad arctam disciplinæ accurationem semper attentus, & Nouitiorum exemplar, cùm in domo probationis habitaret. Incredibile est quanti fecerit institutum Societatis, & Coadiutorum felicitatem. Multam noctis partem agebat in oratione Dei, interdiu verò coram SS. Sacramento: à quo percepto, ibat in singultus, & lacrymas sub duobus tribusué sacrificijs, quibus pro actione gratiarum intererat. Constans, & in Aragoniæ Prouinciæ elogijs consignata fama est, quòd quidam Christi nascentis nocte, dum diuino sacrificio interesset, ex altari vna hostiæ diuinæ particula diuinitùs vltrò ad os Michaelis perlata sit, quam ille velut è Cælo sibi porrectam sumpserit.

Euchar.

Nox nati Christi.

P. FRANCISCVS PAGLIA COAD.

Italus Lupijs. 16 Mar. 1649.

ANte initam Societatem rusticus cùm esset, quicquid à fodiendis agris manu pretij colligebat, pertenui ad necessarium victura sibi seruatâ particulâ, pauperibus erogabat. Oculos adeò in disciplina tenebat, vt nesciret vbi domi esset fornix, vel tabulatum, cùm oculos non efferret. Per ipsos 30. annos coqui officium gessit accuratè. Cùm Româ de Coadiutorum pileis abrogatis rumor percrebuit, Franciscus vltrò, citra strepitum, illum Beatissimæ Virgini Matri offerens, illicò deposuit.

Oculi.

B.V.

P. IOANNES BREBEVF.

Gallus in noua Francia. 16. Mar. 1649. ætat. 56. Soc. 32.

APud Hurones in noua Francia permultùm laborauit ab anno 1626. Irruentibus in Hurones Christianos Iroquæis, fugam oblatam non admisit, vnà cum. P. Gabriele Lallemant; ne suas oues desererent. Dum inter Christianos, ac barbaros Ethnicos arderet prælium, hi duo animas expiabant, alter baptismi, alter pœnitentiæ Sacramento. Captis ergò, atque nudatis Ioanni & Gabrieli, euulsi sunt vngues aliquot, & inflicta sudibus verbera per singulas corporis partes; P. Ioanne ad Christianos ita dicente: *Filij, dum patimur; sursum in cælum oculos eleuemus. Videt hæc remunerator Deus. Moriamur fortes in fide. Gloria erit æterna.* Tum illi præcisæ manus, os contusum lapidibus, lingua adusta. Vtrique sub alas, & ad renes, ab igne candentes secures admotæ; ignita è collo appensa collaria, è quibus candentes secures pendebant; adiectum cingulum

Fides.

Patientia.

lum accensum è pice & resinatis corticibus; Ioanne interea, fortissimo silentio, stante inter flammas immoto, velut in extasi. Tum loqui cælestia, quà poterat, incipienti os obseptum circulo, labra concerpta, truncatus nasus. In baptismi opprobrium, & imitamentum, vterque aquâ bulliente perfusus totus, obiectantibus barbaris; debere sic eos baptizari, quòd sinè baptismo nulla sit salus. Antequàm ferali palo alligarentur, palum vterque amplexus est, & osculatus. Mox Ioanni detracta superior pellis è vertice capitis, amputati pedes, caro è coxis ad ossa vsq; auulsa, mandibula securi diffissa, ferro vstæ plagæ; vtrique dissectum generosum pectus, euulsum cor nobile, atque à barbaris deuoratum. Ioannes eò appulsus neminem ibi reperit Christianum; moriens verò reliquit facilè septem millia. Decem annis ante mortem, voto nuncupato, & quotidie renouato, spopondit; se in singulis quæ ageret, id quod perfectius esse intelligeret, curaturum. Diu, & sæpè flagrabat desiderio ea omnia quæ vnquam vlli Martyres passi sunt patiendi. Vidit admirandi splendoris regiam, eamque ijs paratam esse factus est certior, qui ob amorem Dei in casis humilibus habitarent. Castitas illi semper vt illæsa pupilla oculi, etiam in illo regno nudæ liberæque libidinis. Dæmonem fœminæ specie personatum, & ad illecebras inuitantem, silentio, ac signo crucis fugauit. Infernum se malle aiebat, quàm vel vnum veniale peccatum; quia illud Christo displicet, estque vnicum malum Dei & hominum. Quodam die percussus à barbaris, vesperi gratias agebat Deo: & videre sibi visus est Beatissimam Virginem tribus in pectus defixis ensibus doloris plenam; audiuitque in cor loquentis Dei vocem quâ ininuitabatur ad B. Virginem imitandam; quippe quæ semper fuerit conformis voluntati Dei. Quocirca votum concepit coram SSS. Trinitate, Beatissimâ Virgine, & S. Iosepho, ac demum coram omnibus Sanctis, & particulatim coram SS. Ignatio atque Xauerio, se, vbi id per obedientiam licuerit. non declinaturum, si martyrij occasio quæpiam offerretur. In Beatissimæ Virginis sacello inter comprecandum vidit in suis ac sociorum vestibus maculas sanguineas. Dæmones illi leonum, vrsorumque instar conspecti; homines item armati, atque minaces. 23. Augusti post recitatas B. Virginis Litanias vidit cateruas dęmonum, qui illum deuoraturi videbantur; sed nihil potuêre. Mortem aliàs ita vt pingi solet coram se conspexit, quæ illi, furiæ instar, spiculum minaciter intentabat. Sæpè illum Beatissima Deipara, S. Ioseph, Angeli, Sanctique alij inuisêre. Editum quoque montem spectauit Sanctis vndique coopertum; in cuius vertice Sanctorum omnium Regina sedebat. Aliàs vel solâ Deiparæ veste, aut eius vestis orà, conspectâ, sentiebat se lumine quodam perfundi: nec audebat oculos ad ipsam eius vultus maiestatem attollere. In exercitijs anni 1634. Christum spectauit spinis coronatum; audiuitque dicentem: *Habebis deinceps vnctionem spiritus in verbis tuis.* Aliàs cor sibi velut oleo perungi sentiebat. Diuinitatem meditans, Christum videbat, audiebatque docentem, atque monentem. Inde in Christi corde mirificè acquiescens exardescebat in Deum. Anno 1640. 27. Maij sub festa Pentecostes vesperi sub examine vidit ferè per Psalmi quinquagesimi recitati spacium rosam colore pulcherrimam: sentiebat se in arcano pectoris valdè accendi, & mirè omnia circumquaque ardere. Sæpè Christum spectauit in lumine, sæpiùs in cruce, vel cum cruce; quam

Silentium. *Fides.* *Intentio vestis.* *Pati.* *Humilitas.* *Amor Dei.* *Cast.* *Veniale pecc.* *Vesperi. B.V.* *Mors.* *Sancti.* *B. V.* *Christus. Coronatur spinis.* *Lingua.* *Cor.* *Examen.*

Crux. Pati. Christus etiam in Ioannis humeros deponebat. Tunc benè, aiebat, sperabo de mea salute, cùm se mihi dederint occasiones patiendi quàm plurimæ. Apud populos Neutros, anno 1640. in hieme asperrima crux vastæ molis illi obiecta ex ea parte quæ ad Hiroquæos erat. Sæpè videbat inter orandum vesperi permultas cruces. *Lectio spirit.* Auditâ intus voce; *tolle, lege*; manè aperto Thomæ à Kempis libello incidit in caput *de via regia Sanctæ crucis.* Inde illi mirum in modum tranquilla pax, & lux inter tot aduersa diluxit. Sæpè arcana cordium introspexit, & futura præuidit. Optabat in tyrocinio *Obed.* fieri temporalis adiutor. Aiebat; se alieno nutu non minùs suauiter duci quàm paruulus sedeat in sinu matris suæ. Domi agebat sæpè coquum, seruum, mancipium: dies illi totus laborum plenus, noctu verò erat pernoctans in oratione Dei. *Mortific. Oratio.* Quotidie in se flagris sæuiebat? atque ad orandum non minùs accuratè se præparabat quàm si tunc primùm orandi artem condisceret.

P. IOANNES RISERIVS.

MAgnis in Hollandia sudoribus gloriosam operam fidei Catholicæ collocauit, inter perpetua capitis pericula, plurimis ad Orthodoxam Religionem adiunctis. Deprehensus *Belga Antuerpiæ. 16. Mar. 1650.* est aliquando sanguineo & aqueo sudore perfusus cùm in arcta cista reconditus Prætorem euasit. Virum nobilem, cui iam mors proxima timebatur ab apostemate, quod guttur obsederat, signo crucis signauit in gutture, *Sudor sanguineus.* & vix digresso Ioanne apostema disruptum est, ægro postridie planè in *Sudor.* columi. Eius sudore quo affluere post concionem solebat, nescio vnde acquisito, tuber cuiusdam illitum breui euanuisse fama fuit.

XVII. DIE MARTII.

P. FERDINANDVS GOMEZ.

17. Mart. Lusitanus Mexici. 1610 Soc. 36. EMexicano Curione Societatis operarius indefessus, ac patientiâ Charitateque præstans factus est, exemplo singulari. Enim verò (inquiunt literæ Mexicanæ) Deus optimus maximus qui tam præclaris eum ornamentis condecorauit in vita, signis etiam mirabilibus illustrauit post *Mort.* mortem: quemadmodum Dominicani Ordinis Religiosus testabatur, qui sequenti ab obitu Ferdinandi luce, sibi videre visus est ex nostri Collegij testudine candidam leuari nubem, atque orientem versus tendere, tum scalæ instar ad cælum ferri: quæ ille gestienti præ gaudio animi spectans, cùm Patrem Ferdinandum expirasse intellexit, magnâ erga eius sanctitatem veneratione cœpit moueri.

P. GABRIEL LALLEMANT.

PIoannis Brebeuf per 6. menses in Apostolicis apud Hurones labo- *Gallus ibid. 17. Mar. 1649. ætat. 39. Soc. 19.* ribus, ac tormentis fidelis socius. Parisijs patritio sanguine natus, tener corpore, innocens animo, promptus ingenio, se diuino amori frequenter in holocaustum dicabat, id à Deo vnicè *Charitas.* flagitans, ne quem è sua familia peri-

re

re sineret in æternum. Age, aiebat ad seipsum identidem, age, animę; pereamus sanctè, vt dulcissimo Iesu cordi vel sic iucunditatem quam possumus pariamus! dignus est Iesus pro quo aspera omnia perferamus. Apud Hurones Atironta illi nomen. Præter toleratas candentes secures, & alia quæ in Ioanne heri narraui, acutis suffixis subulis est excruciatus. Effossi illi oculi, & eorum loco in cauum orbium oculorum carbones ardentes inserti: totum corpus reliquum igne tostum, caro vndique lacera & à barbaris vorata.

Fides.

XVIII. DIE MARTII.

P. RAPHAEL FERRER.

Hispanus in America Mar. 1611. ætat. 45. Soc. 24.

EX Aragoniæ Prouincia in Peruanam translatus, modestiæ ac paupertatis præcipuo studio capiebatur, lachrymis vbertim cadentibus plenus quoties diuinæ aræ sacrificium celebraret, imò si vel litanias recitaret, aut pium libellum quempiam lectitaret. Missiones illas optabat quæ magis arduæ videbantur. Populum in templo ad scenicum spectaculum congregatum vt ab eo spectaculo abstraheret, in scenam cum crucifixo prodijt, & tenerrimam omnium complorationem dictione ardentissimâ concitauit, ac spectaculum impediuit. Cofanes, diros populos, adijt; & ex ijs quadringentos ad sacri fontis Sacramentum pellexit. oppida tria condidit. Barbarorum nonnulli simulatâ specie amicitiæ illi per iter obuij, & gratulati, illum, ob fidem peregrinam prædicatam, in aquam mense Martio per pontem dedêre precipitem. Literæ de illo submerso datæ 18. Martij.

Lectio.

Concionis.

18. Martij.

P. NICOLAVS DE SCHMIDT.

18. Mart. Belga Louanij 16. ætat. 68. Soc. 32.

HVnc per varia rerum, ac turbida in Societatem inuexit Deus, Antuerpiæ lautâ domo natus, cum Pædagogo, seu morum præfecto, Hispaniam, Italiam peragrauit. Venetijs, præfecto non inconscio, nec inuito, inductâ procacem fœminam castissimè indignatus, eiecit. Per iter à grassatoribus captus, exutus, arbori alligatus, atque ita feris famique relictus, diuinâ ope sese explicuit, cum Pædagogus interea nequicquam conatus, se eo arctiùs implicuisset, atque inter connitendum miserè strangulasset. Louanium redux, dum Societatem meditaretur, abiectâ illâ cogitatione victus à suis, animum ad nuptias adiecit; sed per varia turbamenta, redijt ad mentem pristinam, quando vxore vndecimo post nuptias mense extinctâ & aliquot nauium mercibus onustarum iacturam perpessus, ad Societatem venit, In qua legendis, adnotandis, narrandis, ad imitandum cœlitum vitis piam semper operam dedit, inter omnem sucrum munerum accurationem. Silentij, & sanctissimæ Eucharistiæ sępènumero salutatæ cultus, animarum Purgatorij per fusas ad Deiparam preces, & indulgentias adiuuandarum, frequentandorum actuum

Castitas.

Vocatio.

Sanctorum cultus.

Itinera. ctuum amoris Dei perquàm maximè studiosus. Pedes, etiam ætate ingrauescente, sex, septemuè leucas exantlabat, morbis postea & multis grauibus tolerantiâ magnâ ferendis planè insignis; paulò post diuinum sacrificium peractum; paralysi, ac secutâ breui morte prostratus est.

P. IOANNES IACOBVS ROCHE.

Gallus Cadurci. 18. Mar. 1632. ætat. 60. Soc. 37.

EX Aniciensi Canonico Societati nomen dedit. Constat, inquiunt de illo literæ, illum Iuuenili ætate, cùm ex morbo in extremis ageret, Eucharistiam sibi dari enixè flagitasse, spe ac fiduciâ exorandæ à Christo sanitatis, nec temerè: magno siquidem medicorum animam pœnè agenti adstantium stupore, penitus conualuit. Diuino amore adeò æstuabat, vt inter colloquendum scintillæ aliquando illi erumpere, ac ipse sui compos minimè videretur, ij verò tam nostri quàm extrarij qui eum audiebant, sentirent se maximoperè commoueri. Diuino IESV nomini dulcissimè pronuntiando fuit impensè addictus.

Eucharistia desiderata.

Pia colloq.

P. ALPHONSVS GUERRERUS.

Indus Mexici. 18. Mar. 1640.

HIspanis nobilibus, & opulentis natalibus ortus Mexici, perpetuum paupertatis, & humilitatis fuit speculum in Societate in qua Crucifixum è collo pendentem gestabat semper ad pectus. Inter orandum in medio cubiculi, repertus est ab excitatore manè à terra sublimis. Tempus omne particulatim in horas, & earum partes, occupationesque diuiserat; Ægrorum adeò amans, vt cùm pro nulla re alia voluerit facultatem generalem, pro hoc solo obtinuerit; vt ægros posset inuisere. Æger ipse gratias Deo agebat, & illud identidem repetebat: *Domini sumus, Domini sumus.* Tandem; valdè, inquit sitio, sed gratias Deo quòd eam ad lucidos illos riuos & salientes ex Paradiso. Tum se in lecto tanquam moriturus composuit, & socios qui aderant citra solicitudinem esse, quietè dormire, nec nisi accersitos reuerti ad se, iussit. Ita manè repertus est, iam requieuisse in pace.

Crucif.

Oratio.

Tempus.

Infirmitas.

Mors.

XIX. DIE MARTII.

MICHAEL VICTOR COADIVT.

Germanus Foroliuij 19. Mar. 1624. ætat 56. Soc. 22.

SIngulare in Charitate erga ægros, in reuerentia erga sanos, in eximia erga Beatam Virginem & cœlites pietate, omnis virtutis exemplum fuit Michael. Venetijs mirabili accuratione seruiuit ægro cuidam nostro; cuius morbi diuturni, & plures & graues robustissimum quemuis poterant fatigare. Fecit id ille sine stomacho, sine querela, constanter vsque ad finem; & morbum ipse ab illo, quo postea semper conflictabatur, contraxit; vsque ad vitæ discrimen adductus. Et tamen etiam ita vt deinceps erat infirmis viribus, non minus quàm sani Coadiutores laborabat: nunquam extra prandium & cœnam visus comedere qualicunque laboris obtentu, aut coadiutorum vires restaurantium exemplo, aut humano quocunque respectu. Ipse illis ieiunus ministrabat. Supremo in morbo vltimum diem

Charitas.

Temperantia in cibo.

diem ſuum aiunt viſum eſſe animo præſagire, dicente ſub ipſam eius mortem præfecto rerum ſpiritualium, vt extremi temporis particulas diuino amori crebriùs repetendo, impensè impenderet, gratias ageret, ſeque illius voluntati vndequaque offerret, Collecto ad ea quæ iubebatur præſtanda animo quieuit: mox hilaritate ſuauiſſimâ dixit videre ſe Beatiſſimam Virginem, Sanctum Ioachimum, SS. Angelos aduentantes. Plura dicentem, ſeu dicere linguâ, mortuali quodam ſono iam balbâ, eoque non ſat intellectâ molientem, fugiens vita deſeruit.

Mors.

Beatiſſima Virgo. Angeli. S. Ioachimus.

P. PETRVS COTONVS.

Gallus Pariſijs. 19. Mar. 1626. ætat. 63. Soc. 43.

CVm Taurini adoleſcens literis daret operam, Angelus cuſtos vetuiſſe fertur illum ad balneum, ſeu ad aquas deſcendere lauandi causâ; & eodem die illo ipſo in loco, duo adoleſcentes occulto in aquis vortice abſorpti ſunt. Aliàs quoque fama eſt, Angelum iuuenis equo vecti ſpecie illi præiuiſſe, ne in vado periculum vitæ ſubiret: ſuum item, ac ſuorum Cuſtodes Angelos illi ſæpè conſpectos, eum docuiſſe multa quæ ad eos pertinebant, quos ipſe in ſpiritu gubernabat. Aronę tyrocinium poſuit: Mediolani Philoſophiæ, Romæ ac Lugduni Theologiæ operam nauauit. Virginitatem humilitate tuebatur, & Deiparæ, S. Ioſephi, Angelorumque præſidio: atque hi quidem, illi coxas caſto funiculo arctiſſimè adſtrinxiſſe feruntur, veſtigio etiam poſt annos 40. conſpecto & agnito. In oppidulo quodam ruſticis operam ſedulam dabat. Ibidem viſus, etiam à nobilioribus & aulicis, eſt non ſemel inter orandum corpore toto radijs vndequaque circumdatus. Et tunc illum dæmon variè tentare orantem cœpit; ac licèt victus à Petro ſit, ſæpiùs tamen reuerſus eſt, hæreticis quoque in illius necem non ſemel concitatis. Maſſiliæ aiunt eum in templo interrogaſſe; ecquis eſſet quidam (quem ipſe digito monſtrabat, quemque prægrandi bufonis capite horrendum videbat) iſtic præſens. Reſponſum eſt; eſſe Ludouicum Gaufridium. Is Ludouicus poſtea magiæ ac obſcœnorum ſcelerum pœnas flammis exuſtus dedit, magnus veterator, Confeſſarij obtentu, & ſpurcus hypocrita in fœminis ſelectioribus ad Confeſſionalem ſuam ſedem per arcana lenocinia pertrahendis. Henrico IV. Regi à Concionibus, tum à Confeſſionibus fuit: à quo deſtinatam ſibi Arelatenſis Archiepiſcopatus infulam, & impetrandam à Pontifice purpuram, dextrè, religioſè, conſtanterque reiecit. Delphinum educauit; eundemque poſtea confitentem audiuit; ac pro concione ab eodem auditus eſt, donec optatam ab aula quietem impetrauit. A morte confeſtim Valentiæ, Rodumæ, Pariſijs à pluribus luce mirâ illuſtris conſpectus fertur. Ante diuinum ſacrificium quotidie confitebatur, & Martyrologium legebat; vt ſe ope Sanctorum illi Sacrificio præpararet. In ipſo ſacrificio conſilium à Deo de rebus agendis capiebat. Vnde ad ſacrificandum euntis vox fuit: *Eamus ad conſilium.* Diuinum officium attentione plurimâ, & non niſi de genibus, recitabat. Virtus illi tam ardens, tam ſolida, vt eam ne aula quidem ſuis artibus, fauore, inuidiâ, odio, amore, labefactarit. Vulgo *bonus aulæ Angelus* dicebatur. Multa de illo admiratione, plura imitatione digna dabit annus 1626.

Ang. cuſtos.

Pater ſpirit.

Caſtitas.

Oratio.

Sacrum.

Oratio.

Angelus aulæ.

Legi hiſce iam perſcriptis, impreſſam à P. Rouerio eius vitam, è qua hæc

hæc pauca delibo, illis quæ iam dixi omissis. Romæ P. Bobadilla, vnus è primis Societatis decemuiris, Petrum Cotonum tunc Theologię auditorem amanter complexus, Hic, aiebat, Gallus pluris erit quàm decem Hispani. Fama vulgauit, hæreticum Petro de Eucharistia pro concione audito, dixisse visum sibi splendidum paruulum ex aræ tabernaculo prodeuntem ac inambulantem: & hisce auditis ac visis orthodoxæ fidei manus dedisse. Cùm anno 1604. 13. Ian. à sicario vulneraretur, aiunt visam à pia fœmina tũc absente DEIPARAM suâ manu manum sicarij ne vulnus altiùs imprimeret auertentem. Sub idem tempus quo diem Parisijs obijt, Nanceij dæmon ex energumena lætus dixit: mortuum esse Cotonum.

Enchar. *B.V.*

Illud quoque de illo famâ increbuit, quòd Valentiæ Segalaunorum, loco Parisijs 118. leucis dissito, Petrus postero die mortis, matronæ piæ se conspiciendum splendore magno præbuerit: quòd Rodumnæ Antonia Miela fœmina multâ virtute illustris, proximis ante Cotoni mortem diebus lucem languidam, suggestum in aëre ac sedentem in illo virum puerili quadam venustate in facie floridum, sceptroque insignem viderit; Cotonumque sibi à morte spectabilem ac ea ita explicantem audierit vt diceret, lucis pallorem indicem fuisse mortis; suggestum in aëre, doctrinam cælestem; puerilem in facie venustatem, innocentiæ symbolum; sceptrum denique notam fuisse recti consilij in conscientijs gubernandis. Quòd ibidem Ioanna Matelia Virgo à virtute impensè clara fidemque commerita, mortis eius ignara, illum videre sibi sit visa fulgore aureo collucentem, aureoque in throno cum maiestate regia & cultu considentem, ac sagittas flammeas versus SS. Eucharistiæ Sacramentum iaculantem. Et vesperi mors Cotoni illi est nunciata. Ibidem Anna Vitella vidua longè pijssima visa sibi est esse Parisijs, ac videre Cotonum è cælo candidatum delabi ad locum in quo eius cadauer iacebat, gratiasque agere suo corpori prolixè, quòd tam vtilem ac facilem sibi operam ad salutem præbuisset: tum inter IESVM, MARIAM, IOSEPHVM ad cælos remigrasse. Pergit Rouerius vitæ autor; aitque illum Parisijs à quodam conspectum cælos penetrare: alium ad eius corpus in feretro collocatum orantem vidisse P. Cotoni concionali veste stolaque amicti speciem, gemmis tam in veste quàm in stolâ perlatè lucentibus. Cuidam qui ei diuinis operato seruierat, dixit illum tetro quodam odore sordiuisse toto tempore sacrificij, adeòque autor illi fuit vt conscientiam expiaret. Fassus est alter se impuro oculorum coniectu fœdatum sacrificio ministrasse. Omitto permulta quę laudatus autor affert de ijs qui se à Deo incolumitatem recepisse grati testati sunt per Cotoni preces. Etiam imago DEIPARÆ (quam ille dono cuipiam dederat, eidemque inscripserat, *ora pro Petro Cotono*) ægræ mulieris capiti admota febrim ab illa somni hactenus diu noctuque experte dispulit, somnumque illi conciliauit; plures autem à dolore capitis liberauit; id quod quidem ego ad DEIPARAM potiùs quàm ad Cotonum retulerim. Adeò plenus erat suauissimæ charitatis, vt Henricus Magnus Gall. Rex dictitaret: Cotonus de nemine malè censet; & nemini vnquam succenset. Mirificè dissimulabat, excusabat, tegebat si quid perperam ab aliquo factum audiret, ingenio planè miti, miraque prudentiâ, suique demissione, quicquid vel ab alijs vel à Rege ipso honoraretur. Idem Henricus IV. Rex anno 1603. die S. Thomæ Apostoli P. Cotonum

20 Martij. *Mort.* *Ench.* *Corpus.* *Mortif. Castit.* *Sacrum. Oculi.* *Castitat.* *B.V.* *Charitat.* *21. Dec.*

num Regio in curru è Regia vectum eduxit, ac per celeberrima Vrbis loca circumuectum ad primarij templi ostium inter tubas tympanaque strepentia comiter adduxit, & regiâ suâ manu illi porrectâ eum suggesto vt ad concionem diceret, amanter admouit. Hæc, atque his plura videri possunt in eius vita nuper in lucem data Lugduni.

BARTHOLOMÆVS SANCHEZ COAD.

Hispanus Baezæ. 19. Mar. 1627. ætat 40. Soc. 16.

AB infideli amico, cùm dormiret, vulneratus, & in periculum capitis adductus, à Christo (quem pastoris specie sibi præsentem videre est visus) ereptus, nomen Societati dedit: in qua labore ac dirâ se variè afflictandi assiduitate excelluit, mortificationes gemmas vocitans; inter quas tamen maioris pretij esse aiebat eas quæ cum aliqua se profundiùs abijciendi occasione coniunctæ sunt. A sacra Synaxi perceptâ oranti dicunt IESVM paruulum spectabili specie adfuisse; ac Bartholomæum suauissimo eius colloquio, & vulneribus recreatum. Inter cælites præcipuo cultu prosequebatur DEIPARAM, S. Iosephum, & S.P. Ignatium.

Christus Pastor. Mortif. Humilitas.

Euchariſt.

Iesus infans.

P. ANTONIVS DE ANDRADE.

Lusitanus Goæ. 19. Mar. 1634. ætat 54. Soc. 38.

AB anno 1600. in Orientis India impiger laborauit. Iter in Tibet suscepit penes Gangem, per cæca, varia, horrida itinera reptabundus inter frigora tam acria vt ei digiti pars congelata deciderit. Tandem in montem excelsum euasit, vbi Gangis natalis est locus. Rex Tibetanus, ad bellum profecturus, ad Antonij se pedes abiecit, benè sibi ab eo dici petens. Templum *Beatissimæ Virginis à spe* ibidem cùm conderet, ipsi Proceres Tibetani operas adiuuabant. Ægro inter summos dolores conspecta DEIPARA dolorem omnem abstersit, cùm dixit: *Iam, fili, nihil tibi dolebit amplius.* Veneno demum interijt, in morte iterùm DEIPARÆ præsentiâ & allocutione recreatus. Venenum se illi porrexisse gloriatus est filius cuiusdam, in quem, tanquam suspectum & notatum de hæresi, multa egerat, eratque acturus Antonius à Sacra Inquisitione Deputatus. Depulsos, eius nomine ac ope post mortem imploratâ, morbos fama est constans. Ita P. Albertus Mescinski febrem semestrem discussit: & mulier transuersam in vtero prolem, breui felicique nixu enixa est, ac exempta periculo: alterius tumidum genu ad P. Antonij sepulchrum confestim consanuit. Illud quoque mirum, quòd eius cadauer seorsim, ab alijs conditum, in imposito marmore suam effigiem, tanquam coloribus expressam, reliquerit: id quod veneni vi factum existimabant nonnulli; sed aliter sensêre, cùm effigiem illam è marmore eradi non posse viderunt. At Problema esto, per me licet.

Itinera.

B. V.

Fidei.

Imago in sepulcro.

P. LOPIVS DE CASTILLO.

Hispanus Triguerij. 19. Mart. 1623.

IN Triguerienſi Collegio per 51. annos magno virtutis nomine clarus vixit, per quinque supremos vitę annos Podagra illum lecto affixum tenuit, magno planè voluntatis cum diuinâ consentientis documento. Dicitur per iter in nomine Domini quendam ab annosâ podagra liberasse.

Oratio. Podagra.

PETRVS CARDINALIS PAZMANY E SOC. IESV.

Hungarus Posonij. 19. Mar. 1637. ætat. 63.

HVnc virum inter summos viros quos habuit vnquam Hungaria fuisse aiunt omnes qui rerũ eius Regni periti sunt. Cùm iam Strigoniensem Archiepiscopum, & sacræ Romanæ Ecclesiæ presbyterum Cardinalem se videret nihil de antiqua erga minimos sociorum familiaritate remisit; aiebatque se, in suæ Matris sinu mori velle. Aliquando Societatis in qua Religiosè vixisset memor, illachrymatus est suis splendoribus & dicebat, timere se etiam illam felicitatem suam, quâ videbat sibi prosperè fluere vniuersa. Illi debet multos Orthodoxos proceres Hungaria, quos ille mirabili, tum palàm, tum priuatim dicendi, & libros de controuersijs perscitè Vngaricè stylo culto ac nitido, latineque scribendi vi, ad veritatis lumen adduxit. Collegium Posoniense, Academiam Tyrnauiensem, Seminarium seu Collegium Alumnorum Pazmanianorum Viennæ fundauit, Monialium sanctæ Claræ Cœnobium Posonij extruxit. In pauperes liberalis, Romæ vno die pauperi cuidam domui quingentos aureos, quos Romæ Hungaros vocant, dedit. In Collegio Germano-Hungarico ijs qui in Vngariam redituri illo egent viaticum perpetuum assignauit. Humilitate fuit tantâ, vt cùm in loco relaxationis verbum quoddam familiariùs dixisset tum iam Cardinalis quo existimabat quendam è magistris nostris offendi potuisse; ab illo postea sevocato, licèt nec offenso veniam flagitarit. Gaudebat se Varadini in vrbe, ac Regno DEIPARÆ Matri sacro natum. Romæ olim in Collegio Romano Theologiæ operam dederat. Inde illi præclara Italicæ quoque linguæ peritia. Latinè verò dicendi & vis & vbertas plena maiestatis, atque prudentiæ. Vnde à Ferdinando secundo Imperatore Romam ad Pontificem missus, in admirationem rapuit vrbem, ac eos potissimùm qui eum dicentem audiêre. Paulò ante literas ipsius Ferdinandi secundi Imperatoris manu exaratas acceperat de Ferdinando tertio creato Romanorum Rege, ac illas ad Collegium Tyrnauiense miserat, cùm breui post acceto de ipsius Ferdinandi secundi morte nuncio, post fusas acerbas lachrymas itineri se accinxit vt seu Ferdinando secundo Parentaret, seu Tertium solaretur. At in itinere illum apoplexia, mox verò Posonij mors excepit, prægressis priùs quibusdã, quæ illius mortem imminentem visa sunt nunciare, de quibus in eius vita. Cæterùm, anno 1640 (qui Societati confirmatæ secularis fuit) eum Collegium Romanum annum illum apparatione variâ celebraret, annuente Mutio Vitelleschi Præposito Generali, etiam Cardinalium Societatis effigies istic Propositæ sunt, nempe Francisci Toleti, Roberti Bellarmini, & Petri Pazmany. Et huius quidem hæc est epigraphe: *Petrus Cardinalis Pazmany Societatis IESV.* Spectantur illæ imaimagines in Romani Collegij aditu etiamnum. Scripsêre de illo Alegambe in Bibliotheca scriptorum Societatis, Ioannes Nieremberg in viris illustribus, & Marraccius in purpura Mariana.

Vocatio.

Fides.

Humilitas.

FRAN-

FRANCISCVS DIAZ COAD.

Hispanus Compluti. 19. Mart. 1605. ætat. 32.

DE hoc testati sunt Pater & Mater, illum cùm infans à Matris pectore penderet, videretque Patrem strictum ferrum in Matrem furenter torquere, obiectâ maniculâ repentè ac primò locutum dixisse: *Que haze Padre? Quid agis Pater?* Ita Patris furorē admiratione infantis locuti repressum. Compluti valetudinarij minister factus, vitam duxit ad omnes charitatis ac legum nostrarum apices apprimè attentam, nonsecus atque si leges nostræ diuino decalogo essent præceptæ. Saucium cuiusdam & sordibus plenum oculum cùm linteolo extergeret, videretque infirmo id magno dolori esse,, linguâ ita blandè extorsit vt eum breui restituerit. Diuinæ præsentiæ memoria diuinæ Matris ac S. Iosephi cultus nobilia illi fuêre instrumenta ad perfectam virtutem. Anno 1604. ruri charo suo in valetudinarij cura socio dixit, sibi vitæ annum non integrum superesse. Eidem Martio ineunte iam æger dixit id quod anno superiore dixerat euenturum, seque die S. sui Iosephi migraturū è vita. Interea illū rogauit vt taceret, atq; oraret: id certò in futurū vt dixerat. Petro Garciæ medico clam dixit, se die S. Iosephi moriturum. ita sibi esse dictum à Virgine Matre, *quæ ibi stat*, inquiebat, & certum locum cubiculi commonstrabat. Rogabat ergò vt pretiosa sibi non præscriberet. sed illa quæ molesta sunt & vilissimè constant. Consulendum esse Collegij paupertati. Ipso die, Sacramentis iam antea procuratus; cùm putaretur mors adhuc procul abesse, vrsit vt P. Minister accerseretur ad migrantis animam commendandam. Parùm id quidem opportunum visum nocte intempestâ, nec apparente periculo, adfuit tamen accitus Pater, ac petitam à Francisco animæ commendationem recitauit, & æger felicem animam tunc egit cùm preces illas P. Minister absolueret. Scripsit hęc de Francisco Pater ille Alphonsus Ezquerrera, de quo nos alibi.

Infans loquitur. *Regula.* *Charitas.* *S. Iosephi.* *Mors. B. V.* *Paupertas.*

XX. DIE MARTII.

P. IACOBVS TYRIUS.

20. Mar. Scotus Romæ. 1597. *Studia.*

IN huius cùm adhuc puer primam literaturam condisceret, capite ac vultu radij quidam emicantes frequenter conspecti fuisse dicuntur. Eidem in Collegio Romano Logicæ operam nauanti (vt ipse id fassus est triduo ante mortem ei, apud quem totius vitæ conscientiam expiauit, & conscientiæ suæ rationes pro more introspicienti) ante decem ferè annos, tunc iam mortuus S. Pater Ignatius apparuit; acriterque coarguit, quòd languente primo ardore, aliquid ex orandi tempore ad studendum decerperet, furto ignobili; plurisque faceret scientiam quàm virtutem. Tunc verò Iacobus accessorium vt vocant principali, studia virtuti coniunxit quidem, sed postposuit; factus postea Germaniæ Assistens, sub vitæ finem videre sibi visus est per quietem, se cum eo qui sibi sacrificanti ministrabat Adamo Vuakob coadiutore peregrè proficisci, & Adamo breui post 15. Martij extincto, ipse quoque se ad peregrinationem, siue ad Patriam potius,

S. P. Ignat. *Oratio.* *Virtus præ studijs.* *Mors.*

tiùs, composuit, somnii sui memor, & mox æger 20. Martij decedens, peregrinationem suam inter mortales explicuit.

P. MICHAEL RODES.

Hispanus Gerundæ. 20 Mar. 1623 ætat. 69. Soc. 43.

HVius Patri Barcinonæ se Ignatio addere socium volenti, dixit S. Pater Ignatius, id non illum, verùm eum, quem matrimonio susceptuus esset, filium, præstiturum. Et verò Michael eam prædictionem impleuit. Barcinonâ Gerundam cum Francisco fratris sui filio (qui & ipse postea in Societate diem finiuit) euntem tempestas horrida & tenebræ occuparant. Ergò S. Ignatium supplex implorat; cùm Franciscus Michaeli: videsne, inquit, ibi (& locum indicabat) Patrẽ Ignatium? Aduertit oculos Michael; & licèt Ignatium nõ videret vidit tamen lumen facis instar. Cuius præcedentis ductus, per duas vt vocant, leucas Gerundam appulsus est, face deinceps non visâ. Inde illi pietas erga Sanctum Patrem mirificè increuit per 30. annos supplicationi virorum præfuit, qui se ferijs sextis, & festis diebus in templo nostro sæpè flagellant sed & ipse tantâ sæuitiâ se afflixit, vt medicis opus fuerit, qui corpus contusum reficerent. Aiunt numerum iniri non potuisse illorum, quibus per illum Religiosæ vitæ adeundæ desiderium iniecit bonus Deus. Orandi & amans, & sciens, cum dæmone in conclaui suo non semel certauit acerrimè. Morti vicinus ipse in eum quo morientes iacere solent situm se cõposuit; ipse sibi oculos clausit, atque ita mortem expectauit, & obijt.

Iter.

S.P. Ignat.

Mortif.

Pia colloq.

Oratio. Dæmon.

Mors.

P. MANCIVS FIRABAYASCI.

Iapon. Nagasachi 20. Mar. 1633. ætat. 44. Soc 20.

PHilosophicis, ac postea per biennium Theologicis eruditus disciplinis, in patria pro religione multùm boni fecit, & multùm mali perpessus est; vt benè faceret genti suæ. Sub Daifui tempestate inter eos fuit qui in Iaponia clandestini se occulere sunt ausi, quò Neophytos in fide firmarent. Labores, & magna rerum necessariarum penuria illum tandem prostrauêre. Dolorum, quos acerrimos patiebatur, condimentum fuêre cælestes deliciæ, quibus perfundi se persentiscens, dulcissimè in illa Iobi verba sæpiùs soluebatur; *Hæc mihi sit consolatio, vt affligens me dolore, non parcat.* Hisce sæpius repetitis optabat tenerrimè ad IESV, ad MARIÆ conspectum quantocyùs euolare, & euolauit non sinè singulari suauioris lætitiæ significatione.

Fidei.

Patientia.

Mors.

P. ANTONIVS IVLIVS BRIGNOLE.

Italus Genuæ. 20. Mar. 1662. ætat. 57. Soc. 10.

ANte Societatem initam, nobilitate, opibus, matrimonio ac prole nobili, obitâ laudatè ad Philippum IV. Regem Catholicum Genuensis Reipublicæ nomine legatione, ac demum Senatoriâ eiusdem Reip. dignitate spectabilis; vbique magnum ingenij, eloquentiæ, liberalitatis, fidei, & sapientiæ specimen dedit. Deinde coniuge præmortuâ viduus, ad sacros ordines, denique ad Societatem IESV, transijt, ac magno & foris, & inter nos exemplo sanctum Sacerdotis ac religiosi nomen impleuit. Patre adhuc superstite, donauit Reipublicæ Genuensi centum millia librarum ad vsus.

vſu belli naualis, quam animi amplitudinem poſtea in eleemoſymis erogandis tam liberaliter oſtendit, vt diuini theſauri præfectus, vulgò *Caſſiero di Dio* diceretur. Cumque domus etiam ſuæ rationem habendam eſſe moneretur, aiebat: *Dabo ego Deo donec dabit mihi Deus: & illi curæ atque cordi erit domus mea, & liberi.* Id quod quàm ex vero dixerit, ſatis oſtendunt, diuitiæ ac florens fortuna illius domus & nominis. Religioſis, alijſque indigentibus, mittebat ſchedas quas collybiſticas vocant, magnâ vi auri inſcriptas, quam à trapezitis acciperent. Poſtea Societatem amplexus, dicebat ſe Societati nil dediſſe errore deceptum quòd putaret noſtra domicilia ſubſidio non egere; neque Confeſſario, neque alijs de Societate quibuſcum familiariter agebat eâ de re vnquam quicquam locutis.

Eleemoſynæ.

Cùm in Hiſpania apud Regem eſſet Orator Reip. Genuenſis Xenodochio Italorum eleëmoſynam ſtabilem aſſignauit. Ibidem aliàs ijs qui Xenodochio præerant de imminuendo ægrorum admittendorum numero deliberantibus, quingentos Hiſpanicos aureos (qui vulgaribus noſtratibus duobus æquiparari ferè ſolent) dedit. Die quodam, ingenioſo ſpectaculo in theatrum dato nobilitatem recrearat; cùm auditione accepit, eo die conſueuiſſe nobilitatem ad Xenodochium pietatis causâ itare; illo verò ſpectaculo factum vt eo die id omiſſum fuerit, adeoque Xenodochium conſuetâ quam ab aduentantibus expectabat ſtipe caruerit. Ergò vt iacturam illam luculentâ liberalitate compenſaret Antonius, illicò totidem aurea ſcuta Xenodochio miſit quot ſpectatores nobiles in ſuo illo ſpectaculo numerarat. Aliàs in magnâ caritate annonæ mille aureos Hiſpanicos dedit, qui in tenuioris fortunæ familiarum domos diſtributi, aliorum quoque diuitum liberalitatem ad imitationem Antonij excitauêre.

Veniunt ex Hiſpania Genuam arculæ, quarum ſingulæ habent facilè viginti millia Philippicorum; vt quidam vocant monetam illam argenteam octo circiter, aut paulò amplius, Iulios continentem. Nonnunquam totum illud argentum, intra diei vnius in eruallum diſperſit, dedit pauperibus liberalis manus Antonij. Vnde cùm aliquando Antonij Mater plures id genus arculas adhuc in conclaui eſſe opinaretur, ac de illis illis apud trapezitas collocandis ageret, nec eas inueniret; vbi id quod erat intellexit, eas ab Antonio filio ſuo in duorum Xenodochiorum ſubſidium fuiſſe diſtributas, obſtupuit primùm, at (vt erat matrona cumprimis prudens, ac pia) impensè poſtea gratulata eſt id ab eo factum, addito etiam elogio: Pecuniam illam apud optimum trapezitam ab Antonio collocatam; nempe *callere illum artem auri è luto faciendi.* Aliàs, quadraginta millia ſcutorum per notarium inſcripſit pauperibus: totidem millia nummorum argenteorum (quorum ſinguli, ſcuti Romani valorem excedunt) vnico die erogauit pauperum, vt vocant, officio. Anno 1651, paulò ante Societatem initam, impendit eleëmoſynæ nomine plus quàm ducenta quadraginta millia librarum, id eſt plus quàm quadraginta duo millia ſcutorum, additis ſexcentis & quinquaginta ſcutis. Eſt qui inijt quam è libris potuit rationem, & reperit, in ijs ſolùm quæ annotata erant (neque omnia notabantur) extremo ante initam Societatem decennio, erogata ab illo in egenos plus quàm quadringenta ſexaginta quinque millia librarum. Iam viduus, & ſacris initiatus, vt plus Chriſto dare poſſet, veſte valdè vulgari, pauperis inſtar, contentus;

parcebat expensis. Aiebat identidem: *Ego viâ orationis vix possum peruenire in cælum, cùm orare non sciam. Videbo itaque vt per eleëmosynas possim mihi facere amicos pauperes, vt me in tabernacula æterna recipiant.*

Tandem gesto foris munere sapientissimi atque ad omnia accuratissimi Senatoris, & humilis, liberalis, ac animarum studiosissimi Sacerdotis; ex voto aliàs iam concepto Societati nomen dedit, Innocentio X. Pont. Max. (sinè cuius facultate ad religiosum tyrocinium tunc aditus non dabatur) annuente, anno 1652. inconsciâ Matre, ac liberis. Scribebat magnæ Dei misericordiæ documentum esse quòd à Deo, quem à se offensum dolebat, non ad inferni supplicium mitteretur, sed tanquam benè meritus, ad Societatem, ad IESV familiam, vocaretur. Vocatio. Interrogatus à magno quodam viro, an viueret vocatione suâ contentus; annuit, & adiecit: quòd *si totum mundum vni ouo inclusum haberet in manu, ouum illud vnà cum omni mundi gloria terræ allideret.* Per omnem vitam acri dolore se perurgeri sensit, quòd tam serò fuisset ingressus in cœtum, in quo aiebat vitam duci non minore serè innocentiâ quàm duceretur in paradiso terrestri. Vnde maximoperè gaudebat, & gratulabatur ijs qui religiosum iugum portare à teneris adolescentiæ annis incipiunt. Aiebat amico seculari; Neminem, neminem posse duobus dominis seruire: mutandum esse dominum cui seruiat. Pessimè seruiri Deo, Domino tam liberali, tam bono, vt supra condignum soluat, etiam pro solis desiderijs verè bonis: Mundo verò seruiri diligentissimè, cùm tamen soluat pessimè, ac suos oderit vsque ad mortem æternam. Se certè, Deo esse infinitè obstrictum, quòd cùm tot alios, minùs reos, permiserit sub mundi tyrannide futuros martyres seculi, ac interituros, se tamen eruerit. Quocirca cor totum diuino amori in holocaustum dedit; ac voti Sacramento obstrinxit facturum se quicquid is cui suam conscientiam gubernandam transcripsit, melius esse iudicauerit ad Dei gloriam, & maiorem in solida virtute progressum. Amor Dei. Illo amore condiebat summa, & infima quæ agebat. Vnde quamlibet patellam in culina diuini amoris impulsu lotam, sibi pretiosiorem esse aiebat quolibet vnione quantumlibet raro & caro, & quicquid auri ac opulentiæ haberet mundus. Diuino sacrificio religiosè adeò operabatur, vt Mediolani apud aliquos qui sacrificanti adfuerant, & nomen illius ignorabant, sancti appellationem inueuerit, quamuis id nomen sæpè aliàs illi sit datum à pluribus ob eximiam virtutis opinionem vndique concitatam. Inter orandum, horâ matutinæ commentationis dimidiâ perstabat fixis humi genibus, & brachijs latè explicatis. Tum se humi prosternebat, brachijs in crucem expansis, vel ad pectus adductis. Oratio. Præter præstitutas indulgentiarum per stationes obtinendarum, aliasque preces, quotidie post meridiem, aut circa vesperum, dimidiam horæ partem addebat matutinę orationi quæ per horam integram mente perficitur. Concio. Conciones meditabatur inter orandum ad lumen crucifixi. Sæpè in conclaui ex improuiso repertus est apertis in crucem brachijs corde adeò in Deo absorptus, vt neq; strepitum cùm porta aperiretur aduerteret. Charitas. Inter diuinum quoque officium, osculabatur terram identidem, & verbis quæ recitabat miscebat suspiria è profundo corde profecta. In tyrocinio, aduertêre Nouitij, etiam post meditationis euolutũ tempus lachrymas illi ab oculis cadere imbre sancto. In villa secedebat ad orandum, in siccis foffis aliquando repertus

pertus. Ad aliquod Societatis domicilium appulsus ex itinere, illicò se ad visendum SS. Sacramentum recipiebat. Semper attentus ad cælestia, & seria, hæc alia tanquam res viles despiciebat. Anno sancto Romæ hospes, nihil splendoris, hortorum, aut Romanæ Maiestatis spectare voluit; & pietate suâ perfunctus, abijt, ne Pontifice quidem viso; licèt tunc adhuc secularis. Sæpè illi in mēte, sæpè in ore versabatur æternitas. E cuius sinu videbatur petere quæ ad concionē dicebat. Ad hortabatur ad seria, ad pœnitentiam, ad solida; minabatur: visus quibusdam Ionas pallidus, minax, & squalidus. Ac licet illi ad sanctam quandam elegantiam nil deesset, timebat tamen affectatas vanitates, & insanias falsas, quibus delectantur prurientes auribus. Etiam eius epistolæ, ac pij libelli quos edidit, spirant reconditam pietatem, ac solidum perenne. Vnde vehementer dolebat, & palàm pro concione aliquando de se dolenter questus est, optabatque omnia illa flammis exuri quæ olim iuuenili quadam libertate ingenij effuderat. Viuebat in eius pectore charitas actuosa. Confessiones pauperum tam libenter ac tantâ cum assiduitate audiebat, condiebatque verbis longè suauissimis, vt ibi quoque ab illis nomen sancti retulerit. Indias magnis precibus flagranter expetijt. Item vt peste afflictorum obsequijs vitam posset impendere; maximè cùm Genua anno 1656. peste arderet, id flexis genibus flagitauit.

Concio.

Charitas.

Per iter interrogabat ductorem ecquis equorum esset deterior, & illum sibi deligebat; cùm diceret, alios melioribus indigere.

In ægris domi visendis perfrequens, ac in abiectis etiam circa illos obsequijs perdiligens, nunc pium quempiam libellum illis lectitabat, nunc verbo solabatur, nunc seruiebat. Cremonæ, cùm per quadragesimam concionaretur, & Sabbato (pro more) quiesceret; ad Xenodochium itabat, vt ægris aliquid leuamenti afferret. Talis erga Deum religiosâ pietate; talis erga proximos assiduâ charitate fuit Antonius: iam verò erga se quis fuerit expendamus.

Peruigil sensuum custos, Iobi pactum cum oculis, imò & cum auribus, ore, ac sensibus alijs, inierat. Ibat per plateas (quando prodire iubebat necessitas, vel obedientia) oculis humi deiectis ac vix apertis. Id quod cùm in se notari aduerteret, roganti confessario respondit; se id facere, ne quid per oculos ingrediatur quod amorem & quietem compositi cum Deo suo cordis interpellet: deinde, ad retinenda impressa menti principia æterna, quæ per sensuum foris delicias captantium libertatem sensim euanescere affirmabat.

Oculorum custodia.

Humilitas.

Cùm ante initam Societatem diuinis commentationibus animum exerceret; ad triclinium nostrum descendit sacco indutus, & humi prostratus se calcandum præbuit pedibus transeuntium, verbis grauissimis veniam petens scandali quod se olim præbuisse aiebat editis libris pruritu liberioris ingenij, plenos vanitatis ineptæ. Apud suos, adeoque in sororis quoque, ac etiam in filij sui domo (si quando eò ire iuberetur) cum tantâ demissi animi significatione versabatur, tanquam si esset ignotus quispiam Coadiutor, Patri pro socio tantùm adiunctus: & domum, velut piscis ad aquam, redire quamprimùm optabat, aiebatq; cùm eò mitteretur, hanc obedientiæ crucem esse. Domi, & foris nimiùm sibi deferri putabat, contentus omnibus quæ dabantur; neque quicquam nisi id quod erat abiectissimum, petebat

bat aut cupiebat.

Mortific. Subacto præclarè sub humilitatis iugum animo, corpus quoque afflictatione varia cruciabat, cùm diceret, *animi delicias esse corporis cruciatus*, & se non debere esse contentum afflictationibus illis quibus contenti esse possunt innocentes: debere se asperrima quoque pati, quippe qui se plurium delictorum reum esse agnoscat. Ideoque multus erat in petenda ad id amplissima facultate, quam sibi præ alijs dicebat debere concedi: nec minus erat auidus in exequendis ijs quæ impetrauerat, quàm fuerit in petendis.

Obseruatum est, in conclaui sæpè illum humi prostratum terram osculis, & linguâ etiam cruce ductâ signasse. Flagris se verberans multò sanguine perfundebatur; idque sepiùs in hebdomadâ factitabat, atque in hoc, faciebat quicquid facultatis poterat obtinere. Vtque id quod obtinuerat, quoquomodo extenderet, Psalmum *Miserere* lentâ interspiratione pronunciabat, dum se percuteret. Præter consuetum se flagris cædendi morem, addebat pro auctario quotannis triginta tres disciplinas, ortè honorandæ Christi ætati, aculeatis catenulis toties se adstringebat quoties per obedientiam id liceret; persæpè nudis asseribus incumbens, vt somnum caperet breuiorem, ac duriorem.

Præter consueta ieiunia Sabbatina, quamdiu id ei permittebatur, feriâ quartâ non nisi pane & fructibus; feriâ sextâ non nisi pane & vino vescebatur: & illo triduo etiam à recreatione consuetâ, seu colloquio, abstinebat, in sancto silentio totus absorptus. Dona nec esculenta nec alia admittebat & si quid occasione vel festi, vel aliâ, Mensæ inferretur non quotidianum, non attingebat. Dormiebat vestitus quoties id licebat: vt autem cùm hoc, tum alijs se afflictandi modis crebriùs vti posset; non desistebat vrgere iterùm atque iterùm, licèt id sæpiùs negaretur; ita suo desiderio dans aliquid leuamenti, etiam B. Aloysij imitatione. *His* enim aiebat *se in spiritu adiuuari: aliàs timebat ne sinè hoc veluti cinere frigeret bonus ignis, & illi inuisus Deo tepor succederet*: id quod in ijs fieri amat qui in se afflictandi studio elanguescunt. Hanc seuerè corpus habendi artem ac viam aiebat fuisse *viam Sanctorum* quos legimus, atque suspicimus. Hac iuisse B. Borgiam perpetuum corporis sui hostem.

Cùm anno 1661. Genuæ supremùm *Morti* in quadragesima cõcionaretur, fecit id Apostolicâ quadam libertate in corripiendo, & ardore maiore quàm hactenus; diserte aliquando pronuncians finem resolutionis suæ instare. Vbi verò morbus eum è pulpito deiecit in lectulum post duas ferè quotidianarum concionum hebdomadas, exultabat; & medicis id mirantibus. de cælo vt Angelus loquebatur; cùm sibi persuasisset morbum illum sibi esse supremum. Vnde si quidpiam de spe vitæ prorogandæ audiret, rogabat ne suam lætitiam tam tristi omine perturbarent: neque quicquam se à medico audire posse molestius quàm si eum liberum pronunciaret à morbo, hoc enim sibi non minùs triste fore dicebat, quàm tristis esset nauclero iam iam portum tenenti ventus illum in altum mare ac procellas retrudens. Filijs suis, amicisque nobilibus circa lectulum, cùm iam propè à morte abesset, flectentibus, & aliquod æternæ vitæ documentũ petentibus, non priùs annuit quàm vt annueret, iuberetur à Præposito Prouinciali, qui aderat. Tum dixit; loqui se in aditu æternitatis, vbi procul absint causæ fingendi. Nihil sibi in decretorio illo die esse iucundius quàm quòd religiosus in Societate IESV moreretur; ingressurum se illam

illam adhuc si necdum fuisset ingressus: dolere verò se quòd eam non citiùs fuisset amplexus. Agerent ipsi quoque, ac ibi & ita viuerent vbi & prout mori vellent securiùs. Cordi haberent animæ suæ salutem quilibet, ac dilectam sibi Societatem. Omitto lachrymas, & reliqua quæ illo tempore fieri amant.

Cæterùm ad extremum vsque spiritum totus erat in humilitate, ac pretiosissimis occupationibus, virtutum selectarum. Interrogauit P. Prouinciadem, an petendum putaret vt sub extremum illud tempus probè cæsus verberibus, humi collocaretur, cilicio ac cinere coopertus. Sanctos id olim flagitasse. At malle se idipsum obedientiæ nutui submittere: nolle enim se facere quandam velut pompam humilitatis suæ. Mereri tamen supplicium illo maius. Quare id concedendum aut negandum in eius arbitrio relinquebat, obediens vsque ad mortem. Tenerrimas Deo gratias agebat quòd ad Societatem vocatus, admissus, ac in ea seruatus fuisset vsque ad mortem. Antequàm extremo viatico muniretur, quatuor Professorum vota ritè nuncupauit, decimo Societatis initæ anno expleto. Mortuum, frequentissima nobilitas, atque confluens conferta vis populi honorarauit: at cadauer in loculo ligneo, præter communem morem, conditum est. Hæc, ac his plura de illo dabit eius vita quę in lucem edenda propediem expectatur.

XXI. DIE MARTII.

P. GERARDVS FLORENTII.

Belga Antuerpiæ. 21. Mar. 1616. ætat. 50. Soc. 20.

IN Hollandia per octo annos expeditiones sacras obiuit impigritate non minore quàm gnaritate viarum per quas hæreticos ad orthodoxæ fidei lucem adducebat. Morbo apud Prætorem Pagi cuiuspiam simulato, ab eo perbenignè acceptus, licèt ignotus, adeò se insinuauit, vt ad religionem Catholicam, illum, & paulò post magnam vel etiam potissimam Pagi partem adduxerit, familiaris consuetudinis facilitate potiùs quàm fœlicitate pro concione dicendi. Quicquid in se tenuissimæ cuiuscunque noxæ aut labis aduerteret, adnotabat, & si copia dabatur, confitebatur quotidie, idque semper è charta. Antuerpiam reuocatus, promptus paruit, paratus ad quãuis Prouinciam, seu munus è nutu obedientiæ obeundum. Vnde asylum erat omnium, & supplementum, quia & poterat & volebat. Ægro cuidam industriam nauabat sanus: & disertè, illi prædixit; se illo citius è vita discessurum: id quod ipsa euentus veritas affirmauit. Triduo ante mortem, iam tunc æger, dixit se intra triduum obiturum.

Fides.

Conf. quotid.

IOSEPH CLADERA COADIVT.

Hispanus Maioricæ. 21. Mar. 1621. æt. 67.

CVm magno ineundæ Societatis desiderio potiùs, quàm id quod optabat assequendi spe, teneretur, eò quòd se tanquam indignum, nec idoneum, minimè cooptandum putaret, celebris quædam à virtutis eximiæ fama fœmina diuinitùs introspiciens quid optaret, vel quid metueret. *Vade, ait, Ioseph, Societatem Iesu Pete: nec time;*

impetrabis. Paruit: impetrauit. Manè vnâ alterâve horâ ante alios surgebat è lectulo, & illud tempus se flagellando, diuina lectitando & orando ducebat. *Manè. Mortifi. Oratio.*

XXII. DIE MARTII.

P. FRANCISCVS RODRIGVEZ.

Hispanus Toleti. 12. Mar. 1627. ætat. 79. Soc. 26. Mortif. B.V.

PClaudio Aquauiua per 20. annos fuit à secretis. Bis quothebdomadis (& in vigilijs Beatissimæ Virginis pane tantum frigidaque contentus) ieiunabat vt orandi studio aliquid adderet, manè vnâ, vel alterâ, hora surgebat ante alios, & orabat, semper in ara maxima primo sacrificio operatus. In odæo multas horas ducebat orans, coram SS. Sacramento. *Oratio.* Singularis illi lepor inerat sermonem familiarem serendi de diuinis rebus. Præerat domui professorum Toleti tanto, ad cæteram virtutem paupertatis exemplo, vt nullius coadiutorum vestis veste illius fuerit deterior. *Paupert.* Morbo supremo ineunte, de parata iam ad id charta, totius vitæ peccata recognouit, & expiauit, quotidie SS. Synaxi refectus, ad extremum vsque diem, quo illam pro viatico immortalitatis accepit. Totum ægritudinis tempus, in alta rerum omnium obliuione, pretiosis cum Christo, & Beatissima Virgine (quorum imagines præ oculis habebat semper) colloquijs institutis expendit. *Morbus.* Cadauer religiosis ordinum plurium humeris tumulo illatum.

PETRVS COLET. COADIVT.

Gallus 12. Mar. 1628. ætat. 69. Soc. 47.

FVit socius P. Emandi Augerij magno semper sinceræ, ac religiosæ simplicitatis exemplo. De hoc ita scripsi in pretiosis occupationibus morientium in Societate. Petrus Colet coadiutor morti proximus candidè dixit: vnum adhuc sibi quiddam in animo esse reliquum, quod Confessario non aperire timeret. Se nimirùm ante annos aliquos, sextâ quadam feriâ Christi Crucifixi præsentis aspectu fruitum, dignatione optimi IESV pendentis è Cruce, sibique blandè dicentis, fore vt post certos annos æternâ immortalium beatitudine frueretur. *Crucif.* Videbatur Petro tempus necdum elapsum, atque adeò timebat (semper tamen diuino nutui ad omne quod vellet animo promptus) vt ne omne id, quod adhuc supererat, temporis sibi seruaretur in purgatorio exigendum, ad eluendas noxarum pœnas. Ingenuâ simplicitate, quamuis non sinè vetustatis exemplo, Rectorem obsecrauit, vt iuberetur mori; desiderare se Christi exemplo ex obedientia mori. Iubere licèt detractarit P. Rector, ingenio tamen extemporali, ac planè in arena sumpto consilio, Petrum solatus, ostendit quomodo ex obedientia mori posset; si nempe moreretur animo exaggerato, planè ac sanctè obediendi decreto illi optimi Dei, quo statutum est omnibus hominibus semel

semel mori. Acquieuit, & obediens mortuus est.

P. ANTONIVS RVBINVS.

Italus Nangasachi 22. Mar. 1643. ætat. 65. Soc. 43.

ANimarum ac martyrij desiderio flagrans, agebat quicquid poterat, vt animas lucraretur. Loquebatur; & scribebat insigni expressione suauissimæ teneritatis. Ego, scribit, pro Christo mori non mereor; sed ipse dignus est pro quo omnes moriamur. Si me videre, atque alloqui vultis, oculos in Crucifixum Christum defigite: ibi me inuenietis ad pedes cum Magdalena abiectum, & peccata mea grandia deplorantem. Illis sacratis pedibus me totum contradidi: in illis dormio, & viuo, illos complector; & dico: Da mihi, Domine IESV, vt sequar tua vestigia. 21. Augusti cum socijs appulit Nangasachum anno 1642. Captus vnà cum illis, cùm omnes interrogarentur; an velint omnes nuncium Christo remittere, & à Rege honorari? Respondit Rubinus interpreti, suo nomine ac suorum, nec se, nec socios, vllo pacto vnquam id scelus in animum admissuros: absisteret cum hisce vocibus, atque facesseret: se, ac socios ad Christum prædicandum adueniſse, quicquid minaretur Iaponiæ Imperator. Ergò in carcerem conditi omnes. post multa quæ istic perpessi sunt, per totos septem menses destinatis diebus ingestę in os maximâ copiâ, & mox acerbissimâ cum violentiâ è corpore expressæ aquæ tormento sæpiùs excruciati, tandem 17. Martij anni 1643. palàm circumuecti sunt cum adscriptâ causâ supplicij: *quòd Christi fidem prædicatum venissent contra edictum Imperatoris.* In scrobem capite demisso, sublatis in altum, alligatisque pedibus pependere suspensi: & hoc die primus P. Rubinus desijt viuere, socijs in dies proximos eandem fortissimæ mortis gloriam prosecutis. Corpora illorum concisa, & combusta sunt, cineribus in aquas dispersis, ad obliuionem. Inter sacrificandum religiosè tener Antonius illiquefactis è cælo voluptatibus perfluebat, & sacrum calici substratum linteolum lachrymis adeò affluenter perfundebat, vt postea cadentes pias lachrymas strophiolo excipere iuberetur. Cœnæ loco ibat ad SS. Eucharistiæ Sacramentum; & ibi cœnæ tempus omne orando ducebat. Vix intra biduum semel (idque præparcè) vescebatur. Vini autem potionem ne senex quidem admisit.

Crucif. *Fidei.* *Sacrum.* *Euchar.* *Mortif.*

P. PETRVS ROMERVS.

Hispanus apud Italines. 22. Mar. 1645. æt. 60.

IN Paraquaria pulcherrimos labores maximo egregiæ operæ pretio exantlauit. Missus ad Itarines Indos, ibi ab irruentibus Indis alijs, macanâ, seu clauâ ligneâ, in humero validè percussus, Iesum clamans, in capite demum ictus concidit. Inde illi euulsa præcordia; & præciso iugulo lingua extracta.

Fidei.

MATTHÆVS FERNANDEZ.

Ibid.

PPetri socius, & interpres, vnà cùm illo ibi contrucidatus.

P. FRANCISCVS PEREZ.

Hispanus Antuerpiæ. 22. Mar. 1655.

HIc ipso Christi nascentis die natus Cordubæ, ipso Christi morientis die obijt extremum diem Antuerpiæ. Ante initam Societatem, vxoris & familiæ persancta illi cura, erga egenos verò charitas tam nobilis, vt creditus sit Christum ipsum sub mendici persona excepisse. Ignotus enim pauper mensæ ab illo adhibitus, & veste, pecuniaque donatus, repente subductus ex oculis fuit; cui quantumuis euadere cupientis, non patebat egressus, duplici areâ ædibus obseratis obiectâ, quarum claues penes Franciscum solum tunc erant. Cilicijs, flagris in se immitis, filiorum vno defuncto; duos Societati dedit, eosque Sacerdotio primùm initiatus, secutus est, nec semel iucundè conspectus solenni ritu sacris operari, duobus filijs hinc, atque inde stipatus, altero Subdiaconi, diaconi altero munus obeunte: quibus primum diuinum sacrificium Christo offerentibus ipse, pro more adstiterat. Vberes illi sacrificanti manabant lachrymæ, è sensu tenero quo Crucifixum Christum pectore toto complectebatur. Indeilli arctissima feriâ 6. hebdomadæ sanctioris inedia, nonnisi panis modicè igne tosti, & aquâ macerati segmento vuico tolerata. Inde illi patientia ita experrecta, vt quidquid ferendum occurreret ad Crucifixi pedes deponeret, consilij, & auxilij capiendi gratiâ, sub exemplo tam magno.

Misericord.

Mortif.

XXIII. DIE MARTII.

VASCVS FERRAS SCHOLAST.

Lusitanus Porti. 23. Mar. 1547. circiter.

ENobili, ac locupletè Canonico Societati se addixit, suorum lachrymis superatis. Horæ multæ illi breues visæ oranti, & aliquando sui vix conscio, adeoque ardenti, ac fatiscenti, vt in lectum debuerit deportari. Noctis etiam partem magnam orando ducebat. Æger Patriam ad auram missus, præ domo paterna Nosocomium elegit; sed iussus est obsequi desiderio Patris, ac Matris. Putatur à Beatissima Virgine, & SS. Ioanne, ac Augustino in morbo visitatus. Cùm se tanquam mox moriturum complorari à suis videret, vetuit, edixitq; disertè se non nisi 23. Martij è vita discessurum id quod verè ab eo fuisse prædictum euentus ipse ostendit.

Oratio.

B.V.

Mors.

P. IOANNES PAVLUS ALVAREZ.

Hispanus Placentiæ. 23. Mart. 1564.

MIrabilis, & sancta fuit in illo pro concione dicendi gratia, & efficacitas. Iam ad spectaculum taurorum summi ac infimi, confluxerant, cùm ille pro tẽpli foribus voce sublatâ ea dixit quæ mortales ad exagitandorum taurorum ludum toto desiderio hiantes, omisso illo, ad templum ad concionem audiendam permouêre. Euangelio super ægros recitato febres alioque quosdam morbos à multis, vt ferunt, expellebat; imò & dæmonem è quadã fœmina eiecit eodem remedio, &

Concionati

Fides.

Superior.

præmisso pœnitentię Sacramento. Vbi præerat, Methymnæ; atque Placencentiæ, tantâ disciplinæ accuratioris sanctimoniâ rem omnem disponebat, vt illud videretur Collegium Angelorum. Hilarè gestire videbatur cùm suos vel aspiceret, adeoque se ab illo amari omnes intelligebant, vt nullus non ad summam domestici ordinis perfectionem enixè contenderet. Inter exhortandum non deerant suaues lachrymæ, cùm aliàs, tum verò potissimùm cùm æger è lecto id faceret: quo tempore vtrimque effusè ploratum est, & exhortatio sic abruptâ.

Patientia.

Dolores acutissimos patiebatur, Medicis id stupentibus; at illo dicente, se intus dulciùs à Deo vngi. Nec optabat vitam productiorem, nisi vt productiùs pateretur amore Christi tanta perpessi.

Castit.

Virginitas illi semper stetit illesa. Cuidam sui in cælo memoriam flagitanti post breue silentium, promisit: & ille post eius mortem se ad omnis castimoniæ studium perpelli sensit, paruitque diuino impulsui, ad vitæ vsque finem in se ipsum per sanctè seuerus.

P. THOMAS STEPHENSONUS.

Anglus VVatenis. 23 Mar. 1624. ætat. 72.

IN Londinensem turrim coniectus, humi per ipsos 27. dies iacuit; compedibus vinctus, per dies 39. inde in exilium eiectus Brunę Societatem impetrauit: & demum in Anglia per annos facilè viginti labore fructuoso suos ciues excoluit: vir & ingenio & memoriâ validus; at virtute tantus, vt communem virtutis modum supergressum tradant, qui de illo scripsêre.

Fides.

ANDREAS MEXIA COADIVT.

Hispanus Caravacæ. 23. Mar. 1627.

HVnc à sanctâ silentij per quàm accuratè constanterque seruati disciplinâ, & obedientiâ eximiè laudatum religiosè ab illo his virtutibus cultâ Dei Mater, in splendido Angelorum ac cælitum choro non semel inuisit vt aiunt, recreauit aspectu, effecitque vt qui hactenus ad omnem obedientiæ, silentij, reliquamque virtutem erat insignite intentus, deinde tantis inuitamentis adiutus, longè impensiùs ad omnem domesticæ virtutis laudem contenderit.

B. V.

P. CHRISTOPHORVS MENDEZ.

Hispanus Malagæ. 23. Mar. 1623. ætat. 44. Soc. 18.

MAgna illi æstimatio diuinarum rerum, eoque mirabatur, quòd audito DEI nomine non abriperemur in extasim. Quare omnibus author erat, vt nihil creaturæ vllius causâ sed vnicè propter Deum agerent omnia, & singula quæ agunt. Inter sex postremorum annorum Paralysim, & omnes quantosvis dolores aiebat; Nonne horum quæ patior autor est Deus? Hoc vnum satis est & abundè, vt patiar lubens. Apud quendam per iter diuerterat; & eadem nocte illius neptis profugerat: hic illam apud Patrem esse malè suspicatus portam illius demoliuus, illùm de genibus diuino officio recitando intentum inuenit, pacatèque dicentem; existimare se illam istic non esse. Nec erat, vt compertum est. Manè vnâ ante alios horâ surgens, Beatissimæ Virginis rosarium ter recitabat, semel ad perpetuam cum Dei voluntate consensionem obtinendam: deinde pro amicis, & inimicis

B. V.

Mortif. mieis, denique pro defunctis. Triplicatum illi flagellum erat, quo in se quotidie sæuiebat. Ter in hebdomada ieiunabat. Feriam quintã peruigilatione perpetuâ honorabat, durus in carnem, licèt nunquam suæ puritati infestam. Mœstum aliquando, & aliquid à Deo solatij optantem, submissâ harmoniâ Angelicâ recreauit indulgens Deus; omnes eximiâ reuerentiâ honorabat.

Consolatio è cælo.

P. ALBERTVS MESCINSKI.

Polonus Nangasachi 23. Mart. 1643. ætat 42. Soc. 22.

ROmæ in tyrocinio de Beatissima Virgine sæpè, ac mirâ rerum affluentiâ sermonem serens, nouas illam augustius colendi artes afferebat in medium. Cubiculum ingressus, vel egressurus, facie ad S. MARIÆ Maioris (quod probè abest) templum conuersâ, eam venerabatur; Nouitijs exemplum imitatis, vt ferè id fieri amat. Cùm luculentâ hæreditate Societatem in Polonia iuuisset; *Iam*, inquit, *nihil habeo, nisi sanguinem quem dem* DEO *meo*. Et dedit, quando, post insigne studium in animarum vtilitates collocatum, cum P. Rubino (de quo heri dixi) tormenta plura per 7. menses Nangasachi perpessus; inuerso in fossam capite pependit, hodie demùm extinctus. Ex Lusitania in Poloniam, iussu Præpositi Generalis, mirum quàm opportunè redierit, vt se tribunali sisteret agnoscendum; litemque Societati intentatam dirimeret. Inde maximis itineribus in Lusitaniam, adeoque in Iaponiam, ad decus illud mortis tam longæ, tam inclytæ properauit.

B.V.

XXIV. DIE MARTII.

P. AVGVSTINVS SANCIVS.

24 Mar. Hispanus in Peru 1603. ætat. 81.

PEruani gregis fidus pastor ante initam Societatem, in qua supra 80. ætatis annum peruixit. Arequipense Collegium, illum à SS. Eucharistiæ cultu, & animarum ac paupertatis studio valdè commendat, & addit; cùm octogenario maior decesserit, ad eum vsque annum qui morti proximus fuit, quotidianâ se verberatione afficiebat; nec ad supremam vitæ diem remisisset flagellum, nisi vocem obedientię audisset, iubentis remitti. Laceras vestes ipse sibi consuebat, & calceos. Ita illi.

Mortif.

P. IOANNES SALLER.

Germanus Monachij. 24. Mar. 1630. ætat. 66.

MAgnæ memoriæ, ac eruditæ lectionis concionator; peculiari quadam animi propensione præditus erat, vt omne illud tempus quo colloqui domi licet, per sanctè de diuinis disserendo transigeret. Conciones ferè flexis genibus scribebat, quasi esset amanuensis Dei, & ea scriberet, quæ Deus populo nunciaret. Prædixit quædam ex vero; vnde opinio fuit illum præditum Spiritu prophetiæ. De excelso religiosæ vocationis beneficio aliquando familiariter, flagranterque cum sociorum nonnullis colloquutus, disertè dixit, sibi quendam de Societate, qui iam de vita migrarat, coràm conspectum dixisse; *nisi in Societate esses, peritu-*

Vocatio

periturus eras. Huc pertinet illud quoque quod de illo perhibetur, quòd in templo veteris capellæ Ratisbonæ Beatissima Virgo Mater, illi æternæ ad beatam felicitatem prædestinationis felix nuncia fuerit. Et verò ita de illo pia eius modestia, insignis animi demissio, serium æternorum studium promittebant.

B.V.

P. PATRITIVS LEA.

Hibernus. 24 Mar. 1650. *Charitas.*

HIc primus Kilkeniæ tyro Societatem in ipso festi B.V. ab Angelo salutatæ velut limine adijt, eundemque postea supremum habuit moriens in heroico opere charitatis apud lue contactos; vbi quanta egerit, latiùs dixi inter Heroes & victimas charitatis ad annum 1650. Idoneus erat illi muneri, quia Medicus non imperitus. Mortuus, omnium desiderijs laudabatur. Rapi se persentiscebant omnes ab amabili quodam odore suauissimæ virtutis è Patricij fronte, aspectu, ac totâ compositione fragrantis. Affluebant, cùm circumiret, ad eius fimbriam venerabundè certatim, quicquid ille illos aspelleret. Negabant enim à sancto, vt illi loquebantur, noxij aliquid trahi posse. Modestia illius tanta fuit, vt ex hac vnica tessera in exercitu Catholico agnitus fuerit quòd esset de Societate IESV, licèt alienâ in veste. Aliquando cùm, nauiculâ veheretur, plumbeus ab hæreticis mortem illi inferre conatis imber è littore in illum è selgris emissus est; quem tamen ille natatu euasit. In tyrocinio vberrimo lachrymarum dono tenerrimus, cùm terram saxis verteret, id flexis humi genibus faciebat, ac terram fusis affluentissimè pijs lachrymis aspergebat.

Modestia. *Fides.* *Humilitas.*

XXV. DIE MARTII.

MAGISER ÆGIDIVS MONTANVS.

25. Mar. Belga Romæ. 1561.

HIc, vt in pretiosis occupationibus morientium in Societate de illo narraui; de aliquo suo, quod confessione iam olim eluerat, peccato (putant fuisse quandam inobedientiam, siue quòd obedientia non consultâ ex vno domicilio in aliud se contulerit) vehementer solicitus, morti vicinus hæc vidit, vt post eius mortem P. Emmanuel Sà in publica adhortatione domi narrauit. Nocte intempestâ dum vigilat Ægidius, videtque cubiculum in quo iacebat, totum magno iucundoque completum lumine: visus ipse sibi est cubiculi tecto patefacto, ita vt cœlum pateret, sustolli in altum quasi plumbeâ circumdatus veste, quæ tanquam colliquescente sensim, & collabente plumbo, quo Ægidius altiùs, attollebatur, hoc fiebat leuior. Cumque euectus tandem vsque ad solium augustissimum Dei esset, nec auderet oculos ad eius conspectum erigere, conscientia illius peccati, iussum à Deo bono animo esse; seque intueri: iam condonatam noxam, cuius puderet. Cùm igitur animo ex ijs verbis sumpto, fixisset in Deum oculos, eoque spectaculo fruitus aliquàmdiu esset, cognouisse die Annunciationis DEIPARÆ horâ diei supremâ sibi moriendum; & annuo circiter spatio duos insignes Collegij homines ereptum iri. Ita ibi rei veritatem, & ipsius Ægidij eo die, & PP. Hie-

Obed. *Venialia.* *B.V. Annunciat.*

PP. Hieronymi Bassi, ac Leonis Lilij consecuta mors affirmauêre.

ANTONIVS CANSADVS COAD.

Hispanus Gandiæ. 23. Mar. 1606.

PErquisitè attendebat ad singula legum coadiutoribus propriarum, vir omnis erga Patres reuerentiæ, ac exquisitæ in officio piè atque diligenter obeundo accurationis. Aquâ lustrali tum se frequentissimè aspergebat: tum illamque ac coram à Pontifice benedictam secum portabat, ac alijs distribuebat. Sancti nomine celebrabatur etiam à secularibus; quorum vnusquispiam Antonio iam defuncto suis socijs qui de illius virtutibus loquebantur; Abijt, inquit benedictus ille frater ad cælum? Ecquomodo id factum antequam suis promissis mihi factis staret? Mihi enim vnum agnum Dei, seu benedictam ceram, promisit: nec dedit. Dixerat: & ecce tibi in muro humili, in quo fortè tunc cũ socijs vnà sedebat, & ipse alij omnes vident chartaceum inuolucrum, & in illo benedictam (de qua sermo erat) agni Dei ceram, ouali formâ nitidam, elegantem. Id verò Antonij donum interpretati sunt omnes quo ille fidem suam liberarit. Quod tamen diuinitùsne, an casu euenerit, penes te arbitrium esto, Lector.

Aqua bened.

Promissis. stare.

Cera benedicta.

BARTHOLOMÆVS VALDITARVS NOVIT.

Italus Messanæ. 25. Mar. 1619.

TAnta de illo inter adolescentes cùm puer studeret erat virtutis existimatio, vt passim *solis* nomine vocaretur. Certè illo veniente fortè ad coronam alloquentium aliorum, suppari S. Bernardini exemplo, succlamabant socij; *Bartholomæus venit!* seque ad modestiam componebant. Nec defuêre qui aliquando, quasi magnum quid allaturi, dicerent; se cum Beato (vt ipsi aiebãt) Valditaro collocutos. Laminam asperam innocentissimo pectori admouebat, gestabatque, ac pectus pulsabat, vt illam carni affigeret, ad doloris sensum acriùs incitandum. In tyrocinio suauissimæ admirationi fuit innocens illius, accurata, & omnium capax virtus. Non nisi per quinque menses nobiscum versato, vena rupta in pectore illum extremis breuì admouit, & intra duos menses extinxit. In morbo iucundæ plenus tolerantiæ, de Beatissima Virgine loquentes audire volebat: monebatque, si aliò fortè flexissent. Libello quoque quem de varijs erga Beatam Virginem officijs ipse sibi scripserat euoluendo, ac amplexibus colloquijsque colendæ illius imagini totus intentus: id quod illi aliquando erat somni loco, quem capere per morbum totâ aliquando nocte non poterat. Disertè dixit; se ad B. V. ab Angelo salutatæ festum excessurum è vita; & migrauit.

Mortifer.

B. V.

P. ANTONIVS CAPETIVS.

Italus.

P. DIDACVS DE MORALES.

Hispanus.

P. FRANCISCVS MARQVEZ.

Iapon. Nagalachiæ. Mar. 1632.

QVæ 22. Martij de P. Rubini tormentis dixi, eorum socij gloriosi fuêre hi quoque. Iam nonus labebatur dies ex quo in scrobem capite propendebant hi tres, Patribus Rubino atque Mescinskio adhuc superstites: cùmque in Christi confessione porrò per-

perstarent, hodie demum capite truncati sunt. Aiunt Rubinum, Mescinskium, atque hos tres, Iaponicum aquæ tormentum facilè centies & quinquies perpessos.

Pia colloq. P. Antonij Capetij virtus familiæ decora nobilitauit. Neapoli, anni vnius interuallo duodeuiginti ex illius disciplina futiles mundi lætitias execrati religiosa castra secuti sunt. Causam rogati; vel ipse, aiebant, magistri nostri aspectus, ingens nobis calcar est, vt à mũdo ad Deum transuolemus. P. Marcellus Mastrillus illo de scribens, illum Angelum, ac thesaurum vocat: laudat illum ab incredibili in suum corpus hostiliter afflictum odio; aitque fore sigillum atque honestamentum gloriarum nobilitatis demesticæ. Denique, inquit, Spiritus Domini est cum illo. Exemplum.

P. Didacus de Morales ob assiduam in corpus sæuitiam fuit sacro quodam pallore spectabilis; ac in docendo, regendo, & Christum prædicando planè singularis. Indiam petiturus, parentes, vicinos licèt, ne inuisit quidem; nec vllas postea epistolas ad illos dedit; vt amorem carnis, & sanguinis totum vnicè Christo transcriberet.

P. Franciscus Marquez Nangasachi natus patre Lusitano, matre autem à Iaponico Regum Bungi sanguine suas origines repetente. Cùm ad Societatem aspiraret, eius deliberationis ducem elegit Beatissimam Virginem quæ *Dux* dicitur, & Macao abest passibus mille quingentis. Ad illam ea de causa exibat per nouem dies cõtinuos peregrinabundus & supplex, vt eius ductu bonus IESV miles esse posset. Extremo nouendialis illius peregrinationis die, cùm fieri haud posse crederetur, vt, ob dirè ac variè sæuientem cæli aspertimi tempestatem, pietati suæ facere satis posset, dissimulanter iniectâ sibi mendici veste personatus ad suam Ducem abijt, seque illi nono iam die præsentem ac ineundæ Societatis Iesu cupidum stitit, breui ad illam adlectus. Mira illi affluentia lachrymarum, cùm legeret Martyrum tormenta, vel diuinum Sacrificium celebraret. Agone nobili per nouem dies (velut nouendiali vitæ Deo consecratæ sacrificio) perfunctus est pendens in scrobem è pedibus; & certamen demum gladio consummauit. B.V. Nouendium B.V.

XXVI. DIE MARTII.

P. FERDINANDVS PATERNO.

26. Mar. Italus Catanæ, 1604. Soc. 64.

HIc B. Aloysio Gonzagæ à confessionibus fuit in Hispania eo tempore, cùm ille à Beatissima Virgine Societatis ineundæ consilium accepit, & id confessario suo aperire & iussus. Ad ægram inuitatus, cùm illa fœminis alijs cincta scelus ab illo peteret, se gloriosâ fugâ eripuit. Castitas.

P. STEPHANVS PAEZ.

HVnc ab artibus religiosæ rectionis laudant annuæ adduntque quòd cùm ei mortuo parentaretur, fœmina excelsæ virtutis opinione celebris supra ipsam aram ei à B. P. Ignatio processum obuiam, & summa exceptum gratulatione postea narrarit, illudque visum à se præsente, spectanteque liquidò obseruatum asseruerit. Hispanus Limæ. 26. Mar. 1615. Soc. 45. S. P. Ignat.

BALTHASAR MAYR COADIVT.

Germanus Brunæ 16. Mar. 1627. ætat. 56. B.V.

QVotiescunque Beatissimæ Virginis imaginem præteribat, illam suauissimè reuereri non omittebat, &, si à nullo se audiri putaret, etiam *Matris* nomine salutabat clarâ voce. Lubens ad Concionatorum pedes sedebat cum Magdalena, vt illos de diuinis differentes audiret: Optabat in Colloquio domestico non nisi de rebus æternis texi sermonem. Obedientiam toto studio sequebatur, dicebatq; sæpiùs etiam in ea quam in morbo supremo patiebatur mentis aberratione obedientiam esse Societatis virtutem. Corpus eius in Crypta Brunensi aiunt mansisse incorruptum. *Obedientia.*

XXVII. DIE MARTII.

P. SALVATOR PISQVEDDA.

Sardus Sassari. 17. Mar. 1614. Soc. 52.

MIra fuit huius etiam infantia, Marre de illo nescio vnde edoctâ fore vt ad excelsum virtutis fastigium assurgat. Illibata illi Virginitas, imò & conscientia nullius vnquam lethalis noxæ labe aspersa; & erga SSS. Trinitatem pietas omninò singularis, cùm semper tum verò vel maximè posteaquam illius radios, & quandam effigiem vidit in Corona cœlestium Angelorum. Christum quoque non semel ceu Regem spectasse perhibetur in augustissimo Eucharistiæ Sacramento. Cibum cinere, ac amaris varijs permiscebat. Sextâ quauis feriâ. Per quotidianâ sui verberationem, in se quinque millibus ictuum sæuiebat, intra vnius anni circulum distributis, vt eum numerum verberum impleret, quem Christus ad Columnam dicitur sustinuisse. Moriens obedientiæ iussu coactus dixit, se nunquam vllius à se violatæ legis nostræ meminisse. Sed eius vita dabit multa de illo, & mira.

SSS. Trinit. *Euch.* *Mortif.*

P. BERTRANDVS PARRA.

Gallus in Missione Coll Ruthenensis, 17. Mar. 1639.

IN cathedra religiosè dicebat efficacitate insigni; domi religiosè tacebat, omnium legum, sed silentij potissimùm, accuratione laudatus. Colici dolores illum intra biduum extinxêre; in quibus ille, nihil aliud dicebat, nisi, *Domine patientiam; Domine, misericordiam.* Sub sanctissimum viaticum, symbolum Apostolorum pronuntiari iussit, cùm ipse per dolores non posset: mox vota renouauit. Cor apud petentes id moniales eius loci in quo Ecclesiasten per quadragesimam agebat, sepultum. De quo hoc affirmant moniales (ipsa Ruthenensis Collegij verba recito) se quotidie sacrum illud pignus venerari solitas ex condicto nec vnquam sine cœlesti quodam animorum motu, & incensa in Deum voluntate. Fœmina ægra cùm in spem venisset fore vt contactu lintei quo patris cor inuolutum fuerat, valetudini restitueretur, acceptâ eius particulâ breui dicitur conualuisse. *Patientia.* *Cor.*

P. AN-

P. ANTONIVS BLANDI.

Italus Panormi. 27. Mar. 1649.

NAtus est eo tempore, cùm SS. Sacramentum die corporis Christi penes illius domum solenni pompâ deportaretur. Societati nomen dedit permotus conspectâ Nouitij cuiuspiam valdè religiosè compositi modestiâ. Per iter eques flumen ingressus, abripiebatur aquarum vi, cùm ecce tibi (custos Angelus vt quidem interpretamur) candido cultu amictus adolescens repentè adfuit, & equum fræno arrepto eduxit, ac euanuit ex oculis Patris illum quærentis, vt illi grati animi signum aliquod exhiberet. Vbi admiratio, & suauissima sui Angeli tutelaris memoria subijt mentem Antonij periculo præsentissimo exempti. Plus in virtute quàm in studijs processerat, in rectionis dono planè singularis, potissimum in nouitijs gubernandis. De Granata suo quodam Nouitio, sano, & in horto tunc laborante dixit repentinò: Granatam accersit ad se Deus: Granata moritur. Ex vero id fuisse prædictum patuit ex morbo, & morte breui secutis.

Modestia.

Angelus custos.

P. IOANNES WARLICHIUS.

Germanus. Glacij. 27. Mar. 1653. ætat. 68. Soc. 45.

COrdis, ac morum candidâ simplicitate, in Deum fiduciâ, œconomiâ Glacij per annos 25. religiosè, peritè; accuratè administrata, magnis itineribus quæ pedes mensus est, diuinæ Matris cultu laudatus. Huius honori certas in Immaculatæ conceptionis laudem conceptas, & ab Alphonso Rodriquez celebres preces, quotidiano addito rosario, recitabat. Est istic in summa templi nostri arâ statua, Beatissimæ Virginis, ducentorum annorum cultu illustris, quam Errico Pragensium Archiepiscopo locutam fama est. De hâc morti proximus Confessatio suo dixit; illam sibi disertè locutam annuisse petenti, vt ibi feliciter moreretur vbi tanto tempore laborarat.

B. V.

NICOLAVS BOVILLE COADIUT.

Belga Bruxellis. 27. Mar. 1658. ætat. 58. Soc. 15.

SEdulus in officijs, & religioso agēdi ac loquendi tenore gratus omnibus, de diuinis libenter & scitè serebat sermonem. Singulari erga P. Frāciscum Borgiam pietate ferebatur, eiusque festum ieiunio celebrabat, voti iam tunc reus, quando illum à dysenteria eò adductum, vt medici nihil iam consilij superesse dicerent, nuncupato ieiunandi voto Beatus Borgia persanauit.

B. Borgia.

XXVIII. DIE MARTII.

P. IVLIVS CVSSOLA.

Hispanus Maioricæ. 28.Mar.1683 Soc.

STudiosè in id erat semper intentus quâ se arte industriaque cruciaret. Inter vescendum si quid palato illius arrideret, hoc ipsum illi stimulo erat, vt eam eius ferculi partem quæ maximè sapiebat relinqueret. Vesperi plerumque nihil omninò libabat. Vt verò se acriùs peruinceret, plures dies absque vllo potu duxit, nullâ vel guttâ gustatâ ad sitis leuamentum. Amabat paupertatem intimè, atque constantiâ planè mirabili. Nunquam quicquam nouorum calceorum, aut vestium admittebat; aiebatque, si sepulchro inferri deberem, hæc mihi detraherem: cogitabo ergò me esse iam mortuum.

Mortific.

P. ALEXANDER HUNNÆVS.

Scotus Camberij. 28.Mar.1606 Soc.27.

ILlustri apud Scotos domo natus, in Societate dictus postea est Germani Iesuitæ expressa effigies. Magna illi latina & Græca eruditio in memoria singulari, quâ librorum semel à se lectorum adeoque paginarum ac versuum, recordabatur. Militum animos ita rapuerat, vt procul aduentantem genibus nixi opperirentur. Quotquot illi vnquam noti fuêre mortales, illorum nomina & cognomina memoriâ retinebat; eorum verò quos hæresi, vel alijs peccatis expiarat, catalogum à se descriptum identidem lectitabat, precesque pro illis fundebat. Intra paucos menses fertur mille hæreticos orthodoxis partibus adiunxisse. Accuratâ supra modum reuerentiâ erat in singulis legum apicibus eumulatè implendis. Vnde ipso etiam mortuali sibi die (quo mensæ ministrare solebat è præscripto) memor legis, admonuit ministrum, vt sui loco aliquem in triclinium destinaret, ad cibum Patribus ministrandum, obediens vsque ad mortem.

Fides.

P. ANDREAS ORTIZ ORUNNIUS.

Hispanus In Peruana Prou. 28. Mar. 1617. ætat.66. Soc.45.

IN Peruana Prouincia præclarè Christianam rem, per annos 39. prouexit. Etiam apud quos in magno pretio habebatur. Multos ægros dicitur persanasse: post mortem quoque beneficus cadauere adhuc integro & fragrante. Putatur Crucifixum, quem post mortem illi in manus inseruerant, mortuus ori suo ad osculum admouisse. Atque vt alia mira omittamus, Thomas de Sosa Ordinis Prædicatorum, plenus vlceribus, & morti iam vicinus, P. Andreæ, cuius olim discipulus fuerat puer, opem implorans, postea testatus est, illum sibi per quietem visum, opemque pollicitum. Et verò stetit promissis. Etenim vbi Sosa particulam è casula P. Andreæ suis vlceribus applicuit, planè conualuit.

Crucifixum

Apparit.

XXIX. DIE MARTII.

P. PAVLVS AZEBEDIUS.

Lusitanus Eboræ. 29. Mar. 1596. ætat. 30. Soc. 13.

IGnatij Azebedij qui in fidei Christianæ odium cæsus est fratris filius fuit Paulus Ignatianæ virtutis viua effigies. Hic Ioannem de Mello in Philosophia per quadriennium audierat Magistrum discipulus. Iacebat is Eboræ sepultus cùm Paulus inter colloquendum de morte cum socijs Patribus, exortâ quæstione quis è corona primus esset migraturus è vita; sibi animum præsagire dixit fore, vt Eborę moreretur, & in eodem cum Ioanne de Mello sepulchro conderetur. Missus Eboram ad Philosophiam explicandam, ibi breui morbo ac morte absumptus illi quod animo præceperat sepulchro illatus est.

Pia colloq.

Mors.

MAG. GABRIEL VAYLE SCHOLAST.

Hispanus In Ripoll. 29. Mar. 1614 Soc. 4.

INter excelsa virtutum documenta quæ in Gabriele lucebant, erat multa & religiosa erga insignem DEIPARÆ cultum propensio teneræ voluntatis, quæ illi ad virtutem incitatè quærendam dux erat, incitamentumque perpetuum. Fructum eius pietatis luculentum cepit sub mortem quando illum Angelorum è gloria cœlesti aduentantium choro stipata Virgo Angelorum Regina in oppido Ripoll Gironâ Vrgellam euntem, ibique per iter ægrum, ac non sine clara maioris virtutis fama morientem invisit, animamque illam breuì migraturam ad itinera æternitatis beatæ ineunda opportuno solatio adiuuit.

Mors.

B. V.

P. BERNARDINVS ZANORIUS.

Italus Genuæ. 29. Mar. 1620. ætat. 90. Soc. 70.

GEnuæ nostros per annos 40. Confessarius domesticus audiuit, magnum in domesticæ disciplinæ diligentia exemplum vsque ad ætatem decrepitam, adeò vt Patrum quidam per ipsos 20. annos cum illo versatus, nullum ex ipsius ore verbum, non solum incompositum, sed negotiosum quidem audierit. Si de mundi rebus tractaretur, inter colloquendum, obdormiscebat; si sermo ad cœlestia flecteretur, euigilabat. Cæruleæ seu Turchinæ virgines; quas etiam Annunciatas cœlestes vocant, ab ipso Genuæ inductæ, leges ab ipso conditas accepêre, ab Archiepiscopo & à Pontifice postmodum approbatas. Cùm adhuc viueret, clam submisso pictore depictus est, & de eius rebus aliqua à primoribus etiam postulata, ob insigne sanctitatis nomen. Aiunt obseruatum esse, illos etiam qui eo confessario vtebantur, singulari, ferè præ alijs virtute fuisse præstantes.

Pia colloq.

P. PETRVS VIDAL.

Hispanus Barcinonæ. 29. Mar. 1620. ætat. 28. Soc. 38. *Mortis.*

EXtremum locum, & officium quærebat, eoque modo de se loquebatur, vt infimam de se opinionem faceret in animis audientium. Corpus dirè castigabat, & flagella multo sanguine imbuebat. Gaudebatque cùm

etiam publicè se posset verberare, ac in triclinio aliquid vel facere vel audire, quod iuuaret ad humilitatis thesauros augendos. Beatissimam Virginem desiderabat cordibus omnium altè imprimere. Seruum se illi mancipabat. Cubiculi sui portam, & parietes affixis varijs ad Beatam Virginem orationibus faciebat pietati huic suæ vectigales, & hortatores. Duabus horis ante cæteros lectulo se proripiebat, vt orare, ac operam animabus nauare posset liberaliter & expeditè.

B.V.

P. ANDREAS LVTIVS.

Italus Firmi 19. Mar. 1621 ætat. 47. Soc. 27. *B.V.*

ET literis & virtuti sedulam semper operam dedit, singulari documento exempli Romæ, in Polonia, Firmi, vbique. Moriens videbatur sibi à præsente Beatissima Virgine ad cœlestis sponsi complexus inuitari. Mortuum Sanctum aiebat populus, eiusque pudicæ modestiæ, ac in audiendis confessionibus charitatis prædicandæ finem non inueniebat. Cadauer è templo rursus inferri debuit, adeò tota populi vis in vestes & capillos eius diripiendos incubuerat, vt arceri non posset.

P. IOANNES DE VILLALOBOS.

TAm attentus erat ad leges instituti, *vt disciplinæ columna* diceretur, passim maioribus etiam virtutis nominibus, neque sinè reuerentia, nuncupatus. Confessarius testatus est illum primæ gratiæ candorem nullâ grauiore labe fœdasse. In apoplexia, & longa 24. annorum arthritide patientiæ fuit retinentissimus, sinè querela. Si quid quod delectaret afferretur, abstinebat, Christo illud libans. Notatum in eo est aliquando, illum ab infestis muscis, quæ istic sunt, in facie diu ad sanguinem vsque vexatum, illas nunquam aspellere voluisse. In vigilia SSS. Trinitatis noctu per iter in diuersorio cùm somnum capere non posset, videbatur sibi ab aliquo queri. Rogauit, ecquis esset; & respondentis vocem audiuit: *Ego sum Ioannes Sebastianus, qui vado ad cælum.* Et collatis postea temporibus, patuit, eo tempore P. Ioannem Sebastianum, celebratæ probitatis virum, è vita migrasse. Tacebat libentiùs: & si quid loqueretur, faciebat id breuiter, & verbis inflammatis. Patuit aliquando illi multa & futura & absentia non fuisse ignota. Vini vsu omni sibi adeò interdixit, amore puritatis, vt id voto quoque firmarit.

Hispanus In Peruana in Coll. Pacis 19. Mar. 1654 æt. 79.

Patientia.

Morti.

Lingua.

Mortif.

XXX. DIE

XXX. DIE MARTII.

P. VINCENTIVS CASTAGNOLA.

30. Mart. Græcus Messanæ. 1604. ætat. 70. Soc. 18.

IN celebri illo nauali prœlio contra Turcas à Ioanne Austriaco feliciter perpetrato Vincentius vni è triremibus præfuit; aliàs quoque non paucis imperitauit in bello. Sed illud cum Christi vexillo commutauit, Societate impetratâ. Etiam in militari licentiâ nunquam letalis peccati vllius conscientiam habuit; quod meritò mirêre. In Societate totus in sacro tribunali & assiduus, câ spe quòd aliquis fortè sit venturus qui operam suam desideret. Aiebatque se in eo mercatorum assiduitatem imitari. Hæc eius animarum sitis, atque ad illas, inuestigandas industria illi quæ complures annos antequam Societati nomen daret, de illo facta fuit, prædictioni respondit, quâ dicebatur fore vt in Societate ad egregium perfectionis gradum sit ascensurus, & animas insignitè quæsiturus. Mirifico exemplo fuit, hominem id ætatis & inter armorum strepitus nuper imperantem, iam sui compotem esse in Societate potuisse, vt se ad omnem disciplinæ domesticæ genium, & articulum accommodarit; ita vt ad omnes legum articulos attentus, nullum præteriret punctum per inconsiderantiam, vel negligentiam, vel ætatis non tam facile accommodantis se obtentu. Dicendi suauitate miram efficacitatem præseferebat plenâ maiestatis facundiâ, quâ perculsus ducis de Terranoua Siciliæ proregis filius Societatem amplexus est, in tyrocinio postea Romæ vitâ functus. Sæpè ingeminabat æger familiare illud suum; inter summa optimi Dei beneficia quæ accepisset, fuisse Societatem, quod ad illam à Deo vocatus, & à Patribus fuisset admissus, quòd in ea denique moreretur. Quare magnâ se omninò magnâ, suæ salutis spe teneri.

Zelus anim.

Vocatio.

P. HENRICVS SOMMALIVS.

Belga Valencenis. 30. Mar. 1639.

SP. N. Ignatio charus ob animi candorem egregium vir in omnes diei partes religiosè transigendas attentus: quo ex fonte fluxit illud illi tam sanctum atque perpetuum vt ad consuetum in Societate recreationis locum nunquam nisi præparatò accederet, tria semper puncta habens in promptu, quæ oportunè proponeret, ad piam socijs sermocinandi materiam suggerendam. A Lumaio hæretico tyranno in fidei odium è lecto extractus, mutatus, fœdè illusus, constantiâ suâ ferocem hominis proteruiam fregit. Vixit denique inter occupationes eruditas ætatis aureæ homo amabilis; ac primæuæ Societatis velut ex ipso Ignatij vultu atque ingenio ducta effigies.

Pia colloq.

Fides.

P. IOANNES SANDÆVS.

Belga ad Rhenum. 30. Mar. 1622. ætat. 40. Soc. 21.

ORandi studio, animarum ac multa patiendi desiderio; & mundi contemptione cumprimis excelluit. Ad Castra Cæsarea, vt Catholicos istic operâ omni iuuaret, missus, inde redux, ab hæreticis, fidei Catholicæ ac Societatis odio ad Rhenum

Fides.

num tribus globis ictus cecidit, Wepstadij honorific: tumulatus.

P. ROCHVS PHIRRHINGER.

Germanus Mussiponti. 30. Mar. 1636 ætat. 76. Soc. 57.

SIngulare ac perpetuum in illo viguit studium adorandi in horas singulas SS. Sacramenti. Sacrificij alicuius inchoandi signo audito, ad æris campani sonum se religiosè in genua demittebat, vbi id poterat, & illud sacrificium Deo enixè offerebat, factus quoque alijs ad id hortator, quòd illud esset tanti, pretij sacrificium quo excelsius nullum omninò sit. Huic addebat permagnam erga cultum DEIPARÆ pietatem: nec vnquam cubitum concedebat, nisi eius rosario collo iniecto, velut aureo torque ornatus.

Euch.

B.V.

P. GVILIELMVS METTERNICH.

Germanus Coloniæ. 10. Mar. 1616. natus. 1563. Soc. ingr. 1587 *Euchariſt. Mortiſic.*

ABundabat sponte vbertimque manantibus lachrymis, cum diuina cogitaret, aut ad mensam aliasve legi audiret, sed maximè in sacrificio missæ, adeò vt sui vix compos effusè aliquando erumperet. Erga Christum tenero amore flagrabat, variè in geniosus in gratijs illi agendis. Quotidie flagellis, cilicijs corpus atterebat senio licèt morbisq; attritum. In spiritualibus exercitijs eâ se industriâ plurimũ proficere fatebatur, quâ clausis cubiculi fenestris ligabat sibi pedes, & manus velut vinctas componebat, & sic humi volutabatur, tanquã captiuus ligatis manibus & pedibus proiectus in tenebras, & perduellis Deo ac Dei Matri, ac reus læsæ vtriusque maiestatis veniam à Deo petens per Virginem. Lectioni spirituali vnicè diditus, Thomam à Kempis de imitatione Christi gestabat in sinu; duobus quotidie sacrificijs aderat pius auditor: alterum pro expianda sua in precibus negligentia, pro animabus in purgatorio afflictis alterum offerebat. Magnos quosque viros Exercitijs valdè peritè, ac feliciter erudiebat; vtque illis à Deo ad obeunda exercitia animum impetraret, preces socijs cùm Spiræ Collegium regeret, indicebat, & ipse pro illis diuinum sacrificium, & varia pietatis, ac sui afflictionis officia, cum lachrymis offerebat. Inde magnę vtilitates manauêre in subditos ita exercitijs excultorum; Hæreticis quoque nonnullis hac arte conuersis. Coronam B. V. è collo semper gestabat, vsque ad mortem. In lecto quiescebat vestitus, quò ad orandum expeditè sese proriperet. In sacro, cùm id per rubricas licebat, semper addebat collectas de SSS. Trinitate, & de Angelis. Inter assiduos labores, & itinera quæ pedes exantlabat, rogantibus vt ætati parceret, ac valetudini, respondebat: dum tempus habemus operemur bonum.

Cubiculum.

Mortif.

Dei Matri.

Exercitia.

Sacrum.

B.V.

Lectio.

XXXI. DIE MARTII.

P. IOANNES DE LA QVADRA.

Hispanus. Belmonte. 31. Mar. 1564 ætat. 18.

TOtâ indole à puero ad sanctimoniam propensus, ad virtutem se incitari sentiebat cùm oraret. Societatem inijt eo scopo, vt Deo quantum posset plurimùm perplaceret; pellectus est eo inuitamento, quòd Charitatem inter nostros vigentem amaret. In sacro pœnitentiæ tribunali, in Cathedris, & pulpitis, orator, Magister ad omnia, & vbique religiosè, atque attemperatè peragenda vt idoneus ita promptus; nutu quoque ipso docens decoram modestiam naturæ venustate magis conspicuam. Flagris adeò se tergo toto prosciderat, vt chirurgus locum non reperiret in ægro Ioannis dorso, vbi cucurbitulas collocaret. E concione die Parasceues contraxit morbum, & mortem obijt eâ horâ, quâ expirantis pro nobis IESV spiritum adoramus. Mira religiosorum, religiosarum, & omnium promiscuè voluntatum erga illum propensio, ac frequens per ora gliscens per plures dies illa vox. *pretiosa in conspectu domini, mors sanctorum eius.*

Placere Deo.

Mortis.

FRANCISCVS MARTINEZ SCHOLAST.

Sina Cantone 31. Mar. 1906. ætat. 33. Soc. 15.

MAcainatus, & liberalibus disciplinis apud nos eruditus, ac Societati adiunctus, post labores fidei causâ susceptos ab apostata quodam proditus, & falsò accusatus quòd proditor & magus esset, quòdque oculis se cùm vellet subduceret, quæstioni subiectus est, in qua ligneis vectibus arctè constrictis pedum calcibus, & verberatis, in atrocissimo tormento tenuit mirum silentium. Socios etiam Christianos innocentes quæstioni subiectos monuit, vt meminissent, mendacium Christianâ lege esse vetitum: cauerent ergò dum minora timent, maiora tormenta sibi accersere. Semel, ac iterùm dirè verberatus, in ipso carceris in quem reducebatur vestibulo vi dolorum prostratus, innocentem animam fortiter expirauit, ipsâ Christi morientis horâ, vt perhibent: & cum ipsis manicis atque compedibus, ita vt vinctus erat, sepultus est. Orandi assiduitate supra laudes alias insignis emicuit.

Mendacium.

Mors.

P. DIDACVS HOSIUS.

Hispanus Mortuus mense Martio die incerto. anno 1538.

HIc anno 1536. è Palestinæ peregrinatione redux, Venetijs Ignatij cultione in exercitijs tantùm profecit, vt se nascenti Societati decimum adiunxerit. Taruisij cum Ioanne Codurio laborans, alternis hebdomadis, alter alteri præerat, suberatque. Per 40. dies Angelico ac cœlesti planè viuendi modo silentium coluêre absconditi. Inde in publicum concionabundi erupêre, primùm non sinè probris & cachinno, deinde cum admiratione ac fructu permagno auditi. Patauij cum Codurio, tanquam suspecti abrepti in vincula, ibi cœlestibus gaudijs delibuti suauissimè ridebant; breuì soluti atque laudati. Hosius in foro, super illa, *Vigilate, & orate nescitij quâ horâ*: dixit admirabili ardore, quasi mortem prospectans præ foribus imminentem.

Silentium.

Patientia.

Mors.

Visus in cælo.

Primus è Societate abijt ad Societatem ciuium supernorum, quippe cuius animam, S. P. Ignatius ab Angelis cælo inferri vidit in monte Cassino tunc orans. Et postea inter diuinum sacrificium ad illa confessionis verba *omnibus sanctis* coruscantem Hosium quoque in beato cælitum omnium choro tam distincte vidit, vt planè agnouerit; per dies plures deinde affluentissimè lachrymatus præ animi dulcissimâ voluptate.

FRANCISCVS RODES SCHOLAST.

Hispanus Valentiæ. 31. Mar. 1621. æt. 22. Soc. 5.

P. Michaëlis Rodes de quo hîc 20. Martij, fratris filius. Huic vnâ cum P. Michaële iter facienti, cùm & nox, & horrenda tempestas viam, consiliumque omne quà eundum esset, eriperent, S. P. Ignatius magnâ luce splendidus apparuit, ac viam commonstrauit. Magnis capitis doloribus cruciabatur Franciscus. Et tamen inuicta illi patientia semper stetit, & plenum pectus teneræ pietatis in verba etiam exundantis. Gironense Collegium Francisci ex asse hæres multum se illi debere gratum fatetur pro beneficio tam luculento.

S. P. Ignat.

MENSIS

MENSIS APRILIS

PRIMO DIE

P. IBERVS FECENIUS.

Friso Coloniæ.1.April. 1618. ætat.35. Soc.6.

PRimus Hildesij Societatem inijt; in qua multo labore plura officia gessit eodem tempore pro dignitate, cùm nulli labori parceret. Philosophiam cùm explicaret, priusquàm nouum librum aut materiam enucleandam susciperet, suos omnes philosophos ad S. Synaxim inuitabat festo proximo die, vel Dominico celebrandam, & preces pro felici successu fundendas. Et probro ducebatur si quis è toto numero ab Eucharistico illo conuiuio abfuisset. Diem extremum obijt cùm Metaphysicam docerer. E Metaphysicis tredecim Societati dedêre nomen, & quidem ex ijs non pauci eodem ipso die tyrocinium sunt ingressi, quo ille pijs exequijs tumulo est illatus.

Eucbar.

Vocatio.

PP. GASPAR OSORIVS, ET ANTONIVS RIPARIVS.

In Paraquaria.1.April. 1639.

IN Paraquaria vterque fœcundis pro religione sudoribus inclytus prosperè laborauit; & in Ciaccorum Prouincia, ob damnatas auitas gentis superstitiones, vtriusque caput ligneis clauis contusum est. Ita interfectorum rasos vertices, in odium fidei & sacri ordinis concerpsêre; pectoribus etiam laceratis. Fama fuit, Patres hos iam trucidatos barbaris apparuisse, sacrificali veste, ac multâ luce circumdatos, enixèque commonuisse; vt Christo sese addicerent, Patribus alijs ad fidei magisterium aduocatis: id quod ipsi barbari prodidêre.

Fides.

P. Gaspar Osorius. In suis ad Ioannem de Lugo confessarium suum, postea Cardinalem, datis, quas ego Romæ legi, videtur eâ quam postea gloriosè obijt mortem haud obscurè prædicere. Angelum suum custodem coluit studio planè singulari, officio in eius honorem quotidie recitato, & Angelicâ quadam oculorum, totiusq; oris modestiâ. In DEIPARÆ vigilijs, pane ac frigidâ circumscribebat ieiunium, flagro ferreis rotulis armato se cædebat; quietem verò non alio ceruicali vsus quàm lapide, capiebat.

Hispanus ætat.44. Soc.27. *Ang. Custos. B.V.*

Mortific.

P. Antonius Riparius magno erga S. Iosephum vt cultu, ita fiduciâ spectabilis, dicebat se ab eo nihil admodùm quod non obtinuerit petijsse. S. Xauerij reliquijs maris tempestatem tranquillauit: quocirca voti religione promisit se, 1. Decembris perpetuum ieiunium seruaturum; sextâ quoque qualibet feriâ, ex voto item, panis tantùm & aquæ vsu contentus. Huius cæsi caput visum sæpiùs exultare, cùm corpus truncum staret ingenti spectantium admiratione.

Italus ætat.51. Soc.12. *S. Ioseph. S. Xauerius. Mare. Mortif.*

P. FRANCISCVS XAVERIUS VANDEN BERGHEN.

Belga Antuerpiæ. 1. April. 1652. Natus. 1598. Soc. ingress. 1617.

FVit hic vir ad rationes æternas & ad sublimes de Martyrio cogitationes animo toto suspensus; cuius etiam desiderio, veluti quodam impetu se in Societatem actum esse aiebat; eoque in quotidianas sui victorias, veluti parua Martyria, toto ingenio delectamentorum omnium osor pulcherrimè inhiabat. Pretiosa illi, dulcis, & luminum plena, vultumque mirè componens, ac inflammans oratio: dies à salutato SS. Sacramento, ac DEIPARA & Iosepho ductus, quorum amori cor & linguam ad illorum gloriam propagandam impendebat. Fassus est hic à S. Iosepho se nihil petijsse quod non liberaliter impetrauit. In Missionibus accuratus: in Sodalitate Parthenia gubernanda in dicendo accendens animos in lachrymas fluentium auditorum & quidam vix vnquam se aliter discessisse testati sunt. Neque ad fusam in concauo lunæ virtutem, sed ad virtutem solidam, atque adeò ad sanctitatem suos acriter perurgebat; vt multo maximum omnium æternitatis negotium ab omnibus seriò ageretur. Pijssima illius morum suauitas, inter dissidentes, pacis, apud moribundos plurimorum solatiorum illicium fuit. Multi se ab eius colloquijs ignium plus habuisse, quàm ab vllis libris meditationibusue testati sunt. Rector bis cùm esset, semper liberalem cum fœnore Deum est expertus pro sua erga miseros liberalitatè. Denique domi Angelus, foris Apostolicus meritò audiebat.

Mortif.

II. DIE APRILIS.

MAG. CAROLVS CASARIVS SCHOLAST.

Italus Parmæ 1606. ætat. 21. Soc. 5.

INnocentiam suã in sepulchrum intulit virtute variâ nobiliter adornatam. Primum integerrimo illi pectori ad Societatem igniculum iniecit Deus in magistri exemplo ita è discipulo factus est eius socius, & imitator. Veronæ Humanitatis classem docuit pari exemplo, ac viderat in Magistro. Ad mensam tantâ semper modestia se gessit, vt nimia sit visa, eoque moneri debuerit, ne quid nimis. Nec à mensa vnquam abijt, nisi se in aliquo peruicisset, genio arte quapiam defraudato. Nullus disputandi ardor, aut morbus, nullum aliud turbamentum fuit, quo vultus ille Angelicus turbaretur. Quocirca qui summum excelsæ, ac imitationem supergressæ modestię gradum propriè volebant explicare, *Caroli modestiam* appellabant. In summa siti & molesto situ æger nil vnquam petijt leuamenti; imò ne admisit quidem, nisi superioris iussu. Si se in partem aliam verteret, ac interea id agere prohiberetur, ita se relinquebat prout illum inueniebat vox prohibens. Ad mortis nuncium familiarem sibi hymnum, *Veni sancte spiritus & emitte cælitus lucis tuæ radium* &c. totum pronunciauit mirabili voluptate. Vltimum vitæ triduum cæleste illi planè fuit inter verba, quæ Seraphini cor, & linguam deceant, & inter vltima osculà Crucifixi. Fassus est Patrum cuidam, se nunquam deliberatè quicquam commisisse,

Modestia.

Mensa.

Obed.

B. V. misisse, quod antequam faceret, sciret esse peccatum, etiam veniale. Anno 1605. 2. Februarij Beatissimâ Virgine præsente, Angelo custode paranympho, sponsam Caroli animam sponso IESV desponsatam esse prodidêre ij, qui fuêre ab intimis animę illius còsilijs. Magna planè, magna de illius virtute singulari apud omnes fuit opinio; de qua dabit plura eius vita in annum 1606.

P. IOANNES BORDESIVS.

Gallus Bearni. 2. April. 1610. ætat. 61. Soc. 42. B. V.

ADmirabilis in omni scientiarum genere vir. In Beatæ Virginis vigilijs insomnis totum tempus dabat confessionibus audiendis. Ad hæreticorũ tribunal tractus, conuitijs appetitus, exulare iussus est. Calceos suos exuit, vt eos pauperi daret, idque non semel, in Missione. Philippus Adurensis Episcopus, viso illo in veste tam attritâ, & lacerâ, tam strenuè laborante exclamauit: O verè virum Apostolicum: qui hac in ætate sexagenaria animo est in Dei obsequium tam vegeto.

Charitas.

P. DIDACVS MARTINEZ.

Hispanus Linx. 2. April. 1626. ætat. 84. Soc. 61. Crucif.

AB ipso Crucifixo Indorum salutem sibi commendatam inter orandum audiuit; & magnis laboribus illam apud Peruanos quæsiuit; multis dæmonibus, & morbis vt aiunt, pulsis. Visus est in aere sublimis, non semel. Intra diem vnum ducentos, trecentos, postea mille, diuini amoris, & gratiarum actionis actus exercuit; adeoque id vsu firmauit, vt ad quinq; atque etiam septem millia id genus actuum ascenderit. Cum SSS. Trinitate, cum Beatissima Virgine, cum Angelis admirabiliter ferunt collocutum. Sæpè futura introspexit dabit hæc de illo latiùs eius vita imitationi admirationique futura.

Oratio. Iaculat.

P. PETRVS MARIVS.

Lotharingus Triburgi in Heluet. 2. Ap. 1657. ætat. 85. Soc. 64.

MAgno cum emolumento & approbatione præfuit Sodalitatibus, Missionibus, Collegijs. Sacer ad populum orator, per annos 15. illud munus ingenio, labore, virtute singulari ornauit. Compertum est, adeò facilem ei semper fuisse parendi promptitudinem, vt nihil de superiore vllo vnquam sit questus. Vnica illius cura esse videbatur, vt leges incorruptè seruaret; idemque tùm domi, tùm foris apud sanctimoniales agebat vnicè atque assiduè. Dixisse fertur aliquando cuipiam fidenter, duas quasdam (de quibus vitâ iam functis fortè tunc sermo erat) matronas clara in luce sibi fuisse conspectas. Disertè præsagiuisse illum aiunt quo die migraturus esset è vita. Extremo vitæ die Superiori dixit se in seipsum disquirere pro exomologesi postremâ: se enim eo die discessurum è vita, id quod ita euenit.

Regula. Mores.

III. DIE APRILIS.

ANDREAS ANNES COADIVT.

Lusitanus Vlyssiponæ. 1580. Oratio.

CONstans Andreæ pietas, dæmoni rabiem mouit, qui illum varijs & horrendis modis vexauit, sublimem in aerem extulit, afflixit, quassauit. Primùm anxius erat animo inter hæc turbamenta. Sed vbi P. Leoni Henricio Rectori suo rem aperuit, orare Deum, ac imbellem dæmonem contemnere, atque irridere iussus, obedientiâ & oratione illum planè vicit, quieuitque victor ab hoste sic victo. Vinum è vase promenti dæmon alapam infregerat, humique prostrauerat, socij tamen vinum aperto licèt epitomio, stetisse inuenêre, Andrea interea humi iacente. Mortem inuenit in obsequio peste tactorum charitate pretiosam.

Tentatio.

Dæmon.

P. IACOBVS DE ZUNICA.

Hispanus Guamangæ in Peru 3 April. vel 30. April. 1593.

MVltas hic terras, & maria emensus, vbique præclara & fecit, & tulit, à maximæ virtutis fama laudatus. Duo illa admirabilitate non caruerunt, quæ Limana historia hisce verbis narrat: Cùm iam deficiente naturâ, stomachi languore cibum ægrè toleraret, rogatus quid ipsius stomacho blandiretur, respondit, videri sibi cuniculi carnes iucundas fore. Cuniculos neque in vrbe illa, neque omninò in eius finibus hospes ne venales quidem, neue importatos vnquam viderat. Studio tamen languenti Patri obsequendi magis, quàm spe vllâ, domo prodeunti præsto fuit puer; cuniculum manu tenens, qui etiam vltrò hominem de illo emendo compellauit quod fortè casu potuerit contigisse opinione cuius. Admiratus hospes diuinam prouidentiam, lætus quanti puer voluit coemptum, gratum munusculum tulit ægrotanti. Paucis post diebus gratos sibi fore dixit certi generis pisciculos. Mox hominē intra suas ædes habuit officiosus hospes, qui id genus pisciculos venales detulerit: vt planè videatur Dei optimi Maximi bonitas ægroti cupiditatem anteuertisse. Nam ij quoque pisciculi ex ijs rebus sunt, quæ in ijs oris raræ sunt inuentu. Ita ferè ibi. Exequiæ per octo dies celebratæ à Clero, religiosisque ordinibus. Vltimam de illo panegyrim dixit Prior Ord. Prædicatorum dignus tantâ virtute Orator.

Fiducia erga Deum.

Morbus.

GVLIELMVS OBEN. COADIVT.

Belga Brunsbergæ 3. April. 1611. ætat. 80. Soc. 47. B.V.

RVri agens aliquando, cùm otium dabatur, 20. coronas DEIPARÆ notatus est recitando persoluisse. Salua illo viuo fruges, ac pecus, etiam vicino pecore peste consumpto, illo mortuo, armenta nostra magnâ strage occisa, & propè amissa. *Dilectus IESVS* erat illi tessera, & intercalare suspirium in ijs, quæ agebat. Moriens verò S. Annam cum filia & nepote ac S. Iosephum enixè inuocabat. Obijt ipso anniuersario religiosorum votorum ritè olim à se nuncupatorum die.

Laborem sanctis.

P. BAR-

P. BARTHOLOMÆVS DE ESCOBAR.

Hispanus Limæ. 5. April. 1625. ætat. 63. Soc. 45.

LAutam hereditatem suam totam in pia opera effudit, nullo teruncio sibi seruato. Charitate præcelluit, quâ ita res agebat, vt nulli quicquam negarit, si quâ ratione posset id quod petebatur efficere. Conciones illius doctæ, ac sanctæ: Itaque secum statuerat, etverò faciebat, vt nullam concionem peteret, nullam detrectaret. Certum erat illum in omni congressu non nisi vltimo loco fore, adeò id quærebat. *Vta* venenatus culex illum momorderat; inde illi acerbissimi cruciatus, & patientiæ seges ingens, ac mirè læta, cùm leprosi instar deformis miserè lancinaretur carne hinc atque illinc vellicatâ, vel amputatâ, idque triennio dolorum pleno, & lætitiarum.

Humilitas.

Læta patientia.

P. IOANNES TOLLENARIVS.

Belga.

REligiosæ charitate prudentiæ prodesse omnibus, & se ad omnia demittere sciebat, & volebat, Æger ipse de lecto se traxit, vt ægræ pauperi opem ferret. Mortui pauperis cadauer sublatum in humeros è superiore ædium parte deorsum deportauit, cùm feretrum per angustos gradus ferri sursum non posset. Ægri qui viaticum acceperat, vomitum generosè ipse hausit, in reuerentiam Eucharistici IESV. Aliàs etiam è pauperis vlceribus horridi scutella bibit, vt se peruinceret. Animus illi excelsus, & impertetritum ingenium; quod ille, illâ ferè cote acuebat, dum sæpè diceret: *Ad maiorem Dei gloriam! In nomine Domini!* Pauperi cuidam per tres continenter dies crebrò dictitabat, breuì se moriturum; Et breuì concidit. Inter moriendum se allocutus, *vbi*, aiebat, *vbi hodie erimus?* & respondit, *In sinu IESV, & MARIÆ.*

Charitas.

Euchar.

Actus heroici.

IOANNES BAPTIST. LECHNER COADIVT.

Germanus Viennæ Aust. 3. April. 1654.

VExillum gestabat in bello, inde ad Christi signa transgressus quicquid charum se habere suspectare potuit, mox obedientiæ ad nutum reliquit; vt paupertate suâ obedientiæ ancillaretur. DEIPARÆ auxiliatricis imaginem secum extulit, cùm exiret ad supremam operam dandam peste infectis, gestatâ etiam è collo catenulâ, quæ mancipij tessera erat; quam ille vnâ secum terræ mandari voluit; quemadmodum S. Babylas M. catenas suas sepulchro secum condi iussit. Magno animo, ac desiderio mortem heroum in obsequio charitatis oppetijt, vt in heroibus, & victimis charitatis dictum.

B. V.

IV. DIE APRILIS.

P. GONZALVS DE MEDEIROS.

Lusitanus Vlyssiponæ. 1552.

PRimus in Lusitania se Societati adiunxit, Rodericij socius, posteaquam in Indiam soluit Xauerius. S. Thomam dicitur totum complexus fuisse memoriâ, tam erat addictus eius doctrinæ, atque sententijs. Acus instar ad inducendum vitæ sanctioris filum in illo fuit concio quædam attentè audita, in qua lux illi oborta est cùm audiret, altilia non nisi occisa, & deplumata Regiæ mensæ inferri. Quare statuit mundo ac sibi mori, vt Regi seculorum immortali placeret. Valdè tentato, & in se mirificè sæuienti, ac oranti adfuisse fertur Angelus, & dixisse: *Confide: tu saluus eris.* In prandio parcè, in cœna non nisi panis particulam comedebat. Prouincialis factus, effusè in se ipsum crudelis cùm esset, monentibus respondebat. Hæc esse sui officij emolumenta, vt nunc plus in se sibi liceat, quàm cùm alieno viueret arbitratu. Vesperi tres horas, manè tres alias orando ducebat.

S. Thomæ doctrina.

Concionee.

Deo placere. Tentatio.

Angelus. Mortif.

Oratio.

P. IOANNES RAMIREZ.

Hispanus Compluti. 4. April. 1586.

MAgnum in Hispania inter Concionatores nomen fuit Ioannes Ramirez, dicendo, & faciendo potens. Toletana vrbs nomine publico cum literis hominem certum in Lusitaniam destinauit ad B. Borgiam, vt Ramirius Toleti porrò ad conciones retineretur, quippe omnium auribus gratus, omnium animis perquisitè salutaris. Valentiæ è triginta prostituti pudoris fœminis, quæ cuidam eius concioni aderant, duæ ac viginti ad castitatis castra sunt repentè conuersæ. Salmanticæ per quadragesimam auditus, Deo illi vocem virtutis dante, ducentos præstantis indolis adolescentes, quos inter Franciscum Suarez, partim ad alios religiosos ordines, partim ad Societatem permouit. Consultricem adhibuit quodam in dubio Dei Matrem coram eius imagine supplex; & imago illi manifestè annuit, capite inclinato, vt fama est. Dubitanti & magis accedenti, atque an id faciendum esset de quo deliberabat, interroganti, & nutu capitis annuente, & voce respondit Virgo; *Ita faciendum esse.* Et res felicem exitum est sortita. Reliqua eius decora dabit vita prolixior; vbi etiam de fœmina nobili quam post mortem ob confessionem præ pudore noxio sacrilegè factam igne cinctam, ac æternis tormentis addictam vidit, cùm coram SS. Sacramento pro illa oraret.

Concio.

B.V.

Confessio.

Eucho.

P. PETRVS MAILLEFER.

Gallus Albisiodori. 4. April. 1634.

MAgnum illi semper desiderium fuit vt se ipso melior semper euaderet, idque curabat assiduè. Idcircò assiduè attendebat ad orandi studium toto pectore augendum semper. Inde illi cum Deo, Dei Matre, atque Angelo custode familiaritas multa; quam creditur Deus illo quoque beneficio coronasse, vt Petro morienti Angelus coram adesset, eumque recrearet.

Morti

V. DIE

V. DIE APRILIS.

P. GEORGIVS TAVORA.

Conimbricæ 5. April. 1599 ætat 44. Soc. 27. Charitas.

VIr planè misericordiarum, natus ad squalidorum leuamentum. Capillos ægris tondebat, vulnera pertractabat, vestiebat, in hospitium è publico deportabat, lauabat, id quod videns Academiæ Rector imitatus est; idque se ab illo didicisse professus est. Hoc illi Conimbricæ datum elogium, vnum fuisse ex optimis commilitonibus, quibus aliquâ memoriâ Societas eluxit. In Conimbricensi pestilentia illum è viuis eripuit mors heroum, vt victimam Charitatis, vbi puerum fatiscentem in humeros sustulit. Ipse tuguria pauperibus in sæua hyeme curauit, ipse ad ligna cædenda exiuit, ipse terram fodit, adeò vt religiosorum quidam dixerit illum videri dignum, cui à Societate, etiam viuenti statua decerneretur. Ignatium Conimbricensis vrbis eum vocabant: vt sicut sancto Ignatio Roma, & Ignatio Martino Vlyssippo; ita Conimbrica isto aliquâ imitatione gloriaretur. Cùm à sandapilarijs efferretur, egenorum gemitu ac eiulatu omnia circùm completa sunt.

P. LVDOVICVS LALLEMANT.

Gallus Bituricæ, 5. April. 1635. ætat. 47.

NVllâ vnquam vllius grauioris peccati maculâ suam innocentiam temerauit. Mirum exercebat in suos affectus planè perdomitos imperium. Ad obediendum cura illi maxima, etiam in minimis: Paupertas in cubiculo Biblijs, Breuiario, & per paucis, ijsque valdè necessarijs libris

Mortificatio.

Hinc illi à seuero in seipsum exemplo insignis apud adolescentes, tyrones, ac postea apud tertiæ probationis patres, authoritas. Virginitas integra semper, & magnis corporis cruciatibus communita.

Oratio.

Orationem amabat vnicè, tanquam suam in hac vita felicitatem, conscientiæ teneritatem, tanquam orationis pupillam.

Confessaria.

Hinc illi conscientia quotidiano pœnitentiæ Sacramento perpurgata: id quod faciebat sensu magno, diligentiâ, singulari, vt SS. Eucharistiam reuerentiâ & amore teneriore tractaret. Per ipsos 30. annos postulauit mitti ad infideles Euangelio nunciando, & ferendis pro Christo aduersis. Mortuo capilli & vestes vulsæ ad venerationem.

VI. DIE APRILIS.

P. IOANNES ENCONTRA.

Hispanus Maioricæ 9. April 1587.

SEmper intento studio in id incumbebat, vt se ipsum persequeretur, odio implacabili. Nullum omninò diem transire sinebat, quin manè in se flagello ardenter animaduerteret, vicinis qui circùm habitabant eo velut surgendi signo audito excitatis. Decorâ quadam quietæ modestiæ dote tam erat singularis, vt diu immotus planè persisteret instar statuæ. Vnde hirundines ferunt sui securas aliquando in illius capite consedisse, quas ille non aspellebat. Extremum spiritum impendit tenerrimis ad Beatissimam Virginem Colloquijs.

Mortific.

Manè.

Modestia.

P. FRANCISCVS DE LERMA.

Hispanus in Monte Regio. 6. April. 1596. Soc. 17.

ILlustrissimæ virtutis operarius cùm esset, cuidam quam confitentem audiebat, in templo dum cuiuspiam de Societate exequiæ celebrarentur, dixit: Veni ad templum hoc duodecimo abhinc die, hac ipsâ horâ, vt interfis meis exequijs. Fecit id illa: &, ita vt ille prædixerat, reperit Patres Collegij in templo qui P. Francisco exequias celebrabant.

Mors.

P. THOMAS DARBISPHIRUS, SEV, ALBICHER.

Anglus Mussipondi 6. April. 1604.

FVit vir in ferendis carceris, & postea morbi ærumnis, in Exercitijs & Catechesi tradendis, in nouitijs instruendis felicis dextrique ingenij. De illo mira quædam narrant annuæ Mussipontanæ quòd Christi sanguine manantis imaginem viderit, quòd ad Societatem diuinitùs missâ voce sit accersitus, quòd orante illo gemini Apostoli medicos de illius tibiæ amputandæ sententia deduxerint. Do de illo ipsa literarum verba: In Anglia olim Episcopi Londinensis nepos, pro Catholica fide primis Elizabethæ Reginæ temporibus in carcere habitus, inipso (quod compertum postea est) carceris tædio, à Domino confirmatus est imaginis obiectu, Christi sanguine manantis. Carcere solutus cùm nutaret inter amplectendum Carthusiensium Ordinem, & nostrum, diuino monitu ad Societatem inclinauit. Nam oranti illi, vir clausis cubiculi foribus adstans. Tu quidem, inquit, Carthusianus si eris, saluti tuæ consules; sed vbi futurus est proximus? In Societate fuit operarius, Magister Nouitiorum, paruulorum catechista tam solidus, vt eius institutiones in Commentarium referrent Theologi. Perniciali malo eius tibiam occupante, cùm de tibia secanda medicorum denunciatio timeretur, ille precibus ad geminos, quorum dies agebatur, Apostolos fusis depulit, medicis mitiora decernentibus. Huic eidem Patri Thomæ (vt c. 24. de Soc. B. V. sacra refert

Christus passus.

Vocatio.

Oratio.

Crucifix.

Vocatio.

Oratio.

B.V.

refert Burgesius) pro felici Præpositi Generalis electione noctu oranti fertur apparuisse Dei Mater, & Romanum Comitiorum conclaue illi ostendisse in quo ipsa P. Claudium Aquauiuam manu prehensum produxit in medium. Vnde ille, veluti Deiparâ consultrice, electus est. Id quod P. Thomas Parisijs P. Iacobo Tyrio retulit: & Claudium electum postea sequuta fama firmauit.

P. MATTHÆVS PREITENBERGER.

Bohemus Reginæ Hradecij. 6. April. 1654. B.V.

DE hoc in anni 1654. annuis Bohemiæ num. 19. scripsi ferè in hæc verba: hunc olim puerum DEIPARA à graui morbo restituit. B. Stanislai Sanctâ Barbarâ præsente ab Angelis Eucharistiâ pasti cogitatione tenerrimè recreabatur, cùm in scholis nostris literis daret operam adolescens: & nocte quadam eodem sibi beneficio potiri est visus, vigilaret an per quietem incertum, cùm ipse id explicare vel noluerit, vel non potuerit. Struma illi collum obsederat: quam vt depelleret S. Norberti, & S. P. Ignatij opem impensiùs implorauit. Allato Pragam S. Norberti corpori imaginem, quæ S. Nicolaum habebat, admouit; eandem strumæ suæ applicuit, & votum Societatis ineundæ concepit, ac sensim valuit, planeque conualuit.

Euch. B. Stanisl. & Barbara.

S. Norbertus.

S. Nicolaus.

Anno 1628. tyronum magistri iussu, muscis ac vermibus qui granum corrumpebant, in granario, promptè ac obedienter dixit vt facesserent, neque frumentum à Deo seruis suis datum corrumperent. Habuit vim obedientiæ virtus. Etenim infecta illa agmina emortua concidêre, ita vt palis eijci deinde debuerint. Postea 13. annis Ministri functus officio, Matris omnium implebat munus. Paupertatis illi cura perdiligens; & si quid nouarum ei vestium asserretur, negabat hæc esse idonea cadaueri vestiendo. Obsequio peste tactorum bis caput deuouit anno 1647. & anno 1650. magnâ virtutis & Societatis commendatione, quæ illi eximia & non nisi eximiæ probitati viris dari consueta elogia peperit. Scrupulis molestè cruciatus aliàs; penultimo vitæ anno ab ijs placidè conquieuit.

Obed.

Paupertat.

Charitas.

VII. DIE APRILIS.

P. EDVARDVS OLDERONVS HALLUS.

Anglus Vigorniæ. 7. April. 1606.

ROmæ ad Societatem adlectus, in Anglia feliciter nobilem matronam conuertit, inediâ, & assiduâ precatione ad Deum fusâ, cùm illam orthodoxæ fidei momentis quantumlibet peritè adductis permouere non posset. Conuersam se aiebat, quòd vidisset P. Eduardum. sui causâ quarto iam die ieiunium tolerare. Authoritate, ac ex eo sanctâ quadam libertate, cùm polleret, Londini in fenestra viri Catholici Martem & Venerem pictam vidit, ac pugno confregit. Malum cancro persimile, quod in eius ore serpebat, repentè sanus S. Wenefridæ Virginis ope discussit. Duodeviginti annis in patriâ illa vineâ, solerti assiduitate laborauit: postea in eius quam propagabat fidei odium tentus est, & suspensus, ac laniatus. Ignem, quo eius intestina combusta sunt, per totos sexdecim dies

Zelus.

Mortif.

S. Wenefrid.

Mortis

in cinere arsisse affirmant. Satellites aquam ei plurimam affudêre; neque tamen extinctus est. Decimoseptimo demum die in luculentam, flammam erupit, & oppressus est: id quod diuinitùs factum putant ad Eduardi innocentiam contestandam. Ibidem corona viridis, veluti regium diadema, creuit in gramine, diuque permansit.

Corona.

MARIANVS PISCIS COADIVT.

Siculus Panormi. 7. April. 1622. ætat. 60. Soc. 30.

AD obedientiam, & omnem propriæ Instituto nostro virtutis accurationem valdè fuit semper attentus, quidquid officij gereret. Vnus tamen illi mensis datus est ad expiandas in Purgatorio noxas. Etenim cùm Messanæ Patres ad Prouinciæ Comitia conuenissent aiunt 8. Maij Marianũ Patri Iosepho Scamacca olim sibi familiari apparuisse dixisseque: *Vale iam, Pater Ioseph. Ad Cælum euolo: mensem integrum in Purgatorio fui*; Adhæc per quietem visa & audita expergefactus Pater Ioseph, ad Præpositum Domûs Professæ Panormitanæ adijt, & re illi necdum patefactâ de Mariano percontatus, ab illo didicit, mensem iam elapsum esse à morte Mariani, quippe, qui 7. Aprilis morte sit sublatus. Ita, & ea quæ per quietem à mortuo, & quæ vigil à viuo audierat, benè sibi consentire aduertit Ioseph Mariani animæ iam expleto Purgatorio gratulatus.

Purgat.

8. Maij.

P. IACOBVS STRATIUS.

Belga Louanij. 7. April. 1634.

HVnc ij, qui nouerunt virum pietate in paruo corpore magnum vocant. Magnus illi ardor erga domesticarum exempla virtutum, cum Collegia, & posteà Flandro-Belgicam Prouinciam gubernaret. Idcircò Menologium conscripsit Societatis, in quo, ferè ex annuis, in dies singulos ponit elogia mortuorum in Societate aliquâ virtute laudatorum, idque ipsis annuarum verbis. Vt autem dies mortis reperiret, datis Epistolis diligenter accurauit. Eius ego Menologium vidi; ac tametsi maluerim è fontibus ipsis petere ista, quæ hic scripsi, nonnunquam tamen (vbi contrarium in alijs non resperi) in assignando mortis die Stratii diligentiâ sum vsus, quam se adhibuisse scribit in litteris, quas ab eo ad Mutium Præpositum Generalem anno 1619. 20. Septembris Lyrâ, & anno 1622. datas legi. Fuit verò Stratius inter eos viros, quos inter primæ notæ nomina censet illa Prouincia; & ait ijlum sui censorem, ac vindicem propè nimium fuisse; illo adnitente institutas in Belgio antecinerales preces, & sacras de Passione Domini per quadragesimam Commentationes. Sacrificium incruentum, erat illi negotium negotiorum præ alijs quibuscumque. Paupertatis, Pietatis, ac sui affligendi causâ Romanum iter, ætate licèt iam ingrauescente pedes ingressus est, cùm istuc à Prouincia mitteretur. Magni Vir exempli fuit semper, & perspicacis ad omnem Pietatis industriam ingenij, eoque magni habitus, ac pro Magistro ab alijs honoratus. Et tamen, mortem se vehementer pertimescere palàm ingenuè fatebatur, idque magno cum sensu.

Examen.

Iter.

P. IOAN-

P. IOANNES EVSEBIVS NIEREMBERG.

Hispanus Madriti. 7. April 1658. ætat. 63. Soc. 44.

ORigines nobiles in Germania, natales Madriti habuit. Fertur eius Matri per annos 14. sterili, & prolem à Deo petenti Crucifixus Christus apparuisse ac dixisse: eam exauditam esse. In tyrocinio, Nouitio, cui parere iussus fuerat, nihil loqui iubenti ita paruit, vt per 20. toros dies nullum verbum dixerit, nisi cùm confiteretur. In corpore afflictando fuit vnus è magnis ac raris exemplis. Somni nonplus admittebat quàm quantus fesso corpusculo ita obrepebat vt illum non posset admittere, idque nunquam in lecto, nisi cùm ægrotaret. DEIPARÆ festis ieiunium præmittebat pane solo frigidaque contentus. Nunquam vllam pompam, vel spectaculum curiosum adire voluit. Flagris quotidie se cædebat vsque ad sanguinem vbertim fusum. Iam se totum cilicio è setis contexto vestiebat, iam cingebat aculeo crebro armatis catenulis, iam crucem cuspidibus asperam, iam radulam (quali caseum radunt coci) corpori adstringebat. Calceis quoque inijciebat varia quæ plantas vexarent. Ostensus fertur cuidam ab Angelo in cubiculo chartas & libellos distribuens, ac viuos quosdam radios spargens in pectora variorum; quod erat symbolum vtilitatum ex eius libellis ad legentes manantium. Eius adhuc viuentis rosario sanctimonialis plagam sanatã ferunt. Anima Patris è Societate cuiusdam dicitur è Purgatorio (in quo vehementer cruciabatur ob charitatem zeli obtentu oblæsam) illi apparuisse, & dixisse; se ab eo auxilium flagitare, idque sibi à Deo concessum Virgine DEIPARA impetrante. Quendam Angelus ad illum misit, vt ab illo, quædam ab Angelo dicta obscurius, sibi peteret explicari. Etiam à Beatissima Virgine missum ad illum aiunt non vnum. In doloribus suis aiebat se thesauros admirabiles reperisse. Quotannis bis per dies 15. ad Exercitia secedebat: alias quoque septem horis orationi datis quotidie, Superiorum permissu. Post mortem etiam admiranda quædam illo patrauit Deus, quæ eius vita narrabit. Dixi de illo quædam etiam in Annalibus MARIANIS Societatis IESV. Moriens vultu iucundo post altum silentium; *Quàm dulcis*, inquit, *res est mori!* Eâ quam viuens secum semper gestare solebat S. Michaëlis imagine cordi cuiusdam ægrotantis admotâ fama est dolores acerrimos illicò discussos: ipsum quoque cuidam post mortem adesse visum, brachio eius gladioque arrepto prohibuisse, ne se interimeret; monuisse, vt dæmonis insidias caueret; periturum fuisse nisi DEIPARA ab eo religiosiùs culta illum periculo exemisset: quare iret, ac peccata cùm reliqua tum etiam hoc, dolenter confessione sanctâ elueret; DEIPARAM verò colere pergeret longè quàm hactenus vnquam impensiùs. Præfixa est Parthenicis eius operibus in folio illius effigies, cum illustri epigraphe.

Crucifixus. Silentium. Obedientia. Mortif. Angelus. Lectio spirit. B.V. B.V. Angelus. B.V. Patientia. Mors. S. Michael. B.V.

VIII. DIE APRILIS.

P. MAVRITIVS VINNAS.

Hispanus 8. April. Cæsaraugustæ. 1558.

MAnresæ natus matre piâ, & Ignatio Patri nostro ibi eximiâ pietate addictâ. In Societate Operarius perinsignis maximè circa moribundos, & circa spiritualia exercitia enucleanda fuit. Primus in Collegio Cæsaraugustano migrauit è vita; cuius Corpus, vt ait Societatis Historia, vnà cum vestimentis illibatum post biennium, nec quicquam graue olens, nec vllâ violatum tabe repertum est. Addunt Aragoniæ Prouinciæ litteræ; illius cadauer cùm sacrificali veste deberet indui more consueto, & eleuaretur, in pedibus constitisse non minùs quàm si viueret, non sine admiratione spectantium.

Charitas. n. 49.

Mors.

Mors.

P. THOMAS ZDELARICHIUS.

Croata Vilnæ. 8. April. 1572. ætat. 40. Soc. 18.

HVnc Societatis historia veterem Athletam, ingẽs Vilnensis Collegij columen vocat, & de illo hæc addit. 6. idus Aprilis sanctè obdormiuit in Domino, dum tertiò ea verba repetit. Domine IESV, suscipe spiritum meum. Egerat vitæ circiter quadraginta annos, octodecim Societatis, omnium testimonio, ac nominatim Vaiseuitij, pietate præcellens, exempli probatissimi, filius obedientiæ, consolatio, & requies Superiorũ: adeò semper ad omnia, & paratum à voluntate, & structum à facultate reperiebant. Bonus idem sacro suggestui, bonus Tribunali pœnitentiæ, bonus clauo etiam Religioso. Multis verò, & modis, & annis laudatus in Scholis, dum Latinas litteras, dum Græcas, dum Philosophiam in Austria profitetur. Ex nostratibus linguis, Germanicam non ignorans, Vngaricam tenens, callens Illyricam, vt ortus in Zagrabiensi Diœcesi Drauum inter, ac Sauum.

n. 200.

Obed.

P. LEO ENRIQUEZ.

Lusitanus Vlyssiponæ. 8. April. 1589.

EGregio sanguine; virtute vsque ad eminentissimæ virtutis famam laudatus. Gaudebat se rideri, quòd esset pusillo corpore. Quendam cùm iurantem audisset, positis humi genibus rogabat, ne id faceret, sed ille monitorem humi deiectum, & verbis, & pugnis, & calcibus malè affecit. At incredibili brachij dolore dicitur mox correptus, culpam agnouisse, ac Leone orante illicò planè conualuisse. Fama etiam fuit, dæmonem sua sibi habere iussisse, cum quo Nouitium clam colloqui deprehenderat, & quem vidisse quoque dicebatur sub cuiuspiam forma respondentem. Magna illi contra Dæmones vis fuit. Quidam properanter ad laqueum properabat, vitam sibi noctu erepturus. Huic Sacerdos paruulus in Ponte apparuit, illum à facinore absterruit, & & Patrem Leonem adire iussit. Paruit desperatus ille; & Patre Leone accito, eumdem fuisse qui sibi noctu apparuisset, agnouit, vitâ in meliorem penitus commutatâ. Henrico etiam infanti Cardinali ægro, & vigili, anno 1556. noctu apparuit; dolores cessaturos prædixit, consignauit, morbum repentè fugauit; idcircò Henricus Leonem sibi in Con-

Zelus.

Oratio.

Apparet viuens.

Calamitates. Euch.

Ira Dei.

Confessarium acciuit, & Societatem deinceps impensè amauit. Coram Sanctissimo Sacramento, pro auertendis calamitatibus oranti vox ex hostia allapsa est; Nequaquam, nequaquam! dimitte me, dimitte; nam castigabo, castigabo. Præclara illius obedientiæ, humilitatis, & aliarum Virtutum decora recenset eius vita in annum 1589.

P. ANTONIVS SARDVS.

Messanæ. 8. April 1592. alijs 2. Iul.

Vocatio. Medicus.

HVnc hodie extinctum reperio in M.SS. Cæterum sic de illo annuæ Messanences. Migrauit in Cælum, vti speramus, P. Antonius Sardus senex innato candore animi, atque simplicitate dilectus Deo & hominibus. Illustris erat toto Regno ob insignē peritiam, & quemdā quasi principatum artis Medicæ. Audiuit à Christo, veni post me, faciam te fieri medicum animorum; quam vocem ita generosè complexus est, vt non modò se suaque animum, corpus, seruos, fortunas omnes; sed vniuersam propè familiam Deo deuouerit; filiam, & vxorem charam in primis adduxit, vt cuperent, & amplecterentur Monasterium Sacrarum Mulierum suo magno ære, maiore labore ædificatum. Ipse rarò exemplo Societatem ingressus, præmissis tribus liberis adolescentibus tantæ Indolis, quantam illorum præclarus exitus Confirmauit. Vt vno facto se multiplex holocaustum offerret Christo, illique non vno, sed pluribus animis seruiret, quem habiturus est æternum generis propagatorem in Cælo.

P. DOMINICVS PIERIVS.

Belga Luxenburgi. 8. April 1557. ætat. 69. Soc. 48.

Charitas.

Patientia.

Humilitas.

HVius viri modestia singularis, in precibus assiduitas, religiosus ac suauis candor illi apud externos opinionem sanctimoniæ fecit. Vnde passim *Boni Patris* nomine appellebatur. Nullam legum nostrarum læsit: paratus fuit semper obedienter annuere quicquid agere iuberetur; & promptus agere quicquid à quopiam rogabatur. Si quid contra se dictum audiret, dissimulanter ferebat; cùm ipse de omnibus quàm optimè sentiret, ac loqueretur, sibi vni inclemens. Præter alia munia cum diligentiæ, fortitudinis charitatisque significatione insigni obita, longâ plus quàm quatuor ac triginta annorum in humanioribus disciplinis tradendis patientiâ operam diuinæ gloriæ nauauit, fructu eximio iuuentutis, in omnes eius officij partes studiosissimè intentus, etiam inter acerrimos dolores morborum, quibus identidem illum diuina bonitas exercebat. In delicijs illi erat si quid domi vile, atque abiectum esset in quo se exerceret. Rubricarum & sacrificij diuini & officij tum peritus erat eximiè, tum obseruans: neque agebat quicquam quod non omni accuratione perficeret.

IX. DIE APRILIS.

VINCENTIVS NOVITIVS.

Hispanus Romæ. 9. April. 1585.

HVius nobilitati par virtus constitit, sed acerbâ morte in flore ipso demessa. Sic de illo litteræ Domus Probationis Romanæ: Vincentius Ducis Terræ nouæ eiusdemque Mediolanensis Gubernatoris filius, Societatis ineundæ consilio, simul ac Romam attigit, vnà cum Duce Militarium rerum peritissimo, ac probatissimo, tribusque famulis ad D. Andreæ rectà contendit. Pater Generalis, ne quid eius Parentem offenderet, noluit hominem nisi ab eo potestate factâ recipere. Dum responsum expectatur, Adolescens apud nos diuersans, ex maris, & itineris afflictatione periculosum in morbum incidit. Vbi Farnesius Cardinalis resciuit, pro ea, quæ illi cum eius Parente necessitudine intercedit, & quo commodius curaretur in Palatium suum adducere summâ ope conatus est. Peruicit tamen Vincentij constantia præsertim Medicorum nixa consilio, ne loco moueretur. Cardinalis peristromatis conuestiri cubiculum, eoquè suum lectum deferri iussit, & Peritos Medicos ventitare. Verùm cùm placita esset Deo anima illius, raptus est, ne malitia immutaret cor eius. Itaque paucis diebus elatus, in Professorum Domo, tanquam Societatis Nouitius, sepulturæ mandatur. Dux autem eius Pater eodem ferè tempore, & de consilio, & de obitu filij certior factus, non modò domesticum vulnus sapienter, moderatèque culit, sed plurimùm etiam Societati debere per litteras significauit.

Vocatio.

P. HIERONYMVS GALITIA.

9. April. Siculus, Messanæ 1512, ætat. 65, Soc. 49.

INgenio, Doctrinâ, puritate, religiosæ Disciplinæ studio accurato præstans, cùm oculos caligare sibi adueterteret, à libris ad mancipia instruenda operam transtulit, id quod humilitate, patientia, fructuque permagno præstitit. Iam, iam requieturum à laboribus suis antè mortem cœlesti Musicâ recreatum affirmant illi qui ei animam agenti adfuêre.

Mort.

P. GVLIELMVS VESTONVS.

Anglus Vallisoleti, 9. April. 1615. ætat. 63 Soc. 39.

PRæfuit Missioni Anglicanæ donec in ærumnosam annorum plurium custodiam compactus, editâ ibi 4. votorum professione in exilium eiectus est. Noctes integras aliquando peruigilatione sanctâ orando traduxit. Cilicijs ferè semper onustus, singulis noctibus se flagris cædebat. Ipsi Hæretici ad eum Angliâ excedentem spectandum confluebant; quippe ab expulsis Dæmonibus famâ notum. Dæmones multifariam insidiosos, & sæpè sibi spectatos vicit oratione, sacrâ lectione, assiduo corporis cruciatu. In diutino carcere oranti, ac suas ærumnas proponenti visum est filum è cælo instar lucidi radij porrigi cum hac voce: *Hoc ego te filo suspensum habeo è prouidentia mea: tecum sum ego; nec te deseram.* Inde illi admirabilis in Deum fiducia. Post sacrificium celebratum, horam integram de genibus ducebat in silentio sancto absconditus; aliàs quoque

Mortific.

Oratio.

Prouidentia Dei.

Fiducia in Prouid.

Sacrum. Silentium.

quoque silentij adeò fidelis custos, vt nunquam extra concessa tempora loqueretur. At de illo enucleatè plura in vita ad annum 1615.

X. DIE APRILIS.

MAGISTER IOANNES BAPT. TVBALLINVS.

10. April. Italus Panormi 1593.

PRæclaris naturæ donis, & virtute illustri conspicuus; at patientiæ potissimùm admirabilitate laudatur. Nostram iuuentutem humanioribus disciplinis imbuebat, & magnam expectationem de se concitarat. Cùm paralysi correptus, septem, vel vt alij perhibent vndecim, annorum spatio neruis dissolutis ita iacuit, vt cadaueris instar esset, nec se mouere posset, dolorum plenus. Nunquam vllum intoleranter illas ærumnas ferentis animi signum dedit, nunquam, quicquam quo recrearetur petijt, etiam à superioribus enixè inuitatus. Lætitia in eius vultu, ac verbis hilarè gratias Deo agentibus tantâ, vt nonnisi ab inhabitante spiritu sancto eam proficisci, dixerint omnes; disertéque affirmarint, in eius facie quasi faciem Angeli explendescere. Dicebant alij, nullum animo adeò perturbato ad illum adire, quem stupenda illa patientia, tantoque gaudio cumulata hilaritas non tranquillet; tentationes quoque à nonnullis eo solo aspectu dispulsas. Cæterùm tota illius occupatio sine tædio erat cum Deo, & libris pijs, quorum ille pagellas linguâ voluebat, cùm manus haberet vsu omni penitus destitutas. Interea verò secundùm multitudinem, & longitudinem dolorum, Consolationes Dei lætificabant animam illam tam diu incommodissimè habitantem. Expirante illo Patrum quidam illi familiaris, tametsi eius migrationis inconscius, in corde præsensit, nescio quid iucunditatis planè singularis; quæ vnde manaret ignarus, tandem Tuballini morte intellectâ, ea quid sibi vellet, aduertit.

Patientia.

Mort.

Mort.

P. ANTONIVS MORGVES.

IN huius viri moribus egregia religiosè vitæ Disciplina, in morte verò prouidentia Diuina eluxit pro solatio morientis. Degebat extra Collegium in Castello natalis soli, & optabat vehementer aliquos de Societate in morte habere præsentes 10. Aprilis diem supremum sibi adesse præsentiscens, obnixè assidueque rogauit Domesticos, apud quos erat, vt è specula prospicerent, (quemadmodum aiunt litteræ Anicienses) num aliquis de Societate aduentaret; quas voces identidem repetebat, donec moribundo renunciatum est apparere procul duos de nostris. Ingresso Patri clarè, maturoque iudicio, summariam totius vitæ confessionem, exorsus est; sacroque, inunctus oleo, eadem horâ piè in Domino, Crucifixum amplexatus, obdormiuit.

Gallus in Castello S. Germani, 10 April. 1615. Soc. 18.

Mort.

P. IOANNES AVGVSTINVS CONFALONERIVS.

Italus Aronæ.10.April 1639. *B.V.*

DVo in hoc viro laudant ij, qui eum pernouêre: feueram Virtutem, & constantem, flagrantemque in Diuinę Matris cultu accurationem. Toto quadraginta annorum spatio nullum Sabbati diem intermisit, quo non meditaretur de aliquo argumento è Beatissimæ Virginis vita delecto; quæ constantia memoriam, laudem, imitationemque meretur. Æqua quędam morum bilanx illum in perpetuo sibique semper simillimo virtutis constantissimæ tenore firmabat. Id quod maximoperè semper laudant ij qui sciunt quid sit vera quid fucata, vel caduca virtus. Verborum erat parcus admodum, ita vt ne otiosum quidem verbum, vnquam se ex illo audisse mihi quidam dixerit lueulentus & fide dignus testis qui cum illo sat diu habitauit. Iram, ad quam à natura erat propensior, adeò frenauit, vt nunquam concitatâ voce vel signo vllo se commotum esse ostenderit, etiam in occasionibus id genus prolapsioni valdè obnoxijs. Id etiam perpetuum & quotidianum illi fuit, vt, Nouitiorum more, dimidiam horam postmeridianam orationi matutinæ adijeeret,

Sabbatum.

Constantia.

Lingua.

Mansuet.

Oratio.

P. IOANNES DOMINICVS ARESIVS.

Sardus in Philippinis. 10.Apr.1645 ætat.40. Soc.23.

EMenso Philosophiæ, Theologiæque totius curriculo, Coadiutor spiritualis formatus Philippinas obtinuit. Vbi in Cabaliensi vico nauiter procurauit ea quæ ad salutem animarum spectant. Mortem ibidem honestissima in causa oppetijt, inter orandum hastâ confixus ab Indo quem reprehenderat quòd se certiorem minimè reddidisset, matrem de vita periclitari, adeòque illam suâ seu negligentiâ seu malitiâ sine sacramentorum ope de vita migrare fiuisset. Percussor Indus solâ fugâ se necis eius authorem esse prodidit, cùm id P. Ioannes, viuus adhuc repertus ab Indis alijs, prodere nunquam voluerit.

P. ISIDORVS DE SAAVEDRA.

Peruanus Limæ. 10. April.1651. ætat.64. *Tentat. S.P.Ignat. S.Xaner.*

NObili apud Indos genere natus, fertur dæmonem adspectabilem sibi sæpiùs & vidisse & vicisse: ante initam Societatem Sanctos PP. Ignatium & Xauerium non semel spectasse admirabili voluptate animi ad arduam virtutem accensi: imò & augustissimam cæli Reginam crebriùs in vita conspexisse. Quam assiduo & nũquam segni amore prosecutus, eius ope integram ab omni grauiore noxa suæ incentiæ laudem seruauit.

B. V.

XI. DIE

XI. DIE APRILIS.

BENEDICTVS GOEZ COADIVT.

Lusitanus in India Orient. 11. April. 1607.

HIc militarem suam licentiam cum Religiosis moribus commutauit, Societatem anno 1584. ingressus: ad quam hoc viso permotus est. Anno 1583. in Templo coram B. Virginis imagine in genua prouolutus, & vitæ suæ rationes dolenter expendens, petebat à IESV per MARIAM veniam peccatorum. Tum paruulus (vt ferunt) in DEIPARÆ sinu puer, quasi mater pro Benedicto iam veniam impetrasset, in lacteas lacrymas abundè solui est visus: quibus ara subiecta immaduit; ijs, qui spectaculo interfuêre, strophiola liquore illo mirabili certatim, & cum admiratione imbuentibus; Benedicto verò se in Societatem IESV dante: in qua per Mogorenses, & aliàs Orientis Indiæ Missiones magno animarum studio, & religiosæ vitæ innocentiâ vixit.

In B.V. sinu IESVS *flet.*

Confess.

P. EMMANVEL DE BARROS.

Lusitanus in viridi Promõtorio 11. April. 1611

HVnc in viridi Indiæ Orientalis Promontorio laborantem insignis admirandæ virtutis fama ore omnium celebrauit. Eius precibus (verba sunt annuarum inde missarum.) Eius Ieiunijs exactum narrant à femina Dæmonem Inquilinum, qui eam multis annis insederit; eum, cùm se colligeret ad exitum obfirmatus, negaretque è veteri deijciendum possessione, Patrem eatenus restitantem vrsisse, vt discessum tandem promitteret, quocumque signo iuberetur. Agebantur hæc in loco, qui distat ab Altari passus ferè triginta. lucentes igitur in eo cereos iubebatur extinguere. Iussum factum; tam longè absentes extinguit vno Spiritu fœmina concitatior, & domesticum simul expuit Dæmonem. Idem Pater strumosum puerum, cui omnia alia remedia frustra adhibebantur, post preces, oleo ante Sacram Eucharistiam pensili illitum restituisse sanitati fama memorat. Vallem ipsam crebris frequentem prædijs mali Lemures infestauerant, terribilibus modis insaltantes: suppetias ierant Sacerdotes alij, nullo euentu. Accitus P. Emmanuel, Domos obit, piacularem spargit rorem, repetensque salutare IESV nomen, vallem omnem lustrat; quibus armis infestam Lemurum Turbam, ex loco penitus proscripsit, & fugauit.

Mortif.

Euchar.

P. DIDACVS SOTVS.

Hispanus Murciæ. 11. April. 1617 ætat. 69. Soc. 51.

VT animæ magis promptas Domi nostræ operas reperirent, ac vt ne quid ipse sibi laxamenti quæreret, voto concepto promisit se nunquam exiturum, nisi expressâ Superiorum id imperantium voluntate coactum. Flagris in se quotidiè semel seuerè animaduertere non contentus, secundò id, & nonnunquam tertiò repetiuit. Cilicijs assiduis corpus, etiam in senio, ita vexabat, vt cùm non nisi octo iam horis à morte abesset, sit repertus duobus ferreis cilicijs adeò arcte adstrictus, vt ea frangi necesse fuerit, quò ab illis expediri posset capulo tam vicinus.

Zelutè

Mortif.

Mort.

P. STANISLAVS GAURONSKI.

Polonus Posnaniæ. 11 April. 1610. Iter.

ILlustri domo licèt natus, tamen cùm Romam ad Theologiam mitteretur aiunt cum toto itinere (cùm id citra scandalum licuit) aurigam egisse. Beato Aloysio cõtubernali familiariter vtebatur & imitabatur virtutem, quam coràm spectabat. In rectione, sua commoda exosus, vltima omnia eligebat; cibo paruo; sæpè nullo, lectulo duro, vestibus attritis contentus. Post acceptum diuinum viaticum cum lachrymis gratias egit. Pro beneficio Vocationis. Anno deinde 1622. eius cadauer iuuentum penitus incorruptum, colore albo succo recenti quin & sanguine è presso labio, & auriculâ dextrâ expresso; sarcophago, ac vestibus plane absumptis. Auxit admirationẽ corporis illius constitutio succi, & carnis plena; locus ipse humidus à vicino fluuio, qui in veure exundat. Rem, & nostri, & 4. Medici explorauêre. Neque id alienum est, vt credatur in homine in quo singularis planè cum Deo conjunctio, ac aliæ solidæ virtutes præcessêre.

Superior.

Vocatio.

P. ANTONIVS RVIZ DE MONTOYA.

Hispanus Peruanus, Limæ. 11. April. 1652. B.V. Corona. Mortif.

CVm esset paruulus nouem annos natus, quotidie coronam DEIPARÆ attentè recitabat cum lachrymis; & nudatum tenerum pectus lapide verberans, conabatur actum diuini amoris elicere. Ipse sibi texuit funem cilicinum quo se cingebat cùm adesset spectaculis. Postea tamen abijt effrænis in via cordis sui procax, libertatis & gloriæ cupidus, licenter effusus ad insanias fallas, & à Sacramentorũ vsu omni per triennium alienus, modicâ tantùm scintillâ pietatis retentâ, vt sacrificio missæ quotidie interesset, ac DEIPARÆ rosarium recitaret. Ab hæc effrænatione post multa capitis pericula iam redire incipientem ad cor, & in Deiparæ sacello, eiusdem coronæ, seu rosario recitando intentum, ac veniam petentem quòd rosarij domi oblitus pensum illud è digitis persoluerat, dicitur imago Deiparæ ex altari alloeuta in hæc verba: *Desino esse solicitus: ego breui dabo tibi rosarium.* Mox incredibili tam perditæ suæ vitæ odio, ac nouo erga Dei Matrem amore flagrans, ad P. Gonsaluum Suarez Societatis IESV Sacerdotem (qui Antonium pijs colloquijs ad frugem reducere nitebatur) adijt. Is conspecto Antonio, dixit; sibi eo die datum elegans rosarium: & illud ei dans monuit, vt conaretur Deiparæ esse valdè addictus; Antonio iucundè attonito, ac expletam dati à Deipara promissi fidem non sinè vtriusque admiratione narrante. Cùm inter seueriora, & molliora vitæ consilia medius fluctuaret, dæmonem deformem valdè, sed & Angelum suum formâ cælesti spectabilem sibi videre ac ab eo defendi est visus, & ad religiosæ vitæ amorem exarsit. Cùm per octo dies pijs S. Ignatij commentationibus animum exerceret, ac instar pumicis aridus marcesceret, nil tamen omitteret; quarto demum die visus sibi est videre magnam vim populi, ab Angelis, & à quibusdam de Societate Patribus defensi, contra dæmones populo illi ad infernum rapiendo intentos. Inde illum admirabile desiderium subijt Paraquariæ adeundæ. Mox ad Christi in excelso throno sedentis latus, & ad sugendum ex aperto illius vulnere delicias cælestes sibi admitti visus est, conspectis de Societate Patribus in veste vndequaque

B.V.

Rosarium.

Pia colloq.

Angelus.

Tentatio.

Exercitia.

Mort.

B.V.

quaque pellucidâ, symbolo eius candoris quo rationem conscientiæ suæ reddunt ijs à quibus gubernãtur. Quare tum illi in pretio ac amore esse cœpit hactenus parùm amata Societas: cui nomen dare vt posset, Grammaticæ studijs animum tanto conatu applicuit, vt per menses vndecim ad Rhetoricæ vsque classem euaserit.

Anno 1606 die Præsentationis Beatissimæ Matris ad Societatem admissus, in Dei matris manibus deposuit omnia ea quæ per omnem vitam erat acturus; vt illa satisfactionem, quam vocamus, omnem pro animabus purgatorij applicaret. In Nouitiatu, Reginæ Seraphinorum opem ardentissimè implorabat, vt per eam pro anteactæ vitæ licentia veniam, & amorem erga illam ac reuerentiam perpetuam obtineret. Hic se aiebat eius præsentiam persensisse, ac se illi suum cor porrexisse, quod illa benignè acceptum sui cordis loco reposuerit, ac suum vicissim clienti suo donauerit; Antonio tunc delicijs pleno, & promittente, se iam nihil eorum quæ Deo non placent amaturum, de viribus totis laboraturum vt etiam ab alijs toto corde amaretur. Sæpè dixit suis Superioribus; multa se à liberali Dei ac Dei Matris manu accipere, velut in præmium eius conatus quo se vincere ac affligere connitebatur omni occasione oblatâ. *Mortif.*

Anno 1607. Nouendiali pietatis exercitio eam in rem instituto, petijt à B. Virgine Paraquariæ missionem: & videre sibi visus est Deiparam inter S.P.Ignatium atque Xauerium mediam, ac dicentem; fore vt eò mitteretur. *B.V.*

Monitus pro Paraquaria adeunda, exercitijs asceticis animum excoluit. In quibus quinto die hæc illi species oblata est. Patebat iter arduum, & asperum: ac in illo visebatur Deipara splendoribus gloriosa, quasi pulcherrimæ cuiusdam portæ custos, ad quam vbi per arduum illud iter appulit Antonius, à Deipara peramanter acceptus, ac inuitatus vt ingrederetur, posteaquam ingressus est, vidit hortum peregrinis & nunquam visis floribus mirabilem, cuius intima penetralia, Deiparæ hortatu ingressus, Christum istic videre sibi est visus in horti centro stãtem, ac lateris sui vulnus manu tegentem: à quo accitus, ad osculum sacri vulneris procubuit, à Christo illi admotus, eiusdemque amplexu recreatus. Videbatur sibi eò magis sitire qui plus inde bibebat: & videre flores omnes aureos aut argenteos, distinctos lapidibus pretiosis, at odore tactuque longè suauissimo. Quicquid deliciarum hoc fuerit, certè Antonio inde ingens quoddam lumen increuit, in quo & suam exilitatem & diuinæ Maiestatis granditatem vidit; ac voluntate inflammatâ exarsit vt per omnem vitam tali Domino, ac Dominæ quantâ posset contentione seruiret.

Iam votis religiosis obstrictus cùm aliquando desideraret scire *quomodo posset Deo valdè placere*, aiebat se diuinitus monitum vt vigil esset in omni religiosarum legum accuratione; in parendi studio; ac in Dei vbique præsentis memoria retinenda. Diebus festis examinabat se, quomodo in amore Dei proficeret: ad cuius compendium eâ industriâ vtebatur, vt se amore Dei gereret erga omnes instar mancipij. *Regulæ.* *Humilitas.*

Sæpè Deiparam sibi vel præsentem adesse, vel audire loquentem est visus. Vt cùm coronam quotidie pro constantia in vocatione recitaret, monitus est, fore vt in ea constans moreretur: eadem Virgo Mater ei adfuit se pro primo sacrificio præparãti, nec discessit nisi sacrificio ad finem deducto, *Vocatio.*

P. Martinum Xauerium, S. Xauerij nepotem morti proximum amicè rogauerat vt in cælo sui procuratoris munere fungeretur; ac suo nomine factâ Reginæ cæli reuerentiâ peteret ab illa pro suo Antonio teneram erga cultum Deiparæ voluntatem atque amorem. Cùm deinde pro illo mortuo diuinis operaretur, visus sibi est cælestis curiæ delicijs interesse, ac eiusdem lumine vndequaque perfundi. Inde illi tenerior quædam erga Deiparam propensio, cœlestium rerum æstimatio, & humanarum contemptio maior increuit. Edoctus tunc est in illo lumine; ad consequendum eum quem optabat amorem erga Deiparam, necessarium esse sui examen solicitum, & particulare ad extirpandos leues quosdam nęuos, siue prolapsiones; quia quæ speculum perfectionis fuit, vult suos amicos esse perfectos: deinde eidem frequenter ad Deum recurrendum per orationes quas iaculatorias appellamus: denique quotidianam aliquam sui afflictationem ac victoriam de seipso, amore Virginis, referendam. Tum ille sibi persuasit hæc omnia sibi à suo Xauerio impetrata: de quo postea inter semidormiendum auditam sibi de magnâ luce hanc vocem dixit: Hic quiescit Martinus Xauier: hîc recipit gloriosum præmium laborum: cum illo quiescent qui cum illo laborarunt.

B. V.

Vt se Dei Matris mancipium testaretur, cinxit se catenâ ferreis aculeis asperâ quam per omnem vitam retinuit quoad licuit per morbum, & obedientiam id ei postea prohibentem. Ordinario Sacerdotum penso, Deiparæ officium adiungebat quotidie; rosarium verò vnà cum populo recitabat. Sabbato ad imprimendum Indis cultum Deiparæ, adhibitis etiam modis musicis manè sacrum de illa canebat, vesperi Litanias.

B. V.

Mortif.

Cùm per 40. dies asceticæ exercitiorum spiritualiũ solitudini se dedisset post longa ieiunia, flagella, cilicia pernoctans crebrò in oratione petebat sibi à Deo per Dei Matrem impetrari *amorem Dei*, doceríque ab illa *quomodo Deum amare deberet amplius semper & amplius totis viribus cordis sui.* Aiebat, se auditum à Regina cæli: ac oranti sibi coram Dei Matris imagine conspectum Spiritum sanctum in specie columbæ aureæ quæ super illius pectus consederit, & cor suauissimè vellicarit, ac illud amore diuino tenerè inflammarit. Neque aliud quidquam se tunc facere potuisse, nisi Deum diligere, dolore quoque amabili sibi inde relicto in omnem vitam. Cantabat diuinas misericordias velut ebrius à torrente amoris, & libellum admirabilem conscripsit, quem sic inscripsit: *Ars breuissima ad eliciendum ignem amoris Dei in oratione.*

Amor

Cùm inter sacrificandum desideraret vnà cum sacrificio cor suum Dei Matri offerre, & per illam Deo, S. Michael illud Beatissimæ Virgini Matri dedit, vt illa illud æterno Patri offerret. Totum meum desiderium, ait, erat obtinere purum amorem erga pulcherrimam, pijssimam, purissimam Seraphinorum Reginam, non pro me solùm, sed etiam pro toto mundo: vt omnia omnium corda se sentiant vulnerata castissimo illius amore, vti tunc meum sentiebat. Inter gratias agendũ, Amabam, inquit, & amabar. Aliàs manè nunc sibi visus est videre DEIPARAM in ætate florida. Putabat se tunc illius anima esse in medio rosarum ac florum variorum; cùm illam repentè penetrauit radius quidã accensus, in cuius medio erat cor splendidum & ardẽs in manibus diuinæ huius Dominæ, sagittis duabus confixum. Ibi se in altiorem Dei, & assistentis custodis Angeli notitiam peruenisse. Aliàs manè

S. Michael. B. V.

manè inter orandum sentiebat sibi cor eleuari, ac videre velut in cælo empyreo IESVM & MARIAM. Insatiabile erat in eo desiderium *proficiendi semper in amore Dei plus & plus*, corde præ desiderio palpitante, ac velut esuriente, fame dulcissimâ. Alio die in sacro videbatur sibi ab Angelis circumdari coram Deipara, & ad hanc à corde suo sagittas vibrari. Aiebat: sicut diues dum aliquid molestiæ sentit; pro leuamento domi cistas thesaurorum plenas contemplatur, & mœrorem abstergit: sic & se inter ardua memorem fuisse Dei, ac Matris Dei, & delectatum fuisse. Certè aliquando in Hispania æger cùm opem Deiparæ imploraret, illam vnà cum S. P. Ignatio sibi adstantem à se visam, & se à febri conualuisse affirmauit. Suadebat *Amor Dei.* vt qui *diuino amore* flagrare vellet, opem Deiparæ ac S. Mariæ Magdalenæ posceret. Eadem de causa colebat etiam impensè S. Teresiam: & videre sibi aliquando visus est Deiparam cum Angelis, S. Mariâ Magdalenâ hinc, inde verò S. Teresiâ Deiparæ latus claudentibus. Adfuisse ait & Christum scaturientibus per eius pedum vulnera sanguinis viui riuis, qui aiebat, eum assecuturum id quod flagitabat. Inde illi felices æstus amoris excelsi, & humilitatis profundæ; didicitque diuinitùs ea omnia sibi per Deiparam obtigisse. Anno 1620. 5. & 6. Febr. cùm in matutina meditatione expenderet, quantũ *in perfectissimo erga Deum amore profecisset*; sensit se accendi: & videre sibi visus est columbam niueam expensis alis aureos radios de se spargentem: quæ postea super illius caput quieuerit; ipso lætitia tantâ perfuso vt ea ipsi visa fuerit (quemadmodum latinè ipse scribit) *quasi voluptas Angelorum.* Inde ad cor volare est visa: & tum datum esse signum ad finem horæ meditationis quam stupebat tam citò effluxisse.

Cùm in recitandis, pro more, sanctorum omnium litanijs totum se infra omnes humilitate profundâ demitteret, vocem ad se perlatam percepit, quæ aiebat: Antoni, ego elegi te, vt animas istas illumines. *Litania.*

Cùm *amorem diuinum* in concione quadam suis conatus fuisset imprimere ardore insigni, & inde domum redux, in cubiculo Deum oraret, vt in ijs qui eum audierant magnum diuini sui amoris ignem incenderet; visus sibi est videre Christum, & se sacro eius lateris vulneri os admouere, ac inde guttas legere; vt paruuli guttulas lactis sugunt. *Amor Dei.*

Cùm ad gentiles Indos conuertendos vndequaque excurreret, plurimosque ad Christum perduceret, idola in foro palàm combureret, essetque Pater omnium ac Magister, plurimum laborum & ærumnarum tulit; ab iniquis etiam permulta perpessus. At quicquid calumniarum, & calamitatum pateretur, Deipara illum suauissimè solabatur.

S. Michaelem fecit præsidem cordis sui ac suorum sensuum. Vnde quicquid ageret, illi, & per illum Deo ac Dei Matri offerebat. Inter vescendum, semper aliquid mittebat IESV, & MARIÆ per Angelum suum custodem. *S. Michael.* *Mortif. Mensa.*

Orans in horto aliquando visus est ore accenso, fixis in cælum oculis, à terra sublimis. Ægrum, & ob febriles æstus reliquâ pedis parte non tectum, inuisit ac præsenti S. P. Ignatio benignè commendauit Christus, vt ille suæ militiæ socium solaretur. At Ignatius Ægrum digito monstrans, Domine, aiebat, istene est de tua Societate? Mox Antonium acriter omissæ legis coarguit quòd pede non satis tecto decumberet. Madritum ad Regem *Oratio.* *Regula. S. P. Ignat.*

gem è Regno Peruano proficisci iussus, à Rege Catholico multa feliciter impetrauit contra eos qui Indos vexabant, & eorum saluti impedimento erant.

Oratio. Limæ obseruauêre domestici illum à noctis medio vsque ad matutinum tempus per sex horas orasse. Dixit Confessario suo quòd putaret se tempus illud perdidisse, si cyathum aquæ biberet, aut aliquid sumeret *sine actu amoris Dei.* Vnde dicebatur, omnes etiam eas quæ indifferentes vocantur actiones, ad excelsam diuini amoris sphœram reducere consueuisse. Per annos aliquot illâ iaculatoria oratione vtebatur: *Non mea, sed tua voluntas fiat.*

Sæpè illum ad orationem Angelus custos excitauit: animæ è Purgatorio auxilium ab eo petiêre: Limæ à sanctissimo Sacramento radios ad suum pectus venientes, & vicissim alios à suo pectore erumpentes in sanctissimum Sacramentum ire vidit. Cùm vehementer doleret audiens SS. Eu- *Euchar.* charistiæ Sacramentum ab hæreticis contemptum, & indignis modis tractatum, Christus illi faciem suam instar octodecim annos nati adolescentis ostendit venustate ac splendore pulcherrimam.

Societa. Cùm in quapiam Prouincia calumnias pateretur Societas, Antonius pro ea orans, videre sibi visus est illam Prouinciam velut in corde Dei. Et Præpositum Prouincialem solatus est, tranquillitate ex vero prædictâ, Nam breui illi qui Societatem accusarant, fassi vltrò sunt se esse mentitos: & vnus eorum dixit se triginta sex fictis chirographis Societati maculam aspergere fuisse conatum.

Aiunt illum per octo exercitiorum *Eucharis.* dies aliquando nil cibi admisisse, præter SS. Eucharistiæ Sacramentum. *Ieiun.* Nam tametsi per eos dies duos panes in cubiculo, veluti pro annonâ habuerit, vt ijs vesceretur, si se viribus destitui persentisceret; tamen post exercitia integros illos reddebat ita vti acceperat.

Infestos sibi dęmones dissipauit pronunciatis IESV, & MARIÆ nomini- *Iaculat.* bus, & oratione *sub tuum præsidium.* &c.

Aliquando Cherubinus vnus, aliâs Angelus custos, semel duo Angeli, ei conspecti sunt.

Cùm Limæ diem extremum obijt *Mort.* illicò religiosus quidam Ordinis Deiparæ de mercede, ac alia quędam religiosa persona, dixêre se vidisse quòd cum gloria in cælum abierit. Prorex Peruanus, cum consilio Regio eum sepulchro suis humeris intulêre. De illius chirographo erga ægros benefico, & alijs multis quæ admirabilitatem habent, multa scribit Doctor Ioannes Franc. Xarque in eius vita Cæsaraugustæ anno 1662. cum approbatione maiorum Hispanicè in lucem data.

XII. DIE APRILIS.

INNOCENTIVS FONTANA SCHOL.

Italus Romæ. 12. Apr. 1577.

IPso Parasceues die, quo olim Religionem se initurum vouerat, excessit in Collegio Romano Innocentius nuper tyro magnis clarus victorijs inter prœlia domesticorum nobilium, quæ latè describit anno 1577. Societatis Historia, cuius verbis lubet adscribere id quod per morientem in seminario Ioannem Baptistam adolescentem à Beatissima Virgine impetrauit. Repentè Ioannes Baptista insolitam in lætitiam os explicans, Sanctissima, inquit Virgo hic adest præsens. Innocentius ad eam vocem, lætitiâ, & veneratione plenus, nihil disertè explicans, sed in Societate per illam impetranda fixam habens curam; Quando inquit, adest Mater Sanctissima, bonam mihi, & adiutricem precare, & Ioannes Baptista: clementissima, inquit, Mater hoc ait; te id quod optas assecuturum. Hæc, & plura ibi. Et verò assecutus est quæ Virgo promiserat.

Vocatio

B.V.

P. PETRVS DE ANASCO.

Hispanus in Peru 12. April. 1603. ætat. 15. Soc. 13.

HVic ægro vt ferunt, & ego id refero in Annalibus MARIANIS, Dei Mater, enixè vocata cum paruulo in sinu IESV adfuit, solata est, valetudini pristinæ reddendum promisit, & Societati sui filij nomen dare iussit. Multa de illo habent annuæ anni 1605. è quibus excerpo ea, quæ sunt ex ipsius P. Petri chirographo propria illius manu conscripta: dum; inquit, in pueritia mea irati ob defectus aliquos in me parentes mei animaduertere volebant, accurrebam statim ad sanctissimam Virginem, iratosque parentum animos mitiores redditos inueniebam: idque ipsum quamdiu litterarium frequentaui ludum expertus sum, hoc manè ab amantissima parente in templo ipsius, singulis quibusque diebus ante ingressum ad Scholas petens auxilium; sabbatisque in eiusdem honorem, & reuerentiam ieiunans; mox verò, ac in horum aliquo deficiebam, aduersi etiam aliquid eo die procul dubio experiebar.

B.V.

Sabb.

Sequitur ibidē: singulis sabbati diebus præcipuum aliquod à Deo optimo beneficiū, ob deprecationem eiusdem sanctissimæ Matris accepi. Hæc me ad Societatem adduxit, in eademque conseruauit: vbi quæ ipsius causâ senserim, quoniam verbis explicare non possum silentio prætereo. Confessario dixit, quoties singularis illius beneficij recordabatur, quod ægrotans à sanctissima Virgine accepit (recordatur verò frequentissimè) toties eamdem pulcherrimam, suauitatis, amoris, humanitatisque plenissimam mentis oculis intueri, sicut primò eamdem corporeis viderat; animumque tum suum dulcedine quadam consolatione que celesti plenum relinqui. Atque ita in libello illo huius rei (quod conijci potest) mentionem faciens: Iuuenis, ait, in periculosissimum morbum incidi, in quo illud mihi accidit, quod gloriosus Deus, atque egomet scimus atque in grati animi signum firmiter cum diuina gratia constituo pro huiusmodi beneficio singulis sextis ferijs me diuerberare, sacrum item,

Feria 6.

coronam, & quicquid ijs diebus boni egero in gratiarum actionem offerre.

Præclarissimum quoddam semper extitit omnium exemplar; sed trium præsertim vt ipse in eodem libello testatur, studiosissimus fuit; tria hæc, inquit, toto vitæ tempore mihi in primis spectanda sunt. Primum obedientia, præ cuius executione oratio mihi ipsa, corona, sacrum, quies, & somnus omittenda sunt. Secundũ verò, est oratio in qua quęcumq; mihi temporis interualla supersint insumẽda sunt. Tertium est mei ipsius annihilatio, & contemptus, quò omnes exercitationes, & cogitationes meæ simul cum rigida corporis castigatione dirigenda sunt. Quæ omnia prestitit opere multo perfectiùs, quàm scripta reliquit, vti ex permultis exemplis quæ scribi possent conijcitur.

Imitatio. In hoc ipso libello Catalogum reliquit rerum atque virtutum, quas, vt præcipuas in Patribus Fratribusque quibuscumque frequentiùs agebat obseruarat, quod quidem licèt ad audiendum iucundum, ad narrandum tamen quia longius æquo est, necnon quia multa ex eo ad viuentes adhuc spectant, prætermittam. Duo tãtummodo in aliorum exemplar inseram de ijs, qui vitâ iam functi sunt. Agens igitur de Patre Illefonso de Barzana, Pater, inquit, Barzana, quem veluti Parentem amantissimum à Deo mihi exhibitum summo prosequor amore, habet eximias virtutes, ac dona cœlestia, quæ à Deo accepit. Viget in ipso maximum feruentissimumque æternæ animorum salutis studium, vera, & ardentissima quædam charitas, summa animi submissio, paruulique cuiusdam candor singularis. Diu, noctuque in laboribus est assiduus, aliaque id genus multa, quorum ipse mihi conscius sum. Iterùm ibidem: Limam accessi, oculos statim in Ioannem Atienza Collegii Rectorem, conieci; quem, vt virum integerrimum considero, vt religiosissimum, vt humillimum, vt affabilem, vt eruditissimum, vt prudentissimum vigilantissimumque, & quod mihi in ipso maximum quid videtur, integritas quædam animi est, æquitasque singularis, quâ omni illum tempore omnique occasione affectum inuenias. Atque in hunc ferè modum egregia aliorum repetit dona, atque virtutes; subditque ad extremum: hi mihi omnes exemplo sunt, quorum dum recordor, mei me maximè pudet. Tu, Domine, qui (quæ tua bonitas est, ac munificentia singularis) dona ista tua, cœlestesque diuitias tantâ liberalitate dispertiris, efficias deprecor, Pater amantissime, vt reliquiarum saltem, quæ hisce tuis fidelissimis seruis superstant, particeps fiam, Amen, Amen.

P. BRVNVS BRVNVS A S. CRVCE.

IN Romano Seminario seueræ in se ipsum virtutis exẽplar fuit Brunus*, cùm se tertiò quot hebdomadis cingulo scorteo verberaret, catenulis ferreis cingeret, ter in hebdomada ieiunaret, accuratè ad omne punctum legum Seminario præscriptarum sese componeret; ingenio, musicæ peritiâ, piâ morum facilitate amabilis. Ad Societatem in vigilia B. V. Assumptæ admissus, se ad arduas missiones quotidianâ sui flagellatione, duro lecto, fame ac siti exercebat. In Seminario Romano à prima die quâ S. Catharinæ Christo paruulo in B.V. sinu sedenti desponsatæ imaginem vidit puer, illam quotidie manè ac vesperi salutauit. Adfuit illi postea in Æthiopia cum Iesu paruulo Virgo Dei Mater, cùm fortitudinem peteret contra pericula, & tormenta; & insertoilli in digitum cæle-

Italus in Aethiop. 11. April 1640. ætat 50. Soc. 35.

Mortific.

B.V. S. Catharina

sti

stiannulo, festum ei desponsationis, quam in Iesu & Catharina coluerat, celebrauit. In Æthiopico itinere, cùm diuinis operaretur, totus illi vultus visus luce perfundi. Quindecim inter barbaros fidei Romanę infestos lethalibus plagis acceptis vixit superstes; id quod infans quidam (hactenus nunquam locutus, & illum neque postea in tormentis à constantia recessurum affirmans) fore prædixerat; quodque Christiani à Deo impensiùs flagitabant indicto ieiunio paruulis quoque lactentibus. In excelso monte, vbi cum Catholicis alijs obsidebatur, in summâ aquæ penuria, & siti, nudipes SS. Sacramentum in supplicatione circumtulit, ieiunio suis priùs indicto. Ita impetrauit vt in monte illo abundè pluerit. Ab Alexandrinis Schismaticis Romanæ fidei perinfensis magna perpessus, & ad mortem damnatus, ipso quo in odium Orthodoxæ fidei suspendi debebat die, P. Ludouico Caldeiræ ad genua supplex adoolutus, enixè petijt funi suo, & sibi benedici: & suspensus, lapidibus est appetitus. Propertius Medicus, Bruni germanus, datas à Bruno ad se ex Æthiopia literas admouit humero, in quo acerbis doloribus vrebatur, à Deo per Brunum sanitatem petens, si verum esset quòd P. Brunus in Romanæ fidei odium occisus esset. Confestim cessit dolor, nec redijt.

Sacrum.

Patientia.

P. LVDOVICVS CALDEIRA.

Lusitanus ibid. ætat. 55. Soc. 39.

HIc Bruni comes fuit in Apostolatu Æthiopico, ac socius ærumnarum. Suspendendo P. Bruno, & eius funi benè precatus, ille quoque post Brunum pari de causa suspensus est; & vterque lapidum imbre impetitus, pro more Æthiopum Catholicos hac morte damnantium. Schismatici repertam Crucifixi quâ Brunus, & Ludouicus vtebantur, effigiem abiecêre, idolum Romanæ fidei, vt illi aiunt. Corpora de patibulo deposita custodita sunt perdiligenter: postea incertum quò euanuerint, cùm nec ab hominibus, nec à feris ablata fuisse constaret. Alijs diuinitùs ibi actum quidpiam opinatis, malim existimare attentam sagacis cuiuspiam Catholici industriam, pio ingenio, modum aliquem reperisse quo illa clam sublegeret ad priuatam venerationem.

Fides.

P. CAROLVS PAVLINVS.

Gallus Parisijs 12. April. 1655. ætat. 62.

LVdouico XIV. Regi Christianissimo à confessionibus vt esset, electus, illum decennem ad diuina firmauit, & diuinæ synaxi illum primum stitit, mirè illi charus. Religiosi S. Crucis vulgo de Britonario Parisijs, vt ad veteris disciplinæ accurationem flagrantiamque redirent à Societate opem impensè implorauêre. Datus illis ad triennium P. Paulinus cum tribus alijs Patribus, & Coadiutoribus duobus, qui præesset nostris, & domesticæ totius Cœnobij disciplinæ, totâ œconomiæ curâ penes illos relictâ. Quo triennio ita se vniuersæ illorum disciplinæ, nostri tamen instituti integritate illæsâ, & P. Paulinus & socij accommodauêre, ita illos cœlesti exemplo, atque Doctrinis ad calorem pristinum reduxêre, vt hanc Societatis beneficentiam Patres illi luculento testimonio, & honestissimis laudibus sint prosecuti, dicto, & scripto ad Rei memoriam immortaliter confirmandam.

Instauratio.

XIII. DIE APRILIS.

HENRICVS VAN HONSEN COAD.

Belga Traiecti 13. April. 1615. ætat. 55. Soc. 26.

IN culina sæpè sublatis in cælum oculis ac manibus velut in extasi repertus, nec satis aduertens cùm vocaretur. Ferè analectis mensæ vescebatur. Si tempore concessi Colloquij alius quàm de diuinis Rebus inferretur sermo, tacebat, vel etiam somnum simulabat. Quantumuis tardè, aut fessus vesperi decumberet somnum tamen vltra alios nunquam produxit. Inter dolores fortitudo illius admirationi fuit; & supremo in morbo rogatus, ecquid esset, quod illi solatio esset, respondit: Ipsa hæc afflictio. Fertur, is qui Henrico familiari consuetudine magis coniunctus erat Pater, mox ac Henricus animam edidit pulsari tertiò audijsse tabulatum; & in suo cubiculo lumen ingens aspexisse.

Orationis Patientia.

Mors illustr.

P. ENGELBERTVS KEILERT.

Germanus Brunsbergæ 33. April. 1622 ætat 61. Soc 30.

OPerarius Animarũ saluti studens foris industriâ variâ exhortando, at domi orando seque pro illis acriter afflictando; maximè pro ijs quos extremo in agone iuuabat, etiam pestis tempore ad obsequia lue tactorum expositus. Perhibet de hoc Epistola Brunsbergensis, Sacerdotem quemdam externum (cui morienti supremo in conflictu ille accuratè adstiterat, iuueratque) humatum, iam nocte intempestâ se P. Engelberto spectandum obtulisse, atque gratias ei amplissimas retulisse pro impensa tam fideli opera in extremis: se enim eius auxilio salutis æternæ portum feliciter attigisse.

Charitas erga morientes

P. DIDACVS DE TORRES RUBIVS.

Hispanus Chuquisacæ in Peruania. 13. Apr. 1638. ætat. 93. Soc. 66.

MAgna itinera, labores magnos in Peruana Prouincia exantlauit: sine culcitra, sine linteis capiebat somnum, quotidie se verberans & plerumque vsque ad sanguinem; quotidie cilicio indutus; & bis in hebdomoda ieiunans, præter dies, quibus Ieiunium imperat Ecclesia. Nullius officij, vel ætatis obtentu, illi persuaderi poterat, vt cubiculo perpurgando, lecto componendo, & alijs vsibus alienam operam admitteret. Sæpè rogabat Deum, vt se tandem, tandem aliquando bonum efficeret; cùm ipse id per tot annos nequicquam conaretur tantâ virium imbecillitate. Cum pro more signum daretur ære campano ad verrendam domum, etiam extremo in semo, inter primos aderat; licèt vix iam esset par vel scopis aptè sustinendis. Hoc faciebat ne id non ageret, quod omnes faciunt. Mente orandi studio, perseueranter quatuor quotidie horas dabat, licèt in illa diuinis illis, quibus illa oratio nonnunquam abundat delicijs, minimè perfunderetur. Quotidie Peccata confessus accinctus erat semper ad æternitatem: quam adijt morte tam felici, vt ij, qui adfuêre omninò putarint illi mortenti Christum cum DEIPARÆ Virgine adspectabilem adfuisse.

Mortific.

Humilitas.

Oratio.

Confess. quot.

P. FRAN-

P. FRANCISCVS DE LAREDO.

Hispanus Giennæ. 13. April 1657. ætat. 50. Soc.

FVit hic è prima Hispalensium nobilitate, ac dicendi vi tantus, vt habitus fuerit inter primos ætatis suæ Euangelicos Oratores. Ægrè capiebant templa frequentem atque auidum auditorem, siue rudes primâ fidei institutione erudiret, siue pro concione alios inflammaret. Fuit etiam in aduersis animo imperterrito semper, ac strenuo ad labores. Præfuit cœtui S. Spiritus annis pluribus adeò laudatè, vt eum sodales parentis loco haberent, & mortuo etiam parentarent. Quare ad panegyricam dictionem in eius exequijs habendam disertum quendam è S. Augustini familia, & maturum ætate, religione, ac virtute oratorem (qui morienti P. Francisco, nullo tunc sociorum fortè præsente adfuerat, vltimumque ritè à peccatis absoluerat, vrgente præter opinionem vi morbi) inuitauêre, quo quidem munere ille magnâ omnium approbatione grauiter & copiosè perfunctus, præclara P. Francisci decora perbellè dilaudauit. Atque hic idem sacer, ac religiosus fideque omni dignus orator, paucis post exequias diebus ad Collegij Rectorem venit, eique persanctè testatus est, sibi in conclaui suo visum ex interiore cubiculo prodire P. Franciscum de Laredo in ea Societatis veste quâ viuens vtebatur, vultu tamen solito amœniore quo veluti risum, & quiddam cælestis lætitiæ cum maiestate ac reuerentia præseferebat. Turbatum se primo inexpectati viri aspectu; sed P. Franciscum familiariter, vt amici solent, adduxisse subsellium, sedisse, atque dixisse: bono animo esto (verba sunt epistolæ ita vt ex Hispania perscripta Romam est) ipsissimus ille ego sum quem viuentem amasti, quem iam iam moriturum in confessione sacramentali absoluisti, & quem pro concione tantâ laudum commendatione condecorasti. Tibi de me dicenti Angelus meus custos ad ad gradus pro suggestu ad fuit auditor. Hæc tua in me officia gratissima habeo pro ijsque gratias impensè tibi habiturus huc veni, Dei permissu. Scito Societatem Iesv numini esse maximè in delicijs. Sunt enim ei gratissimæ huius ordinis functiones. Perge porrò sine mora ad P. Rectorem nostri Collegij; & hæc ibi nomine meo dices: Caueant maximè Societatis concionatores, ne verborum phaleras, & amœnos sententiarum flores in concionibus ostentent; sed potiùs solidis Christianæ disciplinæ argumentis ignaros imbuant, ac terrore minarum incusso, æternisque præmijs præpositis mortales ad æternitatem manu veluti ducant. Ego enim quia in floridiore iuuenta cultioribus dicendi ornamentis in meum potiùs plausum quàm in auditorum vtilitatem conciones perpolire satagebam, plusculos dies in flammis Purgatorij sum detentus. His dictis illicò videri desijt. Nempe hic etiam post mortem concionari non desijt, & quidem ad concionatores, æternitatis satores non florum.

Patientia.

Angelus.

Concionat.

Purgat.

XIV. DIE APRILIS.

P. MICHAEL RVELIUS.

Germanus Confluentiæ 14 April 1586. *Mors.*

HVius vitam religiosi labores, mortem prouisam, sed repentinam, insignis apparitio coronauit. Quintum iam (inquiunt annuę Confluentinæ) & vigesimum annum in hoc saxeto elaborabat: & in summis temporibus diuino munere suum sibi præsagisse exitum videbatur: itaque ad eum se multis ante diebus auidè comparabat. Supremo die sacris, quibus iamdudum propter dolorem capitis abstinuerat, cùm se extremum facere diceret, operatus est; tum externos, domesticosque comiter consalutans, valere singulos iussit: adiecit, non dubitare se, quin postero die terrori multis, & spectaculo foret. Ita factum. inter cænandum apoplexiâ correptus, paucis post horis extinctus, elatus postridie, vti prædixerat admirationi multis, exemplo omnibus fuit; contemplantibus quàm sit fragilis vita humana, quæ tam breui frangitur.

P. RODERICVS ALVAREZ.

Africanus Hispali 14. April. 1587. ætat 75. Soc. 21. alij ponunt 16. April.

ADolescens tunc secularis ingentes ad magnam virtutem instinctus, âc simul carnis permagnas molestias, persentiscebat. Vnde in campis crebrò in has voces erumpebat; *Domine, vim patior: responde pro me.* Inde illi magni ad carnem castigandam, ad colendam Dei matrem, ad occasiones procul habendas stimuli accessere. Tum illi apparuisse fertur Dominus; & immundum illum spiritum adeò ab illo abegisse, vt tranquillè deinceps vixerit in pace Angelicâ, ac virginitate perpetua, post tot victorias. Lautum Patrimonium dispersit, & dedit pauperibus. A Christo, eiusque matre sanctissima non semel visitatum affirmant illam visitationem inter celebriores habuisse, quâ Christum vidisse dicitur audiuisseq; dicẽtem: *sequere me.* Deliberabundo, & petenti quomodo inuitatui illi esset parendum? respondisse Beatissimam Matrem Dei; id facturum, si Societatem Iesv ingrederetur. Paruit, petijt, impetrauit: id quod certè Deiparæ acceptum retulit; quippe Homo ætate tunc ad 45. vsque annum prouectus, & oculo altero iam inde ab infantia sua orbus, nec alias habilitates, præseferens. In Societate voti religione se obstrinxit ad nil dicendum, quod vllum mortalium posset offendere. Quidam alto mœrore obsorptus leuamenti aliquid ab illo postulabat. Orauit paulisper in silentio Rodericus; & mox, age, inquit, ad Beatissimam Virginem adi eamque nomine meo roga, vt te pristinæ animi tranquillitati restituat. Abijt iussus ille, & vix orare coram Virginis Matris imagine exorsus, mox admirabili pace se donatum persensit. Inenarrabili amore ferebatur erga Iesvm & Mariam familiari vtriusque colloquio persæpè recreatus. Quâ nocte obijt, visa est anima eius, vt aiunt, magno stipante Angelorum choro in cælum ferri. Alius sub auroram eiusdem noctis vidit cælum pandi, multosque de Societate Patres inde in terras descendere, qui rogati respondêre, venire se ad excipiendum de Societate Sacer-

B V.

Vocatio.

B V Consultrix.

Charitas. Lingua.

B.V.

Capitat.

Sacerdotem qui eo tempore expirarat. De hoc alia memoria digna dabit annus 1587. in vitis illustribus.

P. STEPHANVS DE AVILA.

Hispanus Limæ. 14. April 1601. ætat. 52. Soc 31.

HIc in Collegio Abulensi tunc habitabat cùm P. Martino Gutierez ea dicta sunt de salute sociorum quæ suo loco in Martino scripsi, & Romæ in anno dierum illustrium in lucem dedi. Apud Peruanos magnâ sapientiæ, & virtutis præstantissimæ opinione floruit apud vtriusque ordinis optimates, eoque altiùs quo illum videbant incredibili modestiâ profundiùs abijcientem. Ante morbum supremum dixit cuidam se breui moriturum. Extremo vitæ die manè disertè affirmauit alteri, se illâ nocte migraturum è vita. Morientem dicitur inuisisse ipso extremo horæ articulo Sanctus Thomas Doctor Angelicus, cui Stephanus erat apprimè addictus. Mortui merita quorumdam sanitas celebriora reddidit fassorum se illius ope implorârâ sanatos.

Mors.

S. Thomas.

P. SEBASTIANVS BARRADAS.

Lusitanus Conmbricę 14. Ap. 1615. ætat 73. Soc. 57. B. V. Vocatio.

OMnium, quæ germanum Societatis, & Professorem, & Concionatorem exornant virtutum laude singulari floruit Barradius. Ad Societatem vt veniret, illi ad B. V. aram à scalâ oranti, Virgo Mater imperauit. Vnde ille tentato cuidam dixit, & sæpiùs dulci quodam sensu repetijt; Mi frater, Beatissima Virgo ipsa me iussit ingredi Societatem. Tanta de illo fuit opinio, vt ad illum videndum aduentarent, multi; ac optarent, vt vel fimbriam vestimenti eius contingerent, aut à tonsore de capillis illius aliquid impetrarent. Rhetoricam, Philosophiam, & sacras litteras explicauit; ad concionem dixit efficacitate tantâ, vt intra vnum annum ad 60. auditores ad Religiosa Castra perpulerit, *Pauli* quoque nomen vulgò adeptus. Cubiculi adeò amans, & fugitans occasionum temporis cum sęcularibus terendi, vt intra nouem annos ne semel quidem ad Portam sit visus colloqui cum externis. Ter aliquando noctis vnius interuallo se inclementer verberasse deprehensus est, interpositâ inter singulas vices vnius horæ oratione. Vrticæ in lecto, cibus feruens ori ingestus, calceorum par vnum per octo annos portatum, vestes tam laceræ, vt post eius mortem, ne mendicis quidem dari potuerint, nota sunt de illo, & in vita enucleatiùs enarranda. Thorax illius lineus clam illi subductus tam erat pannosus vt perticæ fuerit alligatus ad cineres è furno colligendas. at illum ille thesaurum suum vocans, repetijt, non sine lacrymis testibus tenerrimæ erga Matrem suam paupertatem voluntatis. Libros in Bibliotheca voluebat; in cubiculo non nisi Biblicis concordantijsque contentus. Oratio illi extrema in ætate per horas 12. ducta. Nullam B. Virginis imaginem patiebatur neglectam; nec nomen iacere abiectum. Aiebat, se, ac reliquos peccatores à Deo, Dei Matris precibus tolerari. Sub mortem iussus aliquid socijs dicere pro extremo documento, vocem, quâ potuit contentione collegit, & dixit. *Humiliamini sub potenti manu Dei, vt vos exaltet in tempore visitationis.* Nec se melius consilium posse suggerere quàm humilitatem imitatricem Christi. Hęc illi fuit suprema vox quæ quidem posset intelligi.

Concio.

Silentium.

Mortif.

Oratio.

Paupertas.

B. V.

Mors.

Humilitas.

P. AN-

P. ANTONIVS GAUDIER.

Gallus Parisijs. 14. April. 622. ætat. 40. Soc. 23. *Vocatio.*

IN Gallia primùm Societati nomen dedit; sed quia corporis habilitas in eo nostris munijs erat valdè infirma, è tyrocinio dimissus ad suos, in Belgio demum, iterùm redijt, corpore iam valentior. In Societate præter moralem Theologiam, ac Diuinam Scripturam explanatam præfuit Nouitijs, ac in tertia Probatione Patribus, magno mortificationis, orationis, peritiæ spiritualis exemplo. Magna illi spirituum perspicientia, sagax ingenium ad pretiosa à vilibus separanda; & exemplo non molliora suadens, quàm verbo, efficacitas verbi; & calami. Ad mortis imminentis nuncium, gaudebat se in Societate mori; metuenda tamen addebat esse Dei Iudicia. Morbos suos amore in IESVM tenerrimo solabatur, diuinæ præsentiæ artifex perinsignis. Dæmon, aut magus, Monachi veste tectus disertè dixit, se cum P. Antonio Gaudier denunciatas inimicitias exercere. Leodij cõfitentem ægrum posteaquam audiuit, monuit, vt se altiùs introspiceret, ac omnes latebras explicaret: sibi enim videri, haud satis omnia enucleasse. Deprehensus æger, fassus tandem est, se Dæmonem, Ioannis nomen mentitum, habere, famuli munus humanâ in specie obeuntem. Illum verbo iussit facessere Antonius; & famulus Dæmon euanuit. Aliàs etiam è fœmina sublatis cachinnis ostendit dæmon placere sibi, quòd Antonius cum equo per iter cadens, prolapsione illâ pedem sibi fregisset. Sed de his eius vita. *Dæmon.*

XV. DIE APRILIS.

P. MARTINVS GOMEZ.

Hispanus Granatæ. 15. April. 1567. ætat. 30. Soc. 9. *Vocatio.*

AD Societatem accessit, quòd censeret in illa exaggeratum quemdam sanctimoniæ florem esse; ac se nihil maius, aut gratius Deo facere posse. In illa ita se gessit, vt normæ domesticæ, se quàm posset optimè accommodaret, pietate, silentio, doctrinâ. In scholis ita docuit, vt summâ cum accuratione authores reuerentiâque tractaret, ad pietatem referret omnia, & verè doctum, ac religiosum Magistrum vbique se esse ostenderet. Desiderabat Nouitiatum repetere, quòd sibi parum istic profecisse videretur. Voto potitus est; sed præpositus Nouitijs Magister. Mors eius hoc habet singulare, quòd penultimo vitæ suæ die à Rectore interrogatus, quando putaret sibi proficiscendum ad Patriam? Respondit, crastino die post sumptum sanctissimum Viaticum; modò per ipsum id liceret: illum enim sibi loco Dei esse in terris. Fiat Dei voluntas; per me licet, inquit Rector; & Martinus post sumptum immortalitatis Viaticum, ne quidem semihoræ spatio gratias egit, cùm placidè vitam omnium opinione virtutis ordinariæ terminos supergressam terminauit; in qua conatus fuerat semper vnicè respondere, ac par esse ipsis moribus excelsæ illi opinioni, quam de Societatis virtute secum attulerat. *Mors.* *Obedientia.*

P. GVT-

P. GVTTIERRE DE CASTRO.

Hispanus Murciæ 15. April. 1603.

HVnc laudant Murciæ annuæ Collegij à pietate quòd semper moratus fuerit in cubiculo, vel in templi choro: aiuntque, fuisse ita humilem, vt fateretur se nunquam inanis gloriæ tentationem sensisse, quòd in se diceret nihil esse, de quo posset gloriari. Ita fuit pauper, vt scabellum solùm haberet; nec sellam in cubiculo pateretur; abiectisque semper vestibus indueretur; ita feruidus; vt pœnitentes quantumuis duros ad lacrymas prouocaret; ita ad laborem propensus, vt prius à vita, quàm à labore discessurum se promitteret. Itaque obnixè petij à Domino ne diu in lecto ægritudinis causâ decumberet, quò laborare semper posset. Et annuit illius optatis Deus; cùm quatuor non amplius dierum spatio ægrotarit, moxque decesserit, summo totius ciuitatis dolore, quæ post eius obitum ad funus frequens concurrit, etiam Rosarijs, & icunculis eius vultui religionis ergo admotis, ac vestibus quoque certatim direptis.

Humilitas.

Paupertas.

BALTHASAR DIAZ COADIUT.

Lusitanus Romæ 15. April. 1610. ætat. 75. Soc. 57.

SEbastianum Regem in Africam secutus, inter cadauera iacuit saucius; inde captiuus abductus, redemptus, & Regis Henrici nomine Hierosolymam missus est peregrinus. Eboræ pharmaca pro pauperibus conficiebat, orandi studio mirificè addictus. Post prandium ibat ad Templum & pro nostris istic iacentibus effusè precabatur, eorumque nomina distributè descripta quotidie recitabat vt partitione factâ singillatim alijs diebus alios nominaret. Operæ suæ mensuram esse volebat, non personam, quæ aliquid peteret, sed necessitatem.

Industria pro defunctis.

P. ROBERTVS PERSONIUS.

Anglus Romæ 15. April 1610 ætat. 65. Soc. 37.

MAgnâ suâ indole ad cauendas insidiosorum hæreticorum fraudes vsus, euasit non semel periculo iam vicinus. Edmundum Campianum in Angliam ipse induxit, & plures alios ad cruentum, fortissimumque agonem educauit, firmauit. Philippi II. Regis Hispani liberalitate ad Anglicanæ iuuentutis emolumentum, & Ecclesiæ istic labantis vtilitates mirificè est vsus, & seminarijs pluribus, vel fundatis, vel constabilitis dexteritate planè singulari. Par ingenio pietas, & peregregia in scribendo felicitas: facundia verò tanta, vt illum Anglorum nonnulli suadæ medullam appellarint. Multùm illi debet melior Anglia, multùm domicilia nationis eiusdem in Hispania, Lusitania, Belgio, Italia; Hispali, Vallisoleti, Gadibus, Vlyssiponæ, Duaci, Audomari, Romæ; vbi obijt præstans magni animi, nec minoris patientiæ, pietatis modestiæ documentum.

P. ANTONIVS ARAGONIVS.

Italus Neapoli 15. April ætat. 45. Soc. 1.

DE hoc sic habeo in pretiosis occupationibus morientium in Societate Iesv. P. Antonius Aragonius olim Dux Montaltus, & Princeps de Paterno, Neapoli anno 1631. 9. Aprilis in Professorum domo Societatis Iesv vota nuncupauit, inter dulces lachrymas, præsente Prorege, & filio suo Principe alijsque magnis. Filium,

Societatem amplissimè, ac tenerrimè cordi haberet, rogauit, sequè illi pro principali, ac præcipua hereditate deuotionem, & protectionem erga Societatem relinquere affirmauit. Mox, P. Vincentio Carrafa porrigente, Viaticum, & supremum vnctionis mysterium accepit. Tum nostris pro more tanquam peregrè profecturus amplexu valedixit, etiam Nouitijs. Votis, quæ ediderat suâ manu subscripsit 15. Aprilis ad Societatem Ciuium supernorum iter absoluit, anno ætatis 45. Christi 1631. Præter generalem, quam veluti Nouitius, votis præmisit confessionem, ait P. Vincentius, illum à præsente Confessario sæpiùs petijsse absolui, quandiu loqui poterat, vbi verò iam nec peccata verbis, nec dolorem testari poterat, percusso supplicitèr pectore flagitabat beneficium Sacramenti, quod in sanguine Agni tollit peccata mundi. Satisfactionis loco, patiebatur, & quicquid pateretur offerebat Deo; ita dolore, frequenti confessione, ac satisfactione sese purgabat. Per 12. dies non nisi bis modicum quidpiam comedit, cùm non posset. Inedia hæc inter crebras Confessiones illi pro pœnitentia fuit. Toto corpore exulcerato, iam indusium in crustam induruerat, & siccæ partes, ac duræ corpus miserum, dum se verteret, lacerabant. Valetudinarij Præfectus, vt purulentum illud indusium forficibus partiretur, & eius loco aliud sensim ægro induceret conabatur; sed negabat P. Antonius; verùm aiebat, se hoc doloris quicquid esset ad finem vsque vitæ pati velle, ingratiam Crucifixi. Ita crebrâ exomologesi se abluebat Christi sanguine; cui se suomet pure, ac vlceribus, duratoque indusio cruciatum offerebat. Hoc idem Sacramentum pœnitentiæ crebriùs repetitum clypeus illi fuit contrâ insidias supremi hostis. Aiebat se ad prœlium tentatoris gemino armorum genere esse potentissimè communitum: IESV sanguine, & MARIÆ Dei Matris gratiâ. Respondebat ergò cogitationibus suis identidem hæc sola, nec aliud: Verum est me peccasse, nihil præmij mereor. Verùm habeo tutelarem IESV sanguinem, & MARIÆ Matris gratiam, idque generosè impauidus repetebat præsente semper ad manum Crucifixo cum Imagine, & Rosario Beatissimæ Matris, & libello Regularum, quæ quatuor vsque ad mortem sibi carissima præ oculis, & corde habebat, quasi Berchmanni morientis exemplo. Quem etiam crucifixum, & B. imaginem filio suo Principi, vt se mortuo daretur, petiuit. M. Teresia de Spiritu Sancto in cœnobio Carmelitanarum, P. Antonij olim coniux 15. Aprilis Confessario suo, P. Erasmo Marotta Societatis Iesu, Panormi retulit; se circa horam 10. quâ ipsa horâ P. Antonius Neapoli moriebatur, à somno excitatam, vocem audisse dicentem: surge, & ora, quia in hoc puncto moritur. Adnotauit diem, & horam P. Marotta; & ecce à P. Carafa litteræ Neapoli, quæ P. Antonium 15. Aprilis horâ 10. mortalitate ereptum aiebant. Sic moritur iustus.

XVI. DIE

XVI. DIE APRILIS.

GVILIELMVS ELPHINSTONIVS.

Scotus Neapoli. 16. April. 1548. ætat. 22.

REgio per matrem sanguine natus in Scotia fidē Catholicam complexus, eapropter multa perpessus est. In seminario Romano cùm degeret, fuit mirè accuratus in omni accuratione disciplinæ, ac legum. D. Guilielmo Cheisolmio consobrino suo mœstissimus in seminario dixit, noctu visum sibi videre Matrem suam (quæ secundo cognationis gradu ipsam Reginam Scotiæ attingebat, & mortua erat in hæresi) sibi adstantem formâ miserabili, dicentem se eius Matrem esse, at infelicem. Quoniam, inquit, ad æternos inferni ignes damnata sum. Tu verò felix, qui in vera salutis adipiscendę via constitutus es. Addebat, se ab ea sciscitatum esse, an in inferno essent magni etiam & potentes; illam autem confirmasse, multos esse, & quidē profundè infra alios; & maioribus supplicijs addictos. Et euanuisse. Cum Patribus spiritualibus sæpè agebat, rogabatque doceri: *quomodo in in B. V. amore quàm maximè progredi posset.* Iam olim constituerat, nunquam fœminam aspicere: idque præstitit. Societati adscriptus in morbo Neapoli votis Societatis nuncupatis, diem quomodo clauserit sic explicant prætiosæ occupationes morientium in Societate. Non videtis, aiebat, non videtis Angelos? tum cum Angelo custode submissâ voce locutus est. Illud ita dixit, vt posset intelligi: denunciasse sibi Angelum suum custodem, ipsum per Purgatorij pœnas transiturum, sed ab Angelo ipso breuì eripiendum, & ad Paradisi gloriam perducendum: vbi Ignatius occursurus ei esset, vt eum coram SS. Trinitate sisteret. Mirę fuêre internarum animi deliciarū, quibus gestiebat, significationes: & nescio quid narraturum, vires, ac lingua defecit, cùm nihil intelligeretur, nisi MARIA, & Angeli. Crucifixum, B. V. & S. Patris Ignatij imagines præ manibus, oculisque habebat, alloquebatur admirabiliter post viaticum candelâ benedictâ accensâ petitâ, rogauit, vt suas alij quoque accenderent, & ad B. Virginis imaginem conuersus: Tu scis, inquit, Domina mea, quoties tibi cor meum obtulerim. Quietem ab his suadenti, dixit: Non est ampliùs quiescendi tempus. Eundum est in Paradisum. Illud quoque obseruatu fuit dignum, quòd Patri cuidam quædam sepè sibi sub extremum articulum suggerenda suggesserit; & P. Salmeroni nunciauerit, vt sibi in extremis luctanti benè precaretur. Cardus Tapia post eius mortem, visus est sibi à B. Virgine in cælum introduci, ibique Guilielmum videre genibus flexis ante thronum SSS. Trinitatis orantem. Cùm in templo postea illum iacentem videret illum eundem quem in cælo viderat hunc esse agnouit, sibi antea nunquam visum.

B. V.

Ang. cust. Mors.

B. V.

REINERIVS STRATIVS COADIVT. NOVITIVS.

Germanus Treuiris. 16. Aprils. 1605.

DE hoc sic habent eædem occupationes: Coloniæ in rei domesticæ adiutorem admissus, dum Treuiros petit, vix itinere vnius diei confecto in morbum incidit; quo repentè ita debilitatus est vt facultas longiùs

B.V. Vocatio.

progrediendinon esset. Crescente, iãq; omnes artus peruadẽte morbo, putabat humanitùs fieri non posse, vt ad desideratum locũ perneuiret. Quid faceret? Ad Dei matrem, cui peculiariter addictus erat tamquam ad sacram anchoram, ardentissimis votis circa medium noctis recurrit. Nec frustra: Repentè adesse visa est instar gloriosæ matronæ pio adolescenti, pia mater, magnâ luce circũamicta: collaudatoq; pio ineundæ Societatis desiderio, Treuiros tandem ad destinatam metam peruenturum prædicit, ibique ad meliorem vitam migraturum. Hoc viso recreatus, partim Angelo, vt ipse aiebat, impellente, partim duobus viæ comitibus, quos eiusdẽ quoq; propositi socios habebat, adiuuantibus, ceu portum tandem Bethlehemiticæ domus incredibili suo cum gaudio attigit. Vbi cùm per superiorem vocato medico, nihil prætermitteretur, quo refocillari æger reficiqué posset; frustra, inquit ille, ista: Iam enim de vita hic finienda præmonuit me Dei parens; eademque breui cum filio, & Angelis aderit ad immortales me sedes deportatura. Itaque sæpiùs exomologesi factâ, Sacramentisque omnibus ritè munitus, duodecimo post ingressum die, mirâ suauitate concinens *Alleluia*, omniumque circumstantium animos ad grates Dto reddendas permouens animam Deo reddidit.

B.V. Solatur agrum.

P. IACOBVS GORDONVS HUNTSEVS.

Scotus Parisijs 16. Ap. 1620. ætat. 77. Soc. 57.

REgio in Scotia sanguini illigatâ stirpe ortus per ipsos 50. ferè annos docuit Philosophiam, Theologiam moralem, Scholasticam, controuersam, linguam sanctam. Fuit Nuntius Apostolicus in Hibernia. In Anglia, & Scotia multa, & carceres quoque perpessus euasit mortem, quòd se regij sanguinis reuerentiæ id debere dicerent Scoti. Ingentia itinera pedes confecit. Imperijs non precibus, & securâ libertate secum à Superioribus agi volebat. In omni verbo, & gestu ita se componebat, vt mirabile illud elogium sit consecutus: In illo nihil vnquam vlli displicuisse. Putant gemina Societati quotidie cõsueta examina ab illo nunquam omissa, quicquid itinerum exantlarit. Manè vnâ horâ reliquos anteuertebat surgendo, pietatis, ac temporis lucrandi causâ.

Fides.

Obed.

Examen.

B. ALBERTVS CHANOVULSKI.

Bohemus Clatouiæ 16 April. 1645. ætat. 61. Soc. 42.

HVic viro magni felicesque pro fide orthodoxa suscepti labores nomen Apostolici perperêre. Literæ Collegij Clatouiensis autorem vocant, & visam testantur aliquando flammam pulchris radijs illius capiti circumfusam. Virtutes eius potissimæ fuêre, zelus, candida charitas, obedientia singularis ad nutum omnem.

Benef. Flamma cælestis.

P. IOANNES HERENNIVS.

Belga Insulis 16. April. 1641. ætat. 84. Soc. 63.

INter præcipuos qui de Prouincia Flandrobelgica optimè sunt meriti viros censetur Ioannes, plusquàm decennio Prouinciæ illi Præpositus. Per ipsos 30. annos tota illi cœna fuêre duo oua, quæ sorbebat. Eas temporis particulas, quas in hora orandi tussiendi necessitas auferebat, postea supplebat, ne quid deesset illi tempori vndequaque implendo. Quotidie vesperi sanctissimum Sacramentum adibat, & ibi tria exequebatur. 1. contritionis actum concipere intentiùs nitebatur.

Mortif.

Oratio.

Vesperi.

Euch.

batur. 2. Preces fundebat, quibus lucraretur indulgentias stationum. 3. Particulatim pro ijs orabat, qui in Templo nostro sepulti sunt. Omnes amore quodam reuerentiæ simillimo prosequebatur. Insulis, & illa moles Collegij, & in subsidium egenorum mons pietatis gratuitus, illo adnitente surrexêre. *Charitas.*

XVII. DIE APRILIS.

P. HENRICVS WALPOLVS.

Anglus Eboraci. 17. April. 1595. ætat. 36. Soc. 11.

ADhuc adolescens cùm esset, viginti hæreticos orthodoxis lucrifecit: ad Societatem exemplo suo vnum suum consobrinum, & tres germanos suos pellexit. Anno 1593. 4. Decembris captus, Eboraci iudicibus prodidit se quis esset; scripto quoque porrecto testatus, se fidei causâ in Angliam reuertisse. Adiecit in eodem commentariolo controuersa quædam; & præneticam de fide Catholica amplectenda; oblatam etiam ab amicis occasionem è carcere fugiendi fortiter aspernatus. In Londinensem carcerem compactus. 25. Febr. anno 1594. fame, siti, frigore pessimè habitus & 14. vicibus quæstioni subiectus est, vnde à morte repertum est, vtrumque pollicem tunc illi fuisse auulsum. In loco vbi orabat, super murum descripsit nouem choros Angelorum; & his imminens MARIÆ Matris Dei, ac super hanc IESV, super omnia denique Dei nomen Hebraicè, Græcè, Latinè. Eboracum retractus, in carcere noctu ferè orabat, donec fessum somnus breuis opprimeret. Ibidem pangere illi otium & animus fuit pia quædam carmina materno idiomatè scitè ac eleganter. Ita disputauit, vt omnes in stuporem adduxerit; fons etiam sapientiæ à quopiam appellatus, 13. Aprilis catenis grauis inter reos iudicibus sistitur. Summa obiectorum erat; quòd Sacerdos; quòd alios ad Papæ fidem accersat, vt alij Sacerdotes, quòd in Angliam venerit orthodoxæ religionis proferendę causâ; eòque pronunciatus est læsæ maiestatis reus, duodecimuiris nequicquam suadentibus, vt se patriæ legibus accommodet. Patri suo scripsit iam damnatus; vt excubitoribus suis certam pecuniæ summam donet. Suasum illi etiam extremis vitæ horis, vt Reginæ voluntati obsecundet in in agnoscendo atque testando eius primatu Ecclesiastico. Renuit, & respondit; id esse contra diuinas leges. Ergò datâ omnibus veniâ, Catholicos vt pro veræ fidei lumine alijs impetrando Deum orent hortatus, *Pater noster* clarè dixit; & *Aue* MARIA exorsus necdum finierat, cùm de scalis deturbatus, strangulatus, fune præciso deiectus, quadrifariam sectus est; ad atrox innoxij viri spectaculum lachrymatis facilè bis millenis.

Fides. *Oratio.* *Fides.* *Charitas.* *Mors.* *B.V.*

P. GEORGIVS FEDERVS.

Germanus Monachij. 17. Apr. 1609.

MAthesis peritiâ insigni, & charitate memorabilis fuit P. Georgius. Quæ in ætatem futuram profutura illo adnitente sint facta, sic habent annuæ; Memorabile habetur, quòd Orphanotrophium apud Monacenses condere primum; post etiam impensis amplioribus locupletate institit, *Zelus.*

stitit, vbi ad quadraginta hodie peruli seorsim, ac puellæ educantur tantisper, dum illos, aut opificio matura ætas asserat, aut honestior clientela excipiat, quibus quidem omnibus quàm gnauiter consuluerit Pater, haud facile est explicatu: Effecit, vt de publico ærario, & singularis Magister conduceretur qui prima illis elemẽta traderet, & Matrona, cui de puellis cura esset, vt aut lanam facere, aut acu pingere illæ scirent.

Pater *Eduardus Oldcoenus* aliquibus hoc die passus creditur: nos de illo 7 Aprilis egimus.

P. EMMANVEL TEXEIRA.

Lusitanus 17. Ap. 1635.

IAm inde à teneris mente orandi studio fuit perquàm impensè addictus, atque vt se animarum saluti posset impendere, vigesimo ætatis anno prima latinæ linguæ rudimenta discere aggressus, Græcas etiam & Hebræas literas perdidicit, Theologiæ quoque studijs absolutis. Trigesimum agebat annum, cùm se Societati transcripsit miro ad sacras expeditiones ardore, ac pari successu felix, vsque ad rabiem dæmonis; à quo pessimè habitum aliquando ferunt, quòd tot animas ex eius rictu educeret. Humilitate fuit perinsigni; crebrisque ad festa ieiunijs addebat tria quothebdomadis, ita vt feriâ quartâ, sextâ, & Sabbato nil nisi panem & aquam admitteret. Aiunt illum nunquam grauiore noxâ maculasse primam innocentiæ suæ vestem: à morte autem cadauer illius mirabili odore fragrasse.

Zelus anim.

Mortif.

P. IACOBVS MORELLUS.

Germanus Bruntruti. 19 Apr. 1636. ætat. 64. Soc. 43.

HIc tanquam ingens dolorum, patientiæque spectaculum meretur in ægrorum solatium non omitti. De illo ergo Bruntrutio, sic annuæ superioris Germaniæ: Ingenij, ac morũ facilitate eximius, seu maiores disciplinas traderet, seu istud Collegium per annos vndecim gubernaret, seu Episcoporum Basileensium conscientias dirigeret. Vltimis quatuor annis discipulum se vocabat in Schola patientiæ, corrupto sanguine, in fæda vlcera exeunte. Vnde biennio supremo etiam cæcus, totis pedibus maximè miserabilis, & exesus, doloris, & patientiæ speculum, & viua Tobiæ, ac Iobi fuit effigies. nequidem tristior visus vnquam; sed animo sibi præsente, libero, ac tranquillo laudans, & gratias agens Deo. Memoria lectarum rerum illi erat pro oculis, vt solitudinem solaretur, quam illi etiam prolixa oratio condiebat. A milite Malemort proditionis cùm Bruntruti præesset accusatus, & eiectus vnà cum socijs sub annum 1636. ab eodem Marsiliæ postea capto, & ad triremes damnato innocens est declaratus, cùm ille diceret; se Patribus Bruntrutanis notam proditionis mendacio teterrimo inussisse ac effecisse, vt solum turpiter vertere iuberentur. Dolere se de diro mendacio ad quod tamen inductus fuerit metu suspendij imminentis.

Patientia.

Cæcus.

XVIII. DIE APRILIS.

P. ANTONIVS SANCHEZ.

Hispanus Xeresij. 8. April. 1601. ætat. 59. Soc. 28.

IN Tyrocinio admirationi fuit Magistro nouitiorum tam acer, tamque incitatus citra interspirationem vlàm ardor Antonij. Adeò in se quà priuatim, quà palàm sæuiebat, vt alios ad miserationem commoueret. Totum corpus ordine lacerabat flagris, nulli parti parcens; & se inter flagra identidem ita compellare auditus: sustine, canis, tantisper; sustine. Toto Aduentu, & Quadragesimâ vesperi, nihil omninò, quo se reficeret delibabat, nihil potionis tunc admittebat vsque ad noctem. Nihil vini sibi etiam rogatus indulgebat: artes alias ex alijs excogitabat, quibus corpus affligeret. Brachia inter lauandum in culina feruenti aquâ, lucernâ in cubiculo vstulabat, aiebatque. Vstulare, immunda sus, vstulare: sic aiebat se discere timere ignem æternum, Cùm à natali sua domo non nisi leucæ interuallo abesset, adigi tamen haud vnquam potuit, vt suos inuiseret. Aiebat missionibus nihil esse lautius in mensa Societatis IESV. Lingua illi quàm parca verborum tam suauis erga omnes magnâ significatione reuerentiæ, ac demissionis. Sæpè aiebat se rusticam, pastoritiam vitam duxisse, ac illius temporis gesta iucundè narrabat. DEIPARÆ imaginem ornabat floribus, & coronis. Aiebat se aliquando noctuabundum cum socijs Angeli custodis implorati voce auditâ, & luce quadam conspectâ è paludibus, & periculo emersisse. Xeresij peste ictis opitulatus est.

Mortif.

Missionis.

Ang. Custos.

P. PETRVS BERNAL.

Hispanus. Gadibus. 18. April. 1601.

MAgni nominis iurisperitus cùm esset, iudicij æterni metu se in Societatem abdidit, nil spes suas moratus, ad Septimancense tyrocinium Granatâ pedes mendicatò profectus est per octogena propè millia passuum hyeme sæuiente. Collegia, & Prouinciam rexit maternâ quadam suauitate grauitatis. Loricatum illi pectus, & dorsum, quà setis quà ferreâ radulâ, carni adstrictis. Ieiunia, flagra suscepta pro ijs, quos delinquentes admonebat; corporis supplicia, nocturna inter orandum peruigilatio, ingenua sine ambiguitate vlla rectio, supplementum ab ipso in classe infima docēda præstitum, cùm regeret; perdiligens Catecheseos cura in illo laudi eximiæ fuêre. Sacrum pro quodam ægro celebrauit, & æger sacro peracto vt fertur, conualuit, pro amisso puero, vt oraret rogatus, prædixit illum eâ nocte domi dormiturum. Illo adhuc orante adfuit puer; & dixit se ab ignoto viro ex auijs, deuijsque adductum, sed illum videri mox desijsse. Moriens illud dilecti sibi sancti Pauli aeroama pronunciauit: Reposita est mihi corona Iustitiæ? & vixit. Mortuus ære publico à succollantibus certatim celebrioribus præsulibus est elatus.

Nouitius.

Mortif.

Sacrum.

Oratio. Prædictio.

DA-

DANIEL ROSNER
COADIUT.

Germanus Halæ. 18. April. 1630. Soc. 33.

HVnc è latebris hæreseos in hunc modum eduxit Deus, vt aiunt annuæ. Non aliud illi persuadere poterat primò noster, quàm vt sacrificio immaculato quotidie matutinus adesset. Faciebat id ille quidem haud grauatè: at de perpetua Christi in Eucharistiæ Sacramento præsentiâ multùm anceps: vsque dum defixis attentè oculis in hostiam sacrosanctam tempore sacrificij eleuatam, ipsum in illa Christum viuâ patientis imagine spectabilem sibi ostensum dixit; ac totus primò in S. Matris Ecclesiæ, deinde in Societatis sinum se recepit; querelas, excusationesue miscendi planè ignarus, & otij osor; deuoti laboris, charitatis, & amabilis illius sacramenti, è quo sapere didicerat, longè amantissimus.

Fides. Sacrum. *Euch.* *Passio Christi.*

XIX. DIE APRILIS.

FRANCISCVS
ABBAS COADIVT.

Italus Mesitæ 10. Maij, alijs 19. April 1611. ætat. 70. Soc. 44.

HVmili stirpe, at excelsâ virtute vir, humilitate potissimùm, vnde si à quopiam rogaretur, & epistolam aliquam perlegeret, respondebat se ignarum, ac rusticanum hominem esse. Nunquam induci potuit, vt crepidis, vel quadrato pileo vteretur. Aiebat se indignum amore illo qui in Societate Coadiutoribus exhibetur. Libellum pium sibi legi curabat: & memoria commendabat quædam Iacoponi apophthegmata, ac alia singularia, quæ opportunè secularibus in medium afferebat sensu magno. Magna illi apud externos authoritas, magna illorum per eleëmosynas in illum liberalitas. Si noctu ad portam campanæ sonum audiret, mox vestiebat sese, ac Superiori offerebat vt comes iret Patri ad ægros exituro. Rarò carnibus vescebatur. Aiebant passim, illum cum Angelis familiariter agere, atque ab ijs in massa subigenda, & pane apparando pinsendoque iuuari. Inde illi voluptate cœlesti exundans dans pectus in voces diuini amoris æstu plenas erumpebat. Sancti opinione, ac nomine vulgo celebrabatur. Turcæ ipsi captiui dicebant illo mortuo, mortuum esse sanctum.

Humilitas. *Lectio.* *Angeli.* Vide annuas Melitenses. *Labores.*

IOANNES DIISSEL.
COADIUT.

Germanus Treuiris. 19. April. 1631. ætat. 77. Soc. 51.

AD omnem obedientiæ actum attentus, nunquam petijt domo vel pedem efferre, nec extulit, nisi iussus. Singularis in illo eluxit erga Patres reuerentia, otij odium, & pietatis exquisitæ donum maximè erga SS. Sacramentum; coram quo expendebat quicquid otij à laboribus illi fuit residuum teneritate planè insigni. Omnes de Societate mirificè amabat. Vnde erga eos, qui dimissi auellebantur, commiseratione maximâ ducebatur quòd bono tanto essent frustrati.

Mortif.

P. HIE-

P. HIEREMIAS DREXELIVS.

Germanus Monachij. 19. Ap. 1638. ætat. 71. Soc. 40.

VIr, vt calamo ita moribus religiosè accuratus, & suauis Per ipsos 23. annos, quibus ad Maximilianum Bauariæ Ducem pro concione dixit, nunquam vllum supplementum admisit; eloquentiâ istic eâ vsus, quæ nihil affectatum, tumidum, fucatum redoleret; sed solidum, pium, doctum. Coadiutores nostros domi per ipsos annos 17. domesticis exhortationibus instruxit. Exemplis eloquentem, magnum vitâ; voce, calamo Ecclesiasten, virum inter huius seculi præcipuos vnum, præsentis æui Phœnicem, & Phœbum dixere varij. Aiunt numerum libellorum illius Monachij (taceo typos alios) impressorum ad 170. millia exemplarium excreuisse. Lautam eruditionis apparationem: illi locupletabat silentium; legendi, & notandi assidua consuetudo. Maximilianus Dux de illo ægro dixit ad medicum enixè illum ei commendans; Reipublicæ Christianę plus interesse Drexelium viuere, quàm facilè cogitari possit. Nec lacrymæ inuisentium illum Principum ad morientis lectulum absuêre. Eius effigies tomo 1. operum Antuerpiæ præfixa est, cum elogio vitæ: ad cuius calcem sic de illo perscribitur. Tanti viri laudibus illud accedit, quòd M. Baro Thimon Lindelo, vir & genere, & bellicâ re, multorumque annorum militari imperio insignis de eo, etiam scripto, & iuratus asserebat; videri sibi visum esse non semel P. Drexelium, cùm olim verba de tutelari Angelo faceret cælesti luce circumfusum, radijs toto corpore, quà extabat, coruscurare.

Concio. *Scripta.* *Silentium.* *Angelus. Concio.*

P. LVDOVICVS MAIGNET.

Gallus Mus. Siponti. 19. April. 1657. ætat. 81.

ETiam cùm Prouinciam regeret, ac solerti iudicio præstaret, illud tamen alienæ sententiæ facilè accommodabat: aiebat verò sibi prudentiæ nihil esse, assecuturum se tamen aliquid consilio sapientum consultorum. Etiam extrema in senecta dixit se sine mora paratum ad suscipiendam Indicam missionem, si ita iuberetur. De alijs & benè sentiebat semper, & nunquam loquebatur malè. Tenera illi inter orandum pietas, & pulchra demissio, vnde suauissimum ei fuit inter orandum asseres cubiculi sui deosculari ac lambere, instar miseri canis coram Deo suo, vt ille de se loquebatur. Frequens illi, ac propè assidua erat oratio etiam coram SS. Sacramento; quæ vt coram Deo esset efficàx, clam funem gestabat è collo tanquam reus, in signum demissi animi coram diuina maiestate. Extremis octo vitæ annis se Coadiutoribus adiungebat cùm illi à Præfecto spiritus puncta ad meditandum, pro more, acciperent. Per omnem vitâ (dum id per superiores licuit, licuit autem vsq; ad annos decrepitos) manè cùm pulsu consueto signum daretur alijs ad surgendum; ille flagro arrepto se cædebat vsque ad finem pulsus. In morbo nihil doloris vnquam se pati præsetulit, nihil non accepit quicquid iussu medici offerrerur. Postremâ ab exequijs nocte (verba sunt epistolæ de illo Romam pręscriptæ) de se per morbum vltimum benè merito Patri cuidam (qui nomen suum taceri voluit) spectabilis in somnis dicitur adstitisse, compositione corporis, vultuque planè amabili. Cubiculum dicti Patris totum collucere cœpisse, item ipsum demortui cubiculum visum esse

Humilit. *Oratio.* *Mortif.* *Charitas.*

longè maiori splendore perfusum. Porrò non somniantis vanam fuisse speciem argumento fuit gaudium incredibile quod tum quidem Patrem cepit, perque multos inde consequentes dies totum tenuit delibutum. Hactenus literæ.

XX. DIE APRILIS.

MAG. FRANCISCVS CAIETANVS SCHOLASTICVS.

Italus Messanæ 20. April. 1601. ætat 20. Soc. 9.

HVnc è Marchione, religiosum, à Philosophiæ curriculo morbus, à Grammaticæ quam docebat Schola, mors, quam ipse prædixit, ipso die Christi morientis abstulit, non minorum virtutum religiosum quàm fuerit eius generis claritudo. Humilitas illi, corporis asperè tractandi seueritas, & perpetua cum Deo coniunctio semper cordi fuit, cuius rei eximia documenta dabit prolixior eius vita. Cùm diuinæ synaxi accumberet aliquando, visam affirmant ex eius ore amabilem flammam prorumpere: visitatum etiam à DEIPARA, & cælestibus Angelis extremo in morbo, adeoque post mortem admirandis quibusdam claruisse.

Euchar.

B.V.

Mors.

P. NICOLAVS CVSANVS.

Germanus Luxemburgi 20. April. 1636 natus 1574. Soc. ingr. 1600.

STrenuus planè, ac Religiosus operarius domi & foris per Cœli sæuientis iniurias, per prædonum pericula, per tot molestias, vt fassus fuerit, se persæpè toto corpore contremuisse, cùm foras esset eundum ad arduas missiones: ad quas petitâ in triclinio erratorũ veniâ, varijs in culina demissionis Officijs, crudelibus in corpus flagris comparabat sese vt iret, & fructum permansurum afferret. Iter pedes instituebat; & orando aut catechesim tradendo traducebat, non semel in luto collapsus viribus itineri tanto imparibus. Foribus per plures menses cibarius panis, & caseus, pultes, aqua frigida illi erant epulæ, quibus reficeretur; terra lectulus, in quo quiesceret. Chirothecis nullâ per totos 30. annos nisi vltimâ vitæ hyeme est vsus; idque, coactus vi morbi. Vno in oppido tantum boni ab eo præstitum aiunt per octo dies, quantum istic à nemine factum fuisse vlla superstitum ætas meminerit. Vbique B. Virginis Rosarium, & vespertinas eiusdem litanias persuadebat in domibus recitandas. Hæc illum Virgo contra calumnias, vt innocentem ita fortem protexit, cùm turpitudinis, & hæresis accusaretur ab ijs, qui facilè de alijs ea quæ ipsi faciunt suspicantur, aut mentiuntur. Domum nihil de vitæ foris actæ laxamento vllo afferebat; accommodatè ad omnem temporis & ordinis disciplinam, & admissæ singulares leges mirificè attentus. Tenerioris ad scrupulos vsque conscientiæ cùm esset, scrupulos fugauit nauiter occupatus. Vnde si de quopiam scrupulis obnoxio sermo inferretur, dicebat: Cessabunt illi scrupuli, si egregiè occupetur. Orantis ritus erat, humi genua citra vllum adminiculum ponere, ac lachrymis persæpè verba, quæ pronunciabat aspergere, quas etiam in triclinio fundebat aliquando lectione mensæ auditâ, quę illi attentio semper emolumento fuit. SS. IESV nomen, & pronunciabat suauissimè, nec aliter; nisi aperto, & inclinato

Missiones.

B.V.

Oratio.

clinato capite scribebat. In concione iram, & ignes spirabat, aliàs irasci nunquam visus. Mors etiam intentum supremis morientium officijs ferè inter eorum cadauera occupauit. P. Gaspar Nidrum ad eius sepulchrum vbi adijt exiguo quopiam voto concepto, aiunt omnem illi è tibia, quo hactenus acerbissimè torquebatur, dolorem euanuisse.

P. LVDOVICVS DE LA PALMA.

Hispanus Madridi. 10 Aprii. 1641. ætat 81. Soc. 66. *Superior.*

PRudentiæ laude tantus fuit, vt quo suo pares paucos, nullum superiorem habuisse putetur. Inde illi gubernatio mirabilis ad sustentandos infirmos, & ad alios prouehendos. Nulla hora, nulla occupatio, nullum Superiorum imperium, vel inferiorum imbecillitas illi vultũ è placida illa sibique semper constante tranquillitate demouêre. Innocentiam ab omni graui noxâ à Baptismo integram, silentio singulari, cultu Deiparæ, occupationibus instituto proprijs feliciter custodiuit vsque ad mortem; vbique in in ipsam instituti germanitatem, intimamque prudentissimi Ignatij mentem perspicientia mira intentus. Extremis annis (vt ipse prædixerat) egregia illa oculorũ acies, qua pollebat obtusa, ac propè extincta est. Obijt sabbato die Deiparæ Virgini dedicato: id quod ita fore præsentione quadam præceperat, & pronunciarat. Cuius Virginis amorem in suis nouitijs, alijsque quibus vnquam præfuit altè imprimere fuerat connisus.

P. ANDREAS BRUNNER.

Germanus Oeniponti. 20. Ap. 1650. ætat. 61. Soc. 45.

HVnc de vitæ statu ancipitem S. Andreas coram illi cum Cruce videri visus & gladio minax, Christi crucem in Societate amplecti iussit, ac moras trahenti verbera quoque inflixit. Sentiebat enim se, ductis in crucis in medio sectæ figuram (qualis S. Andreæ Crux pingi solet) vulneribus concidi, & illa vulnera tamdiu tergo infligi quoad recepit se imperata facturum. Et mox mente iucundæ paci redditâ hilaratus, promissis stetit; vitâ in Societate ductâ quæ talia decebat exordia. Quicquid illi imperabàtur, securus erat Superior, illud ex obedientiæ sententiâ benè gestum iri. Et Boni scriptoris, & Ecclesiastæ partes honoratè impleuit, vsq; ad eminentię laudẽ. Ad neruũ dictioni sacræ à Deo impetrandum, non prius quàm benè in se ipsum sæuiret, suggestum conscendit. Suorum natalium, & pueritiæ egestatem sæpè narrabat. Anagnostæ officio functus est in ætate etiam vltimâ, & scribendo, dicendouè occupatus. Mirâ vi, mirâ efficacitate facundiæ. Agebat oratorem animarũ purgatorij. Quotmensibus aliquod illis tributum pendebat: voto quoque concepto illis quidpiam promittebat vt aliquid per eas impetraret. Reperta est scheda eius consuetudinis vestigium sic inscripta: *Votum trium sacrorum pro animabus Purgatorij tu,* IESV, *ratum esse velis. Vos, animæ quæsitum nobis ius tuemini. Auersa scheda pars habebat hæc verba: Votum trium disciplinarum extra ordinem, & recitandi officium defunctorum pro animabus purgatorij. O animæ, facite me vobis debitorem.* Aiebat, se luculentam

Vocatio.

S. Andreas.

Obed.

Mortific.

Humilitas.

Purgat.

S.P.Ignat. B.Aloys. illarum opem expertum. Expertus etiam est auxilium S. P. N. Ignatij, & B. Aloysij; ab illo à dissimulata per verecundiam hernia, ab hoc à longo & graui capitis dolore curatus. Triennio apud Sueciæ Regem obses multa tulit hilariter.

XXI. DIE APRILIS.

IOANNES BAPTISTA SPINOSA COAD.

Hispanus Vallisoleti in America. 21. April. 1624. ætat. 90. Soc. 30.

ANte initam Societatem apud Turcas captiuus, in præsentissimo pudicitiæ periculo, à procacibus fœminis inuitatus, fortiter stitit victor. Offerebatur illi Matrimonium Mahometano ritu: abnuit, & asperè vapulauit vt à Christo desciisseret. Nec sic superatus, in carcerem coniectus, & mortis iniecto metu minaciter tentatus est: sed & ibi vicit. Victoriæ firmamentum illi fuit, Confessio, quam apud Sacerdotem istic fortè repertum peragebat; & D. Synaxis quâ reficiebatur. Illud quoque diuinæ prouidentiæ fuit; quòd triremis à nullo custodita in mari ab illo reperta sit. Hanc ille perrogatis aliorum captiuorum consentientibusque sententijs, vna cum captiuis conscendit, & in Mexicum appulsus in Societatem, tametsi iam senex, at senectâ crudâ, & viridi, admissus est: in qua eo ipso, quòd aliquid imperaretur, ararduum non putabat, perinde quasi obedientia omnem difficultatem rebus detraheret. Pro cubiculo arctissimum angulum impetrauit. Citra vllum respectus humani metum, cum fœminis breuiter, oculis modestè dejectis, nec admodùm vrbanè agebat, ne vrbanitas aliquid caliginis offunderet virginitati; quam foris per annos 60. In Societate verò per reliquos triginta integram conseruauit, vnà cum innocentia lethalis noxæ semper experte; sancti apud seculares nomen adeptus, eòque apud illos auctoritate potens ad sacra consilia, cum nonnisi de diuinis texere sermonem vellet.

Fides.

Obed.

P. BENEDICTVS MOLETVS.

MAgna illi noctis pars peruigilatione sanctâ ducta est in oratione Dei, cùm diei quoque quicquid posset orando expenderet, vel coram sanctissimo Sacramento, vel in alto sub tecto, iucundo cæli aspectu piè admodum delectatus. Omnes illas virtutes, quas in operario religioso requirimus, mus, laudant in eo ij, qui cum illo versati sunt. Homicidæ scelerato, à quo Benedicti germanus erat insidiosè trucidatus; non tantùm ipse ignouit, verùm etiam nobili suæ familiæ, Matri, & fratribus geminis iusto dolore, ac vindictæ cupiditate inflammatis, cùm iam reus in carcere teneretur, vt ignoscerent, persuasit. Pudicitiam suam etiam in illa occasione intactam seruauit, quando in secreto conclaui fœmina non ignobilis, at clàm scelesta, veste virili dolum abscondens, illum ad scelus blandè primùm, deinde infamiæ illi affingendæ nomine minaciter, sed nequicquam, inuitauit; illo ruborem illi, ac æternorum suppliciorum metum incutiente. Per annos 18. qua Præpositi, quo Rectoris functus

Italus Mediolanæ 21. Ap. 1614. ætat. Soc. 66.

Oratio.

Castitas.

Superior.

ctus officio, nunquam vllius cubicularis adiutoris opem ad verrendum, aut cubiculum componendum admisit, suppleuitque Ianitoris, & alia Coadiutorum officia priuatim, & palàm, in Templo, culina, fabrica, pistrino, sese in infimis quibusque exercens. Domesticam disciplinam nullo aulæ vllius laxamento turbari sinebat, citra omnem humani respectus metum. Cùm domi nihil esset quod in Triclinio apponeretur nostris, egregiâ in Deum nixus fiducia, consueti æris campani signum haud omitti iussit; & intereà ex improuiso adfuit opportuna liberalitas Dei, quæ abundè prouidit. Fœmina, quæ à graui in puteum prolapsione caput quassauerat, & iam nono die nihil propè cibi admiserat, ferunt repentè velut è somno experrectam surrexisse sanam sibique P. Benedictum Confessarium suum adfuisse, ac se ab eo persanatam affirmasse, comedisseque incolumem. Mortis suæ tempus affirmatè, & ex vero prædixit.

Resp. hum. *Fiducia in Deum.* *Oratio.*

XXII. DIE APRILIS.

P. BERNARDVS COLNAGVS.

Italus Medianæ 21. Ap. 1614. ex Soc 66. Oratio.

Italus Catanæ 2. April. 1611 Oratio.

INflammati Patris nomen illi ab ardore, quo Deum vbique spirabat adhæsit. In conclaui suo à viro nobili, & nostro quodam visitatus, conspectus est inter orandum à terra sublimis. Inter sacrificandum fertur vidisse in Hostia Crucifixum per quinque vulnera sanguinis riuos effundentem. Ad Beatissimam Virginem colendam vtebatur exemplis varijs, & imitatione sanctorum: ad illam litteras dabat, atque ab eius aspectu admirabiliter se refici sentiebat. Impositâ Bernardi pectori aliquando manu Virgo Mater, illi dixit: labora nauiter, & indefessus pro salute peccatorum, & adducas ad me animas. Hoc enim obsequium præ reliquis omnibus est mihi longè charissimum. Suauissima illi cum Sancto Antonio Patauino, cum cum sancta Agatha, cum cælitibus alijs familiaritas. Conspectus dicitur post mortem ad latus sancti Patris Ignatij dicentis: *Hic est verus filius meus*: aliàs visus Panormi, Ignatio sub vmbella eunte, Bernardus vnam vmbellæ hastam seu baculum, sustinere; tres reliquas, sancto Xauerio, B. Aloysio, & B. Stanislao tenentibus. Supersedeo alijs quampluribus, quà admiratione, quà imitatione dignis. quæ anno 1641. ex authenticis Processibus digessi, & prodibunt in eius vita ad annum 1611.

Crucif. Euch. *B.V.* *Castitas.* *Zelus.* *Sancti.* *S.P. Ignat.* *Superior.*

P. ANTONIVS DE CARDENAS.

NObilitatem suam, etiam ante initam Societatem, dignis moribus ornauit. Inter sacrum audiendum, vehementi impulsu audire sibi visus est vocem dicentis: *sequere me.* Ignotus quidam, sed celebratæ virtutis vir, illi hactenus ignoto, Domine Antoni de Cardenas, inquit, Deus te vult habere in Societate IESV. Ad socium eius verò: Te autem in ordine S. Augustini. In Societate Grammaticam, & Philosophiam docuit: deinde vnus è summis operarijs Euangelicis habitus. Dicendi ad populum, orandi, & lachrymarum dono fuit singularis. Illis qui ab eo commendari pro officijs petebant, respondebat: finite me viuere, & mori in

Hispanus Xererij. 22. April. 1615. ætat. 52. Vocatio. *Occupationes seculares.*

pace. Deus, vt vos fugerem, hîc me abscondit. Inde illi otium ad sancta, quia nihil otij negotijs secularibus concedebat. Videbatur habere aliorum voluntates cereas plenè ad nutum, vt illis confessionem persuaderet, ipsis qui confitebantur stupentibus. Videbatur legere corda mortalium, adeò appositè illis, futura etiam, edicebat. Sæpè cum pallio descendebat, & socium vocabat, cùm diceret se vocandum. Et ita eueniebat, mox ad portam appulso aliquo qui eum ad moribundum quempiam accersebat. Integram suorum Clericorum sodalitatem aliquando educebat ad missiones, fructu mirabili, & magnâ apud illos authoritate, cùm illis absentia & futura non semel prædiceret. De quibus eius vita loquetur anno 1615.

Zelus.

CORNELIVS IX NOVITIVS.

Belga Mechliniæ 22. April. 1618. ætat. 25.

HVmaniorum, Philosophiæ, ac Iurisperitus ad Societatem nuper accesserat, sed illam ille scientiam, quantâ dissimulantiâ potuit, sepeliuit, humilitatis, & Dei vbique amandi studiosus. Nulla illi hora inexplorato effluxit. Nam consuetudinem illam piè, inuiolateque seruauit, vt singulis horis in genua prouolutus, animum intra se colligeret, & quantis poterat viribus, cor ad præsentis Dei amorem expergefaceret, ac inflammaret. Sanctissimum Sacramentum crebrò visens, cùm licuit, coram illo diu supplex perstitit, lacrymis interea iucundè ore toto manantibus. Cum Deo semper, cum hominibus quoad potuit nunquam locutus est, nisi iuberet necessitas. Vnde incorrupta, & inuiolata illi fuit semper sancta silentij lex, ab illo nunquam vllo verbulo lacessita.

Singulis horis.
Amor Dei.
Silentium.

P. ALBERTVS RVFFINVS.

REgiense Collegium vnà cum Horatio, Flaminioque Germanis suis fundauit, & postea rexit magno studio disciplinæ quam à se ipso seuerè, a manter ab alijs exigebat, magno & recto animi robore. Deiparæ Virgini studiosè addictus, illam ascetici sui stadij agonotheram, & Principē adiutricem elegit; illius honori, Rosaria, Hymnos, Preces alias, insigni corporis afflictioni coniunctas obtulit; ad idē alios impensè hortatus. Estensium Ducum confessiones perdiu audiuit, integritatis, & candoris laude tantâ vt Raynaldus Estensis Cardinalis disertè de illo pronuntiarit. P. Albertum aulas frequentare cogi quidem, sed illi nil omninò quod aulicum fumum oleat adhærescere. Mortis suæ vigiliam apud Beatissimam Virginem celebrauit. Vesperi enim ad celebrem illam, quæ Regij religiosè colitur Deiparæ Virginis Imaginem adijt salutatum, extremis ibi functus officijs pietatis, quo illam, vt hactenus vitæ, ita deinceps præsidem patronamque haberet, ac eadem nocte diei 22. Aprilis feliciter migrauit è vita, religiosus ad finem vsque Virginis salutator.

Italus Regij 22. Ap. 1615. ætat. 69.
Superior.
Pater aulicus.
B. V.
Mors.
B. V.

XXIII. DIE

XXIII. DIE APRILIS.

P. GONSALVVS BARNOVUS.

Hispanus in Peru. 23. April 1620. ætat. 37. Soc. 10.

VT ad Societatem penetraret, multis illi certandum fuit cum inimicis domesticis: à quibus, vt plus abesset, Societatem complexus in Perurium concessit. In paupertate singulari studio excelluit, ne ad sacros quidem vsus quicquam elegantiarum admittens, & vnicâ, eaque simplici è charta, B. Virginis imagine contentus, cuius aspectu se ad affectus teneros accendebat. Vultus illi pudicè modestus, vestes attritæ, ac luculentissimæ testes paupertatis dilectæ: cibus parcus, & oculi cùm aliàs tum verò inter vescendum nominatim, nunquam sublati. Ieiunia illius erant penè inedia. Toto Aduentu, & sæpè aliàs, pane tantùm vescebatur, non nisi frigidâ in potu admissâ. In morbo si quid inconsiderantiæ, vel indiligentiæ accideret à ministris, tegebat silentio; vti, & cœnam aliquando non allatam, altero è duobus illi assignatis existimante alterum id facturum. Morti proximus plenus lætitiarum. Quis, inquit, ad sociorum coronam, quis non altissimè sentiat, Patres mei, de Societatis instituto? O quam Religionem! o quàm certum centuplum quod in illa morientibus promittitur: ô quale centuplum!

Modestia.

Mortific.

Vocatio. Mors.

P. ANDREAS BRUCHMAN.

Prutenus Polociæ. 23. April 1640. ætat 64. Soc. 46. Sanctit.

MAgnæ, absoluteque virtutis virum hunc fuisse testatur datum de illo elogium. Fama celebris affirmat, illum desperanter ægrum, se sancto martyri Iosephato Polocensium, olim in Ruteno ritu Archiepiscopo impensè commendasse; illum ei vigili, & sedenti noctu conspectum hæc verba dixisse: Et en quia inuocasti me, adsum. *Habe spem, Pater, in Domino Deo firmam.* Nam hac vice non morieris: & ideò mox vbi sanitati restitutus fueris, Deo gratias referas. Hæc à sancto clarè dicta, Andreas distinctè percepit, eorum veritatem receptâ incolumitate breui expertus, & post menses aliquot religiosâ morte decessit.

P. IGNATIVS DE FONSECA.

Hispanus Hispali. 23. April. 1577.

STirpe nobili natus, in Societate humilitate, sui afflictatione, rerumque diuinarum peritiâ excelluit, eoque Magistri Nouitiorum, ac postea plurium Collegiorum Rectoris partes egit laudatè, sancto exemplo. Dicuntur ægri plures precibus ab illo fusis persanati: Villaregij quidam à calculo: P. Garcia Rodriguez ab acerrimis doloribus, postea quàm Ignatius pro illo celebrauerat non reuersis. Hispali cuidam matrimonium perperam ineunti magnas clades ex vero prædixit. Plura dedi de illo in vita ad annum 1577.

Oratio.

XXIV. DIE APRILIS.

P. GONSALVVS MELENDIVS.

Hispanus Neapoli 24. April. 1580. Soc. 12.

HVic per molestias plures, & morbos multifariam exercito ad patientiæ documentum Christi patientis species oblata est ante mortem. Omnia hæc breuiter sic habet Societatis historia; ad Societatem adiunctus in Boetica anno ante duodecimo, cùm Christophori de Royas Cordubensis Episcopi Prouisor laudatissimè fuisset: dein Madritano Collegio Præfectus, ob insignem prudentiam atque virtutem, à Rege, & Nuncio Apostolico ad cognoscendos sacerdotum, ac Religiosorum moris in Boeticam missus est: quod ita nonnullos, quorum res agebatur, offendit; vt confictis criminibus ad sacrum Quæsitorum Tribunal eum vocarint: quibus, vt explicaretur molestijs, ac rerum abse gestarum rationem redderet, vocatus Romam, dum Neapoli magno, cum domesticorum exemplo, externorumque versatur, in grauissimos incidit, diuturnosque morbos. Paucis verò antequam moreretur diebus, cùm vno, eodemque tempore multis acerrimisque doloribus torqueretur; inter suscipiendam diuinissimam Eucharistiam, incertum, an corporis oculis, an tantum illustratâ mente, vidit, vt perhibent, Christum Dominum, qui ostendens ei multitudinem, acerbitatemque cruciatuum, quos olim in terris causâ nostrâ susceperat; addebat: Hinc intellige, quanto sint minora, quæ tu pateris: quâ ex visione, quoad spiritus superfuit, solatium cœpit maximum.

n. 78. 79.

Patientia.

Mors.

Christi pass.

Patientia.

SEBASTIANVS BARRETTVS SCHOLAST.

Lusitanus Eboræ 24. April. 1598. ætat. 21. Soc. 6.

HIc inter orandum, animum per summam attentionem; inter vescendum; & alias, oculos per summam modestiam componebat, modestissimi cognomento dignus. Do, quæ de illo Annuæ Eborenses: studio precandi laudabilis, & modestiæ ornamento prædicãdus. Id Archiepiscopus Theotonius animaduertit: nam cùm pranderet apud nos, & oculos per cœnationem circumferret, ministro patellam porrexit; atque, hanc dixit, defer ad illum fratrem *modestissimum*. Cupiebat ad Indos proficisci, atque Iapones; & eo solo sibi affirmabat acerbam videri mortem, quòd eò nauigare nequiret: & vouerat antea cùm valebat, pro viribus acturum, vt ad eos populos obedientia mandante mitteretur. Ardebat Dei videndi incredibili quodam desiderio; eamque rem iam moriturus crebris sermonibus vsurpabat. Eluxit illi Aprilis dies quartus, & vigesimus, vitæ vltimus. Ad eum recreandum, carmen de cœlesti felicitate fratres quidam cecinêre: ibi animus ergastulo corporis solutus emigrauit.

Mors.

IACOBVS MAGNVS SCHOLASTICVS.

Italus Mantuæ 24 April. 1603. ætat. 17. Soc. 4.

MAntuæ in Patria, quo die ante biennium Societatem fuerat ingressus, eodem anniuersario receptus est, vt spes nos tenet ad Societatem ciuium supernorum. De hoc Iuuene, inquit Mantuanum Collegium, multa præ-

præclara sanè prætereo, tantùm dico, illum semper fuisse Deo placendi studiosissimum. Hæc illius erat quotidiana ad Deum precatio, vt rationem verè, perfecteque Deo in Religione seruiendi doceretur. Mirus in illo fuit amor in fratres omnes, quorum in occursu ita gaudio perfundebatur, ac si rem esset optatissimam assecutus: quin & illud addebat non leue suæ in omnes beneuolentiæ indicium, quòd, & pro eo, qui se illi obuium fecerat statim salutationem Angelicam secum ipse recitaret; & si quem esset compellaturus, id non nisi aperto capite faceret vnquam. Interrogatus à Magistro Nouitiorum, num qua in re peculiarem difficultatem sentiret, nullam vnquam sciuit exprimere. Porrò in obedientia, humilitate, exacta legum nostrarum obseruatione excellebat inprimis; sibi verò nihil omninò facere videbatur, cùm tamen tam multa faceret, tamque dininis rebus intentus esset, vt omnes eum admirarentur, proptereaque in rebus exterioribus occupandus esset, & admouendus à Præside, vt propter valetudinem animum aliquando ab intenta illa, perennique rerum diuinarum cogitatione diuerteret. Sed nimirùm Deus illum sibi, non nobis volebat. Nam cùm hisce, & alijs virtutum exercitationibus satis se Deo, & hominibus decem, & octo mensium spatium in tyrocinio probasset, cœpit sanguinem spuere: quem morbum adeò æquo tulit animo, vt sanitatem à Deo petere non sit ausus, nisi cùm id iussit Magister Nouitiorum. Ingrauescente morbo, nec curationem vllam admittente, missus est Mantuam: sed nec terrena Patria quicquam illi leuaminis attulit, cœlestibus ad se iam ciuibus accersentibus, quare sextum post mensem, quàm in morbum inciderat, sanctissimis Sacramentis ritè communitus animam Deo reddidit 8. Kal. Maij, quo die, vt ante diximus, seculum reliquerat.

Oratio.

B.V.

Obed.

P. FRANCISCVS ICART.

NObilitate, sui demissione, plurimâ corporis afflictatione, sed & pro animarum salute susceptis laboribus fructu permagno fæcundis, mirâ denique in educandis verbo exemploque, Nouitijs dexteritate fuit Prouinciæ vniuersæ nobile documentum. Domi, & foris præclaro sancti elogio celebrabatur: & visus est aliquando in splendore quodam cælesti extasi absorptus. Aiunt eum pueri caput scabie coopertum persanasse cùm manu illi impositâ diceret; *O bone, paruule, Deus te curet, ac benedicat.*

Hispanus Gandiæ. 24. April. 1610.

Oratio.

P. IOANNES GVERET.

HVius discipulus immane parricidium perpetrarat. Qua propter ipse quoque tamquam illius magister, perinde quasi conscius, in suspicionem, & diram quæstionem tractus, quartam horæ partem ad precandum impetrauit; id quod ore ac oculis amore diuino adeò inflammatis fecit, vt ijs, qui eum spectabant scintillæ diuini amoris iudices illi ab ore toto erumpere viderentur. In equuleo tam paratè, tam sapienter respondit, vt Iudices innocentiæ suæ, ac fortitudinis testes, & admiratores habuerit. Dixit postea sibi diuinitùs id euenisse, MARIA matre gratiæ inuocatâ, vt nihil omninò dolorum persenserit, vnde postridie illis ita tortis pedibus, octo Gallicas

Gallus Nancei. 24. Apr. 1630.

Oratio.

Ieucas, & mox Romanum quoque iter confecit. Romæ in Professorum domo Minister, deinde in Lotharingia Nouitiorum per 18. annos Magister, & Principum confessarius pro viro velut è cælo lapso habebatur. Etiam occupatus expeditè cor eleuabat in Deum. Cùm de diuina bonitate sermo erat, toto vultu illi fluebant suaues amoris lacrymæ. Angelum custodem familiariter coluit; eius etiam aspectu, quemadmodum creditur recreatus. Supremæ noctes, integræ illi fluxêre in illis versiculus identidem repetendis: MARIA Mater gratiæ, &c.

Ang. cust.

B. V.

P. GREGORIVS WEILHAMER.

Germanus Treuiris. 24. April. 1650. æt. 50. Soc. 22.

HIc pium diem persanctè obijt in tyronum domo, appenso ad collum gemino fasciculo sanctorum sorte menstruâ in Societate ductorum, & vnà tumulo condendorum. Nouitios dum in infimis quibusq; officijs imitaretur, eos vicissim ad imitationem sui perpetuâ exempli pulchritudine accendebat. Mira illi ad diuina persuadenda facultas, cui vix vllus facilè obluctabatur proterurus. Nullo dubiæ, seu tenuis valetudinis obtentu sibi pepercit, quin à seipso quotidie flagris inflictis vapularet. ad Catholicam veritatem adduxit facilè quingentos, quorum ferè trecenti breui abiêre de vita. Lapillo B. V. Foyensis persæpè morbos pepulisse affirmant fuisseque magnis elogijs, & parui Patris nomine passim percelebrem. Nunquam optimatum quempiam cuiuscumque negotij causâ adibat, quin infimæ sortis domum aliquam & afflictos in ea conueniret, ac solaretur. Mortem num timeret rogatus in morbo, respondit; se quæ à Deo hactenus flagitasset, omnia consecutum; vnam hanc felicis mortis gratiam adhuc ad cumulum superesse; ac se illam auidissimè (manantibus vbertim cùm hæc diceret lachrymis) expectare.

Sanct. Mort.

Mortif.

Fides. B. V.

Humilitas.

EMMANVEL DE ARTEAGA COAD.

Hispanus. Limæ. 24. April. 1654. ætat. 80. Soc. 60.

DEmissionis, ac religionis studio permultùm excelluit. Licèt pane modico vesceretur, tamen cibos alios vix libabat, vt plus obueniret pauperibus. Quærebat labores quàm maximos, ijsque se quanto maximo conatu poterat, impendebat; nihil habens, & nihil desiderans. Fidelis erat Deo, ac Societati etiam cùm foris versaretur in officijs quæ non nisi probatæ virtutis viris committi debent. Angelo custodi deuotus cùm esset, opem illius opportunam expertus est, quando ille Emmanueli se dicitur videndum obtulisse & commonuit periculi quod eius pudicitiæ ab impudente fœmina imminebat, quæ illum ad conclaue quodpiam dissimulanter vocauerat. Fugit illicò monitus, vt aiunt, ab Angelo suo Emmanuel, ac tenerrimâ grati animi significatione plenus rem omnem Patri spirituali enarrauit. Extremis sex annis lecto ferè affixus inter acerrimos dolores decubuit, nunquam questus, semper contentus, & diuinæ voluntati consentiens.

Labores.

Ang. Custos. Castit.

Patientia.

XXV. DIE APRILIS.

P. GREGORIVS DE VALENTIA.

Hispanus Neapoli. 25. April. 1603. ætat. 54.

THeologicum, clarum, religiosum in illo ingenium emicuit cum facilitate morũ, & explicandi felicitate. Certè à Clemente VIII. de gratia auditus, magno est elogio honoratus. Viri modestia, & ordinis domestici obseruandi religio in illo singularis eluxit semper. Ita obibat ea, quæ disciplina domestica præscribit, quasi ad ea voti religione se obstrinxisset: cuius documentum est illud, quòd cùm Romam euocatus iter Ingolstadio pararet, cuipiam ioco dicenti illum ad rubrum pileum euocari, post breue silentium madidis oculis in hæc verba responderit: Crede mihi, mi Pater, nisi quis meditationem suam matutinam quasi ex voto obeat, facilè hæc optabit.

Disciplina domestica.

Mentis Oratio.

P. SIMON WIPPERMAN.

Germanus Osnaburgi. 26. Ap. 1619. B. V.

IN tyrocinio die quopiam otium nactus, vnius diei spatio notatus est vigesies, & semel coronam B. Virginis percurrisse. Facilitatem mentis ad Deum colligendæ, quâ erat à Deo donatus, cuiusuis ingenij habilitati præferebat. Diu æger, quotidie diuina Synaxi reficiebatur, pijsque colloquijs, maximè si è libro Iob quidpiam afferretur. Aiunt, cuidam illum ingenuo candore disertè aperuisse se in Nouitiatu à Beatissima Virgine osculum accepisse. Inde illi de Beatissima Virgine agendi suauitas, & gratia singularis, Humilitatem cultu omni, officio, verbis, profundo ànimi sensu in officijs abiectis erumpente impensè coluit semper, famulus Ancillæ Domini, Dei Matris.

B. V.

Humilitas.

P. CHRISTOPHORVS DE MENDOZA.

Hispanus in Paraquaria. 25. Apr. 1635. ætat. 46. Soc. 19.

E Peruano Regno in Paraquariam clam profugit adolescens, vt Societati nomen dare posset, auulsus à nobili sua domo. In Societate omnia quæ agebat, patiebaturúe, in sacrificium Deo pro animabus purgatorij offerebat. Plures colonias inter barbaros instituit, plurimis ad Christi fidem adductis; donec à veneficis, celebris magi iussu in eum irruentibus, sagittis confossus est; vnâ per tempora, duabus in humeris, tum sude illi caput quassatum est. Veneficorum vnus eius auriculam abstulit pro præda. Crucifixus ex eius collo pendens repertus, cachinnis ac sannis exceptus. Adhuc viuentis, & Christi fidem prædicantis os malleo à veneficis contusum, dentesque plures excussi. Mox raptato nasus, auris, vtrumque labium, lingua demum abscissa. tum demum desijt Christum loqui. Pectus denique apertum, euulsum cor, & intestina è ventre. Cadauer in flumen abiectum.

Purgat.

Fides.

P. GASPAR PAES.

Lusitanus in Aethiopia. 25. April. 1635. æt. 42. Soc. 28.

Imagines. Fides.

IN Æthiopia, cùm ob dubiam Æthiopici baptismi formulam confertim & plebs & nobilitas peteret batizari, fecit id Gaspar, etiam fessus in opere iucundo & glorioso. Pingendo quoque Regis, & aliorum animos excitabat ad pietatē. Imperatori mortuo superstes vidua in schismate pertinax, filio, baptizato licèt, persuasit; illius Regnum, nisi Romanâ fide profligatâ, stare non posse. Electo ergo Patriarcha nostro, Gaspar clandestinus istic hæsit, ad Catholicorum qui in fide persistebant solatium. In festo S. Marci in Gasparem Catholicis instruendis intētum dynasta quispiam cum 150. lancearijs irruit; quorum furore Gaspar occubuit, lanceis hastilibusque confossus. Ipsi hostes obstupuêre, idque disertè postea testati sunt; Patris Gasparis sanguinem è vulneribus manantem non decidisse in terram; sed in cælum, seu in aërem, euanuisse.

Sanguis mirus.

Mors.

Cælum.

P. IOANNES SLOSTOVVSKI.

Polonus Iar. slauiç. 15. Aprils. 1651.

PRopè Iarosaluiam ab suburbanam ædem Beatissimæ Virginis obijt. Hic ante 56. annos Vilnæ ob desertum Arium, à patruo, & omni humanâ re, ac spe desertus, eoque se flagrantiùs in DEIPARÆ fidem dedens coram illius imagine, atque ab illa consultrice consilium petens, eiusque monitu Societatem ingressus voce illâ tunc auditâ. *Pete: ingredere Societatem IESV.* In Societate moriens Patri suæ conscientiæ præfecto, candidè affirmauit, se purissima suâ Domina opportunam Oeconomiæ suæ pluuiam, serenitatem, & quicquid demum petierit semper impetrasse, eiusdem impetratione à vitæ discrimine vnà cum equo in profundam foueam secùm delapso, & aliàs cum ab equo raptaretur, ereptum. Humilis Beatissimæ Virginis, fuit semper seruus, & filius, quasi diceret cum psalmographo Mariano. *Vernaculus tuus sum ego: minimus in familia tua.*

V B.

Vocatio.

S. Bonau. ps. 125.

XXVI. DIE APRILIS.

CHRISTIANVS SCHACHER COAD.

Germanus Monachij. 26. Ap. 1615. ætat 80. Soc. 47.

Paupertas.

SVi contemptione, ac studio paupertatis planè fuit insignis; vnde nunquam quicquam, quod aut nouum, aut nouo simile esset, vel petijt vel admisit; duobus his in veste omni, quâ vtebatur intentus, vt munda esset, atque attrita egregiè. Ad aulam Principum per ipsos 50. annos Patres comitatus, libellos lectitabat; &, si se dabat occasio, aptè, sed verecundè, aulicis, ea dicebat quæ ad vitam cum virtute ducendam opportuna esse didicerat. Cæterùm præclarum de illo istud elogium perscribitur; quòd *taciturnitate* fuerit admirandâ.

Silentium.

P. ALPHIVS

P. ALPHIVS MANFITUS.

Italus Noti. 26.Ap.1635

HVnc eximiæ super ordinariam virtutis nomine vulgo celebrem virum singularis in disciplinæ domesticę studio attentio, sacrum quoddam secretum, ac mirus cubiculi amor; silentium, oratio attenta, magna de diuinis rebus loquendi peritia, verborum parsimonia, nunquam elata vox, in sede Confessionali magni exempli modestia commendauêre. Quibus confitentibus aures præbebat, pietatem spirabant, adeò vt cùm inesse alicui videbatur singulare quidpiam egregiæ virtutis, prouerbo diceretur. Hic Patre Alphio Confessario vtitur. Cuidam, cui secunda omnia fluebant ex animi planè sententia, ne his fideret, grauiter, edixit; prædixitque illi successus improsperos. Prædictionem rei euentus veram fuisse ostendit. Cùm ad Sodales diceret apoplexiâ ictus inter digrediendum aiebat; à Deo se vocari. Et mox concidit. Mortem admiranda quædam secura fuisse traduntur: Marium Cangemi paralyticum, acceptâ iam extremâ vnctione mutum, cùm frusta è Patris Alphij veste illi admota sunt à pio quopiam Sacerdote, ad se redijsse, ijs Sacramentis, quæ hactenus ob sensus vi morbi abalienatos percipere non poterat, munitum esse, testamentum condidisse, demum conualuisse.

Confess.

Mors.

P. CHRISTOPHORVS FERREIRA.

Lusitanus Nangasachl. 26.Ap. 652. æt. supra 80.

COmpertum non est quo die agonem gloriosum expleuerit hic heros Christi; sed placuit illum hoc S. Marcellini lapsi primùm, deinde coronati Martyris die ponere; quippe qui & ipse tormentis Iaponicis impar, cùm in fossa è pedibus in caput pronus penderet, defecerit, postea tamen facti pœnitens (vt quidem de illo credibiliter plurium literæ aiunt, & ego fidem illis, licèt non planè indubitatam, probabili tamen famâ nixam, tantisper adhibeo; paratus aliter credere, si magis explorata olim contra fortasse afferantur) facti, inquam, pœnitens, magnum vt olim fragilitatis suæ, ita postea diuinæ misericordiæ documentum sit factus: ne vel nobis præfidentes corruamus, vel de Deo desperanter cogitare aliquid audeamus. Apud Iapones *Yendo Tecia* illi nomen fuit: vixitque semper in mœrore animi, conscientiæ stimulis agitatus; neque tamen palàm Christum fateri ausus: ne tormentis subiectus ab eodem iterùm deficeret. Tandem instinctu Dei horrendum Apostasiæ flagitium exosus, decreuit hisce tormentis potiùs corpus obijcere quàm æternis. Quocirca cùm iam ætate annum octuagesimum supergressâ, & morbis graui, lecto affixus decumberet; suspirabat sæpè, aiebatque dolenter: Itane, Domine Deus meus, fieri potuit, vt ego sanctissimæ tuæ fidei desertor sim factus, metu amittendæ vitæ huius tam caducæ? O Domine! O misericordiarum Pater! Erraui, sicut ouis quæ perijt. Ah, mi Deus, ah Domine mi, quantum me pœnitet, quòd te offenderim! Et plura his vbi dixit; illud crebrò repetebat: Domine, suscipe hanc meam voluntatem in sacrificium! & adminiculo tuæ gratiæ me sustenta, vt constans in tormentis perseueranter tester amorem meum erga te vsque in finem. Hæc inter vberes lachrymas, atque singultus crebrò ingeminantem audiebant vicini Iapones: à quibus commoniti,

Gubernatoris milites, Christophorum velut visitaturi adiêre; ac ex eo incredibili dolore pleno, doloris causam roganêre, audiuêreque causam esse quòd à Christo vero Deo ac homine, metu mortis & cruciatuum, turpiter defecisset. Quare idem Xoyæ Gubernatori nunciauit; se nimirum fidem Christianam profiteri, eamque tueri velle vsque ad mortem. Quapropter Gubernatoris iussu ad fossam raptatus est, Christum semper clamans, ac prædicans; ibique de tigillo suspensus felicem agonem conclusit: bonis quæ habebat mox ad fiscum redactis, vt fieri solet in ijs, qui in fidei odium occiduntur.

Fides.

Prædixerat de hoc Marcellus Mastrillus iam olim, fore vt in Iaponia nouum Marcellinum habeamus. Cumque sacrificaret, ac Bastum Coadiutorem virtute supra ordinariam magnâ illustrem rogaret, vt eo in sacro Christophorum Deo impensiùs commendaret; à sacro peracto dixit P. Marcello Bastus: visum sibi Christophorum Ferreiram in veste Societatis, sed sordidâ, cùm ille diuinam hostiam tolleret in sublime: cùm verò illam frangeret, conspectum sibi eundem in veste mundâ, & nitidâ: denique cùm diceret, *Domine, non sum dignus*; Ferreiram coram ibi constitisse in veste vndequaque candidâ, & instar crystalli translucidâ.

Vocatio.

Sacrum.

Hisce iam scriptis, ac typo semel iterumque vulgatis, nouæ Macao literæ 29. Decem. anno 1655. à Georgio Nunes Soc. Iesu datæ perferuntur, in quibus ea confirmantur quæ de gloriosa Christophori Ferreirę morte narraui: & dicitur, magnam fuisse Iaponum admirationem, cùm eum viderent; audirentque dicentem se esse, ac velle viuere & mori Christianum atque Catholicum; & perseueranter ijs quæ dixerat adhærentem vsque ad mortem, quam in Iaponico fossæ tormento fortiter oppetijt, id quod aliunde quoque plurium testificatione firmatur.

XXVII. DIE APRILIS.

P. PETRVS DE MONROI.

Hispanus Hispali. 27. April. 1598.

MIris despicientiæ sui artibus ingeniosus fuit in Societate; ad quam anteaquam se reciperet diu rebellis lumini tandem se peruicit, posteaquam nouem sacra in honorem SS. Spiritus celebrari curauit, vt lumen acciperet, id quod Deus vellet consilium capiendi: Societati Sacerdotium opimum reliquit, in eaque Coadiutoris munera, labore insigni obiuit toto decennio tametsi nobilis, & lautè domi educatus. Dum ad studia, & sacros ordines accitus tantâ demissione vbique se gessit, vt pauci eâ virtute illi pares sint visi; Etiam cùm præesset, coram summis quibusque rudem se affirmabat, & ignarum quid esset respondendum. Alias obtusam sibi esse aciem ingenij; & plura hisce similia. Lacerna illi pro veste, nuda tabula pro lectulo ibi centone vno inuolutus dormiebat; quotidie ieiunabat, orabat efficacitate tantâ, vt quicquid orando peteret, assequi videretur. Aiunt cuiusdam è nostris morbo cruciati dolores in se transferri petijsse, & priùs illos persensisse, quàm preces absolueret.

Vocatio.

Humilitas.

Mortif. Oratio.

Charitas.

P. WEN-

P. WENCESLAVS STURMIVS.

Bohemus Olomu. ij 17 April. 1601. ætat. 70.

A Sancto Patre Ignatio ad Societatem olim adlectus, tenerrimâ erat erga institutum, ac leges nostras reuerentiâ, & obseruatione, nil tàm erat minutum, quod acciperet, nisi Superiore priùs annuente. Zelo fidei contra Picardos illustri, scriptis illum concionibus missionibusque, luculenter testatus est. Etiam æger ad templum reptabat, vt confitentes audiret. Id quod feriâ 5 Maij hebdo. cùm per horas plures fecisset, vesperi apoplexiâ tactus est, antiquum religiosarum disciplinarum omni accuratione, ac prisca pietate, domi forisque singulari exemplo, etiam in senectâ expressarum documentum.

Zelus.

P. ANGELVS SIBYLLA.

Italus Caltaiernę. 27. April. 1611.

BEnè vbique siue præesset, siue subesset de domicilijs, vbi erat, & de religiosâ disciplina meritus est Pater Angelus, vir integerrimus comitate morum, atque candore, at maximè sui despicientiâ, omnium bono Religioso dignarum virtutum viua, nec vnquam otiosa effigies. Mamertino tyrocinio iterùm regendo destinabatur. Sed prædixit quà domi verbis, quà Catanam datis ad quemdam litteris, frustrà id agi: se enim non Mamertum, sed ad feliciorem vitam properare. Id quod euentu breuì firmatum est.

Mors.

P. IACOBVS RHO.

Italus Pechini in Sinis. 27. Ap. 638. ætat. 48. Soc. 26.

ANno 1611. in Orientem soluit. Macai Barauis oppido diripiendo imminentibus, ciues bellicorum tormentorum tractationem, & quomodo mœnibus cingi Macaum deberet, edocuit; eoque magnas illis vtilitates attulit. Pechini feliciter tractauit, & Euangelium, & Mathesin; Regi impensè gratus: à quo oblatos Magistratus non admisit. Mortuus magnâ pompâ, celeberrimâ viâ, sepulchro illatus; & Mandarinorum iussu eius effigies coloribus expressa vt viueret inoculis, & memoria Posterorum.

Humilitas.

XXVIII. DIE APRILIS.

P. IACOBVS CERVTUS.

Italus Romæ 28. April. 1575. ætat. 33.

HVic sancti Alexij vita lecta tenebras adolescentiæ, in quibus iacebat, abstersit. Lumen petenti quid agendum esset, vir veste nostrâ, & pileo insignis totâ nocte cōspectus est, incertum vigili, an dormienti. In tyrocinio nescio quem torporem illi excussit scheda fortè lectulo affixa, in qua hæc legebat: *Ad quid venisti? Ad seruiendum, non ad regnandum.* Ex eo tempore, *Pro Patre*, inquit *mihi* IESVS *erit: pro Matre, cœli Regina Maria: sancti Angeli pro fratribus.* Peccatorum suorum aspectu exterritus, & confusus, nec audens diuino conspectui se sistere, Beatissimam Virginem internunciam per quam admitteretur, assumpsit: & sanctissimam Trinitatem precaturus, pro præparatione semper *Aue* MARIA præmisit. Aiunt, vota ab illo-

Feruor spir.

B. V.

Vota reneni.

illo quotidie primùm semel, tum bis, ter quater, decies demum vicies, denique ter millies renouata; ter quotidie humi pronus pauimentum trecenties lambebat. Laureti in sanctissima illa domo, mira dixit sibi fuisse concessa. Etiam noctu ter excitabatur ad Lauretanas DEIPARÆ Litanias recitandas, quas interdiu sæpè recitabat. Si quis illi se commendabat in preces, *Aue* MARIA statim pro illo recitabàt, ne memoriam aliud quàm Deus occuparet. Vt esset magis pauper, etiam coronâ Beatissimæ Virginis se priuauit, digitis pro granis vsus; fassus est aliquando, se vel pronunciato Beatissimæ Virginis nomine, statim habuisse contritionem sensibilem vsque ad multas lachrymas; & cognouisse quod B. Virgo sit promptior ad suppeditandum nobis opem quàm simus nos ad petendum. Angelus custos ab illo rogatus, noctu non semel illum, sed sæpiùs excitauit. Plura de illo dedi inter vitas illustres ad annum 1570.

B. V. Noctu.

Paupertat.

B. V.

P. DIDACVS FERNANDES.

In Brasilia in Reritiba. 28 Apr. 1607 ætat 60. Soc. 41.

MAgnas Brasilis vtilitates attulit eius vita, magnum verò dolorem mors, tanto de illius virtute populi sensu, vt terram è loco in quo est conditus postularint ad venerationem. Animarum Christo addicendarum desiderium ad magnos illum labores compulit. Aiunt annuæ, illum istic è barbaris ad Christum adduxisse facile 12. millia animarum.

Zelus.

P. CAROLVS A LOTHARINGIA.

Gallus Tolosæ. 8. April. 1651. ætat. 39. Soc. 9.

E Principe, Episcopo ac Comite Virdunensi Societatis impetratæ humilitatem amplexus est: ad quam 2. Februarij permotus multis lacrymis perfusus fuit. Dæmon ex energumena, cùm tẽplum ingressus esset Carolus tunc adhuc Episcopus, ridiculam cogitationem illum, & ineptam habere dixit; quòd vellet in coruum nigrescere. Digresso illo timere se dixit dæmon, ne Carolus id quod molie- B. V. 11. Iunij. batur perficeret. Illud enim negotium Deiparam suscepisse tractandum, & peragendum. Romæ 11. Iunij veste nostrâ indutus, postea Tolosæ præfuit domui Professorum. Sancto Patri Ignatio mirum in modum fuit semper addictus, atque pauperibus. Æger cùm loqui prohiberetur duos Patres rogauit, qui de diuinis coram illo colloquerentur, affirmauitque asseueranter, se illo morbo moriturum. Gregorius XV. Pontifex Maximus, 22. Aprilis 1622. potestatem illi faciens Societatis amplectendæ, earum, quæ id agunt animarum statum ait Regibus inuidendum: agnoscere se felicitatem illius, gratiasque Deo agere, qui per illum velit augere sanctarum artium, Christianorumque triumphorum exempla. Proficiscere, inquit, ad eam sacræ Militiæ Societatem Catholici nominis defensione, & Hæreticorum excidijs clarissimam. Idem ad Ducem Lotharingiæ ita scripsit de Caroli consilio: *Hominum, Angelorumq; linguis laudanda deliberatio.* Quatuor Societatis votis quintum adiecit 8. Decembris 1628. Romæ, & scripto complexus est, *se semper quæsiturum maiorem Dei gloriam in rebus grauibus: & semper defen-*

Vocatio.

Fidei.

Vocatio.

defensurum immaculatam Beatissimæ, & dulcissimæ Virginis Matris suæ conceptionem &c. Plura de illo in vitis illustribus ad annum 1631.

XXIX. DIE APRILIS.

P. FRANCISCVS PAGIVS NOVIT.

Anglus Londini 29. April. 1602.

P. Ioannis Tomsoni familiaritate conuersus, & ad cælestia permultùm accensus est, potissimum cùm salubre quiddam animo suo ab eo ad exscribendum accepisset. Patribus in Anglia seruiuit; eapropter pericula, vinculaque perpessus. Postea Sacerdos exempli optimi, ac zelo forti plenus, cùm, Societate impetratâ, iter pararet in Belgium ad ponendum ibi tyrocinium, captus; & Londini maiestatis læsæ (quòd Sacerdos esset) damnatus, suspensus, excarnificatus est.

Lectio spiritu.

Fides.

P. IOANNES GVALBERTVS.

Gallus Pictauij 29. April. 1626. ætat. 65. Soc. 44.

Vocatio.

HVic ecquid à se Deus vellet circa vitæ statum piè deliberabundo, & semel atque iterùm in secreto musæo librum fortè aperienti, locus ille occurrit, qui monet deserendum esse Patrem, & Matrem &c. ei qui Christi discipulus esse velit. Societatem ingressus suâ illam beneficientia, sed magis virtute locupletauit suauis illi, pacata, & ad commiserationem propensa indoles; vnde ab ægrorum cura, & consuetudine, atque officijs auelli non poterat, charitate se verè discipulum Christi esse testatus, cuius tituli causâ domum, & seipsum reliquerat, quemadmodum à libro illo suo monitum se olim fuisse meminerat.

P. CAROLVS DE REBREVIETTES.

Belga Duaci 29. Ap. 1617. ætat. 29. Soc. 13.

AD præclarum ingenium insignem diligentiam habebat adiunctam: vnde illi permulta eruditio. Ad B. Virginis cultum vnicè promouendum se promissione obligarat: & particulatim adnotarat quicquid ab illa beneficij se accepisse commeminit. Solemni formulâ se illi quotidie dedicabat, eiusque imaginem sibi præ oculis esse volebat, æger, & petebat illam suo cordi imponi, si vi morbi mente forsitan aberraret. Sancto Patri Ignatio impensè planè fuit addictus, eiusque cultui primum cuiusuis mensis diem destinabat, si conualuisset. Non admittebat quicquam sibi, aut potionis, extremo in morbo, quod non SS. IESV nomine, & aquâ sancti Patris Ignatij expiasset, conscientiâ quoque per quotidianam exomologesim, semel, & aliquando sæpiùs, expiatâ.

B.V.

Mort.

S.P. Ignat.

Confess. quot.

XXX. DIE APRILIS.

ANONYMVS HISPALENSIS.

Hispali. 30. April. 1591.

HIc dies mortis ab aliquibus assignatur illi, cuius mors vel eo ex capite fuit conspectior quòd videatur à Beatissima Virgine impetrata, ne extra Societatem, illam obiret. De illo sic Iannuæ. Alteriùs conspectior mors; quòd ei certas ob causas nostri edixerant facesseret Collegio, ac res suas sibi haberet; quod vbi audiuit, nihil mutato vultu respondit; vel inuitis illis se tamen vnum è Societate futurum, quoniam id à Dei Matre impetrasset. Nec; frustrata illum spes, qui si viueret, abeundum sibi sciebat, vixit, vt nunquam abiret.

B.V.

Vocatio.

P. Iacobum, seu Didacum Zuniga aliqui hoc die ponunt. Vide 3. Apr.

P. ABRAHAMVS GEORGIVS.

Maronita ad mare rubrum. 30. April. 1595. ætat. 32.

HIc etiam tum infans, quartâ & sextâ quauis feriâ à sugendo lacte abstinebat. Cum B. Aloysio ad S. Ioannem in Laterano minoribus initiatus ordinibus, postea in Lusitania Santarenæ admirandam, quæ istic est, Eucharistiæ hostiam adorans vidit in illa Christum Cruce onustum, à quo animatus est ad mortem, quam intellexit sibi esse in fidei odium inferendam; idque socijs lætus dixit. Inter summas Indiæ ærumnas, deliciarum plenus, in hæc identidem erumpebat: *O quæ diuitiæ, ô quæ diuitiæ sub sancta ista paupertate latent!* In Æthiopiam institoris Armeni instar destinatus, à Matthia Albuquertio Prorege agnitus, & amplexu salutatus est; dicente illo: Hæ sunt artes quibus suos in mortis discrimina dat, & oculos mortalium fallit, vt animas lucretur, Societas! Ibi proditus, tentus, & id ad quod istuc ibat fassus, cùm iuberetur Christum abijcere, vel saltem id simulare, spe libertatis, mercium, ac dignitatum oblatâ, id execratus, in carcerem detrusus est. Inde eductus, iussus est vel mori, vel dicere: Alius non est Deus, quàm Deus, & Mahometes eius Apostolus; mori elegit; accepitque mortis sententiam. Ad gloriosum supplicium Societatis cultu prodijt, vt Sacerdos, in oppido Delec. Primus gladius in illum vibratus fractus est: alter leue illi vulnus inflixit, & fractus est: tertio demùm cæsus est felix. Fuit Abrahamus, homo suarum perturbationum pacatè potens. Semel in die vescebatur: silentij magnoperè amans. Dixit quispiam; se per illum obtinuisse à Deo quædam, & absentis cuiusdam futuram in Societate defectionem didicisse. Prædixit; se in Æthiopiam minimè peruenturum. Saraceni ad spectaculum effusi, testati sunt, ad eius sepulchrum, per ipsos 40. dies, faces igne cælesti splendidas luxisse. Tres etiam aues ignotæ atque candidæ locum circumuolare sunt visæ. Omnes illius necis authores ante euolutum 40. dierum interuallum extincti; omnibus qui id notauêre stupentibus. Ipse Insulæ Gubernator, semestri elapso, capitis supplicium luit.

Euchar.

Crux.

Paupertas.

Fides.

Mortific.

Oratio.

Prædictio.

Faces cæl.

P. IOSE-

P. IOSEPHVS FURLANETTVS.

Italus Arimæ. 30. April. 1593. Soc. 22.

VEnetiæ illi patria fuit. Goam difficillimâ, & plus quàm mille quingentis vectoribus morbo absumptis exitiali nauigatione appulsus, in Scimo Christianos excoluit: Tacazzukij iuuentutem in Seminario rexit: gentiles plures quà ibi, quà in vicinia Christo addixit: & in oppido vnico supra bis mille sexaginta capita baptismo lustrauit. In Insula Goto laboranti sub Tono tyranno Ecclesię clam succurrit; & veneno à barbaris porrecto quassatus, atroci dolorum vi cruciatus, Arimæ tandem gloriosum finem suis doloribus, atque laboribus, inter summa patientiæ documenta imposuit.

Fides.

P. IOSEPHVS SANIULIANVS.

Hispanus Neapoli. 30. April. 1605. *Mors.*

MOdestiâ oris, & animi demissione, ac morte sancti Thomæ Aquinatis reliquijs honoratâ, Patrumque ordinis sancti Dominici beneuolentia conspicuus fuit Iosephus. Hæc omnia Annuæ sic exponunt: Confessarius erat Comitis Beneuenti, qui id temporis regias vices in hoc regno gerebat: qui P. Iosephum dum ægrotaret inuisit, filiosque suos pluries ad eum misit inuisendum, idem fecerunt multi regij consiliarij, alijque proceres. Vir sanè maximæ pietatis, ac demissionis, isque ab omnibus habitus est, vt ad eum omnes, cùm viri nobiles, tum etiam pauperes confugerent, quarum indigentias Proregi ex animo commendabat. Maximè eum diligebant cæterarum familiarum viri Religiosi, quem ex morbo decumbentem magna charitate inuiserunt. In primis R. P. Prouincialis è Dominicana familia, qui quidem brachium sancti Thomæ Aquinatis è Monasterio in cubiculum nostri Patris demorientis apportauit; vbi ara erecta, collocatumque in ea brachium, candelis vtrimque accensis. Ægrotus habito primùm ad D. Thomæ Reliquias colloquio pietatis, ac lacrymarum pleno, deinde animam, nostramque maximè Religionem commendauit ijs verbis, quæ à circumstantibus lacrymas vberes elicuerunt. Tandem apostemate acriter punctus dies omnino duodecim magnæ patientiæ signo edito migrauit in cœlum, Prid. Kal. Maias. Insequenti die idem Pater Prouincialis Dominicanorũ cum fratribus quinque, & viginti, defunctorum matutinas preces, & missam in ara maxima nostri Templi pro eius Manibus concelebrauerunt optimâ cum ciuitatis frequentiâ, atque exemplo.

P. CLAVDIVS PONCEOTVS.

Gallus Anicij. 30. April. 1609.

HVic ægro candidi Adolescentes duo feruntur ad pedes planè specie cœlesti adstitisse cùm summis doloribus vreretur, nunciasse æque noua illi adhuc eo in morbo aduersa esse toleranda, & faucibus plenioribus potiones anxias hauriendas; quas, in phialis aquâ turbidâ repletis, coram miscere videbantur, vt aiunt loci annuæ: cùm interim tertius adest, qui è conspectu priores remoueri iubet, angoris enimuerò terminum adesse, sic REGINÆ cælorum visum: de cu-

Patientia. B.V.

Angeli. ius imperio, & auctoritate significabat se fuisse missum; neque verò ipsammet longius abesse. Desierat loqui simul ac Beata Virgo cum filio IESV spectabilis adstitit comitabantur Dominum BB. Claudius, & Ignatius, hic parens ille patronus: adhærebant aliquot è Societate Patres Cælo Beati, qui omnes lectulo appliciti spoponderunt futurum breuì, vt ducibus se ad æternæ salutis portum inueheretur. Lætos nuncios mirabilis excepit animi voluptas, quæ sæuiente nihilominus vi dolorem exhausit, vt non conscio rei peractæ Medico, febris multum remisisse, & æger solito meliùs habere videretur. At dum ille arti suæ acceptum refert, quod erat artis omninò diuinæ, facile id sanis persuasit, ægrotanti tamen non ita, qui vitæ spacium breuius præcognoscens, Sacris omnibus ante decessionem præmuniri expostulat. Deponit itaque quæ conscientiam premere iudicabat, & viatico salutari pascitur, oleo sacro denique bonus Athleta ad certamen vltimum inungitur. Triduum superuixit in continuis precibus, defixis statu immobili in Christi de Cruce pendentis obiectam effigiem oculis, eam modò dissuauians, modò pijs allocutionibus compellans. Interrogatus à Patre paulò ante excessum, num quid animæ molestiam faceret? Hoc vnum inquit, *quòd in his, quæ Dei fuerunt, totus ego non fuerim.* Magna certè sui despicientia magnæ vitæ integritas in eo claruit, vt Angeli tutelaris aspectu sæpiùs exhilaratus non sine argumentis credatur,

B.V.

P. FRANCISCVS DE MORA.

HVmilitatis, patientiæ, constantiæque exemplum dedit Franciscus de Mora dignus cuius nomen porrigatur imitationi posterorum in labore Scholarum humilium, quarum ille Classem infimam laboriosâ planò impigritate inter pueros ita sustinuit, vt illos characteres, agnoscere, colligere, legere, pungere docuerit per ipsos triginta quinque annos muneri tam difficili, at apud Deum glorioso, intentus. *Hispanus Carauacæ. 30. Ap. 1611.* *Humilitas.*

P. MELCHIOR DE GADEA.

DVobus ante alios horis surgebat; & per tres horas ante, tres post meridiem orabat. Quotannis exercitia obibat partitè: per 30. dies, decem ad natalem Christi, decem ad Pascha, decem ad Pentecosten. Chiragra, & podagra totas illi manus, ac pedes per extremos annos deformarat nec tamen orandi consuetudinem intermisit. Noctem Sancti Ioannis Baptistæ flagello in se crudelis, & peruigilatione sanctâ ducebat, placando Deo, qui eâ nocte à multis offenditur. Quotidie confitebatur, & singulis mensibus, ac sexto quoque mense generaliter; quotidianam se verberandi consuetudinem cum per manus fractas tenere iam non posset, in solidam dolorum patientiam transtulit; Cruce magnâ, clauis *Hispanus Granatæ. 31. April. 1616. ætat. 85. Soc. 55.* *Exercitia.* *S. Ioan. Bapt.* *Conf. quot.*

Mortifie. uis ferreis, asperâ, pectori arctè adstrictâ. Fer. VI. & Sabbatho ieiunabat, silentij amantissimus, obseruantissimusque, licèt sæpè se daret occasio Consanguineos tamen, à quo Societatem ingressus est, nunquam inuisit. Externi de illo aiebant, sanctum Franciscum in illo apud nos habitare.

MENSIS MAIVS

PRIMO DIE

P. MARTINVS DE S. DOMINICO.

Hispanus in vrbe S. Iacobi. 1. Maij. 1593. ætat. 53. Soc. 23.

SIngulare in illo ingenium, atque dexteritas in sacris expeditionibus elucebat. Magnâ erga Deiparam pietate imbuere pagos, villas, vrbes nitebatur, vt hâc arte puritatem, & quicquid boni animo destinabat, induceret. Quare vsum Rosarij mirificè propagauit. Plura iumenta rosarijs onusta ibant eò quò ibat ille, quæ rosaria ille in omnes partiebatur, & Parochis persuadebat vt suis tabulam quondam à se relictam sæpiùs perlegerent, in qua mysteria rosarij adnotarat. Et perspicuis experimentis videbat hanc pietatem fuisse nobile compendium ad egregiam populorum cultionem; fassis multis se à Beatissima Virgine monitos, vel per Angelum ab illa missum iussos vt peccata quæ hactenus per sacrilegium obticuissent ad ipsum referrent; apud illum præsens remedium reperturos: id ni facerent, in æternum exitium abituros. Vnde illi certatim ad P. Martinum accurrebant, parati agere quicquid ille præscriberet. Domi ea illi optima videbantur quæ omnium erant deterrima: nec nisi hæc admittebat. Humilitati Christi erat addictissimus, & sanctissimæ eius Matri; cuius se mancipium fecerat, aiebatque se si quid haberet, per illam à Deo accepisse. A teneris inchoauit nec vnquam per omnem vitam omisit consuetudinem Rosarium B. Virginis quotidie flexis genibus per horæ integræ spacium recitandi, dulcissimâ erga illam fiduciâ fretus, existimabat se nihil ab ea petiturum, quod illa impetratura sibi à Deo non sit. Inde illi facilis ad ardua quęq; perpetranda & animus, & successus. Nam ea nonnunquam eius auxilio expediuit, quæ alij haud posse putabant. In periculis, in curandis corporum necessarijs, in adiuuandis pauperibus, in flectendis obstinatis, in ęgris fouendis, in omni quod occurrere potest, negabat deficere posse misericordiam huius Dominę ac Matris (sicut non deficiebat oleum Elisæi) quousque parata & piæ fiduciæ plena deuotorum illi cordium vasa afferimus. Inde illi nitida illa & nullo inquinamento vnquam tentata virginitas, nunquam vlli vel veniali peccato hâc in re admisso affinis. Cùm verò missiones per caducas iam vires exercere non posset, curauit pingi elegantem, ac piam Virginis Matris imaginem, eamque aræ imponi, vt ab omnibus coleretur. Aiebat enim, ad puritatis & mundi cordis donum à Deo impetrandum nihil esse tantæ efficacitatis quantæ est hanc amare, atque sub huius præsidium confugere. Hanc erga cultum Deiparæ flagrantiam aiunt qui eius gesta describunt, fuisse illius occupationem, quæ se in eum vndequaque penetrarit, & quâ totus imbutus fuerit semper atque absorptus. Ante mortem petebat sibi relinqui solus. Post horæ spatium ingressus ad eum socius eius P. Gaspar

B.V.

Rosarium.

Confess.

Paupert.

B.V.

Hora Rosarij.

Castitas.

B.V.

Metti

Gaspar de Auila illùm toto vultu ardentem inuenit; ac hæc verba identidem repetentem: *Christus Dominus noster, & Virgo Mater; Christus D.N. & Virgo Mater*! Ita felicem animam Deo reddidit Sabbato, cùm repentè sublatis cum gaudio in cælum oculis pectus gestu supplici percussisset. Post mortem cuidam conspici visus, ei cælestes stimulos addidit ad omnia aduersa ob diuinum amorem libentissimè toleranda. Fœminæ item se spectandum stitit quæ olim ab illo ad bonam frugem reducta, ad vomitum redierat, eamque acriter commonuit, vt saperet. Et resipuit illa sui olim viui nunc mortui Magistri hortatu seriò ac perseueranter bona.

Patientia. Amor Dei.

Disce à morino.

P. ANTONIVS TORRENTINUS.

Italus Panormi. 1. Maij 1601. ætat. 49. Soc. 17.

VIr fuit conspectæ in ferendis contumelijs constantiæ; ad parendum celeritatis, & alacritatis; ad patiendum fortitudinis: & silentij doloribus dissimulanter tegendis, perpetui. Nulla illi hora importuna erat, quâ suam operam præstare poterat charitati. Sodales nobiles illum sanctum virum appellitabant. Mira in illo fuit in verbis, ac tempore non otiosè collocandis religio. Vnde cùm in Professorum domo esset confessarius domesticus, erat omnium horarum vir quacumque adiretur: sed illud meretur de illo memoriam, fortè plus quàm à vulgari virtute profectum, quòd, quà temporis religiosè collocandi, quà se minimè indulgenter tractandi, quà minùs loquendi studio, sibi imperarit & verò etiam obedierit, vt è cubiculo rarò admodùm, domo autem foras ambulatum nunquam omninò quoad vixit, prodierit, nisi iussus.

Castitas.

B. V.

Silentium.

Cubiculum. Mortifio.

Morti

ANTONIVS MADRID COADIVT.

Hispanus Panormi. 1. Maij 1609. ætat. 80.

DE hoc, anni Mariani Sabbato 33. ita scripsi. Romæ Beato Stanislao cælestes inter IESV, & MARIÆ calores pectore ardenti, & fatiscenti, atque inter patiendum diuina dulce deliquium passo, curator aderat, pannos applicabat, & videbat felicissimi illius adolescentis faciem splendore illo illustrem, qui est è splendoribus sanctorum. Ne verbo offenderet, vel tacebat omninò, vel de Deo loquebatur ea, quæ illi, sanctæ meditationis plenum suggerebat, silentium. Singulari tamen de Beatissima Virgine loquendi gratiâ, diuinoque lepore præditus; loquebatur corde affatim pleno, sed tamen malebat cum ea, quàm de ea, malebat cum sanctissimo illius Filio in altari latente loqui, vbi tres etiam quatuorve horas orabat sine fulcro. Quotquot Mariana festa reducebat annus, tot ille sancta sanctè seruabat ieiunia (exceptis reliquis) quibus festum præueniret pane tantùm, frigidaque contentus. Deinde dulcissimus hic, & laboribus tot, tot orationibus, & lacrymis fessus senex eam, quam die Sabbathi ieiunandi mordicus arripuerat consuetudinem, dimisit nunquam, adeò vt legerim, illum inchoati illius moris retinentissimum, totâ vitâ Sabbathinum ieiunium vsque ad octogesimum, qui illi supremus vitæ annus fuit, ætatis annum intermisisse nunquam. Sabbatho ieiunasse commune habet Antonius cum plurimis, etiam millenis, at verò tamdiu constantiam eâ in re tenuisse, adeò rarum, & singulare id est, vt inter millenos vnum tamdiu constantem haud facilè reperias.

Silentium.

Sabb. ieiun.

P. I. V.

P. LVDOVICVS BALLESTER.

Hispanus. Valentiæ. 1. Maij 1624. ætat. 82. Soc. 60.

STudiorum, cubiculi, temporis, ac linguæ custos perdiligens; & tamen si plateatim in compitis, vel in templis, pro concione dicendum erat, facundus, ardens, mirabilis, cum lacrymis, & fructuoso euentu auditus. Iam de illo desperanter pronunciarant Medici cùm rogatus vellet ne nouissimo extremæ vnctionis Sacramento pro morte vngi, respondit: vt id in quintum diem differretur. Plus illi, quàm arti suæ fidei dedêre medici; & Ludouicus præter spem artis ad quintum vsque diem prouixit, ac munitus mysterijs decessit, funere tali honoratus, quali solent ij, quos vulgo habemus supremæ virtutis laude insignes. Addam hic non omittendum quidam totidem verbis, quibus in scriptorum nostrorum Bibliotheca de illo narratur & iisdem propè verbis habet etiam in annum 1624. domus Professa Valentina: Acerrimus erat, & pietatis augendæ procurator, & vitiorum exscindendorum vindex; tentauitque insperato illo quidem, sed felici successu licentiam Bacchanaliorum, quæ prorsus erat in ea vrbe effrænis, coërcere producto in compitalem concionem hinc cadauere, illinc Christi è cruce pendentis effigie. Quam rem Antiochenus Patriarcha; Archiepiscopus idem Valentinus D. Ioannes de Ribera, nobilitate, prudentiâ, litteris, ac vitæ probitate clarissimus tanti fecit, vt Ludouici per vrbem tonantis imaginem curârit sibi coloribus exprimi ad viri venerationem.

P. ANTONIVS DE GREEF.

Belga Neomagi. 1. Maij. 1636. ætat. 47. Soc. 27.

HIc inter anni 1638. heroes, ac victimas charitatis censetur. Cùm adolescens tum adhuc à fugacibus ad æterna se trahi à Deo sentiret, in aula Sodalitatis B.V. pudicitiam suam voti Sacramento illigauit: & per quietem noctu cæli Reginam augustissimo in lumine spectabilem aliquandiu sibi videre visus est, incredibili voluptate. In Societate postea in arduis expeditionibus ærumnarum, & animarum sibi plenus, affligendi se studio, & orandi desiderio flagrabat. Neomogensibus vicis, vijsque singulis cælites patronos singulos assignarat, ac ibi concursans, eorum opem exposcebat, in quorum vico, vel platea rem animarum curabat. In periculo, ne comprehenderetur ab hæreticis constitutus, diuinam opem implorauit, & ecce adfuit mox adolescens, Ioanni Berchmano Romæ iam olim mortuo amico, promisso pallio, staturâ, vultu, ætate simillimus, qui militem compellans; Eia, age inquit, hunc hominem missum fac, & mihi, & multis ciuium apprimè notum. E vestigio abire permisit miles Antonium: & Adolescens videri desijt.

Castitas.

B.V.

Zelus Sancti.

Ioannes Berchmans.

II. DIE

II. DIE MAII.

P. HIERONYMVS DE MERCADO.

Hispanus Mexici. 2. Maij annus defuit in litteris Indedatis

HVnc ab ipso Tyrocinio ineunte semper pauidum, & de conscientiæ tranquillitate anxiè cogitantem, sub mortem serena quædam pax excepit. Præter cilicium somnus illi quotheb domadis ter non nisi super asseres captus, & spontanea flagellatio bis quotidie repetita orationem illius armabat, in qua mirificè attentus erat, ac ferè perpetuus. Triduo ante illius mortem cuidam valdè religioso viro conspectam esse ferunt insignem pompam sanctorum, atque sanctarum, quæ P. Hieronymi cubiculum longâ serie ingredi videbantur.

Mortific.

Mors. Sancti.

DOMINICVS FERNANDEZ.

Lusitanus Goz. 2. Maij 1583.

ET suæ, & aliorũ salutis cupido, & studiũ in illo singulari propensione emicuit. In Chorana Indiæ Orientalis insula per annos 27. laborauit sudore tam felici, & ferè admirabili, vt renouato veterum quorumdam sanctissimorum in Ecclesia virorum, qui fidem feliciter propagauêre exemplo, cùm in eam Insulam penetrans, non nisi septem reperisset Christianos, laboris tamen assiduitate, magnâ diuini numinis ope adiutus, moriens ibidem quinque millia reliquerit Christianorum.

Fides.

P. ANTONIVS DU FOVR.

DVodecimo postquam in calce sepultus iacuit anno, integra eius caro, viscera cum odore suaui reperta. Linteamen, quo inuolutus fuerat, Coadiutori in peste infectorum obsequio laboranti ad caput admotum, dolorem omnem dicitur abstersisse.

Gallus Romagi. 2. Maij. 1610.

Post mortem.

P. IOANNES PEREIRA.

CVm P. Gaspare Paës (de quo dixi 25. Aprilis) in Æthiopia inclytis laboribus felix, lanceis confossus, sub accenso fœni cumulo positus tum adhuc spirans; inde à pia fœmina erutus, à Christianis fotus, Assæ tandem 2. Maij diem extremum gloriosâ morte consummauit.

Lusitanus Assæ. 2. Maij. 1635.

III. DIE MAII.

P. IOANNES BAPTIST. BARMA.

Hispanus Murciæ. 3. Maij. 1560.

B. Francisci Borgiæ in Theologia Magister. Ad huius pedes prouolutus est Dux idem Borgia cùm vale illi diceret Romam profecturus. Aiunt illius dicendi efficacitate permotas Gandiæ omnes vulgatę formæ, ac pudicitiæ fœminas castè resipuisse. Gandiæ Rector cùm esset, omnia Turcicæ classis imminentis metu plena erant, & agros tanta siccitas vexabat, vt fames magna timeretur. Ille, perrogatis suorum sententijs, ad Beatissimæ Virginis Assumptæ opem ita recurrit, vt, totos, qui augustum illud festum antecedunt octo dies partitè in socios distribuerit; inter quos ter à non Sacerdotibus celebrata sacra synaxis, eodem synaxeos die voluntariâ verberatione à singulis ter peractâ; vt Mater misericordiæ filium flecteret; pluuiam impetraret, hosticamque classem arceret, Additæ aliorum alijs continuatâ serie succedentium preces à quinta post mediam hora vsque ad nonam post meridianam, seu vespertinam. Audiuit, & quę petebat Collegium impetrauit Virgo; nam, & imbres toto biduo affluentissimè cecidêre, & classis Turcica aliò vela vertit. Licèt concionaretur quotidie, totâ tamen quadragesimâ nil aliud cibi, aut potionis quàm aridum panem, & aquam admisit; breui, ac duro somno, non nisi humi capto. Fœminâ procaci ab eo, morbi obtentu, obscenum flagitium flagitante aluo leuandæ locum petijt, vultum retrimentis sordidauit, prodijt; & impudens illa bestia inopinato spectaculo, modestiam didicit, exemplo Ioannis in Societate postea in plures transmisso. Quantâ in opinione fuerit explicat fusiùs Alegambe in eius vita ad annum 1560. P. Antonius Cordeses certè disertè affirmauit, hunc vnum esse è viris quos vnquam sanctimoniæ studio præstantes nouisset.

Concio. VB Assumpta.

BV.

Concionat.

Mortif.

Castit.

P. ADALBERTVS BAUSECH.

Bohemus Viennæ. 3. Maij. 1571.

Hic Pragæ cùm ante initam Societatem in Templo Collegij mente composita precibus fundendis incumberet, vt id narrat Societatis historia, *pueri venustissimi specie in sacrosancta hostia IESVM vidit*; rogantique quid ab se vellet. *Volo* (respondit puer) *vt ibi sis, vbi es*. Nempe se inter IESV socios in Collegij templo esse, atque inter illos in illorum cœtu manere, iuberi aduertit Adalbertus, & obedienter obtemperauit, facilè quisquilias humanorum nominum auersatus; inimicos eius voluntatis domesticos diuinâ voluntate tam dulci significatione contestatâ, vt vel inuiti annuerent, facilè tranquillauit: ac vitam in Societate ab anno M. D. LVI. vsque ad annum M. D. LXXI. multâ doctrinæ, plurimâ virtutis illustrissimę commendatione transegit, III. Maij Viennæ Austriæ vitâ perfunctus; de quo ita Laurentius Magius. Austriæ Præpositus Prouincialis. Tertio die Maij migrauit ad Dominum ille benedictus Pater Adalbertus, dimidium animæ meæ propter multas eius virtutes, cuius mors vt communi bono perincommoda accidit, & Academiæ, & Collegio nostro, & Theologorum nostro.

Vocatio.

Euch.

Fider.

nostro seminario, cùm esset *ille vas omnium bonorum*, & ad labores infractus; ita vulnus cordi meo tale inflixit, vt etiamnum perdoleam. Sic Magius.

P. HENRICVS GARNETVS.

Anglus Londini 3. Maij. 1606.

COniurationem à Catholicis quibusdam temerè factam in Anglia, vt subiecto puluere pyrio summa quęque hostium religionis Catholicæ capita, dum essent in comitio, tollerentur, conabatur consilijs omnibus, vijsque licitis impedire: sed agere quod libebat ei non licuit, cùm id secretum in Sacramento, adeòque sub sigillo confessionis, accepisset. Erupit conspiratio: & Henricus in eius suspicionem vocatus est, quòd eius conscius eam non impediuisset. Sumptum de coniuratis proditione detectis supplicium: Henricus datus in vincula; ibi variè laboratum, famis quoque tormento adhibito, vt proderet ea quæ in confessione audierat, Fortiter noluit: & in Senatu ita calumniam diluit, vt palàm omnes innocentiæ illius annuerent. Rogatus; num Ecclesiam Anglicanam hæreticam esse censeret? Respondit: Hæreticum esse qui Romanum Pontificem non agnoscat. Quocirca damnatus est capitis, quòd secretum in confessione auditum non reuelasset: quod Sacerdos; quòd Iesuita esset. Magnum Iesuitam, & paruum Papam eum vocabant passim. In mortuali pegmate fidem Catholicam professus, & hæresim detestatus, Catholicos tamen monuit, vt à machinatione omni abstinerent, Deum sua curaturum. Denique tam piè, tamque constanter in extremo illo vitæ articulo rem gessit, vt diceretur, tantundem illâ suâ fortitudine, quantum 20, annorum laboribus, rei Catholicæ profuisse. Ioannes Wilkinsonus, qui aderat, post eius mortem in spicam inciditt occisi Garneti sanguine aspersam, in quâ, crystallo inclusâ, conspectâ est effigies Garneti vultum referens. Vidit id Ioannes, eiusque socius; vidit matrona quædam nobilis, & alij: legatus quoque Hispanus, qui sexcentos aureos pro ea offerebat. Pictores à Pseudo Episcopo accersiti, & iussi miraculum imitari, id supra suæ artis imitationem esse dixêre. In fronte imaginis crux erat stellæ inclusa: mentum occupabat Cherubini alatum caput, in vertice corona velut graminea visebatur. Testatus hæc est Ioannes iuratâ fide; dixitque visum sibi intueri Garnetum in cælo inter Sanctos non postremos: se quoque lumine magno impletum. Affixa sunt palàm dissecta membra, & caput; quod visum est circulo purpureo ambiri. Spica illa; periculosè parturientem fœminā iuuit; aliam à diris doloribus liberauit: strophiolum Garneti sanguine imbutum, à puero febres abegit. Verum, ac celebre est de hoc anagramma P. Gualteri Paulli velut vaticinium reperientis in nomine: Pater Enricus Garnetius: Pingêre cruentus aristâ.

Confess.

Fider.

Imago in spica.

Mors.

P. IGNATIVS BLANCVS.

Hispanus Tarraconæ. 3. Maij 1615.

COncionator erat, Deum verè, Deum, non plausum popularis auræ quærens. Maioricæ Alphonso Rodriguez conciones suas commendarat: & ille fusis pro illo precibus responsum accepit, magno fructu eas obiturum, si eas diuinæ gloriæ, & mortalium saluti faceret. Anno 1609. idem Alphonsus P. Blancum vidit genibus nixum penes B. Virginem, quæ illi suam in fidem recepto auxilium

Concio.

B.V.

pollicebatur: & præstitit: nam graui catarrho vocem quoque intercludente quadam quadragesimâ præpeditus, cùm ad concionem dicturus prodiret, vocem, & vires recipiebat tantisper, & dictione perfunctus catarrho iterùm plenus vocem amittebat. Alphonsi precibus exorata B. Virgo, plures Blanco (aliàs inutili futuro) incolumitatis annos à Deo impetrauit, ipso interea Blanco mirè se afflictante, ac magnam lacrymarum affluentiam, earundemq; ex aliorũ oculis concione ciendarum gratiam consecuto, sequè DEIPARÆ in mancipium obligante. Vnde indicem seruitutis Marianæ catenulam semper in crure gestabat, quam cingulo alligabat.

IOANNES ADAMVS SCHOLTZEN SCHOL.

Germanus Græcij. 3. Maij. 1650.

IN Austriacis anni 1650. annuis sic de illo scripsi. Hunc acerba mors è Logica decerpsit; ceu turbo nascentem rosam. Vultum eius, & oculos implebat innocentis cuiusdam, perpetuæ, atque è mutua naturæ & disciplinæ consortione consertæ modestiæ tenella & casta lux. Conscientia tam custodita, vt toto tyrocinij biennio nunquam se meminerit illam vllâ venialis etiam nævi labeculâ, cui quidem libera voluntatis deliberatio accesserit, temerasse. De cælesti Matre cogitanti, cor sibi abripi aliquando ingenuo candore teneritateque confessus, in illius nomen totus, totus in Christum in Cruce & in Eucharistia dilectum. vultu, oculis, osculis, lachrymis hiabat. Vide ibi plura. Putatur primam Baptismi fidem nullâ vnquam grauiore noxâ violasse.

Modestia.

Veanile pec.

B V.

IV. DIE MAII.

P. IACOBVS DE SOTOMAIOR.

Hispanus Gadibus. 4. Maij. 1571. *Vocatio,*

GAdibus in obsequio peste afflatorum obijt Heroum morte, nobilis victima charitatis. Hic ante initam Societatem, cùm Granatæ studijs operam daturus domum quæreret in qua diuerteret, ait se diuinâ voce iussum, nullam vt aliam domum quæreret, quàm Societatem IESV. Cunctatum se aliquantisper, sed impulsu acerrimo perpulsum tandem, ac victum manus Deo dedisse. *Pro bono* IESV, quemadmodum ipse loquebatur optabat pati asperrima, semper in diuinæ præsentiæ; velut in speculi conspectu, agebat quicquid ageret; inde illi quies animi excelsa, & suauissima in composito semper vultu modestia. Dicebat, se cùm ægrè haberet Rosarium Beatissimæ Virginis recitare, atque hoc velut alexipharmaco, præsentissimo consanescere.

B.V.

P. IOAN-

P. IOANNES DE CASTILLO.

Hispanus. Vallisoleti, 4. Maij 1599. B.V.

HVnc paruulum pia, & illustris Mater ad pręcipuam erga Dei Matrem pietatem excitans, aiebat; illum Deiparæ precibus impetratum, eique dedicatum fuisse. In Tyrocinio per B. Virginis manus voluntatem suam omnem vndequaque Deo transcribere connitebatur: id nisi faceret, nil se facturum arbitratus. Ibi singularem quamdam Deiparæ opem inter orandum, ac inflammatum eius amore pectus persentiscebat, ad quiduis pro illa ferendum promptus, & auidus occasionum pro ea patiendi, in quo desiderio pro IESV, & MARIA plurimùm patiendi à S quoque Irene Virgine de cælo conspectâ firmatus esse fertur, & excitatus: quæ certum illi à IESV, & MARIA auxilium pollicebatur. Illa vbi videri desijt, adfuit caterua Dæmonum horrenda in Christum, eiusque Matrem dicentium. Energumenus etiam credebatur. At peruicit demum omnia, fasso dæmone id se his turbamentis contendisse, vt à Beatæ Virginis cultu auerteretur. DEIPARÆ Christum gremio tenentis imaginem sæpè exosculabatur: & fuit cùm vicissim sibi ab ea videbatur oscułum accepisse. Die Pentecostes vidisse perhibetur Spiritum sanctum è cælo super nostros diuinam synaxim à P. Ludouico de Ponte porrigente accipientes, descendere. Plura de illo in vita, suo loco.

Path. B.V. Euch.

P. OTHO EISENREICH.

Germanus Monachij. 4 Maij 1609. ætat. 60. Soc. 40.

HVnc ob fauces exasperatas vocis vsu destitutum, adeòque mutum, sed longâ patientiâ, & Sacramentis instructum pia mors occupauit. Romæ illum B. Franciscus Borgia ad Societatem adlegerat: ibidemque tyrocinium laudatè explerat. In Germania docendo, & regendo valuit; & Constantiensis, ac Monacensis Collegiorum firmandorum pars magna fuit. Impetebatur Societas per calumniam ad famæ discrimen adducta. Sed Otho rem omnem diluit, & famæ nostræ id interesse ducens, litteras pro nostra innocentia publicas impetrauit à à Duce Guilielmo, à quo ad Lauretanam B. Virginis peregrinationem ductus, ob vires modicas alieno egebat auxilio; quod illi Guilielmus Dux adeò cumulatè præstitit, vt ægro, propè ritu famuli, ad officia, velut Minister, adfuerit.

Prudentia. B.V.

V. DIE MAII.

P. FRANCISCVS VILLANOVA.

Hispanus Compluti. 5. Maij 1557. ætat. 48.

HIc, & humiles natales, & os de forme, nec vllam literaturæ vllius notitiam nactus, diuinæ tamen prouidentiæ, ac obedientiæ ductu singulari factus est Princeps columna Collegij Complutensis. Literas primas, & Grammaticam didicit in Societate natu iam grandior, vir admirabilis prudentiæ, pietatis, & in Deum fiduciæ, in animis tranquillandis, in exercitijs tradendis, in aduersis dextrè fortiterque quà sustinendis, quà peruincendis. Dixit cuidam fidentiùs; nihil sibi vnquam occurrisse in actione virtutis, à quo sensus abhorreret, quod ope diuinâ non sub egisset, vbi se non vicisset. Inde illi illud quod nec humilitatem stirpis erubuerit, idque occasione quacumque, quòd percutientibus maxillam alteram iteratè porrexerit, genu submisso; quod veste, cibo, etiam cùm præesset, se infra omnes abiecerit; quòd itinera Italica, Hispanica, Lusitanica, pedes confecerit, pane tantùm caseoque, pro cibo contentus, vt dixerit, se si curiositate duci sentiret, nec si Ange-lus pro Collegij foribus concionari diceretur, exiturum ad eum videndum & audiendũ. Dicebat, ab ea, quam nunc difficillimè peruincimus perturbatione nos in morte grauiùs perturbandos. Perpetuus illi stimulus erat, quo se vrgebat: *Villanoua, ad quid venisti; veni, vt crucifigerer. Quod in te non sanasti perfer in alijs, ac tace, & Deum roga.* Excitatoris matutini officium obiuit quoad vixit, horâ integrâ iam orando ductâ, antequam alios excitaret. Non vltra Dialecticam erat studendo progressus, & tamen Magister erat doctissimorum quorumuis. Sapientissimi quique Doctorum Compluti aiebant illius rationibus manus, pedesque vinciri, citra vllum locum effugij. Multa de illo habet Societatis Historia in annum 1557. inter quæ illud quoque de Villanoua 14. Maij inter Beatos gaudente; quando P. Martinus Guttierius decimo post obitum die fertur cognouisse Vilnouam beato Dei conspectu iam frui. Moriens, Matri tunc etiam ægræ, ac prope animam agenti fertur statim, se in pulchra glorię luce dedisse spectandum & illius cubiculo mitis odoribus perfuso eidem mirabili leuamento fuisse.

Humilitas.

Victoria sui.

Humilitas.

Mortif.

Mors.

P. GEORGIVS CARVAHAL.

Lusitanus Ikizuki. 1. Maij. 1592. ætat. 42. Soc. 14.

CVm Rudolpho Aquauiua, & socijs, cruentis illis fidei Christianę heroibus, vectus in Indiam, post Nouitios Goæ laudatè institutos, in Scimo Iaponiæ Insula, Regnoque Bungensi, postea Firandi, fidei propagandæ operam insignitè nauauit. Porrectum illi à barbaris venenum, cum dolore capitis acerbo, deinde febri inflammatâ, mox vomitu cruento, afflixit; & octauo post die morte oppressit.

Fides.

P. STANI-

P. STANISLAVS BRUNOVIVS, ET SOCII.

Polonus in Silua 5. Maij 164: æt. 52.

CVm Socij ad Schismaticos Ecclesiæ reddendos adhibiti laborarent, inito senaculo decreuêre schismatici, vt Patres, vbi vbi possent, occiderent. Factum id per conductos ad id sicarios schismaticos in silua decem quercuum dictâ, operâ latronum dicentium; Non vestra, sed vos quærimus. P. Stanislaus Brunouius iam aliàs odio erat Schismaticis, ob non vnam de illis relatam victoriam, coram Proceribus; & quòd (summo certè Schismatici Archimandritæ dolore) primus ipse Periaslauię Catholicum templum, primus tam exosæ Schismaticis Societatis Iesu domicilium collocarit, Scholas Catholicas aperuerit: ac Schismaticos non paucos orthodoxis adiunxerit. Cùm Iarosslauiæ Rector Collegium gubernaret, apparuit illi Albertus Mechouski è Societate Scholasticus ante annos ferè 17. vitâ functus, Sanctorum communionem, idest, leuamentum pœnarum, petens: apparuit & Illustrissima Dux Iaroslauiensis sexto à morte mense, & dixit. *Pater, cur promissa non exoluis?* Mox ille promissa 60. sacra pro illa curauit. E missione (vbi vnionem Ruthenorum, vt vocant, seu cum Româna fide conjunctionem curarat) reducis caput à grassatoribus securi percussum, & guttur sagittis semel iterumque confossum est.

Fides.

Purgat.

Lusitanus Ikizuki. 1. Maij. 1582. ætat. 42. Soc. 4.

Fides.

P. GASPAR WOYNICX.

INternectus cum P. Stanislao, cùm sagitta in manus dextræ palmâ fuisset vulneratus, & bis securi percussus in collo. Fuit Gaspar zelo, pudicâ modestiâ, & illo potissimùm elogio inclytus, quòd nullum vnquam vllo dicto vel facto læserit.

Polonus ibid. æt. 30. Soc. 9.

Lingua.

P. CHRISTOPHORVS CARNOSTAVIUS.

VNà cum his cecidit pari de causa. Fuit perpetuâ virginitate, ac fidei Catholicæ zelo planè insignis. Ei Popus, vt vocant, seu sacrificulus schismaticus, persæpè malè minari auditus est, eò quòd (Dominâ Regni Cancellariâ impensè adnitente,) in ipsius bonis templum ademptum Schismaticis, ritui, & concionibus, ac vsibus Catholicis transcripsisset. Vnde illi, cùm à grassatoribus cæderetur, dictum: I nunc, scelestè; & concionare. Dictus est *flagellum Schismaticorum*: & per quietem audire sibi visus est vocem; *Vis esse Martyr?* Cui ipse respondit: *Amen.* Fuerit id seu præsignificatio, seu pium somnium certè cruentus, & gloriosus occubuit, clamante interea sicario: *I nunc, & concionare, scelestè.*

Roxolanus ibid. æt. 40. Soc. 18.

IOANNES DOMAGALSKI COAD.

ACcessit tribus maioribus illis victimis quarta victima, eorum comes. Fuit silentij, & laborum amans, ac Dei Matri pro vocationis per illam

Polonus ibid. æt. 36. Soc. 8.

illam adeptæ beneficio, quotidianâ eiusdem officij recitatione gratus. A missione cum Patribus redux, in silua sagittâ in corde traiectus occubuit. De hisce quatuor perhibet fama constans: in loco, vbi occisi sunt, lumen conspectum: vti & in templo, in quo sunt conditi; lux quædam totum templum illustrans apparuit plus quàm horæ integræ interuallo.

Mors. Lux.

VI. DIE MAII.

P. FRANCISCVS BENCIVS.

Italus Romæ. 6 Maij 1594. ætat. 52. *Vocatio. Crucifixus.*

DVm de Societate inеunda deliberandus, mœstus, variè fluctuans, & consolatorem quærens noctu lachrymaretur, pulcherrimam Crucifixi effigiem obiectam per horæ ferè spatium vidit vt aiunt, æstu animi nunc ad Societatem, nunc ad spes mortales accedente, & recedente. In Societate tres fratres habuit, vmiti obedientiâ, labore inter docendum, & scribendum improbo, humilitate modestissimâ, morumque simplicitate conspicuus. Fusiùs de illo annuæ Romanæ anni 1594.

P. ANNÆVS MAUPEOV.

Gallus Sonnis. 6. Maij. 1634.

HIc mundi satur posteàquam latè Orientem concursasset, ac miserandam Turcarum cęcitatem attente, meditateque vidisset, in ipsa honorum quà re, quà spe, quippe Regio ærario iam præfectus, ad Christi castra se transtulit in Societate IESV. In qua, & fidei donum, & paupertatis thesauros magnificè prædicabat, æstimabatque impensiùs. Frequentissimâ in carnem verberibus afflictam sæuitiâ fuit præstans; atque inde fortasse illi tanta, in perpetua orandi assiduitate, fuit è cælo concessa affluentia lacrymarum, vt post orationem non longam, vnum sæpè, ac alternum quoque strophiolum vix illi suffecerit ad eas abstergendas.

P. ANTONIVS DE RHODES.

Gallus in Prou. Lugdunensi 6. Maij 1636. ætat. 77. Soc. 60.

CONciones ad extremum vsque virium, ætatisque magnâ contentione, ac rei catholicæ, diuinoque gloriæ emolumento exercuit, verè Concionator Crucis, cuius triumphum agere videbatur quando deiectum passim vndique quà quà hæresis grassabatur, crucis trophæum, vbi vbi oppidorum concionaretur, erexit, pristinoque loco splendori restituit. Concionales hæretici dogmatis impostores acerrimè profligabat. Speciem prodigij habet (verba sunt epistolæ de illo perscriptæ) quòd cùm aliquando in quemdam huiuscemodi impostorem incidisset, illumque ad fidei pugnam lacessiuisset, tanto verborum pondere illi nostræ fidei mysteria, magno spectante cœtu probarit, vt impostor non secus, ac si fulmine ictus foret, in terram moribundus corruerit; spumasque horrendum in modum totis buccis profuderit.

Crux. Conclu. Zelus fidei.

P. VALE-

P. VALERIVS DE LEDESMA.

Hispanus Manilæ.6. Maij 1639. ætat.83. Soc.67.

POst tyrocinium per ipsos duodeviginti annos humaniora docuit cum laude, nihil questus, & tum primùm; iam Sacerdos, Philosophiæ admotus est, Francisci Suarez postea in Theologia discipulus; qui Valerio de Indijs adeundis consilium petenti dixit. Vade felicibus auspicijs in Philippinas, ibi eris Prouincialis, & Manilæ bis Rector. Id quod factum. Etenim primùm Zebuense, tum Manilanum Collegiũ rexit: inde Prouinciam vniuersam per annos octo: deinde Nouitios, ac denique Manilanum Collegium iterùm gubernauit, omni rectione tandem post annos 40 perfunctus. Dæmon ingenti strepitu in ea in qua P. Valerius in India degebat domo, & per suos magos, suum in eum odium testatus est. Naturæ suæ ardore ad diuina translato vsus est egregiè. Conclusêre medici Vallisoleti, cùm de illo tunc ægro consultarent, illum esse *igneæ naturæ in summo gradu*, neque facile vllum à se lectum in libris, qui Valerio in hoc par esset. Et tamen adeò sui compos erat ac potens, vt præter viuidos quosdam spiritus in dicendo, & consilijs, nullam iræ aut commoti animi significationem vnquam ediderit, semper verè humilis, verè omnium amans, & documentum viuum in optimo Superiore suos non sua quærente virtutis. Potiorem Prouinciæ partem obibat pedes. Peccata totius vitæ breui compendio dolenter, ac prudenter confitebatur quotidie, ijs quæ particulatim narrare non poterat ad generales quas antea obierat exomologeses remissis. Post tres horas quietis surgebat, & orabat. Et paulò ante quàm alij surgerent, quietis iterùm aliquid capiebat, vt diei pondus vegetus sustineret. Ad aram inter sacrificandum aliquando animo linquebatur. Aliàs in oratione ab humanis abductum laudasse fertur Christus ob virtutes cùm alias, tum quòd in casu quodam id fecisset quod diuinæ voluntati magis consentaneum esse ducebat. Aliàs suam illi opem promisit. Sabbato quodam sancto singulari luce perfusum se sensit circa sensum illorum verborum *ego sum qui sum*: quæ lux postea increuit ope S. Francisci (quem vnicè colebat Valerius) addentis: *ego sum qui sum; tu es qui es.* At maior hisce lux fuit illa à Deo postea sic illi loquente. *Tecum ego sum qui sum, tecum*; cum insigni fiduciâ diuini vbique præsidij adfuturi. Superiori disertè dixit, se curæ esse Matri Dei, & de hoc se ante annos aliquot redditum certiorem. Confessario sexies aut septies affirmauit, Deiparam sibi videri visam dixisse. *Fili, saluabere.* Praxis illius cum Deo, & Dei Matre agendi erant orationes iaculatoriæ, quarum quibusdam plus insistebat, verba singula iterùm ac iterùm regustando, & repetendo vsque ad suaue cordis incendium, idque se aiebat à suo S. Francisco sic orante didicisse. Vnde & illi fluebant horæ ac dies in Dei præsentia, illo suspirio sæpiùs repetito: *Deus meus, & omnia.* Inde illi lux, vt necessarijs prouideret sed maximè vt ne Spiritus Societatis in subditis intercideret, aut elanguesceret. Martyrij Iaponici desiderijs ardebat. Manilæ cùm naues summo cum desiderio anxiè expectarentur, pro concione dixit, Bono essent animo: naues aduentare, & mox nuncio de nauibus appulsis allato vaticinij veritas enituit. Rogatus clam, an id diuinitùs didicisset, obticuit.

Obed.

P. Suarez prædictio.

Confess. quot.

Oratio.

Voluntas Dei.

B.V.

Iaculat.

P. FRANCISCVS COLIN.

Hispanus in Philippinis. 6. Maij. 1660. ætat. 68. Soc. 54.

MAioricæ Alphonso Rodriguez familiariter vsus, multa cum illo de diuinis contulit; eiusque vitam postea typis in lucem dedit. Philippinas Insulas vbi adijt, istic Tagalensem linguam intra duorum mensium spatium ita didicit, vt ad concionem aptè dixerit cum Sociorum admiratione. Deinde anno vno vix elapso, centum quà paruulos, quà adultos baptismo lustrauit. Silentij, orationis, lachrymarum, ac sui assiduè afflictandi dono fuit illustris. Sæpè, ac diu viuebat in syluis cum ijs quos erudiebat, Deo, illisque Christo formandis intentus. Manilano Collegio, ac etiam vniuersæ Prouinciæ præfuit cum laude magni ad omnes exempli, industriæ, charitatis. Quotannis à 17. Septembris vsque ad 4. Octobris, Francisci sui tenerè memor, secedebat ad asceticas S. P. Ignatij exercitationes. Potionis cuiusdam Indicæ (quam Ciccolatam vocant) vsum nunquam admisit, ne se indulgenter his quasi delicijs tractaret. Aiebat, se id Beatissimæ Virginis amori dedicasse, vt à potu illo abstineret: monitum se ab illa interno instinctu, seu voce, vt se ad eius vsum nullis precibus adduci pateretur, placiturum id sibi si ab eo constanter abstineret vsque ad mortem. *Mortific. B. V.*

Oratio.

Incredibili Martyrij desiderio flagrabat, quotidie coram Cruci affixo Christo petens donum pro eo moriendi.

In Mindorana Missione, cùm duos, à quibus ferè pendebat conuersio reliquorum, duros videret, ac noctu vigil secum dispiceret ecquis modus ineundus esset illos ad fidem adducendi: repentino timore correptus est, num ipse qui de aliorum salute cogitaret, saluus futurus esset. Ergò delectulo sese proripuit; ac totus in preces effusus, Deum rogauit vt velut pro pignore prædestinationis ac salutis suæ duos illos sibi donaret. Obtinuit. Etenim diluculo, duo illi hactenus pertinaces, vltrò Franciscum adiêre, ac baptismum ab eo magnoperè flagitauêre; Francisco & illis & sibi vnicè gratulante, ac diuinæ misericordiæ gratias referente. *Zelus.*

VII. DIE MAII.

P. PAVLVS ACHILLES.

Italus Panormi 7. Maij 1586. ætat. 74. Soc. 47.

IN Sicilia habitus pro magistro, & norma virtutis. Præfuit Collegio Panormitano primus Rector, idque per annos 23. continenter, suauitate tantâ vt ipsa in eo charitas loqui diceretur. Ne disciplinæ, ac simul charitati deesset, quendam ad suscipiendum nescio quid pœnæ commeritæ per ipsos 30. dies attemperatè disposuit, cùm nec parcere vellet, nec lædere. Cùm nihil domi esset quo socij vescerentur, tamen ære campano signum dari iussit, & eodem tempore, ad portam tantum annonæ appulit quantũ sat erat. Liberalem experiebatur Deũ, quia & ipse erat erga pauperes liberalis. Semper infra alios se habere, libenter moneri à quolibet, in pistrino laborare, sanctissimum Eucharistię Sacramentum frequenter visere, illudque absens etiam noctu, & interdiu crebrius reuereri, cum fœminis ne in ætate

Charitas.

Humilitas.

Mortif. ætate quidem extremâ diutiùs colloqui, nullum diem quin se acriter flagro exciperet præterire, illi solenne fuit ac sanctum. Feriâ verò sextâ qualibet nec priùs se flagellare desinebat quàm sanguinem elicuisset. Sub pedum plantis duas acutas arundines gestabat, quæ illum clauorum instar laniabant. In quadragesima, etiam senex, ieiunij tam fuit retinens vt vesperi nullum omninò bolum admiserit. Vultus illi semper serenus: animus planè sui potens. Inter orandum repentè iussit Patrem quendam è naui in quâ iam abiturus erat reuocari: & nauis illa à Turcis postea est intercepta. In Sacrum. P. Pauli sacrificium incruentum die Christi natali celebrantis manibus cõspectus est pulcher & splendidus IESVS infans. Ab impio quopiam vibratus in eius pectus gladius, ceræ instar reflexus est planè innoxius. Cùm dæmones in eius Collegium ad tentandos Socios impudicas fœminas vellent inducere, fassæ sunt illæ se à S.P.Ignatio prohibitas. S.P.Ignat. A morte fama increbuit, illum in cælum citra Purgatorium abijsse: inipsâ mortis horâ cuidam è Societate, & postea pluribus, gloriosus apparuit. Mort.

P. DIDACVS SAMANIEGO.

Hispanus in S. Cruce. 7. Maij 1621. ætat. 85. Soc. 64. IN Castellæ Prouincia, & ferè Vallisoleti in Professorum domo per annos 25. magni operarij & vtilis Procuratoris munus insignitè gessit, & ægrè tandem Peruanas Indias impetrauit anno 1586. S. Michaeli Archangelo ex asse addictus, illum glorioso splendore illustrem vidisse perhibetur, qui ei promisit omnem opem ad Indos, & obstinatos peccatores conuertendos. S. Michael. Zelus. Et admirabile fuit quot Didaco occasiones aliæ ex alijs nascebantur alios baptismo, alios pœnitentiæ Sacramento expiandi, qui illicò expirabant. Vitam duxit integram, & nullo vnquam lethali peccato fædatam. Virginitatem suam plurimâ rerum aduersarum vel sponte susceptarum, vel vltrò venientium patientiâ communiuit. Vocabatque ea quæ patimur *Cruces viuas*. Deus illi in sacro id persæpè flagitanti ostendit quædam signa è quibus se in Dei gratia esse aduertit. Multis ægris auxilium impetrauit ope Deiparæ, cui erat dilectus imprimis. Innocentia. Cruces viuas. Patientia. Sacrum.

P. IOANNES BAPT. BAESA.

Hispanus. Nangasachi. 7. Maij 1616 ætat. 68. PIetate, impigritate, ac dicendi nerui tantus fuit, vt per annos 36. Christi nomen plenâ vbique messe per Macaum, Goam, Mozambicum, ac per varia Iaponiæ Regna circumferens, intra triennij vnius interuallum facilè 75. millia capitum adultorum Christi baptismo abluerit, vt paruulos taceamus. Persæpè illo baptizandi labore adeò fessum vidêre multi, vt vix brachium attollere, imò aliquando vix illud commouere potuerit. Furente Daifu persecutione, quà acerrimis per anni spacium morbi doloribus, quà paralysi prostratus, cistæ, seu arcæ, includi debuit, & in exilium deportari; cùm ne sic ægroto quidem quies concederetur. Nangasachi in carcere ærumnis extincti eius corpus quæsitum est flammis à barbaris abolendum. Fides.

P. GASPAR DE CASTRO.

Lusitanus prope Arimam. 7. Maij 1626. ætat. 66.

IN Societatem pro Coadiutore cooptatus, P. Sebastiani Morales Iaponiæ Episcopi comes fuit. Postea cum P. Petro Martinez, Sebastiani successore, Macaum deuectus, & ibi disciplinis necessarijs instructus, initiatus, in Iaponiam ductus, ibi veterum Christianorum ritu ac more semper fessus, & semper laborans, atque in seipsum sæuus potiùs quàm seuerus, mira in speluncis, in quibus latere cogebatur, perpessus est. Ita ærumnosam, sed felicem, mortem è sepulchris illis hausit, semper viuens in spe martyrij. Anno 1614. socijs è Iaponia proscriptis, ille clam è nauigio adrepebat; & saluti octo millium Christianorum consulebat per continua capitis Deo in victimam deuoti pericula. Aliquando in feretro, velut mortuus, elatus est; vt exploratorum diligentiam, & artes effugeret, morte per vitam ita semper afflictam productâ in obsequium animorum: id quod per annos 24. est naiter executus.

Fides.

Zelus.

P. IOANNES FRANCISCUS SVARES.

Gallus Tolosæ 7. Maij. 1627. æt. 66. Soc. 51.

IN Tolosana Prouincia de Philosophia, Theologia, rectione Collegiorum, atque Prouinciæ, laudatè meritus, illud elogium est assecutus, vt *nulla virtus illi deesse* diceretur. Longo vsu condocefactus, cò demum peruenit fastigij, vt quantæuis occupationes, illum à Deo minimè auellerent. Scrupulis, ac dubijs obnoxios mirificè tranquillabat. cuidam pax redijt auditis à P. Ioanne his tantùm verbis: Videret quem in finem sua omnia referret. Orandi efficacitate tantus, vt fœmina vanitatibus plus æquo addicta pro qua mariti rogatu orauerat repentè modestè sapere didicerit. Archiepiscopum Viennensem, à podagra liberauit postquam Lauretanas B. V. Litanias pro eo recitauit. Pro quodam impuro priuatim in sacello per 2. vel tres horas celebrans auditus est dicere; non te dimittam Domine, donec benedixeris ei: & ecce scelestus ille mox ad Patrem venit, alius planè deinceps ab eo, qui fuerat. Beatissimæ Virginis Rosarium quotidie recitabat, nec aliter se quietis vllius partem capere posse aiebat. Eidem suum cubiculum pro sacello consecrabat, per illa sæpissimè tria petebat, Dei gloriâ, sui contemptionem, salutem animarum. Romæ B. Aloysio & Amico, & Monitore est vsus. A mensa redux, tales à Deo socios pro colloquio petebat, quibuscum in diuinis profiteeret, non autem contristaret Spiritum sanctum. Diei totius ducendæ seriem, ac rationarium sibi præscripserat; aiebatque, se illum ordinem à Deo didicisse. Plura particulatim de illo dabit eius vita in annum 1627. In perpetua ab omni lethali peccato integritate se humilitatis exquisitæ studio seruauit; & his legibus: quas ipsius verbis hic adscribo ac finio: esto

Scrupuli.

Intentio.

Oratio.

B.V.

Sacrum.

B.V.

Cubiculum.

Recreatio.

Dies.

Humilitas.

1. Vt Nouitius, nouissimus, & abortiuus
2. Vt cadauer mortuum
3. Vt eductus ex inferno
4. Vt crucifixus cum Christo
5. Vt infans Dominus IESVS Christus in præsepio.

P. FRAN-

P. FRANCISCVS DE MENDOZA.

Lusitanus in Philippinis. 7. Maij. 1541. æt. 40. Soc. 21.

HIc anno 1621. 17. Iunij, Societati adscriptus, postea cùm in Mindanao Philippinarum Insula Mahometanis ad Christum reducendis insudaret, illorum insidijs interceptus, & & per plura vulnera peremptus est: minatis id antea barbaris; ei qui ad fidem prædicandam istuc venturus dicebatur, se clauas suas in pectus illisuros, & animam elisuros. Quidam frustulum e Patris zonâ in aquam intinxit, & aquâ illâ epotâ grauem morbum discussit. *Fides.*

VIII. DIE MAII.

IOANNES ANTONIVS OLIVERIUS COAD.

Siculus Panormi. 8. Maij 1576.

DVo in hoc memorabilia sunt; eoque digna, quæ minimè omittantur, alterum est mors, quam Panormi obijt plena heroicę charitatis inter obsequia peste languentium; alterum vita probati exempli, quâ enituit, consentanea diuino instinctui, quo perpulsus cùm foris matrimonio illigatus duos liberos suscepisset, eosque ad Societatem conuolasse gaudederet, ipse quoque vbi mors coniugis intercessit, se filiorum exemplo Societati adiunxit. *Vocatio.*

DOMINICVS FERNANDEZ COADIVT.

Hispanus Madriti. 8. Maij 1577.

ADfuit Patri Petro Manrique 12. Ianuarij anno 1577 Compluti è vita discedenti hic Dominicus, olim eius famulus; quemadmodum de illo scripsi in eius vita ad annum 1577. & velut degustatæ in Petri tam suaui agone mortis desiderio captus, migranti charo suo quondam Domino nunc in Christo fratri dixit; optare se quoque hac vita defungi; æternaminire. Quocirca quam flagrantissimè posset petere se, vt felici æternitate donatus Dominici sui tam foris, quàm in Societate famuli, ac adiutoris, diuinæ Maiestati coram commendandi, & breuì hinc ad videndum coram, & amandum summum illud bonum atque pulcherrimum euocandi curam susciperet. Impensè id se optare, vt abruptis hisce vinculis corporis eò breuì Dominum suum secutus, euaderet. Recepit se id facturum Petrus; & verò promissis etiam stetit. Nam Dominicus Compluti Madritum translatus, cùm P. Francisco Porres Procuratori datus in socium, ei mœstior videretur, causam rogatus dixit. Se tabescere desiderio moriendi. Quartum ire iam mensem ex quo Compluti P. Petrus Manrique pretiosum diem insigni planè apparatione obierit. Iniectam tunc sibi incredibilem celerioris mortis cupidinem: flagitasse se ab eo in extremis iam posito vt id suo, & olim, & tunc Dominico impetraret ad videndum coràm Deum felici morte appulsus. Promisisse quidem tunc, & fidem nec dum exoluisse Manricium, nam se adhuc hic hac in lacrymarum valle relinqui plenum viuendi tædio, nato è desiderio moriendi; eumque, cui ad hanc Societatem comes adhæserat, eò quoque perpediem sequendi; omnem sibi moram esse tormentum, nec aliud se in S. Symxi, sub diuino sacrificio, *Mortis desid.*

crificio, & omnibus pietatis officijs agere quàm, vt bonus Deus fidelis sui Petri Manrique promissa compleret, omni morâ iam tandem abruptâ: & tamen se viuere, aut potiùs vix viuere, præ desiderio moriendi. Sub huius desiderij magisterio, & veluti sub mortis disciplina se vitam ducere, illuc semper, quò ex compacto vocandum se sperabat; intentum. Dixit hæc Dominicus; & Petri promissa compleuit Deus. Nam Dominicus eodem die febri correptus, mysterijs curatè instructus ad cælum anhelans optatò vitâ perfunctus est.

DVO PATRES ANONYMI RUTHENENSES.

Galli Ruthenis. 8 Maij 1 8.

HOs hôc die vnà extinctos è munuscriptis accepi. Mors admirabilitate non caruit ad verbum breuiter à Ruthenensi Collegio sic narrata: sublati Sacerdotes duo nec sine prodigio. Eorum enim vnus integrâ valetudine, alteri, qui Præfectus erat valetudinarii, item valenti, quasi ad condictum inuitaret conuiuium, *Breui*, inquit, *ambo splendido epulo excipiemur*. Et verò eodem vterque die, eademque pene horâ decessit.

Mort. Conuiuium.

VINCENTIVS MORELLVS COADIUT. NOVITIUS.

Siculus Mamerti. 8 Maij 1597.

HVnc etiam eodem die vitâ defunctũ notant aliqui, cui cum Ioanne Antonio Oliuerio illud cõmune, quod hic etiam viduus duos filios ad Societatem sit secutus: illud diuersum, quòd tertium foris reliquerit, quem postea in carcere, quò eleëmosynam ferebat inuenit, & se Patrẽ oblitus, ac tantùm tyronem se esse memor, opem rogantem non alio, quàm alium quemuis vultu sit allocutus. Negabat sibi iã religiosis in castris merenti fas esse publicam causam suscipere: facturum se ad quod agendum venisset; attulisse se pro ijs, qui custodiâ tenentur subsidij quidpiam. Licere ipsi quoque inde partem capere non secus ac alijs: neque plura debere sperari à religioso Nouitio. Ita dixit; nec secus fecit, insigni sui victoriâ, & exemplo.

Victoria sui.

P. IACOBVS SEV DIDACVS DE GUZMAN.

Hispanus Hispali. 8. Maij 1606. ætat. 85. Soc. 51.

ILlustri stirpe natus Patre Comite de Bailen. Inter studendum Scholasticos pauperes qui vnà cum illo Sacramenta quothebdomadis frequentabant, sustentabat. Cùm Societatem ingredi pararet; à Ioanne Auila, inter alia hoc documenti accepit, vt è veteris illius Monachi apophthegmate repeteret secum illud: *Ego iudicari, veni, & non iudicare. Quid ad te: Tu me sequere.* A B. Borgia Romam ad Ignatium cum P. Gaspare Loarte missus, è fonte hausit aquam vitæ spiritualis, factus perquam inclytus per Italiam, & Hispaniam Catechista vsque ad deuexam ætatem. Hispali eam in rem autor fuit Congregationis Doctrinæ Christianæ. Erexit & Sodalitatem Cleri, ac nobilitatis. Corpus licèt morbis vexatum, asperè habuit vsu crebro ciliciorum atque flagrorum. Deiparæ rosarium semper illi pendebat è collo, & sæpiùs recitabat, canendis eius laudibus tenerè animum sancteque oblectans. Noctem Feriæ v. in honorem SS. Sacramenti agebat peruigil in orando, quamdiu id morbus non vetuit. Sæpè noctu ad orandum lectulo consurgebat: & cùm senex aliquando in nocturna illa de genibus oratione

Non iudicare.

Catechism.

B.V.

Eucbar.

Oratio.

oratione indormiscere, baculo se castigabat, vt experrectus oraret. Simplicis columbæ instar sine felle amabat omnes & amabatur: neque quicquam tam publicum erat vllius facinus quòd ille carperet, aut non excusaret. Lautę (quam nec vnam, nec semel habere potuisset) hæreditatis, nobilitatisúe nullam vnquam mentionem admisit. Illo inconscio pictor, nobilium Didaci consanguineorum iussu illum depinxerat. Eam imaginem vbi vidit Didacus, turbatus primùm, illicò adiecit, more suo: *Laudetur IESVS: ego etiam Iudam aliquando pictum vidi.* Acerrimi colicæ dolores illam intra 20. horarum spatium è vita exemêre, inter illos etiam dolores Sacramentis hilarè procurari petentem, atque dicentem: *Eamus, eamus, Domine. Lætatus sum in his quæ dicta sunt mihi* &c. Et pulsando pectus: identidem, *In cubilibus*, aiebat, *vestris compungimini.* Exequiæ illius à paruulis, à clero, à nobilitate celebratæ; ac virtutis fama tanta, vt ingens vis populi ne armatâ quidem manu arceri satis potuerit, quin ea faceret quæ circa sanctorum cadauera solet pietas populorum.

Charitas. *Humilitas.* *Mors.*

IX. DIE MAII.

P. ADRIANVS CHESSOY.

Gallus Antisiodori. 9. Maij. 1631. ætat. 58. Soc. 17.

SImplicitatem sanctam præclaro aliorum quoque virtutum studio adornauit. A morte compertum est, illum nihil omninò habuisse, præter vnicam Angeli custodis imaginem. Non alijs rebus, quàm diuinis, & conscientiæ quæstionibus studium adhibebat: cibo vix alio quàm pane vescebatur; vino tali, quod ab aquæ infusæ copiâ vini ferè nomen amitteret. Sacrum ad omnem rubricarum accurationem religiosè, nec sine lacrymis obibat. Angelis, Custodi potissimùm, tam fuit addictus, vt *Pater de Angelis diceretur.* Quicquid Angelicarum congregationum, libellorum, precum historiarum poterat reperire, legebat, adnotabat, narrabat, nec vlla recreationis hora illi elabebatur, quin de illis aliquid in medium afferret. Sæpè illi Angeli adfuisse dicuntur, Custos potissimùm: quem coràm aspexit, cùm Societatem iniret, aliquoties etiam antequam sacris initiaretur. Et particulatim sæpè, in Sacramento potissimùm, illi se Christus amanter spectandum obtulisse fertur: sæpè ipse comitatum se duobus Angelis vidit à cubiculo vsque ad altare cùm iret diuino sacrificio operaturus, stipabant illi latus Angeli hinc, & inde; nec abibant, nisi sacrificio iam peracto. Per octo extremos dies delirio tenebatur: sed hoc ipsum illi haud ex improuisò accidisse illud argumento est, quòd noctu excitato vicino suo prædixerit, sibi dilirium imminere neque idcircò angi quemquam debere, se enim diuinâ gratiâ ad mortem comparatum esse.

Mortific. *Ang. cust.* *Christus. Angeli. Sacrum.*

P. GABRIEL POTIER.

Gallus Cadomi. 9. Maij 1655.

HIc seu disciplinis litterarum adolescentes instrueret, seu Flexiæ conuictorum contubernium regeret, seu aliud quid officij obiret, religiosâ cum laude peregit omnia. Ad hæc per pulpita templorum celebriorum Ecclesiastæ flagrantissimi munus gessit acerrimè,

acerrimè, præclarâ commendatione, ac fructu. Illud autem insignis eius modestiæ specimen est quòd cùm Româ de gradu illius litteræ perlatæ fuissent, è nominum similitudine natus error fecerit, vt Coadiutorum spiritualium vota sibi decreta esse intelligeret. Qua in re tametsi sui satis conscius, cùm errorem posset facilè suspicari, dissimulanter, modestè tacuit, & oblatam sibi Coadiutorum spiritualium formulam palàm recitauit. Errore demum agnito ij, quorũ intererat & virtutem illius, ac silentium suspexêre; ac illum adscripsêre quatuor vota professis, concepto ab eo illis proprio Sacramento.

Humilis.

X. DIE MAII.

P. IOANNES BRENNERUS.

Belga Monachij. 10. Maij 1596. Soc. 31.

MAgni planè zeli vir, & conspectæ pietatis, ac industriæ ad expedienda ea, quæ saluti mortalium aduersantur. Veila imperiale Sueuiæ oppidum est funestum, hæresi miserandum. Ibi trium ferè mensium interiectu hæreticis, catholicisque permultùm profuit Ioannis industria, & in dicendo felicitas, atque authoritas. AiebantSenatum vniuersum cum plebe tota orthodoxæ fidei adiungendum fuisse nisi fœderatarum Vrbium hæreticarum Societas vetuisset. Quod proximum tamen fuit (aiunt de illo annuæ Spirenses) multa eius sententiâ ad catholicam religionem augendam instituta sunt., hæreticorum connubia cum Catholicis abnuuntur, non Senator in Consulem, non in Senatorem ciuis hæreticus eligitur; neque in ciuitatem vllus admittitur, qui non ante Catholicæ Ecclesiæ nomen dederit. Eiusdem etiam suasu ciuitas duos præcipuè Germaniæ Principes viros, ac Catholicæ religionis defensores sibi patronos delegit; eorumque patrocinio gloriatur.

Fides.

P. IOANNES XVARES.

Hispanus Hispali. 10. Maij 1601. ætat 61. Soc. 41.

COmmendatur in illo spectata vitæ probitas, & animarum zelus, vtriusque indices, erant illius conciones per annos multos ab illo habitæ *feruenti spiritu*, vt de illo dicunt literæ, *quibus veritatem sincerè, sine fuco, sine pigmentis, graui oratione, magnâ efficacitate suaserat.* Ad hæc, aiunt de illo Hispalenses; Christianæ humilitatis opera adamauit, inseraire, vel in exacta ætate coco; vnà cum tyronibus abiectissima obire munia, eosque rogare, vt modum, quo illa fieri deberent, indicarent, vili, pannosoque vestitu in publicum exire, aliaque id genus plura exercere solebat. Illud singulare euangelicæ submissionis exemplar quòd impacto sibi ab impudente colapho, quo tempore Collegij Rector erat, alacri, ac sereno vultu percutienti alteram maxillam obtulerit. Hos tam egregios labores, ac virtutes Deus optimus familiaritatis arctissimæ mercede compensarat, eas homini suauitates infundens, quæ illum iustis diei sparijs Deo soli vacare dulciter impellebant; & cùm extremi morbi doloribus, qui maiores erant, quàm iudicabantur, vt mors opinione citior declarauit, acriter vexaretur, huius con-

Humilitas.

consuetudinis non oblitus, tam assiduas Deo gratias habebat, atque agebat, vt non pati sed gaudere potiùs videretur.

P. MICHAEL FERRER.

Hispanus in Collegio Maræneusi 10. Maij. 1608 æt. 77. Soc. 46.

INter vetustissimos Bœticæ Prouinciæ Professos cùm esset, non minùs prouectâ virtute præluxit socijs, illis maximè quos ad aulas, non propria propensio, sed obedientia destinauit. Ducibus de Arcos illum per totos 30. annos à Confessionibus magnâ cum integritate, solicitudine, diligentiâque fuisse perhibent annuæ, nunquam ad Palatium ire solitum, nisi euocatum; nihil solicitum de carne, & sanguine, quamuis multis modis promouere suorum consanguineorum rem, dignitatemque potuisset; solitudinis, & silentij rarum amorem in eo fuisse: ac sermonem de diuinis, cubiculi secretum precandi studio intentum, delicijs omnibus antepositisse, nunquam octo dies exercitiorum quotannis omisisse inter quæcumque negotia, licèt id nec dum lege tunc fuerit constitutum; Christo patienti addictum impensè per extremos quadragesimæ dies potissimùm; ijs diebus more fontium oculos eius lacrymis dulcissimis assiduè fluxisse.

Confess. aulicus.

P. BARTHOLOMÆVS POLUS.

Hispanus apud Quitenses in India Occiden. 10. Maij. 1649.

VIr eloquentiâ, & admirandis laborum pro Euangelio susceptorum sudoribus planè memorabilis. Tota illi vita erumnę, pericula, Euangelium, Baptismus, dolores, quibus ab ineunte iuuentute acriter exercebatur, nec tamen impediri se sinebat à quæstu dulcissimo animarum. Eo loci vbi sacras expeditiones exercuit sudo cælo, & sole flagrantissimo in locis apertis, & ab omni Montium societate remotis, cadunt è serenissimo aere Serpentes, quartam vlnæ partem longi, & ferè pollicis mole crassi, squammis colore argenteis lucidi, geminis capitibus insignes, nam, & caudæ locum alterum caput occupat teneris dentibus, & ore armatum, non secus, ac alterum. Videntur tamen in eo talparum quiddam habere, quòd oculos nulla hactenus diligentia in illis repererit. Veneni sunt adeò pertinacis, si quem momorderint, vt cùm contra omnia reliqua venena medicina non desit, contra istud, necdum vlla sit inuenta, nisi terra Sancti Pauli; quæ sola illi medetur sed fidei potiùs viribus quàm naturæ. Pater Bartholomæus Polus in sua per illas oras missione vidit, & à peccatis absoluit Indam fœminam, quam id genus coluber morsu sauciatam veneno suo adeò profligauit, vt horribili, ac miserando spectaculo sanguinem oculis, auribus naribus, & ore toto per ingens, ac lethale profluuium egurgitaret inter dolores vsque ad mortem tantos, vt ad illos explicandos lacrymæ citiùs, quàm verba suppeterent.

Zelus.

P. IACOBVS BVTEUX.

Gallus in noua Francia. 10. Maij. 1652. ætat. 52. Soc. 32.

PEr annos duodeviginti in septentrionalibus illis Americæ missionibus versatus est, etiam valetudine tenui, & afflictâ, sed animo vires corporis supergresso. Eucharis ei lingua, & ad corda Neophytorum teneriùs ei penetrans, atque peruadens. Cibus illi ferè inedia; dura, & breuis humi quies potiùs quàm somnus; cùm ei, & alimenti, & requiei instar esset oratio, suique

Mortif.

suique afflictandi assiduitas. Optare se aiebat in sæuitiem Hiroquæorum incidere, actum enim amoris Dei, longè puriorem esse in medijs flammis. Vnde plus, quàm millies, quantum prudenter poterat, se in eas occasiones dedit vbi maximum erat discrimen, ne ab Hiroquæis caperentur, nullo vnquam timoris dato indicio; multò minùs, vt pedem aliquando ea de causa retulerit. Artikamegorum natio, (quos vulgo pisces albos vocant) illi præ alijs dilecta: quippe Christo ab illo genita, educata, & perscitè instructa. Eximia quædam in illo populo innocentiæ ac pietatis teneritas emicabat; adeò, vt exulare ab eorum terris peccatum videretur; illis Angelicâ quadam integritate contra omnem, etiam minimam conscientiæ labem attentis, atque Christi amore mirificè inflammatis. Reliqua de illo ex annuis Franciæ anni 1652. peti possunt.

Amor Dei.

Fides.

P. STEPHANVS FABER.

Gallus in Sinis. 10. Maij 1657. ætat. 61.

CVm P. Sebastiano Viera Iaponiæ Procuratore in Orientem profectus, per iter tanta præstantissimæ virtutis edidit documenta, vt alter Xauerius diceretur. Cùm in Iaponiam penetrare non posset, in Sinis Apostolicos suos labores magno gentis illius emolumento, magno rei Christianæ incremento ita animabus impendit, vt corpori suo nil parceret, ac voluntates omnium lucraretur, amaretur-que vt Pater. Vnde cùm aliquando illum audire ac videre percuperent, neque omnes id possent, arbores conscendebant; vt vel sic suo desiderio potirentur. Semper illi ad manum erat quòcunque iret, vasculum cum aqua lustrali, quâ ægros paruulos, vel adultos etiam ærumnis confectos & morti proximos, ac instructos, expiabat. Missionum difficillimas efflagitatione sanctâ sibi deposcebat: nil negabat vlli quantumuis æger; charitate dolores corporis superante vt alijs prodesset. Fame vrgente, sua vendebat, vt alienę inopię subueniret. Flumina ita vt erat vestitus, non eques aut vectus asino, sed pedes, superabat, & vestibus nunquam positis, vt siccarentur iter reliquum ita madidus exantlabat.

Castitas.

Castitatis votum aliquot annis ante Societatem initam nuncupatum, insigni magnæ modestiæ, paupertatis, & voluntariæ sui afflictationis exercitatione seruabat fidelis Deo. Si cum fœminis loqueretur, nunquam visus est oculos attollere. Si quid oculis aut menti turpe occurreret, imaginem Deiparæ quam secum gestabat, amplexu tenero ac fiduciâ complexus, opẽ illius exposcebat, & impetrabat. Quotidie se flagro cædebat, & carnem forcipibus lacerabat. Quo sæuitię instrumento cùm Sociorum quispiam ad id eum vti aduertisset, ac ei religionem inijceret, respondit Stephanus, suum cuiuis iumentum adeò notum esse, vt modum illud tractandi haud soleat ignorare.

B.V.

Mortific.

Oratio.

Maiorem noctis partem ducebat orando; idque vt posset, contra somnum variè dimicabat: tum-demum ita, vt erat vestitus se super asserem componebat. Consanguineus quidam Regis, homo aliàs obstinatus, rogatus est vt P. Stephani mores obseruaret, ac inde metiretur nostræ fidei sanctitatem. Obseruauit ille nocte quadam P. Stephanum sub dio cùm ningeret humi flexis genibus gratias Deo prolixè agentem pro beneficijs quibus etiam ingratos & à fide alienos prosequitur. Tanta erat orantis compositio, tantus dicentis ardor, vt diluculo Princeps ille hactenus durus vltrò ad templum nostrum

nostrum aduolârit, & baptismi Sacramentum petierit

Humilitas. Tantâ cum omnibus reuerentiæ significatione agebat, vt id alij mirarentur, eumque monerent ne suâ illâ demissione aleret superbiam barbarorum; sed ille aiebat virtutum fructus tum demum vberiores fore, si humilitatis nostræ radices profundius iacerentur.

Angeli. Duo viri conspecto P. Stephano sese humi abiecere profundæ reuerentiæ causâ: & rogati cur id facerent, respondêre visos sibi duos elegantis formæ adolescentes à quibus P. Stephanus tenebatur in alto à terra sublimis.

In Hanchun Sinarum, locustarum examen ingens quod agris exitium afferebat, aquâ lustrali agris aspersâ fugauit. Aqua benedi.

Aiunt etiam senis cuiusdam in morte à P. Stephano baptizati animam conspectam ferri ab Angelis in cælum. Id quod Bonzius quidam à se visum ad concionem dixit.

Ingenio, ac variâ literatura in diuinis atque humanis disciplinis fuit magnus, & par cathedræ cuicunque: at virtute longè maximus, & inter maiora Indici Apostolatus exempla ponendus.

XI. DIE MAII.

P. MICHAEL RUGGERIVS.

Italus Salerni. 11. Maij 1607. IN Orientem cum P. Rodulpho Aquauiua profectus, Macaum accitus est, vt in Sinas eâ quâ pollebat solertiâ penetraret; id quod feliciter perfecit, Sociorum primus eòque dignus memoriâ posterorum. Dè illo sic in scriptoribus Societatis. Bis quotannis ad nundinas cum Lusitanis negotiatoribus subnauigabat in Catoniensis Prouinciæ Metropolim, explorabatque sedulus, num ab aliquo fortasse Magistratuum sedem in Regni parte quapiam posset eblandiri. Cœpit initio cum nō nullis illorum agere, & quandam aperuit illi necessitudinem solertia, & in agendo comitas quâ præstabat: cui cùm accideret opinio virtutis, & doctrinæ, studiumque Sinensium litterarum, quod euoluendis ipsorum libris præseferebat; tantam illi quorumdam gratiam conciliauit, vt attributis in ædibus, quibus legatos Siamenses consueuerunt accipere, rei faciendæ diuinæ obtinuerit commoditatem. Sæpè tamen eundo redeundoque & delinitis per Europæa munuscula Magistratibus, aream Ædi sacræ, ac prophanæ excitandæ in vrbe Sciauquino primus sociorum obtinuit anno M. D. LXXXIII. quam anno mox vertente extructam instruxit opportunâ supellectile, quæ cùm nouitatis Europęæ quidpiam haberet, multos ad spectandum ciebat, quibus per eam occasionem semper aliquid de diuinis rebus Ruggerius ingerebat. Dum autem aliam alibi, atque aliam sedem figendi aucupatur modum, multa coactus est subire incommoda. Verbis etiam nonnullibi malè acceptus, vinculorum minas intentatas euasit. A Neophyto impostore coram Magistratibus adulterij postulatus est, eo ipso nimirum tempore, vt aiebant, admissi, quo scilicet eum longo abfuisse itinere constabat; ideò retectâ calumniâ, pronunciatus est Ruggerius innocens; at impostor ver-

Zelus.

beribus, alijsque supplicijs dirè mulctatus. Iam quò firmiores ageret radices Sinica statio, Alexandro Valignano Visitatori consilium fuit ab Summo Pontifice legationem ad Sinarum Regem procurare. In eam rem missus in Europam Ruggerius qui posset præ omnibus eam explicare, ceu primus expeditionis auctor, & explorator. Anno salutis M. D. LXXXVIII. difficili vsus nauigatione, & facto penè ad Insulas tertias naufragio; Olysippone tandem saluus excendit, & Madritum ad Philippum II. Hispaniæ Regem visendum se contulit, à quo exceptus est inusitatis tanto Principi humanitatis Officijs. Posteaquàm verò Romam venit, negotium interitu duorum, triumúe Pontificum impeditum primùm, mox etiam ita tractatum fuit, vt nullum deinceps operæ tantæ, atque laboris pretium exstiterit. Ruggerius verò fractus incommodis, præsertim, cùm ætas etiam deuexa quietis aliquid postularet, Salernum concessit, ibique vitæ reliquum cum documento virtutis exegit.

P. ILDEPHONSVS DE MIRANDA.

Hispanus Huancauellicæ in Peru. 11. Maij. 1609. ætat. 60. Soc. 40.

VIrtutes illum non in humili gradu habuisse, pauperum amore, atque liberali erga illos studio præstantem, & Ægidio illi Franciscanæ familiæ alumno meritò conferendum, strenuum denique in vineæ Christi cultione per ipsos 40. annos operarium fuisse perhibent litteræ Peruanæ. Et tamen (quod miramur) aiunt, & pro maiore cautela audimus, de hoc tanto viro narrauit quidam huius vrbis primarius fideque dignissimus homo, se dum pro Patre Ildephonso defunctorum pensum orando persolueret, eius animam in expiatorio igne versantem sibi videri visam deinde tamen post viginti horas ad cœlestes Beatorum sedes conscendisse. Hoc inquam P. Rectori ipsemet nobilis ille magnam præ lætitia lactymarum vim effundens retulit; & si opus esset id iureiurando se confirmaturum affirmauit. Huius cadauer cùm anno 1610. aliò esset transferendum postquam per 16. menses fuisset sepultum viuaque calce instratum, integrum prorsus repertum esse scribunt Gumangenses, multasque partes ita molles, & faciles, vt viui hominis iudicarẽtur, quod sanè consonum aiunt esse & ipsius Ildephonsi moribus, & testimonio de salute illius, quod de illo dederat Guamangensis ille ciuis primarius.

Purgat.

P. MATTHÆVS RICCIVS.

Italus Peruini. 31. Maij. 1610. ætat. 59. Soc. 38.

ROmâ in Orientem missus, Sinas Mathematicis oblectauit, & pellexit ad fidem multos his prolusionibus mansuefactos. Cùm varijs turbamentis affligeretur ibi, res Christiana, per quietem sibi audire visus est verba illa: *Ego tibi vtraque in Vrbe Regia propitius ero.* Et verò feliciter id experimento condidicit. Afflictis aliquando rebus Beatissimam Virginem rogauit, vt prouideret. Prouidit illa. Nam postridie tres viri graues testificatione ritè data illum à suspicione falsi, de quo accusabatur, criminis absoluêre, & ille è custodia liber dimissus est, ac diplomate quoque donatus. P. Iulio Mancinello sæpiùs spectabilis apparuisse fertur, & quidem radijs gloriosus. Vnde Iulius mortem illius longè antecognouit, quàm ea per literas significaretur.

Fiducia. Fides.

B. V.

Mors.

DOMI-

DOMINICVS DE CVNHA COADIVT.

Lusitanus Vlyssipponę 11 Maij. 1644. ætat. 46. Soc. 12.

PIetate ac pingendi arte fuit perinsignis etiam ante iniram Societatem, potissimùm posteaquam Christi cruci affixi dolores aliquando meditans in viua quadam mentis imagine videre sibi videbatur Christum cum Cruce, & diuinam illam faciem sanguine affluentem, plenus ipse solatij cælestis cùm sibi Christi vestes tangere videretur, ac ipsum Christum penes se transire. Superatis dæmonis domum concutientis, & se illi magnæ vmbræ instar in horto ostendentis, ac alijs, terriculamentis, 30. Martij anno 1632. Societati se addixit, id quod voto concepto iam ante promiserat. Ibi variâ lætorum tristibus permistorum vicissitudine, mœrore animi morbisque tentatus tandem sensit se cælestibus delicijs inundare, dulcissimâ quadam prædestinationis suæ veluti tesserâ tunc acceptâ, cùm Deiparæ sacellum præteriret reuerentiâ illi exhibitâ. Tunc tanta illum salutis quasi certæ fiducia, tanta è cælo idcircò voluptas impleuit, vt vix iam se teneret quin etiam in voces erumperet. Inde sub orationis tempora sæpè illi hæc vox audiri est visa: Age perge de solatio in solatium, teque coniunge sanguini Christi Dei. Tum illi solida quædam, & perpetua Dei vbique præsentis memoria cum illiquefacto velut in cor cælo adhæsit, scintillæ instar sensim gliscentis in incendium, vt ille Magistro suo explicabat, cum incredibili affluentia deliciarum amoris Dei variè in corpus etiam exundanti, maximè cùm Angelicæ mensæ accumberet; tunc enim vim lachrymarum tantam effundebat, vt se tanto diuini amoris ponderi iam imparem fateretur. Aliquando cælum se illi aperire visum; ac in eo lux quędã longiùs latiusque increscens. Neque inueniebat verba quibus indicaret quid aliquando vidisset cùm interorandum desideraret, creata omnia cùm suo conditore coniungi, ipse quoque à Deo inuitatus, vt Deo vnà cùm illis coniunctus intraret in gaudium Domini sui. In horto tyrocinij ad crucifixum vi diuini amoris sibi vnà cum corpore in altum eleuatus videbatur, crucique velut affigi, ac in manibus dolorem persentiscere tanquam clauorum illas penetrantium. Id quod aiebat sibi semel ac iterùm euenisse. Cùm verò tantis cæli delicijs lassum corpus fatisceret, diceretque Deo Dominicus se iam ferendo non esse; visus est illud audire quasi à Deo, sibi dictum: qui Deum habet à se, ac pro se: nihil est quod vereatur. Quæ ille verba magno animi æstu per hortum inambulans repetebat, corpus deinceps firmum ad illud gratiæ gloriæque se illi infundentis pondus expertus. Recreationis tempus, annuentibus maioribus, coram SS. Sacramento expendebat, Christo illi è sacra illa ædiculâ, vt ipse videre sibi videbatur, viso prodire obuiam, ac eum amplexari, suumque cor eius cordi coniungere. Dæmonis illum mirè excruciantis sæuitiam Christus miris delicijs compensauit, quando illi se spectandum visus est obtulisse nunc columnæ alligatum, nunc verò crucis baiulum, sed aspectu amabili. Cùm valetudinario ministraret, ægrum quendam Deiparæ impensiùs commendabat; & ex vero prædixit ægrum valiturum: id enim se à Deipara impetrasse. In omnes se quàm profundissimè demittendi artes intentus, hoc agebat oratione apud Deum, apud homines industriâ, vestium paupertate, ac voluntatis ad omnem Superiorum nu-

Crucifixus.

Italus Pequini. 31. Maij. 1611. ætat. 59. Soc. 38.

B.V.

Fiducia. Fides.

B.V.

Crucif.

Mors.

Oratio.

Hortus. Crucif.

Euch.

Cor.

Crucif.

B.V.

Hum. lib.

Obed. Euch. tum submissione perpetuâ: maximè posteaquam aliquando diuinum Sacramentum à P. Prouincialis manibus percepturo visus est P. Prouincialis totâ facie Christi vultum referre; quæ Christi in Superiore relucens imago illi altè impressa inhæsit, vt Deo verè in hominibus obediret. Corpus afflictatabat quotidianis flagris, cilicijs; ieiunijs, nullo pro cibis sale, nullo alio condimento adhibito, tamque parcè edebat, vt sub mortem sit fassus, se fame ferè continuâ fuisse confectum. *Mortif.* Cùm se in occasione quadam peruicisset, seu mortificasset, visus sibi est audire vocem Dei dicentis: Accipe hanc consolationem pro illa mortificatione: simulque sensit se liquidissimâ cordis voluptate perfundi. Aiunt etiam eum non pauca prædixisse *Concio.* quæ postea ita euenerint. Cùm P. Marcellus Mastrillus Vlyssiponæ S. Xauerij imaginem sibi ab eo pingi vellet, ita illam pinxit Dominicus, vt Marcellus talem, omninò talem esse, dixerit sanctum suum Xauerium: & illa imago postea plura admiranda patrauit, de quibus in Marcello fusè scripsit Alegambe. Vitam Dominici descripsit latiùs P. Iosephus de Seixas, vbi plura sunt de eius admirabilibus atque arcanis.

XII. DIE MAII.

P. CONRADVS ONNEKINCK.

Germanus Moguntiæ. 12. Maij. 1607. ætat. 35. Soc. 8.

ILlustrem huius famam, & iam inde à puero asperioris vitæ studium in illo commendat Collegium Moguntinum, adeò vt fræno eguerit. Viri primarij de illo inter se, ac nostris collocuti, aiebant, illum, quà palàm pro concione, quà priuatim auditum, *Concio.* eum demum esse, ad cuius verba possent liquescere illi qui hæresi, vel alijs vitijs obriguerint. Et verè plures per illum ad fidem, & frugem adduxit Deus. Ecquid adeò vndique sine interspiratione satageret rogantibus, respondebat. *Vocatio.* Et quorsum tandem ad Societatem veni? Aliàs verò Deus bone! quanti est, vel vnam animam lucrifacere, & eximere supplicijs inferorum! Reliquà de illo sic annuæ: De Beata Virgine, quam insigni pietate coluit, *B.V.* negare est solitus quemquam posse vel primæ vocationis, vel supremæ salutis iacturâ periclitari, qui in eius se clientelam, fidemque ex animo contulerit. Conciones suas, quasi diuinitùs quæ dicenda essent subijci animo suo optaret, in more habebat submissis genibus conscribere. In morbo eximię fiducię aduersus Christum crucifixum, fastidij harum rerum mortalium, pietatis erga cælestes patronos suos, quorum nomina quæ quotmensibus sortito obtigerant sibi moribundo recitari, atque implorari orauit.

P. PETRVS EDERUS.

Germanus Cremsirij. 8 Maij 1617. ætat 83. Soc. 52.

EXimia in hoc viro virtus vbique claris argumentis eluxit. Sed ea illi cum alijs fuêre communia: istud cum paucis commune habet, quòd magno constantiæ nullo fastidio fractæ, magno accuratæ in minimis diligentiæ, magno demissionis præclaræ documento ipsos vicenos continentes annos in Grammaticæ tradendis rudimentis vtilitati paruulorum *Humilitas.* diuinæque gloriæ transcripserit, in illo

illo puluere laboriosè versatus ad gloriam immortalem.

MATTHIAS LE COVSSI COADIVT.

Lotharingus Mussiponti 12. Maij 631. ætat. 84.

HIc famulus cùm esset Collegij Treuirensis, iussus est comitari quendam, qui Prouinciali Franciæ commendabatur tamquam expertæ virtutis vir in coadiutorum numerum adlegendus. At in literis, per scribentis inconsideranciam, nullum nomen erat, nam illum tantùm literæ commendabant qui illas afferret. Per iter candidatus ille Matthiæ ignaro quid in illis esset, epistolas tradidit ad Præpositum Prouinciæ deferendas. Ipse propositi parùm retinens aliò iter flexit. Ita cecidit sors super Matthiam. Etenim Prouincialis acceptas litteras de illo ipso loqui ratus, eum benignè accepit. Rogatus Matthias, num ad gloriam Dei cuperet in Societatis obsequijs permanere; annuit; & se non in famulorum, sed in Coadiutorũ numerum redactum lætatus, ac miratus, operam sedulam in lue, ac in varijs obsequijs assiduo studio, magno Coadiutorum exemplo probauit. Monebat Coadiutores, vt Scholasticos Patresque honore, ac reuerentiâ prosequerentur. Plura de illo annuæ. P. Ioueninus Garaudel spectatæ virtutis opinione laudatus vir, Matthiam vitâ functum clarâ luce circumfusum vidit, ac dicentem audiuit *Benè secum agi*. *Mors.*

Vocatio.

XIII. DIE MAII.

P. RODERICVS HURTADUS.

Hispanus. Berlangæ 13 Maij 1578. ætat. 34. Soc. 14.

INter magnas viri huius virtutes patientię illius admirabilitas tunc eluxit quando nescio quæ colluuies ei in alterum gutturis latus incubuit; vnde magna sęuitiâ, cauterijsque, igne, ferro, integris carnis frustis, inde non sine dolore insigni, punctim, cæsimque auulsis in Rodericum Chirurgi manus desęuijt, quo in laniatu patibiles sibi eos dolores putauit altus Roderici, & animam in patientia possidens animus, perpessione ipsâ fortior; quasi salubrem illam, sed perpessu asperam excarnificantis carnes Chirurgi artem alieno videret non suo in corpore exerceri. Orandi studio id erat assecutus, vt posse omnia videretur, oculis illi exercitationi propè illiquefactis dulcissimâ lacrymarum vbertate. Troianus Episcopus eum visens, illum in alto aëre à terra sublimem, longeque ac latè porrectum, quasi in lectulo iaceret, inuenit, vt ipse id perhibuit. In diuino sacrificio diuina patiebatur, sui tunc minimè compos; vndè admoneri debuit, ne prolixiùs quàm par est sacrificaret. Dæmones multifariam illum vexauêre, vlulatu, strepitu vario, eius cubiculum implere auditi. Inter alia turbamenta veteratoris pessimi fuit & illud, quando conclaue suum ingressus aliquando Rodericus monialem istic reperit, formæ, ac verborum elegantiâ comptam, & delicatâ quadam blandiloquentiæ teneritate compositam ad illaqueandas illecebris aures & oculos Roderici. Sed ille, ad castissimorum nominum imitationem, fugæ, id est, victoriæ, capto consilio, ad maturrimam præsentis periculi propulsationem quantâ potuit properatione cursum in templum intendit; ac ibi coram omnis pugnæ, atque victoriæ suæ agonotheta

Patientia.

Oratio.

Dæmon.

Castit.

ta Christo in Eucharistia abscondito se stitit.

IOANNES THENENSIS COADIUT.

Belga Louanij. 3 Maij 1610. ætat. 71. Soc. 45.

PEr ipsos triginta annos perdiligenter Excitatoris functus est officio, licèt profundiori somno esset obnoxius. Opportune (vt de illo annuæ) certum expergiscendi, tempus nulli alij acceptum, nisi Angelo Custodi, cui se ante somnum seriò solitus erat commendare (nec enim instrumento aliquo vtebatur excitante) referebat. At nihil æquè viri perfectionem quàm admirabilis eius patientia in morbo præsertim graui, & diuturno, exhibuit. Cùm enim per enormia vlcera omnis ei corpulentia viuo, videntique sensim diffluereret, crebroque semimortuæ carnes resecarentur, signum tamen impatientiæ tantis in cruciatibus edidit nullum: immò tum etiam cùm acerbissimus eum in festaret dolor, precatorios globulos identidem percurrens. *Nunc*, inquit, *demum sentio quàm suaue sit pati!* Chirurgus ipse cùm nimius in expostulandis eius pro se precibus videretur, causam rogatus quamobrem id faceret: nam existimo, inquit, illum mirificæ prorsus esse virtutis, qui tantam in doloribus tantis præstet patientiam.

Patientia.

P. HIERONYMVS GALITIA.

Siculus Messanæ. 13. Maij 1613. æt. 65. Soc. 51

HVius quà ætas, quà litterarij labores totum oculorum lumen extinxerant. Quocirca operam omnem, otiumque erudiendis in fide mancipijs Æthiopicis piè, impigreque transcripsit; charitate, ac fructu lætabili. Morientem Angeli concentu suauissimo recreauêre vt ferunt. Ita feliciter ad æternitatem inuitatus abijt ad lumen videntium Deum.

Mori. Angeli.

GREGORIVS DE ARROYO.

Hispanus. Hispali. 13. Maij 1643. ætat. 70. Soc. 54.

DE hoc ita scripsi in heroibus, & victimis charitatis: Annis quatuor, & quadraginta in corroganda pro Hispalensi Professorum domo stipe, virtutis opinione vsque ad sanctimoniæ famam illustri, vixit. Inter eam, quæ domi gliscebat corporum tabem voluntario sui sacrificio se obedientię obtulit ad mortem in supremo charitatis munere oppetendam. Ea-propter Valetudinario domestico, ijs, quos iam pestis lecto affixerat addictus, omnium quas ætate longâ sedulo collegerat, virtutum vires, ac neruum exercuit: vsque dum & ipse vires eodem afflatu corruptas vbi persensit, XIII. Maij diem sibi, vt supremus esset optauit, vt cum Christo in cælum ascendente fidus & ipse comes eadem horâ, quâ ille abijsse fertur ascenderet, id quod præsensione quadam animi tam suauiter sperabat, vt vaticinatione affirmarit eam sibi horam inter mortales fore supremam, quæ Christi cælos petenti fuerat triumphalis. Prænunciationem è notitia fluxisse, obita eadem die, ac horâ mors affirmauit.

Charitas.

Mori.

XIV. DIE

XIV. DIE MAII.

P. GONSALVVS VAZ DE MELLO.

Lusitanus Vlyssiponæ. 14. Maij. 1563.

INgenio, nobilitate, opibus floruit foris, in Societate verò concionali suâ efficacitate, ac admirabilitate tantus fuit vt clausi adhuc templi fores obsiderentur, & religiosæ familiæ, plerosque suorum qui aduentabant, illi dicerent se debere: ad Societatem verò aliquando 30. dierum interiectu duo, ac triginta accesserunt illius dictione permoti. Illius ad sacras expeditiones percursatio, paupertatem pro vehiculo, viatico, & diuersorio habuit; fructum verò vbique propè supra fidem vberrimum, cum honore, quo vbique accipiebatur, adeò, vt ex Vrbe Pharo totus illi clerus, & Magistratus obuiam prodierit. Per iter Deiparæ preces aliquando fundenti Gonsaluo adfuisse in sublimi comitem itineris Dei Matrem ad ea, quæ ille orans agebat attentam, & æquis cum illo passibus procedentem, socius eius vidit, & persanctè id affirmauit, vt fusiùs retuli in Annalibus MARIANIS.

Concio. *Paupertas.* *B. V. Iter.*

P. IOANNES ALBOTODUS.

Maurus Hispali. 14 Maij 1578.

QVi hunc semel delibauit, nunquam deseruit, tantum illi religiosi magnetis inesse sunt experti omnes. Aiunt illum Mauricæ suæ nationis fuisse Apostolum; & quia rē Christianam apud suos egit, factum fuisse ferè Martyrum, cùm illi & necem non semel moliti sunt. Quendam è Mauris suis in taberna obscœna garrientem verbis castigarat, sed ille minaciter Ioannem iussit facessere: futurum aliàs, vt naribus truncaretur. Abijt, vt iræ locum daret Ioannes, at impudens ille Maurus pœnas Deo dedit. Etenim postridie discordiosis clamoribus cùm quopiam rixatus naribus ab illo truncatus est. Ad humilitatis alimentum, natalium suorum, & gentis Mauricæ contemptam sortem sibi identidem obiectabat.

Fides. *Castitas.*

P. STANISLAVS HERBERTUS, ET P. IOANNES HARTI.

Polonus. Alter Anglus Iaroslauiæ. 14. Maij. 1595.

ALter etiam cùm esset morbo factus mutus, tamen à labore necdum cessans laudari meretur: alter Anglicanorum tormentorum in odium fidei illatorum perpessu, & eâ, quâ post septimum à morte annum repertus est corporis integritate cōmemorabilis est. De de illis id quod scribit Iaroslauiense Collegium: decessit P. STANISLAVS HERBERTVS, vir excellenti virtute, & huius Collegij Rector aliquandiu; qui linguæ vsu ex morbo aliquot annis penè destitutus, rei domesticæ tamen, quod vnum potuit, procurationem administrauit, negotium neque parui momenti neque homini debilitato expeditum. Itaque non ante destitit labore sibi difficillimo, huic Collegio prodesse, quàm vitâ, spirituque destitutus obijt pridie idus Maias; elatus est magno totius ciuitatis tum nobilium,

Mutus.

tum popularium mœrore: qui tantam virtutem, & studium de omnibus benè merendi altè animo impressũ retinebant. Eodemque ipso die, quo ille humatus est P. IOANNIS HARTI, qui in Anglia fidei Catholicæ odio equuleo tortus erat, corpus septem annorum interuallo non sine admiratione adhuc integrum ex alieno in nostrum sepulchrum est translatum.

P. IOANNES ARNOVX ARNULPHVS.

Gallus Tolosæ. 14 Maij 1636. æt. 6. Soc. 42

LVdouici XIII. Galliæ Regis Ecclesiastes, & Confessarius fuit magnâ religiosæ modestiæ zelique felicis laude. Cardinalis Vbaldinus P. Ioanni Aloysio Albritio, è quo hæc habeo, Bononiæ, disertè affirmauit; se cùm in Gallia Nuncij officio fungeretur, neminem vnum inter priuatos nouisse, cui plus istic deberet Ecclesia, quàm Arnulpho Parisijs, Gratianopoli, Tolosæ. Pro Societate multa præclarè ab illo perfecta, siue cum domicilijs, siue cum Prouinciæ toti præesset. S. P. Nostri, & instituti accuratè fuit reuerens, & obseruans. *Fides.*

XV. DIE MAII.

P. FRANCISCVS LVPIVS.

Lusitanus in Æthiopia 14. Maij. 1597.

HIc per ipsos 29. annos P. Andreæ Ouiedi Patriarchæ Socius, & laborum comes fuit. Iurati testes dixêre: Lupij virtutem primis quibusque heroibus æquari posse. corpus ad lacerâ pellem tantùm, & ossa redegerat inediâ, perpetuisque verberibus. Sæpè illi in ore illud: Vitam hanc & nobis à Deo datam, vt laborando assequamur æternam; neque aliter se habere hominem, qui non laboret, quàm auem, quæ non volet. Vnus Ouiedo alijsque superstes cùm mansisset, omnia, quæ domi erant dedit pauperibus; etiam pallium, exemplo Martini in frusta discissum & quia istic indecorum non est sine tunicâ interno tantùm amictu vti, tunicam quoque diuisit in plures. Lectus illi nudum solum erat; cùm saccum quoque illi vsui sibi datum ægro humi cubanti donauit; inde illi extrema planè, & gloriosa paupertas. Persæpè inter sacrificandum, & inter orandum cœlesti splendore perfundi visus est instar Solis: quo aiebant ij, qui viderant oculos sibi fuisse perstrictos. Pater quispiam filium monebat, vt illum magnificaceret; Illum, ego inquiebat, aliquoties vidi cùm operaretur Sacris seu ad circumstantem populum verteret, oculis, & ore flammas iaculari, & toto capite luce mirabili splendescere. A morbo graui conualuerat, Deo illum Catholicorum precibus adhuc dante: id quod ille in templo peracto sacrificio affirmatè dixit; & adiecit; se biennij adhuc interiectu à morte distare; quod ille biennium ingenti contentione inter labores pro fide susceptos impleuit eo modo, qui decuit conscium suæ mortis; & octauo ante euolutum biennium die, accitis Catholicis, non nisi septem, adhuc dies è concesso sibi duorum annorum spacio esse reliquos affirmauit. Adfore post annum vnum, qui illis diuina procuret. Benè prædictum, vtrumque.

Mortific. *Labores.* *Eleemos.* *Paupertas.* *Oratio.* *Sacrum.* *Mors.*

que. Etenim die septimo elapso decessit, & post anni vnius interuallum Melchior Syluius ad Abassinos appulsus præstitit, ea quæ Lupius vaticinatione illâ suâ promiserat.

Fides.

P. GREGORIVS ROSEFFIVS.

Germanus Augustæ. 15. Maij 1613. ætat 85.

VIennæ Austriæ tyrocinium posuit sub P. Ioanne Victoriæ anno 1559. Romæ deinde Germanorum conturbernio præfuit ad D. Marcelli. Tum Viennam redux, Canisio in concionali munere illi suppar successit, ad res difficiles enucleatè pro Catholicis contra hæreticos explicandas mirè fœlix, & facilis. Othonis Cardinalis iussu Tridentinum Concilium promulgauit. Prouinciam Superioris Germaniæ diu rexit, & plerisque domicilijs nascentibus interfuit industriâ singulari. Romam quinquies à Prouincia sua missus. In extremi morbi doloribus, pro magnæ suæ patientiæ alimento habuit orandi studium: & illa verba potissimum: *Da, Domine, patientiam, & auge dolorem.*

Fides.

Oratio.

Patientia.

Sacram.

P. PETRVS PLEMPIVS.

Belga Alcmariæ 31. Mai. 1640. Vocatio.

ALcmariensibus in Hollandia per ipsos 25. annos fideli labore, industriaque adfuit. Ad Societatem exemplo Timothei germani sui permotus fuerat: verùm è tyrocinio ad suos remissus est, quòd valetudinem Societatis muneribus minimè parem haberet, languore, nescio quo fatiscens. Acerbum id Petro accidit: at breui, & illi valetudo prospera redijt, & ille ad Societatem reuersus est, tãto deinceps flagrantior. Aiunt literæ numerum iniri haud posse illorum, qui per eum, vel in fide Orthodoxa retenti, vel ad eam reducti sunt. Id, quod labore tam assiduo fecit, vt semper omnibus fuerit admirationi. Perpetua illi constitit semper Virginitas. De Dæmone item triumphi continui, cùm inuidus ille, ac ob animas tot reductas rabidus genius, Petrum persæpè terriculamentis varijs, quà per se, quà sagarum operâ infestaret.

Mors.

Dimissus.

Castit.

P. GABRIEL DE BAEZA.

Hispanus in Peruana. Coll. Pacis. 1. Maij. 1614. Soc. 52.

PEr ipsos 42. annos in Indicis laboribus versatus est, magnò commodo animarum, arduis itineribus, & ieiunijs ferè ad inediam vsque seueris clarus. Noctu sesquihorâ, diluculo ante alios horâ integrâ atque dimidiâ, cum alijs verò aliâ iterùm horâ orabat: idque adeò incenso studio, vt inflammato eius pectori recreando debuerint (vt olim B. Stanislao) panni frigidâ madidi admoueri. Vbique in diuinis oculis; velut in cæli luce, agebat omnia. Diuinum officium non nisi de genibus recitabat, etiam fessus. Ad verba quibus fortè lacessebatur, surdus; ad respectus humanos cæcus, in seipsum inclemens, perpetuo cilicio & cruce aculeis asperâ se armabat, vt Virginitati suæ caueret, etiam in carne tantis laboribus, quotidianis flagris, morbisque attritâ. Nunquam odores vllos admisit, spectaculis nunquam interfuit, nullius vnquam legis violatæ reus est visus. Religioso cuidam quiddam interrogaturo priùs quàm ille interrogaret, respondit. Fuêre qui se ob ea quæ clam benè egerant ab illo laudatos, & vt pergerent firmatos sunt fassi; alij se ab eo reprehen-

Oratio.

Mortific.

ſos ob quædam malè patrata dixêre, mirati quomodo id ipſe ſciret quod inconſcijs omnibus actum eſſet. Exequiæ illius ab omnibus ordinibus celebratæ. Indi ploratum in dies plures extendêre: pauperes verò, celebrato velut ſenaculo, conſtituêre vt illi nouendiale ſacrum, corrogato ære, mendicorum omnium nomine curaretur.

XVI. DIE MAII.

P. IOANNES DIONYSIUS.

Italus Forliuij. 16. Maij 1617.

AIebat, vel ex eo ſe ſanctitatis eximiêobligatione teneri, quòd Senenſis eſſet, id eſt ex patria ſanctorum; lingua illiverborum parca, oculi ſemper modeſti, ſubmiſſi, cor præſentis Dei cogitatione collectum.

Oratio.

Erga Dei Matrem, & S.P. Ignatium eius amor apparuit cùm de illis mirâ cum teneritate loqueretur, ac ita illos deſcriberet, vt plurium opinio fuerit, illum vtriuſque conſpectu è cęlo fuiſſe recreatum. Pietatis officijs, tam fuit addictus, vt ferè in templo habitaret, canonicum officium bis exequeretur; antequam diuinum ſacrificium celebraret, alijs intereſſet, atque illo perfunctus tot alia ſacra audiret quotquot in templo habebantur. Nobili cuidam Romam iter adornare ſe dicenti reſpondit. Non iturum Romam, ſed Forliuij vxorem ducturum, & liberos ex ea ſuſcepturum. Ita euenisſe ipſe nobilis dixit, & euentus oſtendit, cuidam infelicem mortem, alijs alia ex vero prædixit. Quidam retulit illum cogitationis cuiuſdam ſuæ conſcium fuiſſe. Barthoſellus Forliuienſis tunc Antiſtes eius conſilia magni, virtutem verò maximi faciebat. A moriente benedictionem petiuit, ſed Ioannes non prius annuit, quàm eodem tempore ab eodem cui benedicebat Epiſcopo viciſſim benediceretur. Perlato de Ioannis morte nuncio; idem Barthoſellus Epiſcopus humi proſtratus, fronte in terram demiſsâ diuinam miſericordiam per Ioannis merita implorauit; idem factum à nobiliſſimis quibuſdam alijs. Nec defuêre è nobilitate viri præſtantes; qui quotannis ad eius ſepulchrum die anniuerſario ſupplices, roſis illud alijſque floribus aſperſerint: non deſunt, qui diuinam beneficentiam ſe mirificè expertos dicant. Noſtri Patres plures illi ſe quotidie commendabant, priuatæ pietatis affectu.

Prædictio.

ÆGIDIVS CLARAMONTIVS SCHOL.

Italus Placentiæ. 16. Maij 1611. Soc. 3.

CVm adhuc eſſet paruulus, arcano quodam impetu ſe impelli ſentiebat ad patiendum amore Dei: & cùm occaſionem quæreret patiendi, noctu ſe de lectulo proripiebat, & ſuper vitium faſciculos decumbebat. Illud in illo obſtupuêre domeſtici, illum quando vnà cum alijs more conſueto domi litanias omnium ſanctorum recitabat, licèt Societatem nunquam vidiſſet, nec de illa, vel de S. Ignatio quicquam auditione percepiſſet nec ſui facti rationem reddere ſciret, nunquam omiſiſſe quin adderet: *S. Ignati, ora pro nobis.* Tyrocinium anno 1618. ingreſſus totus in eo erat, vt quàm profundiſſimè ſe demitteret, ac in omnem patien-

Mortific.

S. P. Ignat.

patiendi occasionem aspiraret. Sancti Andreæ Apostoli imaginem purgans, familiari teneritate dicere illi auditus est: Præclara enim verò charitas hæc tua est; mi Andrea, quòd Crucem totam tibi vni serues; ego autem illam tibi furto surripiam; & duarum ferè horarum interiectu febris illum, veluti crux illi submissa, corripuit. Aliàs Catenæ frustum fortè repertum collo circumdans, & Martyrij desiderio ardens, flagranter in hæc erupit: O si possem hoc pro amore Dei! Post meridiem coram Nouitijs à Magistro Nouitiorũ repentè interrogatus quoties (vt loqui mos est) eo die suam voluntatem mortificasset; rubore coopertus, & respondere iussus, negauit id se dicere posse, nisi granis Rosarij, vbi id annotauerat, numeratis. Numerare, ac edicere cùm iuberetur, id à se duodevigesies factum dixit. Æger interrogatus, quid in silentio illo suo agerer, Nunc, aiebat, corde inuisebam templi nostri altaria. Cùm sub vitæ finem totis horis illi sanguis per nares effluereet; sinite, aiebat ijs qui magna cum doloris significatione illi aderãt, sinite sanguinem meum exire: Deus illum sic vult habere; sit benedictus Deus! Inde illi mors, quam obijt cum sensu suauissimæ pietatis.

Amor Dei.

Mortif. interna.

Morbus. Oratio.

Italus Placentiæ, 16. Maij 1621. Soc. 5.

Mortifio.

S. P. Ignat.

P. SIMON BERENDT.

VAriâ litteraturâ, musicæ peritiâ, & sacris, quà per aulas, quà foris missionibus exercendis fuit præstans. Quidam è veterno peccatorum excitatus aiebat, se à Deo ad illum mitti vt ei, quæ aperire metuebat flagitia ritè panderet. Visum sibi per quietem religiosum virum, qui templum ingrederetur: vocemque sibi auditam; hunc esse à quo expediri posset è noxis, quibus premeretur: ita conscientiam illi ab eo, tranquillandam. Benè manè templum adijt is qui hæc viderat: & P. Simonem ingredientem aspexit, atque illum omninò sibi noctu ostensum agnouit; rem omnem, & postea peccata omnia, narrauit; tranquillatusque est altâ pace conscientiæ perpurgatæ. Paupertas illi cara, & pretiosa; vnde per annos plures veste vnicâ vtebatur. Curru euerso miserè allisus, confractis sex ossibus fortissimæ patientiæ documentum fuit. Pro felici morte officium Immaculatæ Conceptionis Beatissimæ Virginis quotidie recitabat. Et verò mortuus est, cum sensu tenerrimæ pietatis, magno desiderio hinc ad æterna migrandi.

Prutenus Brunsbergg. 16. Maij. 1650. æt. 94. Soc. 49.

Confess.

Confessio.

Paupert.

B. V.

XVII. DIE MAII.

P. MARCVS VANDEN TYMPEL.

Belga Louanij. 17. Maij 1635. ætat. 60.

HVnc, vnius de Societate mors, ad Societatem adduxit. Cùm enim tum adhuc admodùm adolescens ad quemdam in supremo agone positum fuisset admissus, decreuit se cum ijs viuere velle, qui sic morerentur: & castitatis sacramento se illigans, per 6. ipsos annos cum nobilibus parentibus luctatus est, donec eos tandem peruicit, anno 1597 ingressus, excelsa quædam, & illustris amæni animi demissio in illo, ac ingeniosa erga Dei Matrem variè colendam religio emicabat. Missioni Hollandicæ præfuit annis XII. Castrensi verò vno. *Laudetur Sanctissimum Sacramentum* tessera illi erat, quo ad Christum sæpè adspiraret, quam alijs inculcaret, quaque pronunciatâ excitari manè ab excitatore volebat, vt experrectum prima illa cogitatio occuparet.

Mors.

Vocatio.

BV.

SS. Sacramentum

Manè.

P. ALBERTVS WIGLOCKI.

Polonus Iarosslauiæ 17. Maij. 1647. ætat. 60. Soc. 33. *B.V.*

CONspicuum religiosi Ecclesiastæ ingenium in illo semper, ac præcipuus diuinæ Matris opportunè laudandæ ardor eluxit; quippe, qui nullam concionem omiserit, quam non aliquâ Beatissimæ Virginis Matris laude condiret, permagnâ semper fiduciâ illi addictus. Præmissiæ vehementi flammarum moli ad nos vento vectæ statuam Dei Matris ex ambulacro acceptam opposuit, & ad Socios anxiè, satagentes; Mittamus, inquit timorem; hæc Margarita nos teget, tutosque seruabit. Obstupuêre socij statim ab illis verbis ignem remisisse, flammasque ab incendio ad nos vibratas confestim auersas. Per omnem vitam è collo gestabat effigiem geminam, alteram Christi patientis, alterâ verò Matris Virginis condolentis.

V.B. Statua.

Concio. Christus patiens.

B.V. Imago.

IACOBVS GOFFETTI COADIUT.

Italus Romæ 1. Maij 1658. ætat. 80. Soc. 58.

HVius viri plena effigies sunt regulæ Coadiutorum, & ille harum vicissim omnium ac singularum vera imago fuit. Hoc ipsum quod alijs impedimento esse videri posset, illi, & stimulo, & adiumento perinsigni erat ad virtutem vulgarem modum supergressam quòd literas ignorarit. Quocirca concessis ad loquendum temporibus erat auidus ad diuina totis auribus haurienda, reliquis verò ad labores toto die nunquam intermissâ continuatione perpetuos, & magno silentio, ac orandi contentione pretiosos. Noctem natiuitatis in templo agebat peruigil in oratione Dei; dies autem illos, ac noctes pro delicijs habebat quibus 40 horarum apparatio in templo domus professæ illius operam requirebat. Ibi longæ horæ illi ductæ in studio adorandi præsentem in Sacramento Christum; id quod pietate tantâ, & tam perseueranter faciebat, vt legatorum quispiam id in illo obseruarit, & ab illo pro se orari absens etiâ postea flagitarit. Fassus aliquando est magnâ

Labores.

Oratio.

magnâ grati animi significatione Iacobus, iam se istic supinum ex alto fuisse casurum, nisi manu quapiam, & vi, quam manifestè sentiebat, fuisset à tergo protrusus, eóque impetu se retrolabentem propulsum sensit, atque à tam vicinâ iam prolapsione seruatum. In templo coram Sanctissimo Sacramento orans contemplatione absorptus, ac veluti dormienti similis videbatur. At vigilabat. perstabatque non sine admiratione multorum flexis perdiu genibus, & corpore ita prono, vt egregium summâ cum demissione supplicantis specimen præbuerit aspicientibus, vultu terram non quidem tangente, sed magnoperè inclinato. Quo tempore quid tamdiu ageret interrogatus, respondit, se à Deo misericordiam implorare pro se maximo peccatore. Semper aliquid, in quo muratij officium exerceret, reperiebat in tectis, in vijs, aquæ ductibus, alijsque restaurandis, operosè solicitus in oratione, silentio, & labore; aiebatque gratias Deo se debere, quòd tam bonum ad labores suos locum esset nactus, vt ferè operę gaudere solent, si à quopiam conducantur. Mortuos ab annis compluribus ille componebat, ille sub mortuali fornice collocabat; eóque tantâ pietatis significatione descendebat, & cadauera tractabat, vt non sine sensu animi molliore, & aliquando non sine lachrymis spectaretur. Paupertas in illo tanta, vt nihil, etiam piorum, munusculorum admittere voluerit; vestes lacerrimas non tantùm non erubuerit, verùm etiam tenerè amarit; humilitas tanta, vt se rudem fassus, ab omnibus doceri optarit; obedientia tanta, quantâ maiorem Superiores nesciunt in alio quopiam se vidisse, aut desiderare posse; afflictandi se tanta & cupido, & perseuerantia vt nullum diem abire siuerit, quo in se staturâ horâ flagris non sæuierit. Totam hebdomadam partitè ita distribuerat, vt in triclinio quotidie aliquid piæ, aut corpori molestæ exercitationis obiret; nunc à vino, nunc à quopiam edulio abstinebat; aliàs consueta, quæ istic fiunt, id genus exercitia obibat; nullo die; sine sacra hac velut lineâ, prætermisso. Nemo in eo quidquam reprehensione dignum se vidisse dixit. Murius autem Vitellescus Præpositus Generalis illum domus professæ custodem Angelum appellauit. Habebant nescio quid gratiæ in oratione iunctæ callosæ illæ manus, & tota hominis compositio digna erat viri admirabilis cognomento, quod illi omnium ore dabatur. Summa in vestibus, cubiculoque paupertas; in oculis modestia, in ore silentium, in silentio oratio, in manibus, ac pedibus labor, in toto homine obedientia, in omni denique, illius viuendi serie viuũ, & super omnes eminens, Coadiutorum exemplum ita relucebat, vt citra vllius iniuriam illud eius vita post se relinquat elogium. *Abundantius illis omnibus laborani.*

Euchar.

Mortif.

Mortif.

Paupertas.

1. Cor. 15. 10

XVIII. DIE MAII.

P. IOANNES PAVLVS NAVAROLA.

Ita'us Romæ.18.Maj 1597.

HIc eam, in qua natus erat nobilitatis ingenitæ indolem ad studium virtutis ita traduxit, vt modestissimus, atque humanissimus fuerit erga omnes. Hoc in laude singulari, ponitur in eius elogio, quòd animo suo semper inuigilans, licèt omnia, quæ ab eo rectionis munus postulabat accuratè perficeret, nullâ tamen occupatione se à Dei præsentis memoriâ vnquam auelli pateretur, vsque illam vsque adeo combiberet, vt factis ipsis illud Eliæ dicere videretur, *Viuit Dominus, in cuius conspectu ego sto hodie*, Hinc altera illi laus, & quidem ab omnibus, qui cum eo versati sunt, quòd ex hac tam attenta in se ac in præsentem vbique Deum oculos defigendi assiduitate, tantam æquitatem animi possederit, vt nemo in eo vnquam commoti animi signum animaduerteret.

Superior.

Oratio.

P. FRANCISCVS TRENTO.

Hispanus Mexici.18. Maij. 1609. ætat.36. Soc.19.

HIc purum pectus religione insigni semper atque attento studio custodiuit ad examinis legumque omnium apicem peruigili oculo stans in specula super seipsum. Vnde siue domi, siue foris ageret, Deo, ac sui semper inter negotia omnia persanctè memor ita innocentiæ suæ stolam candidam conseruauit, & præter pretiosum virgineæ integritatis thesaurum, nullâ etiam alia labe mortali vnquam conscientiam inquinauit. Hic nimium ignis erat, quem ille suâ illâ humilitate atque modestiâ veluti sub cinere tuebatur.

Regula.

IOANNES MARTINVS COADIVT.

Hispanus Cæsar-augustæ 18. Maij.1617.

HOc die hunc charitati ægris impensę immortuum reperio, cuius virtutes luculenter exequitur Collegium Cæsar-augustanum dum illum *omnium virtutum imaginem* vocat. Iuuat particulatim adnumerare ipsius epistolæ verba: Apprimè videtur, inquit, expressisse rerum ac virtutũ omnium imaginem, quas nostræ sanctiones exigunt ab huiusmodi hominibus. Instrumentum erat commune moderatorum ad omnia temporalia munera diligenter exercenda, vt commisso illi negotio, curâ omni essent vacui. Studiosissimus paupertatis, rei neglectæ custos vigilantissimus, laboris patientissimus obedientiæ singularis, pari erga omnes animo, disciplinæ solicitus, accusator sui, nullius increpationis auersor, circumspectus, modestus admodum. Attulit ei mortem charitatis officium, quo die noctuque incumbebat ægrorum nostrorum curationi: desideratus homo, temporarijs rebus vtilissimus, & tyronibus, & veteranis documentum, & calcar pietatis nostris constitutionibus expressum.

Obit.

XIX. DIE MAII.

DIDACVS MENDOZA COADIUT.

Hispanus. Madriti. 19. Maij. 1578.

HVnc suum per itinera comitem ægregiâ cæcæ obedientiæ cultione exercuit. P. Antonius Araozius humilitatis, orandique perstudiosum. Moriens diuinæ Matris aspectu recreatus fertur; feliciter, aiebat, prosperè adueneris, ô mea Domina, Domini mei, ac misericordiæ Mater. Vnde mihi hoc? vnde tanta benignitas, atque indulgentia! quomodo ista ego commerui?

B.V. Mort.

P. FRANCISCVS BORDESIUS.

Gallus Petrocoricis. 19. Maij. 1596

HVius Germanus (vt in pretiosis occupationibus morientium scripsi) tres quos habebat liberos Societati se dedicantes lætus vidit; demum eidem & ipse addictus, nuucupatis sub mortem votis, & suis omnibus (ciuis erat Petrocoricensis) Societati transcriptis. Ad huius in æde nostra magna Vrbis celebritate tumulati, sepulchrum post dies aliquot accessit P. Franciscus, & supplex à Deo, vt felici morte breui fratri iungeretur in cælo, petijt; ac secuto die sacrificanti missa è cælo vox audiri visa dixit: *Exaudita est oratio tua.* Accinxit se ille, quibus poterat artis sanctissimè moriendi industrijs: & breui; post dies aliquot morbo fratrem ad immortales secutus est; voto suo sancte poritus, & fraternæ mortis meditatione ad benè moriendum abundè instructus; priusque testatus nullum se diem vixisse, quem non aliquâ cogitatæ mortis commentatione ornasset.

Mort.

Mort.

Oratio.

P. THOMAS SANCHEZ.

Hispanus Granatæ. 19. Maij. 1610. ætat. 60. Soc. 44.

COrdubæ ad aram Deiparæ quæ *sancti fontis* nomine admirabilis, & benefica est lachrymatus, dixit se nō priùs ab ea discessurum, quàm baldam suam linguam, ob quam à Societatis ingressu arceretur, Deipara expediret. Surrexit linguâ expeditâ; ac demum Societate impetratâ cùm non nisi tenue vitij iam correcti vestigium illi ad beneficij memoriam Deipara reliquisset, aiunt literæ illum quoties Cordubā deinde proficiscebatur priùs Virginem, quàm Collegium salutasse, ac proximum quemque diem in Mariano *sancti fontis* Sacello totum meditando transegisse. Charitas in illo tanta, vt rumpi maluerit, quàm vllam cuiusquam noxam, vel leuissimam seriò, vel ioco vlli dixerit. Statuit, carnem suam non minore odio persequi, quàm Dęmonem. Inde illi sensus arcto sub fræno, & ab ijs cibis abstinebat, qui palato iucundi acciderent. Meditandi horæ matutinę postmeridianam alteram adiungebat. Cùm tyronum Magister esset, ob vnum, quem à Societate dimittere cogebatur, animo tam fuit anxio, vt clamores ederet ac deliquium pateretur. In triclinio innocens reprehensus, ad Eucharistiam adibat, gratias agebat. Ministri operâ id illi semel factum acerbius: at ille voto firmauit, se suam innocentiam silentio dissimulaturum; quę tamen postea in lucem venit; & ille Ministrum, etiam à Societate postea dimissum, de-

B.V.

Lingua: Vocatio.

Charitas.

Mortif.

Vocatio. Euch. Patientia.

Mortif.

inde charitate est prosecutus. In mensa oculos modestiâ vsque adeo infrænauit, vt nec assidentium vllum nec ministrum viderit. Semel tantùm in die, & quidem vesperi, ac parcè comedebat; pane, figidâque ante Christi & Beatissimæ Virginis festa contentus. Voto se obligarat nouas vestes nunquam induendi. Tessera illi erat perpetua: IESVS, MARIA, *sanctissimum Sacramentum*, quorum honori Fer. 5. 6. & Sabbatho se inediâ, cilicio, flagello atterebat; certo quoque virtutum exercendarum penso adiecto, de quibus erit scribendi locus in vita ad annum 1610.

B. V.

Paupertas.

Pietas.

Mortif.

P. ARNOLDVS DE BERG.

Belga Embricæ. 19. Maj 1657. ætat. 46. Soc. 27.

NAta, & facta illi abusque teneris annis indoles ad virtutem, se Coloniæ dum literis erudiretur mirâ modestissimę verecundiæ laude, ac in reliquam iuuentutem exemplo explicuit. Cùm Embricæ humaniores disciplinas traderet, Societati iam olim adscriptus, à Batauis vnà cum tribus socijs captus, ac trimestri spatio tentus, ærumnosæ custodiæ incommoda magno animo tulit. Vbi quidem illud commemorabile charitatis ingenium est, quòd cùm carcerarius vesperi singulorum quos vinctos attinebat pedem alterutrum ferro illigaret, Arnoldus vt socium qui ei proximus adhærebat ab ea molestia, rigente hyeme, citra tamen fugæ periculum, expediret, inobseruabili dexteritate pedem alterum in tenebris vinciendum porrexerit; quem ille alterius esse ratus, ferro innectebat, eumque cuius pedem à se ferro vinctum opinabatur liberum, Arnoldum autem vtroque pede vinctum relinquebat. Quæ ars Arnoldo non semel cessit feliciter; & socio charitatem Arnoldi admirato, & ipso Arnoldo de felici rei successu in sinum læto. Inde liber postea, & Sacerdos, ac inter quatuor vota professos relatus, neglectis ijs ad quas explicandas peridoneus & erat, & habebatur, altioribus disciplinis, humaniora (& ferè Græca) perdocuit, silentij, orationisque impensè amans, Diuinæ cōmentationi horam vnam dabat manè quotidie cum Socijs; post meridiem aliam ipse adijciebat. Ante, ac post recreationem, aliàs item præstitutis horis, nunquam omittebat Christum adire, ac in diuino Eucharistiæ ferculo salutare. In Scholis peringeniosâ pietate humana diuinis condiebat, citra putidam vel affectatam diligentiam occasione quasi vltrò subnatâ. Innocens illi erat semper lingua, neque de vllius nomine malè merita; etiam auribus ab id genus verbis abhorrentibus quæ qualicumque maculâ nomen cuiuscunque aspergerent. Quotmensibus, imò quothebdomadis, certum sibi diem præfixerat, quem totum daret spiritui contentè instaurando. Quo tempore *cultus iustitiæ silentium* illi erat: & sedebat *in pulchritudine pacis, & in requie opulenta*; semper ditior spiritu inde factus,

Charitas.

Oratio.

Silentium.

Ierem. 32. n. 17. 18.

XX. DIE

XX. DIE MAII.

IOANNES SEVILLA COADIUT.

Hispanus. Granatæ. 20 Maij 1607. Soc. 32.

Vocatio.

HVius in Societate petenda constantiam, in impetratâ humilitatem, silentium, modestiam hisce verbis perscribunt Socij Granatenses: Vt in Societatem adscriberetur adeò constanter, & seriò laborauit, vt tres hiemali tempore noctes ad limina nostrę ianuæ immobilis perstiterit, firmo animi decreto illinc non recedendi, donec esset in Societatem cooptatus. Composque voti factus, cùm supra consilium, ac prudentiam, quâ præstabat, latini sermonis non esset imperitus, & sacros Canones per duos annos delibasset, minoribusque esset initiatus ordinibus, induci nunquam potuit, vt inchoata studio non desereret: quin potius ita Marthæ sorte contentus semper fuit, vt in eo annis duobus, & quinquaginta, quos in Societate vixit, ne minimum quidem vestigium literarum apparuerit: quippe quas ille mirâ cautione, & submissione occultare semper studuit; taciturnitatemque in rebus omnibus perpetuò coluit, cum ea totius corporis modestiâ sociatam.

Oratio.

Humilitas.

Silentium.

Ierem. 31. n. 17. 18.

P. PETRVS PAES.

Hispanus Gorgortæ in Æthiopia. 26. Maij. 1622

PEr ingentia maris, hominumque periculaſin Æthiopiam penetrauit, ærumnas, inediam, contumelias, carceres perpessus; in arctâ custodia catenis breuibus vinctus, & ad remos in triremi damnatus. Æthiopicę missionis verè pater fuit per ipsos annos XIX. ad excipiendam Sultani Seguedi Imperatoris Æthiopiæ Ecclesiæ tunc se addicentis confessionem euocatus per 10. dies pedes, & ieiunans iter intendit in caloribus. Atque illud negotium peractum, feliciter postremum ei fuit in vita. Nam reuersum, morbus, ac mors excepit. Imperator, ipso audito eius mortis die pullam vestem induit; nullum cibum, nullum doloris leuamentum admisit; ad eius sepulchrum postea expansis brachijs vbertim fleuit; Patrem, Doctorem, amicum suum illum appellans. In litteris ad Prouincialem de illo datis Venerandus, inquit, P. Petrus Paez perfectissimum prototypon pœnitentiæ, & virtutis, pater animæ nostræ, sol resplendentissimus, & qui cinctus clarissimis radijs veræ lucis illuminauit Æthiopiam, & disiecit tenebras Eutychetis. Postquam sol hic lucidissimus eclipsatus est, & ab oculis nostris euanuit, pro lætitia successit in nobis mœror, pro gaudio planctus; neque is qualiscumque sed qualis Alexandriæ excepit obitum Sancti Marci, & Romæ iacturam SS. Petri, & Pauli Apostolorum Christi. Sed quid hic verba facimus de præstantissimis virtutibus huius Apostoli, qui intus, & foris in dictis, factisque nihil, nisi humilitatem spirabat? si charta hæc amplitudine cælum exæquaret, & atramentum mare, omninò impar nobis videretur capiendæ vel minimæ partis bonitatis, & fructus tanti Patris. Os fuit nostræ benedictionis, noster Magister, noster Apostolus, quantus quantus est laude dignus.

Iter.

Fides prepagata.

Biblioth. Script.

Humilitas.

IOANNES CREVEL COADIUT.

Gallus Rhemis. 20. Maij 1628.

Labores. Vesperi. Euch.

PErpetuum orandi studium illi cotis instar fuit ad labores, vt non minus ipse vnus, quàm tres Coadiutores alij, laboraret. Vesperi antequam cubitum concederet, coram Sanctissimo Sacramento prolixè cor effundebat. Vestes illi laceræ, & quæ vix illum satis tegerent taceo frigus arcerent. Tametsi naturâ esset ardentior; sui tamen domitu eò euaserat, vt nunquam commoueri sit visus, quicquid occasionum se offerret. Sanguinis pro fide fundendi flagranter cupidus, notatus est audito martyrologio manus iungere; ac oculos in cælum leuare, desiderij sui indices, & coram Deo interpretes. Et verò ieiunia, feriæ sextæ cultus, accuratio domesticæ disciplinæ, sui afflictatio eiusmodi in eo fuêre, cuiusmodi par est esse in eo, qui seriò dolet sibi deesse martyrium eòque ipse connititur voluntario sui martyrio non deesse.

Fides.

FRANCISCVS RIGAVLT COAD.

Gallus Missiponti. Maij 16[illegible]

DVo in hoc, præter alias optimæ notæ Coadiutoribus dignas laudes, commendantur: alterum quòd in conuictu degens per ipsos 20. annos primo sacro ministrare quotidie ne semel quidem vnquam omiserit, insigni planè inter tot negligentiæ occasiones constantiâ; alterum quòd in silentij legem illum peccare nullus vnquam aduerterit.

Mane. Silentium.

XXI. DIE MAII.

P. GVIDO ROILETTVS.

Gallus Billomi. 21. Maij 1570.

Charitas.

HVnc primum aiunt in Collegio Romano Philosophicas disciplinas tradidisse. Ad stipes pro occultis inopibus procurandas valuit auctoritate, misericordiâ, ingenio: idque vt facerent matronæ nobiles, persuasit; vt Vrbicus procurator pro illis constitueretur, effecit. Sensim liquescebat illi exangue corpus laboribus pro Deo susceptis ceu viua hostia Deo. Allatum diuinum viaticum per inconstantiam stomachi sumere cùm non posset, adorauit, & ita est allocutus, vt ijs qui aderant multum excusserit lachrymarum. Cæterum in crucifixi complexum, & oscula vltimas vires effudit tanto sensu, vt diuinæ misericordiæ nutu præsens tunc Billomeus ciuis, homo tetri aliàs ingenij, ac linguæ præ ferocis, cui ad frugem reducendo P. Guido diu nequicquam insudarat, illâ tam sancti agonis apparatione, ac spectaculo emollitus, peruicaciæ suæ veniam petierit proiectus in genua. Ita & vita, & mors Roiletti pretiosa, & ad aliorum salutem salutaris fuit.

Misericord. Euch.

Morienti adesse.

P. GABRIEL DE LA VEGA.

Hispanus in Collegio Chilensi. 21. Maij 605. ætat. 38. Soc. 12.

OMnibus laborum, missionibus familiarium, oneribus abundè respondit. De illo Chilense Collegium, post alia plura, sic scribit. Quidquid de optimo quopiam Societatis opera-

rio dici posset, ex ijs præsertim, qui ad has partes mittuntur, in ipsum optimè cadit, qui infatigabiliter, varijs linguis Chilensi præsertim hac, elaborauit; quâ artem quamdam cum dictionario, & annotationibus quibusdam confecit addiscentibus eamdem non mediocri vtilitati futuram. Illud silentio prætereundum non fuit, quòd vocatus Pater, vt ægrotæ cuiusdam confessionem exciperet, quæ anno iam integro doloribus maximis premebatur absque omni iam post omnia adhibita remedia, salutis spe, euangelium coram ipsa recitauit manumque super ægram imposuit, atque adeò benè habuit, vt eodem prorsus temporis momento, omni se omninò dolore liberam senserit: nec deinceps vel illo ipso vel vllo aliquo alio dolore correpta est: id quod diuini verbi efficacitati iuxta Christi promissum, est tribuendum. Mirabilis huius facti per omnem continuò ciuitatem fama peruasit, atque alij alia huiusmodi de eodem Patre prædicant quibus omnibus (quæ Patris animi summissio erat) fides potest adhiberi.

Operarius.

Fides.

Mant.

Silentium.

P. IOANNES SEBASTIANUS PARRICIVS.

Moriendi adesse.

Hispanus Limæ, 21. Maij 1612. ætat 76. Soc. 56.

Vocatio.

Lectio.

HVic opulento tunc adolescenti familiaris & pia cum Societate consuetudo, rerum fluxarum contemptionem sensim induxit: ad Societatem verò illum Ludouicus Granatensis attentè lectus pellexit. Ingenio, doctrinâ, probitate vbique insignitè excelluit: nullius gloriæ sensu tangi visus, quòd diceret, hoc verò à vera Theologia esse quàm maximè alienum, aliquid gloriæ fugacis admitte-

Hispanus in Collegio Chilensi. 21. Maij 1605. ætat. 38. Soc. 22.

Humilitas.

re. Inediâ ferè supra modum se macerabat. Prouincialis creatus, lachrymis profusis doluit iacturam silentij sancti, à quo auellebatur. Lectus illi fuit vellus arietis: oratio sæpè ad 12. horas ducta per iter. Instinctus cælestes in suorum dierum rationarium referebat; præter quotidianam & sæpè iterùm, ac tertiò repetitam sui verberationem; quotidie verò sub festa quatuor cilicijs vtebatur. Ante concionem per horam vnam, sacco vestitus in culina laborabat: post concionem flexis genibus septem Psalmos pœnitentiales recitabat. Per annos 30. humi dormiuit. Postea ætate, ac obedientiâ id vetante paruit, sed in lecto non nisi vestitus decubuit. Noctis pars magna illi erat oratio. Beatissimæ Virginis officium, & Rosarium de genibus quotidie exequebatur. Ieiunia illi crebra, eaque inediæ potiùs nomen commerita, & sæpè pane tantum, frigidaque contenta. Hæc illi artes fuêre virginitatis perpetuæ conseruandæ; corpori parùm cibi dare; ac multùm supplicij ab illo exigere. Nullam horam abire sinebat, quâ se non introspexisset, an eâ horâ omnia sua ad maiorem Dei gloriam direxisset. Qua in re quoties deliquisse se aduertebat toties positis humi genibus, orationem Dominicam, & Angelicam salutationem decimò repetebat. Sensus procul habere studebat ab omnibus, quæ delectant; linguam non nisi cælo addixerat. Ter quotannis exercitia sancti Patris obibat; ante mortem verò (quam sibi ex verò prædixit, in diem sanctissimæ Trinitatis) per dies quadraginta. Gloria eius post obitum dicitur reuelata. Multa, quæ viuus prædixit, mira, quæ operatus est; lachrymarum eius efficacitas ad corda emollienda, sublime à terra corpus dum oraret, dæmones illi infensi, &

Oratio.

Mortific.

Cilicium.

Humilitas.

Concio.

Mortif.

Oratio B. V.

Mortific.

Hora.

Examen.

Extensio.

Mors.

Oratio.

in illum sæui, mors denique oppetita inter admirabiles diuinæ charitatis æstus dabuntur ad annum 1622. in eius vita.

REMIGIVS SOMER COADIUT.

Belga Louanij 2. Maij 1628. ætat. 84. Soc. 44.

B.V.

ANte initam Societatem Louanij in sancti Petri æde coram Beatissimæ Virginis ara cereum diebus Dominicis accendebat, aiebatque se illâ tegente à præsentissimis vitæ periculis eripi, quæ subibat inter milites annonam vehens. In Societate laborum auidus, si quid laxamenti illi offerretur, modestè id recusans alijs dari postulabat. Vnde per ipsos quadraginta quatuor annos Louanij commoratus, nullum, quamuis vicinum, Collegium vidit. Aeger sacris omnibus tam religiosè fulcris suis nixus intererat, vt lachrymis totus flueret. Etiam tunc, nec morbi nec ætas, nec frigus acrius illi vnquam persuadere potuerant, vt somnum vltra præstitutum omnibus tempus produceret, aut vt ieiunia vel bolo vno laxaret. Totis, quibus in Societate vixit annis horridum, latumque subuculæ instar, cilicium gestauit; non in somno, non in coquenda ceruisia, non in pistrino, denique nullo obtentu illud deponens. Extremâ ætate iussus illud exuere, pro quali quali doloris leuamento cingulum cilicinum impetrauit. Vbicumque de quocumque aliquid etiam leuiter sinistrè dici audiebat, vel abibat, vel aures digitis obturabat. Vestes illi pannosæ, cibus parcus, opinio virtutis tanta, vt P. Antonius Sucquet Romam iturus benedictionem ab illo petierit, ac tandem extorserit.

Cilicium.

Charitas.

XXII. DIE MAII.

P. GONZALVS CARDOSVS.

Lusitanus in Æthiopia. 22. Maij 1574.

ANno 1556. Goam, inde cum P. Andrea Ouiedo & socijs anno 1557. in Æthiopiam appulsus: per multas ærumnas, perstudiosè præ alijs erudiebat monachos à schismate deprauatos. Periculis delectari videbatur, & esse magnes voluntatum; quas mirâ dexteritate trahebat à dissensionibus ad amorem. Cum P. Francisco Lupio ad pagum quempiam itinere dierum quindecim profecturus, obedienter ac hilarè se ire dixit; ac prædixit se inde minimè rediturum, imò eò ne peruenturum quidem. Per iter, affirmauit Lupio; mortem sibi proximam imminere: illumque impensè rogauit; vt seipsum in tempora meliora seruaret incolumem pro communi bono. Progressi, ab ærumpentibus ex insidijs latronibus inuaduntur. Lupio repentè se abdente, Cardosus primo vulnere ictus concidit, atque occubuit, & omnium celebratione vulgata fuit sententia, illum Orthodoxæ fidei odio internectum.

Mors prædicta.

P. IOAN-

P. IOANNES BAPT. MACCADIVS SEU TAVORA.

Lusitanus Nangasachi 22. Maij 1617. ætat. 36. Soc. 20.

ANno 1601. in Indiam, 1609. in Iaponiam prosperè penetrauit; & ibi laborauit vsque dum anno 1617. 22. Aprilis, dum, confessione auditâ, formulam absolutionis pronunciaret, captus est ab insidiosis exploratoribus, qui ad Christianos indagandos erant submissi. Miram cordi suo afflari lætitiam aiebat, quoties cogitaret, quòd iam olim septem tantùm annos natus, auditis Christianorum apud Iapones triumphis, ad eosdem toto iam tunc desiderio exarsisset. Omuræ in carcere cum alijs adeò lætus egit, vt fuerit contestatus, se ne quidem cum orbe vniuerso felicitatem illam commutaturum. In epistolis gratias Deo reddebat amplissimas pro re tam magna: & negabar, se vnquam altiùs diuinæ scripturæ adyta introspexisse quàm in carcere Omurano, in media illa palude. Tam ipse quàm P. Frater Petrus ex Ord. S. Francisci, pridiè diuinitùs intellexêre, imminere sibi postridiè supremum diem; idque alter alteri lætus aperuit. Hoc die ad decretorium tribunal ituri, cadentibus lætis lachrymis, iucundè cecinêre: *Te Deum Laudamus*; & prolixè in se verberibus sæuiêre, Deo supplices, oratione productâ. Scribebat; mori se plenum solatij quod hauriebat à bono Iesu cui moreretur, cuius odio mortem sibi aiebat inferri, & mortis nuncium vocabat nuncium laureatũ. Tum secuti psalmi, & verba inflãmata, & vicissim alteri ab altero facta confessio. Ad mortem educendi, Litanias Sanctorum omnium recitabant. Educti verò sunt ad sacrum illum Nangasachi collem cum Crucifixo in manu. In loco illo gloriæ iterùm se inuicem expiant pœnitentiæ Sacramento, amanter se amplectuntur, gladio cæduntur. P. Ioannes Baptista vno accepto vulnere exuiexit, IESVM, & MARIAM pronunciauit; & iterùm, ac tertiò saucius obtruncatus est. Aiebant tam Neophyti, quàm gentiles; in eo vbi duo hi cæsi sunt loco, sæpiùs conspecta sibi esse duo sidera pulcherrimis radijs mirum in modum nitentia, & quod lætabile est cum primis, ille qui P. Ioannem cepit, ac obtruncauit, eodem anno mense Nouembri Omuræ Christianus, in eiusdem fidei odium occisus, Ioannem secutus est. Aiebat P. Ioannes; sibi tres in vita dies omnium; longè iucundissimos illuxisse: primum eum quo Societatem, alterum quo carceres fuisset ingressus; tertium verò eum quo mortis in hac causa oppetendæ nuncium accepisset.

Fides.

Charitas.

Patij.

Oratio. Mortis.

Apparatus ad mortem.

IESVS MARIA.

Mors. Lux.

P. BARTHOLOMÆVS PETRACCIUS.

Italus Neapoli 22. Maij 1622. ætat. 62. Soc. 40.

FOecundum illi eruditione sacrâ, & prophanâ ingenium, & prompta lingua, mores hilares, atque dulcissimi, sed religiosi prorsus, ac virginitate perpetuâ nitidi. Vnde plures ad vitam cœlo dignam adduxit illâ suauitate, ac mirabili contra vitia libertate in pulpito. Quacunque in vrbe per Quadragesimam concionabatur; Sabbatho (quo alij vacant) eius Vrbis sanctum sibi concione celebrandum, & ciues ad illum flagrantius colendum accendendos delegit, præstititque feliciter.

Concionat.

Sancti vrbium.

P. HYA-

P. HYACINTVS GRILLVS.

Italus Parmæ. 2. Maij. 1630. æt. 34. Soc 15.

PIctum quoddam dicendi illius genus, quod initio in dicendo ad concionem elegantius potius, quàm religiosius susceperat, Superioribus timorem iniecit. At id vbi ille aduertit, vt erat religiosè ingenuus, omnem illum ornatum cum modestiâ commutauit, fructu permagno, apparatione præmissâ diligenti, at verbis non è fide memoriæ recitatis, verùm è præsentis argumenti, & cordis officina petitis. Audiebatur secundâ omnium celebritate, cùm Parmam lue flagrare vbi audijt, facultatem eò se in id periculum conferendi tandem impetrauit; & eadem, quâ Parmam appulit nocte in Limodochium diuertit, vt ad ægros confestim perrumperet; præsentissimam eam suæ salutis occasionem vocans. Pridiè quàm peste afflaretur in ponte Parmensi ignotus senex, cultu Sacerdotali, & humano maius quiddam præferens, illius operam, quam ægris præstabat, Deo gratam esse dixit: mercedem propediem accepturum. Quare ageret, se ad extrema vitæ componeret. Digressi vt fuêre ab inuicem, Hyacinthus oculos in virum ecquis esset, mox reflexit; at iam ille videri desierat & verum prædixisse, affirmauit euentus.

Concio. *Charitas.* *Mors.*

XXIII. DIE MAII.

P. FRANCISCVS ARIAS.

Hispanus Hispali 21. Maij. 1605. ætat. 72. Soc 44.

TOtus è spiritu paupertatis, & seueræ in se pœnitentiæ disciplina profectus, præstabat industriâ singulari in serendis de Deo, & ad Deum traducendis sermonibus, ac in infimis quibusque instruendis. Hispali Puerilia bellorum imitamenta, quibus cunei puerorum concurrebant cum fundis, nec sine graui sæpè vulnere abscedebant, dissipauit. Fœminam nullam vnquam inuisit, nisi vera vrgeret necessitas. Quadragesimam totam agebat in cilicio; festis tantùm exceptis. Gaditani Collegij Rector cùm esset, seque ad concionem oratione prolixâ disponeret, à Scholastico quodam nostro eius cubiculum fortè ingresso in oratione sublimis à terra repertus est. A mortui cadauere pileus, calcei, tibialia, & vestis ipsa direpta est: corpus loculo particulari conditum, & plumbeâ quoque laminâ cum inscriptione adiectâ.

Castitas. *Mortif.* *Gratiæ.*

MAG. ANDREAS PAVLICHIEZ.

Croata Albæ. 13. Maij 1606.

HIc ad ea verba, *subuenite sancti Dei* spiritum edidit, patientiæ longioris laude insignis; de quo annuæ Transyluaniæ sic reliqua prosequuntur; Fuit vir planè religiosus, humilis, obediens, & magnus mundi, suique contemptor. In Scholis, & in concionibus, quando opus fuit optimè semper se gessit. Dum ex Boemia per Vngariam in Transyluaniam iret, per ciuitatem quandam iter fecit, quæ à Patria sua adeò propè aberat, vt duabus, vel tribus horis ire, & redire potuisset, ipse tamen licèt ibi diem ferè integrum substitisset sineque vllo incommodo parentem quartum supra centesimum annum agentem inuisere valuisset

Mortif. aff. Consangu.

luisset id non solùm non curauit, sed ne verbum quidem eâ de re, vel cum Superiore, vel cum socijs fecit minimum, Croata natione fuit: omnia tamen idiomota suo finitima Polonicum Sclauonicum, Rascianum callebat. Præter Latinam etiam ita Grecam, & Vngaricam linguam nouerat; vt hisce æquè facile & eleganter, ac materna loqui, & scribere valeret.

P. MARTINVS LASCIVS.

Polonus Cracouiæ. 23 Maij 1615. ætat. 64. Soc. 44.

EXemplo, scriptis, verbo, validâ âd animarum vtilitates authoritate tam felix fuit, vt Cracouiensem Senatum vniuersum Orthodoxæ Religioni adiunxerit, autorque fuerit Sancti illius decreti condendi, quo à Senatorijs subsellijs, ac dignitate Vrbici Senatoris, omnes hæretici arcebantur. Hoc etiam authore 40. horæ primùm in Poloniam inductæ: arca Sancti Nicolai per Sodales misericordiæ ad pauperum Virginum dotem colligendam instituta. Stupuere hæretici, quòd sclopis eius lateri admotis nihil omninò terroris, constantiæ plurimùm ostenderit. Peste coortâ suis quibus præerat ad tutiora missis, ipse discrimini caput obiecit. Nostros admirabili charitate, maternâ quadam apud ægros peruigilatione; perpetuâ seruiendi assiduitate; se autem ipsum, religioso odio prosequebatur, nil ætati parcens quo minus diris sese flagellis proscinderet, orandi, atque conscientiam dispiciendi tempora humi pronus exigeret, alienorum morborum fætores amanter, suos verò dolores fortissimis tolerantiæ exemplis exantlaret.

Fides.

Charitas.

Mortific.

P. NICOLAVS CYZOVUSKI.

Polonus Posnaniæ. 24. Maij. 1615 ætat. 56. Soc. 39.

DE hoc viro concepta opinio sanctitatis, etiam post mortem increuit. Creditum enim est, illum à Deo impetrasse illam pluuiam, quæ die illo abundè ac opportunè, quippe diu desiderata, cecidit quo die ad sepulchrum elatus est. Orandi, se affligendi, animas ad salutem quærendi arte fuit præstans. Obedientiæ illius præmium, seu documentum fuit, quòd prosperè ei omnia cedere voluerit Deus, quando ipse tunc adhuc iuuenis ad Dæmonem ex energumeno exigendum missus, quàm ipse promptus fuit, ac dictum Superioris audiens, tam facilè dicto suo parentem inuenit Dæmonem, quippe qui statim atque Nicolaus ductô super energumenum Crucis signo orauit, abierit. Aiunt illum tertiò valetudinem corporis quando illius salus iam pro deposita habebatur, recepisse diuinitùs ope SS. Ignatij, Xauerij, Barbaræ, Bibianæ quibus erat apprimè addictus. Sub mortem elegantes, & suaues hymnos idiomate vernaculo est meditatus, quibus è diuini amoris fontibus ductos contritionis actus perscitè illigauit, quique lucem postea posthumi aspexêre. Aiebat, in Societate necessarium esse habere os vulgare ad cibos parabiles citra delectum comedendos, cameli genua pro assidua orationis nobis tam necessariæ exercitatione, dorsum verò asini ad labores. Cùm præesset, minimè alienam à sua charitate esse arbitrabatur curam disciplinæ monitis quoque crebro vrgendæ. Coadiutores censebat haud indulgenter tractandos, verùm occupandos, atque monendos; id quod exemplo Coadiutoris cuiusdam confirmabat, qui pau-

Obed.

S. P. Ignat. S. Xauer. S. Barbara. S. Bibiana.

Amor Dei.

Mortifice

Superiores mortuus vlno gratias agit.

Mortif.

Labores.

cis post obitum diebus illi se spectabilem stitit, vt fertur, gratias egit, Primò quòd ab eo laboribus fuisset liberaliter occupatus; deinde quòd pœnis quoque, non infrequenter ad labores, ac religiosam frugem exercitus.

P. HIERONYMVS FISCHER.

Bohemus in sylua cæsus. 23 Maij 1634 ætat. 36. Soc. 10.

B.V.

Disce à mortuo.

GRæcij Styriæ literis operam dedit, Deiparæ Virgini religiosè admodùm addictus, eiusdemque Foyensi lapillo à peste ibidem repentè curatus. Quidam de Societate (quocum Hieremias in singulari Dei Matris cultu peculiari quadam necessitudine conspirarat) post mortem illi apparuit, & ardentem aliàs in Hieremiæ pectore in colenda Deipara pietatem acriùs inflammauit, cùm dixit: *Sibi penes Beatissimam Virginem benè esse: secuturum & ipsum breui; sed via duriore.* Quæ autem illa fuerit, seu tunc seu aliàs, certè diuinitùs, intellexit Hieremias, dum eas quas dixi mortui amici voces amico cuidam referens, adiecit: se in sylua quapiam cæsum iri. Factum id in ea sylua per quam iter in Poloniam intendebat Hieremias cùm Glogouiensi Collegio tunc præesset. Ibi humi procumbens, & IESVM, ac MARIAM inclamans, ab hæreticis militibus *Iesuitas*, *Iesuitas* furenter succlamantibus pergere prohibitus, & globo plumbeo traiectus est, socijs fugâ elapsis. Percussor ferè post semestre, globo simili & ipse in duello ictus interijt. Parcebant aliorum vitæ, spolijs contenti hi milites grassatores; at Iesuitas pessimè oderant, eò quòd dicerent eos ministris hæreticis esse perinfensos; item Romanam Ecclesiam nec progressus tantos habituram fuisse in Germania, & faciliùs ab hæreticis labefactandam, nisi hoc genus hominum pro illa tam solerter satageret. Auditi sunt ijdem exprobrare, quòd idola Catholica (ita illi Sanctos vocant, atque imagines) suis opitulari non possint; sed Catholicos, ac etiam Iesuitas, prosterni sinant ab hostibus. His nempe imbuti in Sociorum vitas grassati sunt.

Morti

XXIV. DIE MAII.

P. CAROLVS SAGERIVS.

Gallus Turnone. 24. Maij 1596. Soc. 45.

Humilis.

AD omnem literaturam humaniorum, Philosophicarum ac Theologicarum disciplinarum vt scitè idoneus, ita obedienter promptu; fuit etiam post maiora tractata sese ad minora demittere. Probitatis magnæ, ac doctrinæ famâ illud obtinuit, vt ne coriphæos quidem hæreticorum cum Societate conferendos esse vulgo diceretur. Veneno sublatum è vita rumor incessit: neque id ab hæreticorum ingenio alienum fuisse haud ambiguis experimentis accepimus. Cæterum Carolo illud quoque peculiare, ac inter paucos proprium fuisse in Societate videri potest, quòd in illa secum tres fratres suos, ac demum Patrem quoque Societati adscriptos lætus aspexerit.

In Societate Pater cum quatuor filijs.

P. ANTO-

P. ANTONIVS DE MENDOZA.

Hispanus Romæ. 14. Maij 1596. Soc. 32.

COmitis de Orgaz filius. Cùm se in tyrocinio in culina inter ollas quas perpurgabat videret, se allocutus hortabatur, ne tempus ac se perderet, ageret seriò, vt dimissis ijs quæ mundus æstimat, Margaritam cæli in humilitate hac inueniret. Variâ, etiam Prouinciarum, rectione laudatè perfunctus, Romæ anno 1593. quintæ Cong. Generali interfuit, pro Hispania electus apud Claudium Generalem Assistens. Humilitas illi semper in corde, sæpè in opere. Rector cùm esset, nunc ianitoris officium obiuit, nunc in culina operam coco addixit, nec inde abijt illius iniussu. Nouitios cùm regeret, ipse illos in ijs quæ manu fiunt operibus instruebat. Mirâ humanorum respectuum contemptione fuit præstans, profundâ suorum natalium obliuione illustris, prudentiâ in iudicijs aliorum exquirendis & expendendis perspicaci acutus ac solidus: vnde illi fortis animus ad ardua peragenda, quippe probè secum & cum suis expensa priùs atque prouisa. Valetudine licèt pertenui esset, præter crebra flagra, tamen cilicio semper vtebatur toto corpore coopertus. Vestes attritæ, calcei à veteramentario refecti; & quicquid à suis filijs optat sancta paupertas, quicquid Angelica puritas, totum in illo eluxit, Obedientiam talem Deo charam esse aiebat experimento, quæ domi ne honores quidem recusaret. In Indicæ nauigationis tempestate securus sui, & splendore coruscans, Litanias recitans est repertus. Nulli solebat respondere, nisi modicâ cum Deo consultatione præmissâ. Aiunt de suâ morte fuisse diuinitùs redditum certiorem. Medico dicenti vt fenestras aperiri iuberet, ac cælum iam vicinum respiceret, commonstrato Crucifixo: *En cælum, inquit, meum, & mea tota lætitia.* Rogauit Patrum quendam, vt Deo gratias nomine suo quàm maximas posset redderet, pro tot beneficijs quæ in vita omni acceperat. Vno postquã sepultus est anno, & semestri elapso, corpus eius candidum, facile, ac integrum vnà cum vestibus est repertum.

Humilitas. *Mortif.* *Oratio.* *Mors.* *Crucif.*

XXV. DIE MAII.

P. IOANNES MORTAIGNE.

Belga Tornaci. 25. Maij 1583.

TOrnaci Rector cùm præesset, hæreticis armis vbique circumstrepentibus in pago quodam per octo dies latuit, inde in horreum stramine coopertum transslatus, ibi clam Catholicis aduentantibus Sacramenta ministrauit. Victu tenui, ac propè inædiâ sese sustentans, & tamen in antro illo ita hilaris, vt se numquam lætiorem fuisse prædicaret, magno eorum apud quos delitescebat, & post 40. quoque annos celebrato exemplo. Cùm per dolores podagræ totis aliquando noctibus nihil somni posset admittere, laudes Deo assiduè dicebat; & sæpè etiam canebat. Fiduciâ in Deum fuit insigni, nec sine operæ pretio luculento, cùm aliàs, tum verò eo tempore, quando ipso Tornaci Rectore, tertio Bacchanalium die, seu tertiâ ante diem cinerum feriâ vix aliud domi erat, quàm siccus panis. Rogatus num vellet consuetum ære

Fidet. *Fides.* *Patientia.* *Fiducia in Deum.*

campano signum edi, quo Patres ad triclinium conuocarentur, edi iussit, & vix illi conuenerant cùm tintinnabulo portæ pulsato, adfuit annona luculenta à pio ciue, seu à bono potiùs Deo tam opportunè suppeditata.

P. GASPAR GOELLO.

Lusitanus Canzucæ. 25. Maij 1590 ætat. 59. Soc. 34.

IN tractu Omurano vnà cum suo socio baptismo lustrauit plus quàm 35. millia Iaponum, & 60. cœnobia Bonziorum. In Sarcibus cõuertit mortales 1460. fuitque primus Iaponiæ Vice-Prouincialis, à Rege honoratus, & plurium millium animarum ad fidem accessione semper increscens per industrias laboris, ac pietatis plenas. Mortuo exequiæ celebriores factæ quàm vlli celebratas vllus meminerit.

P. IOANNES DELGADO.

Lusitanus in Guinea. 25. Maij 1610.

QVàm perspicax in Theologia Magister fuerat, tam promptus postea, & impiger in Guineæ Promontorio fuit operarius. Quantum animarum zelo arserit, testes sunt ille lachrymæ de quibus annuę sic loquuntur: Dum Bichongoris Regem familiaribus colloquijs ad nostram Religionem vellet traducere, neque rudem obstinationem euinceret, lachrymæ illi sensim decidebant. Rogatus à Rege quid ita fleret. *Tuam*, inquit, *duritiam, & obstinationem doleo, qua te sempiternis flammis cruciandum à cæli possessione deiecit.* Immò, subiecit Rex, quia vir sanctus es, ita ploras, & forsitan me citò moriturum animo præsumis. Ita breuì Insulanorum occupauit mentes, vt de illius vita, ac moribus nihil nisi cæleste suspicarentur. Sed mors magis virtutem eius declarasse videtur, quàm vita. Varijs enim iactati morbis, ac febribus cum spe recuperandæ salutis ad eius sepulchrum confluunt; narrantque periculosum atque intestinum malum eius beneficio sublatum, quo Lusitanus quidam laborasset. Vulgatam eius sanctitatis opinionem durasse postea illud etiam indicio est, quòd anno 1611. eius Insulæ quispiam, quem lentum ciborum fastidium, inediâ, tabeque ad extremum propè adduxerat, vbi Patris Ioannis sepulchrum adijt, ibi fastidium omne posuerit fame statim, sanitate, viribusque non sine admiratione receptis.

Zelus.

P. FRANCISCVS FRANCESCHINUS.

Italus Soc. 25. Maij 1617 ætat. 72.

VIta huius ab anno 1562. quo Societati adscriptus est, eadem continuatione virtutis viguit in communi disciplinæ Religiosæ cursu, nihil singulare habere visus quidem est, singulari tamen laude in ipsa illa vitæ ad omnem legum accurationem castigatæ constantiâ eluxit. Per annos 28. Ministri officio functus est exemplo hominis religiosi veri, atque sinceri. Prisci moris retinens, non tempus verrendi, non alia consueta ex vsu veteri, & sancto neglexit, *Deum adesse* vbique memor, id ne illi excideret D. A. in cubiculo præ oculis affixerat. Quocumque iret, seu staret, oculos, & corpus totum ad præsentis Dei reuerentiam componebat.

Regula.

Præsen. Dei

XXVI. DIE

XXVI. DIE MAII.

P. NICOLAVS BVRI.

Belga Audomari 26. Maij 1597.

Charitas.

AD pestiferos, adeoque ad mortem heroicam abiturus, generali confessione præmissâ, vota coram socijs in Collegio instaurauit; veniam, & preces ab ijs non sine lachrymis enixè precatus. Taceo de illo alia, quæ ferè alijs ea in sparta versantibus vsitata, vel ab Alegambe in heroibus ad annum 1597. c.4. perscripta sunt. Vnum religioni duxerim omittere, quod ibidem hisce verbis perscribitur. Ægrota mulier conductâ habitabat in domo, morbus pestilentiæ suspicionem fecit. Eius iussu, cuius erat Domus foras proijcitur misera sub dio, cęlo pluuio, voluebatur in luto. Fortè Pater cũ digno comitatu sacram ferens ægrotis Eucharistiam, illac transijt. Tum miserandæ rei motus aspectu, positâ decenter sacrâ pyxide; suis manibus, fratre socio adiuuante, sublatam è luto reportat sub tectum. Erat Dominus domus homo militaris, iracundo ingenio, ac præferoci, & per id tempus superuenit, atque in miseram ægrotam, patremque furenter irascitur, omnium verborum acerbitate iubet illam ex portari confestim, cunctanti arrepto ferro minitatur. Pater fiduciæ plenus nudat veste ceruicem, paratusque magno animo ictum præstolatur potiùs, quàm impium facinus admittat. Hic homini irato faces ardentiùs admotæ; neque contumelijs in homines, neque impijs in Deum vocibus, sacrilegisque execrationibus temperare. Ea omnia placido animo excepit, & rem sanè periculosam, sed Diuino crediderim impulsu ausus est. Vt olim S. Bernardus aduersus Ducem Aquitaniæ, sacrosanctum Christi profert corpus; Agnosce inter manus meas, inquit, conditorem tuum, eumdemque Redemptorem, & Iudicem supplex pronus venerare, tuæque impietatis, & in miseram hospitam crudelitatis ab hoc veniam precare. Ad aspectum venerandæ Eucharistiæ procubuêre supplices, qui aderant; ipse miles pauore subito perculsus abiecit se humi tremensque & à Deo & à circumfusa multitudine sui furoris magnâ animi demissione, veniam petit, totusque alium in virum mutatus, & miseræ hospitæ molestus esse desijt, & nostrum Sacerdotem ingenti complexus est amore, atque ex eo tempore sacrosanctum Eucharistiæ Sacramentum mirâ pietate prosequi cœpit.

Euchar.

P. IOANNES CORNELIUS COAD.

Germanus Coloniæ 26. Maij 1617. Soc. 26.

NObili familiæ, ac militari gloriæ speique istic se ostentanti humiles in Societate labores posthabuit eò ad infima quæque propensior, quò illa plus contemptionis habebant, & laboris. Ingenuâ quadam reuerentiâ prosequebatur omnes, vicissim tenerè amatus ab omnibus per ipsos 20. annos Ianitor Collegij, & modestiæ ornamentum, calculo licèt, alijsque doloribus apprimè afflictus, nil tamen sibi parcebat, quin plagis in se desęuiret, ac horrido cilicio amictus cingulò quoque pungente sese accingeret, seu domi seu foris versaretur. Mortis imminentis haud inconscius prædixit se ad festum corporis Christi migra-

Mortif.

turum è vita quare ad mortem se componebat omni arte, industriâ, & omni genere apparationis, Vbi æger in valetudinarium deductus est, humi prostratus, terram exosculatus est, promptum se præbens ad omnem nutum Dei Domini vitæ, & mortis. Appetente horâ extremâ B. Ignatium, & cælites ad opitulandum accersiuit, & *Alleluia* canens ita mortem oppetijt, vt in sociorum omnium ore admirabilis viri nomen, & suauem suæ virtutis memoriam, desideriumque reliquerit.

Mors.

ANTONIVS LOFFREDUS SCHOL.

Italus Neapoli. 26. Maij 1619 æt. 36. Soc. 5.

INter ipsa Religionis ineundæ consilia, ab alio illustri viro ad singulare certamen vocatus, cùm famæ suæ id interesse putaret prodijt, & inimicum profligauit, sed iacenti, & veniam per Christi pro nobis mortui amorem flagitanti, pepercit, cuius facilitatis luculentum se à Deo pretium accepisse aiebat, quod ad Societatem fuisset admissus; in qua vixit ceu superstitis inter nos adhuc B. Aloysij Felix effigies. Fama est, inquiunt annuę, Antonium morti proximum elegantissimæ semitæ ad cælum vsque procurrentis aspectu mirificè recreatum; in cuius meta S. P. Ignatius visus est ante Deiparam supplex, ab ea Societati vniuersæ vitæ morumque innocentiam efflagitare. Vixit Neapoli, quod ille Collegium lautâ 30. ferè millium aureorum beneficentiâ, & singularis exempli præstantiâ cumulauit.

Charitas.

Mors.

B. V. S. P. Ignat.

XXVII. DIE MAII.

FRANCISCVS COELHO SCHOLAST.

Lusitanus Eboræ 27. Maij 1567. Soc 8.

HVnc excelsitate animi, crucis amore, obedientiæ efficacitate, piæ cum socijs consuetudinis exemplo mirabilem prædicant, qui cum eo fuêre; adduntque nunquam in illo quicquam etiam leuis noxæ perspectum. In naturam verterat quasdam virtutum exercitationes quas alij existimabant humanis viribus intolerandas esse. Sic viuentem ex ipso Theologiæ cursu abripuit mors illi minimè improuisa. Nam aliquot ante illam diebus, Georgio Sarrano Rectore, ac socijs audientibus, Franciscus velut à somno expergefactus; quis est, aiebat, is qui nunc mihi denunciabat me 27. die Maij ad fruendum Deo hinc abiturum? Prædictioni respondit mors: quâ Franciscus illo ipso, quem tunc prædixerat, die immaculatum Spiritum ad fruendum Deo expirauit.

Studium prosciendi

Mors.

P. IACOBVS SEV DIDACVS, MONTERVS.

Lusitanus Conimbric. 27. Maij 69 ætat. 71. Soc. 51.

ANtequam alij à lecto surgerent, duas, aut tres horas ille iam orabat. Perpetua illi oratio, quotidiano, etiam per iter, flagello, cilicioque armata. Pedes obibat Prouinciam cùm illi præesset; nec rarò sine viatico. Quotidie post meridiem per semihoram Sanctissimæ Eucharistiæ mysterio, aliam item semihoram Deiparæ Virginis dotibus expendendis dabat. Con-

Mortif.

Euchar. V. B.

Confess quot. B.V.

Conscientiam quotidianâ exomologesi purgabat, & menstruum deinde generalem Confessionem quot mensibus instituebat. Fama fuit plurium sermone vulgata, Deiparam illi aliquando se præbuisse spectandam. Sublimem à terra inter orandum conspectum ij testati sunt, qui id vidêre. Vita eius prolixior dabitur ad annum 1634

Oratio.

XXVIII DIE MAII.

LEONETTVS GAGLIARDVS SCHOLAST.

Italus Romæ 28. Maij 1564.

HIc tres in Societate germanos habuit, ipso quartus; Diacones iam erat, & curriculum Theologiæ necdum emensus, cùm mortalitate exemptus est. Hilaris in morbo

Morbus.

& ad omnem nutum obediens, non aliud leuamentum quærebat, quàm diuina loquentes audire. Corporis dolores calicem suauissimum appellabat; Achillem, Ludouicum, Franciscum germanos ipse solabatur; & sæpenumerò, enixè petebat ab ijs iuuari in

Patientia.

gratijs Deo reddendis, gestire visus cum hæc diceret, quòd maturâ morte, quòd in sinu Societatis migraret è

Mors.

vita. Bono, inquit ad P. Achillem Gagliardum, bono esto animo, Christus Dominus me valdè amat. Age meo nomine illi grates. Eius, ac fratrum, Posseuinique vocatio iucundè mutuò illigata in Hist. Societatis ad annum 1559. denarratur.

PETRVS MONERIVS SCHOLAST.

Gallus Parisijs. 28. Maij 1581.

HVic morienti nequicquam infestus Dæmon, & singularis eius innocentia, fecerunt, vt quia de vita illius propè nihil ad nos peruenit, mors certè in obliuione non sit. Egregiæ virtutis adolescentem vocant literæ Parisiensis Collegij. Is, inquiunt, morti proximus cùm adstanti Confessario infestum sibi esse Dæmonis præsentiam dixisset; iussus ab eo est quærere de ipso Dæmone, numquid contra se haberet, ac paulo post sereno vultu ad Confessarium conuersus, nihil habet, inquit. Cùmque omnes ad veras, solidasque virtutes cohortatus esset, vitâ migrauit, singularis planè innocentiæ exemplum, cui nihil supremo vitæ tempore diligens, atque criminosus accusator objicere potuerit.

Mors.

P. THOMAS STANNEVS.

Anglus Andomari. 28. Maij 1617. ætat. 62. Soc. 28.

SPiritualis Coadiutoris gradum preclarâ, & optimis operarijs propriâ vsque sanctitatis famam virtute ornauit in Anglicana missione, per annos 20. ibidem ante initam Societatem decem annis versatus. Sæpè in siluis sub dio illi delitescendum fuit, vt qualem qualem Sacramentis administrandis opportunitatem haberet. Anno integro ærumnosa in custodia & squalores, & morbos perpessus in exilium eiectus est, patientiæ inuictæ laude inclytus ob dira tormenta, quibus illum integer morborum catalogus exercebat, quorum leuamentum illi erat lectitata vita S. Patris Ignatij, quem cum Beatissimâ Virgine vnicè diligebat. Duas orationi, quæ mente per-

Fides.

Lectio.

Oratio.

peragitur horas dabat quotidie; cætera item horarum spatia, quater quotidie inuisendo sanctissimum Sacramentum. Cùm calculo torqueretur, positis humi genibus piè meditando animum occupabat. Contra podagræ verò cruciatus, aiebat se aquam lustralem cum Superioris benedictione habere pro remedio singulari. *Morbus. Aqua bened.*

XXIX. DIE MAII.

IOANNES PARNESIVS COADIVT.

Griso Cracouiæ 29. Maij 1638. ætat. 45. Soc 13. *B.V. Oratio.*

QVòd ex hæreticis tenebris ad orthodoxam lucem felix emerserit, pro gratiarum actione anathema argenteum Barrhi ad Beatissimæ Virginis imaginem in templo nostro appendit. In Societate horas tres dabat quotidie meditationi rerum cælestium, horis de matutina, & vespertina quiete decerptis. Ter quothebdomodis diuinâ synaxi reficiebatur, & quidem festo die cùm id ageret quinis, aut senis horis absorbebatur à Deo, mente orando Deo satis amando nunquam satur. Pro supplemento Beatos, & probos omnes accersebat. Quotidie flagello seriò in se animaduertebat & per ipsos 12. annos catenâ ferreâ, eaque geminâ cingebatur, lumbis illâ perquàm arctè constrictis, & tamen nihil muralis sui laboris omittens. Extremo vitæ quinquennio impetrauit, vt ab omni carne, ac piscibus abstineret, pane, oleribusque contentus. Ædium faber cùm esset, ac impensè laboraret, nullo in æstu sibi vel frigidæ haustum, aut indulsit ipse, aut indulgeri petiuit. Silentio, patientiâ, orationum iaculatoriarum vsu erat excellens. Sabbato, vti desiderauerat, & prædixerat, extinctus est. *Mortif.*

P. SENECA SCHREIBER.

Germanus Oetingæ 29. Maij 1648. ætat. 35. Soc. 16.

PVtatur, nunquam vllo laxamento contra leges Societatis deliquisse, promptum illi ad officia charitatis ingenium non sine Angelica quadam mixtura cælestis modestiæ, quâ omnes reuerebatur, Angeli cognomento ab ijs haud ex vano donatus. B. Aloysio singulari voluntatis propensione fuit addictus; quippe cuius beneficentiâ luculentâ, pedem læsum, & exulceratum, atque à Chirurgis nil iam auxilij expectantem, sanum iam olim receperat. *B. Aloysius.*

P. PETRVS WRICHIVS.

Anglus Londini 19. Maij 1651. ætat. 48. Soc. 22.

HVius vitam & mortem inter mortes illustres fusè perscripsi. Post operam religioni Orthodoxæ probè impensam damnatus est ad suspendium, & consuetam carnificationem, *tanquam Sacerdos Catholicus.* Sub ipso patibulo quidam de Societate illi, baiuli specie, adfuit, & confitentem absoluit; obtentu illo vsus; quasi ab eo mandata extrema & secreta acciperet ad amicos perferenda. Dicenti ministro hæretico; illi veniam eiurato Papismo minimè defuturam, respondit Petrus: *Facesse, satan: si mille vitas haberem, mille vitas morti libentissi-* *Fides.*

ti. è

mè pro Catholica religione offerrem. Magnis tam Catholicorum, quàm etiam hæreticorum laudibus ornata est illa Petri mors tanto animi sibi præsentis robore conspicua vsque ad omnium admirationem.

DICACVS BONHOMVS COADIUT.

Italus Coloniæ 19 Maij 1651. Soc. 22.

LAborandi, orandi, se afflictandi magnâ laude floruit. Adeò acriter se verberabat, vt eius cubiculum concuti videretur. Per annos plures non nisi præterita vitæ peccata dabant materiam pœnitentiæ Sacramenti, cùm nullius deliberatè, seu spontè commissi etiam venialis peccati se accusare auderet, quippe sibi haud conscius. Monitoribus, per preces gratus fuit. Vbi festa otium ei dabant, sæpè mille salutationes Angelicas vno die recitabat, nouo ad singulas mentis ardore concepto, à quibus sibi, ac Societati certa virtutum decora flagitabat. In frequentandis internis, Deo gratias agendi, voluntatem suam diuinæ accomodandi, alijsque actibus mirè facilitatis erat atque ardoris. Vnde per plures annos nullum ex eo verbum otiosum auditum. Crucifixum semper cordi arctè admotum gestabat, vt amorem dolore acueret.

Mortif. Confess.

Humilitas. B. V.

Oratio.

Lingua. Crucif.

IOANNES LIEGEOIS COADIUT.

IN murarij structoris munere, atque in aduehendis è Gallia subsidijs per ipsos viginti annos in missione Canadiensi sudore perutili laborauit; & tamen nunquam suæ oblitus modestiæ honorare omnes, omnibus prodesse studebat. Sæpè Neophytos ab insidijs hostium eripuit, illas detegens. Idem agentem insidiosa Iroquoorum manus à tergo insecuta, haud opinanti cor medium ferreâ glande traiecit. Caput illi truncatum, detractâ cute, capilloq; reuulso pro trophæo à Barbaris asportatum.

Gallus in noua Francia 29. Maij 1655.

XXX. DIE MAII.

P. THOMAS COTTAMVS.

Anglus Londini, 30. Maij, 1582. Soc. 3.

AVditis Indicis annuis, ad amplectendam Societatem exarsit, Romæ illam complexus. In Angliam reuersus, Dorobernij comprehensus est 25. Decembris. Londini in turri tormento, Scauingeri dicto, per horam & ampliùs cruciatus, totis naribus plurimum sanguinem fudit. Vrgebatur vt chirographo testaretur, quid in Pij V. Pontificis, & Reginæ causâ sentiret: scripsit; se id sentire quod à Romana Ecclesia didicisset. Dum tentaretur vt in Confessione audita proderet; noluit, etiam dirè tortus. 20. Maij capitis damnatus, trahæ alligatus, ad supplicij locum raptatus, vnà cum socijs *Te Deum Laudamus* cecinit toto itinere. E plaustro, sub furca stans, omnibus benedixit. Libertas illi offerebatur, si Pontificis consilia improbaret; respondit: se ne mille quidem vitarum pretio à quocunque Ecclesiæ Catholicæ articulo discessurum. Suspensus, & postea ad carnificinam nudatus, repertus est nuda

Fides.

Confess.

Mors.

Cilicium.

carne accinctus cilicio, non sine suaui omnium admiratione.

P. FERDINANDVS CRENDELIUS.

Germanus Ingolstadij. 30. Maij 1614 ætat. 58. Soc. 39.

ANtiquitatis thesaurus erat huius viri eruditio; putabatque se gratiam accipere, si à quopiam: vt ex illa promeret aliquid, rogaretur. Æquus illi ad omnes iniurias animus, eò quòd formulam votorum perpetuò expendens, se diuino conspectu vndequaque indignissimum iudicaret. Quare infra illud fore ducebat quicquid molestum accideret. Eadem verba ita hominem composuerant, vt qui eum studiosè fuerat, quomodo in agendo, ac dicendo se gereret contemplatus, dixerit se vix vnquam incidisse in tam compositæ modestiæ Iesuitam. Ne æger quidem vllo signo ostendit, quo genere cibi, aut leuamenti propensiùs recrearetur; patientiæ suæ semper compos, ad summam eius virtutis disciplinam. Aiunt illum venena impunè tractasse; ac sæpè ollis plenis instructum ad visendos ægros ac inopes prodijsse.

Charitas.

Patientia.

Humilitas. Modestia.

Charitas.

MAG. MICHAEL MARTIVS.

Silesita Brunæ. 15. Maij. 1649. ætat. 18. Soc. 9.

IN tyrocinio, studijs, ac inter docendum, mirum in modum fuit candidus, & apertus, Patri spirituali potissimùm, cui cùm aliquando suæ conscientiæ intima penitùs aperiret, repentè totus eius vultus formâ insigni emicuit, miro quodam splendore perfusus; persanctè asseuerante Patre illo, visum sibi tunc vultum illius instar vultus Angelici. In diuinæ Synaxis vsu aiebat nunc bellaria se gustare, nunc lacte pasci, nunc odore roseo recreari. Diuinæ Matris cultui se mancipium dedit; eidemque, se rudi è ferro catenula deuinxit; quippe qui magnis nominibus ei seipsum se debere sit contestatus: primùm quòd natali eius die sit natus; deinde quòd puer illam in aëre adspectabili specie gloriosam vidisse sibi sit visus sanitatemque ab ea cùm peste laboraret receperit; quòd denique vocationis ad Societatem, & prædestinationis ad gloriam beneficium per illius manus à Deo acceptum retulerit: id enim sibi argumentis non dubijs constare asseueranter affirmabat. Vnde diem etiam, & horam, quâ migraturus erat è vita, ex vero prædixit.

Candor animi.

Euch. B. V.

XXXI. DIE MAII.

IOANNES PAVLVS DE VINATIONE SCHOLAST.

Hispanus Barcinone 31. Maij 1608 ætat. 27. Soc. 10.

MAgno ineundæ Societatis desiderio ad studia se contulit, eaque feliciter hoc amore impellente exantlauit, votis quoque iam tunc de sacramenti nostri forma adiectis; adeò ferre moram non poterat desiderij magnitudo. In Societate humaniora cum laude docuit. Sed in medio Theologiæ cursu metam vitæ attigit. Laudatur in illo amabilis quędam, & mansueta facilitas, candida in dictis moribus synceritatis lingua, & aures ab omni de aliorum fama suspecto verbo semper immunes: examinis generalis, ac particularis vsus constans, denique innocentia in primo suo candore citra vllum grauioris noxæ inquinamentum vsquequaque seruata.

Vocatio.

Innocentia.

P. ANGELVS ARMANVS.

Italus Manile. 31. Maij 1621 ætat. 40. Soc. 21.

IN maris periculis B. Ignatij ope mansit incolumis, quippe cuius imaginem contra procellas ex alto, conspicuam omnibus, appendebat. In Philippinis, alijsque missionibus, quà docendo in Scholis quà ad populum dicendo, & labores, & fructus tulit egregios. Ita Barbari, eius pro re orthodoxa conatus pertæsi, illum non semel insidiosis in locis ad necem sunt præstolati, at ille, & aliàs, & etiam tunc mansit incolumis cùm illi templum, ac domum nostram flammis iniectis aboleuêre. Longum esset percensere difficiles illius expeditiones, mirabilem in dicendo efficacitatem ad emollienda corda nefaria, magnas cęli voluptates inter cibos fastidio potiùs mouendo, quàm sedandæ fami aptos. Vnicè optabat, nullam sui vspiam haberi memoriam, nisi in precibus. Inter alia ex alijs iusta funebria, quæ illi Sodales Mariani, & varij circùm incolæ persoluêre, vt Patri, Taitayenses præter pullam vestem, quâ dolorem testati sunt, molem quoque mortualem in templi medio posuêre, ac bis in terga sua verberibus voluntarijs sæuiêre. Internæ sui cultioni magnoperè intentum fuisse arguunt ea quæ de illo annuæ Philippinæ; & ibidem pag. 799. Diuinæ perfectiones in annum seu menses duodecim, distributæ.

S. P. Ignat.

Fides.

P. IOANNES MEAGH, ET DVO SOCII.

Hibernus in Bohemia. 31. Maij 1639. ætat 39. Soc. 13.

IN Bohemia per iter ab hæreticis rusticis trucidatus est. In odium Catholicæ fidei patratum id esse, illud est argumento; quòd ijdem hæretici rustici alios qui vnà iter habebant, innoxios, imò benè sperare iussos, dimiserint. In diuino Sacrificio, & inter colloquendum de diuinis, ardore singulari flagrabat. In Hiberniam è Bohemia rediturus, Exercitia obibat S. P. Ignatij: quo tempore oborta illi est fiducia singularis, sanguinis pro Catholica fide fundendi. Socij, qui sum eo tunc cecidêre, fuêre Coadiu-

Exercitia.

tores duu; alter *VVenceslaus Trnoska*, de quo nihil accepi; alter

MARTINVS IGNATIVS COADIUT.

Ibid. ætat. 63. HIc magno martyrij desiderio flagrabat semper; imo & spe: ad quam putatur diuinitùs fuisse erectus. Diuino Eucharistiæ Sacramento pastus, dulcissimè lachrymabatur. In colenda Virgine Beatissima erat assiduus; eamque amoris tenerioris flagrantiam ex ipso Matris diuinæ vultu aliquando spectato hausit, aut potiùs, ampliùs inflammauit. Creditur enim aliquando illi Virgo Beatissima se spectabilem præbuisse. Eu.

B.V.

MEN-

MENSIS IVNIVS

PRIMO DIE

P. IACOBVS SVAREZ.

Hispanus Murciæ. 1. Iunij 1566.

HVnc Valentiæ iratus Pater quod Societatē deserere nollet, in templo stricto ferro aggressus est, vt illum vel è vita, vel è Societate tolleret sed Iacobus illum in Collegium abductum prudenter tranquillauit. In Societate, Missionum industriâ; dexteritate; labore præstans, & magni nominis vir fuit Iacobus. Verecundum illi domi silentium; & modesta lætitia: lingua potissimùm, adducto semper fræno, vigil, ne quà offenderet. Eapropter post consuetum à mensa colloquium, statim introspiciebat in sese, an non dixisset aliquid, quod silentium potiùs merebatur. Os, oculi; vultus hominis erant, velut orantis perpetuò, noctis quoque parte, non minimâ orando exactâ. Murciæ S. Claræ moniales semel atque iterùm nunciauêre ad Collegium, supra tectum Collegij flammam, & grande incendium apparere. Pater Minister, & Ianitor nil in Tecto vident, & particulatim lustrant cubicula, inueniunt orantem in conclaui Iacobum, atque â terra sublimem, neque quicquam eos, qui aderant aduertentem. Accitus Rector idem conspexit. Mors illum opportunè occupauit cùm S. P. Ignatij exercitia obijsset.

Lingua.

Oratio.

Exercitia.

IACOBVS RVIZ COADIVT.

IN *coci* munere per annos 30. magno labori magnam pietatem in diuino potissimùm Sacrificio audiendo coniunxit. Noctis quoque partem laboribus dabat, vt manè sacrificijs pluribus interesse posset. Beatæ Virginis Officium, vsu perpetuo attriuerat, sed illud persona nobilis ab eius morte in pretio habuit. Totis 30. annis, ne semel quidem petijt domo exeundi facultatem, vt animum relaxaret. Pro hoc mortuo Alphonsus Rodriquez Coadiutor Beatissimæ Virginis Coronam recitabat, cùm illum in cælo læto aspectu hilarem ad Beatissimæ Virginis Matris latus, ceu addictum semper, & charum Deiparæ clientem, aspexisse sibi est visus, & ab eadem iussus, eâ de re alios etiam reddere certiores.

Hispanus in Insula Maiorica. 1. Iunij 1601. Soc. 33.

Mortific.

B.V.

P. ANDREAS BARPI.

HVnc Patauij litteris operam dantem, & inter coortas rixas igneâ glande in tibia vulneratum prostrauit, ac lecto affixum, eâ occasione expergefecit ad æterna Deus. Societati adiunctus, absolutæ ad omnem religiosam laudem virtuti se dedit, adeò vt venerationi esset, ac etiam admirationi magna eius modestia, precandi studium

Italus Romæ. 1. Iunij 1630. æt. 49. Soc. 26.

dium, sui victoria, dexteritas obediendi, & gubernandi. Pestem, & mortem hausit inter obsequia gloriosæ charitatis. *Charitas.*

BLASIVS SCHELLING COADIUT.

Germanus Eberspergæ, 1. Iunij 1632. æt. 78. Soc. 53

INtegerrimi ad vigilandum, orandum, laborandum exempli vir, cùm, irrumpente milite Suecico, hæreticis S. Sebastiani reliquias, ac thesaurum prodere iuberetur, fronte funè contorto constrictâ arbori alligatus; IESVS MARIA, aiebat, thesaurum non scio. Quare funis & caput illi gladio fissum est, cerebrumque dispersum; cadauer fimo contectum. *Reliquiæ.*

II. DIE IVNII.

P. LVDOVICVS CORBINELLVS.

Italus Romæ. 2. Iun. 1591.

ADerat anno 1559. in Gallia læto primùm, sed postea tetro spectaculo Ludouicus, quando Henricus II. Galliæ Rex Elisabethâ filiâ Philippo Hispaniarum Regi, alterâ Claudiâ Lotharingiæ Duci Carolo, Margaritâ sorore Emanueli Sabaudiæ Duci collocatâ, ipse in certamine hastâ colludens; in oculo hastæ fragmine ita est vulneratus, vt vndecimo post eas nuptias, & certamen, die mortem oppetierit. Et sic exitium tandem pro exitu habere humana gaudia sapienter meditatus se Societati addixit; quam, & virtutibus, & collatis in Collegium Romanum beneficijs, impensè ornauit. Decumbebat in Romano Collegio eodem tempore quo Beatus Aloysius; & hac nocte Aloysio absenti licèt alio in conclaui apparuit, vt narro in pretiosis occupationibus morientium, vbi sic: Beato Aloysio, tertiò visus est, vehementi dolore velut æstuans, & dicens. Tempus est, mi frater, iam me Deo enixè commendandi, eumque adorandi; vt hanc acerbitatem grauis, & periculosi doloris, quo discrucior, patienti, fortique animo ferre possim, quando, nisi singulari Dei ope confirmer, eum, prout par est, me ferre posse diffidam. Paulò post iterùm se illi ostendit, vehementiùs etiam, quàm priùs obtestans, vt ardentibus precibus, subsidio veniret. Denique tertiùm Aloysium sic compellat. Iam, iam mi frater huius miseræ vitæ calcem propè contingo. Ora Deum, vt hanc migrationem feliciter euenire, proque sua benignitate, me immortali gloria beare velit. Ibi me, pro te vicissim precari, non fugiet. Et illa ipsa nocte mortuus est Pater Corbinellus: de quo B. Aloysius P. Bellarmino dixit: absque mora Purgatorium transijsse. *Vocatio.* *Mors.*

P. ANTONIVS SARDVS.

Siculus Messanæ. 2. Iunij 1592.

FOris ante initam Societatem fuit magni per Siciliam nominis Medicus. Verùm auditâ manifestâ voce ex alto lapsâ, quæ dicere videbatur: *Veni post me: faciam, te fieri medicum animarum.* *Vocatio.*

Vide 8. Aprilis hic.

MICHAEL

MICHAEL HERRERA COADIVT.

Hispanus. Romæ 2. Iunij 1593. ætat. 81. Soc 24.

HIc vtramque fortunam expertus, cùm authoritate valeret, se tamen ad humilitatem Coadiutorum in Societate demisit. De illo Collegium Romanum ita scribit: Is iam grandis natu Societati se adiunxerat tædio rerum humanarum. Nam vt erat genere, consilio, authoritate excellens, carus fuerat Carolo Quinto Augusto, Cuius missu primùm in Anglia apud Reginam, deinde Constantinopoli apud Solimanum Turcarum Imperatorem legationem obierat. Sed bello inter Carolum, & Turcam exortò, diu in vinculis habitus, vt primum euasit, mortalem cum æterno Domino commutare decreuit. Erat iam propè sexagenarius, sed corporis, ac virium robore præditus. Adscitus in Societatem, etsi consilio, ac rerum humanarum vsu longè præstabat, tamen quò magis excellebat, hoc se gerebat submissiùs, & ad seruilia officia libentiùs descendebat. Illud autem maximè memorabile, quod cùm Pater Franciscus Borgia Præpositus Generalis ei sacerdotium deferret, atque, vt acciperet vehementer instaret, Herrera, constantissimè recusauit, se tanto munere indignum prædicans, sibique longè optabilius esse humilem, abiectamque vitam degere. Quod quatuor, & viginti annos, quibus in Societate vixit, perpetuò fecit vir externis æquè, ac nostris propter amabiles mores, egregiamque in omnes charitatem vnicè carus, & scilicet insigni Christianæ humilitatis exemplo memorandus.

Humilitas.

P. ANDREAS DE CAZORLA.

Hispanus. Hispali. 2. Iunij 1649. ætat 82. Soc. 65.

HIc etiam inter Hispalenses heroes occubuit magna victima charitatis vbi de illo in annum 1649. ita scripsi: Hunc inter prima sua decora laudat Bœtica, virum potentem authoritate operis, ac sermonis, & virtutis ordinariam supergressæ, siue tertij anni Patres erudiret ad summa sanctimoniæ compendia, siue sacras expeditiones adiret, siue per Vrbes Christianæ fidei rudimenta doceret, paruulosque ductaret, ac velut scintilla in arundineto, etiam in deuexa iam ætate, discurreret; siue ad Nostros Rector, aut externos pro Concione diceret, siue pro sacro Tribunali assiduus, & magno pollens consilio, ac animorum tractandorum peritiâ, sederet; siue familiari colloquio vteretur; vbique magni nominis, & ad voluntates Deo deuinciendas persanctè dexter, hisce laboribus, die noctuque imminebat. In ipsis quoque diuersorijs, diuisam in choros familiam vnà cum Patrefamilias, vt è ritu Rosarij Deiparæ salutem angelicis verbis repeteret persuasorijs artibus adducebat; partem in omnem felices impetus capiebat, vbique id, quod vnum præ alijs necessarium est omni eloquentiæ suæ vi, & arte inculcans, vt detestabilem noxæ mortalis diritatem pernosse omnes discerent, ac odisse.

Concio.

P. Alphonsus de Miranda. Vide 3. Iuiij.

III. DIE IVNII.

P. PETRVS VRAGONITIUS.

Croata Zagabris. 3. Iunij. 1617.

HIc nobilis, tunc adhuc adolescens, nomen in Societatem dederat, cùm ex insidijs in capite fuste vulneratus, & ad extrema redactus, clarâ luce Christum specie resurgentis, & cum eo Beatissimam Virginem vidisse dicitur audiuisseque hanc dicentem. Quid huic, an id, quod petit faciemus? Respondit Matri Christus: sine, mater; modicum opus est, vt laboret. Et confestim consanuit, per 30. annos per Vngariam, & Croatiam eximius in omni munere cathedræ, Pulpiti, ac reliquis officijs. Vnus hic fuit è duobus, qui Societatem in Croatiam induxêre.

Christus. BV.

Operarius.

P. QVINTINVS COVSIN.

Belga in Goano Itinere. 3. Iunij 1618.

PIetate, modestiâ, studio animarum fuit insignis cùm viueret: moriens agebat gratias Deo, & optabat breue, quod reliquum erat temporis, patiendo transigere. Is, qui adfuit morienti scribit, illum in ipso mortis, ac vitæ vestibulo in hæc verba sensu magno identidem prorupisse: *Arcta via, quæ ducit ad Cælum, arctior, arctissima.* Terrorem hæc incussêre; ac lacrymas excussêre non paucis, ita illa repetebat, ita suo metu omnes erudiebat. Mox oculis in cælum sublatis, & iunctis manibus paratè conquieuit in suauem mortem admirandæ virtutis cognomento vulgo laudatus.

Mors.

Mors.

P. FRANCISCVS DE MENDOZA.

Lusitanus Lugduni. 3. Iunij 1616. ætat. 54. Soc. 39. Vocatus.

NObilitate, ingenio, pietate inter paucos illustris, Domi cunclusus tenebatur, ne ad Societatis tyrocinium proficisci posset, quod vrgebat, per fenestram ausus est sese dimittere ita euolauit, Orator, Philosophus, diuinæ Scripturæ Doctor, Ecclesiastes, Superior, scriptor ac religiosus talis, vt Præpositus Generalis illum in his omnibus dixerit virum numeris omnibus absolutum. Honoris mirum in modum fugitans, nunquam de vllo mortalium non honorificè locutus est. Ad Regulas ita vigil, vt nullus illum vllius legis laxatę reum vnquam aduerterit. Summum laborem coniunxit cum summo ingenio. Prandium illi tenue; cœna vix vlla; quotidiana sui verberatio, Concio numquam sine cilicio. His ille actibus virginitatis perpetuæ decus feliciter custodiuit.

Regulæ.

Concionat. Mortific.

IV. DIE

IV. DIE IVNII.

P. ALEXANDER GEORGIVS.

Gallus Parisijs. 4. Iunij 1621. æt. 38. Soc. 13.

IN hoc viro, cùm Parisiensi Collegio Rector præesset, ac in teterrimum carcerem detruderetur, & pro Tribunali, Regiæ necis intentatæ, adeoque læsæ Maiestatis reus ageretur; & innocentia, & mirabilis animi fortitudo religiosè triumphare est visa. In ærumnosis ergastuli tenebris, tenerrimus illi vsque ad vberes lacrymas pietatis fuit sensus; animus verò tam sui compos, vt pro Tribunali eos, quos aduersarios habuerat, habuerit salutis, ac libertatis suæ acerrimos defensores. Difficillimis obsidionis famis, ac tetræ illius infamiæ temporibus gubernauit, vultu semper ad charitatem composito, & prudentiâ nullo timore attritâ. Ita Parisiense Collegium, ita Domum Professam, ita Prouinciam Aquitaniæ rexit. Pauperum, & paupertatis fuit valdè studiosus. ad omnem dictis parendi facilitatem tam cereus, etiam senex, quàm vllus tyronum esse, aut solet, aut potest; tam fortis, vt prouerbiò diceretur, illum si quidem iuberetur, id quoque ausurum quod nemo alius auderet. Vnde non sine intolerantiæ quodam sensu infensus erat illi inertiæ, quæ audet labores ab obedientia præstitutos excusando declinare, atque alienis humeris tentat inijcere. Morientem tenerrima pietas, & fortissima inter calculi dolores patientia coronauit.

Patientia.

Obed.

P. CORNELIVS BEVDIN GODINEZ.

Belga apud Tarauma-rensis. 4. Iunij 1650. ætat. 40. Soc. 15.

HVnc nullius vnquam violatæ nostræ legis reum fuisse dixêre attenti quidam, qui eum pernouêre. SS. Eucharistiæ Sacramentũ septies quotidie visitabat. Cùm in Indiam proficisceretur, fœmina sanctimoniæ opinione celebris illum hortata est, vt iret porrò; quippe vitam istic morte in fidei odium inferendâ feliciter clausurum. Per trimestrẽ Cynaloanæ, ac Mexicanæ linguæ artem ita perdidicit, vt illam ad leges Onomasticumque scitè redegerit. Crucis signum pro templi propylæo, tanquam fidei labarum, defixit, breui post ab irruente Ethnicorum manu, Sabbato, inter probra, quòd Hispanis sacrificijs sacrificulus ipse præesset, quodque indigenas peregrino dogmate ab idolis auerteret, ad templum & aram vsque, non sine copiosâ sanguinis effusione pertractus est. Inde verò in templi atrium iterùm, ac cœmeterium, & ibi variè hac atque illac ad crucem vsque raptatus, in eiusdem crucis amplexu hærens, dum adducto vtrinque fune strangularetur, bis Indicâ clauâ percussus, telisque confossus & internectus est; sacrificulo barbaro in sacrificali veste sacris aris insultante. Post biennium eius corpus incorruptum repertum esse perhibent qui vidêre; dicentibus barbaris; illum fuisse occisum non aliâ de causâ, quippe in omnes amicè beneficum, quàm quòd Indorum, ac maximè tenerioris ætatis, capita, aquâ perfudisset.

Euchar.

Fidei.

P. IACOBVS VALESIUS.

Hibernus VVaterfordiæ 4. Iunij 1610 æt. 33. *Charitas.*

OCcubuit hic heros inter Victimas charitatis cùm laboraret apud peste contactos. Angelica illi anima, & corpus ab omni impudicitiæ sorde semper immaculatum, ac felix citra omnem grauiorem noxam vitæ totius innocentia, arque ad illustre illud mortis decus. Cuius mortis aggressioni par fuit, & nusquam imparatus, fælici ad nobilissimos quosque Ecclesiæ asserendos ingenio ac monendi arte præstans, quanto maiore comitate tanto feliciore efficacitate.

V. DIE IVNII.

FRANCISCVS LOPEZ COADIUT.

Hispanus Limæ in Peru 5 Iunij 1610 æt. 85. Soc. 41.

ANte initam Societatem lauta illi domi res erat, cuius trifariam diuisæ, partem Patribus sancti Francisci, alteram iis, qui ad eius portam aduentabant pauperibus, tertiam suæ domûs vsibus impendebat. E Generali Regni Peruani Visitatore Societatis Coadiutor factus est, quicquid illum ad sacros ordines inuitarent Superiores; & Archiepiscopus, ac alij flagitarent: Linguæ suæ hanc legem posuerat, & seruabat, vt rarò, parùm, & nonnisi vrgente necessitate loqueretur. Pluribus occupatus, tantâ dexteritate, ac pietate agebat omnia, quasi nihil agendum haberet, nisi cælestia. Orandi, & lachrymarum dono fuit præstans. Mortem, quâ prædixerat horâ, oppetijt. Plura de illo in vita.

Humilitas.

Lingua.

P. BERNARDINVS ROSIGNOLIVS.

Italus Turini 5. Iunij 1613. Soc. ingr. 1563.

DVlcis illi, & ad rectionem aptus natus agendi tenor. P. Iosephus Alamannius in suis ad Patrem Mutium Vitellescum Italiæ tunc Assistentem 9. Iunij datis ait, rem esse certissimam, quam narrabo, sibique plenè vigili contigisse. Afflatum se, ac suaui complexu constrictum, & a lectulo non nihil eleuatum à vento, seu aurâ quapiam, quæ a ianua veniebat. Sensisse tunc se tenero quodam gaudio afflari, ac subortum sibi lumen quoddam in quo citra vllam dubitationem peruidebat hanc significationem amoris esse ab anima Patris Bernardini Rosignolij, quæ tunc migrarat è corpore. Exclamasse se contestim; ô Pater, ô Pater! illo verò euanescente adiecisse: Obsecro fiat in me Spiritus tuus duplex. *Mox requiem æternam* illi de more precatum: & ad fuisse, qui Patrum Bernardinum expirasse nunciabat. Id verò ab illo sibi eò factum interpretabatur pro grati animi signo, quòd heri pro felici illius transitu diuinum sacrificium obtulisset. Quinquennio, à morte cadauer illius integrum,

Mors.

Cura morientium.

grum, illibatumque, ac recens fuisse testati sunt, qui vidêre Illius in Asceticis peritiam testantur libri ab illo conscripti.

P. IOANNES DE RIBERA.

Hispanus Man. æt. 5. Iunij 622. ætat. 57. So. 40.

AD Societatem venit, illa sibi canens: *Fallax gratia & vana est pulchritudo*: eâ occasione quòd consanguineæ cuiusdam suæ pulchritudinem, tantâ oculorum admiratione laudatam, vidisset in morte repentè miserandum in modum fœdatam. In Philippinis, & docuit, & rexit; difficillima negotia, & nauigationis æstumnas feliciter exantlauit. Si à Superiore moneretur, vocem illam lubens accipiebat, tamquam à Dei monentis ore profectam. Nunquam Socium, nunquam famulum ad cubiculum curandum admisit, etiam cùm præesset. Plures illi noctes oranti inter lacrymas effluxêre. Adolescens cum esset, obscœnas procacis fœminæ preces, & semel vim quoque, superauit, quando cum vestis partem, quâ tenebatur a reliquâ veste auulsam reliquit in manibus impudicis, & fugâ, pudicitiæ suæ consuluit. Beatissimam Virginem pudicitiæ suæ custodem coluit, nec vnquam de illa sine lacrymis ad populum loquebatur supremus morbus, illum à capite vsque ad calcem magnâ vulnerum fœditate impleuit, gratias semper Deo agentem, & Iobi historiam ex ore anagnostæ audientem. Mortis, ac æternæ vitæ responsum diuinitùs dicitur accepisse & quâ prædixerat die, fœlix mortem oppetijt.

Vocatio. *Humilitas.* *Oratio.* *Castit.* *B.V.* *Patientia.*

P. IACOBVS TONERA.

Hispanus Man. æt. 5. Iunij 1627.

FVit primus Rector Collegij Manresani 32. quadragesimarum conciones magno labore, gratiâ, emolumento animarum exantlauit; etiam in missionibus mirè felix & inclytus. Ad locum quendam noctu appulsus, audiuit magnam istic pluuiæ necessitatem esse. Postridie sereno cælo pulpitum conscendit, & magnâ vi dixit contra peccata quæ cælum aperiri non sinant. Vnde copiosæ lachrymæ ab audientium oculis fluxêre. Et ante quàm è templo pedem efferret, optatam à populo pluuiam cælum affluenter effudit.

Concio. *Pœnitentia.* *Oratio.*

VI. DIE IVNII.

P. FRANCISCVS HENRIQVEZ DE NAVARRA.

Hispanus Eboræ 6. Iunij 1561.

EXperrectum illi erat ad singula, quæ agebat piè, accuratéq; peragenda ingenium. Eapropter singulis, & proprijs ad officia singula precandi formulis meditatè conceptis vtebatur, & *Gloria Patri*, & *Filio* &c. addebat, vt illa Deo in holocaustum offerret, ac se ad illa optimè obeunda sic perurgeret. Ter quotidie humi prosternebat sese, amori, & honori sanctissimæ Trinitatis. Coronâ Deiparæ quotidie, ac Sabbatis etiam officio Beatæ Virginis recitato, gratias agebat Deo pro amore omni, & omnibus Deiparæ ornamentis. Acerrimus linguæ suæ custos erat, & impetus illos, quibus lingua per incon-

Oratio. *Cultus sanctiss.mæ Trinitatis.* *B.V.* *Lingua.*

siderantiam fortè abripitur, torrentes vitiorum, errorumque vocabat. Æger impensè à Deo petijt, vt hîc purgatorij pœnas exolueret, dolorum supplicio. Et verò impetrauit, ingenti dolorum examine miserrimè cruciatus, quasi mille telorum generibus laniaretur, suauissimâ postea lætitiâ succedente vsque ad mortem.

P. IOANNES GONZALES.

Hispanus Huetæ 6. vel 16 Iunij 1583 ætat 30. Soc. 13.

PEracto Romæ feliciter studiorum curriculo, in Hispania Philosophiam docuit, & conscientiæ quæstiones. Madriti adolescentem à dæmonis consortione abduxit, & expiauit, fremente dæmone, ac se in adolescentis conuersi conspectum dante, & questo, quòd cum Societatis homine egisset, ac nominatim cum Ioanne Consaluio qui multas ex inferni faucibus animas rapuerit. Tamen Consaluij consilijs, precibus, afflictationibus pro adolescente susceptis, dæmon planè pulsus deinde nunquam comparuit. Hic idem Ioannes postea animam suã pro æterna cuiusdam salute deuouit. Rem omnem Orlandinus ità narrat in Collegio Huetensi: vt planiùs, inquit, intelligatur quàm hanc confirmandi migrantes animas consuetudinẽ Deus approbet, silentio præteriri non debet, quod de Sacerdote nostro, religionis, officijque laude præstante nuntiatum est. Is diuino consilio tum maximè in morbum incidit, cùm satis bellè se haberet; & quamquam medicorum sententiâ nihil in eo morbo putabatur inesse periculi, is tamen exploratum sibi esse dicebat, eo sibi pereundum esse: cùm medici negarent, ille tamen affirmaret, & in eo perseueraret; Rector amotis arbitris hominem rogat, vnde tandem id haberet exploratum? Respondit se ad quemdam exeuntem de vita biduo ante cùm accessisset, multumque ad Ecclesiæ recipienda mysteria in eo cohortando frustra sudasset, tandem ad Sacrificium discessisse; in eoque dum filium Dei gereret inter manus, supplicasse Patri per Vnigenæ sanguinem, ne hominem sine Sacramentis sineret interire; seseque, & suum caput pro eius deuouisse salute: continuoque sibi visum esse Deum id quod postulasset concedere, & quod obtulisset, accipere. Sacrificio autem vix peracto, illum clamare cœpisse, vt confessionis causâ sibi Pater adesset. Adfuisse se; hominemque absoluisse. Tum piè illum è vita horę circiter interuallo migrasse. Quare æquum nunc, inquit, est, vt promissi munus exoluam, quo quidem incredibili cum voluptate perfungor. Itaque ad eam horam, quam supremam sibi esse compererat, sese comparans, cessit è vita, non minore suo gaudio, quàm ciuitatis exemplo. Habet eadem Nieremberg. to. 4. pag. 745. sed ait 16. Iunij obisse.

Zelus.

Charitas.

Morientes.

Sacrum.

Mors.

P. SEBASTIANVS VIERA, ET QVINQVE SOCII NOVITII.

Lusitanus Vendi. 6. Iunij 1634. ætat. 63. Soc. 45.

SParsæ sunt per Iaponiam illius imagines; vt agnitus teneretur, id facturo promissis aureis mille quingentis. Cùm paulò ante quàm caperetur diuinum sacrificium celebraret, is qui sacro aderat Paulus homo Christianus, in cuius domo id fiebat, retulit visum sibi videre Christi sanguinem veluti spumantem in calice. Capto illo, magnus plausus coortus est, quod Romanus ille Sacerdos (ita eum appellabant quòd Romæ fuisset Procurator) iam vinctus esset. Capti cum illo

Sacrum.

illo quinque alij, quos id flagitantes in carcere, pro ea quâ Prouincialis loco fungebatur potestate, ad Societatem admisit. Ad Regem accitus, per interpretes illi respondit; cùm coram non daretur, ne conspecto Rege liber euaderet, iuxta eam istic legem quæ reos Regem videntes absoluit. E carcere scripsit; parùm fore si centum vitas, aut si mille corpora, haberet quæ Deo redderet pro actione gratiarum. Tanto se gaudio perfundi, vt vel pro minima eius parte satisfieri posse neget, etiam perpessis omnibus quæ ab vllo vnquam tolerata fuêre tormentis. Cùm Iapon reus (ad terrorem illi incutiendum) coram illo fidiculis torqueretur, & horrendus cruciatuum apparatus illi ob oculos poneretur, inuitareturque ad Deum deserendum, respondit: Se tres iam & sexaginta natum annos à Deo beneficia plurima, & maxima, ab Imperatore autem non nisi compedes accepisse; Deum immortalem, hunc mortalem esse; nunquam se à fide abiturum, vllâ spe, aut metu eorum quæ Imperator possit seu promittere, seu minari. Iussus fidei nostræ summam scripto complecti; totâ 14. horarum intercapedine scripsit, & breuiter illam digessit à conditi orbis exordio, vsque ad extremum diem iudicij. Imperator in eo commentario legens ea quæ ille de immortalitate animæ illi lucubrationi inseruerat, exclamauit: *Bonus est hic Bonzius Europæus! Et si hæc vera sunt, quid nos miseri? quid nobiscum fiet?* Verùm suasu auunculi, Sebastianum neci addixit. Ergò ille ad scrobem ducitur, & causa supplicij conscripta præfertur; *quòd fidem Christianam prædicasset contra Imperatoris edictum.* Vnà cum quinque illis quos in carcere in Societatem cooptarat Iaponibus, toto quod super genua est corpore in foueam è pedibus pependit per totum triduum, illis quoque superstes. Et iam antea prædixerat, se tormento fossæ non moriturum. Supposito demum igne cruciatus est, & combustus, cum ei viuenti priùs viscera fuissent sensim extracta, vt scribit eius socius P. Albertus Mecinski.

Regis aspectus.

Fidei.

MICHAEL PEREZ
COADIVT.

HVnc è Collegio ad peste contactos abeuntem omnes benedictione sunt prosecuti. De illo ita scripsi in Heroibus, & victimis charitatis: sexta Iunij dies inter ægrorum turbam occupauit Michaelem Perez, posteaquam impetratæ sacræ illi prouinciæ per dies xv. inter ducentos lue illâ prostratos impiger ad vltima quæque medicinarum officia perpetuò adstitisset magno ægrorum, & Patris, cui adiunctus erat, ac eorum, qui pro Magistratu rem omnem gubernabant solatio. Antequàm discrimen illud ingrederetur, ad singulorum, qui tunc fortè à mensâ religiosè colloquebantur, Patrum pedes demissè prouolutus, & eos exosculatus, benè sibi à Superiore, benè ab omnibus dici petijt; & se hilarè ad præstitutum locum contulit. Viuacem genium, quo flagrabat semper experrecto studio, ac diligentiæ robore subigebat, in omnes patiendi occasiones præparatâ mente intentus, modestus, atque ad perpetuam sui victoriam orandi præsidio visitando Sanctissimo Sacramento, & pertinacibus culinæ laboribus vsus; cùm, & promi condi, & culinæ officia perdiligenter, peritèque tractaret; Valetudinario quoque perattentè ad omnia, quæ Medicus, quæ infirmi, quæ tota eius muneris ratio exigebat, temporum, ac rerum puncta promptus, & exquisitus; ita vt Coadiutorum plu-

Hispanus Hispal. 6. Iunij 1649. ætat. 18. Soc. 7.

Charitas.

rium sicut labores, ita laudem vnus hic tulerit, & ignauis generoso exemplo præiuerit ad vires Deo totâ prompti animi, & corporis alacritate impendendas; experrectis verò, ad generosam indolem oratione, ac visitandi domestici hospitis Christi officijs, denique magnâ laborum assiduitate subigendam.

VII. DIE IVNII.

P. BARTHOLOMÆVS SANCHEZ.

Hispanus. Rubayeni. 7. Iunij 1642. ætat. 29. Soc. 11.

NAtus ex voto, quo Deo à parentibus antea sterilibus deuotus est Paruulo pompæ sæcularis horror ab ijsdem iniectus, dicentibus; diuites superbos ijs quibus cum pompa vehuntur splendidis curribus, velut auriga dæmone, ad infernum vehi suæ salutis oblitos. Videbatur sibi sensu intimo ad imitationem S. Xauerij permoueri, quòd eum videret suo ingenio valdè esse cõsentaneum. Et profuit id acriter præstitisse. Sanguinem è pectore quà cor iacebat elicuit, & chirographum eo sanguine conscripsit, quo se Deo per Xauerium in salutem Iaponiæ deuouebat. Is erga Xauerium ardor illi exprobrare videbatur, si calceos nouos, pileumve, aut aliud vsui suo opportunum, admitteret; quasi parùm addictus ei paupertati quam exemplo suo docuisset Xauerius. In eodem, suaue, præsentissimumque præsidium inueniebat tuendæ in nitida sanctimonia puritatis, quicquid imaginum castæ menti obstreperet; visis aliquando etiam terris larues, quæ abibant, cùm ille solito magis afflictus opem Xauerij imploraret. Videbatur quoque id velut à Deipara edoctus interno monitu, vt ad hanc victoriam patrono Xauerio vteretur. Cõcinnatos à P. Mastrillo Xauerij titulos, instar Litaniarum quotidie recitabat. Aliquando Crucem ferre se debere didicit, cùm 1. Decembris coram sui Xauerij effigie supplex, totam eius imaginem Cruce ingenti toto corpore coopertam vidit. Patiebatur tunc ille dulcioris è cælo auræ solatiorumque penuriam; & ad plures id genus, atque corporis atque animi molestias æquo animo ferendas est mirificè incitatus. Animo anxium, an ritè initiatus esset, ac per nouem dies prolitanda primi sacrificij hostiâ se parantem, ipso Deiparæ natæ die manè ante quàm sacrificaret vox diuinitùs confirmauit, quæ illum hortabatur, vt se in Sancti sui manibus relinqueret, paci, & eum imitari paratus: primamque hostiam Deo pro acceptis ab illo per Xauerium beneficijs offerret. Ita illi animus conquieuit. Crucis in imagine Xauerij ostensæ mysterium compleuit mors, quàm obijt à barbaro sicâ in gutture vulneratus, alio ei caput bifariam dissecante.

Educatio.

S. Xauer.

Cor.

Paupertas.

Castitas.

B.V.

Crux.

Pati.

B.Va

B.Xauer.

VIII. DIE

VIII. DIE IVNII.

P. IOANNES DARIUS.

Italus in Ciuit. S. Iacobi. 8. Iunij 1633.

CVm Iuris Doctor esset, videretque causâ iustissimâ cecidisse quempiam pro tribunali propter potentiam partis aduersæ; vt seculum nequam fugeret, Societati adhæsit Romæ 4. Octobris: visus aliquando auditâ de diuino amore super mensam lectione languere; viribusque plenè destitui. In Domo Professa, in Collegio Romano, in Coll. Græco erat omnibus omnia. Surgebat aliquando noctu, & cacabos in culina, reliquamque supellectilem poliebat. Cùm in platea audiret voces quibus Deus fortè offendi poterat, in cubiculo se acriter flagris accipiebat, Deum precatus, vt corda peccatorum suo amore vulneraret. Hæc Romæ, nec semel. In Peru, in Paraquaria passim zelo mirabili ardua plurima exantlauit. Vestitus dormiebat semper: nec patiebatur vllum ad ægrum noctu exire; verum ibat ipse. Capitalis hostis peccato dicebatur vulgò. Pro lectulo illi erat asser, aut sella in qua sedebat breuem non nisi trium horarum quietem captans idque per annos 40. Inter iaculatorias aspirationes hęc illi crebrò in ore versabatur: Domine, da mihi fidei, spei, & charitatis augmentum. E cubiculo exiturus, eò redux ad Crucifixi pedes prouoluebatur. Vesperi nunquam carnibus vesci voluit, sed siccis fructibus, vt minùs dormiens, plus oraret. Vt duros conuerteret, id per illorum custodes Angelos conabatur. Cuidam felicem fœminæ in periculo paulò ante constitutæ partum nunciaturo dixit omnia quæ ille nunciaturus accurrerat.

Vocatio.

Humilit. Zelus Mortif.

Iaculat.

Crucif.

Ang. cust.

P. CORNELIVS DE MOOR.

Belga Ruremundę. 8. Iunij 1644. ætat. 53. Soc. 30.

AVsterâ in seipsum duritie memorabilis Pater Cornelius. Tenuis illi constitit corporis valetudo, & tamen aculeatis flagris in seipsum adeò sæuiebat, vt aspersi sanguine cubiculi parietes id luculenter testarentur. Reperta sunt plura etiam strophiola, sanguine illius imbuta quæ sibi applicabat (id quod etiam Sanctum Patrem Ignatium factitasse in ijs qui in eius cubiculo asseruantur pannis lineis comperimus) vt è lacero corpore sanguinem combiberent, ne linea, & lanea vestes cruentaretur.

Mortif.

P. ALVARVS DE MONSALVE.

Hispanus Hispali 8. Iunij 1649. ætat. 50. Soc. 33.

PVlcherrima quædam in illo castæ modestiæ lucebat authoritas. De illo sic habent mei heroes & victimæ charitatis. In ijs, quæ castæ modestiæ sunt, ea in illo fuit mentis firmitudo vt ægrè adduci portuerit, vt vel sorores suas inuiseret. Silendi tam accuratus artifex, & linguæ custos, vt etiam ea, quæ à mensâ colloquio destinata est horâ, (Hispani quietem vocant) linguæ suæ fideli silentio circumscribendæ memor, tempore loquendi quoque tempus aliquod tacendi prudenter inuenerit, diuino sacrificio perquàm religiosâ corporis, vocis, & quod

Castitas.

Silentium.

quod præstat, animi compositione, horæ dimidiæ spatio productior potiùs erat quàm breuior agendis deinde gratiis liberaliter, vt hospiti tanto gratificaretur, annisus. Vestitus illi talis, qui & ipse paupertatis perquisitæ non anceps index esset. In cubiculo paucis libris, & duobus icunculis instructo, ipsa illi studiorum, ac pietatis ratio erat non immemor paupertatis. Nulla magnificentia, nulla elegantia supellectilis curiosæ, nulla in verbis magniloquentia; nullo, quod aiunt diuinæ litteræ, *extollentia oculorum*, quos ille castissimâ custodiâ septos tenebat, custodes corporis, animique castimoniæ studio in se intenti: quemadmodum vice versâ, *fornicatio mulieris in extollentia oculorum, & in palpebris illius cognoscetur*: quam ille modestiam, veluti oculorum dotem, cùm semper, tum coram Superioribus potissimum perpetuam habebat, cùm aut illis loqueretur, aut loquentes obedienter audiret. Multos illa oris modestâ semper pace tranquilli compositio ad illum in conscientiæ consilijs, & in Sacramento pœnitentiæ pertrahebat, quos ille vicissim, & suos quoque discipulos, ad interuisendum persæpè in Eucharistia Dominum enixè inuitabat, inuitamentis perappositis, & exemplo etiam in domesticos luculento. Aliàs quoque cùm pestis loca quædam infesta teneret, se Præposito Prouinciæ offerebat, vitam in supremum exitium obiecturus. Verùm id illi nunc primùm licuit, cùm publico inuoluta luctu Hispalis, miserabili tempestate istud quoque in omnia pulcherrimæ charitatis munia officiosum caput inuoluit, illo pietatis officijs ac vitâ illâ morte perfuncto quæ deceat victimam charitatis. Similis mors eodem die rapuit *P. Ferdinandum Negrales*; de quo ibidem inter alia dicitur illum fuisse virum, qui se totum dederit in Spiritus potestatem. Sacramenta facilè centenis quotidie ministrauit; & alia illo digna.

Paupertas.

Modestia.

Euch.

P. VINCENTIVS CARRAFA PRÆPOSIT. GENERAL.

HVic tum puero diuinum Sacramentum porrigens Pater Iulius Mancinellus, illum vultu Angelico, & circumfusâ cælesti luce illustrem vidisse sibi est visus. Deiparæ honori Rosarium, officiumque quotidie recitabat, & præter feriæ 4. ac 6. ieiunium, Sabbato nil nisi panem; frigidamque libabat: nec Domo prodibat vnquam, quin in aliqua Beatæ Virginis æde illam piè inuiseret, eamque ibi haud perpaucis, aut breuiter salutaret. Huius opem implorans, inter flammas, quibus à scelopo disrupto, & pyrio puluere accenso fuerat inuolutus, repentè extinctas, euasit quinquennis. In Societate Neapoli Beatæ Virginis Sodalibus præesse iussus, eam prouinciam, vt susciperet Beatam Virginem per missum nuncium habuit hortatricem. Nouitio fugam silentio quærenti, id illam per octo dies iam meditari vltrò ipse dixit; & alijs alia futurâ prædixit. Orandi, ac patiendi perpetua illi fuit assiduitas, & cupido. Nec semel, nec ab vno inter orandum sublimis à terra flexis in aere genibus pendere est conspectus. Illam se B. Virgini commẽdandi formulam: *O Domina mea sancta MARIA* &c. septies quotidie de genibus iterabat. Ægro, & vigili aliquando corã conspecta Deipara (dicitur) optionem dedit vitæ, vel mortis. Cuidam Christus margaritis per plagas fluentibus adfuit, auditusque est Vincen-

Italus Romæ. 8. Iunij 1649. æt. 68. Soc. 45. *Euch.*

B. V.

Oratio.

B. V.

Vincentium Deiparæ vnicè commendare, ac dicere sibi eum, hoc etiam nomine gratum esse quòd MARIÆ cultui esset impensè addictus. Dicebat eos, qui se seruos Deiparæ mancipassent, ab illa omnia impetraturos. Supersedeo reliquis de illo in vita latè scribendis.

P. GASPAR SATALIA.

Italus Caltagironæ. 8. Iunij.

VT ad Societatem conuolaret, à parentibus fugit. In Societate fuit singularis, erga illos quibus præerat, prouidentiæ & amoris dono insignis. Non semel suas vestes deposuit, & eas indigenti dedit. Vt gulam in fræno teneret, quædam quæ illi sapiunt non tangebat, quòd diceret ea necessaria non esse. Vita eius in tanta virtutis æstimatione erat, vt quicquid diceret instar oraculi haberetur. Medicum de vitæ spe propè depositum securum esse iussit, & sospitatum ei ex vero prædixit. Quendam de Societate mortuum vidisse fertur è Purgatorio in cęlum in splendore ascendere. Alius bis illi apparuit, eique mortis tempus prædixit, eventu secuto.

Charitas. Mortific. Purgat. Mort.

IX. DIE IVNII.

P. IOSEPHVS ANCHIETA.

Indus è Tenerifa Insula Fortunata Reritibæ. 9. Iunij 1597. æt. 64. Soc 47. S.V.

HVnc alij sui seculi Thaumaturgum dixêre, alij Brasiliæ Apostolum, Adamum innocentem alij. Deiparæ Virginis amore, ac imitatione, Virginitatis voto inde à puero se obstrinxit. In Societatem cooptatus, primus in Brasilia litteras latinas docuit, Lexicon, ac Drama conscripsit, & dedit. Apud Barbaros pacis obses relictus Beatissimæ Virginis vitam, sine chartâ, sine stylo, latino versu elagiaco 2086. distichis composuit, & fideli memoriæ suæ, velut libro tradidit, ab ea in vita, & puritate seruatus. Quemdam ab importunis impurarum imaginum illecebris, dicitur, orando liberauit. Ipso die sancti Ioannis Euangelistæ diuinitùs cognouit, eo die quemdam è nostris in Italia Laureti diem obijsse; & absentia plura, futuraque sæpè bello, ac pace prædixit. Ad populum dicentis humero passer insedit. Senem baptismo à lepra mundauit. noctu oranti pantheræ duæ assedêre. Viperas innocentes tractauit illæsus. Charitate, orandi, ac se affligendi studio magis mirabilis fuit, quàm ipsis prodigijs quæ illi familiaria fuisse scribit Sebastianus Beretarius eius vitæ sæpè recusæ scriptor apud quem videri possunt multa de admirabili hoc viro.

Oratio.

EMMANVEL NIGER COADIUT.

Italus Claudiopoli 9. Iunij 1603.

VAletudinarium, & sacrarium Collegij Claudiopolitani in Transyluania procurabat Emmanuel, cùm Moyses Szekely, seu Siculus, Caluinista, Turcarum ope vrbem occupauit. In ea calamitate occasione vsi hæretici. in templum Societatis hostiliter irruêre, & hæreticâ licentiâ quicquid sacrum fuit ludibrio habuêre. Eos inter fuit miles qui SS. Eucharistiæ Sacramentum impiè humi dispersit, & proculcauit. Eam insolentiam

Euchar. Fidei.

redarguens Emmanuel, securi militari in capite vulneratus, & globo traiectus, gloriosâ morte, vitam terminauit.

P. DOMINICVS VALESIVS.

ItalusCrumlouij 9 Iunij 1615. ætat. 34. Soc. 17. *Lectio.*

CVm sibi languere totus, ac tepidorum vitam in quodam tædio ducere videretur, auditâ, super mensam lectâ, Sanctæ Catharinæ Senensis admirabilis Virginis vitâ, magnis illius exemplis accensus exarsit. Accessit ad cumulum etiam Beati Aloysij vitæ historia. Quare Catharinæ, & Aloysij auditis trophæis expertrectus anno 1605. 17. Nouembris manè inter Sanctorum choros quandam virtutis imaginem sibi videre est visus, in qua Sancta Catharina Senensis, & B. Aloysius eminebant, atque ab illo cælitum choro visus est, velut irrideri, ac etiam inuitari. Tum illi Beatissima Virgo cum paruulo oculis mentis obiecta illum incredibili flagrantiâ succendit, & erexit ad exaggeratissimum culmen excelsæ virtutis totis viribus quærendum. Oculi nunquam in theatra, nunquam in spectaculum vllum, aut rem vllam diu defixi. Aiebat enim, id ad iniuriam neglecti præsentis Dei referri posse. Post prandium quartam horæ partem dabat adorando sanctissimo Eucharistiæ Sacramento: & interposito tempore aliquo redibat, ac istic tantundem iterum temporis explebat; nec rarò, nocte quoque intempestâ ad clausam odei portam positis genibus Beatissimæ Virginis rosarium recitabat. E Thoma quoque à Kempis vnum caput flexis genibus legebat quotidie. Si quod sibi verbum asperius in aliquem excedisse meminisset, se verberabat, vt supplicium sumeret de seipso. In cubiculo nullus lectus, nec sedes. pro mensa erat Armarium, & sinistra manus pro candelabro. Omnis cubicularis supellectilis instar illi fuit Crux magna, quam in cubiculo habebat, cui per noctes plures indormiebat, vt Christi lectulo. Nissæ peste contactis dum seruiret, fractæ illi sunt vires: quibus restaurandis Crumlouium ire iussus, ibi sanctâ morte decessit.

Sancta Catharina Senen. B. Aloys.

B. V.

Oculi.

Praes. Dei.

Buch.

B. V. Lectio.

Pauper.

Mortis.

P. GVILIELMVS CRITONVS.

Scotus Lugduni 9 Iunij 1617. ætat. 8. Soc. 17. *Mors.*

SCotis Romæ, in Belgio, in Gallia Seminaria condidit. Londini per triennium in odium fidei inter carceris ærumnas detentus est. Lugdunum appulsus, duos adhuc sibi vitæ menses super esse. nec plures, P. Rectori disertè affirmauit, & illis euolutis mortem, quam prædixerat, oppetijt.

X. DIE

X. DIE IVNII.

P. ANDREAS SPINVLA.

Italus Neapoli. 10. Iunij 1588.

POst domesticam nobilitatem, & quà habitos, quà speratos Romanæ aulæ honores, elegit abiectus esse in domo Dei admirabili cum suorum sensu, lachrymis, admiratione. Per iter is, qui vna cum illo nauigabat Cardinalis, talem expertus est Andream, vt illum diceret verum sui contemptorem, exemplum omnium, & librum viuentem, in quo par esset aulicos omnes attentè legendo versari. Cùm Neapolitano Collegio præesset Rector, insigni laude pietatis, in charitatis obsequijs, contagio extinctus est. Ægris semper assiduus, parans fomenta, cibos ministrans. Illud quoque in illo diuinæ beneficentiæ signum fuit, quòd cùm ante initam Societatem nobiscum vesceretur, & domesticam nostram in triclinio supellectilem tamquam vilem, abiectamque horreret, postea Societate receptus, visus sibi sit solito nitidiora omnia, & orbes, ac patinas velut ex argento videre; id quod à prudenti Rectoris charitate suę imbecillitati dari ratus; & sui causâ hæc minimè fieri debere questus, errorem suum aduertit; ac sæpè narrauit, quàm indulgenter à Deo sit habitus in eo ipso, in quo delicijs, & elegantiæ adeò erat addictus.

Vocatio.

Iter.

Mensa.

Vocatio.

P. MICHAEL COYSSARDVS.

Gallus Lugduni 10. Iunij 1625. ætat. 76. Soc 62. *Operarius.*

IN sæua illa contra Societatem concitata procellâ circa annum 1594. sapienter planè Societatis rebus in Gallia præfuit. Etiam senex per ipsas octo horas, ieiunus pro Sacro pœnitentiæ Tribunali sedebat, & reos absoluebat. Pudor vetabat, vt purulentam luem, doloresque acerrimos, quos patiebatur chirurgo proderet, morique potiùs eligebat quàm eâ parte tractari sed vbi in Deiparæ Virginis fidem se obstrixit, auditus, & voto, ac sanitate potitus est. Aiebat, se maximè refici mortis recordatione. Sub mortem dicebat malle se de diuina benignitate, quàm de iustitia loquentes audire; se enim à puero citra fucum optimo illi Domino seruiuisse, Viuens, & mortuus floruit opinione sanctitatis. Nec defuêre de vtroque sexu, qui eo apud Deum Patrono vsi, dicerent, se à molestissimis, & inueteratis tentationibus animique molestijs liberatos.

Verecund. B.V.

Mors.

IOANNES MASSONET COADIUT.

Belga Namurci 10. Iunij 1631. ætat. 68. Soc. 32.

HIc intemeratum Virgineæ integritatis florem ad sepulchrum vsque, præter alias, duabus potissimum vsus virtutibus custodiuit: obedientiâ, & vescendi temperantiâ singulari. Illa, mirum in modum subegit, vt in minimis quibusque vndequaque accomm odarit illius voluntatem diui-

Obed. næ in Superioribus voluntati, vt nunquam ab ea, vel latum vnguem discesserit. Vnde obedientem spiritui carnem habebat, quasi pro præmio: ista, *Mortif.* præter parcum prandium, ea in illo fuit, vt per ipsos 15. annos, à cœna semper abstinuerit, licèt labores omnes, patientiâ mirâ subierit.

P. IOSEPH CATALDINVS.

Italus Paranæ in Paraquar. 10. Iunij 1653. ætat. 80. Soc. 52. *Zelus.* *Oculi.*

IN Paraquariam profectus, ingens magnorum laborum pretiùm tulit, cùm Christo plura barbarorum millia baptismi Sacramento addixit, & sex pagos condidit. Sunt qui admirabilia de illo affirment. Et ab eo multa ex vero prædicta. Moriens, occasione quâ nescio datâ, candidè dixit; se nunquam in vllius fœminæ faciem oculos intendisse. Cùm sæpè aliàs, tum potissimùm quando sacris operabatur fertur visis cælestibus recreatus. Sæpè vidit velut brachium sacrificali veste ornatum prodire de calice, quod ipsi benè precabatur cùm diuinum sanguinem adoraret. Probatæ virtutis vir videre sibi visus est illum sæpiùs cęlestibus radijs circumdatum, & splendentem; alias verò Indos instar custodis Angeli contra dæmones defendentem. Reginæ Virginum ope integer illi constitit Virginitatis thesaurus, eamque cùm aliàs non rarò, tum potissimùm eo tempore magno solatio spectauit quãdo illa ei de æterna salute solicito disertè dixit: *Noli timere, fili.* A morte conspectus est, à pluribus absentibus & eius mortis ignaris fulgore cælesti, & gloriæ paludamento circumdatus. *Sacrum.* *Castit.* *B. V.* *Mors.*

XI. DIE IVNII.

P. GABRIEL VASIA.

Hispanus. Gerundæ. 11 Iunij 1607. *B. V. Iaculat. orat Morbus.* *Apparet post mortem.*

HVmanioris, & diuinioris litteraturæ, ac linguarum peritiâ fuit præstans; mysticę sancti Dionysij Theologiæ interpres, eiusdemque amantissimus, ac sapientissimus. Beatissimam Virginem crebrò illo carmine salutabat: *Monstra te esse Matrem* id quod in quodam suo morbo, & angustijs, cùm facere per obliuionem omisisset, adfuisse illi dicitur augusta cæli Regina Virgo, & amanter illum sui tam oblitum redarguit. Cuidam. cuius conscientiam viuens dirigebat, post mortem apparuit, eidemque solatium insigne attulit.

MARCVS ANTONIVS COADIVT.

Italus Quito in Peru. 11. Iunij 1611. ætat. 85. Soc. 45. *Mortif.* *Oratio.* *Sacrum.* *Oratio.*

NEc domi nec foris aliud ferè illi nomen erat, quàm sancti. Miram illius verbis efficacitatem indiderat Deus ad animas pertrahendas. Etiam 80. iam annos natus adhuc se cilicijs, flagellis, ieiunijs afflictabat. Inde illi maior in orando felicitas, & adeò acris attentio, vt instar statuæ videretur, nullo sensuum vsu. Diuino Sacrificio incredibili cordis ardore intererat. Lucunangæ palàm aliquando in templo cùm sacro interesset visus est vt ferunt, sublimis in aerem eleuari, ac ore toto carbonis instar radijs igneis collucere: Impetrabat à Deo, quæ petebat. Centurionem quendâm suspendio tollendum

dum è vita prædixit. Tertiò quartouè post mense prædictioni respondit euentus. Ferocienti tauro rosarium obtendens dixit aliquando: Abi Animalculum: & ille cicur, ac dicto audiens discessit.

P. CAROLVS ROLANDUS.

Belga Belliol. 11. Iunij 1613. æt. 36. Soc. 17.

Efficacitate permagnâ quærebat omnia, quæ diuinæ voluntati grata esse sciebat; plurimorum ad Deum adducendorum quàm cupidus, tam sciens, idque feliciter. Sacrum celebrabat ad nostrorum Sacerdotum regulas & rubricas Ecclesiæ mirabili attentione, modestiâ, lacrymis, exemplo pio, & magno. De Christo ad concionem dicens, lacrymis verba frangebat, & audientibus vicissim lacrymas piè ciebat. Ponebat se ad pedes IESV ad virtutes nunc has, nunc illas condiscendas. Duos tantùm libros habebat in cubiculo; nec ornatum vllum, nisi vnam Crucifixi, & alteram Beatæ Virginis imaginem. Singula, quæ agebat officia singulari diligentiâ peragebat, quæcunque illa essent. vnde dicebatur in suis officijs viuere, & florere. Inter nobilissimos diuini amoris actus persæpè repetitos mortem oppetijt. Atque vt morti suæ prouideret, de Superiorum venia votum conceperat, quo promisit Sanctæ Mariæ Magdalenæ se singulariter fore addictum, & eius festi vigiliam ieiunio celebratum: vt, inquit, eius intercessione in actu amoris Dei moriar. Et verè in flagrantissima diuini amoris significatione inter preces ardenter vibratas extinctus est.

Concio. *Mors.* *S. Mar. Magd.*

SIMON DE ESPALZA COADIUT.

Hispanus Bilbai. 11. Iunij 1613.

Posteaquam infirmis compluribus, magnâ charitatis, patientiæ, diligentisque peritiæ commendatione perseueranter seruisset, videreque nescio quem à medicis iam depositum, atque ad mortis agonem oleo sancto vnctum, Deiparæ Virgini (quam vnicè colebat) supplex id sibi à Deo per eam petijt impetrari, vt ipse potiùs in morientis locum substitueretur, illo in vita retento: se enim Collegio vix aliquid, illum autem longè plus posse prodesse. Et verò æger ille confestim respirauit, ac sensim conualuit; Simónem verò intra triduum idem morbus qui alterum deserebat corripuit, & extinxit, ceu succedaneam victimam humilitatis, & charitatis.

Charitas. *B.V.* *Oratio.* *Humilitas.*

P. BERNARDVS REUSS.

11. Iunij.

Ait hunc Catalogus eorum qui in odium fidei sunt occisi, hoc die anno 1629. sagitis confixum. Nos de illo 17. Iulij, qui dies illi ab alijs assignatur.

XII. DIE IVNII.

P. IOANNES CASTANEDA.

Hispanus Pinthæ. 12. Iunij 1575. Soc. 25. *Vocatio. Lectio.*

HIc apud Bibliopolam in taberna libraria pium quempiam libellum fortè istic repertum legens, primam Societatis adeundę scintillam concepit; & nobiles, diuque restitantes parentes tandem peruixit. Iam rexerat Collegia Hispalense, & Placentinum per annos plures; cùm quatuor vota professus, Toletum est missus, ibi ad culinæ officia subeunda Bustamantij iussu admotus, coquo per plures menses magna submissione, atque constantia seruiuit, elato, (& emicabat interdum) animo subigendo: id quod permagno sanè alijs exemplo fuit. E culina Toletana Vallisoletani Collegij rectioni est datus, quam præclaris virtutibus ornauit. In suggestu magnâ dicendi vi pollebat, & post Concionem insigne aliquod sui demittendi documentum præbebat, in triclinio palàm humi abiectus. Morienti Religionem mouit, quòd procurando inconsultis suis Superioribus in sua Patria Collegio enixiùs studuisset.

Humilitas. *Obedientia.* *Humilitas.*

P. RODERICVS GONSALEZ.

Hispanus Madriti. 2. Iunij 1580. Soc. 12.

MAgni omninò contra Dæmones pro animarum lucro zeli vir fuit Rodericus. Saga quapiam in aula damna grandia patrabat: hanc Rodericus ad Confessionem tandem perpulit, & negandæ artis instrumenta per summam contemptionem in fidissimum totius domus locum deiecit, dæmone mirè fremente. Nec parùm eodem loci passus est Rodericus, vt eius Collegij gesta narrant. Vnde & ibidem confractus totus gloriosam postea mortem oppetijt. Mirum fuit id dęmonem potuisse: at adoranda est prouidentia magni Dei, qui tamen hoc priuilegij dedit gloriæ Roderici, vt Madritensi in Collegio dæmon quædam, quæ alio loco potest, haud possit. Nam si fides adhibenda est dæmoni, qui verum aliquando fatetur inuitus licèt, ipse dæmon Patrem quemdam, vt alio in Collegio fecerat vexaturus, expectabat, vt è Collegio Madritensi aliò se conferret. Causam rogatus, dixisse fertur; sibi in eum expeditam facultatem non esse quamdiu Madriti degeret in Collegio. Iam enim quinquaginta, & ampliùs annos esse (& hæc in Rodericum cadebant) ex quo istic Pater quispiam conditus iacet: illi hoc priuilegium datum esse à Deo, vt dæmones eo loco non æquè, ac alibi, possint suas vires exerere.

Zelus. *Dæmon victus.*

P. CHRISTOPHORVS PFLAVMER.

Germanus Monachij. 1. Iunij 1595. ætat. 59. Soc. 40.

DE hoc sic in annuis Superioris Germanię. Martyrij desiderio flagrabat semper. Aures illi catarrhus obtuderat, sed & surdaster, per 29. annos magno ductu, & plausu auditus est. Sulzbacum Religionem Cath. inducere molientem hæretici tres sex mensium carcere, fameque, ac ærumnis vexauêre sed perstitit; vti etiam in

Fides.

in calculi, alijsque doloribus, hilari patientiâ fortem animum probauit. Ad extremum, cùm duo sibi superesse minuta diceret, corpus, & animam, ne quicquam sibi super esset; ex asse hæredes *Christum*, & *Mariam* scripsit, ab ijs breuì æternam in hæreditatem transcriptus.

Patientia.

XIII. DIE IVNII.

BAPTISTA COADIUT.

Hispanus Granatæ. 13. Iunij. 16.0.

ELuxit in hoc diuinæ, per Deiparam, & sanctos, benignitatis insigne documentum quando illum suæ in Nouitiatu constantiæ parùm retinentem, iamque fugæ imminentem, in Societate per Beatissimam Virginem, per sanctos Petrum & Barbaram retinuit. Rem hanc, & alia illius decora Granatenses in hæc verba perscribunt: de felici morte Baptistæ illud primum pignus quodammodo accepimus, quòd Societatem amplexus, & quinquagesimum iam diem primæ probationis agens (nam hæc illis temporibus cousq; protrahi solebat) grauissimo dæmonis impulsu fugam per solitudinem meditatus, adesse sibi videre est visus Beatissimam Virginem MARIAM hinc Apostolo Petro, inde B. Barbarâ (quibus ille iampridem erat addictus) stipatam, benignoque vultu hortantem, vt eâ sorte statuque contentus perseueraret, in quo vitam esset consecuturus æternam. Quo ille solatio confirmatus, cœptis insistere quantâ posset contentione corporis, & animi decreuit. Fruebatur inter ipsa domus opera assiduâ Numinis familiaritate cum tantâ mentis dulcedine, vt non solùm ad sacratissimę Eucharistiæ perceptionem, sed ad quamuis etiam de rebus diuinis factam mentionem lacrymis vbertim perfunderetur. Et fortè accidit, vt agnos à matribus depelleret, nolentesque separaret: quod factum cùm ipsi nouissimam illam iustorum à malis separationem in memoriam reuocasset, tantisper lacrymas cohibere non potuit, donec ab ea cogitatione mentem consultò auertisset. Cùm Granatensi cuidam olim Rectori grauissimum falsò crimen fuisset impositum, atque ob id Hispalim, vt causam apud Prouincialem diceret, fuisset euocatus, Baptista se ante Deum in genua proijcit, supplexque rogat, vt Rectorem defensum, atque incolumem breuì ad suos redire permittat. Precanti assentiri visa vox repentè ad aures illapsa; quæ iussit eum securo esse animo, & prædicere: Rectorem breuì in Vrbem sine vlla culpæ, aut infamiæ notâ rediturum. Quod & factum est. Qui familiaris Baptistæ cum Deo agendi modus cùm dæmoni ægrè faceret, ire contra voluit, sæpiusque illi horribili formâ obiectus, vngues, fauces, ipsumque adeò interitum minatus est: sed implorato IESV Christi auxilio semper repulsus.

B.V. S. Petrus. S. Barbara. Vocatio.

Nouitius.

Tentatio.

Oratio.

Iudicium.

Oratio.

Vide pretiosas occupationes morientium c. 32. n. 2.

P. ANTONIVS GALLEGVS.

Hispanus Hispali. 13. Iunij 1620. ætat. 90. Soc. 55.

MAnsuetus, & nullo labore satis vnquam satur senex, potissimùm in pœnitentibus expiandis. Meditandi argumentum optimum esse aiebat; *Fiat voluntas tua.* Soror, & Consanguinei non nisi quatuor milliaribus aberant à loco, vbi habitabat, & tamen per totos 40. annos adduci non potuit,

Mortif. aff. consang.

potuit, vt illos vel semel inuiseret, aut videret.

P. IOANNES HVBATIUS.

Bohemus Pragæ 13. Iunij 1661.

CVm Pragæ in Vrbe quam nouam vocant, Collegio præesset, mortem toties quęsitam persanctè adeptus est. Vir sine fuco, & de omnibus ferè Bohemiæ oppidis religiosè meritus. Charitas. Infima pauperum tuguria perreptabat; aulas non nisi stipis pro his corrogandæ causâ ingressus. Cùm pro animabus sataretur, à Saxonibus hæreticis tentus, & in carcere magna perpessus est. Multas ad pudicitiam, plurimos ad fidem Orthodoxam adduxit. Quater in peste publica se dedit victimam charitati, semper superstes, & firmus.

P. CHRISTOPHORVS VIVERIVS.

Peruanus in Coll. Pacis. 31. Iunij 1661 ætat. 47. Soc. 30.

LOcuples illi domus, & exquisita ad omnem virtutem fuit educatio. Sed & ipsa indoles eiusmodi erat, vt in modestissimo eius vultu legerent omnes, ad quod vitæ institutum esset propensior. Vnde passim Pater de Societate IESV appellabatur. Vix quinque annos natus; cùm se rapido fluuio (in quem fortè inciderat) in molendini currentis rotam rapi videret, *Beatissima Virgo Rosarij, adiuua me*; exclamauit: & illæsus eductus est è loco in quo in partes discerpi debuerat. Vnde ille se vitam suam huic Dominæ debere actuosâ pietate, ac singulari eius cultu fatebatur. In Tyrocinio nemo illo Superior in flagranti studio earum artium quæ istic discuntur, & vitæ vniuersæ viatico prouidenter comparando. Ingens animo illius insedit opinio de granditate beneficij vocationis. Quocirca in perpetuo more habuit, vt cubitum concessurus, positis humi genibus indignum se tantâ Dei beneficentiâ, ac dono adeò mirabili testaretur; & ad id confirmandum pronus terræ aliquot oscula dabat constans deuoti, demissi, & grati animi documentum. Vita eius omnis erat speculum legum nostrarum in ijs quæ agebat relucentium. Ad sacras operas animarum promptus illi semper animus, etiam supra vires: paupertas religiosè attenta: virginea puritas, obedientia persancta. Vnde si quid potestatis haberet à Superioribus altioribus, ne illius vsu cum eo qui loco præerat conferebat.

Nouitiat. Votatio. Vesperi. Obed.

Vnâ quapiam nocte quæ supremum eius morbum præcessit, per quietem vidit P. Gabrielem Vasquez (alium ab illo scriptore Theologo, eodem in Collegio ante annos aliquot vita functum) quem ille, tanquam suum olim in spiritu magistrum, gratâ memoriâ prosequebatur, & Deo se per illius merita quotidie impensè priuatâ pietate, commendabat. Hic suum Christophorũ paterno amplexu stringens, hæc verba dixit: *Vamos, hijo mio. Eamus, fili mi.* Et videri desijt vnà cum altero quopiam; sed quem Christophorus notum sibi esse negabat. Etiam postea æger, cùm à deliquio ad se redijt, dixit, se fuisse cum suo germano, qui sub S. Francisci disciplina è vita abierat. Obijt verò maximo sui desiderio relicto apud omnes, ob incredibilem tum domi modestiam, ac exquisitæ virtutis exemplum; tum foris impigrum studium & laborem ad animas felici æternitati lucrifaciendas.

Mori.

XIV. DIE IVNII.

ANDREAS GOMESIVS COADIVT.

Lusitanus Olyssiponæ. 14. Iunij 1600. ætat. 81.

HVmilitate, religioso ingenio, constantiâ memorabilis fuit Andreas. De illo sic Vlysipponensis domus; Annos triginta ostiatim stipem corrogauit, alendo olim Collegio Portuensi, postea Professæ domui Olyssipponæ, admirabili vitæ innocentiâ & probatâ tolerantiâ. A viro semel bene nobili, & nummato eleemosynam petijt obnixè. Illudit improbus primùm impudenter supplicem, nec iocis risuque contentus roganti acerbè conuitiatur. Conuitiatorem Andreas quasi rosas gemmasque loquentem, vbi patienter audijt, humi defixum obtutum hilariter attollens; Me meâ inquit Domine, gratissimâ iam munerasti eleemosynâ, suam quæso modò Patribus impertire. Mirum quantum animi submissio tumescentem animum tranquillauerit, mox petulantiæ se damnans, munificâ manu postulantis animo obsecundat.

Humilit.

P. FLORENTIVS BOUCHORSTIVS.

Belga Louanij 14. Iunij 1610. ætat. 69. Soc. 44.

VAluit exemplo, verbo, authoritate, cùm vbique, tum apud Sodales Theologos, quibus (vt aiunt literę Louanienses his verbis) ipsos duodecim annos ita præfuit vt viri totius Academiæ Louaniensis primi, iam eius voces instar oraculi haberent, & ex ijs non nemo celeberrimi in orbe nominis publicam eius in cœtu sodalium reprehensionem pluris, quàm nonnulli laudes suas æstimaret, adeòque exhibitâ non multo post Collegio eleemosynâ quàm grata sibi accidisset ea verborum castigatio haud dissimularet. Dicere solitus est Clarissimus Lipsius; *idcircò se nullam eius exhortationem quoad posset, prætermisisse quòd* (vt cætera defuissent, quæ sane in ipso erant haud mediocria, *vel solo eius aspectu ad pietatem non parùm commoueretur*, Orationis verò assiduitas in eo tanta erat, vt quidam è Patribus nunquam à se nisi orantem visum affirmaret, ac ne tum quidem cùm extremum spiritum ageret. Vt enim breues illæ quas eiaculatorias vocamus, preces taceantur, certè septem horas solidas quotidie Orationi impendebat. Qualis autem in Domesticorum consortio, cuius aures solis vtilium rerum colloquijs paterent, quæ si quando, vt fit in alia declinarent, gnauissimus erat sermonis ad res sacras quarum ei nullum vnquam erat tædium facili artificio deriuandi. Hic est Pater, qui Antuerpiæ tunc cùm hæreticis tumultibus omnia miscerentur, cum non exiguo vitæ suæ periculo murum se pro domo Dei opposuit; neque id semel sed sæpiùs: cui cùm in Vrbe quadam Prætor multo stipatus famulitio obuiam factus esset perquehumaniter salutasset, adiecto etiam *vobis sum Amicus*, liberè respondit; *at ego minimè tibi; causam scis: emenda te.* Abijt ille, & inopinato verbo vulneratus, nonnihil quidem in præsentia excandescens: sed maiori in honore deinde Patrem habuit, vitamque id temporis dissolutam recollegit. Eadem libertate cùm iter curru ageret, quendam è vectoribus blasphemum vehementer increpuit, increpitumque, & stricto iam mucrone ferocientem, cunctis ne per-

Resp. hum. contemptio.

Oratio.

Resp. hum. contemptio.

foderetur timentibus, nec timuit ipse, nec vultum mutauit. Nihil porrò ei de obedientiæ perfectione, nec senilis ætas, nec parta virtute authoritas, vel in speciem detraxit. Fuit cùm pro suo feruore prouinciam sibi quampiam, quam vnicè optabat, deposceret, verùm vbi leuissimo nutu contrariam Præsidis propensionem percepit, mox

Obed. præmonstratam illam mentis suæ sententiam, tam serio, constanti, lętoque animi, & corporis gestu refutauit, vt suauissimi cuiusdam cibi saporem ruminare ore videretur; adeo vt P. Prouincialis tantam admiratus viri virtutem absente eo diceret; *Pater Florentius verè filius est obedientiæ.* Nec minorem animi submissio, amorque paupertatis illi laudem parauêre. E nobili enim cùm esset familia, non minùs pauperum consuetudinem, familiaritatemque ambiebat, quàm nonnulli solent magnatum. Itaque tenuiorum nomina, statum, conditionem callebat, vt neque ad secundò conueniendum opus Nomenclatore haberet, & verè cor eius in paupertate habitare diceres.

P. FRANCISCVS GARASSVS.

Gallus Pictauij. 14. Iunij 1630. ætat. 40. Soc. 31.

ILlustre, ac planè ad vindicias fidei orthodoxæ & pietatis indolem natum ingenium scripsit plura pia volumina; è quibus quædam lucem vidêre. Inimicitias gessit cum hostibus Religionis passus fortiter, nec territus.

Fides. Dabo præclarum huius herois elogium, quod illi scripsit Alegambe in heroibus charitatis: Vir, inquit, quem diutiùs viuere gentis humanæ interfuisset. Nam opibus ingenij, & doctrinæ, plurimâ eruditione, per infinitam conquisitâ lectionem, dicendi facultate; supra vulgarem, lucubrationibus egregijs, quales in lucem prodiêre non paucæ, quamplurimis institutis; maximo futurus erat reipublicæ, simul vsui, simul ornamento. Ad hæc in tanta laudum materiâ ingens animi submissio, modestia, affabilitas, mansuetudo, cæteræque virtutes impendio magis amabilem reddidere. In præcipuis Galliæ ciuitatibus secundâ famâ concionatus est. Aduersarios nactus est, sed ferè cum Ecclesia communes quamplurimos, quorum improbis conatibus eruditissimas suas lucubrationes obiecit. Vt verò pietatem semper, virtutemque coluisset, tum maximè plusculis ante obitum mensibus id multo visus est ardentissimè facere, seque Deo totum, ac diuinis tractandis rebus impendere, tamquam se ad charitatis certamen præsagus instrueret. Nam cùm Pictauii sæua lues grassaretur, multis precibus à moderatoribus obtinuit, vt suam infectis operam nauare posset. Quo in officio contagione correptus, ipsâ in hospitali domo inter ægros iacere, ibique spiritum edere, verbo, atque exemplo suos illos, egentes auxilij ad officium hortando, quàm domi maluit, sic quæ sanctissimè, ac religiosissimè consumptus est.

APOLLINARIS ALMEIDA EPISC. NICÆNVS, ET SOCII.

Lusitanus in Æthiopia Iunio ineunte. 1638. ætat. 50.

SOcietatem puer inierat. In Æthiopiam missus, Episcopus, pro sigillo habuit IESV nomen, & epigraphen: *Dedisti eum escam populis Æthiopum.* Cum illo fuit

P. HIA-

P. HIACYNTHVS FEANCISCI.

Italus ibid. ætat. 40. Soc. 24.

ANno 1623. in Æthiopiam penetrauit, labore vtili pro Euangelio egregiè istic satagens. Dicenti vim addebat formæ dignitas, quæ in eo tanta efflorescebat, vt Italici cuiuspiam Regis filius diceretur. Tertius eodem appulit anno 1628

P. FRANCISCVS RODRIGUEZ.

Lusitanus ibid. æt. 35. Soc. 10.

IBidem nauiter Apostolatum exercuit. Hi tres, inter expiandum Catholicos, à schismaticis deprehensi, accusati, canum instar tractati, in exilium destinati, è singulis arboribus singuli suspensi, & semiuiui lapidati sunt. Cadauera belluis obiecta: sed illæ ea innoxia dimisêre.

Fides.

P. CHRISTOPHORVS SPOTECUS.

Polonus in Suecia. 14. Iunij 1601. ætat. 40. Soc. 13.

DErpati à Christophoro Sommerio Duce captus cum socijs. Variè tunc vexati omnes, fame, cachinnis, probris. Vni caput pugnis contusum. Equis impositi coacti sunt cantare Symbolum Apostolorum. *Credo.* Inde in Finlandiam asportati: Stocholmij in vinculis acerbissimè habiti, ærũnis, doloribus, demum peste hoc die P. Christophorus, alij alijs diebus consumpti sunt; posteaquam scommata multa in Pontificem, in fidei nostræ mysteria, in Societatem iacta, verbera, extremam egestatem, & affinia hisce incommoda, perpessi sunt.

Fides.

IOANNES ESTO. COADIUT.

In Suecia. 14 Iunij æt. 45. Soc. 8.

CVm P. Christophoro Spoteco, alijsque paria passus: peste extinctus in carcere.

XV. DIE IVNII.

P. IACOBVS EGVIA.

Hispanus Romæ. 15. Iunij 1556.

COmpluri erga sanctum Patrem Ignatium liberalis adeò, vt aliquando cistam aperuerit, ac rogarit, vt quidquid vellet depromeret. P. Petrus Faber illum sancti Iacobi cognomento appellabat: sanctus verò Pater Ignatius dixit inter Beatos suspiciendum Iacobum in cæli sede celsissima. Aiebat Iacobus, se esse fracti nummi instar, qui nil valet, nisi in cumulo tot bonorum. Solebat dicere eum qui se aliquid esse putat parum esse, qui multùm se esse putat nihil esse. Acriter correptus, & ob quædam laudatè de Ignatio dicta punitus ab ipso sancto Patre Ignatio, tamen Ignatium vnicè amabat, & confitentem audiebat; aiebatque de illo tanta, quæ stupebant alij, dicturum autem talia dicebat, si Ignatio, vel horâ vnicâ esset superstes, quæ homines in stuporem de Ignatij sanctitate adducerent.

Charitas.

Humilitas.

S. P. Ignat.

Lusitanus in Æthiopia Iunio ineunte. 1638. æt. 50.

P. IOANNES RASTELLVS.

Anglus Ingolstadij 15. Iunij 1577.

MOrti vicino P. Paulo Hoffeo Prouinciæ Præposito, peregrinationem obijt, & vt animam sibi eius loco ponere liceret petijt, atque obtinuit. Rem Ingolstadiensis epistola ann. 1609. ita narrat. Ad ædem sancti Saluatoris ad octo millia passuum profectus pro tam charo capite, suum ipse deuouit, sedulò Deum precatus, votum vti hoc suum ratum haberet: & habuit Deus; simul enim domum reuenit, decubuit, & occubuit. Surrexit alter, pro quo hostia piacularis fuit ille, ouis pro Pastore.

Charitas.

Mors.

ALOYSIVS HERNANDEZ COADIVT.

Hispanus in nauigatione ad Philippinas. 15. Iun. 1622.

SOcius Patrum in missionibus Philippinis, labore magno, & fructu foris, domi autem planè insigni silentij, paupertatis, & seruatæ ad vnguem disciplinæ documento. Pingebat tabellas, & illis Indos pelliciebat ad fidem, & frugem. Ipso, quo mortem oppetijt die Româ in Philippinas redux, socio, qui eo die, B. Virginis Coronam pro illius tunc ægri salute recitarat, per quietem visa est illius anima à duobus Angelis rectâ in cælum inferri. Experrectus à somno Aloysium visens, mortuum reperit.

Corona B. V. Mors. Angeli.

ROCHVS MANNARA COADIVT.

Siculus Minej. 15. Iun. 1633. Soc. 43.

TOtum illi negotium erat obnixè laborare, & interea semper ad Deum per preces iaculatorias flagrantiùs vbique aspirare. Verberabat se quotidie diu, & vsque ad sanguinem. In cibo nullam se aiebat vnquam oblectationem expertum. Existimant à Beatissima Virgine inuitatum ad fœlicem æternitatem in morte, quippe qui paulo antequam animam ediderit, in lectulo repentè consederit, & magnâ gestientis animi significatione vocem sæpiùs in hæc ipsa verba extulerit. ⊙ *Mater, ô Mater!* sed & supra migrantis Rochi cubiculum in ipso meridie stellam conspectam è cælo per plures ante, ac post mortem illius dies, illi, qui eam vidêre affirmant; quos inter P. Pompilius Lambertenghus Præpositus Prouincialis: id quod in pretiosis morientium occupationibus narraui.

Labor. Oratio. Mortific.

B. V.

Stella.

P. ROBERTVS NETERVILLVS.

Hibernus Pontani. 15 Iunij 1649.

MEminêre huius viri annuæ anni 1650. & Mortes illustres. Mors illius, alijs vitæ laudibus par fuit. Etenim inter miseranda, & veterum Ecclesiæ calamitatum simillima Hiberniæ verè Catholicæ turbamenta, cùm apud Anglos hæreticos increbuisset quòd Sacerdos esset, ac Iesuita (quæ duo nomina illis immortaliter exosa, & non vno sanguine sunt perfusa) per pedes ab illis correptus, è lectulo extractus, per domum raptatus, quaquauersum allisus, fustibus contusus, effractis ad collum, & humeros ossibus semianimis relictus, cùm grauior etiam ætas hisce ferendis impar esset, quarto post die, id est hoc die, doloribus gloriosis & vita defunctus est.

Fides.

XVI. DIE

XVI. DIE IVNII.

P. IOANNES BAPTIST. CARMINATA.

Siculus Panormi 16. Iunij 1619. ætat. 83. Soc 63.

RectionIs dexteritate, ac ad populum persanctè, ardenterque dicendi sanctitate inter prima Societatis nomina fuit Carminata. Adolescens cùm esset, Societatem sæpiùs petitam, & aditam, iterùm ac iterùm in limine ipso deseruit; postea constans, & solidus. Aiunt illum per 60. annos concionatum etiam cùm Prouinciam gubernaret. P. Bernardinus Peralinus ignes nobiles ad Religionis amplexum & illius concione hausit. Quantumuis laboraret, iudicabat se indignum pane quo vescebatur. Ægrum paruulus IESVS dicitur inuisisse benèque illi precatus, illum sanauit. Prælatum, qui plus quàm centum millibus passuum absens expirarat, igne cinctum vidit. Morientis P. Carminatæ anima visa est recipi à sancto P. Ignatio, Xauerio, Aloysio in Societatem ciuium supernorum. Illius vita multa habebit admiratione, ac imitatione dignissima.

Vocatio. *Concioner.* *IESVS.* *Mors.* *Mors felix. S. P. Ignat. S. Xauer. B. Aloys.*

SIMON BVCERI COADIUT.

Siculus Panormi, 16. Iunij 1627. ætat. 74. Soc. 12.

SEmel tantùm, idque sub noctem, nec alio cibo, quàm pane, ac oleribus vescebatur. Pectus cilicio tegebat, catenâ quoque ferreâ circùm adiectâ: Flagro ferreis aculeis horrido totum se dilaniabat. Habitabat sub scalis, eoque sanctus Alexius dicebatur, & per annos 34. nonnisi nudis tabulis incubabat; postea, sedens breuem somnũ capiebat. Inter orandum splendore circum fundi est visus, & sensuum vsu destitui. Sæpè illi Christus, sæpè Beata Virgo, sæpè Angeli feruntur familiariter adfuisse & angulus, in quo habitauit odore cælesti flagrans repertus. Denique otij ac sui hostis, & laborandi, orandi, seque asperrimè habendi amicus, multa dedit documenta virtutum, quæ dabit eius vita.

Mortif. *Oratio.*

P. *Ioannes Gonzalez.* De hoc egimus 6. Iunij quæ huc sunt referenda.

P. BARTHOLOMÆVS OLEIKIEVVICZ.

Lithuanus Pultoniæ 16. Iunij 1650. ætat. 50. Soc. 30.

PRo pulpito, & cathedris Ecclesiastes, ac humanioris literaturæ, Philosophiæ, Theologiæque Magister fuit insignis. Somni spatia nunquam vltra præstitutum ab obedientia tempus extendit. Cubitum concessurus, præmisso contritionis actu, nouo sacramento se Deo deuouebat. Pro lectulo illi erat saccus & ceruical stramineum. Christi patientis historiam positis humi genibus quotidie perlegebat: & quartam horæ partem quotidie manè concitandis in corde quàm selectissimis erga IESVM virtutum actibus consecrabat. Libro spirituali accuratè lectitando, ac velut imbibendo dabat integram horam quotidie, cùm doceret; aliàs verò longè amplius. SS. Eucharistiæ Sacramentum sæpè adibat. 1. Statim ac è lectulo consurgebat. 2. Meditationis & antemeridiani ac vespertini examinis tempus totum flexis coram illo genibus explebat: inde, ante & post lectiones; ante & post prandium ac cœnam illud adibat. Item si domo exiret: vtque illud purior inuiseret, conscientiam Sacramento quotidie perpurgabat.

Manè. *Vesperi.* *Mortif.* *Crucif.* *Manè.* *Lectio spir.* *Eucha.* *Confess.*

bat. Nunquam tamen ad peccata in confessione deponenda abibat, nisi cor dolore ac amore conterere tertiò impensè conaretur. Sacris operaturus, vni diuino sacrificio aderat; operatus, itidem altari, oculis arcanâ modestiâ velut in corde reconditis. Siue præesset alijs, siue subesset, paupertas in illo singularis eluxit, Ne amphoram quidem pro lauando in cubiculo patiebatur, communi lauandi loco contentus. Extra prandij ac cœnæ tempora nunquam quicquam libauit, nisi hospitalis charitas aliter imperasset. Plura de illis in annuis.

Sacrum.

Paupertas.

XVII. DIE IVNII.

THOMAS CANNONIUS COADIVT.

Siculus Panormi. 17 Iunij 1611. ætat. 56. Soc. 27.

HIc cuidam diuinis intento mirâ quadam charitatis coniunctione visus est Deiparæ esse adstrictus obsequio singulari. Cum à laboribus ab obedientia imperatis ad S. Synaxim percipiendam redijsset totus sudore perfusus, conspecti sunt duo Angeli, qui linteum præ ore accumbentis tenere sunt nisi: sudore illi è fronte absterso. Id etiam diuinitus exploratum fuit illum à morte nonnisi modico tempore in Purgatorio labeculas suas expiasse. Visa quoque ad illum est de cælo descendere Angelorum corona frequens vnà cum Regina cæli Virgine Dei matre. Hi circum Thomæ sandapilam fusi, cadauer honoratis fumis honorauêre.

B. V. Euch. Angeli.

Purgat.

B. V. Mort.

P. GVILIELMVS BATHEVS.

Hibernus Madriti. 17 Iunij 1614. ætat. 48. Soc. 15.

NObili apud Hibernos Catholicâ, & lautâ domo natus, ob ingenij ad negotia feliciter tractanda facilitatem, & singularem in musicis instrumentis scitè tractandis peritiam, Elizabethæ Angliæ Reginæ cumprimis charus fuit. At ille suis facultatibus iunior natu fratri relictis animum ad æterna applicuit. Cùmque deliberabundus hæreret, num Carthusiæ, num Capuccinis, num Societati nomen daret; huc illum animarum ardor, illuc suauissimum orandi otium inuitabat: adeoque timebat, ne animarum cura sæpè se domo egredi cogeret, ac tranquillitatem illam cælestem interuerteret. Sed posteaquam per quietem sibi audire visus est disertè verba illa: *Ingredietur, & egredietur, & pascua inueniet*; se Societati dedit: in qua etiam quarto Professorum voto adstrictus est. Mirabile erga animarum lucra studium in illo eluxit, & Salmanticæ maximè, in erudiendis secundùm S. P. Ignatij normam in sacro recessu pectoribus singularis planè ac rara felicitas, magno religionum bono ad quas ex eius disciplina nobilissimi quique certatim ibant. Eorum verò qui singularem commendationem merentur ad frugem insignem ac notabilem à vita solutiore Guilielmi operâ reductorum numerus increuit facilè ad trecentos. Etiamnum perstat nobilium cœtus ab illo ad magnum pauperum leuamentum iam olim Salmanticæ institutus. Hibernorum seminarij ibidem columna fuit, & viuum iuuentuti domesticæ documentum pro animarum siti. Obibat exercitia S. P. Ignatij ter quotannis, octo decemue

Vocatio.

Exercitia S. P. Ignat.

Eleemos.

decemuè dierum ſpatio, &, ſi licebat, productiùs. Vnum diem habebat quot menſibus quem ille familiari vocabulo *diem ſuæ reformationis, ſeu inſtaurationis* vocabat: eo die toto nil cibi admittebat vſque ad noctem, totus cordi ad cæleſtia componendo attentus. Angelicæ illius puritatis decus etiam in Angelica totius vultus modeſtia elucebat. Paupertatis eximiè ſtudioſus, pecuniam ne noſſe quidem volebat, niſi quando ſe itineri alicui accingebat: tunc enim quid hi, quid illi nummi valerent debuit edoceri. Si iter non erat nimis prolixum, illud non niſi pedes conficiebat. Domi ſomnus illi breuis, quem ferè veſtitus, & ſuper nudis aſſeribus capiebat. Flagella & cilicia tam crebra vt maiorum coercitione illa in re eguerit. Diuinæ Matris honori dies Sabbati ieiunio, & duarum horarum meditatione de Deiparæ dotibus inſtiturâ celebrabat, pridie feſtorum pane frigidaque contentus. Cùm eius fama eſſet celebris in exercitijs S.P. Ignatij explicandis, Madritum accitus eſt rogatu magnorum quorundam procerum; quibus exercendis cùm ſe accingeret, ita felix vixit, vt Sacerdotem quemdam valdè probatæ virtutis Deus de Guilielmi ſalute certiorem reddiderit.

B.V.

Exercitia. S.P. Ignat.

P. HIERONYMVS XAVERIUS.

Hiſpanus. Goæ. 17. Iunij 1617. ætat. Soc. 49.

S. Xauerij conſanguineus, & virtutum æmulus. Goâ ad Mogorenſem aulam cum ſocijs profectus ab Imperatore magno in honore habitus. At ille honores illos in animarum fructum conuertit, multis Chriſto adiunctis, magno triumpho Eccleſiæ Catholicæ. Quatuor Regis nepotes Chriſti legem amplexi. Lahore Vrbe Regiâ lapidibus à populo appetitus eſt quòd negaret licere vt Rex viduus vxoris defunctæ ſororem duceret. Regis Hiſpaniæ rogatu electus eſt in Archiepiſcopum Angamalenſem: ſed Hieronymo præ mitris fuêre labores, atque pericula, quibus apud Mogorenſes exantlatis Goam redux diem clauſit felici fine atque quieto, ſcriptis quoque clarus. Habebit anni 1617. hiſtoria non pauca quæ de illius itineribus, induſtriaque memoriæ tradat.

Fides.

P. FELIX MALASPINA.

Italus Parmæ 17. Iunij 1650. ætat. 42. Soc. 22.

HOc die curſum heroum confecit Parmæ in obſequio peſte tactorũ, & ipſe gemino carbunculo, altero in brachio, altero in capitis vertice ictus, atque conſumptus. Rectione non vnius Collegij perfunctus, hanc impetrauit ſpartam, cùm tranſmarinos Indos deſiderio iampridem complexus obtinere necdum poſſet. Blanda illi erga omnes indoles, amabiliſque prudentia, & virtus non minor ijs, quibus natus erat Marchionum natalibus. Corpus ad aſpera magni animi imperia exercebat domitu perpetuo, & continuatâ propè ſæuitiâ. Nam cœnæ loco inediam ſibi ferè ſemper indixerat; ad ſomnum veſtes non ponebat, cilicio prægrandi, & horrido perſæpè veſtitus.

Mortiſ.

P. FRANCISCVS PICCOLOMINEUS PRÆPOSIT. GENERAL.

Italus Romæ. 27. Iunij 1651.

HVius vita, qua in ſcholis, qua in rectione peracta eſt, & morte magnis innocentiæ, ac patientiæ, diuinique amoris laudibus illuſtri coronata.

P. VA-

P. Valentinus Mangionius Italię postea Assistens, qui illum probè vndequaque pernoui, nihil ab illo vnquam patratæ grauis noxæ reperit; virginitatem illius, ac pretiosam àb omni lethali labe innocentiam chirographo contestatus, vt retuli in annuis anni 1650. Dilingæ impressis. De illo sic scripsi, præter alia, in pretiosis occupationibus morientium in Societate cap. 25. n. 11. Huius dolores cotis instar erant ad illius ingenium, cor, verba mirificè acuenda, & inflammanda, cùm admirabili virtutum solidarum exaggeratione suam patientiam cumularet suspirijs gratiarum, & amoris plenis: *Non meum* aiebat, *Domine, sed tuum est dicere, sufficit, Domine, sis benedictus! hæc mea viscera debent liquefieri, dissolui; sis benedictus!* Commendationem animæ recitari petens, dicebat: *Eia ponite animam meam in manus Angelorum. Veni, Domine, noli tardare.* Conuenit etiam cum vno, & altero, vt ad signa quæ daturus erat absolueretur, cùm loqui non posset, id quod in agone fecit. Petebat postea lætior, dolores sibi alios alijs addi, ad illos exantlandos paratus in milliones annorum. Ioannes Cardinalis de Lugo illi à Pontifice benedictionem attulit. Preces pro se fieri non aliter voluit, nisi vt moreretur, benedicens Deum. Inter dolores qui tota illi viscera exurebant, dicebat lætus cuidam Patri: *Morimur, & ridemus.* Aquam, quæ illi recreando allata fuerat, vt biberet, aliquando totam effundebat, & dicebat; *Libemus Deo? Hoc enim esset quærere delicias in Cruce, in qua me posuit Deus. Serua mihi aliquem angulum in tua Cruce, Crucifixe mi IESV! ecce me ad patiendum amplius, & amplius, etiam per totam æternitatem, si tibi sic placeat, Deus!* Dixit cuidam hilariore quadam spe vndequaque perfusus, quòd cùm Deus incipit auferre timorem quemdam (vti ipse tunc experiebatur) pari sit res longè dulcissima. Animabus etiam quæ in Purgatorio patiuntur sese crebrò, ardenterque inter dolores ac æternæ felitatis desideria, commendans, dixit se omnia ea sacra, quæ ad intentionem Generalis fiunt quothebdomadis, illis transcripsisse: nempe vt illæ apud Deum optimè omnia expedirent negotia, pro quibus illa sacrificia destinari possunt quæ ars fęlici successu solet à Deo coronari. Cùm actus fidei faceret, rogabat B. Virginem, vt in quo ille deficeret, è suæ fidei plenitudine illa suppleret. Post communionem auditus est dicere aliquando: *Domina, patere quæso, vt merita tua offeram Deo meo. Cùm enim propria non habeam, nisi tua offerrem, vacuus in conspectu Domini apparerem.* Cum id per vires adhuc posset, per quartam horę partem nudis humi genibus perstitit petens, vt B. V. dedicato die Sabathi mori posset, obtinuit. 17. Iunij extinctus 1651. Desiderabat per morbum aliquando videre cælum è fenestra, & dicebat: *Heu quàm sordet Terra, dum cælum aspicio!* Tum Deum cæli coram tota eius curia adorabat. Sæpè illi in ore illa: *Paradisus? Paradisus! breui, breui sperò istic erimus. Magnificat.* Sæpè, ac tenerè secum repetebat; illa potissimum. *Et exultauit spiritus meus &c. Dolores* aiebat *pro Dei amore cum patientia tolerati, sunt mensura itineris sursum. Quare oportet mensuram istam habere bonam, confertam, & coagitatam.* Voluit, Sacrum in S. P. Ignatij cubiculo celebrari, per illud petijt animam suam immergi, in sanguine Saluatoris. Quo plus patiebatur diros illos, & longissimos calculi cruciatus, eò se magis ad reddendas Deo, quasi pro nouis beneficijs gratias effundebat; sed fusiùs de illo plura in vita. Et cap. 32. n. 23. De illius morte

Patientia.

Oratio.

Purgat.

B. V.

morte medicorum non nemo affirmauit; optandum esse, vt omnes ad mortem viri istius conuenirent ad condiscendam ab illo artem benè, sancteque in summis cruciatibus moriendi. Sæpiùs quotidie peccata confessus est, ad gratiæ diuinæ cumulum exaugendum. Quicquid Theologicæ virtutes, quicquid omnis pretiosè moriendi apparatio suggerit, abundè, meditatè, solidè, ac tenerè per solidos ipsos 14. dies executus est. Vir de quo vt dixi, luculentum viri fide dignissimi testimoniũ extat quòd Deum nunquam vllo lethali peccato offenderit: & tamen dicebat. *Non dubito, quidem de diuina misericordia: Absit! Hoc non! Hoc nunquam in æternum! tamen timeo peccata mea, & Iudicem illum iustissimum.* Viaticum in medio cubiculi genibus nixus accepit; quotidie S. Synaxi postea recreatus. Manè post acerbissimos noctis cuiusdam dolores lætâ, & velut in cantum flexâ voce cùm se à nemine audiri putaret diutulè tria hæc repetebat alto sensu *Amor! Amor! Amor! Deus! Deus Deus: Æternitas! Æternitas! Æternitas!* Abrumpo reliqua: & reseruo alij loco & tempori.

Conf. quot.

Timor.

Amor Dei.

XVIII. DIE IVNII.

P. PETRVS GASCON.

Hispanus Valentiæ 18. Iunij 1583. Soc. 24.

ANte initam Societatem pia Mater id illi inculcabat, vt in mille frusta se discerpi potiùs quàm vllo peccato inquinari pateretur. Eius domus adeò erat erga pauperes liberalis vt, *Hospitale gratiæ* diceretur. Cùm adhuc foris esset, cur chirothecas manibus non induceret rogatus, in Christi manibus clauos non chirothecas fuisse dixit. diuersorium deseruit, vt insidiosam suæ pudicitiæ matremfamilias fugeret: quam acerbe obiurgarat, & repulerat flagitium flagitantem. In Societate, impigritate permagnâ fuit præstans, & seriò ad leges attentus ita vt omnem iocum ignorare penitus videretur. Æstate panno crasso vestitus, miserantibus respondebat, se in ea cogitatione occupari, quomodo dæmon flammis vbique sit velut vestitus, nec vestem illam vnquam possit exuere. Inde illi cogitatio in æternitate defixa, & verba nonnisi necessaria, eaque, seria, & perpauca. P. Ramirez, magnus istic Ecclesiastes, aiebat tales Gascones duodecim orbi terrarum conuertendo pares futuros. Etiam ruri degens partitè signo campanæ distinguebat tempora & obseruabat: orandi tamen studio duas mane horas, duas item alias vesperi transcribebat. Quodam dilecto suo & pio viro abeunte, ac documentum pro vitæ vniuersæ regula patente, chartulam arripuit, ac ter silentium illi inscripsit, eique dedit pro vitæ totius ex virtute degendæ compendio.

Castit.

Mortific.

Lingua.

Operarius.

Oratio.

Silentium.

P. FRANCISCVS BORDESIUS.

HVius germanus, vir locuples, tres quos habebat liberos (vt narro in pretiosis occupationibus cap. 24. n. 5.) Societati se dedicantes lætus vidit, demum eidem, & ipse addictus, nuncupatis sub mortem votis & suis omnibus (ciuis erat Petrocoricensis)

Gallus Petrocoricis 18. Iunij 1596 alius ponit. 19 Maij.

Societati transcriptis. Ad huius in æde nostrâ magnâ Vrbis celebritate tumulati sepulchrum post dies aliquot accessit P. Franciscus, & supplex à Deo, vt felici morte breuì fratri iungeretur in cælo, petijt. Postridie sacrificanti missa è cælo vox dixisse perhibetur, *Exaudita est oratio tua.* Accinxit se ille quibus poterat artis sanctissimè moriendi industrijs, & breuì post dies aliquot morbo fratrem ad immortales secutus est: voto suo sanctè potitus, & fraternæ mortis meditatione ad benè moriendum abundè instructus, priusque testatus nullum se diem vixisse quem non aliquâ cogitatæ mortis commentatione ornasset.

Desid. mort.

Sacrum.

MARCVS ANTONIVS RIVALTA COAD.

DE hoc legi P. Petri Antonij Spinelli Prouincialis chirographum, in quo ait sibi ab illo narratum, quòd sub finem sui tyrocinij Paduæ, cùm anxius animi affligeretur, manè somnum inter, ac vigiliam viderit Beatissimam Virginem Matrem, quæ dixerit; vt alacri animo esset, futurum enim quidem, vt & alia quædam pateretur, perstiturum tamen in Societate, & octo ferè annis victurum; tum demum saluum fore: duos etiam ex illius consanguineis diem vltimum obijsse. Ita videri Deiparam desijsse; & postea de duobus illis mortuis nuncium appulisse. Retulit id ille suo Magistro Nouitiorum, & postea anno 1610. Patri Spinello, eidemque idem sibi repeti petenti anno 1611. 2. Iunij iam extremùm æger, octo annis postquam hoc à Beatissima Virgine audierat, repetijt.

Italus Neapoli. 18. Iunij 1611. Soc. 10.

B. V.

Patientia.

ANONYMVS IAPON. COADIVT.

LIteræ P. Petri de Boschiere Vlyssiponæ datæ aiunt; hunc variè cruciatum, laniatum, & in aqua gelida per 70. dies ita mersum, vt capite tantùm emineret: demum gloriosum agonem abscisso capite consummasse.

Iapon in Iaponia. 18. Iunij 1614.

P. CLAVDIVS CANTHEU.

MIro amore obedientiæ, ac sui odio inflammatus ardebat. Mansuetudo in illo suauissima, cùm tamen sibi nihil parceret. Nullum ad Altare Deo sacrificium incruentum offerebat, quin se priùs acerbis flagris cecidisset, atque ita Deo in doloris, & amoris victimam pro apparatione ad sacrificium obtulisset.

Gallus Nanceij. 18. Iunij 1638. ætat. 35. Soc. 10.

Sacrum. Mortif.

XIX. DIE

XIX. DIE IVNII.

P. EDMONDVS AVGERIVS.

Gallus Comi. 19. Iunij 1591.

NOn desunt qui illum hoc die decessisse affirment, virum magnis virtutis, & eloquentiæ laudibus celebratum, adeò vt à 4. seculis parem illi Francia tota neminem habuisse dicatur; & facilè 40. millia mortalium conuertisse ad fidem. Thesaurus dicendi illi erant ferè Isaias & Paulus. Vocabant eum Patrem Patriæ, conseruatorem fidei, salutis publicæ restitutorem, torrentem eloquentiæ Gallicanę, cuius anima ab Angelis in cælum dededuci conspecta fertur, quemadmodum de illo 19. Ianuarij fusiùs dixi.

P. IOANNES DE CANNAS.

Hispanus Malacæ. Iunio 1596. Soc. 40.

REctionis arte planè religiosâ singularis fuit Ioannes, & magno apud omnes sanctimoniæ nomine celebratus. Morientem inuisens Alphonsus Turrianus Decanus, vir eximiè pius, rogabat, idque seriò, vt breui sequi morientem posset. Recepit Ioannes id se apud Deum negotij acturũ, si quidem ita omninò vellet: velle respondit; & paucis post Ioannis mortem diebus Decanum febris, morte mox consecutâ prostrauit. Inde quoque aucta est de Ioanne opinio sanctitatis. Illud magis nostrum est, & ad mores, quòd à Ioannis morte repertus sit libellus particularis examinis, cum lineis ac punctis per ipsos 30. annos diligenter ab eo adnotatis.

Mors.

Mors.

Examen particulare.

SEBASTIANVS GARZIA COADIVT.

Hispanus Chile. 19. Iunij 1604. ætat. 70. Soc. 5.

ANte initam Societatem insignis in illo in religiosos ordines reuerentia, & liberalitas enituit. Totus in eo erat, vt vitam anteactam fusis vberim lachrymis elueret. Hinc illi sermonem de diuinis serenti, vel audienti manantes ab oculis lachrymæ; quibus etiam cibum, quo vescebatur, permiscebat, adeò vt signo ad prandium dato signum illi ad lachrymandum datum fuisse videatur. Suauissima illi erga Deiparam propensio voluntatis, cuius Rosarium quotidie recitabat, & lachrymis condiebat. Cum parua quadam B. V. effigie dulcissimè versabatur, hanc alloquebatur, hanc osculis, lachrymis, precibus, honorabat, & gratias agebat quòd ope Deiparæ cum illa imagine à naufragio fuisset ereptus, in quo nauis, quâ ipse vehebatur cum re omni, ac socijs omnibus conflagrarat.

Colloqu. Concio.

Mensa.

B. V.

P. MELCHIOR DE VENEGAS.

Chilensis Indus 19 Iunij 1641. Soc. 40.

HIspano, & illustri genere in Vrbe S. Iacobi natus ipso Deiparæ sine macula conceptæ die anno 1572. Honori Deiparæ Fer. 4. & Sabbato ieiunabat. In Societate hebdomadæ dies in virtutes totidem à Deo petendas, & exercendas partiebatur. Dominico in desiderio videndi Deum se exercebat. Fer. 2. in actibus contritionis. Fer. 3. vt gratias Deo ageret: Fer. 4. vt è puro Dei amore quæreret tantùm Deum. Fer. 5. desiderabat imitari Christum.

B. V.

Hebd. virtutum.

stum. Fer. 6. Sabbato suam voluntatem diuinæ coniungere. Collegio cuidam regendo præfectus, cùm videret se vestem habere nouam è panno bono, eam confestim ei dedit, qui egebat, & aliam paupertati ac bono exemplo in Superiore, (vt ille aiebat, & faciebat) consentaneam induit. Nec pileum, neque calceos nouos admisit, quòd Superiorem à capite ad pedes vsque pauperem esse debere iudicaret, ac diceret. Virginitatis suæ custodem habuit paupertatem, cautam prudentiam, gulæ subactæ victoriam, confessionibus audiendis modestiam, quotidianam sui verberationem manè ante quàm alijs daretur signum à somno surgendi. Apud Tucumanos Apostoli nomen obtinuit. In Prouincia Chonensi primus fuit qui Euangelij lucem inuexit.

Paupertas. *Superior.* *Castitas.* *Mortific.* *Fides.*

XX. DIE IVNII.

B. ALOYSIVS GONZAGA.

Italus Romæ. 20. Iunij 1501.

IN octaua corporis Christi, quæ anno 1591, in 20. Iunij incidebat, Angelica Beati Aloysij anima carne soluta est. Natus est ope Beatissimæ Virginis Lauretanæ. Sed 21. Iunij, de illo cras plura.

P. IOANNES FRIAS.

Hispanus Cordubæ. 20. Iunij 1597.

SOcietatem ingressus est plenus ingentium animorum vt Deo valdè placeret. Quà quà ibat, concionibus versabat omnia miro cordium motu, semper intentus in excidium peccatorum & occasionum. Inde ingens in illum tempestas excitata est, conflatis in eum calumnijs ab ijs quos & quas ab inuicem auulserat, alijs proscriptis, alijs per modos alios separatis. At eam tempestatem tranquillauit Deus. A dæmone verò fuisse coorta ea omnia inde patuit, quòd impurus ille genius haud contentus Patrem inter orandum varijs terriculamentis perturbare velle, perstrepere, se illi formidabili specie non semel obijcere, cuidam etiam è fœminis illis ex impuro prostibulo ereptis luculenter dixerit: sine mihi hunc Frias: habeo contra illum instructam aciem quâ de illo vindictam sumam. Quicquid verborum contra se dici, quicquid contra se scribi, etiam cùm præesset, fieriùe videbat, silentio, patientia pacatè ac citra vllum commotæ vel fortis vel animi signum ferebat, & vincebat. Multi fassi sunt, se auri plurimùm eius arbitrio permisisse, neque vnquam induci illum potuisse vt pro se vel teruncium vnum admitteret. In eius cubiculo nil nisi scripta, & carnis (quam dirè habebat) afflictandæ instrumenta sunt reperta. In itinere quodam cùm equo elapso, ipse cũ aqua, luto ac manifesto discrimine certaret, *SS. Angeli*, inquit, *iuuate me*! Et mox adfuit quidam hilari specie, qui nullo verbo dicto, equum illi reduxit, illum è luto extractum equo imposuit, & itineri recto restituit, cùm Ioannes interea se intus iucunditate mirâ perfundi sentiret, cùmque illum oculis requireret vt gratias ei referret, iam ille videri desierat, nec conspici poterat, licèt campus esset longè ac latè planus atque apertus. Mortis causa illi fuit dicendi ardor quo

Castitas. *Oratio.* *Superior.* *Mortif.* *Ang cust.*

quo ad concionem cùm diceret, abruptâ venâ breui diem extremum clausit.

FRANCISCVS REVOULZ SCHOLAST. NOVITIVS.

Gallus Tolosæ 20. Iunij 1617. ætat. 19. Soc. 2. *Vocatio.*

QVanto maiore operâ Patrem toto quadriennio inuitum tandem peruicerat vt Societatem inire posset, tanto maiore studio in excelsam, quam poterat virtutem incubuit, Aloysio in morum normam speculum, regulamque assumpto Videbatur illius spiritum imbibisse. Quod de moriente Aloysio legerat hoc ipse crebriùs repetebat: *In cælum, in cælum: nihil iam de terra loquendum est. Pro tantulo mi Deus! ô si possem, ô si valerem!* Quarto ante mortem die mortis suæ diem prædixit, & gratias Deo egit. Ipso die verò dixit, se vesperi, si dicere liceat, Deum aditurum. De Purgatorio quidpiam dicente aliquo; sperare se in Patrum ac fratrum ope aiebat ne ignes illos attingeret: item se vocationem suam Deiparæ debere; semper in illius fide se fuisse, fiduciâque tantâ erga illam duci, vt non possit sibi per eam non omnia polliceri. Et verò recitatis ter quotidie litanijs illam tenerè salutabat.

Mors.

B.V.

P. FRANCISCVS PACIECVS, ET OCTO SOCII.

Lusitanus Nangasachi 10 Iunij 1616. ætat. 60. Soc. 41.

IAponiæ domicilia omnia cùm regeret, anno 1628. 18. Dec. captus, vinciri petijt: sed negabant Iaponij fas esse vinciri Sacerdotes necdum ritè damnatos. Decennis puer cùm esset, audità de martyrum gloria dissertatione, ita exarsit, vt martyrij quærendi votum conceperit. Ab anno 1592. in India & Iaponia magnis attritus laboribus ac ærumnis, tandem cum quatuor socijs catechistis in fidei odium ad ignem damnatus, conflagrauit. Dixere satellites ethnici, atrâ ac vilem orizam illi socijsque porrectam ad victum, & eam quæ ab eorum mensa supererat, fuisse candidam ac notæ melioris; ipsis ministris id non semel expertis atque mirantibus.

Desid. martyrij.

P. IOANNES BAPTISTA ZOLA.

Italus ibid. Soc. 33.

IBidem fidei retinentissimus, illam obitâ in flammis morte testatus est, postquàm per septem menses vixit in carcere ærumnoso, incredibili (in causa tam nobili) moriendi desiderio flagrans: idcircò & schedas P. Spinolæ, & P. Nauarri secum gestabat semper, in quibus illi pollicebantur id se ei à Deo flagitaturos. Eius Breuiarium quo vsus est, Fauentiæ est in magna veneratione, & ægris etiam, vt aiunt, adiumento. Fuit eius gloriæ socius

VINCENTIVS CAVN.

IS disertis verbis ad Christi fidem deserendam inuitatus, cùm id execraretur, nudus in frigore extensus est; constrictæ illi forcipibus nares, & manuum pedumque articuli; supinus aquâ impletus, stomacho crebriùs verberato, & sanguinem reiectante. Cùm iterùm, ac sæpiùs ad perfidiam vrgeretur, eamque detestaretur, per ipsos 14. dies frigore ac inediâ vexatus est. Admirantibus constantiam, & hilaritatem omnibus, aiebat non suis se vi-

Fides.

ribus pugnare: innumerabiles se Dei misericordias experiri.

P. BALTHASAR TORRES, ET MICHAEL TOSO.

Hispanus. ibid. 20. Iunij 626. ætat. 63. Soc 47. *Fides.*

CVm in arcto apud Omurenses carcere teneretur, custodes illorum tranquillitatem admirati, petierunt legem illam audire quæ tanta in suis possit. Fecere id abundè socij: & custodum vnus baptismo lustratus; reliquis legem tam potentem laudantibus, optantibus, lacrymantibus; sed dicentibus, pro baptismo expectanda esse tempora molliora.

Omnes hi nouem, nempe Paciecus cum 4. socijs catechistis Iaponibus, *Gaspare Sandamatzu, Petro Pinxei, Paulo Xinxuque, Ioanne Guisacu*: & Pater *Zola, Torres, Vincentius, Tozo*, Nangasachum peruecti, terram osculo venerati, & palos mortuales amplexi sunt. Palis alligati, subiecto igne, læti psalmos, ac sanctissima IESV, & MARIÆ nomina cecinere: atque intra semihoram in monte Sanctorum conflagrauere. Aiebant ij qui Pacieco, Torresio, ac socijs in carcere orizam atram ad vescendum suppeditauêre, magnæ id sibi admirationi fuisse, quòd oriza, quæ illis comedentibus supererat, fuerit candida, & notæ longè melioris quàm cùm ad eos fuisset illata. Nam atram, deterioremque illatam, relatam verò candidam & nobiliorem.

Socij 5. nunc casi. *Oratio. Mors.* *Oriza candida.*

XXI. DIE IVNII.

P. BARTHOLOMÆVS BVSTAMANTIUS.

Hispanus Trigueri. 21. Iunij 1570. *Vocatio.*

ANte initam Societatem inter sacrificandum vehementer instabat certior fieri de diuina voluntate; & fusis ibidem largè lachrymis vehementer impelli se sensit, ac moneri, vt Guipuzgoam profectus id ageret quod Franciscum nuper Candiæ Ducem agere videret. necdum planè cognorat de recenti Francisci vita Bartholomeus. Ergo abijt, vidit, secutus est; & in Societatem cooptatus. Per iter, Deiparæ ex rosario salutandæ intentus, præceps cum iumento in altam voraginem lapsus, Deiparæ inuocatæ, ac Borgiæ precibus euasit incolumis. Tyronum Domum persanctè rexit, adeò vt illam Domum Beatus Borgia vocaret *Gemmam Societatis.* Diu optauit, quæsiuitque formulam Deiparæ amorem petendi, & impetrandi. Reperit hanc sancti Bonauenturæ, ac tenerè crebroque vsurpauit: *Dulcissime Domine IESV, dignare me infimum omnium peccatorum sacratissimæ Virgini Matri tuæ reuerentiam debitam exhibere. Et tu, clementissima Domina mea, mihi indignissimo peccatori impetra, vt perfecte tuæ sim deditus seruituti; & tibi omni tempore obsequar purâ mente, ac deuoto corde cõtinuò tuæ benignitati assistam.* Magna eius prudentiæ documenta, & vitam reliquam latè prosequitur Alegambe in annum 1670.

Exemplum. *B. V.* *Nouitiatus.* *B. V.*

B. ALOY-

B. ALOYSIVS GONZAGA.

Italus Romæ. 10 vel 21. Iunij 1591. æt. 24. Soc. anno 6.

MAdriti die Assumptionis B. V. post communionem, Deiparâ consultrice in deliberatione de vitæ statu vsus, vocem audiuit: *Societatem* IESV *ingredere*: & Ferdinando Marchione Patre tandemin sententiâ adducto, cùm esset primogenitus Marchionatũ posuit, Societatem IESV amplexus; in qua nomen Angelici consecutus est, humilitate, virginitate, quam Deiparâ sequestrâ puer Deo Sacramenti religione spoponderat, orandi assiduitate, admirabilique attentione, quâ mentem citra euagationes vllas Deo affixam habebat. Paruulus cùm per gradus domi ascenderet, Sanctæ Catharinæ Senensis imitatione, B. Virginem Angelicâ oratione salutabat. In Societate audito super mensam legi MARIÆ nomine in lachrymas soluebatur, teneritate cordis per oculos erumpente; ac etiam per linguam cùm de illa vel in Parthenio diceret, vel cum socijs loqueretur. Clarus innocentiâ semper illibatâ, clarus apparitione præter alias illâ quâ B. Magdalenæ Florentinæ, ac alijs ostensus est gloriosus; clarus magnâ in ægros beneficentiâ, & miraculis à Paulo V. Pontifice Maximo 1606. *Beatus* est appellatus; & 1618. 31. Martij vt ad aras coleretur concessum est: quam facultatem latius extendit dato 2. Octobris 1621. Gregorius XV. Plura de illo in vita ad annum 1591.

Vocatio. B.V.

B.V.

DARIVS GERLA COADIUT.

Italus Romæ 21 Iunij 1598. ætat. 53. Soc. 12.

DVo in hoc præter laudes alias præcipuè eluxere, alterum quod ad audienda cælestia eximiè fuerit auidus, ac tener, alterum, quod diem Dominicum præcipua semper religione coluerit, non alio quam illo die se de vita migraturum ex vero prędixerit.

Mors.

IOANNES MARINVS SCHOLASTICVS.

Hispanus in Patria ad Bibillim. 21. Iunij 1623.

CIlicio, disciplinis, modestiâ incredibili ac nuncupato singulari de imaculat. B. V. conceptione tuenda, voto, & alio quo se ad quærendos sui vexandi occasiones obstrinxerat, magnoperè admirationi fuit ijs, qui cum eo versati sunt. Positis humi genibus, coram Christo, cui Cruci affixo studebat, velut sub magistri cathedra, oculisque discipulus, Virginitatem perpetuam, ope immaculatæ Deiparæ, imò integram omni mortali labe conscientiam semper seruauit; votique Sacramento se obligauit ad omne etiam veniale deliberatum peccatum sollicitè vitandũ. Eo semestri quo ęger decubuit, ne manum quidem vnquam citra obedientiæ imperiũ commouere est visus; etiam inter acerrimos capitis, pectoris, vlcerum, & cæteros dolores, animo adeò semper composito, vt Medici æquabilitatem illam admirati, F. Mansuetum illum appellarint: Mortuum Bibbilim transferri non passi ciues apud quos obierat, Sanctum illum certatim dixere, ijs quoque quibus vsus fuerat pro reuerentia direptis.

Mortif. Studia Crucif.

Obed. Morbus.

XXII. DIE

XXII. DIE IVNII.

CLAVDIVS VOLEY COADIVT.

Belga Camberij. 22. Iunij 1610. ætat. 65. Soc. 36.

DE hoc annuæ, ac pretiosæ meæ occupationes ita habent. Claudio Voley Coadiutori Camberij inclinante iam vitâ adfuit magna dæmonum caterua truci, horrendoque aspectu. vt ad S. quondam Antonium, Leonum, Vrsorum, Taurorum, draconumque portentosis formis, ægrum territura; quibus voces congruæ respondebant ad deturbandum de spei arce Claudium. At ille inter pugnam cælites auxiliares accersere coniunctisque viribus dæmonis conatus retundere. Cùm autem se ab illo metu tantillum reuocasset, spectandum se obtulit athletæ suo cælestis agonotheta veluti clauis cruci affixus; & illum sermone dignatus, pauentem erexit, pollicitusque est ad extremas vitæ metas (ne diffideret) affuturum.

Morbus.

Spes.

Crucif.

Mors.

ANDREAS SAA SCHOLASTICUS.

Lusitanus Conimbricæ Iunio. 1611. ætat. 13. Soc. 7.

IPse apertè significauit (vt habent annuæ instare sibi exitum vitæ, eaque propter, vt eam etiam ex obedientiæ legibus liceret finire, à suo Rectore postulauit cum Patre Roderico in cælum abeundi commeatum. Patris Roderici vulgatâ morte, adscito valetudinarii præfecto in suum iam moribundi funus solemnia, quæ sunt præparanda denunciauit, arcessendumque Collegij præsidem vti eius bonâ veniâ è viuis migraret, tum nemini dubium fuit quin sui decessus è cælo certos nuncios accepisset. Mox Pater Rector adfuit; à quo suæ missionis impetrato commeatu Andreas sumpto in manus sacro ardente cereo cùm venerationis amorisque plenissima oscula sæpiùs in Crucifixi plagis defixisset, subitò deficiente cum viribus voce, concitatioremque anhelitum, qua per moræ impatientiam vrgente animo, cæli, Deique cupido, vinculis mortalitatis breuissimè placidissimeque absolutus est.

Mors.

XXIII. DIE IVNII.

IOSEPHVS MARTINIUS SCHOL.

Italus Parmæ. 1578. 23. Iunij ætat. 21. Soc. 4.

ILlustri genere, ingenio, & virtute, in quo ne quidem tyrones ipsi, quantumuis attenti, & sagaces. quicquid quod displiceret repererint. Lingua illi mirum in modum ad omnem trutinam accurata, ne quid effunderet. Futuro suo Rectori scribens, rogauit, ab illo instar deliri tractari, & assiduè affligi, ac exerceri. Adeò, innocens, vt per extremos 13. menses nil vnquam egerit vt fertur, quod vel veniale peccatum iudicaretur. Obedientia illius cæca dicitur etiam nescio quo miraculo honorata. Sub mortem

Mortis.

tem ingenti clamore sublato restitit, & Crucifixum opposuit dæmoni, magnam de illo conceptam sanctitatis opinionem illi oggerenti.

Mort.

P. THOMAS GARNETUS.

Anglus Londini 23. Iunij 1608.

PEr plures menses ferro vinctus, mox exul, iterumque in Angliam reuersus, post sex annos in laboribus positos, iteratò exul ac redux, tentus, & supinus in crate ad supplicium raptatus, suspendio strangulatus, ac dissectus est; quòd Iesuita esset, quòd Sacerdos Catholicus, quòdque è præscriptâ quæ contra Pontificiam authoritatem erat, iurandi formulâ iurisiurandi sacramentum Regi pronunciare detrectaret. Num vitam iuramento illo vellet redimere interrogatus; ne quidem quinque millium vitarum pretio se id facturum dixit. Benè inimicis nominatim singulis, benè Regi, Reginæque precatus: *Pater noster, Aue MARIA, Credo, Veni creator spiritus, &c.* dixit, & pependit felix.

Mort.

Fides.

P. PAVLVS SCHEFFERUS.

Belga Bruxellæ 23. Iunij 1620. ætat. 43. Soc. 4.

PErpetua, tranquilla, & modesta illi è vultu hilaritas elucebat. Extrema Sacramenta cùm perciperet magna luce conspectâ perfusus; Quanta lux! exclamauit: & à Rectore rogatus num eâ delectaretur; & verò aiebat vehementer illâ delector. Tum Deiparæ, & S. P. Ignatij nomine inuocato, Patris quoque Costeri illic extincti preces postulans migrauit.

Lux.

Mort.

P. IOANNES VASEUS.

Belga in Paraquaria. Iunio 1623. ætat. 39.

IN Paraquariam anno 1616. nauigauit, & in Guayra fructuosum laborem impendit, Euangelio, pueris instruendis, festis apparatu musico (quippe olim Alberti Archiducis Symphoniacus) piè, ac splendidè celebrandis, magnâ Indorum voluptate. Oculos castissimâ custodiâ tenebat vinctos, ne vel pueri quidem vllius, taceo fœminæ, vultum aspicerent. Puritati suæ Beatissimam Virginem & Angelum Custodem præfecerat, quem, vt eâ quoque significatione coleret, sedem illi ad caput lectuli pro nocte collocabat, & cubitum concedens oppido vniuerso benè precabatur. Cruce in quatuor illius partes ductâ, vt à peccatis hoc præsidio muniretur. Particulatim ad singula, facultatem poscebat; vt ex obedientiæ rectione faceret quicquid agendum occurreret. Ad Confessiones audiendas & ferè modo, quo ad sacrum, se oratione præparabat. Vt nauseantem stomachum perueniceret, aquam sanè turbidam bibit, & quadram sordium plenam linguâ detersit. Lingua illi tam attentè caura, vt nunquam per omnem vitam vllius mendacij sibi conscius fuerit: actiones tam circumspectæ, vt singulas similibus Christi olim inter mortales agentis actionibus coniunctas Deo vbique præsenti obtulerit, constantiâ magnâ, licèt nullo teneriore solatio.

Oculi.

Vesperi.

Mortif.

Lingua.

XXIV. DIE IVNII.

ANTONIVS DE HENRICIS COADIVT.

Italus Tyburc. 1601. ætat 72. Soc. 48.

HVius, & imago, & vestes, & virtutis memoria viget etiamnum in Collegio Tyburtino; quod illum tumbâ condidit, & ei hoc elogium dedit: Ossa fratris nostri Antonij de Henricis à Monte Ferrato Coadiutoris temporalis insigni pietate Viri, qui Collegium hoc Tyburtinum, in quo fuerat tempore B. Patris nostri Ignatij constitutus, perpetuo vsque ad obitum incoluit, eiusque inopiam summis suis laboribus, & corrogatis plurimis eleemosynis sublenauit. Sanctæ paupertatis, & obedientiæ studium; humilitas, patientia, orationis feruor penè assiduus, & caritas in cæteris eius virtutibus eminebant. Demum magnâ domi, forisque opinione sanctitatis relictâ piè obijt in Domino; sepultusque est postridiè miro affluentis populi concursu: cùm etiam plurimi sibi vestes capillosque sacrarum reliquiarum instar auferrent. Plures aiebant, suam sospitatem Antonij precibus se debere. Paruulæ septem annos natæ, à qua in platea salutabatur, felicem breui mortem ex vero prædixit, idque post 4. dies euenit. Anno 1601. 4. Nonas Martij pleuritide prostratus, & iam extremum vnctus à P. Mario Franeo Rectore interrogatus est; quot adhuc annos vitæ sibi polliceretur? Cunctatus respondit tandem, vt pareret: Paulò plus quàm 15. mensibus se victurum. Et prædictioni respondit eius vita, & mors.

Oratio.

Mors.

P. CAROLVS SCRIBANIVS.

Belga Antuerpiæ. 14. Iunij 1659. ætat. 69.

MAgnifici, constantis, erecti ad magna, liberalisque, sed religiosi, animi vir, pecuniæ summam magnam vrgenti cùm nihil haberet, quod daret, se in preces dedit; ac petentem idem, vt ageret monuit, & vesperi eadem die tantumdem pecuniæ ab ignara eius necessitatis persona submissum est quantum petebatur; quo viso Carolus; En, inquit precum nostrarum fructum. Aulæ, ac honoribus, vt idoneus, ita eorum fugitans. Deiparæ corollam semper gerebat è collo cum lipsanis. Peccata Sacramento quotidie semel & aliquando iterùm, expiabat, sæpè inter sacrificandum lachrymans, atque singultiens. Cubiculo egressurus, pedes Aspricollensis statuæ B. V. osculabatur; & id ad quod exibat negotium illi commendabat. Cùm Antuerpię præesset, egros in Prouincia ad se mitti petebat, eosq; amantissime liberalissimeq; habebat. Paucis ante mortẽ diebus P. Philippo Bultinck Mechliniam eunti, Eia, inquit, Pater, simul in cælum proficiscimur debemus, Nunciatâ P. Scribani morte P. Philippus quid ab illo sibi dictum esset narrans, breuì concidit; & non nisi extremâ vnctione munitus obijt. Illustri fœminæ prædixit fore, vt breuì vterque eriperetur è vitę ærumnis; se ante illam sex hebdomadis præcessurum. Et illa sextâ omninò hebdomadâ exeunte obijt post Caroli nostri mortem.

Oratio.

Conf. quot.

B. V.

Charitas Superior.

Mors.

XXV. DIE

XXV. DIE IVNII.

P. ALVARVS LEDESMA.

Hispanus Madridi. 25. Iunij 1597.

PEr ipsos 40. annos assiduitate magnâ operam dedit Confessionibus audiendis. Descripserat in Scheda alias, & alias attriti senio corporis afflictationes, quarum potestatem semestri ante obitum à P. Visitatore sibi fieri flagitabat. Cùm in omnibus ea planè innocentiâ, quâ tyronum quispiam versaretur, & impensè infima quæque, ac abiectissima expeteret atque impetrata alacriter, nec sine lachrymis præ tenero pietatis sensu fusis, obiret, causam rogatus respondebat; *se suam ad Deum perfectionem adornare.* Vno ante mortem mense disertè cuidam dixit; breuì se in puluerem soluendum.

Mortific.

Mors.

P. IOANNES BREDANVS.

Belga Ratisbonæ 25. Iunij 1609. Soc. 44.

HVnc per semestre ægrum, & nec manum ori admouere, nec vllo officio fungi valentem, illustre, & viuendi & moriendi exemplum vocant literæ Ratisbonenses. Frisburgensis Senatus tres honoratissimos viros ad Prouincialem ablegauit, vt P. Ioannem Friburgum remitteret. Inter præclaras, quà ad populum dicendi, quà conscientias exuiandi dotes, hæc in illo eminuit quòd morientibus perscitè, ac perlibenter ad extremum vsq; adesset, magno illorum solatio. Nongenti sunt numerati: quorum extremo in agone oculos clausit fidelis hic amicus vsque ad mortem.

Charitas.

P. IOANNES FRANCISCVS IOANNELLUS.

Italus in mari ad Philippinas 25. Iunij 1612.

MExici per exercitia Sancti P. Ignatij repentè manu dexteræ excelsi in alium planè virum mutatus est ardore tanto, vt Socij ex Italia cum illo appulsi venerabundi obstupescerent, negarentque hunc esse illum quem nouerant. Detractas somno horas plures orationi dabat coram sanctissimæ Eucharistiæ Sacramento. Tantâ flagrantiâ precabatur, vt illum alij, ea de causa taciti obseruarent, quò se accenderent. Cruentâ quotidie flagellatione corpus cruciabat; largiùs verò in B. V. peruigilijs. Repertum est post obitum eius chirographum, quo per B. Stanislaum Beatissimæ Virgini porrecto, se Deiparæ transcribebat, eâ verborum vi, quæ pietatem, admirationemque moueret. Pro rerum omnium compendio suadebat omnibus, vt voluntatem suam diuinæ vndequaque accommodarent: semperque, descripta secum circumferebat, crebrò vsurpans verba illa. *Inueni virum secundum cor meum, qui faciat omnes voluntates meas.* In huius nutum adeò se in morte quoque proiecerat, vt cùm per mare Pacificum in Philippinas nauigans eo quo ipse id ante prædixerat tempore moreretur, religiosi viri qui aderant, se virum qui verè Sanctum virtutis exemplum sit, morientem videre non semel affirmarent. Moriens dicebat; duos fratres sibi adesse; ac statim euolare, si quispiam aduenisset. B. B. Aloysium & Stanislaum fuisse opinio fuit, quibus vnicè erat addictus.

Exercitia.

Oratio.

Mortif.

B.V.

Conform. cum volunt. Dei.

Mors.

B. P. Aloys. & Stanisl.

XXVI. DIE IVNII.

IOANNES FERNANDEZ COADIUT.

Hispanus Firandi. 26. Iunij 1587.

SAncti Francisci Xauerij in Iaponia Socius fuit; magni ab illo habitus, & multis ad fidem adductis illustris. Amanguccij vir grauis illi concionanti aderat, vt exploderet, quæ dicebat; Verùm cùm istic procax quispiam in Ioannis os phlegma fœdè expuisset, ac Ioannes modesto silentio rem dissimulans, os strophiolo absterisisset, ac dicere ad Populum perrexisset, illà facti excelsitate adeò permotus est vir ille grauis, vt ad Ioannis pedes abiectus primus baptismum petierit. Inde plures, pluresque conuersi. Firandi B. V. sine macula conceptæ templum extruxit. Sacerdotes in summa habebat reuerentia; coram illis nunquam, nisi iussu illorum locutus.

Patientia.

Fides.

B. V.

P. IOANNES GEORGIVS VOGLERIUS.

Germanus Herbipolis. Iunij 1625. ætat. 40. Soc. 23.

SAugustinus illi familiaris erat, alendæ priuatæ pietati; pro concione, Chrysostomus. Humilitate, ac dicendi vi excellens; ac hæreticis vt formidini, sic & odio fuit; Hageneæ potissimùm, vbi nata hæreticorum de illo fabula illum illustriorem fecit, & Hagenoam reuerti coëgit, cùm alio abijsset confinxerant de illo aliò auocato hæretici, vt solent esse ad mentiendum valdè prompti, & gliscebat fama in vulgus ab illis latè sparsa, Voglerium ab infernate genio esse obsessum, catenis domi alligatum fuisse, tandem denique abreptum euanuisse. At vbi Voglerius comparuit, puduit illos mendacij tam luculenti, atque calumniæ. Rebus afflictis leuamentum à Beatissimæ Virginis, & sancti Iosephi, quà patrocinio, quà exemplo petebat. Vnde, & librum scripsit; inscripsitque *fontem consolationis; qui est MARIA, & IOSEPH pro omnibus afflictis.*

B. V.

XXVII. DIE IVNII.

P. RAPHAEL FERRER.

Hispanus. in America. 27. Iun. 1610

IN Peruuiam abijt, & postea in America inter Cophanes odio fidei occisus est semper auidus fuit difficillimarum expeditionum. In sacrificio Missæ, in recitandis Litanijs in legendo spirituali libro vbertim lachrymabatur. Intra breue tempus è syluis plures mansuefecit, & 400. baptismo lustrauit. Cali in Popayana Prouincia cùm scenicam actionem, quam dari nolebat non posset dissoluere, ex improuiso antequam illa inchoaretur se in theatrum dedit, & ita dixit, vt omnes ad lachrymas permouerit, & omnia disturbarit; exosus erat indigenis rituum suorum retinentibus, eoque ne ritus illos prædicando conuelleret in profluentem abiectus, & mersus est.

Oratio.

Fides.

IOANNES MARQUESIVS COADIUT.

Gallus in Gallia 27. Iunij 1621. ex ij. Soc. 22.

TRanquillitate animi, vultus vbique constantiâ, memorabili obedientiæ exemplo: ac Instituti obseruantiâ præcelluit. Patrum cuidam qui longè aberat moriens apparuit vt fama est, eumque non semel posteà certiorem fecit, se iam Beatorum felicitate potiri.

Mors.

DIDACVS, SEV IACOBVS SARABIAS. COADIUT.

Hispanus Valentiæ. 1578. mense Iunio

ANte initam Societatem cùm esset textor, modico ipse contentus, reliqua omnia dabat pauperibus. In Societate cùm ei secularis quidam in publico alapam inflixisset, ad eius pedes abiectus veniam petijt quasi fecisset, non accepisset iniuriam. Mauris prædas agentibus alicubi obuius, sanctum, vt ille vocabat, Rosarium protulit, & se nihil eos metuere dixit. Putatur à Deipara eorum oculis subductus, cùm gens illa essere, & omnis prædæ auida transiret Iacobo nil tacto, & fortè nec viso. Moriens dulcissimo gaudio exultabat, quòd in Societate IESV, & quidem præstito peste contactis charitatis officio, moreretur.

Patientia.

B.V.

Mors.

XXVIII. DIE IVNII.

P. FRANCISCVS GOVEANUS.

Lusitanus In Angola. 28. Iunij 1575

MVlta hic & fecit, & passus est in Angola, quippe ipsis 14. annis in custodia detentus. Cùm æger decumberet, Angolæ Rex, vt ait Sacchinus, circuire assiduè domum noctes, & dies iussit cantores suos, qui voce, & pulsatis organis pro vana opinione gentis mortem deterrerent, ne accederet, tamen 4. Kal. Sextiles mors adfuit, magno ipsius Regis dolore, & Lusitanorum. In sacello ab ipso extructo datus est sepulturæ, ad quam honorandam Rex boues permultos Lusitanis donauit.

Mors.

LEONARDVS DV BOIS NOVITIVS.

Gallus Burdigalæ 18. Iunij 1610. *B.V.*

PEr iter comites itineris hæreticos, ignarus, qui essent, in B. Virginem licenter blaterantes vbi audiuit, non solùm illos magno sensu coarguit, verùm nec eidem mensæ cum illis deinceps accumbere, nec in eodem diuersorio morari, nec iter vnà prosequi voluit. Æger cùm diuino viatico refici non posset, oleo extremo vnctus, eius Sacramenti beneficio, stomachum ita compositum inuenit, vt etiam cœleste illud immortalitatis pharmacum sumpserit. Moriens velut cum infernate genio depugnans; falsum est, aiebat, non sum Theologus, non percipio quid dicas. Deiparam implorandam suggerentibus Socijs, implorata est, inquit; & vultu tranquillato hilaris, manu quoque, ac voce lætâ signum dedit victoriæ.

Euch.

P. VINCENTIVS CAMPANILIS.

Italus Neapoli. 8. Iunij 1650. ætat. 78. Soc. 57.

COnscientiæ quæstiones per annos 15. explicuit; Nouitios exemplo magno per 14. annos rexit Magister omnibus persanctæ institutionis artibus absolutus. Collegium Neapolitanum orandi potissimùm studio gubernauit tempore illo quo seditione publicâ Vrbs tota flagrabat; visus tunc etiam à nostro quopiam (vti aliàs ab alijs) cælesti quodam splendore, ac radijs collucere, si famæ credendum est. Neapoli, anno 1646. 7. Ianuarij, peracto diuino sacrificio, *Iam*, inquit, *habemus Vincentium Carafam Præpositum Generalem.* Et verò eo ipso die Romæ Carafa electus est. De quibusdam in Societate iuuenibus (quorum prima ætas velut in herba prosperè crescebat in spes excelsas) parùm prosspera quædam, & vera, ipsoque posteà euentu firmata, prædixit. At super omnia fuit amantissimus domesticæ disciplinæ; seueri in seipsum exempli, cibis quoque cinere ac amaro quopiam succo perunctis; effusæ in alios atque amabilis charitatis; vultus animique semper æqui atque tranquilli; quippe dulcis cuiusdam fiduciæ pleni, atque ab illa planè pendentis.

Oratio.

Sacrum.

Mortis.

P. IOSE-

P. IOSEPHVS GVSTAPANE.

Italus Neapoli. 28. Iunij 1656. ætat. 68. Soc. 50.

ELucebant in huius viri oculis, verbis, moribus, leges nostræ modestiæ, ac diligens ad normam ab Ignatio præscriptam attentio, nullo se excusandi obtentu. In orando assiduus, & genibus humi nixus. vt promptus ad ægros pauperes visendos à Superiore inueniretur, se pallio iam instructum offerebat. Extremam, etiam Præpositus, in templo sedem occupauit; vt pauperes plures expiandos haberet. Per iter aliquando Deum impensè precabatur, vt ad se aliquem destinaret, cuius animæ ipse vsui esse posset. Sic oranti ecce tibi adfuit adolescens ineundæ Societatis cupidus; & Iosepho adnitente, eidem deinde adscriptus est. Cilicio perquam rigido, flagris autem ferè etiam supramodum se atterebat, & cruentabat. Vnde non sine metu periculi decumbere coactus est aliquando præ diro illo laniatu, toto dorso exulceratus, & rigens. Nulli loco præfuit, quò illum redire non optarint, apud quos fuerat. Sanctissimum Sacramentum ab ægro Nouitio stomachi indignatione redditum, ore hilari hausit, & stomachum virtute peruicit. Plura de illo dedi in heroibus; & victimis charitatis: nam illâ morte absoluit vitam, luculenta & ipse victima charitati.

Zelus anim.

Mortif.

Euch. Actus heroicus.

MATTHIAS VITRIARIVS COADIVT. ET SOC.

CVm P. Christophoro Spoteco (de quo 14. Iunij egi) multa perpessus demum in carcere hæretico peste decessit: & post illum *Nocolaus Mercator*, Coad.

Lithuani Stocholmi. 28. Iunij. 1601. æt. 26. Soc. 3.

P. THOMAS METHAMVS.

VIr doctrinæ ac sanctimoniæ nomine celebratus; at ob fidem orthodoxam assertam, Elizabethæ Reginæ inuisus, eoque carceri mancipatus, Londinensem turrim per quatuor annos incoluit. Inde in alios ex alijs carceres deportatus, demum inter paludes in Visbicensi ergastulo per annos plures ea passus est quæ procaces hæreticorum linguæ, ac immortale in orthodoxum nomen odium suggerebat. Ita vitam per annos 17. in carceribus ærumnosam longâ morte clausit, cruentam semper desiderans, & expectans.

Anglus Visbici. Iunio 1592. æt. 60. Soc. 9.

Fides.

XXIX. DIE IVNII.

P. ILDEFONSVS A POSO.

Hispanus Cuiqui in Peru. 29. Iunij 1606. ætat. 47. Soc. 7.

MAgnâ virtute se adeò perdomuit, vt cùm ad iram esset naturæ propensione incitatior, in Societate iratum illum nemo vnquam viderit. Modestia oculorum constans vsque ad admirabilitatem; maximè in fœminis nunquam conspiciendis, cùm aliàs tum in sacro tribunali cùm confessiones acciperet. Vnde fœminæ Indæ illi confessæ dicebant, se cæco illi Patri sua peccata confessas. Quotidianis verberibus, adeo vsque se laniabat, vt moneri debuerit, ne quid nimis.

Sui victoria Cast. Mo lest. oculorum.

Mortif.

P. IOANNES PAVLVS FONS.

Hispanus Barcinonæ. 29. Iunij 1622. æt 49. Soc. 28.

STrenuus planè sub Christi vexillo miles, ac dicendo vi magnâ præditus, execratusque illam dicendi luxuriam, quâ inanis imprudentium blandiloquentia delectare quærens potiùs, quàm prodesse adulterat verbum Dei. Barcinonæ impensè contra illum questi sunt Oenopolæ, ac fœminæ impudentes, ob mortales à vino, fœminisque abstractos: contra, religiosi multos ad se conuolare gaudebant. Incredibili, & voti etiam religions firmato studio connitebatur Deiparæ, amorem, & honorem pro viribus prouehere. Atque illinc illi prærogatiua illa tam pretiosa, quòd per omnem suam vitam nullius vnquam letalis noxæ conscientiam habuerit. Morbus, & dolore, & odore teterrimo longè molestissimus, patientiam eius inuictam vbi diu exercuit, illum extinxit.

Concionat.

B.V.

P. HIGERVS ARCKENIVS PIRCKEN.

Germanus Nouesij. 9. Iunij 1655. ætat. 63. Soc. 41.

DE hoc sic habent annuæ Rheni inferioris. Erudiendæ ad litteras, & pietatem iuuenturi, & nauandæ confitentibus operæ assiduè intentus. Nec lites, nec querelas ferebat quieta illius modestia. A Societate se nunquam, nunquam velle desciscere, chirographo suo sanguine exarato, & è collo ad pectus gestato luculenter testatus est. Eluxit eximia viri, & simplex, nec imitanda pietas in ijs; quæ in eius pectore post mortem scalpello, igne, puluereque factis eleganter circulis, & inclusis in illo characteribus, exarata reperta sunt. In primo circulo habebat effigiem Sanctissimæ Trinitatis; sub hac duo circuli, IESVM, & MARIAM; singuli alij circuli singula hæc nomina referebant: sancti Michaelis Angeli custodis, sancti Iosephi, S. Patris Ignatij, Sancti Francisci Xauerij Sanctæ Catharinæ Senensis, S. Catharinæ, V. Martyris. Hæc illi stigmata pro clypeo erant aduerso pectore. Mortem obijt perquam apparatè, ac libellum seu manuale, vt vocant, omnis ad mortem apparationis, atque industriæ, plenum post se reliquit.

Vocatio.

SSS. Trin.

B. ALPHON-

ALPHONSVS MENDEZ PATRIACHA ÆTHIOPIÆ.

Lusitanus Goæ 19 Iunij 1656. ætat. 77. Soc. 63.

POst egregiè traditas in Scholis humanas diuinasque disciplinas, anno 1623. 12. Martij consecratus Æthiopiæ Patriarcha, anno 1624. Goam, inde in Æthiopiam contendit. In rubri maris ingressu, cùm nautæ ventum deficere quererentur, Alphonsus Litanias Beatissimæ Virginis cum instrumentis musicis cani iussit. Vix illas finierant, cùm ventus longè prosperrimus optatò vela impleuit.

D.V.

Appulsum in Æthiopiam Alphonsum Seltan Seguedus Imperator amplexu strinxit, & dixit: Nunc dimittis seruum tuum, Domine. Mox Alexandrina superstitio cum Romanæ fidei veritate passim commutata, non sine solenni militaris lætitiæ apparatu: Patribus vndeviginti, ac duobus Coadiutoribus in 13. domicilia distributis; & per annum 1628. facile centum millibus ex illa gente Christo adiunctis.

Sed cùm Faciladas Imperatoris filius imperium adijsset, felicia rerum initia interuertit, multis ad extremas ærumnas adactis, nonnullis etiam interfectis, Alphonso in exilium ire iusso.

Per iter à Turcis interceptus, & in carcerem detrusus Alphonsus ad collum, ad lumbos, & ad pedes ferro vinctus, per annum integrum istic magnam patientiæ messem collegit. Educebatur tamen nonnunquam vnà cum duobus socij; Patribus de Societate ad eleemosynam corrogandam. Vna catena omnes tres circumdabat. Nec semel pronunciata est in eum decretoria mortis sententia. Sed Christianorum liberalitate in libertatem assertus Goam reuersus est. Ibi in Collegio magno omnibus de se dedit exempla præclaræ virtutis. Semper interea de Æthiopibus suis solicitus, instanter in eorum vtilitates plura componens, atque in omnem (si quà via daretur) reditionis adornandæ occasionem intentus. Socius Alphonsi in carcere fuit P. Didacus de Mattos Goæ postea vitâ functus 3. Iunij anno 1639. è cuius toto corpore cutis tota defluxit ob ærumnas istic toleratas. Alter fuit P. Franciscus Marches, cuius operâ facile quadraginta millia ad Romanam fidem adducta sunt. Decessit Goæ 30. Aug. anno 1639. morbo contracto ab obsequijs charitatis.

Fides.

XXX. DIE IVNII.

P. LEONARDVS NUNNEZ.

Lusitanus in Oceano. 30 Iunij 1554. *B. V.*

ANno 1549. inter primos de Societate in Brasiliam missus; vbi vnà cum illis, suis manibus, ac labore, in MARIÆ Virginis Adiutricis nomine templum erexit. Tum ad vltimos Brasiliæ fines adijt, Europæis S. Vincentij incolis erudiendis. Ibi templum populo, domicilium Socijs extruxit. Ad mediterraneos Ethnicos longo dierum plurium itinere penetrauit, vt Europęum hominem fidei desertorem Christo lucrifaceret. Ibi vanitatem ostendit scyphorum quos humani oris instar formatos, plumisque versicoloribus ornatos habebant in thesauris, fausta sibi cum illis cuncta polliciti. Redijt ad sancti Vicentij optatâ cum prædâ. In ipso templi vestibulo in periculo capitis cùm esset, promptus in genua procubuit, futurus victima. Aliàs in mari, & sæpè denique viuebat in vmbra mortis, quam naufragia, fames, vel homines minaciter intentabant. Huius consuetudine Petrus Correa, qui antea Brasilos dirè vexarat, Societati se adiunxit, & pro illorum salute mira patrauit, in Christi odium postea etiam internectus. Primus item fuit Leonardus, qui Romam missus est Procurator, vt S. P. Ignatio rerum Brasilicarum statum exponeret.

Fides.

Zelus anim

Scypht felices.

Pluma.

Fides.

IACOBVS, SEV DIDACVS LOPEZ DE SALAZAR.

Chilensis in Valparaiso. 30. Iunij anno incerto. ætat. 31. Soc. 2.

ILlustri stirpe natus in Regno Chilensi, cùm 30. annum ageret, auditâ cuiusdam de Societate apud PP. Ord. Prædicatorum exequiali concione, quæ de nobili, ac nuper nupta & à nuptiis breuì ad tumulum appulsâ adolescentula habebatur, ad Patris conclaue abijt, & humi prostratus lachrymarum plenus, æternitatis consilijs animum addixit. Abiectâ vestium vanitate, magno Vrbis attonitæ documento, se catenis ferreis, ac cilicijs onerauit. Societatem & in ea perfectionis adipiscendæ studium tanto ardore complexus, vt Magister Nouitiorum diceret, illum intra 20. mensium spatium ingens perfectionis curriculum confecisse. Breuì æger, in festo SS. Patri & Pauli se Deo per votorum Sacramentum adstrinxit, & postridie mysterijs vltimis iam munitus, Crucifixo Christo, *Benè*, aiebat, *nosti, Domine mi, quàm seriò connisus fuerim hocce biennio vt te quærerem. Ne me nunc desere, Domine, in hac hora quæso te per hæc vulnera quæ pro me suscepisti*, & dato singulis Christi vulneribus osculo, in vulnere lateris; tacuit sui impos. Sibi post horam ferè mediam restitutus, *Benedictus sis*, aiebat, *mi IESV, Amen!* Aderat confessarius (idem ipse cuius concione permotus Societatem inierat) & num è cælo quidpiam boni haberet interrogatum, ac deliberabundum, nec respondentem, vrsit, vt obedienter ediceret si quid esset. Ad sacrum obedientiæ nomen Iacobus, Adfuit.

Vocatio.

Nouitius.

Mors. Christus.

mihi

mihi, inquit, Christus Dominus meus, & mihi dixisse visus est: me esse prædestinatum, seque expectare vt cum illo discedam. Hisce dictis, velut religione tactus, confiteri petijt, vt si quid in arcano illo prodendo erasser, expiaret. Atque illicò dulci quiete consopitus ad Christum abijt, vt sperare nos iubent præclara eius virtutis exempla. Episcopus pro concione illius mortem narrauit: vnde Vrbs tota confluxit ad eius exequias celebrandas.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN